POLIROM

Top 10+

BRET EASTON ELLIS

American Psycho

BRET EASTON ELLIS

American Psycho

Traducere din limba engleză
și note de Mihnea Gâlja

POLIROM
2014

© 2005, 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-4864-1

ISBN PDF: 978-973-46-4865-8

ISBN print: 978-973-46-4830-6

Coperta: Carmen Parii

Pe copertă: © Visual Press/Northfoto

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

Născut în 1964, la Los Angeles, BRET EASTON ELLIS a cunoscut succesul încă de la debut, cu romanul *Mai puţin decît zero* (1985), scris pe cînd studia la Bennington College, în Vermont. În 1987 publică al doilea roman, *Regulile atracţiei*, iar în 1991 îi apare *American Psycho*, o carte-bombă, pentru care s-a spus că America nu-l va uita (şi nici ierta) vreodată. Ellis a mai publicat volumul de povestiri *Informatorii* (1994) şi romanele *Glamorama* (1998), *Lunar Park* (2005) şi *Dormitoarele imperiale* (2010). Considerat de mulţi critici un nihilist (deşi el însuşi se declară un moralist), Bret Easton Ellis scrie cărţi extrem de dure şi de captivante, ce au drept personaje tineri moderni şi fără astîmpăr, decişi să-şi trăiască viaţa din plin într-un vid existenţial şi moral de care sînt mai mult sau mai puţin conştienţi. Din creaţia prozatorului american, Editura Polirom a publicat în limba română romanele *Lunar Park* (2006) şi *Glamorama* (2008).

Aceasta este o operă de ficţiune. Toate personajele, întîmplările şi dialogurile – cu excepţia unor referinţe accidentale la persoane, produse şi servicii de notorietate – sînt imaginare şi nu se referă în mod intenţionat la nici o persoană reală, nici nu caută să discrediteze produsele sau serviciile vreunei firme.

Lui Bruce Taylor

„Firește, autorul *Însemnărilor* este imaginar, așa cum și *Însemnările* sînt imaginare. Și totuși persoane precum autorul acestor însemnări nu numai că pot, dar chiar trebuie să existe în societatea noastră, ținînd cont de împrejurările în care s-a format, în general, societatea noastră. Am vrut să înfățișez publicului, mai evident decît în mod obișnuit, unul dintre caracterele timpului de curînd apus. Acesta este unul dintre reprezentanții generației care el însuși parcă vrea să elucideze cauzele în virtutea cărora a apărut și trebuia să apară în mediul nostru. În capitolul următor vom reproduce de-acum adevăratele «însemnări» ale acestei persoane, privitoare la cîteva întîmplări din viața sa."

(F.M. Dostoievski, *Însemnări din subterană*)[1]

„Una dintre marile greșeli pe care le fac oamenii este aceea de a crede că manierele nu sînt altceva decît expresia unor gînduri pozitive. Există o întreagă paletă comportamentală care poate fi exprimată într-un mod manierat. Asta și înseamnă civilizația – cum să faci lucrurile manierat și nu conflictual. Una dintre experiențele care s-au dovedit păguboase a fost mișcarea naturalistă de inspirație rousseau-istă din anii '60, cînd oamenii spuneau: «De ce nu spui exact la ce te gîndești?» În civilizație trebuie să existe anumite rețineri. Dacă ne-am lua după fiecare impuls, am ajunge să ne omorîm între noi."

Miss Manners („Domnișoara Maniere" – Judith Martin)

„Și toate se spulberau
Și nimeni nu le dădea atenție."

(Talking Heads)

1. Traducere de Emil Iordache, în *Jucătorul și alte microromane*, Editura Polirom, 2003, p. 29.

Păcăleli de aprilie

RENUNŢAŢI LA ORICE SPERANŢĂ, ĂIA CARE INTRAŢI AICI[1] scrie mîzgălit cu roşu sîngeriu pe peretele de la Chemical Bank, aproape de intersecţia Străzii 11 cu Bulevardul Unu, iar literele sînt destul de mari cît să poată fi văzute de pe bancheta din spate a taxiului, în ritmul zvîcnit al circulaţiei care se scurge de pe Wall Street. În momentul în care Timothy Price le zăreşte, un autobuz vine din spate şi-i acoperă orice altă privelişte cu o reclamă la *Mizerabilii*[2] cît el de lungă, ceea ce pe Price, care la cei douăzeci şi şase de ani cîţi are lucrează la Pierce & Pierce, îl lasă indiferent, dovadă că îi spune şoferului că are de la el cinci dolari dacă dă radioul mai tare, să audă *Be My Baby* („Fii iubita mea“) pe WYNN, iar şoferul negru, dar nu negru american, se conformează.

— Sînt plin de resurse, zice Price, plin de idei, sînt tînăr, n-am nici un fel de scrupule, în schimb am o motivaţie puternică şi o pregătire de mîna-ntîi. Ideea este, adică vreau să zic că societatea chiar nu-şi poate permite să mă piardă. Sînt un atu.

Apoi tace, uitîndu-se fix pe fereastra murdară a taxiului, probabil la cuvîntul FRICĂ vopsit cu spray roşu pe peretele unui McDonald’s de pe Strada 4, colţ cu Bulevardul Şapte.

— Păi nu, zău, adevărul este că toată lumea se cacă pe ce face, toţi îşi detestă slujbele. Uite: eu îmi detest slujba, tu mi-ai spus că şi tu-ţi deteşti slujba. Şi ce să fac?! Să mă duc înapoi la Los Angeles?! Nici nu mă gîndesc. Nu m-am transferat de la UCLA[3] la Stanford ca s-ajung acum la soluţia asta. Păi, zi şi tu, sînt eu *singurul* care crede că nu cîştigăm destul?

Aşa cum se întîmplă prin filme, vine un alt autobuz, o altă reclamă la *Mizerabilii* acoperă privelişte a, dar nu este acelaşi autobuz, fiindcă peste faţa Eponinei cineva a scris mare cuvîntul MUIE. Tim exclamă:

— Doar am un magazin aici, am o casă în Hamptons, ce Doamne iartă-mă!

— A părinţilor, băiete, e-a părinţilor tăi.

— O s-o cumpăr de la ei. Vrei să dai ăla-n pizda mă-sii mai tare?! se răţoieşte el, de astă dată către şofer, deşi formaţia Crystals urlă în gura mare la radio.

— Mai tare nu merge mai tare, zice şoferul – sau cam aşa ceva.

Timothy nu-l bagă în seamă şi continuă ţîfnos:

— Aş putea rămîne să locuiesc în oraşul ăsta dacă barem s-ar instala Blaupunkt-uri în taxiuri. Ştiu şi eu… Eventual sistemele de incintă acustică ODM III sau ORC II… Şi, coborînd tonul ceva mai jos, adaugă: Oricare din ele. Ţuţ, bă, băiete, ţuţ a-ntîia.

Îşi dă jos de la gît măştile evident scumpe, din ce în ce mai nemulţumit:

— Nu-mi place să mă plîng – zău că nu – de mizerie, de gunoaie, de boli, de cît de jegos e pe bune oraşul ăsta, că doar ştii şi tu şi ştiu şi eu că e ca o cocină de…

Fără să tacă nici o clipă, îşi deschide noua servietă-diplomat Tumi, din piele de viţel, pe care şi-a cumpărat-o de la D.F. Sanders, aşază walkmanul înăuntru, alături de un telefon mobil pliabil Panasonic cît un portofel, fără cablu, model Easa-phone (înainte avea un mobil NEC 9000 Porta), şi scoate ziarul de astăzi.

— Într-un singur număr – un singur număr –, uite, stai aşa… fotomodele sugrumate, bebeluşi azvîrliţi de pe acoperişurile blocurilor, copii omorîţi în metrou, un marş al comuniştilor, un naş mafiot lichidat, nazişti – dă paginile una după alta, nerăbdător –, jucători de baseball bolnavi de SIDA, alte căcaturi cu Mafia, blocaje de circulaţie, oameni fără case, tot felul de maniaci, poponari care bîntuie pe străzi ca muştele, mame purtătoare, o telenovelă anulată, nişte copii au intrat pe şest într-o grădină zoologică şi au torturat şi ars de vii mai multe animale, alţi nazişti… Şi chestia este, poanta este că toate astea se-ntîmplă aici, în oraşul ăsta, nicăieri

altundeva, numai aici… Ce porcărie! Uite şi tu: alţi nazişti, blocaj de circulaţie, alt blocaj, vînzători de bebeluşi, bebeluşi pe piaţa neagră, bebeluşi cu SIDA, bebeluşi drogaţi, o clădire prăbuşită peste un bebeluş, bebeluş maniac, blocaj de circulaţie, un pod prăbuşit…

Se opreşte, trage aer în piept, apoi spune calm, uitîndu-se fix la un cerşetor postat la colţul dintre Strada 2 şi Bulevardul Cinci[4]:

— Ăsta-i al douăş'patrulea pe care-l văd azi. I-am numărat.

După care întreabă, fără să arunce nici măcar o privire:

— De ce nu porţi sacoul ăla bleumarin, de lînă bătută, cu pantalonii gri?

Price poartă un costum de lînă şi mătase Ermenegildo Zegna la două rînduri de cîte trei nasturi, cămaşă de bumbac Ike Behar cu manşete franţuzeşti întoarse, cravată de mătase Ralph Lauren şi pantofi de piele Fratelli Rossetti, cu bot ascuţit. Îşi plimbă ochii în diagonală peste ziar. Dă peste un articol vag interesant despre două persoane care au dispărut în timpul unei petreceri date de un individ cvasinotoriu din lumea bună newyorkeză la bordul iahtului personal, care făcea ture prin golf. Singurele indicii sînt nişte pete de sînge uscat şi trei pahare de şampanie făcute ţăndări. Există suspiciunea de moarte violentă, iar poliţia crede că arma crimei ar putea fi o macetă, din cauza cîtorva striaţii şi crestături găsite pe punte. Nu s-au găsit cadavre, nu există suspecţi. Price a început să peroreze azi, în timpul mesei de prînz, şi-a adus aminte din nou în timpul partidei de squash[5] şi a continuat să bată cîmpii în timpul băuturilor de la Harry's, unde a abordat însă, preţ de trei J&B-uri cu apă, şi un subiect mult mai interesant şi anume portofoliul Fisher, de care se ocupă Paul Owen. Nici acum Timothy n-o lasă mai moale.

— Şi bolile! exclamă el, făcînd o grimasă ca de durere. Cic-au scos unii o teorie acum, că dacă poţi să iei virusul SIDA făcînd sex cu cineva seropozitiv,

atunci poţi să iei orişice, indiferent dacă e propriu-zis virus sau nu: Alzheimer, distrofie musculară, hemofilie, leucemie, anorexie, diabet, cancer, scleroză în plăci, fibroză chistică, congestie cerebrală, dislexie… Doamne iartă-mă! Auzi, să te-alegi cu dislexie de la păsărică!

— Nu ştiu, bă, da'… eu nu cred că dislexia e un virus.

— Ei, şi cine ştie? Lumea nu ştie chestia asta. Dovedeşte că nu-i aşa.

Pe lîngă taxiul nostru, pe trotuar, un stol de porumbei negri şi burtoşi se luptă să pună ciocul pe nişte resturi de crenvurşti în faţa unui local Gray's Papaya; mai mulţi travestiţi se uită la ei cu priviri placide şi o maşină de poliţie trece discretă în sens invers pe o stradă cu sens unic, pe sub cerul sumbru, acoperit de nori cenuşii. Dintr-un taxi blocat în trafic, pe partea cealaltă a străzii faţă de al nostru, un individ care seamănă bine cu Luis Carruthers îi face semn cu mîna lui Timothy, dar, cum Price nu-i face şi el semn, individul – părul lins pieptănat pe spate, bretele, ochelari cu rame de os – îşi dă seama că nu este cine credea el şi-şi înfige privirile într-un *USA Today*. Puţin mai jos pe trotuar stă proţăpită o babă urîtă, din aia care tîrîie după ea pe străzi cîte o sacoşă, de astă dată cu un bici în mînă, cu care şfichiuieşte după porumbei; dar ei n-o bagă în seamă, ci se luptă mai departe şi ciugulesc înfometaţi din resturile de crenvurşti, în timp ce maşina de poliţie se face nevăzută într-o parcare subterană.

— Da, bine, şi cînd ajungi pîn-acolo încît reacţionezi în faţa vremurilor printr-o totală şi curată acceptare, cînd fiinţa ta ajunge, cum-necum, în ton cu toată nebunia, cînd mergi pîn-acolo încît să ţi se pară totul perfect logic şi la locul lui, se găseşte cîte-o nebună de cioroaică vagaboandă, a dracului, care chiar vrea – ascultă-mă pe mine, Bateman! –, chiar *vrea* să-şi facă veacul pe străzi, pe strada asta, pe străzile-astea, uite, astea – arată cu degetul – şi hop şi primarul care nici nu vrea s-audă, primarul care nu vrea s-o lase pe boarfă să facă ce vrea ea –

Dumnezeule mare! –, s-o lase dracului de boarfă să-ngheţe de frig, să scape naibii de viaţa de mizerie pe care şi-a făcut-o cu mîna ei… Şi uite-aşa ajungem iar de unde-am plecat – aiuriţi, futuţi… Numărul douăş'patru – nu, douăş'cinci… Cine mai vine la Evelyn?! Nu, stai, dă-mi voie să ghicesc – şi ridică o mînă care etalează o manichiură impecabilă: Ashley, Courtney, Muldwyn, Marina, Charles… Pîn-aici am nimerit-o? Poate şi vreuna dintre prietenele „artiste" pe care le pescuieşte Evelyn de prin „vai, dragă!" – din East Village[6]. Ştii, genul ăla care-o întreabă dacă are cumva vreun Chardonnay micuţ, blanc şi sec…

Îşi trage o palmă peste frunte, închide ochii şi, după un timp, bombăne, strîngînd din dinţi:

— Gata, mă duc. O las baltă pe Meredith. Pur şi simplu mă *provoacă* s-o plac. Am terminat-o. De ce mi-o fi trebuit atît de mult ca să-mi dau seama că are toate calităţile unui nenorocit de-ăla de moderator de concursuri televizate?… Douăş'şase, douăş'şapte… Adică i-am spus că eu sînt un tip sensibil. I-am spus că pe mine m-a-ntors pe dos accidentul cu Challenger[7] – ce mai vrea de la mine?! Ştiu ce-i aia etică, toleranţă, adică sînt extrem de mulţumit de viaţa mea, sînt optimist în materie de viitor – zău aşa, tu nu eşti?!

— Ba da, dar…

— Şi ce capăt de la ea?! Un căcat… Douăş'opt, douăş'nouă – ce dracu', parcă s-a spart nenorocita de conductă cu milogi. Îţi spun eu…

Se opreşte brusc, de parcă şi-ar fi epuizat resursele, pe urmă, aducîndu-şi aminte de ceva important, îşi întoarce capul de la o nouă reclamă la *Mizerabilii* şi întreabă:

— Ai citit despre tipul ăla, moderatorul concursului ăluia televizat?! Care a omorît doi adolescenţi?! Poponar depravat! Zbanghiu, pe bune! Zbanghiu!

Price aşteaptă o reacţie oarecare, dar aşteaptă degeaba. Şi deodată am ajuns: Upper West Side[8].

Îi spune şoferului să oprească la intersecţia Străzii 81 cu Şoseaua Riverside, pentru că strada pe

care merge acum duce în altă parte.

— Nu-i nevoie să-ntor…, dă să-i spună Price.

— Poate vor domnii-ntorc altă stradă, zice şoferul.

— Nu te mai obosi. Apoi, scrîşnind din dinţi, încruntat, fără să mimeze măcar un aparté: Dobitocul dracului!

Şoferul opreşte taxiul. Alte două taxiuri din spate claxonează deodată, după care îl ocolesc pe cel oprit.

— Trebuia să luăm flori?! întreb eu.

— Nooo! zice Price. Ce dracu', doar i-o tragi, Bateman. De ce să trebuiască să mergem *noi* cu flori la Evelyn? Ai face bine să ai rest la cincizeci, îl avertizează el pe şofer, aruncînd o privire către cifrele roşii afişate de aparat. Fir-ar al dracului – din cauza steroizilor. Îmi pare rău că sînt atît de-ncordat.

— Credeam că te-ai lăsat…

— Păi da, da'-ncepuseră să-mi iasă bube pe picioare şi pe mîini şi băile cu ultraviolete n-aveau nici un efect, aşa c-am început să mă duc la un salon de bronzat în loc şi am scăpat de ele. Doamne iartă-mă, Bateman, să fi văzut ce stomac ferfeniţit am! Definiţia termenului, nu alta. Făcut absolut praf… comentează el pe un ton distant, ciudat, aşteptînd ca şoferul să-i întindă restul. Ferfeniţă.

Îl păcăleşte pe şofer de bacşiş, dar primeşte oricum sincere mulţumiri.

— Rămîi cu bine, Şlomo, zice tot el, clipind din ochi, apoi deschide portiera: Dracii dracilor de draci!

Coborînd din taxi, zăreşte pe stradă un cerşetor – „Bingo: treizeci!" – îmbrăcat cu un fel de salopetă ciudată, zdrenţăroasă şi murdară, fostă verde, neras, cu părul slinos lipit de cap, pe spate. Ca să rîdă de el, Price îl pofteşte în taxi, ţinîndu-i portiera deschisă. Încurcat şi bombănind ceva, cu ochii aţintiţi în caldarîm de ruşine, milogul întinde către noi o cană goală de cafea din polistiren expandat, pe care o ţine strîns într-o mînă nesigură.

— Presupun că nu vrea taxiul, rînjeşte Price, trîntind portiera maşinii. Întreabă-l tu dac-acceptă

card de credit American Express.

— Acceptaţi AmEx?

Cerşetorul dă din cap că da şi se mută mai încolo, trăgînd uşor după el un picior.

E destul de frig pentru luna aprilie şi Price porneşte grăbit pe jos către vila cu faţada de granit roşu a Evelynei, legănîndu-şi diplomatul de piele Tumi şi fluierînd *If I Were a Rich Man* („Dac-aş fi un om bogat“). Respiraţia lui caldă provoacă volute de aburi albicioşi. Din sens invers se apropie o siluetă cu părul pieptănat lins spre ceafă şi cu ochelari cu rame de os, care poartă un costum bej Cerruti 1881 de lînă dungată, la două rînduri, şi duce în mînă acelaşi tip de servietă-diplomat de piele Tumi de la D.F. Sanders, cum are şi Price. Timothy se miră cu voce tare:

— Ăla-i Victor Powell?! Nu se poate!

Individul trece prin dreptul sferei de strălucire fluorescentă a unui felinar. Are întipărită pe chip o expresie hăituită, care lasă locul pentru o clipă unui vag surîs cu buzele arcuite. Se uită la Price ca şi cum ar fi amici, dar îşi dă seama că nu-l cunoaşte, iar Timothy realizează şi el la fel de repede că nu este Victor Powell, aşa că respectivul trece mai departe.

— Slavă Domnului, bombăne Price după ce se mai apropie puţin de casa Evelynei.

— Semăna bine cu el.

— Powell *plus* cină la Evelyn acasă?! Chestiile-astea două merg la fel de bine una cu alta ca fularul cu pledul[9], zice Price, apoi reformulează: Ca şosetele albe cu pantalonii gri.

Scena se schimbă cu trecere lentă. Tot bombănind despre cum a uitat să înapoieze casetele închiriate aseară de la Video-Paradis, Price urcă două cîte două treptele de la intrarea în vila Evelynei, pe care i-a cumpărat-o tatăl ei. Apasă pe butonul soneriei. Din vila de alături iese o femeie – tocuri înalte, cur grozav – şi pleacă fără să încuie uşa. Price o urmăreşte cu privirile, dar, auzind înăuntru paşi care se apropie de noi prin vestibul, se răsuceşte cu faţa spre intrare, îşi îndreaptă cravata Versace şi se

pregăteşte să dea ochii cu oricine va apărea în cadrul uşii. Cea care ne deschide este Courtney. Poartă o bluză Krizia de mătase crem, o fustă ruginie, tot Krizia, de tweed şi o pereche de pantofi escarpen franţuzeşti satinaţi de la Manolo Blahnik.

Eu tremur de frig, dar îi întind pardesiul negru Giorgio Armani din stofă de lînă; ea mi-l ia, ţocăind aerul cu mare grijă lîngă obrazul meu drept, apoi repetă exact aceleaşi mişcări cu Price, luîndu-i şi lui pardesiul Armani. Nou-apărutul compact-disc cu Talking Heads se aude în surdină din salon.

— Ce facem, băieţi, întîrziem?! întreabă Courtney, zîmbind maliţios.

— Şoferul de taxi – un haitian dobitoc, mormăie Price, ţocăind-o la rîndul lui pe Courtney prin aer. Avem şi noi rezervări undeva sau iar îmi spui – te rog frumos! – de ora nouă la Pastels?!

Courtney zîmbeşte în timp ce agaţă ambele pardesiuri în garderoba din vestibul.

— În seara asta, dragilor, mîncăm în casă. Îmi pare rău, ştiu, ştiu – am încercat s-o conving pe Evelyn să renunţe, dar asta e… mîncăm *sushi*.

Tim trece pe lîngă ea prin hol, către bucătărie.

— Evelyn?! Unde eşti, Evelyn?! strigă el cu o voce cîntată. Avem ceva de vorbii-iit!

— Îmi pare bine să te văd, îi spun eu lui Courtney. Foarte frumoasă eşti în seara asta. Ai pe chip o… strălucire tinerească.

— Tu chiar te pricepi să vrăjeşti femeile, Bateman, zice Courtney fără nici o urmă de sarcasm în glas. Vrei să-i spun şi Evelynei ce părere ai despre mine?! mă întreabă ea ca să mă tachineze.

— Nu, zic eu, dar sînt convins că ţi-ar plăcea să-i spui.

— Hai cu mine, zice ea şi-mi dă mîinile la o parte de pe talia ei, îşi pune ea amîndouă mîinile pe umerii mei şi mă ghidează aşa, prin hol, în direcţia bucătăriei. Trebuie s-o salvăm pe Evelyn. De-o oră întreagă se chinuie să tot aranjeze bucăţelele de *sushi*. Vrea să deseneze iniţialele tale – *P*-ul din

păstrugă, *B*-ul din ton. Dar tonul i se pare de-o culoare prea spălăcită…

— Ce romantic!

— …şi cum nu are destulă păstrugă ca să completeze *B*-ul – aici Courtney trage aer în piept –, mă tem c-o să scrie pînă la urmă iniţialele lui Tim. Te superi?! întreabă ea, îngrijorată şi nu prea.

Courtney este prietena lui Luis Carruthers.

— Sînt îngrozitor de gelos şi cred c-am să-i spun vreo două lui Evelyn, zic eu, lăsîndu-mă împins uşor de Courtney pe uşa bucătăriei.

O văd pe Evelyn, care stă lîngă un dulap lung din lemn de culoare deschisă, purtînd aceeaşi bluză Krizia de mătase crem, aceeaşi fustă ruginie Krizia de tweed şi aceeaşi pereche de pantofi escarpen franţuzeşti satinaţi, cum poartă şi Courtney. Părul lung şi blond şi l-a prins cu agrafe spre ceafă într-un fel de coc care o face să arate foarte serioasă, aşa încît mi se adresează fără să ridice ochii de pe platoul oval Wilton de inox, pe care a aranjat cu măiestrie bucăţelele de *sushi*:

— Ah, iubitule, îmi pare atît de rău! Am vrut să mergem la bistrouţul ăla salvadorian deschis de curînd în Lower East Side[10]…

Price mormăie ceva destul de tare.

— …dar n-am putut obţine rezervare. Timothy, nu mormăi.

Evelyn ia cu două degete o bucăţică de păstrugă şi o plasează cu grijă spre unul dintre capetele platoului, completînd ceva ce ar vrea să reprezinte un *T* mare. Se dă cîţiva paşi înapoi de lîngă platou şi-l măsoară cu privirile.

— Nu ştiu. Ah, sînt atît de nesigură!

— Ţi-am spus să ţii Finlandia uite-aici, mormăie Price, inspectînd sticlele din bar, cele mai multe de dimensiuni duble. Niciodată n-are Finlandia, spune el către noi toţi, către nimeni în mod special.

— Doamne, Timothy! Dar Absolut-ul ce-are de nu-i bun? îl întreabă Evelyn, apoi se întoarce

meditativă spre Courtney: Rulada californiană trebuie aşezată de jur împrejurul platoului, nu?

— Bateman, ce bei?! oftează Price.

— J&B cu gheaţă, îi răspund eu, gîndindu-mă brusc la faptul că Meredith nu a fost invitată. Curios.

— Vai, Doamne, ce mizerie! exclamă Evelyn. Jur c-am să plîng.

— Ai făcut un *sushi* grozav, îi spun eu consolator.

— Vai, e-o mizerie, geme ea. O mizerie.

— Nu, nu, nu – este un *sushi* care arată mi-nu-nat, îi spun şi, încercînd s-o consolez cît pot de mult, iau o bucăţică de calcan pe vîrful degetului, o bag în gură şi-mi sug degetul, gemînd de plăcere şi luînd-o pe Evelyn în braţe pe la spate. Delicios, îi şoptesc la ureche, molfăind în continuare.

Ea mă plesneşte peste mînă în joacă, evident mulţumită de reacţia mea. Pînă la urmă ţocăie şi ea aerul cu mare grijă lîngă obrazul meu, apoi se întoarce spre Courtney. Price îmi întinde un pahar şi porneşte spre salon, încercînd să-şi scuture un nu-ştiu-ce invizibil de pe haină şi întrebînd:

— Evelyn, ai o perie de scame?!

Mai bine mă uitam la meciul de baseball sau mă duceam la sala de forţă şi făceam nişte exerciţii sau mergeam să văd cum e restaurantul ăla salvadorian, care a avut parte de cîteva recomandări bunicele – una în *New York Magazine*, alta în *New York Times* –, decît să vin să mănînc aici. Dar cina acasă la Evelyn are şi un aspect pozitiv: este foarte aproape de unde stau eu.

— Are ceva dacă sosul de soia nu e chiar la temperatura camerei?! întreabă Courtney. Cred că-ntr-unul dintre boluri e şi gheaţă.

Evelyn aşază delicat fîşii de ghimbir de culoare oranj pal una peste alta, lîngă un mic bol de porţelan plin cu sos de soia.

— Da, are, zice ea, că nu merge. Auzi, Patrick, vrei tu să fii drăguţ şi s-aduci sticlele de bere Kirin din frigider?! Apoi, ca şi cum s-ar simţi hărţuită de

ghimbir, îl trînteşte pe tot grămadă pe platou. Sau lasă, că mi le iau singură.

Eu mă îndrept oricum spre frigider. Price se întoarce în bucătărie cu o privire fixă şi încruntată şi zice:

— Cine dracu' e-n salon?!

— Adică cum cine e?! întreabă Evelyn, prefăcîndu-se neştiutoare.

— E-ve-lyn?! se trezeşte şi Courtney. Sper că le-ai spus!

— Da' chiar, cine e?! întreb eu, cuprins brusc de teamă. Victor Powell?!

— Nu, Patrick, nu e Victor Powell, îmi răspunde Evelyn calmă. Este un prieten de-al meu artist, Stoc[11], împreună cu prietena lui, Vanden.

— Aha, va să zică aia de acolo e fată, zice Price. Du-te şi tu şi te uită, Bateman, mă îndeamnă el. Ia să vedem dac-o nimeresc: e din East Village?!

— Haide, Price, îl repede Evelyn afectuoasă, desfăcînd sticlele de bere. Nicidecum! Vanden merge tocmai la Camden, iar Stoc locuieşte în SoHo[12], înţelegi tu cum vine?!

Eu ies din bucătărie, trec prin sufragerie, unde masa e deja pusă – pînă şi lumînările de ceară de albine de la Zona stau aprinse în sfeşnicele lor de argint masiv de la Fortunoff –, şi ajung în salon. Nu-mi dau seama cu ce e îmbrăcat Stoc, pentru că e în negru din cap pînă în picioare. Vanden, care are şuviţe vopsite în verde, stă cu ochii aţintiţi la un clip heavy metal de pe MTV şi fumează o ţigară. Mă prefac că tuşesc. Vanden îmi aruncă nişte priviri precaute, fiind probabil drogată pînă în albul ochilor. Stoc nu schiţează nici o mişcare.

— Noroc. Pat Bateman, zic eu, întinzînd o mînă, moment în care mă văd într-o oglindă atîrnată de perete şi-mi vine să zîmbesc la cît de bine mi se pare şi mie că arăt.

Vanden îmi dă mîna, dar nu scoate o vorbă. Stoc îşi duce degetele la nas şi le miroase.

Cît ai zice peşte, mă întorc în bucătărie.

— Tu ia-o de-acolo – atîta tot, fierbe Price. S-a făcut pulbere în timp ce se uita la MTV şi eu voiam să mă uit la nenorocitul ăla de jurnal MacNeil şi Lehrer.

Evelyn, care continuă să desfacă sticle mari de bere de import, comentează, cu gîndurile în altă parte:

— Trebuie să mîncăm chestia asta cît mai repede, altfel ne otrăvim cu toţii.

— Are o şuviţă verde-n cap, le spun eu celorlalţi. Şi mai şi fumează.

— Bateman, zice Tim, uitîndu-se în continuare furios la Evelyn.

— Da, Timothy, ce e?!

— Eşti un cap sec.

— Ia lasă-l în pace pe Patrick, zice Evelyn. El e băiatul din vecini – e Patrick al nostru. Nu eşti cap sec, nu-i aşa, iubire?!

E clar că Evelyn e pe altă lume, aşa încît mă duc şi eu înspre bar, ca să-mi torn altă băutură.

— Băiatul din vecini… rînjeşte Price, dînd din cap, după care îşi schimbă fizionomia brusc şi o întreabă din nou pe Evelyn, pe un ton ostil, dacă are sau nu perie de scame.

Evelyn a terminat de desfăcut sticlele de bere japoneză şi o roagă pe Courtney să-i cheme pe Stoc şi Vanden.

— Trebuie să mîncăm astea acum, că altfel ne otrăvim, îşi spune ea în şoaptă, plimbînd o privire atotcuprinzătoare peste bucătărie, ca să se asigure că n-a uitat nimic.

— Dacă reuşesc să-i smulg de la ultimul video lansat de Megadeth, zice Courtney peste umăr în timp ce-şi face ieşirea din scenă.

— Am ceva de vorbit cu tine, zice Evelyn.

— Ce anume?! zic eu şi mă apropii de ea.

— Nu cu tine – şi arată cu degetul spre Tim. Cu Price.

Tim se uită în continuare urît la ea. Mă resemnez şi rămîn cu ochii aţintiţi la paharul lui.

— Fii atît de bun, îmi spune ea, şi pune platoul ăsta cu *sushi* pe masă. Legumele sînt în cuptorul cu microunde, *saké*-ul e ca şi fiert… – şi iese din bucătărie cu tot cu Price, iar vocea i se pierde undeva în urmă.

Stau şi mă întreb de unde a luat Evelyn acest *sushi* – tonul, păstruga, macroul, crevetele, ţiparul, pînă şi *bonito*, toate arată atît de proaspete, başca porţiile de *wasabi*[13] şi grămăjoarele de ghimbir aşezate strategic de jur împrejurul platoului Wilton –, dar îmi şi place ideea că nu ştiu, că niciodată n-am să ştiu, că niciodată n-am să întreb de unde le-a luat pe toate şi că acest *sushi* va sta acolo, în mijlocul mesei de sticlă de la Zona, pe care i-a cumpărat-o Evelynei tot taică-su, ca un fel de apariţie orientală misterioasă. Cînd mă aplec să aşez platoul, îmi surprind propria imagine reflectată de suprafaţa mesei. Am pielea mai închisă la culoare din cauza lumînărilor, dar tot observ cît de bine îmi vine tunsoarea pe care mi-am făcut-o miercurea trecută la Gio's. Îmi mai torn un pahar. Mă îngrijorează concentraţia de sodiu din sosul de soia.

Ne aşezăm – ceilalţi patru – la masă, aşteptîndu-i pe Evelyn şi Timothy, care au plecat să caute o perie de scame pentru Price. Eu stau la un capăt al mesei şi-mi beau paharul de J&B cu înghiţituri mari. Vanden s-a aşezat la capătul celălalt şi citeşte, fără să pară deloc interesată, dintr-o foaie obscură din East Village, *Deziluzia*, cu un titlu care-ţi ia ochii pe prima pagină: „CENTRUL ORAŞULUI ÎN AGONIE". Stoc înfige unul dintre beţişoare într-o bucată de păstrugă care seamănă acum, stingheră în mijlocul farfuriei lui, cu o insectă colorată trasă în ţeapă, iar beţişorul rămîne proţăpit la verticală. Din cînd în cînd, Stoc mută bucăţica de *sushi* cu beţişorul în alt loc de pe farfurie, dar nici o clipă nu ridică ochii nici spre mine, nici spre Vanden, nici spre Courtney, care stă lîngă mine şi soarbe vin de prune dintr-un pahar de şampanie.

Evelyn şi Timothy se întorc după vreo douăzeci de minute de cînd noi, ceilalţi, ne-am aşezat la masă

şi s-ar putea zice că Evelyn arată vag îmbujorată la faţă. Price, care şi-a mai turnat o băutură, îmi aruncă o privire ostilă şi dă să se aşeze pe scaunul de lîngă mine, aplecîndu-se în acelaşi timp, ca şi cum ar avea ceva să-mi spună, să-mi mărturisească, dar Evelyn îl opreşte exclamînd:

— Nu acolo, Timothy! apoi şopteşte foarte uşor: Băiat-fată, băiat-fată…

Îi face semn către scaunul gol de lîngă Vanden. Price îşi mută privirea ostilă către Evelyn, ezită, dar pînă la urmă se aşază pe scaunul gol de lîngă Vanden, care cască şi mai întoarce o pagină din revistă.

— Ei, lume, săriţi pe el, zice Evelyn zîmbind, mulţumită de cum arată masa pregătită de ea, apoi, observînd bucăţica de *sushi* trasă în ţeapă de Stoc – care s-a aplecat cu nasul pînă la nivelul farfuriei şi vorbeşte în şoaptă cu ea –, îşi pierde cumpătul, arborează un zîmbet eroic şi ciripeşte: Vin de prune vrea cineva?!

Nimeni nu scoate o vorbă, numai Courtney, uitîndu-se fix la farfuria lui Stoc, ridică paharul destul de neconvinsă şi zice cu un zîmbet chinuit:

— Esteee… grozav, Evelyn.

Stoc tace. Deşi probabil că nu se simte în largul lui la masă alături de noi, pentru că el nu seamănă deloc cu ceilalţi doi bărbaţi din cameră – nu tu păr pieptănat lins pe spate, nu bretele, nu ochelari cu rame de os, în schimb are hainele alea negre care cad prost pe el, nu simte nevoia să lingă un trabuc, nici să tragă din el, precis că nu e în stare să rezerve o masă la Camols, iar venitul lui net pe lună e de tot rîsul –, totuşi se comportă fără nici o jenă, stă acolo şi se holbează parcă hipnotizat la bucăţica lucioasă de *sushi*, iar cînd în sfîrşit cei din jurul mesei sîntem pregătiţi să-l ignorăm, să nu ne mai uităm la el şi să începem să mîncăm, el tresare brusc şi aproape că strigă, întinzînd un deget acuzator către farfuria din faţa lui:

— A mişcat!!

Timothy îi aruncă o privire nu doar ostilă, ci şi absolut dispreţuitoare, pe care nici nu am cuvinte s-o

calific, în schimb mă străduiesc din răsputeri s-o imit. Vanden pare a se amuza; la fel şi Courtney, din păcate, care am impresia că vede nu-ştiu-ce la maimuţoiul ăsta, dar tot eu stau şi mă gîndesc că şi eu aş vedea dacă aş fi cuplat cu unul ca Luis Carruthers. Evelyn rîde cu poftă şi zice:

— Vai, Stoc, eşti o figură! după care întreabă grijulie: Legume?!

Evelyn este director la FYI, o firmă de consultanţă financiară.

— Eu vreau, zic eu şi-mi iau de pe platou o bucată de vînătă, pe care nu am de gînd s-o mănînc, pentru că e coaptă.

Toţi cei de la masă încep să-şi pună pe farfurie, reuşind să facă abstracţie de Stoc. Eu mă uit lung la Courtney cum mestecă şi înghite.

Evelyn zice, după o lungă tăcere aparent meditativă, încercînd de fapt să provoace o conversaţie:

— Vanden merge la Camden.

— Nu zău?! întreabă Timothy sec. Unde vine asta?!

— În Vermont, răspunde Vanden fără să ridice ochii din revistă.

Eu mă uit la Stoc să văd dacă e mulţumit de minciuna spusă atît de firesc şi fără nici o jenă de Vanden, însă el parcă nici n-ar fi auzit-o, parcă ar fi într-altă cameră sau în cutare club de punk rock[14] din buricul tîrgului – ca, de altfel, toţi ceilalţi de la masă, ceea ce mă deranjează, pentru că sînt aproape convins că ştim cu toţii unde e Camden, şi anume în New Hampshire.

— Dar voi unde-aţi fost?! oftează Vanden, înţelegînd pînă la urmă că pe nimeni nu interesează unde e Camden.

— Păăăi, răspunde prima Evelyn, eu am fost la Le Rosay, după care am făcut studii economice în Elveţia.

— Şi eu am supravieţuit şcolii de economie din Elveţia, zice Courtney, numai că eu am fost la Geneva, iar Evelyn – la Lausanne.

Vanden aruncă *Deziluzia* pe masă, între ea şi Timothy, arborînd un rînjet scîrbit şi scîrbos. Deşi mă cam enervează Evelyn că nu ia suficienţa lui Vanden să i-o arunce înapoi între ochi, după atîta J&B mă simt şi eu suficient de eliberat de stres încît să nu mai îmi pese şi să nu mai caut să spun nimic. Te pomeneşti că Evelynei i se pare drăguţă Vanden, aşa rătăcită cum e, tulburată la modul artistic. Price nu mănîncă, nici Evelyn; îi suspectez că au tras nişte cocaină, dar nu sînt convins. Timothy ia o înghiţitură zdravănă din pahar, după care culege de pe masă *Deziluzia* şi se amuză de unul singur.

— „Centrul oraşului în agonie“, citeşte el, apoi, punînd degetul pe fiecare cuvînt în parte, zice sacadat: Ne-doare-n-centrul-curului!

Mă aştept automat ca Stoc să ridice ochii din farfurie, dar el continuă să se uite fix la bucăţica singuratică de *sushi*, zîmbind ca pentru sine şi încuviinţînd din cap.

— Auzi, zice Vanden, ca şi cum s-ar simţi insultată, pe noi ne deranjează chestia asta!

— Ho, ho! exclamă Tim ca un avertisment. Pe *noi* ne deranjează chestia asta?! Dar cu masacrele din Sri Lanka, iubire, cum rămîne?! Aia nu ne deranjează pe *noi*?! Chestia din Sri Lanka?!

Vanden ridică din umeri.

— Da, bine, ăla-i un club tare din Village. Şi da – ne deranjează şi aia.

— Se cheamă Tonka, zice brusc Stoc, fără să-şi ridice privirile. Pare iritat, dar vorbeşte pe un ton calm şi egal, cu ochii aţintiţi în continuare la bucăţica de *sushi*. De Tonka e vorba, nu de Sri Lanka. Pricepi?! Tonka.

— A… zice Vanden ca pentru sine, uitîndu-se în podea.

— Adică vrei să zici că nu ştii nimic despre Sri Lanka?! Despre faptul că populaţia sikh de acolo omoară tone de israelieni?! o înghesuie Timothy în corzi. Oare aia nu ne deranjează?!

— Vrea cineva ruladă Kappamaki?! – intervine veselă Evelyn, ridicînd un platou de pe masă.

— Haide, Price, zău aşa, zic eu. Avem lucruri mai importante decît Sri Lanka de care să ne facem griji. Sigur că politica noastră externă e importantă, dar sînt chestiuni mai arzătoare la ordinea zilei.

— Ca de pildă?! întreabă Timothy fără să-şi mişte privirile de pe Vanden. Şi, apropo, ce caută cubul ăla de gheaţă în sosul meu de soia?!

— Nu, îi răspund Evelynei, ezitînd, apoi încep: Păăăi, în primul rînd trebuie să punem capăt apartheidului. Să punem capăt cursei înarmărilor nucleare, să eradicăm terorismul şi foametea la nivel mondial. Să ne asigurăm o apărare naţională puternică, să stăvilim răspîndirea comunismului în America Centrală, să militäm pentru o înţelegere paşnică în Orientul Mijlociu, să evităm intervenţia militară americană în alte zone ale lumii. Trebuie să facem în aşa fel încît America să reprezinte o putere mondială respectată. Ceea ce nu înseamnă să neglijăm problemele noastre interne, care sînt la fel de importante, dacă nu şi mai şi. Să asigurăm o asistenţă socială mai bună şi mai accesibilă pe termen lung pentru bătrîni, să ţinem în frîu epidemia de SIDA şi să-i găsim leacul, să compensăm daunele aduse mediului înconjurător prin deversările toxice şi poluare în general, să îmbunătăţim calitatea învăţămîntului primar şi secundar, să înăsprim legislaţia care combate criminalitatea şi traficul de stupefiante. Trebuie să asigurăm, de asemenea, accesul la studii superioare al clasei de mijloc, să consolidăm măsurile de protecţie socială pentru persoanele în vîrstă; pe lîngă asta, să conservăm resursele naturale şi zonele încă neafectate de activităţile umane şi să reducem influenţa organizaţiilor de activişti politici.

Toţi cei de la masă mă privesc lung şi stînjeniţi, inclusiv Stoc, dar am şi eu rolul meu de jucat.

— Economic vorbind, însă, ne aflăm în continuare într-o mare încurcătură. Trebuie să găsim o metodă de a stăvili rata inflaţiei şi a reduce deficitul bugetar. Trebuie, de asemenea, să le asigurăm şomerilor slujbe şi pregătire, dar şi să

protejăm slujbele existente ale americanilor de importurile străine inechitabile. Trebuie să facem din America vîrful de lance al noilor tehnologii. În acelaşi timp, trebuie să promovăm creşterea economică şi lărgirea ariei de afaceri, dar şi să ridicăm o stavilă în calea înmulţirii impozitelor federale, oferindu-le în felul ăsta firmelor mici posibilităţi de dezvoltare şi ţinînd sub control fuziunile şi preluărilor acestora de către marile corporaţii.

După acest comentariu al meu, Price aproape că-şi scuipă tot Absolut-ul băut. Dar eu încerc să-i privesc în ochi pe fiecare dintre cei prezenţi în jurul mesei, mai ales pe Vanden, care, dacă ar renunţa la şuviţa aia verde şi la hainele de piele şi ar mai căpăta nişte culoare – de exemplu, dacă s-ar duce la un curs de aerobic, dacă şi-ar pune o bluză pe ea, ceva Laura Ashley –, ar putea fi chiar drăguţă. Dar de ce s-o fi culcînd cu Stoc, care e plin de bube, palid, tuns ca naiba, supraponderal cu cel puţin cinci kilograme şi care n-are nici un fel de tonus muscular pe sub bluza aia neagră?!

— Nici nevoile noastre sociale nu le putem trece cu vederea. Trebuie să dezvăţăm oamenii să abuzeze de sistemul de protecţie socială. Trebuie să asigurăm hrană şi locuinţe pentru cei fără adăpost, să ne opunem discriminării rasiale şi să apărăm drepturile civile, să promovăm egalitatea în drepturi pentru femei, dar să modificăm legislaţia privitoare la avorturi pentru a proteja dreptul la viaţă, păstrînd, într-un fel sau altul, libertatea de opţiune a femeilor. Trebuie, de asemenea, să controlăm afluxul de imigranţi ilegali. Trebuie să încurajăm revenirea la valorile morale tradiţionale şi să punem capăt sexualităţii explicite şi violenţei în emisiunile de televiziune, în filme, în muzică – peste tot. Şi, lucrul cel mai important, trebuie să încurajăm implicarea socială generală şi să stăvilim materialismul în rîndurile tineretului.

Îmi termin băutura. Toţi cei de la masă se uită la mine fără să scoată o vorbă. Courtney zîmbeşte şi

pare mulţumită. Price nu face altceva decît să dea din cap a neîncredere stupefiată. Evelyn, complet depăşită de direcţia în care a apucat-o conversaţia, se ridică, nesigură pe picioare, şi întreabă dacă vrea cineva desert.

— Am… sorbet, zice ea, ca şi cum ar fi primit o lovitură în moalele capului. Kiwi, mango, papaya, fruct de cactus şiii… ah… cum îi zice… – se opreşte din înşiruirea monotonă, ca de zombi, şi încearcă să-şi aducă aminte care este ultima aromă. A, da, şi pară japoneză.

Toată lumea tace. Timothy îmi aruncă o privire scurtă. Eu mă uit la Courtney, pe urmă iar la Tim, pe urmă la Evelyn, care se uită în ochii mei, după care îi aruncă o privire îngrijorată lui Tim. Şi eu îmi îndrept privirea către Tim, apoi către Courtney, apoi din nou către Tim, care se mai uită o dată la mine şi apoi răspunde încet, ezitînd:

— Pară de cactus.

— *Fruct* de cactus, îl corectează Evelyn.

Eu mă uit suspicios la Courtney. După ce zice ea „papaya“, zic şi eu „kiwi“ şi atunci zice şi Vanden tot „kiwi“, iar Stoc zice calm, dar pronunţînd fiecare silabă foarte răspicat:

— Fulgi de cio-co-la-tă.

Cînd aude răspunsul lui, Evelyn se întunecă la faţă pentru o clipă, dar îngrijorarea lasă locul imediat unui zîmbet şi unei măşti de inatacabilă bună dispoziţie:

— Vai, Stoc, dar ştii că nu am fulgi de ciocolată, deşi sună destul de exotic pentru un sorbet. V-am spus că am papaya, pară de cactus, mango – ah! vreau să zic *fruct* de cactus…

— Ştiu, am auzit ce-ai spus, am auzit, zice el, închizîndu-i gura cu un gest din mînă. Surprinde-mă.

— Bineee… acceptă Evelyn. Courtney?! Vii să m-ajuţi?!

— Sigur că da – şi se ridică de la masă, iar eu mă uit după ea cum pleacă spre bucătărie, făcînd toc-toc-toc cu pantofii.

— Fără trabucuri, băieţi! strigă Evelyn.

— Nici prin gînd nu ne trece! – răspunde Price, băgîndu-şi înapoi în buzunarul de la piept un trabuc.

Stoc se mai holbează şi acum la bucăţica de *sushi*, atît de concentrat încît nu mă pot abţine să-l întreb, sperînd să se prindă că sînt sarcastic cu el:

— Ăăă… s-a mişcat din nou sau ce?!

Vanden a construit o mutră zîmbitoare din toate rotocoalele de ruladă californiană, pe care le-a înghesuit pe farfuria ei, şi acum o ridică şi i-o prezintă lui Stoc, întrebînd:

— Rex?!

— Bravo, mormăie Stoc.

Evelyn îşi face din nou apariţia, aducînd sorbetul în pahare cum sînt cele de *margarita* de la Odeon şi o sticlă nedesfăcută de whisky Glenfiddich, care nedesfăcută şi rămîne cît timp ne mîncăm cu toţii sorbetul.

Courtney trebuie să plece mai devreme, fiindcă o aşteaptă Luis la o petrecere de firmă la Bedlam, un club deschis recent într-o zonă pre-rezidenţială. Stoc şi Vanden pleacă şi ei la scurt timp după ea, fiindcă se duc să tragă ceva undeva în SoHo. Eu sînt singurul care l-a văzut pe Stoc cînd a luat bucăţica de *sushi* din farfurie şi şi-a pus-o bine în buzunarul scurtei de aviator din piele de culoarea măslinei verzi. Cînd mă apuc să-i povestesc Evelynei, în timp ce ea aşază farfuriile în spălătorul de vase, îmi aruncă o privire atît de duşmănoasă, încît încep să mă îndoiesc că mai facem sex ceva mai tîrziu în seara asta. Oricum, rămîn să văd ce se mai întîmplă. Nici Price nu pleacă. Ar merita văzut, ceva mai tîrziu, cum stă întins pe un covor de Aubusson de sfîrşit de secol optsprezece, pe podeaua din dormitorul Evelynei, şi bea espresso dintr-o ceaşcă de cafea Ceralene. Eu stau întins pe patul ei, ţinînd în braţe o pernă-fantezie de la Jenny B. Goode[15], şi mă tratez cu un Absolut cu rodie. Evelyn stă pe scaunul din faţa mesei de toaletă şi se piaptănă, ascunzîndu-şi corpul mai mult decît frumos într-un capot de mătase Ralph Lauren cu dungi verzi şi albe şi admirîndu-şi chipul reflectat de oglinda provocatoare de vanităţi.

— Oare eu sînt singurul care a priceput faptul că Stoc şi-a confundat bucăţica de *sushi* cu un… – îmi dreg glasul, apoi reiau: – …cu un animăluţ?!

— Te rog frumos, nu-ţi mai invita prietenii „artistici“ acasă, zice Tim plictisit. M-am săturat să fiu singurul de la masă care n-a văzut pîn-acum extratereştri.

— S-a întîmplat numai atunci, o dată, zice Evelyn, care s-a pierdut în propria ei frumuseţe placidă, studiindu-şi o buză.

— Da, şi la Odeon ce-a fost?! bombăne Price.

Chiar, mă întreb, oare de ce n-am fost invitat şi eu la Odeon, la cina cu artişti?! Să se fi sacrificat Evelyn de una singură?! Tot ce se poate. Şi brusc mi-o şi imaginez pe Evelyn zîmbitoare, dar în sinea ei prost-dispusă, aşezată la o masă întreagă de prieteni de-ai lui Stoc, şi fiecare dintre ei construieşte cabane în miniatură din cartofii prăjiţi sau se preface că somonul la grătar e de fapt viu şi-şi plimbă bucata de peşte în jurul mesei, ca să poată peştii să stea de vorbă între ei despre „scena artistică“, despre noile galerii de artă – ba unii chiar încearcă să şi-o adăpostească în căbănuţele făcute din cartofi prăjiţi…

— Dacă mai ţii minte cît de cît, nici eu n-am văzut nici unul, zice Evelyn.

— Nu, dar cum Bateman e iubitul tău, am numărat bine – şi Price pufneşte în rîs.

Eu arunc în el cu perna brodată. El o prinde din zbor şi mi-o aruncă înapoi.

— Lasă-l în pace pe Patrick. El e băiatul din vecini, zice Evelyn, masîndu-şi zdravăn faţa cu nu-ştiu-ce cremă. Nu eşti extraterestru, nu-i aşa, iubire?

— Nu ştiu, să mă obosesc să răspund la asemenea întrebare?! oftez eu.

— Iubiţel, zice ea, ţuguindu-şi buzele în oglindă, în direcţia reflecţiei mele. Ştiu eu că nu eşti extraterestru.

— În sfîrşit adevărul, îmi spun de unul singur.

— Nu, dar Stoc era şi el la Odeon în seara aia, insistă Price, după care se întoarce către mine. La

Odeon. Tu m-asculţi ce spun, Bateman?!

— Ba nu, n-a fost, zice Evelyn.

— Ba da, a fost, numai că nu-l chema Stoc în seara aia. Îl chema cumva… Potcoavă… Magnet… Lego – ceva de genul ăsta, la fel de matur. Am uitat, se strîmbă Price.

— Timothy, tu de ce tot baţi cîmpii?! întreabă Evelyn plictisită. Nici măcar nu te ascult – şi ia un tampon de bumbac, îl umezeşte şi începe să se demachieze pe frunte.

— Ba nu, am fost la Odeon, zice Price, ridicîndu-se în fund cu oarecare dificultate. Şi nu mă întreba de ce şi cum, dar îmi aduc aminte precis că l-am auzit comandînd un *cappuccino* de ton.

— *Carpaccio*[16], îl corectează Evelyn.

— Nu, Evelyn, scumpo, iubirea vieţii mele. Mi-aduc aminte precis că l-am auzit comandînd un *cappuccino* de ton, zice Price, ridicînd ochii în tavan.

— *Carpaccio* a comandat, îl contrazice ea, frecîndu-şi acum pleoapele cu tamponul demachiant.

— *Cappuccino*, insistă Price. Pînă cînd l-ai corectat tu.

— Nici măcar nu l-ai recunoscut mai devreme-n seara asta, zice ea.

— Da, bine, dar mi-l aduc aminte, zice Price, întorcîndu-se către mine. Evelyn mi l-a recomandat ca fiind un „antrenor de culturism plăcut“. Aşa mi l-ai prezentat – jur.

— Mai taci din gură, exclamă Evelyn iritată, dar se uită la Timothy cel din oglindă şi-i zîmbeşte complice.

— Că mă-ndoiesc că Stoc se-nvîrte prin cercurile paginilor mondene din *W*[17], despre care am înţeles că sînt criteriul tău de a-ţi alege prietenii, comentează Price, uitîndu-se şi el fix la ea şi rînjind cum face el de obicei, hulpav şi libidinos.

Eu îmi concentrez atenţia la Absolut-ul cu rodie pe care-l ţin în mînă şi care seamănă cu un pahar de sînge subţire şi apos, cu gheaţă şi cu o semilună de lămîie în el.

— Ce se-ntîmplă cu Luis şi Courtney?! întreb, vrînd de fapt să le întrerup holbatul unul la celălalt.

— Ah, Doamne, geme Evelyn, întorcîndu-se cu spatele la oglindă. Chestia realmente oribilă în materie de Courtney nici măcar nu este că nu-i mai place Luis. Ea de fapt…

— I-au anulat contul ăia de la Bergdorf's? – întreabă Price, la care eu încep să rîd şi ne plesnim palmele unul celuilalt, cum se felicită hocheiştii.

— Nu, pufneşte Evelyn, amuzată şi ea. Courtney de fapt e-ndrăgostită de agentul ei imobiliar. Un ţuţăraş oarecare de la „Cuibul de familie".

— Ei, o fi avînd şi Courtney problemele ei, zice Timothy, inspectîndu-şi manichiura făcută recent. Dar ce – Doamne iartă-mă! – este chestia asta… Vanden?!

— A, te rog, nu mai veni şi cu asta, zice Evelyn şi se întoarce cu spatele la noi, începînd să-şi dea cu peria prin păr.

— Vanden este o împerechere între un… stoc limitat şi un… Benetton purtat, zice Price, încrucişîndu-şi mîinile la ceafă şi închizînd ochii.

— Nu, zîmbesc eu, încercînd să mă bag în vorbă. Un Fiorucci purtat.

— Mda, tot ce se poate, zice Tim şi deschide ochii larg, uitîndu-se tot la Evelyn.

— Timothy, zice ea, mai las-o! Este o fată de la Camden. Ce pretenţii ai?!

— Aoleu, Doamne! geme Timothy. Zău că m-am săturat să tot aud de problemele fetelor de la Camden. „Vai, tu, iubitul ăsta al meu, ştii, eu îl iubesc, dar el e-ndrăgostit de altcineva şi dac-ai şti, tu, ce dor mi-e de el şi lui nici nu-i pasă de mine" – şi ţaca-ţaca, şi ţaca-ţaca-ţaca-ţaca. Doamne, ce stupid! Copii de colegiu. Chestia-i serioasă. Şi tristă – de acord, Bateman?!

— Da, da – serioasă. Şi tristă.

— Vezi, Bateman e de acord cu mine, zice Price satisfăcut.

— Ba nu e deloc. Evelyn şterge cu un şerveţel Kleenex tot ce şi-a pus pe faţă pînă acum. Patrick nu e cinic, Timothy. El e băiatul din vecini – nu-i aşa, iubire?!

— Nu, nu sînt, îmi şoptesc eu în barbă. Sînt un psihopat al dracului de periculos.

— Ei, şi ce?! – oftează Evelyn. Şi ce dacă nu e fata cea mai deşteaptă de pe lume?!

— Ha! Eufemismul secolului! exclamă Price. Şi cum nici Stoc nu e bărbatul cel mai deştept, împreună fac o pereche minunată. S-au cunoscut prin rubrica de „Matrimoniale“ sau cum?!

— Lasă-i în pace, zice Evelyn. Stoc e talentat, iar pe Vanden sînt convinsă c-o subestimăm.

— Fata asta… dă să zică Price, după care se întoarce către mine: Fata asta – Evelyn mi-a spus – e genul care a închiriat *Agonie şi extaz* pentru că a crezut că era un film despre – şi înghite în sec – „cultivatorii de marijuana“.

— Acum îmi dau seama, zic eu. Noi am reuşit să descifrăm cu ce anume se ocupă Stoc – presupun că are şi un nume de familie, dar să nu-mi spui, Evelyn, că nu vreau să ştiu – ca să-şi cîştige existenţa?!

— În primul rînd, e un om foarte simpatic şi la locul lui, zice Evelyn, luîndu-i apărarea.

— Tipul ţi-a cerut sorbet de *fulgi de ciocolată,* pentru Dumnezeu! se stropşeşte Price scandalizat. Ce tot vorbeşti acolo?!

Evelyn nu-l bagă în seamă. Îşi dă jos cerceii Tina Chow.

— E sculptor, zice ea scurt şi răspicat.

— Ei, căcat! exclamă Timothy. Mi-aduc aminte că am stat de vorbă cu el la Odeon. Se întoarce din nou către mine: Asta a fost cînd a comandat *cappuccino* de ton şi mi-a spus – sînt sigur că dacă era de capul lui, ar fi comandat şi somon cu lapte –, şi mi-a spus că se ocupă de petreceri, aşa încît, tehnic vorbind – şi chiar te rog, Evelyn, să mă opreşti dacă vorbesc aiurea –, este un furnizor. Un furnizor şi-atît! strigă Price. Nu un fute-piatra!

— Ţ-ţ-ţ. Stai calm, zice Evelyn, luîndu-şi din nou faţa la masat cu cremă.

— Asta-i ca şi cum ai spune că eşti poet!

Timothy s-a îmbătat, iar eu încep să mă întreb cînd are de gînd să elibereze ringul.

— Păăăi, începe Evelyn, după cum ştii, eu…

— Tu eşti o fute-vorbe! răbufneşte Price, după care se duce lîngă Evelyn şi se apleacă să-şi verifice imaginea din oglindă.

— Ai mai pus ceva kilograme pe tine, Tim?! întreabă Evelyn pe un ton meditativ, studiind capul lui Price din oglindă. Parcă ai o faţă mai… durdulie.

Ca să nu se lase mai prejos, Timothy miroase ceafa Evelynei şi zice:

— Ce este… izul ăsta fascinant?!

— Obsession – şi Evelyn zîmbeşte provocator, împingîndu-l uşor pe Timothy mai departe de ea. Este Obsession. Patrick, ia-ţi-l, te rog, pe prietenul tău de pe mine.

— Nu, nu – stai, zice Timothy, adulmecînd zgomotos. Nu e Obsession. E… asta… e… – după care, schimonosindu-şi faţa ca să mimeze oroarea: Aoleu, Doamne, e… cremă de bronzat!

Evelyn se opreşte şi-şi analizează opţiunile. Apoi trece din nou la studiul capului lui Price:

— A-nceput să-ţi cadă părul?!

— Nu schimba subiectul, Evelyn, zice Tim, fiindcă… – şi totuşi, sincer preocupat, îl schimbă chiar el: Ştii că ai dreptate?!… O fi prea mult gel?! – şi-şi trece mîna îngrijorat peste păr.

— Probabil, zice Evelyn. Acuma fă-te şi tu util şi stai jos.

— Da, bine, măcar nu m-am făcut verde şi nici n-am încercat să mă tund cu cuţitul de întins untul, zice Tim, făcînd aluzie la felul în care se vopsise Vanden şi la tunsoarea vizibil ieftină şi proastă a lui Stoc – proastă tocmai fiindcă fusese ieftină.

— Ai început să te-ngraşi?! întreabă Evelyn, de astă-dată mai serios.

— Au, Doamne! exclamă Tim şi dă să-i întoarcă spatele, jignit. Nu, Evelyn.

— Ai faţa vizibil mai… rotunjoară, insistă Evelyn. Mai puţin… cizelată.

— Nu pot să cred, reia Tim.

El se uită intens, parcă în profunzimile oglinzii. Ea continuă să-şi treacă peria prin păr, dar cu mişcări mai puţin coordonate, pentru că în acelaşi timp se uită la Tim. El îi observă privirea şi îi miroase din nou ceafa – şi cred că o linge scurt pe gît –, după care îi zîmbeşte la fel de scurt.

— Zău, e cremă de bronzat?! o întreabă. Hai, că mie poţi să-mi spui. Te-am mirosit.

— Nu, zice ea, fără să mai zîmbească. De-aia foloseşti tu.

— Nu, adevărul e că nu folosesc. Eu mă duc la un salon de bronzat. Pe cuvîntul meu de onoare, zice el. Tu foloseşti cremă de bronzat.

— Iar tu fabulezi, răspunde ea fără convingere.

— Ţi-am spus, zice el. Eu merg la un salon de bronzat. Da, bine, ştiu că e scump, dar… o face Price pe nevinovatul. Şi totuşi, cremuţă…?!

— Ah, ce viteaz eşti cînd recunoşti că te duci la un salon de bronzat! îl înfruntă ea.

— …de-aia oranj?! chicoteşte el.

— Tu ştii despre ce vorbeşti, conchide Evelyn şi-şi trece din nou peria prin păr. Patrick, dă-l afară pe prietenul tău din camera mea.

Price s-a aşezat în genunchi şi miroase şi adulmecă picioarele dezgolite ale Evelynei, pe care o apucă rîsul. Pe mine mă apucă nervii.

— Ah, Doamne! geme ea cu voce tare. Pleacă de-aici.

— Chiar eşti oranj, rîde şi el, stînd în genunchi, cu capul aşezat în poala ei. Arăţi oranj.

— Ba n-arăt, zice ea pe un ton de mîrîit prelungit şi de agonie şi de extaz. Porcule.

Eu stau întins pe pat şi mă uit la ei amîndoi. Timothy stă cu capul în poala ei, încercînd să-şi vîre nasul pe sub capotul de mătase Ralph Lauren. Evelyn îşi ţine capul răsturnat pe spate de plăcere şi încearcă să-l dea pe Tim la o parte, dar numai în joacă, lovindu-l uşor de tot pe spate cu peria Jan Hové. Sînt

aproape convins că Timothy şi Evelyn sînt cuplaţi. Price este singura persoană interesantă pe care o cunosc.

— E cazul să pleci, zice ea într-un tîrziu, gîfîind şi renunţînd să se mai lupte cu el.

El ridică ochii spre ea, oferindu-i un zîmbet prietenos, cu toţi dinţii la vedere.

— Orice doreşte doamna.

— Mulţumesc, îi răspunde ea pe un ton care mie îmi sună mai curînd a dezamăgire.

— Cină?! Mîine?! întreabă Tim, ridicîndu-se în picioare.

— Trebuie să mă consult cu iubitul meu, zice Evelyn, zîmbind către mine cel din oglindă.

— Poate-ţi iei rochia aia neagră şi sexy Anne Klein, zice Price, punîndu-i amîndouă mîinile pe umeri, după care se apleacă şi-i şopteşte la ureche în timp ce i-o şi miroase: Bateman poate să lipsească.

Eu rîd cu bunăvoinţă, apoi mă ridic din pat ca să-l conduc afară din dormitor.

— Stai aşa! Mai am nişte espresso! protestează Tim.

Evelyn rîde şi bate din palme, încîntată de refuzul lui Tim de a elibera ringul.

— Hai, băiete, îi spun eu lui Price, scoţîndu-l mai mult pe sus din dormitor. Toată lumea merge să facă nani.

Şi totuşi, pînă să-l scot de-a binelea din cameră, reuşeşte să-i mai trimită o bezea. Altfel nu mai pronunţă nici o vorbă pînă cînd închid uşa vilei după el.

După plecarea lui Price, îmi torn un coniac într-un bol italienesc cu model în romburi şi mă întorc în dormitor, unde o găsesc pe Evelyn întinsă pe pat şi uitîndu-se la televizor la Clubul Tele-Cumpărătorilor. Mă întind şi eu lîngă ea, lărgindu-mi cravata Armani de la gît. După un timp, o întreb fără să mă uit la ea:

— De ce nu te cuplezi tu cu Price?!

— Ah, Doamne, Patrick! exclamă ea, închizînd ochii. De ce cu Price? Cu *Price*?!

Tonul pe care îmi spune ce-mi spune îmi sugerează că de fapt s-a culcat deja cu el.

— E bogat, zic eu.

— Toată lumea-i bogată, zice ea, uitîndu-se ţintă la ecranul televizorului.

— Arată bine, îi spun.

— Toată lumea arată bine, Patrick, îmi spune, făcînd vreo aluzie oarecare.

— E bine făcut, zic.

— Toată lumea-i bine făcută, zice, în ziua de azi.

Îmi pun bolul cu coniac pe noptieră şi mă rostogolesc pînă ajung deasupra ei. În timp ce o sărut şi o ling pe gît, ea se uită fix şi inexpresiv la televizorul Panasonic cu ecran lat, ia telecomanda şi dă sonorul mai încet. Eu îmi ridic cămaşa Armani, îi iau mîinile şi i le aşez pe pieptul meu, ca să vadă ce abdomen tare ca piatra şi lucrat am, şi-mi încordez muşchii, profitînd că e lumină în cameră, ca să vadă cît de bronzaţi şi de precis definiţi îi am.

— Ştii, zice ea tare şi răspicat, lui Stoc i-a ieşit pozitiv testul pentru virusul HIV. Şi cred că… – dar se opreşte, fiindcă a văzut pe ecran ceva ce i-a atras atenţia; dă sonorul ceva mai tare, apoi din nou mai încet, după care continuă: Cred că în seara asta o să se culce cu Vanden.

— Foarte bine, zic eu, muşcînd-o cu buzele de gît şi punîndu-i o mînă pe sînul tare şi rece.

— Eşti rău, zice ea vag excitată, plimbîndu-şi mîinile în lung şi-n lat pe umerii mei laţi şi pietroşi.

— Ba nu, oftez eu. Sînt logodit cu tine.

După ce încerc mai bine de un sfert de oră să fac sex cu ea, mă hotărăsc să renunţ.

— Lasă, zice Evelyn, că altă dată o să fii într-o formă mai bună.

Întind mîna după bolul cu coniac şi-l beau pînă la fund. Evelyn e dependentă de Parnate, care este un antidepresiv. Rămîn lîngă ea în pat, uitîndu-mă şi eu la Clubul Tele-Cumpărătorilor – păpuşi de sticlă, perne-fantezie brodate, lămpi în formă de minge de

fotbal, bijuterii de zirconiu – cu sonorul dat la minimum. Evelyn începe să vorbească aiurea.

— Tu-ţi dai cu Minoxidil?! – mă întreabă după o lungă tăcere.

— Nu, nu-mi dau, zic eu. De ce, ar trebui să-mi dau?!

— Că parcă ţi se răreşte părul, mai reuşeşte ea să zică în şoaptă.

— Nu-i adevărat, mă trezesc eu vorbind de unul singur. Şi, pe urmă, e greu de spus. Eu am părul foarte des şi chiar nu-mi dau seama dacă mi se răreşte. De fapt, mă-ndoiesc.

O iau pe jos spre casă şi-i spun noapte bună unui portar pe care nu-l cunosc – poate fi oricine –, după care dispar în penumbra apartamentului meu cocoţat sus de tot, deasupra oraşului, unde se aude formaţia Tokens cîntînd *The Lion Sleeps Tonight* („Leul doarme-n seara asta“) din direcţia tonomatului Wurlitzer 1015, care pîlpîie multicolor – şi care totuşi nu-i atît de bun ca modelul mult mai greu de găsit Wurlitzer 850 – într-unul din colţurile salonului. Mă masturbez gîndindu-mă întîi la Evelyn, apoi la Courtney, pe urmă la Vanden şi, în fine, iar la Evelyn şi, chiar înainte să-mi vină – slăbuţ orgasm –, la un fotomodel care nu avea pe ea mai nimic, numai o bustieră, şi pe care am văzut-o astăzi, mai devreme, într-o reclamă Calvin Klein.

1. Parafrazare a inscripţiei aflate deasupra porţii Infernului în *Infernul* lui Dante (Cîntul III, versul 9): *Lasciate ogni speranza voi ch'entrate*: „Lăsaţi orice speranţă, voi care intraţi“.
2. *Les Misérables*, spectacol muzical pus în scenă pe Broadway în 1987.
3. Iniţialele Universităţii (Statului) California din Los Angeles.
4. Deşi Fifth Avenue este o arteră newyorkeză binecunoscută în lumea întreagă, pentru conformitate cu celelalte artere menţionate în text, am optat pentru formula „Bulevardul Cinci“.
5. Sport care combină elemente de tenis şi handbal, practicat în sală de unul sau doi jucători care trimit mingea alternativ în perete, fie cu mîna, fie cu o rachetă specială.

6. Jumătatea estică (textual: „Satul de Est“) a cartierului Greenwich Village din Manhattan, considerată fieful unor curente artistico-intelectuale precum mişcările *beat* în anii ’50, *hippie* în anii ’60 sau *punk* în a doua parte a anilor ’70-’80.

7. La 28 ianuarie 1986, naveta spaţială Challenger a explodat în atmosferă la cîteva zeci de secunde după lansare.

8. Cartier din Manhattan (textual: „Zona de Vest Superioară“) situat la vest de Central Park.

9. Este vorba de pledul pe care-l poartă scoţienii pe umăr la costumele lor tradiţionale.

10. Cartier din sud-estul Manhattan-ului (textual: „Zona Estică Inferioară“).

11. În original personajul este numit Stash („ascunzătoare, tainiţă“). Acest nume face obiectul unui joc de cuvinte mai jos în text, care ar fi intraductibil, aşa încît am considerat oportun să înlocuim numele personajului cu un cuvînt românesc întrucîtva apropiat de cel englezesc şi ca sonoritate, şi ca sens.

12. Cartier în sud-vestul New York-ului (So[*uth of*]-Ho[*uston*], adică la sud de bulevardul Houston.

13. Plantă asemănătoare hreanului, cu rădăcini de culoare verzuie, care se serveşte rasă în mîncărurile japoneze.

14. Stil de muzică rock, apărut pe la finele anilor ’70 şi caracterizat prin versuri deliberat agresive.

15. Companie californiană producătoare de filme şi obiecte rezervate adulţilor. Jenny B. Goode se pronunţă identic cu *Jenny, be good* („Jenny, fii cuminte“).

16. Specialitate constînd din felii foarte subţiri de carne de vită crudă, servită ca aperitiv cu sos de oţet sau muştar.

17. Revistă pentru femei. *W* este iniţiala cuvîntului *woman* – „femeie“.

Dimineaţa

În lumina palidă a zorilor unei zile de mai, salonul apartamentului meu arată în felul următor: deasupra căminului din marmură albă şi granit, cu o imitaţie de buştean care maschează arzătoarele de gaz, stă agăţat un David Onica original, într-o ramă de metal neagră – portretul de un metru optzeci pe un metru douăzeci al unei femei dezbrăcate, pictată mai ales în nuanţe pastel de gri şi măsliniu, care stă întinsă pe un şezlong şi se uită la MTV, avînd pe fundal un peisaj marţian, un deşert de culoare mov intens pe care se află împrăştiaţi peşti morţi eviscераţi şi farfurii făcute ţăndări, ca un fel de explozie solară deasupra capului galben al femeii. Tabloul domină o canapea lungă, albă, umplută cu puf, şi un televizor digital cu diagonala de şaptezeci şi cinci de centimetri, marca Toshiba, un model de super-contrast şi înaltă rezoluţie, plus că are o platformă video *surround*, cu o combinaţie de tuburi high-tech de la NEC, dotate cu sistem de efecte digitale imagine-în-imagine (inclusiv stop-cadre). Sistemul audio include o sursă MTS încorporată şi un amplificator pe placă de cinci waţi pentru fiecare canal. Sub televizor, pe o poliţă de sticlă, se află un video Toshiba – o unitate Beta de bandă super-lată, cu funcţie de editare încorporată, cuprinzînd un generator de caractere cu o memorie de opt pagini, un sistem de înregistrare-redare de bandă largă, unul de programare pentru maximum trei săptămîni şi opt indexuri orare. În fiecare colţ al salonului este cîte o lampă cu halogen tip far de ceaţă. Toate cele opt ferestre înalte din podea pînă la tavan sînt acoperite cu jaluzele veneţiene reglabile, albe şi subţiri. O măsuţă de cafea Turchin, cu blatul de sticlă şi picioarele de stejar, se află în faţa canapelei, iar pe ea sînt aşezate strategic, în jurul unor scrumiere de cristal de la Fortunoff – cu toate că eu nu fumez –, cîteva animăluţe de sticlă Steuben. Lîngă tonomatul Wurlitzer se află un pian de concert cu coadă, marca

Baldwin, din abanos negru. Întreg apartamentul are podeaua din stejar alb lustruit. La celălalt capăt al camerei, lîngă un birou şi un stativ de reviste marca Gio Ponti, am un sistem stereo Sansui complet – CD player, interfaţă de redare benzi, modulator, amplificator – cu boxe Duntech Sovereign 2001, din lemn de trandafir brazilian, înalte de aproape doi metri. În mijlocul dormitorului, pe o ramă de stejar, tronează o saltea umplută cu puf. Lîngă perete se află un televizor Panasonic cu diagonala de optzeci de centimetri, ecran extraplat şi sunet stereo, iar sub el, tot pe o poliţă de sticlă, este un alt video Toshiba. Nu sînt sigur dacă ora indicată de ceasul deşteptător digital Sony este corectă, aşa încît trebuie să mă ridic în fund, ca s-o compar cu ora indicată de afişajul pîlpîitor al aparatului video, după care să mă întind după telefonul cu clape Ettore Sottsass, pe care-l ţin pe noptiera de metal şi sticlă de lîngă pat, şi să formez numărul robotului care dă ora exactă. Într-un colţ al camerei se află un scaun Eric Marcus din oţel şi lemn, cu tapiţeria din piele crem, iar în celălalt colţ un alt scaun, din benzi de placaj ondulate. Aproape toată podeaua este acoperită de un covor Maud Sienna bej cu alb, cu buline negre. Unul dintre pereţi este acoperit de patru şifoniere cu sertare uriaşe, de mahon decolorat. În pat port o pijama de mătase Ralph Lauren, iar cînd mă dau jos din pat, îmi trag pe mine un halat de casă brodat, cărămiziu, antic şi de demult, şi mă duc la baie. În timp ce urinez, încerc să-mi studiez imaginea buhăită din oglindă, făcînd abstracţie de afişul de la baseball care se reflectă în ea de deasupra closetului. Pe urmă îmi trag pe mine o pereche de boxeri Ralph Lauren cu monogramă şi o bluză de corp Fair Isle, îmi pun papuci de mătase Enrico Hidolin cu bulinuţe, îmi leg o pungă de plastic plină cu gheaţă care să-mi acopere toată faţa şi încep să-mi fac exerciţiile de întindere a pielii din fiecare dimineaţă. După ce termin, mă postez în faţa unei chiuvete de baie Washmobile din material plastic, pe picioare cromate – cu savonieră, suport pentru pahar şi bare pentru întins prosoapele –, pe

care am cumpărat-o de la Hastings Tile, ca să am ce folosi pînă îmi erau şlefuite cu nisip chiuvetele de marmură comandate în Finlanda, şi mă uit la propriul meu chip din oglindă, cu punga de gheaţă încă întinsă peste toată faţa. Torn nişte soluţie anti-tartru Plax într-un bol de inox şi-o rostogolesc în gură timp de jumătate de minut. Pe urmă îmi iau periuţa de dinţi din carapace artificială de broască ţestoasă, storc pe ea tubul de Rembrandt şi încep să-mi frec dinţii – sînt mult prea buimac şi n-aş reuşi să mi-i curăţ cum trebuie cu aţa dentară, deşi se poate foarte bine să-mi fi dat cu aţă aseară, înainte de culcare –, apoi mă clătesc cu Listerine. După aceea îmi verific mîinile şi-mi dau cu o perie de unghii. Îmi iau de pe faţă punga cu gheaţă şi-mi aplic o loţiune de curăţat porii în profunzime, apoi o mască facială cu frunză de mentă, pe care o ţin aşa zece minute, cît timp îmi aranjez unghiile de la picioare. Pe urmă folosesc lustruitoare de dinţi, în plus faţă de periuţe: întîi Probright, apoi Interplak, care are o viteză de 4.200 de rotaţii pe minut şi schimbă direcţia de patruzeci şi şase de ori pe secundă. Perii mai lungi curăţă între dinţi şi masează gingiile, în timp ce perii mai scurţi lustruiesc suprafeţele dinţilor. Îmi clătesc gura din nou, cu Cepacol. Masca facială mi-o dau jos cu o soluţie de clătire pe bază de izmă creaţă. Duşul are o stropitoare universală care poate pivota în orice direcţie şi se poate deplasa pe o bară de ghidaj lungă de şaptezeci şi cinci de centimetri. Este făcut din alamă australiană sumbru-aurie, acoperită cu un email alb strălucitor. La duş folosesc mai întîi un gel epurator care devine activ sub apă, apoi un detergent corporal pe bază de miere şi migdale, iar pe faţă un gel de curăţare exfoliant. Şamponul Vidal Sassoon este cel mai bun dacă vrei să scapi de stratul de transpiraţie uscată, săruri, uleiuri, poluanţi aflaţi în suspensie în aer şi în general de murdărie, care-ţi poate face părul, depunîndu-se pe el, să ţi se lipească de scalp, ceea ce înseamnă să te facă să arăţi mai bătrîn. În weekenduri sau înainte de cîte o întîlnire prefer să folosesc şamponul revitalizant natural

Greune, cu balsam şi complement nutritiv. Sînt formule care conţin D-panthenol, un factor din gama vitaminei B-complex, polisorbat-80, un agent de curăţire pentru scalp, şi ierburi naturale. În weekend am de gînd să merg la Bloomingdale's sau la Bergdorf's şi s-o iau şi pe Evelyn, să mă sfătuiască ce şampon şi balsam Foltene european pentru păr rărit să-mi aleg, căci vreau să conţină un complex de carbohidraţi care penetrează firul de păr, dîndu-i mai multă vigoare şi strălucire. Şi un tratament de creştere a părului Vivagen, un nou produs al firmei Redken, care previne depunerile de substanţe minerale şi prelungeşte durata de viaţă a firului de păr. Luis Carruthers mi-a recomandat formula Aramis Nutriplexx, un complex nutritiv care ajută la fluidizarea circulaţiei. După ce ies din duş şi mă usuc bine cu prosopul, îmi pun la loc perechea de boxeri şi-mi dau cu Mousse A Raiser[1], o spumă de bărbierit de la Pour Hommes, dar nu înainte de a-mi aplica pe faţă un prosop fierbinte timp de două minute, pentru a înmuia firele de barbă prea băţoase. Pe urmă întotdeauna mă stropesc din belşug cu o formulă de hidratare (Clinique, după gustul meu) şi o las să pătrundă în piele timp de un minut. Se poate înlătura prin clătire cu apă sau se poate păstra, iar peste ea se poate aplica spuma de bărbierit – de preferinţă cu un pămătuf, fiindcă înmoaie barba, ridicînd firele de păr –, ceea ce am constatat că uşurează bărbieritul. Plus că împiedică evaporarea apei şi reduce frecarea dintre pielea obrazului şi lama de ras. Întotdeauna se umezeşte aparatul de ras cu apă caldă înainte de bărbierit, iar lama trebuie să urmeze direcţia firelor de păr, în timp ce pielea este apăsată uşor. Zona perciunilor şi cea a bărbiei se lasă la urmă, pentru că firele de barbă de aici sînt mai dure şi au nevoie de mai mult timp pentru a se înmuia. Aparatul de ras se clăteşte cu apă, dar se şi scutură de excesul de apă înainte de a începe bărbieritul. După aceea se spală faţa cu apă rece pentru a îndepărta orice urmă de spumă. Este bine de folosit un aftershave cu foarte puţin sau deloc alcool. Niciodată nu se dă cu colonie

direct pe faţă, fiindcă alcoolul în concentraţie mare îţi usucă pielea şi te face să arăţi mai bătrîn. Este bine de folosit un tonifiant antibacterian fără alcool, utilizînd un tampon umezit cu apă pentru netezirea pielii. Ultimul pas este aplicarea unui hidratant. Se stropeşte faţa cu apă, după care se aplică o loţiune emolientă care înmoaie pielea şi-i păstrează umiditatea. Apoi se aplică Gel Appaisant, tot de la Pour Hommes, care este o excelentă loţiune de calmare a pielii. Dacă faţa pare uscată şi se descuamează – ceea ce o face să arate obosită şi îmbătrînită –, se foloseşte o loţiune de limpezire care înlătură pielea descuamată şi scoate la iveală pielea fină (plus că poate face tenul bronzat să arate şi mai închis la culoare). După aceea se aplică un balsam anti-îmbătrînire pentru ochi Baume des Yeux, urmat, în final, de o loţiune „protectoare“ hidratantă. După ce-mi şterg bine părul cu prosopul, îmi dau cu o loţiune de hrănire a scalpului. Îmi şi usuc părul puţin cu jet de aer, ca să-i dau volum şi fermitate (nu însă şi aderenţă), apoi mai adaug nişte loţiune capilară şi-i dau formă cu o perie Kent din păr natural, pentru ca în final să mi-l netezesc spre spatele capului cu un pieptene cu dinţii rari. Îmi trag din nou pe mine bluza de corp Fair Isle, îmi vîr la loc picioarele în papucii de mătase cu bulinuţe şi mă îndrept către salon ca să pun noul CD cu Talking Heads, dar aparatul nu reuşeşte să citească discul aşa cum trebuie, drept care îl scot şi introduc în locul lui un compact-disc de curăţare a lentilei care focalizează raza laser. Lentila este foarte sensibilă şi poate fi afectată de praf, murdărie, fum, poluanţi sau umezeală. Dacă e murdară, poate citi compact-discurile necorespunzător şi de aici intrări ratate, pasaje care nu se aud, ricoşeuri digitale, schimbări de viteză – în general tot felul de distorsiuni. Discul de curăţare a lentilei este prevăzut cu o perie de curăţare care se aliniază automat cu lentila, iar discul se roteşte, îndepărtînd reziduurile şi particulele. La a doua încercare, CD-ul cu Talking Heads sună impecabil. Recuperez exemplarul din *USA Today* lăsat în faţa

uşii mele, pe hol, şi-l duc cu mine în bucătărie, unde iau două tablete de Advil, una cu multivitamine şi cealaltă cu potasiu, înghiţindu-le cu o sticlă mare de apă Evian, pentru că menajera, care este o chinezoaică trecută şi de a doua tinereţe, a uitat să dea drumul la spălătorul de vase ieri, înainte de a pleca, aşa încît trebuie să-mi torn sucul de lămîie şi grepfrut într-un pahar de vin St. Rémy pe care-l am de la Baccarat. Mă uit la ceasul cu neon agăţat deasupra frigiderului, ca să fiu sigur că am destul timp să-mi iau micul dejun fără să mă grăbesc. Stînd în picioare la masa centrală din bucătărie, mănînc un kiwi şi un măr-pară japonez feliat (cîte patru dolari costă fiecare la Gristede's), pe care le scot din cutii de aluminiu concepute în Germania Occidentală. Îmi iau şi o brioşă cu tărîţe, un pliculeţ de ceai de plante decofeinizat şi o cutie de cereale cu tărîţe de ovăz dintr-unul dintre dulapurile înalte, cu uşi de sticlă, care acoperă aproape un întreg perete al bucătăriei, avînd rafturile din inox, uşile din sticlă jivrată cu armătură, iar pereţii despărţitori vopsiţi într-un gri-bleu închis. Mănînc jumătate din brioşa cu tărîţe, dar numai după ce o pun să se încălzească în cuptorul cu microunde şi-i aplic un strat subţire de unt de mere. Urmează un bol de cereale cu tărîţe de ovăz şi germeni de grîu, umezite cu lapte de soia, apoi o nouă sticlă de apă Evian şi o ceaşcă de ceai decofeinizat. Lîngă cuptorul de pîine Panasonic şi cafetiera automată Salton se află aparatul Cremina, de culoare argintiu-închis, pentru preparat espresso (încă mai este cald – curios lucru), pe care l-am luat de la Hammacher Schlemmer (ceaşca de inox termoizolant, specială pentru espresso, farfurioara ei şi linguriţa stau pătate lîngă chiuvetă), şi cuptorul cu microunde model special R-1810A Carousel II, cu platan rotitor, pe care-l folosesc pentru a reîncălzi cealaltă jumătate a brioşei cu tărîţe. Lîngă prăjitorul de pîine Sonata de la Salton şi răzătoarea universală Cuisinart Little Pro şi storcătorul de fructe Acme Supreme şi amestecătorul de băuturi Cordially Yours stă mîndru şi umflat ceainicul de inox de doi litri şi

jumătate, care fluieră *Tea for Two (*„Ceai pentru doi“) cînd fierbe apa. Cu el îmi fac o nouă ceaşcă de ceai decofeinizat de măr şi scorţişoară. Stau mai mult timp şi mă uit fix la cuţitul universal Black & Decker, care stă pe masa de lîngă chiuvetă, conectat la priza din perete. Este un aparat de feliat şi cojit cu mai multe dispozitive, cu o lamă zimţată, o lamă dublă şi un mîner reîncărcabil. Astăzi port un costum Alan Flusser, cu pliuri în genul anilor ’80, care era o versiune modernizată a stilului anilor ’30. Varianta de lux are umerii mai laţi decît cei naturali, piepţii bombaţi şi clapă la spate. Reverele cu îndoitura rotundă trebuie să aibă o lăţime de circa cincisprezece centimetri, iar vîrfurile lor să ajungă la circa trei sferturi din distanţa pînă la umăr. Folosite în mod firesc la costumele la două rînduri, reverele cu vîrfuri ascuţite sînt considerate mai elegante decît cele cu vîrfuri în formă de V. Buzunarele coborîte au forma unei perechi de evantaie acoperite cu o clapă, iar deasupra clapei există o tăietură, tivită pe ambele părţi cu o dungă îngustă de material. Patru nasturi formează un pătrat coborît, iar deasupra lor, cam în dreptul încrucişării celor două revere, mai sînt încă doi. Pantalonii au pense late şi sînt croiţi larg, ca să continue căderea amplă a hainei. Talia destul de lată vine oarecum mai sus în faţă. Găicile fac în aşa fel încît bretelele să aibă locul lor bine definit în centrul spatelui. Cravata Valentino Couture are un model cu bulinuţe. Pantofii sînt nişte mocasini de crocodil marca A. Testoni. În timp ce mă îmbrac, las televizorul la emisiunea Patriciei Winters. Invitaţii de azi sînt cîteva femei cu personalităţi multiple. Pe ecran se vede o femeie oarecare, mai în vîrstă, supraponderală, iar Patty doar se aude întrebînd-o de undeva din spate:

— Şi, deci, e schizofrenie sau care-i treaba?! Spune-ne şi nouă.

— Nu, vai – nu. Personalităţile multiple nu înseamnă schizofrenie, zice femeia, scuturînd din cap. Nu sîntem periculoşi.

— Aşaaa… şi apare şi Patty, care stă în picioare în mijlocul publicului, cu microfonul în mînă. Luna trecută cine ai fost?!

— Luna trecută mi s-a părut că am fost mai degrabă Polly, răspunde femeia.

Un prim-plan din public – figura preocupată a unei gospodine. Pînă să se prindă aia că apare pe monitor, camera revine iar la femeia cu personalităţi multiple.

— Aşa, continuă Patty. Şi acuma – acuma cine eşti?!

— Păăăi… – începe femeia să spună plictisită, ca şi cum ar fi sătulă să i se tot pună această întrebare, ca şi cum ar fi răspuns la ea de cine ştie cîte ori şi uite că tot n-o crede nimeni –, luna asta sînt… ăăă… pulpă de miel. Mai degrabăăă… pulpă de miel.

Urmează o lungă pauză. Camera trece din nou la un prim-plan cu o gospodină care clatină uimită din cap, în timp ce altă gospodină îi şopteşte ceva la ureche.

Pantofii pe care mi-i pun astăzi sînt nişte mocasini de crocodil A. Testoni.

Cînd îmi iau pelerina de ploaie din garderoba de lîngă uşa de la intrare, dau peste un fular Burberry şi o haină asortată la el, care are brodată pe ea o balenă (ceva gen haină de copil mic) şi este acoperită cu ceva ce aduce a sirop de ciocolată uscat şerpuind peste faţa hainei şi întunecîndu-i reverele. Mă urc în lift şi cobor către holul de la intrare. Scuturînd uşor încheietura mîinii, îmi întorc Rolex-ul. Îi spun bună dimineaţa portarului, ies pe trotuar şi fac semn unui taxi, apoi mă îndrept spre centru, mai precis spre Wall Street.

1. Personajul confundă denumirea produsului de origine franceză, *mousse à raser* („spumă de ras“), cu o eventuală marcă de produs.

La Harry's

Price şi cu mine mergem pe strada Hanover la ora cea mai întunecată a amurgului; ne îndreptăm în tăcere, parc-am fi ghidaţi de radar, către barul Harry's. Timothy n-a scos o vorbă de cînd am plecat de la P&P. Nici măcar nu dă vreun semn că l-ar fi observat pe milogul sinistru care stă ghemuit lîngă o pubelă pe strada Stone, în schimb scoate un hăulit sinistru, ca de lup, către o femeie – ţîţe mari, blondă, cur grozav, tocuri înalte – care se îndreaptă spre strada Water. Price pare nervos şi ţîfnos, iar eu n-am nici un chef să-l întreb ce s-a întîmplat. Poartă un costum de pînză Canali Milano, cămaşă de bumbac Ike Behar, cravată de mătase Bill Blass şi pantofi de piele cu şireturi şi bombeu de la Brooks Brothers. Eu port un costum uşor de pînză cu pantaloni cu pense, cămaşă de bumbac, cravată de mătase cu buline – toate marca Valentino Couture –, şi pantofi de piele Allen-Edmonds cu bombeu perforat. Nici nu intrăm bine la Harry's, că-i şi ochim pe David van Patten şi Craig McDermott la o masă chiar în mijloc. Van Patten poartă un blazer sport din lînă şi mătase la două rînduri, pantaloni de lînă şi mătase Mario Valentino, cu şliţ cu nasturi şi pense inversate, cămaşă de bumbac de la Gitman Brothers, cravată de mătase Bill Blass cu bulinuţe şi pantofi de piele de la Brooks Brothers. McDermott poartă un costum de lînă ţesută cu pantaloni cu pense, cămaşă de bumbac şi pînză Basile cu nasturi la revere, cravată de mătase Joseph Abboud şi pantofi sport Susan Bennis Warren Edwards din piele de struţ.

Amîndoi stau aplecaţi peste masă şi scriu de zor pe şerveţelele de hîrtie, unul cu un whisky, celălalt cu un Martini în faţă. Ne fac semn cu mîna. Price îşi trînteşte diplomatul de piele Tumi pe un scaun liber şi se îndreaptă spre bar. Îi strig să-mi ia şi mie un J&B cu gheaţă, după care mă aşez la masă lîngă Van Patten şi McDermott.

— Auzi, Bateman, zice Craig pe un ton care sugerează că nu era la primul Martini, se face să porţi mocasini cu funduliţe la costum de birou sau nu se face?! Nu te uita la mine ca şi cum eu aş fi nebunul.

— Las-o naibii, nu-l întreba pe Bateman, bombăne Van Patten, fluturîndu-i prin faţa ochilor un stilou de aur Cross şi sorbind neatent din paharul de Martini.

— Auzi, Van Patten?! zice Craig.

— Ce?!

McDermott ezită, după care zice fără convingere:

— Taci din gură.

— Ce faceţi, mă bulumacilor?! îi întreb, dar tocmai atunci îl zăresc pe Luis Carruthers rezemat de bar lîngă Price, care nici nu-l bagă în seamă.

Carruthers este îmbrăcat aiurea: costum de lînă la două rînduri, dar cu patru nasturi – de la Chaps, cred –, cămaşă de bumbac în dungi şi lavalieră de mătase, plus ochelari Oliver Peoples, cu rame de os.

— Dacă vrei să ştii, Bateman, răspundem la nişte întrebări din *GQ*[1], mă pune în temă Van Patten.

Luis mă ocheşte şi el, zîmbeşte încurcat, pe urmă, dacă am văzut eu bine, se înroşeşte şi se întoarce înapoi cu faţa către bar. Nu ştiu de ce, dar toţi barmanii îl ignoră pe Luis.

— Am pus un pariu să vedem care dintre noi ajunge primul la rubrica „O întrebare – un răspuns“, aşa că fă bine şi dă-mi un răspuns. Ia zi: tu ce crezi?! mă presează McDermott.

— Despre ce anume?! îl întreb iritat.

— Despre mocasinii cu funduliţe, labagiule, zice el.

— Păăăi… mă băieţi… îmi aleg eu cuvintele cu grijă, mocasinul cu funduliţă este în mod tradiţional un pantof comun… – şi mă uit din nou către Price, tînjind după băutura aia.

Timothy trece chiar prin faţa lui Luis, care-i întinde mîna. Price zîmbeşte, îi spune ceva, după care trece mai departe, venind către masa noastră.

Luis încearcă din nou să capteze atenţia barmanului, dar eşuează încă o dată.

— Dar este acceptabil tocmai pentru că a devenit atît de obişnuit, corect?! întreabă Craig nerăbdător.

— Mda, zic eu, dînd din cap. Atîta timp cît sînt negri sau maro închis, merge.

— Dar maro simplu ce-are?! întreabă Van Patten suspicios.

Mă gîndesc o vreme ce să-i răspund, apoi zic:

— Prea sport pentru un costum de birou.

— Despre ce vorbiţi, limbiştilor?! întreabă Price, întinzîndu-mi băutura şi aşezîndu-se pe scaun picior peste picior.

— Gata, gata, zice Van Patten. Gata. Acuma-ntrebarea mea. Are două părţi… – şi se opreşte, semn că urmează ceva dramatic. Deci, una: gulerele rotunjite la colţuri sînt prea de gală sau prea de negală?! Şi a doua: ce fel de nod la cravată dă cel mai bine cu un asemenea guler?!

Price, deşi are atenţia împrăştiată şi vocea oarecum încordată, îi răspunde rapid, rostind cuvintele tare şi răspicat, aşa încît să se facă auzit peste zgomotul de fond de la Harry’s:

— Este un guler foarte pretenţios, care poate merge şi cu costume elegante, şi cu blazere sport. În situaţiile de ţinută obligatorie trebuie să fie apretat, iar dacă e vorba de ţinute de gală, trebuie purtat cu un ac de guler.

Se opreşte, respiră adînc – s-ar zice că a zărit pe cineva anume. Eu mă răsucesc pe scaun să văd despre cine e vorba, dar Price continuă:

— Dacă este asociat cu un blazer, atunci gulerul cu colţuri rotunjite chiar trebuie să fie moale şi poate fi purtat cu sau fără ac de guler. Dat fiind că dă un aspect tradiţional, gen şcoală privată, cel mai bine este să fie echilibrat cu un nod tip lasou, relativ mic – şi soarbe din paharul de Martini, încrucişîndu-şi picioarele invers. Altă întrebare?!

— Ia-i ceva de băut, zice McDermott, vizibil impresionat.

— Price… zice Van Patten.

— Mdaaa…?! răspunde Price, rotindu-şi privirile prin toată sala.

— …văd că te pricepi[2].

— Auziţi, întreb eu, unde mîncăm în seara asta?!

— L-am adus cu mine pe nepreţuitul domn Zagat, zice Van Patten, scoţînd din buzunar broşura lunguiaţă, de culoare roşu aprins, pe care o flutură prin faţa lui Timothy.

— Uraaa, face el sec.

— Ce vrem să mîncăm?! – eu.

— Ceva blond cu ţîţe mari – Price.

— Ce-ar fi să mergem la bistroul ăla salvadorian?! – McDermott.

— Auziţi, după aia ne oprim la Tunel, aşa că să mergem undeva prin zona aia – Van Patten.

— Aoleu, căcat! începe McDermott. Mergem la Tunel?! Săptămîna trecută am agăţat o păsărică de la Vassar[3]…

— Au, Doamne, nu-ncepe din nou! bombăne Van Patten.

— Auzi, care-i problema ta?! i-o întoarce McDermott.

— Eram şi eu acolo. N-am de ce să mai aud încă o dată povestea aia, zice Van Patten.

— Dar nu ţi-am spus ce s-a-ntîmplat după aceea, zice McDermott, arcuindu-şi sprîncenele.

— Auziţi, bă, da' cînd aţi fost voi acolo?! întreb eu. Pe mine de ce nu m-aţi invitat?!

— Tu erai plecat în nu ştiu ce pizda mă-sii de croazieră. Taci şi-ascultă-mă să-ţi spun. Deci, cum zic, am agăţat la Tunel o fătuţă de la Vassar – bucăţică bună de tot, ţîţe mari, picioare grozave, o tipesă numai bună – şi m-apuc s-o tratez cu cîteva pahare de şampanie şi aflu că e venită-n oraş pentru vacanţa de primăvară. Bă, şi-aproape să mi-o ia-n gură în Salonul cu Candelabru, aşa c-am luat-o la mine-acasă…

— Alooo, ia stai, îl întrerup eu. Îmi dai voie să te-ntreb unde era Pamela în tot timpu-ăsta?!

Craig se strîmbă:

— Dă-te-n pula mea, Bateman. Voiam şi eu să dau o muie. Voiam şi eu pe una care să mi-o ia-n…

— Nu vreau să aud aşa ceva, zice Van Patten acoperindu-şi urechile cu palmele. O să spună ceva dezgustător.

— Mimoză pudică ce eşti, rînjeşte McDermott. Ştiţi ce?! Doar nu vorbim despre investiţii comune în co-acţionariat sau despre cum am fost la slujbă-mpreună la Sfîntu' Bartolomeu. Îmi doresc şi eu o bucăţică, cine-o fi, căreia să-i dau muie vreo treizeci-patruzeci de minute-acolo…

Eu iau de pe masă beţişorul de la cocteil şi-l arunc înspre el.

— În fine, deci ajungem la mine-acasă şi să vedeţi ce-am păţit, zice McDermott, apropiindu-se de masă. Tipa băuse deja destulă şampanie cît să sembete pulă şi-un rinocer şi, ca să vedeţi…

— Te-a lăsat s-o fuţi fără prezervativ?! întreabă nu ştiu care dintre noi.

McDermott îşi dă ochii peste cap:

— Era de la Vassar, nu din Queens.

Price mă bate pe umăr:

— Adică ce vrea să zică?!

— Bă, vreţi să m-ascultaţi?! zice McDermott. N-a vrut… Sînteţi atenţi?! – şi face o pauză dramatică. N-a vrut să-mi facă decît o labă şi în plus… nici măcar nu şi-a dat jos mănuşa – după care se reazemă de spătarul scaunului şi soarbe din băutură cu un aer de satisfacţie şi suficienţă.

Stăm cu toţii şi cugetăm solemn asupra momentului. Nimeni nu-l ia peste picior pe McDermott pentru mărturisirea lui cu iz de revelaţie, nici pentru nepriceperea lui de a pune şaua pe fata respectivă. Nici unul dintre noi nu spune nimic, dar cu toţii ne gîndim la unul şi acelaşi lucru: niciodată să nu agăţi o fată de la Vassar.

— Bă, tu ai nevoie de o fată de la Camden, zice Van Patten după ce a digerat bine povestea lui McDermott.

— Da, grozav, intervin eu. Una dintr-alea care crede că nu e nici o chestie dacă se fute cu frate-su.

— Da, bă, da' măcar alea cred că SIDA e o formaţie nouă de prin Anglia, precizează Price.

— Bine, şi cu cina cum rămîne?! întreabă Van Patten, studiind cu atenţie întrebarea mîzgălită pe şerveţel. Unde pizda mă-sii mergem?!

— Chiar că e ciudat cum îşi imaginează fetele că pe bărbaţi îi preocupă chestiile-astea, bolile şi mai ştiu eu ce, comentează Van Patten, clătinînd din cap.

— Eu n-am de gînd să-mi pun căcaturi de-alea de prezervative, ne informează McDermott.

— Am citit un articol pe care mi l-am şi xeroxat, începe Van Patten, care zice că riscul pentru noi să luăm aşa ceva este de ordinul a zero-zero-zero-zero-virgulă-cinci la sută sau la mie sau la dracu', nu ştiu, şi că asta rămîne valabil indiferent cu ce boarfă, cu ce bagaboantă sau cu ce scursură de muiere ajungem să ne-o tragem.

— Bărbaţii pur şi simplu n-o iau.

— Mă rog, nu bărbaţii albi.

— Adică nenorocita aia de fată purta mănuşi?! întreabă Price, aflat încă în stare de şoc. Cu *mănuşa*?! Doamne iartă-mă, atunci de ce nu ţi-ai făcut singur laba?!

— Ştii, sula se mai şi scoală, zice Van Patten. Faulkner[4].

— Tu la ce universitate ai fost? întreabă Price. La Pine Manor[5]?!

— Băi oamenilor, ia uite cine vine, anunţ eu.

— Cine?! întreabă Price fără să se întoarcă.

— Ghici, zic eu. Scîrba numărul unu de la Drexel- Burnham-Lambert.

— Connolly?! încearcă să ghicească Price.

— Salut, Preston! zic eu, strîngîndu-i mîna lui Preston.

— Băieţi, zice Preston, oprindu-se în picioare lîngă masa noastră şi salutîndu-ne pe fiecare cu cîte un semn din cap, îmi pare rău că nu pot lua şi eu cina cu voi toţi în seara asta.

Preston poartă un costum de lînă Alexander Julian la două rînduri, cămaşă de bumbac şi cravată de mătase Perry Ellis. Se aşază într-o rînă pe un scaun, sprijinindu-se cu o mînă de spătarul scaunului meu, şi adaugă:

— Zău că-mi pare rău că trebuie să amîn, dar am alte angajamente, mă-nţelegeţi.

Price îmi aruncă mie o privire acuzatoare şi pronunţă numai din buze:

— L-a invitat cineva?!

Eu ridic din umeri şi beau ce mi-a mai rămas din paharul de J&B.

— Ce-ai mai tras aseară?! întreabă McDermott, apoi adaugă: Frumoase ţoale.

— Cu *cine* ţi-ai tras-o aseară?! îl corectează Van Patten.

— Nu, nu, zice Preston. Foarte respectabilă seară – absolut decentă. Nu fete, nu prafuri, nu băutură. Am fost la Salonul de Ceai Rusesc cu Alexandra şi cu părinţii ei. Îi spune lui tac-su Billy – auzi ce chestie. Numai că eu am fost atît de obosit – şi n-am băut decît o singură Stolicinaia. Îşi scoate ochelarii (Oliver Peoples, bineînţeles) şi, în timp ce cască, şi-i şterge cu o batistă Armani. Nu ştiu sigur, dar am senzaţia că ospătarul ăla de-acolo, cu mutra lui ciudată de popă ortodox, a turnat ceva acid în borş. Sînt pur şi simplu futut de oboseală.

— Şi ce altceva ai de făcut?! întreabă Price, vizibil neinteresat.

— Trebuie să returnez nişte casete video, s-o duc pe Alexandra la nu ştiu ce restaurant vietnamez, pe urmă la un music-hall pe Broadway, nu ştiu – ceva englezesc, recită Preston, rotindu-şi privirile peste sală.

— Auzi, Preston, zice Van Patten. Noi trimitem întrebările-alea la *GQ*. Ai şi tu vreuna?

— Ăăă, da, am şi eu una, zice Preston. Deci… ăăă… atunci cînd porţi smoching, cum faci să nu-ţi iasă din pantaloni marginea de jos a cămăşii?!

Van Patten şi McDermott rămîn tăcuţi cîteva momente, după care Craig, cu o figură preocupată şi

cu fruntea încreţită a gîndire, zice:

— Mda, asta e bună.

— Auzi, Price, zice Preston, dar tu ai vreo întrebare?!

— Am, oftează Price. Dacă toţi prietenii tăi sînt nişte dobitoci, ce este: o crimă, o infracţiune sau un gest de clemenţă divină să le fuţi cîteva gloanţe-n cap cu un Magnum calibrul 38?!

— Ăsta nu-i subiect de *GQ*, sare McDermott. Încearcă la *Soldier of Fortune*[6].

— Sau la *Vanity Fair*[7], zice Van Patten.

— Ăla cine e?! întreabă Price, uitîndu-se fix în direcţia barului. Reed Robison să fie?! Şi-apropo, Preston, îţi tai pur şi simplu o butonieră şi ţi-o tiveşti în partea de jos a cămăşii, în aşa fel încît să poţi băga prin ea nasturele dinăuntru de la pantaloni; şi trebuie să ai grijă ca marginea de jos, cu pliuri rigide, a cămăşii să nu-ţi ajungă mai jos decît betelia de la pantaloni, c-atunci chiar că ţi se scoală cînd te-aşezi pe scaun şi nenorocitu-ăla chiar *este* Reed Robison?! Că să fiu al dracu' că tare mai aduce cu el.

Preston, lăsat fără grai de răspunsul lui Price, se răsuceşte încet din poziţia şuie în care stătea, îşi pune ochelarii la loc pe nas şi se chiorăşte şi el în direcţia barului:

— Nu, ăla-i Nigel Morrison.

— Aha, exclamă Price, ăsta-i unul dintre poponarii ăia tineri engleji care-şi fac stagiatura la…

— De unde ştii că-i poponar?! îl întreb eu pe Price.

— Toţi sînt poponari, zice Price ridicînd din umeri. Toţi englejii.

— De unde ştii *tu*, Timothy?! rînjeşte Van Patten.

— L-am văzut cum îl regula-n cur pe Bateman la toaleta bărbaţilor de la Morgan Stanley, explică Price.

Eu oftez şi-l întreb pe Preston:

— Unde-şi face Morrison stagiatura?

— Am uitat, zice Preston, scărpinîndu-se în cap. La Lazard?!

— Zi, dom’ne, unde, insistă McDermott. La First Boston?! La Goldman?!

— Nu sînt sigur, zice Preston. Poate la Drexel?! Băi, ăsta-i un amărît de analist-asistent de finanţe corporatiste şi are-o urîtă de prietenă cu dinţii-nnegriţi, care se ocupă de evacuări silite în nu ştiu ce gaură de şarpe de doi bani.

— Unde mîncăm?! întreb eu, cu răbdarea ajunsă la limita cea mai de jos. Trebuie să ne facem o rezervare. Nu vreau să mănînc la vreun nenorocit de bar.

— Cu ce pizda mă-sii e-mbrăcat Morrison?! întreabă Preston ca pentru sine. Oare chiar şi-a pus costum în dungi cu cămaşă în *carouri*?!

— Ăla nu-i Morrison, zice Price.

— Da’ atunci cine e?! – întreabă Preston, scoţîndu-şi din nou ochelarii.

— Paul Owen, zice Price.

— Nu e Paul Owen, zic eu. Pe Paul Owen uite-l acolo, în partea cealaltă a barului. Acolo, la capăt.

Owen stă în picioare la bar, îmbrăcat cu un costum de lînă la două rînduri.

— El se ocupă de portofoliul Fisher, zice careva.

— Al naibii norocos, bombăne altcineva.

— Al naibii *evreu* norocos, precizează Preston.

— Doamne iartă-mă, Preston, zic eu. Ce-are a face chestia asta, aşa, în general?!

— Auziţi, băi, l-am văzut pe nenorocitu-ăla stînd de vorbă la telefon, din biroul lui, cu directori executivi şi învîrtind un căcat de-ăla de sfeşnic *menorah* cu şapte braţe. Nenorocitu-a adus o tufă de-aia de Hanuka[8] în birou în decembrie trecut – enumeră brusc Preston, peste măsură de incitat.

— *Dreidel*[9] -ul se-nvîrte, Preston, îi spun eu calm, nu *menorah*. Înţelegi?! *Dreidel*-ul se-nvîrte.

— Tu ce Doamne iartă-mă vrei, Bateman, să mă duc la bar şi să-l rog pe Freddy să-ţi coacă dracului nişte turte de cartofi?! întreabă Preston, vizibil neliniştit. Cum le zice… *latke*?!

— Nu, îi spun eu. Dar las-o mai încet cu toate remarcile-astea antisemite.

— Vocea raţiunii, zice Price şi se apleacă înainte ca să mă poată bate pe umăr. Băiatul din vecini.

— Da, da, băiatul din vecini care, după tine, s-a lăsat sodomizat de un englez analist stagiar în domeniul finanţelor corporatiste, precizez eu voit ironic.

— Am zis că eşti vocea raţiunii, se apără Price. N-am zis că nu eşti homosexual.

— Sau redundant, adaugă Preston.

— Da, da, zic eu, uitîndu-mă intens în ochii lui Price. Ia întreab-o tu pe Meredith cît de homosexual sînt. Asta cu condiţia să prinzi momentul cînd îşi ia gura de pe sula mea.

— Meredith e poponaro-fagă, explică Price imperturbabil. De-aia şi vreau să-i dau papucii.

— Băi băieţi, ia staţi puţin, zice Preston, frecîndu-şi mîinile energic una de alta. Am auzit un banc.

— Preston, tu însuţi eşti un banc, intervine Price. Ştii foarte bine că n-ai fost invitat la cină. Apropo de asta, frumoasă haină: nepotrivită, dar complementară.

— Iar tu, Price, eşti o japiţă, eşti atît de porc-de-cîine cu mine, că mă simt lezat, zice Preston rîzînd. Aşa, să revenim: cică J.F. Kennedy şi Pearl Bailey[10] se întîlnesc la o petrecere şi se întorc împreună în Biroul Oval ca să facă sex şi-acolo se fut şi după aia JFK adoarme şi… – şi Preston se opreşte. Aoleu, fire-aş al naibii, ce se-ntîmplă după aia… a, da, cică Pearl Bailey zice „Domnule preşedinte, vreau să vă mai fut o dată“, iar el zice: „Eu trebuie să dorm acuma şi peste… asta… treizeci de…“ nu, staţi aşa… – şi Preston se opreşte din nou, încurcat. Nu, nu, nu – şaizeci de minute… ba nu, treizeci… nu, e bine aşa, „Peste treizeci de minute mă trezesc şi o luăm de la capăt, dar tu în timpu-ăsta trebuie să stai cu o mînă pe pula mea şi cu cealaltă pe coaiele mele“, şi ea zice „Bine, stau, da’ de ce trebuie să stau cu o mînă pe sula dumneavoastră şi cu… cu cealaltă mînă pe

coaiele… dumneavoastră…“ şi… – şi Preston observă că Van Patten mîzgăleşte ceva neatent pe spatele unui şerveţel şi-l apostrofează: Alo, Van Patten, tu m-auzi ce spun eu aici?!

— Te-aud, te-aud, cum să nu?! se răţoieşte Van Patten iritat. Dă-i înainte, poate ajungi şi la poantă. O mînă pe pulă, o mînă pe coaie; zi mai departe.

Luis Carruthers stă şi acum rezemat de bar, aşteptînd o băutură. Dacă mă uit mai bine la el, am impresia că lavaliera lui de mătase este marca Agnes B. Foarte confuz totul.

— Eu nu te-ascult, intervine Price.

— Şi el zice: „Pentru căăă…“ – şi Preston se poticneşte din nou.

Urmează o lungă tăcere. Preston se uită la mine.

— Nu te uita la mine, îi spun eu. Nu e bancul meu.

— Şi el zice… Nu ştiu, mi-a zburat din minte cu totul.

— Asta-i poanta – că i-a zburat din minte cu totul?! – întreabă McDermott.

— El zice…, ăăă… „pentru că…“ – şi Preston îşi pune o mînă peste ochi şi se forţează să-şi aducă aminte. Doamne iartă-mă, nu pot să cred c-am uitat asta…

— Hai că eşti bun, mă Preston, oftează Price. N-am mai văzut aşa un simţ al neumorului.

— „Mi-a zburat din minte cu totul“?! mă întreabă Craig. Eu nu pricep.

— Gata, gata, asta e – gata, exclamă Preston. Staţi, că mi-am adus aminte. „Pentru că ultima dată cînd am futut o cioroaică, mi-a furat portofelul.“

Preston începe să chicotească imediat. După o scurtă pauză de linişte, întreaga masă izbucneşte în rîs, mai puţin eu.

— Asta e – asta era poanta, zice Preston, mîndru şi scăpat de-o grijă.

El şi cu Van Patten schimbă un salut de hocheişti. Pînă şi Price rîde.

— Doamne Dumnezeule, zic eu. Dar e oribil.

— De ce?! exclamă Preston. E amuzant. Are umor.

— Hai, mă Bateman, zice McDermott, fii şi tu mai vesel.

— A, am uitat, Bateman e cuplat cu cineva de la ACLU[11], zice Price. Ce nu-ţi place la bancul ăsta?!

— Nu e amuzant, zic eu. E rasist.

— Bateman, tu eşti un – cum să zic?! – un ciufut cu curu-n sus, zice Preston. Ai face bine să nu mai citeşti toate biografiile-alea gen Ted Bundy[12] – şi se ridică de pe scaun, uitîndu-se la Rolex-ul de la mînă. Băi băieţi, eu mă duc. Ne vedem mîine.

— Da, da, nu înainte de joi sau de-un an-doi, zice Van Patten, trăgîndu-mi un cot discret.

Preston se apleacă deasupra mesei înainte să plece:

— „Pentru că ultima dată cînd am futut o cioroaică, mi-a furat portofelul.“

— M-am prins, m-am prins, zic eu, împingîndu-l mai încolo.

— Ţineţi minte de la mine, băieţi: puţine lucruri sînt pe lumea asta care să meargă atît de bine ca un radio Kenwood – şi pleacă.

— Yabba-dabba-do! exclamă Van Patten.

— Auziţi, întreabă McDermott, voi ştiaţi careva că omul cavernelor mînca mai multe fibre decît mîncăm noi azi?!

1. *Gentlemen's Quarterly*, revistă pentru bărbaţi.
2. În original, joc de cuvinte intraductibil: *Price* (textual „preţ“ – aici nume propriu), *you're priceless* (textual: „eşti fără preţ, nepreţuit“). Traducerea încearcă să-l redea fie şi numai grafic, numele Price fiind pronunţat *prais*.
3. Colegiu ultraselect întemeiat în 1861 de Matthew Vassar în oraşul Poughkeepsie, la circa o sută de kilometri nord de New York. Este considerat o instituţie de pionierat în materie de educaţie superioară a femeilor.
4. Personajul face aluzie la titlul romanului *The Sun Also Rises*, scris de fapt de Ernest Hemingway (textual: „Soarele mai şi răsare“, care trimite la fragmentul din *Ecclesiastul*, I, 5).
5. Colegiu privat de lîngă Boston, rezervat femeilor.

6. Revistă care se adresează militarilor.

7. Revistă care reia titlul romanului lui W.M. Thackeray, apărut în româneşte sub titlul *Bîlciul deşertăciunilor*).

8. Sărbătoare iudaică prin care este marcată resfinţirea Templului din Ierusalim de către Iuda Maccabeul, în anul 165 î.Cr., şi care se ţine în preajma Crăciunului creştin.

9. Titirez în formă de cub care se termină în partea de jos printr-o piramidă întoarsă şi care are înscrise caractere ebraice pe fiecare latură.

10. Cîntăreaţă de culoare (1918-1990).

11. Iniţialele organizaţiei American Civil Liberties Union – Uniunea Americană pentru Libertăţi Civice.

12. Criminal în serie din Statele Unite, care a omorît şaisprezece tinere şi adolescente între anii 1974 şi 1978. A fost executat pe scaunul electric în 1989.

La Pastels

Pînă să ajungem la Pastels, am deja un nod în gît şi stau să-mi dea lacrimile, pentru că sînt convins că n-o să găsim locuri, dar masa e convenabilă, aşa încît mă cuprinde un sentiment de uşurare ca un val teribil, de dimensiuni tectonice. McDermott îl cunoaşte pe şeful de sală de la Pastels şi, cu toate că ne-am făcut rezervarea dintr-un taxi abia acum cîteva minute, sîntem conduşi imediat dincolo de barul suprapopulat, în salonul cel mare, vopsit în roz şi luminat din plin, unde ni se oferă un separeu pentru patru persoane excelent, chiar în mijloc. Cum la Pastels e de-a dreptul imposibil să obţii o rezervare, cred că nu greşesc cînd spun că şi Van Patten, şi eu, pînă şi Price sîntem impresionaţi – poate chiar invidioşi – în faţa capacităţii lui McDermott de a ne face rost de o masă. După ce ne-am îngrămădit într-un taxi pe strada Water, ne-am dat seama că nici unul dintre noi nu făcuse rezervare nicăieri şi, cu toate că am întors pe toate feţele meritele unui nou bistrou siciliano-californian din Upper East Side[1] – eu fiind atît de panicat încît aproape că am rupt *Zagat*-ul în două –, am reuşit să ajungem la un aparent consens. Singurul vot împotrivă a fost al lui Price, care pînă la urmă a ridicat din umeri şi a zis că pe el îl doare-n cur, iar noi am sunat de pe telefonul lui mobil ca să facem rezervarea. Tim şi-a pus căştile şi a dat volumul atît de tare, încît ecourile lui Vivaldi se auzeau chiar şi cu ferestrele deschise pe jumătate şi cu vacarmul circulaţiei de pe bulevard, care invadase maşina. Van Patten şi McDermott au făcut cîteva glume vulgare legate de lungimea puţei lui Price, iar eu am plusat. Cînd am ajuns la Pastels, Tim i-a smuls lui Van Patten şerveţelul pe care-şi scrisese varianta finală a întrebării lui atent formulate pentru *GQ* şi l-a azvîrlit în direcţia unui vagabond care-şi făcea veacul în faţa restaurantului, arătînd trecătorilor, cam neconvins, un carton stropit cu noroi pe care scria:

NU AM CE MÎNCA. NU AM UNDE DORMI. VĂ ROG AJUTAŢI-MĂ.

Lucrurile par să meargă unse. Şeful de sală a pus să ni se aducă patru cocteiluri Bellini din partea casei, dar noi comandăm oricum alte băuturi. Formaţia Ronettes cîntă *Then He Kissed Me* („Şi-atunci m-a sărutat“), chelneriţa care ne serveşte e o bucăţică bună şi chiar şi Price pare destul de binedispus, deşi detestă localul. Mai mult, la masa de pe partea cealaltă a sălii faţă de a noastră stau patru femei şi toate arată marfă – blonde şi ţîţoase: una poartă o rochie dreaptă Calvin Klein, stil cămaşă, din lînă cu faţă dublă; alta poartă o rochie cu jachetă Geoffrey Beene din lînă croşetată, cu întărituri din panglică de mătase; a treia poartă o fustă simetrică din tul plisat şi o bustieră din catifea brodată de la – cred – Christian Lacroix şi pantofi cu toc înalt Sidonie Larizzi; iar ultima poartă o rochie neagră cu paiete, fără umeri, iar peste ea o jachetă Bill Blass croită pe talie, din crep de lînă. Acum se revarsă dinspre boxe formaţia Shirelles, cu *Dancing in the Street* („Dansînd pe stradă“), iar sistemul de sonorizare, plus acustica sălii foarte înalte, produc o muzică atît de sonoră încît trebuie să urlăm efectiv cînd vine chelneriţa bucăţică bună să ne ia comanda – care chelneriţă poartă un costum în două culori din lînă înspicată, cu marginile tivite cu pasmanterie, de la Myrone de Prémonville, şi cizmuliţe de catifea pînă la gleznă şi sînt aproape convins că flirtează cu mine: rîde a vino-ncoace cînd îi comand, ca antreu, salată mexicană de somn şi calamar cu caviar auriu; îmi aruncă o privire atît de lungă, de intensă, de pătrunzătoare, cînd îi comand somon înăbuşit cu sos de bame verzi, încît mă văd nevoit să-mi cobor eu privirile către paharul înalt de şampanie plin cu cocteil roz Bellini, cu o mină preocupată, ucigător de gravă, ca să nu creadă cumva că aş fi *prea* interesat. Price comandă răcituri şi apoi medalion de căprioară cu sos de iaurt şi tăiţei caramelizaţi cu felii de mango. McDermott comandă *sashimi*[2] cu brînză de capră, apoi raţă afumată cu andive şi sirop de arţar.

Van Patten se hotărăşte pentru ruladă de moluşte şi somon la grătar cu oţet de zmeură şi piure de avocado. Aerul condiţionat funcţionează cu motoarele turate la maximum, iar mie începe să-mi pară rău că nu mi-am pus noul pulover Versace pe care mi l-am cumpărat de la Bergdorf's săptămîna trecută. Ar da bine în combinaţie cu costumul pe care-l port astăzi.

— Vrei, te rog, să ne scapi de chestiile-astea?! zice Price, oprind un picolo şi făcîndu-i semn către paharele de Bellini.

— Ai răbdare, Tim, zice Van Patten. Stai calm. Le beau eu.

— Eurocăcat, David, îi explică Price. Asta sînt – eurocăcat.

— Ia-l pe-al meu, Van Patten, îi spun eu.

— Stai aşa, zice McDermott, oprindu-l pe picolo. Mi-l păstrez şi eu pe-al meu.

— De ce?! întreabă Price. Încerci s-o ademeneşti pe păsărica aia armeancă de lîngă bar?!

— Ce păsărică armeancă?! zice Van Patten brusc interesat, arcuindu-şi gîtul.

— Tu ia-le pe toate, reia Price, de-a dreptul fierbînd.

Picoloul, ascultător, eliberează masa de pahare şi pleacă dînd din cap, către nimeni în mod special.

— Cine te-a făcut pe tine şef?! se plînge McDermott.

— Ia uitaţi, băieţi. Uitaţi-vă cine-a intrat – şi Van Patten fluieră. Maaamă-mamă…

— Aoleu, pentru Dumnezeu! Nu curistul de Preston, oftează Price.

— Nu, nici vorbă, zice Van Patten pe un ton lugubru. Nu ne-a dibuit încă.

— Victor Powell?! Paul Owen?! întreb eu, brusc temător.

— Are douăş'patru de ani şi valorează – cît să zicem?! – un purcoi scandalos de biştari, rînjeşte Van Patten în timp ce ne dă indiciile. Este limpede că a fost zărit de persoana respectivă, pentru că arborează

un zîmbet fericit, arătîndu-şi toţi dinţii. Un ditamai hîrdăul de bani…

Îmi arcuiesc gîtul cît pot, dar tot nu-mi dau seama cine ce face.

— E Scott Montgomery, zice Price. Nu-i aşa?! De Scott Montgomery vorbeşti?!

— Poate, îl tachinează Van Patten.

— Piticania aia de Scott Montgomery, comentează Price.

— Price, zice Van Patten, văd că te pricepi.

— Ia să mă vedeţi cum mă prefac eu electrizat, zice Price, întorcîndu-se cu faţa. Mă rog, cît de electrizat pot să fiu cînd mă-ntîlnesc cu cineva din Georgia.

— Maaa-mă! exclamă McDermott. Şi s-a-mbrăcat ca să impresioneze.

— Auzi, zice Price, eu am o depresie, pardon – o impresie.

— Ohoo! zic eu, reuşind să-l localizez pe Montgomery. Elegant, bleumarinul ăla…

— Subtile dungi, şopteşte Van Patten.

— O mulţime de bej, adaugă Price. Ştiţi voi…

— Uite că vine, zic eu, pregătindu-mă de impact.

Scott Montgomery se apropie de separeul nostru. Este îmbrăcat cu un blazer bleumarin la două rînduri, cu nasturi din imitaţie de carapace de broască ţestoasă, cămaşă-bluză în dungi din bumbac creponat prespălat, surfilată cu roşu, cravată de mătase Hugo Boss avînd imprimat pe ea un model cu artificii roşii-albe-albastre şi pantaloni Lazo din lînă spălată, de culoarea prunei, cu o pensă cvadruplă în faţă şi buzunare cu despicătură. Ţine în mînă un pahar de şampanie pe care i-l dă fetei cu care a venit – tipic fotomodel: slabă, ţîţe cum trebuie, cur lipsă, tocuri înalte – şi care poartă o fustă din crep de lînă şi o jachetă din velur de lînă şi caşmir, iar pe braţ duce, pliat cu grijă, un pardesiu din velur de lînă şi caşmir, toate de la Louis Dell'Olio; plus pantofi cu toc înalt de la Susan Bennis Warren Edwards, ochelari de

soare Alain Mikli, poşetă din piele lucioasă de la Hermès.

— Salu', bă-ăştia. Ce ma' făceaţ'?! zice Montgomery, care rostogoleşte în gură nişte bolovani groşi de Georgia. Vă fa' cunoştinţă cu Nicki. Nicki, -ţ' fa' cunoştinţă cu McDonald, Van Buren[3], Bateman – ce bronzat! – şi dom' Price.

Şi dă mîna numai cu Timothy, după care îşi ia înapoi paharul de şampanie din mîna fetei. Nicki zîmbeşte politicoasă, ca un robot – probabil că nici nu vorbeşte englezeşte.

— Montgomery, zice Price pe un ton amabil, de conversaţie, uitîndu-se fix la Nicki, cum îţi mai merge?!

— Pă' bine, bă ăştia, zice Montgomery, vă' c-aţi făcu' ros' dă mas-a mai prima. V-a da' nota?! Hai, că glumeam.

— Auzi, Montgomery, facem un squash?! zice Price, cu ochii în continuare la Nicki, dar neobişnuit de amabil cu cineva despre care am înţeles că era un străin.

— Sună-mă, răspunde Montgomery neatent, rotindu-şi privirile de jur împrejurul sălii. Ăla-i Tyson?! 'Ete-o car' de vizită.

— Minunat, zice Price, băgînd-o în buzunar. Joi e bine?!

— Nu po'. Mă du' la Dallas mîine, da'… – şi Montgomery a şi plecat de lîngă masa noastră, grăbindu-se să prindă pe altcineva şi smucind-o şi pe Nicki după el. Rămîn' pe săptămîn-ailaltă.

Nicki zîmbeşte către mine, pe urmă îşi coboară privirile către podea, unde se întretaie modele triunghiulare din plăcuţe de gresie roz, albastre, galben-verzui şi verzi, ca şi cum acolo s-ar găsi o motivaţie oarecare, s-ar ascunde cine ştie ce indiciu, s-ar putea desluşi un răspuns coerent la întrebarea de ce s-a pricopsit ea cu Montgomery. Mă întreb în sinea mea întîi dacă o fi mai mare decît el, pe urmă dacă se dă cumva la mine.

— Vorbim, zice Price.

— Vorbim, bă-ăştia… zice Montgomery, ajuns deja pe la mijlocul sălii, cu Nicki furişîndu-se după el.

Am greşit: ba are cur.

— Opt sute de milioane, şuieră McDermott, clătinînd din cap.

— Absolvit – unde?! întreb eu.

— De to' rîsu', zice Price, bătînd apropouri.

— La Rollins?! încerc eu să ghicesc.

— Fii atent aici, zice McDermott. La Hampden-Sydney.

— Un parazit, un ratat, o scîrbă, conchide Van Patten.

— Da, dar de opt sute de milioane, repetă McDermott apăsat.

— Du-te şi ia-o-n gură de la piticu' – crezi c-atunci ai să mai taci?! se repede Price. Nu ştiu, zău, McDermott, cît de tare te poţi lăsa impresionat?!

— Oricum, intervin eu, bună fătuţa.

— Fata chiar că merită, mă secondează McDermott.

— Corect, dă din cap şi Price, deşi fără nici un chef.

— Băi, frate, zice Van Patten pe un ton de revelaţie, eu o ştiu pe tipa asta.

— Ei, căcat! sărim cu toţii.

— Gata, ştiu, zic eu. Ai agăţat-o la Tunel, este?!

— Nu, zice Van Patten, luînd o înghiţitură din băutura pe care o are în faţă. Dar e fotomodel. Anorexică, alcoolică – model de boarfă. Franţuzoaică de sus pînă jos.

— Hai că eşti o figură, zic eu, neştiind dacă să-l cred sau nu.

— Pui pariu?!

— Şi ce dacă?! intervine McDermott, ridicînd din umeri. Eu tot aş fute-o.

— Tipa asta bea un litru de Stolicinaia, îl vars-afară şi pe urmă-l bea la loc, McDermott – pe-acelaşi, explică Van Patten. Alcoolică sută la sută.

— Alcoolică sută la sută ieftină, bombăne Price.

— Nu-mi pasă, zice McDermott, făcînd-o pe viteazul. E frumoasă. Vreau s-o fut. Vreau să mă-nsor cu ea. Vreau să-mi facă copii.

— Aoleu, Doamne! exclamă Van Patten, gata-gata să se înece. Cum îşi poate dori cineva să se-nsoare cu o muiere care-o să nască o butelcă de votcă, cu suc de rodie?!

— Unde ai dreptate, ai, comentez eu.

— Păi da, că ăsta vrea să se cupleze şi cu păsărica aia armeancă de la bar, supraliciteză Price. Aia ce-o să nască – o sticlă de şampanie Korbel şi o jumate de suc de piersici?!

— Care păsărică armeancă?! sare McDermott disperat, arcuindu-şi gîtul.

— Doamne iartă-mă, oftează Van Patten. Daţi-vă-n pula mea, poponari ce sînteţi.

Şeful de sală se opreşte la masa noastră ca să-l salute pe McDermott, apoi observă că nu avem cocteiluri Bellini cu complimente din partea casei şi dispare înainte ca vreunul dintre noi să apuce să-l oprească. Nu-mi dau seama de unde-l cunoaşte McDermott pe Alain atît de bine – poate prin Cecelia?! – şi treaba asta mă cam calcă pe nervi, aşa încît mă hotărăsc să mai recuperez din handicap arătîndu-le tuturor noua mea carte de vizită. Scot una din portofelul din piele de gazelă (de la Barney's – 850 de dolari) şi o trîntesc de masă, aşteptînd să le văd reacţiile.

— Ce-i asta, o doză?! întreabă Price, nu întru totul apatic.

— O carte de vizită nouă, zic eu, încercînd să mimez indiferenţa, dar zîmbind mîndru. Ce părere-aveţi?!

— Oleo! zice McDermott, luînd cartea de vizită de pe masă şi pipăind-o între degete, sincer impresionat. Foarte frumos. Ia uite-aici – şi i-o întinde lui Van Patten.

— Ieri mi le-am luat de la tipografie, precizez eu.

— Bune culorile, zice Van Patten, studiind-o îndeaproape.

— Este alb de os, continui eu. Iar scrisul e ceva ce se cheamă albastru de Sienna.

— De Sienna?! se miră McDermott.

— Ăhă. Nu e rău, ă?!

— E bună, Bateman, e bună, zice Van Patten precaut – invidiosul dracului. Dar asta nu-i nimic… – şi scoate şi el din portofel o carte de vizită, pe care o azvîrle lîngă una dintre scrumiere. Uită-te la asta.

Ne aplecăm cu toţii peste masă şi cercetăm cartea de vizită a lui David. Price zice calm:

— Asta-i chiar frumoasă.

Un spasm dureros de invidie mă cutreieră din cap pînă-n picioare cînd remarc eleganţa culorilor şi aspectul rafinat. Îmi strîng amîndoi pumnii cînd îl aud pe Van Patten:

— Cochilie de ou cu scrisul de purpură. Se întoarce către mine: Ce părere ai?!

— Merge, îngaim eu, dar nu reuşesc decît să dau din cap, în timp ce picoloul ne aduce alte patru pahare de Bellini.

— Dumnezeule! zice Price, ridicînd cartea de vizită înspre lumină, fără să bage în seamă noile băuturi. Cum de-a ajuns un bulumac ca tine să aibă atît de mult bun-gust?!

Mă uit la cartea de vizită a lui Van Patten, pe urmă la a mea, şi nu-mi vine să cred că lui Price chiar îi place aia mai mult. Simt că mă ia cu ameţeală, aşa că beau o gură din cocteilul meu şi respir cît pot de adînc.

— Dar staţi aşa, zice Price. Încă n-aţi văzut-o… – şi scoate şi el o carte de vizită dintr-un buzunar interior al hainei, pe care o răsuceşte încet, plin de dramatism, ca să ne incite curiozitatea – …pe-a mea.

Pînă şi eu mă văd obligat să recunosc: este minunată. Deodată, parcă tot restaurantul s-a dus undeva departe, nimic nu mai mişcă, zgomotul e şi el înfundat, ca un vîjîit inform, numai cartea asta de vizită a rămas, şi Price, care ne spune:

— Litere în relief, alb de nor palid…

— Fire-aş al dracu’! exclamă Van Patten. N-am văzut niciodată…

— Frumos, foarte frumos, recunosc şi eu. Dar staţi aşa. Ia s-o vedem şi pe-a lui Montgomery.

Price o scoate din buzunar şi, deşi se comportă ca şi cum nu i-ar păsa, eu unul nu văd cum ar putea trece cu vederea culorile-alea în *dégradé*, cartonul exact atît de gros cît să fie elegant. Nu mă aşteptam ca iniţiativa mea să mă facă brusc să mă simt atît de deprimat.

— Pizza, zice McDermott. Hai să comandăm o pizza. Care vreţi să luăm o pizza-mpreună?! Ă – cu somon roşu?! Miam-miam! Bateman, ştiu că ţie-ţi plaaa-ce – şi-şi freacă mîinile energic una de alta.

Eu apuc între degete cartea de vizită a lui Montgomery şi o pipăi cîteva momente, numai şi numai pentru senzaţia pe care mi-o transmite prin buricele degetelor.

— Frumoasă, este?! întreabă Price pe un ton care sugerează că-şi dă seama de cît de invidios sînt.

— Mda, zic eu, luat pe nepregătite, după care îi înapoiez lui Price cartea de vizită ca şi cum m-ar durea în cur, deşi îmi vine destul de greu să-mi înghit saliva.

— Pizza cu somon roşu, îmi reaminteşte McDermott. Mă cac pe mine de foame.

— Nu vreau pizza, bălmăjesc eu abia după ce cartea de vizită a lui Montgomery se face nevăzută, cît mai departe de mine, în buzunarul lui Timothy.

— Hai, mă, se milogeşte McDermott. Hai să comandăm o pizza cu somon roşu.

— Mai taci din gură, Craig, îl repede Van Patten, care a pus ochii pe o chelneriţă ce tocmai ia o comandă de la un alt separeu. În schimb, poţi s-o chemi pe bucăţica aia-ncoace.

— Aia nu-i a noastră, zice McDermott, holbîndu-se la un meniu pe care i l-a smuls din mînă unui picolo.

— Tu cheam-o aici, insistă Van Patten. Cere-i o apă minerală, o bere Corona, ce-o fi.

— Da’ de ce pe-aia? – întreb eu, către nimeni în mod special.

Cartea mea de vizită a rămas pe masă, nebăgată în seamă, lîngă o orhidee aşezată într-un vas de sticlă albastră. Mi-o iau înapoi discret şi o bag îndoită în portofel.

— Seamănă perfect cu o fată care lucrează la raionul Georgette Klinger de la Bloomingdale's, explică Van Patten. Fă-i semn să vină.

— Vrea careva pizza sau nu?! întreabă McDermott, care a devenit arţăgos.

— De unde ştii tu asta?! îl întreb eu pe Van Patten.

— De-acolo iau eu parfum pentru Kate, îmi răspunde.

Price începe să gesticuleze brusc, atrăgînd atenţia tuturor celor de la masă.

— V-am spus sau nu v-am spus tuturor că Montgomery e pitic?!

— Cine mai e şi Kate?! întreb eu.

— Kate este-o pipiţă cu care s-a-ncurcat Van Patten, îmi explică Price, uitîndu-se în continuare ţintă la masa lui Montgomery.

— Şi cu dom'şoara Kittridge ce-ai făcut?! întreb eu.

— Chiar, zîmbeşte Price, ce-ai făcut cu-Amanda?!

— Aoleu, Doamne! Băi băieţi, băi, veniţi-vă-n fire! Fidelitate?! I-auzi!

— Nu te temi de vreo boală?! – Price.

— De la cine s-o ia, de la Amanda sau de la Kate?! – eu.

— Parcă ne-nţeleseserăm că *noi* nu putem să luăm, zice Van Patten pe un ton din ce în ce mai ridicat. Aşa căăă… mai tăceţi din gură, capete seci ce sînteţi.

— V-am spus sau nu v-am spus…

În acest moment sosesc alte patru cocteiluri Bellini. Opt pahare de Bellini, atît avem cu totul pe masă.

— Dumnezeule mare! exclamă Price, încercînd să-l oprească pe picolo pînă n-o şterge de la masa noastră.

— Pizza cu somon roşu… pizza cu somon roşu… – bine că McDermott şi-a găsit o mantră potrivită pentru seara de faţă.

— În curînd n-or să se mai uite la noi decît păsăricile excitate din Iran, bombăne absent Price.

— Riscul este ceva de ordinul a zero-zero-zero nu ştiu cît la sută, dacă mă-nţelegi… – tu m-asculţi ce-ţi spun?! se răţoieşte Van Patten.

— …somon roşu… pizza cu somon roşu… – după care McDermott trînteşte o palmă pe masă de se zguduie toată. Fir-ar a dracului de viaţă, m-ascultă careva şi pe mine?!

Eu, care sînt încă într-un fel de transă provocată de cartea de vizită a lui Montgomery – coloritul rafinat, cartonul, scrisul, tiparul –, mă trezesc ridicînd un pumn ca şi cum aş vrea să-l izbesc pe Craig şi răcnind cu o voce ca de tunet:

— Nu vrea nimeni pizza dracului cu somon roşu! Pizza trebuie să fie pufoasă, cu blatul subţire şi cu crustă în care să simţi brînza! Crustele de-aici te caci pe ele de subţiri ce sînt, fiindcă dobitocul de bucătar coace totul prea tare! De-aia ajunge pizza uscată şi sfărîmicioasă!

Roşu de furie, îmi trîntesc paharul de Bellini pe masă şi, cînd ridic ochii, constat că ne-au sosit antreurile. O chelneriţă bine făcută se uită la mine de sus în jos cu o expresie curioasă, vag sticloasă. Îmi trec o mînă peste faţă şi-i zîmbesc prietenos de jos în sus. Ea stă în faţa mea şi se uită la mine ca şi cum aş fi cine ştie ce fel de monstru – chiar are o figură speriată –, eu mă uit la Price – după ce?! după un sfat?! –, iar el pronunţă numai din buze „trabuc“ şi-şi pipăie buzunarul de la piept.

— Mie nu mi s-au părut sfărîmicioase, zice calm McDermott.

— Iubito, zic eu, ignorîndu-l pe McDermott şi apucînd-o pe fată de un braţ, de care o trag înspre mine. Ea se smuceşte, dar îi zîmbesc şi atunci îmi dă voie s-o trag mai aproape. Uite, noi aici o să mîncăm toate bunătăţile-astea… încep să-i explic.

— Dar eu nu asta am comandat, sare Van Patten, uitîndu-se în farfuria lui. Am vrut ruladă de stridii…

— Mai taci – şi-i arunc o privire ca o suliţă, după care mă întorc liniştit către bucăţica din faţa mea, rînjind ca un idiot, dar un idiot frumos. Uite ce vreau să spun: noi sîntem clienţi fideli la voi aici şi mai mult ca sigur că o să comandăm şi nişte coniacuri fine, eventual franţuzeşti, nu-i aşa?, şi vrem să ne simţim bine şi să ne contopim cu această – şi fac un gest larg cu braţul – atmosferă. Problema este – cu mîna liberă îmi scot portofelul din piele de gazelă – că vrem să ne bucurăm şi de nişte ţigări de foi cubaneze la sfîrşit şi n-am vrea să ne deranjeze vreo loază…

— Loază, repetă McDermott către Van Patten şi Price.

— …de client obişnuit sau ocazional, care în mod inevitabil se va plînge de micul nostru tabiet nevinovat… Aşa că – şi-i vîr o hîrtie de cincizeci (sper să nu fie mai puţin) în mîna delicată – dacă poţi face-n aşa fel încît să nu fim deranjaţi în timp ce… îţi rămînem pe veci recunoscători – şi-i închid pumnul peste bancnotă. Şi pe care se plînge, ştiu şi eu… – şi fac o pauză, apoi reiau pe un ton de ameninţare: Dă-l pe uşă-afară.

Fata dă din cap fără să scoată o vorbă şi se retrage cu o mină uimită şi încurcată.

— Şi, adaugă Price zîmbind, dacă se mai apropie vreun rînd de Bellini la mai puţin de zece metri de masa noastră, îl luăm pe şeful de sală şi-l ardem pe rug. Acuma, că ţi-am spus, du-te şi-l avertizează.

După o lungă tăcere în timpul căreia ne admirăm cu toţii antreurile, Van Patten se găseşte primul să spună ceva.

— Bateman…

— Daaa?! – şi înfig furculiţa într-o bucăţică de somn pe care o trec prin caviarul auriu, apoi las furculiţa jos.

— Eşti expresia pură a perfecţionismului unei şcoli private, îmi susură el în ureche.

Price zăreşte o altă chelneriţă care se apropie cu o tavă cu patru pahare înalte de şampanie pline cu lichidul ăla roz spălăcit şi exclamă:

— Aoleu, Doamne iartă-mă, asta-i deja o glumă proastă.

Dar fata se opreşte totuşi cu tava la masa de vizavi de noi, unde stau cele patru muieruşte.

— S-o mănînci, nu alta, zice Van Patten, uitînd de rulada de moluşte.

— Bună bucăţică, încuviinţează McDermott. De acord cu tine.

— Mie nu-mi spune nimic, pufneşte pe nas Price. Uitaţi-vă la genunchii ei.

Bucăţica bună stă în faţa noastră ca la inspecţie şi, cu toate că genunchii ei fac parte dintr-o pereche de picioare lungi şi bronzate, nu pot să nu observ că unul din genunchi este, să recunoaştem, mai mare decît celălalt. Genunchiul stîng este mai osos şi mai mare decît cel drept şi această imperfecţiune, chiar dacă nu sare în ochi, se dovedeşte imposibil de trecut cu vederea, aşa că toţi patru ne pierdem orice interes faţă de ea. Van Patten se întoarce la antreul din faţa lui, după care se uită la McDermott cu o expresie de uluire în priviri şi zice:

— Nici ţie nu ţi-a adus ce-ai comandat. Ăsta-i *sushi*, nu e *sashimi*.

— Las-o, dom’ne, oftează McDermott. Oricum nu vii aici pentru mîncare.

Un individ pe care nu-l cunosc, dar care seamănă perfect cu Christopher Lauder, se apropie de masa noastră, mă bate pe mine pe umăr şi zice:

— Noroc, Hamilton, frumos te-ai bronzat,

după care se întoarce şi porneşte spre toaleta domnilor.

— „Frumos te-ai bronzat, Hamilton“, îl maimuţăreşte Price în timp ce clădeşte răciturile pe farfurioara mea de pîine.

— Vai, dragă, zic eu, sper că m-am înroşit.

— Acuma serios, Bateman, tu unde te duci?! mă întreabă Van Patten. Să te bronzezi, vreau să zic.

— Chiar aşa, Bateman, unde te duci?! repetă McDermott, sincer intrigat.

— Puneţi mîna şi notaţi, le spun eu. La un salon de bronzat. Apoi, pe un ton iritat: Ca toată lumea, de altfel.

— Eu am… zice Van Patten, făcînd o pauză ca să obţină efectul maxim, …acasă o instalaţie de bronzat – după care ia o îmbucătură zdravănă din rulada de moluşte.

— ’Ete-al dracului, zic eu scandalizat.

— Are, are, confirmă McDermott cu gura plină. L-am văzut eu.

— E strigător la cer, ce mama dracului?! insist eu.

— Şi de ce mama dracului să fie strigător la cer?! se interesează Price, fîţîindu-şi furculiţa printre răciturile de pe farfurie.

— Voi ştiţi cît de scump revine-al dracului de abonament la saloanele de bronzat?! întreabă Van Patten înspre mine. Abonamentul pe un an de zile?!

— Eşti nebun, îi spun în şoaptă.

— Ia uitaţi, băieţi, zice Van Patten: îl vedeţi pe Bateman indignat.

Un picolo apare ca din pămînt lîngă masa noastră şi, fără să ne întrebe dacă am terminat, ne ia din faţă antreurile aproape neatinse. Nici unul dintre noi nu se plînge, cu excepţia lui McDermott, care întreabă:

— Ăsta chiar ne-a luat antreurile de sub nas?!,

şi pe urmă izbucneşte într-un rîs prostesc, a neînţelegere. Dar, văzînd că nici unul dintre noi nu rîde, se opreşte şi el.

— Probabil ni le-a luat pentru că porţiile sînt atît de mici, încît nici nu şi-a dat seama dacă mai avem sau nu de mîncat din ele, comentează Price plictisit.

— Eu aşa cred – că este o nebunie chestia cu instalaţia de bronzat, îi spun lui Van Patten, dar în sinea mea mă gîndesc că ar merita un asemenea lux,

chiar dacă nu am loc – şi nu am – pentru aşa ceva în apartamentul meu.

Adevărul este că mai sînt lucruri pe care le poţi face cu un pat dintr-alea, în afară de bronzat.

— Cu cine e Paul Owen?! îl aud pe McDermott întrebîndu-l pe Price.

— Cu o scîrbă oarecare de la Kicker Peabody, îi răspunde Price, cu gîndurile aiurea. Care-l ştia pe McCoy.

— Şi-atunci de ce stă cu bulumacii ăia de la Drexel?! întreabă McDermott. Ăla nu-i Spencer Wynn?!

— Tu-ţi bagi cu acul sau ce faci?! exclamă Price. Ăla nu-i deloc Spencer Wynn.

Mă uit şi eu la masa lui Paul Owen, care stă într-un separeu cu alţi trei indivizi, dintre care unul pare a fi Jeff Duvall – bretele, părul pieptănat lins pe spate, ochelari cu rame de os. Toţi patru beau şampanie. Mă întreb aşa, în dorul lelii, cum a făcut Owen de-a obţinut portofoliul Fisher. Mi-a şi pierit pofta de mîncare, dar felul principal ni se aduce aproape imediat după ce ne-au fost luate antreurile, aşa că ne punem toţi pe mîncat. McDermott îşi desface bretelele. Price îl face şleampăt. Mă simt încremenit, dar reuşesc totuşi să-mi întorc privirile dinspre masa lui Owen şi să mă uit la propria mea farfurie – somonul înăbuşit aşezat în mijloc, în forma unui hexagon galben, cu alte fîşii de somon afumat de jur împrejur şi cu sosul de bame verde ca mazărea înconjurînd totul artistic, în volute –, iar de acolo, la toată omenirea aia care aşteaptă. Nişte mutre ostile, poate că afumate după atîtea pahare de Bellini din partea casei, care s-au săturat să tot aştepte ore în şir după o masă căcăcioasă lîngă uşa veşnic deschisă a bucătăriei, deşi au avut rezervări. Van Patten rupe tăcerea din separeul nostru, izbindu-şi furculiţa de masă şi împingînd brusc scaunul înapoi.

— Ce-ai păţit?! îl întreb eu, ridicînd ochii din farfuria mea.

Stau cu furculiţa deasupra ei, dar mîna parcă nu vrea să mi se mişte. Parcă ar aprecia atît de mult

aranjamentul felului de mîncare, încît conştiinţa ei individuală, de mînă, ar refuza să-l strice. Oftez şi aşez neputincios furculiţa lîngă farfurie.

— Căcat! Trebuia să trag un film de pe cablu pentru Mandy, zice Van Patten, care se şterge la gură cu un şerveţel şi se ridică de la masă. Mă-ntorc imediat.

— Pune-o pe ea să şi-l tragă, dobitocule, zice Price. Ce ai, nu eşti în toate minţile?!

— E plecată la Boston, la dentistul ei de-acolo, ridică din umeri Van Patten de sub papucul păsăricii.

— Şi ce dracu' ai de gînd să faci?! întreb eu. Vocea îmi tremură şi nu reuşesc să-mi iau gîndul de la cartea de vizită a lui Van Patten. Ce faci, suni la HBO?!

— Nu, zice el. Am un telefon cu taste branşat să declanşeze un sistem de programare pentru aparate video Videonics, pe care l-am cumpărat de la Hammacher Schlemmer – şi pleacă trăgîndu-se de bretele.

— E dat naibii, zic eu cît pot de sec.

— Auzi, ce vrei ca desert?! strigă McDermott după el.

— Ceva cu ciocolată şi fără făină, răspunde el peste umăr.

— Van Patten s-o fi lăsat de gimnastică?! întreb eu. Arată mai pufos.

— Este că arată?! – Price.

— N-avea abonament la clubul Vertical?! – eu.

— Habar n-am, şopteşte Price, studiindu-şi farfuria, după care se îndreaptă pe scaun, o împinge din faţa lui şi face semn chelneriţei să-i mai aducă o Finlandia cu gheaţă.

O altă bucăţică bună de chelneriţă se apropie timidă de masa noastră, aducînd cu ea o sticlă de şampanie Perrier-Jouët, fără an, şi ne spune că este trimisă cu complimentele lui Scott Montgomery.

— Fără an, scîrba… şuieră Price, arcuindu-şi gîtul ca să localizeze masa lui Montgomery. Ratatul… Îi face semn, cu degetul mare ridicat în sus, dintr-o parte în cealaltă a sălii. Căcănaru-i atît de

scund că nici nu-l văd bine. Cred că i-am făcut semn lui Conrad. Nu-mi dau seama.

— Unde-i Conrad?! întreb eu. Şi eu trebuie să-l salut.

— Mutră ăla care te-a făcut Hamilton, nu?! zice Price.

— Ăla nu era Conrad, zic eu.

— Eşti sigur?! Semăna al naibii de bine cu el, zice Timothy, dar atenţia lui fuge în altă parte, fiindcă se uită fără nici o jenă la bucăţica bună de chelneriţă, la decolteul adînc pe care şi-l etalează înaintea lui atunci cînd se apleacă în faţă ca să apuce mai bine dopul sticlei.

— Da. Ăla nu era Conrad, repet eu, surprins de incapacitatea lui Price de a-şi recunoaşte colegii de serviciu. Tipu-ăla avea tunsoarea mai bună.

Toţi trei păstrăm tăcerea cît timp bucăţica bună ne toarnă şampania. După ce pleacă, McDermott ne întreabă dacă ne-a plăcut mîncarea. Îi spun că somonul înăbuşit era bun, dar că avea exagerat de mult sos de bame. McDermott încuviinţează din cap şi zice:

— Aşa am auzit şi eu.

Van Patten se întoarce bombănind:

— Nu e bună toaleta de tras nişte coca.

— Ceva desert?! propune McDermott.

— Numai dacă mă lăsaţi să comand sorbet Bellini, cască Price.

— Mai bine cerem nota şi gata – Van Patten.

— E cazul să mergem să adulmecăm nişte păsărici, domnilor – eu.

Bucăţica bună ne aduce nota de plată – în total 475 de dolari, mult mai puţin decît ne aşteptam noi. Fiecare îşi achită partea lui, dar cum eu am nevoie de lichidităţi, plătesc totul cu cardul meu de credit AmEx Platinum şi adun toate bancnotele celorlalţi, care sînt aproape toate de cîte cincizeci, şi noi. McDermott cere zece dolari înapoi, pentru că rulada lui de moluşte a costat numai şaişpe dolari. Sticla de şampanie de la Montgomery rămîne pe masă, nebăută. În faţă la Pastels, pe trotuar, dăm peste un

alt vagabond, cu o altă pancartă, pe care scrie ceva absolut indescifrabil. Milogul ne cere politicos nişte mărunţiş, după care, prinzînd mai mult curaj, şi ceva de mîncare.

— Amărîtu' ăsta are nevoie rău de tot de-un tratament facial, zic eu.

— Auzi, McDermott, hăhăie Price, aruncă-i cravata ta.

— Ei, căcat! exclam eu, uitîndu-mă fix la milog. Pentru ce-i trebuie?!

— Pentru aperitive-n faţă la Jams – rîde Van Patten şi-mi trage o palmă peste spate.

— Un amărît, comentează McDermott, vizibil ofensat, studiindu-şi cravata.

— A, scuză-mă… pentru un taxi, zice Price, făcînd semn unui taxi. Pentru o băutură…

— La Tunel mergem, îi spune McDermott şoferului.

— Bravo, McDermott, zice Price, urcîndu-se în faţă, lîngă şofer. Se vede cît eşti de nerăbdător.

— Da, şi?! Ce dacă nu sînt un poponar decadent şi fîsîit ca tine?! i-o întoarce McDermott, urcîndu-se înaintea mea.

— Ştiaţi careva că omul cavernelor mînca mai multe fibre decît mîncăm noi azi?! îl întreabă Price pe şoferul de taxi.

— Auzi, ai mai zis-o pe-asta, sare McDermott.

— Van Patten, zic eu, ai văzut sticla aia de şampanie pe care ne-a trimis-o Montgomery ca din partea lui?!

— Zău?! se miră Van Patten, aplecîndu-se peste McDermott. Dă-mi voie să ghicesc. Perrier-Jouët?!

— Bingo! intervine Price. Fără an.

— Scîrba dracului! conchide Van Patten.

1. Cartier din Manhattan (textual: „Zona de Est Superioară"), situat la est de Central Park.

2. Specialitate japoneză din felii de peşte crud servit cu sos de soia.

3. Martin Van Buren este numele unuia dintre preşedinţii Statelor Unite (1837-1841).

La Tunel

Toţi bărbaţii adunaţi în faţă la Tunel în această seară sînt îmbrăcaţi – ei ştiu de ce – în smochinguri, în afară de un vagabond fără vîrstă, care stă pe jos lîngă un tomberon, la doar cîţiva metri de cordoane, şi întinde către oricine îl bagă în seamă o cană goală de cafea din polistiren expandat, cu care cerşeşte nişte mărunţiş. Price ne conduce, ocolind mulţimea, pînă lîngă cordoane, de unde face semn unuia dintre portari. Între timp, Van Patten flutură o bancnotă nou-nouţă de un dolar pe la nasul milogului fără adăpost, care se luminează tot la faţă pentru o clipă, dar o bagă la loc în buzunar, fiindcă tocmai atunci sîntem introduşi în mare grabă în club şi ni se pun în palmă cîte trei tichete de băuturi de fiecare şi două legitimaţii Subsol VIP pentru toţi patru. Odată intraţi, sîntem luaţi în primire de alţi doi portari – probabil nemţi, cu jachete lungi de lînă şi părul strîns în cozi la spate –, care vor să ştie de ce nu sîntem şi noi îmbrăcaţi în smochinguri. Price rezolvă toată situaţia asta jenantă cu graţie, nu ştiu cum, ori îi mituieşte pe cei doi puläi, ori îi convinge de ce persoană influentă este – mai degrabă prima variantă. Eu nu mă bag, dimpotrivă, stau cu spatele la el şi încerc să-l ascult pe McDermott, care i se plînge lui Van Patten de cît de nebun trebuie să fiu eu ca să fac atît de urît în legătură cu pizza de la Pastels, dar îmi vine greu să aud ce vorbesc ei cînd Belinda Carlisle zbiară varianta aia a ei după *I Feel Free* („Mă simt liberă“) prin sistemul de sonorizare. Am un cuţit cu lama zimţată în buzunarul hainei de la costumul Valentino şi mă simt tentat să-l spintec pe McDermott uite chiar aici, pe culoarul de la intrare, eventual să-i despic obrazul în două, să-i retez şira spinării, dar Price ne face semn într-un tîrziu că putem intra, aşa că tentaţia de a-l omorî pe McDermott lasă locul unei aşteptări stranii: să mă distrez, să beau nişte şampanie, să flirtez cu vreo bucăţică bună, să trag ceva pe nas, poate chiar să dansez după nişte melodii

clasice sau după cîntecul ăla scos recent de Janet Jackson, care-mi place mie.

Cînd ajungem în holul din faţă, de unde se face intrarea propriu-zisă, constat că este mult mai linişte. Ne întîlnim cu trei bucăţele bune de tot. Una poartă o jachetă neagră de lînă cu gulerul crestat şi nasturii într-o parte, pantaloni de crep de lînă şi un pulover pe gît, mulat, din caşmir, toate Oscar de la Renta; alta poartă un pardesiu la două rînduri, din lînă, mohair şi tweed de nylon, pantaloni stil jeanşi asortaţi şi o cămaşă-rochie de bumbac bărbătească, toate Stephen Sprouse; a treia şi cea mai arătoasă dintre ele poartă o jachetă de lînă în carouri şi o fustă de lînă cu talie înaltă, ambele de la Barney's, şi o bluză de mătase Andra Gabrielle. Este limpede că ne acordă atenţie nouă, celor patru, iar noi le întoarcem complimentul întorcînd capetele către ele – cu excepţia lui Price, care nu le bagă în seamă, ba chiar spune o grosolănie.

— Doamne Dumnezeule, Price, las-o şi tu mai moale, îl admonestează McDermott. Care-i problema ta?! Fetele alea erau numai bune.

— Da, da, dacă vorbeşti persana, zice Price, întinzîndu-i lui McDermott două tichete de băuturi, ca şi cum ar vrea să-i închidă gura.

— Ce?! se trezeşte şi Van Patten. Mie nu mi s-au părut spanioloaice.

— Să ştii de la mine, Price, îl avertizează McDermott, că o să trebuiască să-ţi mai revizuieşti atitudinea asta dacă ai de gînd să ţi-o mai tragi şi tu cu cineva.

— Tu-mi vorbeşti mie despre futut?! i-o întoarce Tim lui Craig. *Tu*, care te-ai ales cu o labă cu mănuşa serile trecute?!

— Ai un fel de-a fi de căcat, Price, insistă Craig.

— Auzi, tu chiar crezi că eu mă port aşa cum mă port cînd sînt cu voi ăştia şi atunci cînd plec la vînătoare de păsărici?! supralicitează Price.

— Da, aşa cred, zic şi McDermott şi Van Patten în acelaşi timp.

— Să ştiţi, intervin eu, că este posibil ca omul să se poarte altfel decît îi este felul numai ca să ajungă să facă sex. Sper că nu te-am făcut să-ţi pierzi inocenţa din nou, McDermott – şi-o iau la picior mai repede, încercînd să ţin pasul cu Timothy.

— Nu, dar aşa se explică de ce Tim se comportă ca un căcănar de mare clasă, zice McDermott, încercînd să ţină pasul cu mine.

— De parcă fetelor ălora le pasă, pufneşte Price. Cînd o să le spun cît cîştig pe an, credeţi-mă că n-o să mai conteze cîtuşi de puţin cum mă port.

— Şi cum faci să le strecori pastiluţa asta de informaţie?! întreabă Van Patten. Le spui: Ia aici o Corona şi să ştii că eu scot o sută optzeci de mii pe an, dar tu ce zodie eşti?

— O sută nouăzeci, precizează Price. Da, exact aşa fac. Fetele astea n-au venit aici după subtilităţi.

— Dar după ce-au venit fetele astea aici, o, tu, atoateştiutorule?! întreabă McDermott, înclinîndu-se uşor în mers.

Van Patten izbucneşte în rîs şi el şi cu McDermott, fără să se oprească din mers, îşi bat palmele ca hocheiştii.

— Băi, rîd şi eu. Dac-ai şti, n-ai mai întreba.

— Au venit să caute un bucăţel bun care să le poată scoate de două ori pe săptămînă la Le Cirque, care să le ducă la Nell's în mod constant… Sau poate au venit să facă cunoştinţă personal şi îndeaproape cu Donald Trump, zice fără chef Price.

Îi întindem tichetele unei fete care arată acceptabil în jacheta ei de lînă pufoasă şi cu eşarfa de mătase de la Hermès. Ne lasă să intrăm, iar Price îi face cu ochiul.

— Mă duce gîndul la boli numai cînd intru într-un asemenea local, comentează McDermott. Fetele-astea de-aici sînt dubioase rău. Parcă le şi simt pe pielea mea.

— Ce ţi-am spus eu ţie, mă bolovanule, îl repede Van Patten, că noi nu putem să luăm chestia aia?! Riscul este de ordinul a zero-zero-zero-virgulăăă… unu la sută…

Noroc că versiunea lungă a piesei *New Sensation* („Noua senzaţie“) a formaţiei INXS îi acoperă vocea. Muzica este dată atît de tare, încît nu poţi face conversaţie fără să zbieri. Clubul e destul de aglomerat şi singura lumină din sală vine de la lămpile stroboscopice de la nivelul ringului de dans. Toată lumea e îmbrăcată în smoching. Toată lumea bea şampanie. Cum nu avem decît două legitimaţii Subsol VIP, Price le pasează lui McDermott şi Van Patten, care le flutură nerăbdători pe sub nasul individului postat în capul scărilor. Respectivul – smoching de lînă la două rînduri, cămaşă de bumbac Cerruti 1881 cu guler cu aripioare, cravată de mătase cu model tablă de şah în alb-negru – le dă voie să treacă.

— Alo! strig eu către Price. De ce nu le-am folosit noi pe alea două?!

— Pentru că – zbiară şi el ca să acopere muzica, apucîndu-mă pe mine de gît – *noi* mergem după nişte pudră de talc boliviană…

Mă iau după el. Porneşte în trombă pe coridorul îngust, paralel cu ringul de dans, pe unde ajungem la bar, iar de acolo direct în Salonul cu Candelabru, care e ticsit de tot felul de indivizi de la Drexel, de la Lehman’s, de la Kidder Peabody, de la First Boston, de la Morgan Stanley, de la Rothschild, de la Goldman, pînă şi de la Citibank, Doamne iartă-mă! – toţi în smochinguri, toţi cu pahare înalte de şampanie în mîini, şi uite-aşa, fără nici un efort, ca şi cum ar fi de fapt unul şi acelaşi cîntec, *New Sensation* alunecă spre *The Devil Inside* („Diavolul din noi“), iar Price îl zăreşte pe Ted Madison rezemat de balustradă la celălalt capăt al sălii, îmbrăcat într-un smoching de lînă la două rînduri, cămaşă de bumbac Paul Smith cu guler cu aripioare, lavalieră şi brîu de la Rainbow Neckwear, butoni cu diamante de la Trianon, pantofi negri de lac Ferragamo şi un ceas de colecţie Hamilton de la Saks. Dincolo de Madison se pierd în beznă cele două linii de tren gemene, care în seara asta sînt luminate generos în tonuri juvenile de verde şi roz. Price se opreşte brusc din mers şi rămîne cu

ochii aţintiţi dincolo de Ted, care zîmbeşte cu subînţeles cînd îl zăreşte şi el pe Timothy. După cît de lung şi plin de speranţă se uită la şinele alea, de parcă i-ar sugera un fel de cale de scăpare, ai zice că în mintea lui Price ele întruchipează o formă de libertate după care tînjeşte de mult timp. Dar eu îi strig la ureche:

— Băi, uite-l pe Teddy!,

iar el tresare şi clipeşte din ochi, scuturînd din cap ca şi cum ar vrea să scape de privirea aia fixă, şi-o reorientează către Madison şi strigă şi el hotărît:

— Nu, ăla nu-i Madison, ce Doamne iartă-mă! Ăla-i Turnball!

Tipul care mi s-a părut mie că e Madison se salută cu alţi doi indivizi, tot în smochinguri, şi se întoarce cu spatele la noi şi deodată din spatele lui Price apare Ebersol, care-l apucă pe Timothy cu un braţ pe după gît şi se preface în glumă că vrea să-l sugrume, după care Price îi dă braţul la o parte, îi strînge mîna şi zice:

— Noroc, Madison.

Madison, care mi s-a părut mie a fi Ebersol, poartă o jachetă de pînză albă la două rînduri, splendidă, marca Hackett of London, de la Bergdorf Goodman. Într-o mînă ţine un trabuc neaprins, iar în cealaltă un pahar de şampanie plin numai pe jumătate.

— A, domnul Price, strigă Madison, îmi pare bine să vă văd, stimate domn.

— Madison, răcneşte Price, vrem să apelăm la tine.

— O căutaţi cu lumînarea?! zîmbeşte Madison.

— Sper s-o şi găsim cît de curînd, ţipă iarăşi Price.

— Sigur că da, strigă Madison, după care, nu ştiu de ce, dă din cap foarte calm către mine, strigînd – aşa cred –: Bateman… apoi: Frumos bronzat…

Lîngă Madison stă un individ care seamănă foarte bine cu Ted Dreyer şi care poartă un smoching cu guler-şal, la două rînduri, cămaşă de bumbac şi lavalieră de mătase cu model ecosez – toate, sînt

aproape sigur, Ralph Lauren, de la Polo. Madison se răsuceşte în toate direcţiile, salutînd din cap diverse persoane care trec prin apropierea lui în aglomeraţia sălii.

Pînă la urmă Price îşi pierde răbdarea:

— Auzi, avem nevoie de drogurile-alea – cred că aşa ceva îl aud strigînd.

— Răbdare, Price, răbdare, îi răspunde Madison la fel de tare. O să vorbesc cu Ricardo.

Şi totuşi rămîne pe loc, dînd din cap către lumea care se îmbulzeşte prin faţa noastră.

— Ce-ar fi să faci chestia asta, de pildă, *acum*?! zbiară Price.

— De ce nu porţi smoc?! strigă Madison.

— Cît vrem?! întreabă Price, uitîndu-se la mine cu o figură disperată.

— Un gram ajunge, strig eu. Trebuie s-ajung devreme la birou mîine dimineaţă.

— Ai bani la tine?

Nu pot să-l mint; dau din cap că da şi-i întind patruzeci.

— Un gram, ţipă Timothy în urechea lui Ted.

— Aha, zice Madison, prezentîndu-ne un prieten de-al lui, ia uite – Tu.

— Un gram, repetă Price, palmînd banii în mîna lui Madison. Tu?! Ce zici?!

Individul respectiv şi cu Madison zîmbesc amîndoi, iar Ted scutură din cap că nu şi strigă un nume, dar eu nu reuşesc să aud.

— Nu, zbiară Madison. Stu – aşa cred.

— Da, da, -m' pare bine de cunoştinţă, Stuart, zice Price, ridicînd încheietura mîinii la nivelul ochilor lui Ted şi bătînd cu vîrful degetului în cadranul Rolex-ului de aur.

— Mă-ntorc imediat, strigă Madison. Voi ţineţi-i de urît prietenului meu. Şi folosiţi-vă tichetele de băuturi.

Şi brusc dispare. Tu sau Stu sau Cum-îi-zice se pierde şi el în mulţime. Eu îl urmez pe Price şi ne retragem împreună lîngă balustradă.

Vreau să-mi aprind trabucul, dar nu am chibrituri; chiar şi aşa, simplul fapt că-l ţin între degete şi-adulmec o parte din aroma lui, plus certitudinea că drogurile se-ndreaptă spre noi, sînt de ajuns ca să-mi dea un sentiment reconfortant, aşa că iau două tichete de băuturi de la Price şi mă duc să-i aduc şi lui o Finlandia cu gheaţă, ceea ce bucăţica cea bună din spatele barului mă informează ţîfnoasă că nu au, în schimb are ea nişte forme atît de hotărîte şi arată atît de trăsnet, încît o să-i las oricum un bacşiş sănătos, fie şi numai pentru asta. Mă decid să-i comand un Absolut lui Price, iar mie un J&B cu gheaţă. Mă gîndesc să fac o glumă şi dau să comand un Bellini pentru Tim, dar mă răzgîndesc – prea e cu fundu-n sus în seara asta –, mă strecor înapoi prin mulţime pînă lîngă el şi-i întind paharul de Absolut, pe care el îl apucă fără să spună „mulţumesc“ şi-l dă peste cap dintr-o singură înghiţitură, apoi se uită la pahar, se strîmbă şi-mi aruncă o privire acuzatoare. Eu ridic din umeri a neputinţă. Tim îşi reia holbatul la şinele de tren – parc-ar fi posedat. Foarte puţine pipiţe la Tunel în seara asta.

— Auzi, îi strig eu, mîine seară o scot în oraş pe Courtney.

— Zău?! ţipă şi el, cu ochii tot la şine. Bravo ţie.

Deşi în club e-atîta gălăgie, tot mă prind de sarcasmul lui.

— Păi, de ce nu?! Carruthers e plecat.

— Mai bine-ai angaja pe cineva de la vreun serviciu de însoţitoare, strigă el arţăgos, parcă fără să se gîndească la ce spune.

— De ce?! – eu.

— Pentru c-o să te coste mult mai mult să ţi-o tragi cu ea – el.

— Nu se poate! zbier eu.

— Ascultă-mă pe mine, greşeala asta am făcut-o şi eu, strigă Price, scuturîndu-şi paharul. Cuburile de gheaţă zdrăngănesc atît de tare, că mă şi sperie. Cu Meredith e la fel. Pretinde să fie plătită. Toate-s la fel.

— Price… zic eu şi iau o înghiţitură zdravănă de whisky, …tu te pricepi.

Laserele încep să pîlpîie. Price arată în spatele lui:

— Unde duc şinele-astea?!

— Nu ştiu, îi răspund eu după un timp – nu ştiu nici măcar după cît timp.

M-am plictisit să mă tot uit la Price, care nici nu se mişcă, nici nu vorbeşte. Singurul motiv pentru care îşi mută privirile din cînd în cînd din direcţia şinelor de tren este ca să se uite după Madison sau după Ricardo. Nici o femeie pe nicăieri, numai o armată de colegi de pe Wall Street, îmbrăcaţi în smochinguri. Singura muiere vizibilă dansează de una singură într-un colţ, după o melodie intitulată – aşa cred – *Love Triangle* („Triunghiul iubirii“). Are pe ea ceva ce pare a fi o bluză dreaptă cu paiete Ronaldus Shamask şi încerc să mă concentrez pe zona respectivă, dar acum sînt într-o stare de excitaţie pre-coca şi, de nervi, încep să rod un tichet de băuturi, plus că un individ oarecare de pe Wall Street, care seamănă cu Boris Cunningham, s-a postat între mine şi fata dansatoare. Sînt pe punctul de a mă îndrepta din nou către bar, dar iată că Madison se întoarce printre noi – douăzeci de minute i-au trebuit –, fornăind cu zgomot pe nas şi etalînd un rînjet larg, de matoleală combinată cu prafuri. Îi întinde o mînă lui Price, care e năduşit şi sumbru la faţă şi care o ia din loc atît de brusc, încît palma prietenoasă pe care Ted vrea s-o trîntească pe umărul lui izbeşte aerul şi-atît.

O apuc şi eu pe urmele lui Price, trec de bar, trec de ringul de dans, o iau de la subsol pe scări în sus, trec de coada interminabilă din faţa toaletei pentru femei – curios, nu păreau să fie şi femei la club în seara asta – şi ajung în sfîrşit la toaleta bărbaţilor, care în schimb e goală, şi ne-nghesuim amîndoi, Price şi cu mine, într-o singură cabină, iar el trage zăvorul.

— Eu tremur, zice Timothy, întinzîndu-mi mie pliculeţul. Deschide-l tu.

Îl iau din mîna lui, desfac cu mare grijă marginile pacheţelului minuscul şi scot la lumina chioară de neon din toaleta bărbaţilor ceea ce ar trebui să fie un gram. Pare mai puţin.

— ’Eteee… şopteşte Price, dintr-odată surprinzător de blînd. Nu pare-a fi cine ştie ce, nu?! – şi se apleacă să cerceteze mai atent.

— Poate c-aşa se vede-n lumina asta, îi sugerez eu.

— Ce pizda mă-sii face Ricardo ăsta?! exclamă Price, uitîndu-se prosteşte la cocaină.

— Sssst…, şoptesc eu, scoţînd cardul de credit American Express Platinum. Hai să facem ce-om face şi gata.

— Ce face, o vinde, în pizda mă-sii, la miligram?! – întreabă Price.

Şi scoate şi el din buzunar propriul card de credit American Express Platinum, îl bagă în grămăjoară, după care îl ridică încet la nas şi inhalează praful. În primul moment nu scoate nici o vorbă, apoi geme:

— Aoleu, Doamne!

pe un ton profund, gîjîit.

— Ce ai?! întreb eu.

— Porcăria asta, după ce că-i un miligram, mai e şi-o… dulcegărie, zice el şi se îneacă.

Prizez şi eu o parte din praf şi ajung la aceeaşi concluzie:

— Este evident ceva slab, însă am senzaţia că dacă tragem suficient, o să ne fie bine…

Dar Price e furios, congestionat la faţă şi năduşit. Începe să urle la mine, ca şi cum eu aş fi de vină, ca şi cum eu aş fi venit cu ideea să cumpărăm doza de la Madison.

— Vreau să-mi împuşc creierii cu chestia asta, Bateman, îmi spune el, la început în şoaptă, apoi din ce în ce mai tare. Nu să mi-o-ntind pe-o nenorocită de felie de pîine integrală!

— Poţi să-ncerci să ţi-o-nmoi în cafeaua cu lapte, intervine o voce preţioasă din cabina de alături.

Price se uită fix la mine, căscînd ochii a uimire, după care izbucneşte într-o criză de furie, se răsuceşte pe călcîie şi izbeşte cu pumnul în panoul despărţitor dintre cabine.

— Stai calm, îi spun eu. Hai să facem ce-om face şi gata.

Price se întoarce din nou către mine, îşi trece o mînă prin părul băţos, pieptănat lins pe spate, şi pare să se liniştească.

— Mă tem că… ai şi tu dreptate – apoi, ridicînd vocea: Asta cu condiţia să fie de acord şi curistu' din cabina de-alături…

Amîndoi aşteptăm să auzim un rezultat şi pînă la urmă vocea din cabina de alături susură:

— Sînt de acord…

— Te fut în gură! tună Price.

— Eu te fut în gură! îl îngînă vocea.

— Bă, vin acuma la tine şi te fut în gură! strigă Price şi încearcă să escaladeze peretele despărţitor de aluminiu.

Eu îl trag înapoi cu o singură mînă, iar din cabina de alături se aude şuvoiul de apă trasă şi respectivul necunoscut, evident intimidat, nu nimereşte să iasă mai repede din toaleta bărbaţilor. Price se reazemă de uşa cabinei noastre şi rămîne cu ochii aţintiţi asupra mea, făcînd o mutră deznădăjduită. Îşi trece o mînă nesigură peste faţa încă stacojie şi închide ochii strîns, avînd buzele albe şi vagi urme de cocaină sub nara stîngă, după care zice fără să deschidă ochii:

— Bine, hai să-i dăm drumul.

— Aşa mai vii de-acasă, îi spun eu.

Rînd pe rînd ne înfigem fiecare cardul de credit în praful din pliculeţ, pînă cînd nu mai rămîne suficient cît să-l iei cu colţul de plastic, şi-atunci îl luăm pe vîrful degetului şi-l tragem tot pe nas sau îl lingem, iar cu ce mai rămîne şi după asta ne frecăm bine pe gingii. Nu mă simt cîtuşi de puţin drogat, dar un J&B în plus ar putea păcăli organismul atîta cît să-mi creeze o senzaţie de euforie, chiar şi una slabă de tot.

După ce ieşim din cabină, ne spălăm pe mîini, ne studiem bine imaginile din oglindă şi, odată inspecţia făcută, pornim înapoi spre Salonul cu Candelabru. Eu încep să regret că nu mi-am lăsat pardesiul Armani la garderobă, dar, indiferent de ce spune Price, mă simt deja oarecum euforic şi după numai cîteva minute, în timp ce aştept la bar să mă bage în seamă bucăţica aia bună de tot, ajung să nu-mi mai pese. Pînă la urmă trebuie să pun o bancnotă de douăzeci pe tejghea ca să-i captez atenţia, chiar dacă mai am o mulţime de tichete de băuturi. Se pare că merge. Profitînd de tichetele de băuturi, comand două Stolicinaia duble cu gheaţă. Tipa îmi pregăteşte băuturile chiar în faţa mea.

Mă simt deja bine şi-i strig:

— Auzi, nu-i aşa că eşti la Universitatea Municipală de-aici, din New York?!

Ea scutură din cap, fără să zîmbească.

— La Hunter?! – strig eu din nou.

Iarăşi scutură din cap. Nici la Hunter.

— La Columbia?! – îmi încerc norocul, deşi asta e sigur o glumă[1].

Fata este în continuare atentă la sticla de Stolicinaia. Mă hotărăsc să închei discuţia şi trîntesc tichetele de băuturi pe tejghea în momentul în care şi ea îmi pune în faţă cele două pahare. Îmi strigă, scuturînd şi mai tare din cap:

— E trecut de unşpe. Alea nu mai sînt valabile. Acuma barul e cu plată. Face douăş'cinci de dolari.

Fără să protestez, jucîndu-mi rolul absolut calm, scot portofelul din piele de gazelă şi-i întind o bancnotă de cincizeci, la care ea se uită – aş putea să jur – cu dispreţ, apoi, oftînd, se întoarce spre casa de marcat şi-mi numără restul. Între timp eu, care mă uit fix la ea, zic pe un ton răspicat, deşi acoperit de vacarmul clienţilor şi de melodia *Pump Up the Volume* („Dă sonorul mai tare"):

— Eşti o vacă urîtă ca dracu' şi vreau să te spintec şi să mă fut în sîngele tău,
dar zic treaba asta zîmbind.

Nu-i las nici un bacşiş, pizda naibii, şi pornesc în direcţia lui Price, care s-a postat din nou, la fel de posomorît, lîngă şinele de tren, cu amîndouă mîinile proptite de barele de oţel. Paul Owen, care se ocupă de portofoliul Fisher, îmbrăcat cu un smoching de lînă la două rînduri, cu şase nasturi, îi ţine companie lui Price, zbierîndu-i în ureche ceva cam aşa:

— …rulat cinci sute de simulări de minus din deduceri la circulaţia lichidăţilor pe un PC ICM… luat taxiul firmei pînă la Smith şi Wollensky…

Îi întind băutura lui Price şi dau din cap către Paul – amîndouă în acelaşi timp. Price nu zice nimic, nici măcar „mulţumesc“. Stă pur şi simplu cu paharul în mînă şi priveşte ţintă, cu un aer de înmormîntare, către şinele de tren, pe urmă îşi mijeşte ochii şi-şi apleacă obrazul pînă la nivelul paharului, iar cînd lămpile stroboscopice pornesc să pîlpîie, se ridică, se îndreaptă ca un băţ şi-şi spune ceva în şoaptă lui însuşi.

— Nu eşti euforic?! îl întreb eu.

— Cum te simţi?! mă întreabă Owen.

— De la foarte bine-n sus, îi răspund.

Muzica este de fapt un singur cîntec lung, interminabil, care se suprapune cu alte cîntece asemănătoare, singura demarcaţie între ele fiind cîte o bufnitură seacă, şi face imposibilă orice conversaţie. Ceea ce mie îmi convine de minune, atîta timp cît stau de vorbă cu o scîrbă ca Owen. Parcă acum sînt mai multe fete în Salonul cu Candelabru, aşa că încerc să captez atenţia uneia dintre ele, gen fotomodel cu ţîţe mari. Price îmi dă un cot şi-atunci mă lipesc de el ca să-l întreb dacă n-ar fi cazul să mai luăm, eventual, încă un gram.

— De ce nu purtaţi smochinguri?! ne întreabă Owen din spatele meu.

— Eu renunţ, îmi strigă Price. Mă retrag.

— La ce renunţi?! îi strig şi eu, nelămurit.

— La asta, strigă el, referindu-se – nu sînt sigur, dar aşa cred – la Stolicinaia dublă.

— Nu-i nimic, îl asigur. O beau eu.

— Ascultă-mă ce-ţi spun, Patrick, zbiară Tim. Eu mă *duc*.

— Un' te duci?! zic eu, care nu mai înţeleg nimic. Vrei să-l găsesc eu pe Ricardo?!

— Mă duc, zbiară el din nou. Re-nunţ!!

Mă apucă şi rîsul, pentru că nu pricep ce vrea să-mi spună.

— Bine, da' unde vrei să te duci?!

— Oriunde! urlă el.

— Stai, nu-mi spune, strig şi eu la el. La o bancă comercială?!

— Nu, Bateman. Vorbesc serios, futu-te-n cur să te fut. Mă *duc*. Dispar.

— Da' unde?! încă mai rîd, încă mai urlu, încă nu pricep. La Morgan Stanley?! La dezintoxicare?! Unde?!

Price nu-mi răspunde. Întoarce capul şi-şi reia uitatul în golul de dincolo de şinele de tren, încercînd să ghicească punctul în care se termină sau ce se află în spatele beznei. A ajuns deja o epavă, dar Owen arată şi mai rău, iar cel mai rău este că eu m-am uitat deja, din greşeală, ochi în ochi cu scîrba.

— Spune-i să nu-şi facă probleme, să fie el însuşi, strigă Owen.

— Tu te mai ocupi de portofoliul Fisher?! zic eu.

Ce altceva aş avea de vorbit cu el?!

— Ce?! întreabă Owen. Stai aşa. Ăla e Conrad?!

Şi arată cu degetul înspre un individ oarecare îmbrăcat cu un smoching de lînă cu guler-şal, la un singur rînd, cămaşă de bumbac şi lavalieră, toate Pierre Cardin, care stă lîngă bar, exact sub candelabru, cu un pahar de şampanie în mînă, şi-şi studiază unghiile. Pe urmă, Owen scoate un trabuc, dar îmi cere mie foc. Eu sînt atît de plictisit, că pornesc către bar fără să-mi mai cer scuze, ca să-i spun urîtei ăleia că vreau să mă rezolve cu nişte chibrituri. Salonul cu Candelabru e ticsit de lume şi toţi mi se par cunoscuţi, toţi arată la fel. Fumul de trabuc pluteşte gros la semi-înălţime, poţi să-l tai cu cuţitul, iar muzica – iarăşi INXS – e mai asurzitoare

ca niciodată şi nu-mi dau seama unde vrea să ajungă. Îmi trec o mînă peste frunte şi mă trezesc cu degetele ude. Iau cîteva chibrituri de la bar. Pe drumul de întoarcere prin aceeaşi mulţime, dau peste McDermott şi Van Patten, care încep să se milogească de mine să le mai dau tichete de băuturi. Le las lor cîte tichete mai am, ştiind foarte bine că nu mai sînt valabile, dar de acolo, din mijlocul balamucului care ne ţine strîns lipiţi unii de alţii, nici măcar tichetele de băuturi nu le oferă celor doi o motivaţie suficientă ca să-şi croiască drum către bar.

— Dubioase, pipiţele-astea, zice Van Patten. Ai grijă. Nici o bucăţică ca lumea.

— Căca' de Subsol, strigă McDermott.

— Aţi găsit droguri?! – strigă şi Van Patten. L-am văzut pe Ricardo.

— Nu, strig şi eu. Nimic. Madison n-a putut face rost.

— Serviciul – dracu' să-l ia de serviciu, strigă individul din spatele meu.

— Degeaba, îi strig eu. N-aud nimic.

— Ce?! strigă Van Patten. N-aud nimic.

La un moment dat McDermott mă apucă de braţ.

— Ce pizda mă-sii face Price?! Ia uite.

Numai cu mari eforturi, ca într-un film, reuşesc să mă întorc şi trebuie să mă ridic pe vîrfuri ca să-l văd pe Price cocoţat pe balustradă, încercînd să-şi păstreze echilibrul. Cineva i-a dat un pahar de şampanie. Nu-mi dau seama dacă e beat sau numai surescitat, dar îşi întinde amîndouă braţele în lături şi închide ochii, ca şi cum ar binecuvînta mulţimea. Lămpile stroboscopice din spatele lui pîlpîie întruna, aprins-stins, aprins-stins, iar maşina de fum merge nebuneşte. Pînă la urmă o pîclă cenuşie îl învăluie cu totul. Price zbiară ceva, dar nu reuşesc să aud ce anume – sala e supraaglomerată, mult peste capacitatea normală, iar mixajul sonor e o combinaţie asurzitoare între Eddie Murphy, cu *Party All the Time* („Ţineţi-o tot într-o petrecere"), şi vacarmul obişnuit al clienţilor-oameni de afaceri –, drept care încep să-

mi forez drumul către Price, fără să-l scap din ochi nici o clipă, trecînd pe lîngă Madison, Stuart Turnball, Cunningham şi alţi cîţiva. Dar mulţimea este mult prea compactă şi nu are nici un rost nici dacă mă străduiesc. Numai cîteva dintre feţe mai stau întoarse către Tim, care face în continuare echilibristică pe şină, cu ochii pe jumătate închişi şi urlînd nu-ştiu-ce. Mă simt jenat, ba chiar mă bucur pe moment că am rămas înţepenit în mulţime şi n-am putut să ajung pînă la el, să-l scap de o umilinţă aproape certă. Într-un moment de tăcere perfect sincronizat, îl aud pe Price răcnind „La revedere…“, apoi, cînd toată omenirea aia îşi întoarce atenţia din nou către el, „…bulangiilor!!“ Cu o mişcare graţioasă, se răsuceşte, face o săritură peste balustradă, aterizează între şine şi o ia la fugă. Paharul de şampanie, pe care-l ţine la şold, stropeşte în toate direcţiile. Price se împiedică o dată, apoi încă o dată şi, din cauza luminii sacadate a stroboscoapelor, pare că se mişcă în rate, cu încetinitorul, dar pînă la urmă îşi regăseşte echilibrul şi dispare în beznă. Un agent de ordine stă placid, rezemat de balustradă, şi dă pur şi simplu din cap – aşa mi se pare –, în timp ce Price este înghiţit de tunel.

— Price! Vino-napoi! îl strig eu, deşi mulţimea îi aplaudă micul spectacol. Price! mai zbier o dată, încercînd să acopăr bătăile din palme.

Numai că Price s-a dus şi chiar dacă m-ar fi auzit, mă îndoiesc că ar fi făcut ce-i spuneam eu. Madison, care a ajuns lîngă mine, îmi întinde o mînă, ca şi cum ar vrea să mă felicite pentru cine ştie ce.

— Tipu ăla-i o figură, zice.

McDermott apare şi el în spatele meu şi mă trage de umăr, cu o figură preocupată:

— O fi ştiind Price un salon de VIP-uri de care nu ştim noi?!

Cînd ieşim de la Tunel, eu mă simt euforic, dar şi sfîrşit de oboseală, şi am în gură un gust care seamănă surprinzător de bine cu cel de îndulcitor Nutrasweet, chiar şi după ce am băut alte două

Stolicinaia şi o jumătate de J&B. Este trecut de miezul nopţii cu o jumătate de oră şi noi, cei trei rămaşi – Van Patten, McDermott şi cu mine –, stăm şi căscăm gura la limuzinele care încearcă s-o ia la stînga, pe Şoseaua West Side. Discutăm despre ce posibilităţi avem de a găsi clubul ăsta nou numit Nekenieh. Nici nu sînt propriu-zis euforic, doar cam băut.

— Ne vedem la prînz?! Mîine?! îi întreb, căscînd, pe ceilalţi doi.

— Nu pot, zice McDermott. Mă tund la Pierre.

— Atunci la micul dejun?! propun eu.

— Nţ, zice Van Patten. Manichiură la Gio's.

— Hai, că mi-ai adus aminte, zic eu, verificîndu-mi o mînă. Şi eu trebuie să mă duc.

— Păi, atunci la cină?! mă întreabă McDermott, de astă dată pe mine.

— Am o întîlnire, îi spun eu. Căcat.

— Tu ce faci?! îl întreabă McDermott pe Van Patten.

— Nu pot, bă, zice Van Patten. Mă duc la bronzat la Sunmakers. Dup-aia trag de fiare.

1. Universitatea Columbia, întemeiată în 1754, este cea mai veche şi mai de elită instituţie de învăţămînt superior din New York.

La birou

În lift, Frederick Dibble îmi povesteşte despre un articol apărut în Pagina Şase[1] – ori în nu ştiu ce altă rubrică de bîrfe –, care o toacă pe Ivana Trump[2], pe urmă despre un nou restaurant italo-thailandez din Upper East Side, unde a fost el aseară cu Emily Hamilton, şi începe să bată cîmpii despre o minune de mîncare japoneză cu pălării de ciuperci *shiitake*. Eu scot un stilou Cross de aur ca să-mi notez în carneţelul de adrese cum se cheamă restaurantul respectiv. Dibble poartă un costum de lînă Canali Milano la două rînduri, cu dungi discrete, cămaşă de bumbac Bill Blass şi cravată de mătase Bill Blass Signature, brodată cu un model în mini-relief cadrilat, iar pe braţ poartă o pelerină de ploaie Missoni Uomo. Are o tunsoare scumpă, arătoasă, pe care i-o privesc lung, admirativ, în timp ce el se apucă de fredonat, îngînînd staţia de amplificare Muzak[3], un fel de variantă a ceea ce ar putea fi *Sympathy for the Devil* („Înţelegere pentru diavol“) – cîntecul care se aude în toate ascensoarele din clădirea unde se află birourile noastre. Dau să-l întreb pe Dibble dacă s-a uitat la emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineaţă – tema a fost autismul –, dar el coboară la etajul dinainte de al meu după ce-mi repetă numele restaurantului – Thaidialano – şi-mi spune:

— Să ne vedem cu bine, Marcus,

apoi iese din lift şi uşile se închid în urma lui. Eu port un costum de lînă Hugo Boss cu model de mini-pătrăţele încălecate şi cu pense la pantaloni, cravată de mătase tot Hugo Boss, cămaşă înfoiată de bumbac Joseph Abboud şi pantofi de la Brooks Brothers. M-am frecat prea tare cu aţa dentară în dimineaţa asta şi mi-a rămas în fundul gîtului un gust ca de pilitură de cupru de la sîngele înghiţit. M-am clătit după aceea cu Listerine şi mă simt de parcă mi-a luat gura foc, dar tot reuşesc să ies din lift cu un zîmbet larg,

adresat tuturor şi nimănui, legănîndu-mi noua servietă-diplomat Bottega Veneta din piele neagră prin faţa lui Wittenborn, cu mutra lui mahmură.

Secretara mea, Jean, care mă iubeşte şi cu care voi sfîrşi probabil prin a mă însura, stă la biroul ei şi în dimineaţa asta, ca să-mi atragă atenţia ca de obicei, poartă ceva precis foarte scump şi absolut nepotrivit: o vestă de caşmir Chanel, pulover de caşmir la baza gîtului şi eşarfă de caşmir, cercei cu imitaţii de perle, pantaloni din crep de lînă de la Barney's. Cînd mă apropii de biroul ei, îmi dau jos căştile din jurul gîtului. Jean ridică ochii spre mine.

— Cam tîrziu?! mă întreabă, zîmbind timid.

— Ora de aerobic – joc eu tare. Îmi pare rău. Mesaje, ceva?!

— Ricky Hendricks spune că trebuie să anuleze pentru ziua de azi, mă pune ea la curent. N-a spus ce anume trebuie să anuleze, nici de ce.

— Uneori mai merg cu Ricky să boxăm la clubul Harvard, îi explic eu. Altceva?!

— Ăăă… Spencer vrea să vă-ntîlniţi să beţi ceva la Fluties – Ponton 17, adaugă ea zîmbind.

— Cînd?! – eu.

— După şase – ea.

— Nu se poate, anulează, îi spun, intrînd în biroul meu.

Jean se ridică de la masa ei şi vine după mine înăuntru.

— Zău?! Şi ce să-i spun?! întreabă ea amuzată.

— Spune-i… ştiu şi eu?!… că nu, zic eu în timp ce-mi scot pardesiul Armani şi-l agăţ în cuierul Alex Loeb, pe care mi l-am cumpărat de la Bloomingdale's.

— Să-i spun… că nu?! mă îngînă ea.

— Ai văzut-o pe Patty Winters azi-dimineaţă?! Cu emisiunea ei despre autism?! o întreb eu.

— Nu – şi zîmbeşte ca şi cum ar fi impresionată peste măsură de interesul meu pentru Patty Winters şi emisiunea ei. Cum a fost?!

Eu desfac numărul de azi din *Wall Street Journal* şi-mi arunc ochii pe prima pagină, care este

toată o bălmăjeală de pete de cerneală şi litere încălecate.

— Cred că aveam halucinaţii în timp ce mă uitam la ea. Nu ştiu. Nu mai ştiu. Nu-mi aduc aminte, îi mărturisesc, punînd ziarul la loc pe masă şi trecînd la numărul de azi-dimineaţă din *Financial Times*. Apoi adaug: Zău că nu mai ştiu.

Ea stă cuminte în picioare în faţa mea, aşteptînd instrucţiuni. Eu oftez şi mă aşez la biroul Palazzetti cu blat de sticlă, pe care lămpile cu halogen de pe amîndouă laturile sînt deja aprinse. Îmi lipesc palmele una de cealaltă şi încep:

— Buuun, Jean. Am nevoie de o rezervare pentru trei persoane la Camols la ora douăşpe jumate. Dacă nu găseşti acolo, încearcă la Crayons. Ţi-ai notat?!

— Am înţeles, domnule, zice ea pe un ton glumeţ şi se întoarce să plece.

— A, stai aşa, îi spun. Mi-am adus aminte: mai am nevoie de o rezervare pentru două persoane la Arcadia, la ora opt diseară.

Jean se întoarce spre mine cu o faţă oarecum mai pleoştită, deşi tot zîmbitoare.

— A… cevaaa… romantic?!

— Nu, fraiero. Las-o pe-asta, îi spun. O fac eu singur. Mulţumesc.

— O fac eu, zice ea.

— Nu, nu, îi spun eu, făcîndu-i semn să plece. Tu fii o scumpă ca de obicei şi adu-mi o sticlă de Perrier, da?!

— Arăţi frumos astăzi, mai zice ea înainte să plece.

Are dreptate, dar eu nu zic nimic, doar mă uit lung la tabloul de George Stubbs atîrnat pe peretele de la capătul celălalt al biroului şi mă întreb dacă n-ar trebui să-l mut de-acolo, gîndindu-mă că ar putea sta prea aproape de combina stereo Aiwa AM/FM, de dublul-casetofon, de pick-upul semiautomat, de egalizatorul grafic, de cele două boxe corespunzătoare aşezate pe poliţe speciale – toate de un albastru ultramarin, ca să se înscrie în schema

coloristică a biroului. Tabloul de Stubbs ar trebui mutat probabil deasupra dobermanului artificial în mărime naturală (de la Beauty and the Beast din Turnul Trump – 700 de dolari), plasat într-unul dintre colţurile biroului, sau poate c-ar da mai bine deasupra mesei de colecţie Pacrizinni, aşezată lîngă doberman. Mă ridic de la birou şi mut de pe masă toate revistele de sport din anii ’40, pe care le-am cumpărat de la un magazin de troace şi vechituri – m-au costat cîte treizeci de dolari *fiecare* –, după care iau tabloul de Stubbs de pe perete şi-l aşez pe masă, avînd grijă să nu cadă. Apoi mă aşez înapoi la biroul meu, mă las pe spate şi încep să fîţîi creioanele pe care le ţin într-o cană de bere germană de colecţie, din teracotă, pe care am găsit-o într-un magazin de Masculin-tichităţi. Stubbs arată bine în ambele locuri. O reproducere după un stativ de umbrele Black Forest (de la Hubert des Forges – 675 de dolari) ocupă un alt colţ, fără să aibă – acuma observ – nici o umbrelă pe el.

Îmi pun o casetă cu Paul Butterfield în casetofon, mă las pe spate pe scaunul de la birou şi iau să răsfoiesc numărul de săptămîna trecută din *Sports Illustrated*, dar nu mă pot concentra. Nu pot să-mi scot din cap nenorocitul ăla de pat de bronzat al lui Van Patten. Trebuie să fac ceva; pun mîna pe telefon şi-o sun pe Jean.

— Da?! răspunde ea.

— Jean, auzi, poate găseşti şi tu pe undeva un pat de bronzat, da?!

— Un ce?! mă întreabă ea.

Nu-i vine a crede, sînt convins, dar probabil că nu i-a pierit zîmbetul de pe faţă.

— Ştii tu… un pat de bronzat, repet eu pe un ton cît mai firesc. De-ăla pe care… te bronzezi.

— Aha… zice ea, ezitînd. Altceva?!

— Aoleu, da – căcat! Adu-mi aminte să returnez la centru casetele video pe care le-am împrumutat noaptea trecută.

În timp ce vorbesc cu ea, deschid şi închid, deschid şi închid cutia de trabucuri din argint masiv

pe care o ţin lîngă telefon.

— Mai doriţi ceva?! mă întreabă Jean, după care, pe un ton de flirt: Vreo sticlă de Perrier cumva?!

— Mda, sună bine. Şi… Jean?!

— Da, zice ea – mă şi mir de cîtă răbdare poate să aibă.

— Nu mă crezi nebun, nu?! o întreb. Că vreau patu ăsta de bronzat?!

După cîteva clipe de tăcere, îmi spune:

— Mă rog, nu e ceva foarte… obişnuit… – uite că recunoaşte, deşi o simt că-şi alege cuvintele cu mare grijă –, dar nu, de ce să cred aşa ceva?! Şi, pe urmă, cum ţi-ai putea întreţine culoarea asta a pielii, de drăcuşor frumos?!

— Ce fată bună eşti, îi spun, după care pun telefonul jos.

Am o secretară grozavă.

După cinci minute, intră în biroul meu cu sticla de Perrier, o felie de lămîie şi dosarul Ransom, pe care nu i l-am cerut. Este oarecum emoţionant devotamentul ei cvasi-total faţă de mine. Nu pot să nu mă simt flatat.

— Ai o masă la Camols la douăsprezece treizeci, mă anunţă ea în timp ce-mi toarnă apa Perrier într-un pahar de sticlă. La nefumători.

— Să nu-ţi mai pui combinaţia asta, îi spun eu, măsurînd-o repede din cap pînă-n picioare. Mulţumesc pentru dosarul Ransom.

— Ce… se opreşte ea brusc în momentul în care voia să-mi întindă paharul de Perrier… Ce-ai spus?! Nu te-am auzit… – şi abia apoi aşază paharul pe biroul meu.

— Am spus, repet eu calm, rînjind către ea, să nu-ţi mai pui combinaţia asta. Pune-ţi o rochie, o fustă, ceva…

Jean rămîne înlemnită cîteva momente, după care se uită în jos către propriile haine şi ridică ochii spre mine, etalîndu-mi un zîmbet tembel.

— Nu-ţi place cum arăt, din cîte înţeleg, îmi spune pe un ton umil.

— Zău aşa, îi spun eu, sorbind din paharul de Perrier, eşti mai drăguţă de-atît.

— Mulţumesc, Patrick, îmi spune ea pe un ton sarcastic, deşi pun pariu că mîine o să vină îmbrăcată în rochie.

Telefonul de pe biroul ei începe să sune. Îi zic să spună că nu sînt aici. Jean se întoarce să plece.

— Şi pantofi cu toc, adaug eu. Mie-mi plac pantofii cu toc.

Jean iese din birou scuturînd din cap, binevoitoare cum e ea, şi închide uşa în urma ei. Eu scot din buzunar un ceas Panasonic care are încorporate un ecran de televiziune cu diagonala de opt centimetri şi un radio cu lungimi de undă AM/FM şi încerc să găsesc ceva la care să mă uit – „Rişti şi cîştigi!“ ar fi perfect – înainte de a da drumul la terminalul meu de calculator.

1. Este vorba de pagina de ştiri şi cancanuri despre celebrităţi din ziarul *The New York Post*.

2. Soţia de origine cehă a miliardarului Donald Trump, fostă sportivă şi fotomodel.

3. Denumirea unei corporaţii specializate în prelucrarea melodiilor în aşa fel încît să poată fi ascultate în surdină în birouri, locuri publice etc.

La centrul de sănătate

Centrul de sănătate Xclusiv la care sînt eu înscris este un club particular situat la patru străzi de apartamentul meu, în Upper West Side. În cei doi ani de cînd am devenit membru, a fost redecorat de trei ori şi, pe lîngă aparatele de forţă de ultimul răcnet (Nautilus, Universal, Keiser) cu care este dotat, are şi un sortiment larg de greutăţi individuale pe care îmi place să le utilizez. Centrul numără zece terenuri de tenis şi racquetball[1], săli de gimnastică aerobică, patru studiouri de dans aerobic, două bazine de înot, două aparate Lifecycle, o maşină Gravitron, simulatoare de vîslit, de urcat trepte (în formă de roţi de moară), de schi pe teren accidentat, instalaţii de antrenament individual, cabinet de evaluare cardiovasculară, programe personalizate, săli de saună şi de băi de abur, platformă de făcut plajă la soare, cabine de bronzat şi o cafenea cu bar de sucuri. A fost proiectat de J.J. Vogel, acelaşi care a proiectat noul club al lui Norman Prager, Petty's. Abonamentul poate ajunge pînă la cinci mii de dolari pe an.

Era destul de rece azi-dimineaţă, dar acum, cînd ies de la serviciu, pare mai degrabă cald. Port un costum Ralph Lauren la două rînduri, cu şase nasturi, cu dungi de culoarea cretei, şi cămaşă de bumbac Sea Island cu dungi vîrf-de-creion, cu guler larg şi mîneci franţuzeşti întoarse, marca Polo. Îmi dau jos hainele cu un sentiment de recunoştinţă în vestiarul cu aer condiţionat şi-mi pun pe mine un şort negru-corb din bumbac şi lycra, cu betelie şi vipuşti laterale albe, şi o bustieră tot din bumbac şi lycra, ambele marca Wilkes, care pot fi împăturite atît de discret, încît mi le iau cu mine efectiv în servietă. Mă echipez şi-mi pun la walkman – aparatul propriu-zis mi-l prind la betelia şortului şi-mi vîr căştile în urechi – o casetă cu o compilaţie Stephen Bishop / Christopher Cross făcută special pentru mine de Todd Hunter, dar înainte de a intra în sala de gimnastică, mă uit în

oglindă şi nu sînt mulţumit. Caut din nou în servietă şi scot o spumă cu care îmi netezesc părul pe spate, după care îmi dau cu un hidratant, iar pentru pata minusculă pe care mi-o descopăr sub buza de jos îmi fac o tuşă cu un baton antiseptic Clinique. Abia acum sînt mulţumit, aşa că dau drumul la walkman, dau volumul tare şi ies din vestiar.

La biroul din faţa intrării stă şi întîmpină clienţii o fătuţă bondoacă înamorată de mine, pe nume Cheryl, care citeşte una dintre rubricile de bîrfe din *New York Post*. Cînd mă vede venind spre ea, se luminează toată la faţă fără nici o reţinere, îmi spune „Bună“, dar eu trec repede pe lîngă ea fără s-o bag în seamă, fiindcă nu e coadă la StairMaster, la care de obicei trebuie să aştepţi cîte douăzeci de minute. La StairMaster îţi pui la lucru cea mai mare grupă de muşchi a trupului, cea dintre pelvis şi genunchi, şi poţi să arzi pînă la urmă mai multe calorii pe minut decît la orice altă formă de mişcare aerobică – poate cu excepţia schiatului nordic.

Probabil că ar trebui să trec mai întîi pe la salteaua de extensii, dar dacă fac treaba asta, o să am de stat la coadă după aceea – c-a apărut deja un poponar în spatele meu, care precis că-mi studiază spatele, curul, muşchii picioarelor. Nici o bucăţică bună la sala de forţă astăzi, numai poponari din West Side, mai mult ca sigur actori şomeri, chelneri din tura de noapte, plus Muldwyn Butner de la Sachs, cu care am fost coleg la Exeter şi care acum trage de aparatul de lucrat bicepşii. Butner poartă un şort de nylon şi lycra pînă la genunchi, cu inserţii model tablă de şah, o bustieră de bumbac şi lycra şi pantofi de sport Reebok de piele. Îmi fac cele douăzeci de minute la StairMaster, după care-l las să treacă în locul meu pe curistul din spate, un tip între două vîrste, blond oxigenat, cu muşchii umflaţi cu pompa, iar eu trec la extensii. În timp ce mă întind, îmi revine în minte emisiunea Patriciei Winters la care m-am uitat azi-dimineaţă. Tema erau sînii mari şi a adus o femeie care-şi făcuse o reducere de sîni pentru că i se părea ei că avea ţîţele prea mari – tîmpita

dracului. L-am sunat imediat pe McDermott, care se uita şi el, şi ne-am bătut joc împreună de femeia aia pe toată durata apariţiei. După vreo cincisprezece minute de extensii, mă îndrept spre aparatele Nautilus.

Am avut un antrenor personal pe care mi-l recomandase Luis Carruthers, dar ăla s-a dat la mine toamna trecută, aşa că m-am hotărît să-mi concep eu singur un program de întreţinere care include exerciţii şi de gimnastică aerobică, şi de forţă. În materie de greutăţi, utilizez alternativ greutăţi individuale şi maşinării care opun rezistenţă hidraulică, pneumatică sau electromecanică. Cele mai multe aparate sînt foarte eficiente, pentru că tastaturile computerizate îţi permit să ajustezi forţa de rezistenţă fără să te ridici de pe scaun. Avantajele aparatelor sînt că nu-ţi provoacă aproape deloc febră musculară şi că, practic, nu rişti sub nici o formă să te accidentezi. Dar mie îmi plac şi variaţia, şi libertatea pe care le oferă greutăţile individuale şi nenumăratele variante de ridicări pe care nu le poţi obţine de la un mecanism.

La aparatele pentru picioare fac cinci seturi de cîte zece tracţiuni. Pentru spate tot aşa – cinci seturi de cîte zece tracţiuni. Aparatul de modelat stomacul îl reglez în aşa fel încît să pot face cinci seturi a cîte cincisprezece tracţiuni, iar pe cel de rotunjit bicepşii pentru şapte seturi de cîte zece. Înainte de a trece la greutăţile individuale, pedalez douăzeci de minute la bicicleta fixă, citind în acelaşi timp numărul curent al revistei *Money*. La greutăţile individuale fac trei seturi de cîte cincisprezece tracţiuni la extensii, ridicări şi împingeri, apoi trei seturi plus douăzeci de împingeri la haltera variabilă, apoi trei seturi plus douăzeci de tracţiuni din poziţia aplecat în faţă, pentru deltoizii dorsali, şi alte trei seturi plus douăzeci de tracţiuni la ridicări de pîrghii, trageri de scripeţi pereche, mutări de greutăţi şi ridicări de gantere. Pentru pectorali fac trei seturi plus douăzeci de tracţiuni pe banca înclinată. Pentru deltoizii frontali fac de asemenea trei seturi de ridicări laterale

de gantere din poziţiile în picioare şi aşezat. În final, pentru tricepşi fac trei seturi plus douăzeci de împingeri de cabluri şi flotări la bancă. După alte cîteva extensii pentru relaxarea organismului, fac repede un duş fierbinte şi pornesc spre magazinul de casete video, ca să înapoiez cele două casete împrumutate luni – *Şcoala de corecţie pentru hermafrodiţi* şi *Trupul numărul doi*. De fapt *Trupul numărul doi* îl prelungesc doar, pentru că vreau să-l văd încă o dată diseară, deşi sînt conştient că nu voi avea destul timp să mă masturbez la scena în care o femeie este străpunsă cu o bormaşină electrică, din moment ce am întîlnire cu Courtney la ora şapte jumate la cafeneaua Luxembourg.

1. Sport asemănător cu handbalul, în care mingea se loveşte cu o rachetă cu mîner scurt.

O întîlnire

În drumul meu spre casă, după gimnastica de la centrul de sănătate Xclusiv şi după o şedinţă intensă de masaj *shiatsu*[1], mă opresc la un chioşc de ziare din apropierea blocului ca să văd ce mai e nou pe raftul de „Rezervate adulţilor“, fără să-mi dau jos căştile din urechi. Acordurile liniştitoare ale *Canon*-ului lui Pachelbel compensează într-o oarecare măsură lumina orbitoare răsfrîntă din fotografiile lucioase de pe paginile pe care le frunzăresc. Îmi cumpăr *Lesbienele iubesc vibratorul* şi *Pizdă pe pizdă*, plus numărul curent din *Sports Illustrated* şi cel proaspăt apărut din *Esquire*, deşi la astea am abonament şi le-am primit deja pe amîndouă prin poştă. Pentru cumpărătura asta aştept să rămîn singurul client. Vînzătorul îmi spune ceva, face un semn cu mîna către nasul lui ca un clonţ, în timp ce cu mîna cealaltă îmi întinde revistele şi restul de bani. Eu dau volumul mai încet, îmi scot una dintre căşti din ureche şi-l întreb:

— Ce?!,

iar el îşi atinge nasul din nou şi zice, cu un accent bolovănos, aproape imposibil, ceva de genul:

— Nas la tine sînge.

Eu îmi depun pe trotuar servieta-diplomat Bottega Veneta şi duc un deget la propriul meu nas. Ia uite, e roşu, pătat de sînge. Bag mîna în buzunarul pardesiului Hugo Boss şi scot o batistă Polo cu care-mi şterg sîngele de la nas, îi mulţumesc din cap, după care îmi pun la loc pe nas ochelarii de soare Wayfarer de aviator şi plec. Pizda mă-sii de iranian.

În holul blocului, mă opresc la recepţie şi încerc să captez atenţia portarului negru de origine hispanică, pe care nu-l recunosc. Tipul vorbeşte la telefon cu nevastă-sa, cu vreun traficant, cu cine ştie ce boarfă, şi se uită fix la mine, dînd din cap şi ţinînd telefonul strîns între cap şi claviculă. Cînd în sfîrşit îi trece prin cap că vreau să-l întreb ceva, oftează, dă

ochii peste cap şi-i spune celui sau celei de pe fir să aştepte o clipă.

— Da, vă rog, ce doriţi?! bălmăjeşte spre mine.

— Da… încep eu pe un ton cît de prietenos şi de politicos reuşesc să adopt. Aţi putea, vă rog, să-i spuneţi administratorului că am o crăpătură în plafon… şi… – mă opresc.

Individul se uită la mine de parcă aş fi depăşit cine ştie ce limită nescrisă şi încep să mă întreb ce anume din ce i-am spus eu l-a contrariat – că doar nu cuvîntul „crăpătură“. Şi-atunci care: „administrator“?! „plafon“?! Te pomeneşti că „vă rog“?!

— Adică cum?! oftează el profund, răsturnîndu-se pe spate pe scaun şi uitîndu-se în continuare fix la mine.

Eu îmi cobor ochii la marmura de pe jos, oftez şi eu şi-i spun:

— Uitaţi, nu ştiu cum să zic… Vă rog să-i spuneţi administratorului că l-a căutat Bateman… de la 10 I.

Cînd ridic ochii din podea ca să verific dacă vreo vorbă de-a mea a ajuns pînă la el, mă întîmpină o mască lipsită de expresie, care este de fapt mutra tîmpită, bovină, a portarului. Sînt o fantomă pentru omul ăsta – îmi trece prin minte. Sînt ceva nereal, ceva ce nu poate el defini, şi totuşi sînt un fel de obstacol, aşa că tipul dă din cap, pune mîna din nou pe telefon şi-şi reia conversaţia purtată într-o limbă absolut chinezească pentru mine.

Îmi iau în primire corespondenţa – catalogul Polo, extrasul de cont de la American Express, *Playboy*-ul pe iunie, o invitaţie la o petrecere de firmă la un club deschis de curînd, care se numeşte Bedlam, după care mă îndrept către lift, intru înăuntru răsfoind broşura de la Ralph Lauren, apăs pe butonul etajului meu şi pe urmă pe butonul de închidere a uşilor, dar în momentul în care uşile pornesc să se închidă, se mai urcă o persoană. Instinctiv, mă întorc să spun „Bună ziua“. Este actorul Tom Cruise, care locuieşte în apartamentul de

la mansardă. Ca să fac un gest amabil, fără să-l mai întreb, apăs pe butonul „Mans.“, iar el îmi mulţumeşte din cap şi-şi aţinteşte privirile către cifrele de neon care se luminează şi se sting una după alta deasupra uşilor liftului. Este mult mai scund decît mine şi are acelaşi tip de ochelari negri Wayfarer cum am şi eu. Este îmbrăcat cu o pereche de jeanşi albaştri, un tricou alb şi o geacă Armani.

Pentru a rupe tăcerea vizibil stînjenitoare, îmi dreg vocea şi zic:

— Mi-aţi plăcut foarte mult în *Barmanul*. Mi s-a părut un film foarte bun, ca şi *Top Gun*. Chiar mi-a plăcut foarte mult.

El renunţă să mai urmărească etajele, se întoarce şi se uită ţintă în ochii mei.

— *Cocteil* se numea, zice calm.

— Poftim?! exclam eu încurcat.

Îşi drege şi el glasul şi zice:

— *Cocteil*, nu *Barmanul*. Filmul… se numea *Cocteil*.

Urmează o lungă pauză, în care numai sunetul cablurilor pe care alunecă liftul către etajele superioare ale clădirii se mai luptă cu tăcerea grea şi evidentă dintre mine şi Tom Cruise.

— A, da… aveţi dreptate, zic eu, ca şi cum atunci mi-aş fi dat seama. *Cocteil* – da, da, aşa este. Bravo, Bateman, unde-ţi sînt minţile?! mă apostrofez singur, clătinînd din cap, ca şi cum aş încerca să mi-l golesc, după care, încercînd să dreg lucrurile, îi întind mîna: Noroc. Pat Bateman.

Cruise îmi întinde şi el mîna, ezitant.

— Ei, deci… încep eu, vă simţiţi bine-n blocul ăsta?!

După o altă pauză lungă, îmi răspunde:

— Mdaaa…

— E grozav, zic eu, nu credeţi?!

Cruise dă din cap că da fără să se uite la mine, care apăs din nou pe butonul etajului meu, ca o reacţie aproape involuntară. Tăcerea se instalează din nou.

— Aşa deci… *Cocteil*, comentez eu după o vreme. Aşa se cheamă.

El nu zice nimic, nici măcar nu mai dă din cap, ci doar se uită la mine ciudat, îşi ridică puţin ochelarii de soare şi-mi spune, făcînd o uşoară grimasă:

— Ăăă… vă curge sînge din nas.

Eu rămîn înlemnit cîteva clipe – atît îmi ia ca să pricep că trebuie să acţionez cumva în legătură cu treaba asta, aşa încît mă prefac stînjenit de situaţia dată, îmi ating nasul cu un gest teatral, după care-mi scot batista Polo pătată deja cu ceva maroniu şi-mi şterg sîngele de la nas, reuşind să mă descurc, în linii mari, destul de bine.

— O fi din cauza altitudinii, zic rîzînd. Sîntem atît de sus…

Cruise dă din cap, nu zice nimic, ridică din nou privirile spre cifrele luminoase.

Liftul se opreşte la etajul meu, uşile se deschid, iar eu îi spun lui Tom Cruise:

— Aveţi în mine un mare admirator. Mă bucur mult că v-am întîlnit în sfîrşit.

— A… da, la fel – şi Cruise îmi aruncă zîmbetul lui celebru, după care trage una zdravănă în butonul de „Închidere uşi“.

Fata cu care urmează să ies în seara asta, Patricia Worrell – blondă, fotomodel, a renunţat la Sweet Briar[2] de curînd, după numai un semestru –, mi-a lăsat două mesaje pe robotul telefonic, insistînd că este crucial de important s-o sun de îndată ce ajung. După ce-mi lărgesc la gît cravata albastră de mătase Bill Robinson, cu model inspirat după Matisse, formez numărul ei şi traversez apartamentul cu telefonul cu antenă în mînă, ca să dau drumul la aerul condiţionat.

Îmi răspunde la al treilea sunet.

— Alo?!

— Patricia, bună. Sînt Pat Bateman.

— A, bună, zice ea. Auzi, uite, vorbesc la celălalt telefon. Pot să te sun eu cînd termin?!

— Păi, ăăă… mă-ncurc eu.

— Uite, e de la centrul de sănătate, zice ea. Mi-au încurcat nu ştiu ce la cont. Te sun eu într-o clipă.

— Bine, zic eu şi închid.

Mă duc în dormitor şi-mi dau jos hainele pe care le-am purtat azi: costumul de lînă Giorgio Correggiari cu model subţire în formă de pană, cămaşa de bumbac Ralph Lauren cu ţesătura cu ochiuri mari, cravata croşetată de la Paul Stuart şi pantofii de piele întoarsă de la Cole-Haan. Îmi trag pe mine o pereche de boxeri mulaţi pe care am dat şaizeci de dolari la Barney's şi mă apuc să fac nişte extensii cu telefonul în mînă, aşteptînd să mă sune Patricia. După zece minute de extensii, telefonul sună în sfîrşit, dar eu răspund abia după al şaselea sunet.

— Bună, zice ea. Eu sînt, Patricia.

— Poţi să m-aştepţi o clipă?! Acuma vorbeam eu la celălalt telefon – eu.

— A, da, sigur – ea.

O trec pe „apel aşteptare" timp de două minute, apoi revin:

— Aşa, bună, iartă-mă.

— Nu face nimic.

— Deci cu cina, zic eu. Vii pe la mine în jur de opt?!

— Ăăă, ştii, zice ea în surdină, despre asta voiam să-ţi vorbesc…

— Aoleu, nu, gem eu. Ce s-a-ntîmplat?!

— Ăăă, ştii, uite care-i chestia – na, că mă ia pe departe –, este un concert la Radio City şi…

— Nu, nu, nu, îi spun eu neînduplecat. Fără muzică.

— …fostul meu iubit, care cînta la orgă într-o formaţie de la Sarah Lawrence, a fost cooptat la instrumente auxiliare şi… – şi se opreşte, ca şi cum s-ar fi hotărît deja să conteste orice opinie a mea.

— Nu, zău aşa, Patricia, îi spun eu ferm, gîndindu-mă în sinea mea: Mama mă-sii, de ce problema asta, de ce în seara asta?!

— Haaai, Patrick, se alintă ea în urechea mea. O să fie aşşş-aa de distractiv…

Pînă acum am fost aproape sigur că şansele mele de a face sex cu Patricia în seara asta erau demne de luat în seamă, dar nu şi dacă mergeam la un concert în care un fost iubit al ei – şi la Patricia nu există noţiunea de „fost“ – cîntă la instrumente auxiliare.

— Nu-mi plac concertele, îi spun eu, ducîndu-mă în bucătărie şi luîndu-mi din frigider o sticlă de un litru de apă Evian, apoi repet: Nu-mi plac concertele. Nu-mi place muzica *live*.

— Dar ăsta nu-i ca dăţile trecute, insistă ea cam neconvinsă. Avem locuri bune.

— Uite ce este. Nu-i nevoie să ne tocmim, îi spun. Dacă vrei să te duci, du-te.

— Eu mă gîndeam că mergem împreună, zice ea cu vocea încordată de emoţie. Mă gîndeam că mergem să mîncăm undeva… – acum sînt aproape sigur că plusează –, ca să fim împreună… noi doi.

— Ştiu, ştiu, zic eu. Uite ce este: fiecare dintre noi trebuie să poată face exact aia ce vrea fiecare dintre noi să facă. *Eu*, de pildă, vreau ca *tu* să faci ce vrei tu să faci.

O pauză, după care Patricia încearcă o abordare diferită:

— Au o muzică atît de frumoasă, atît de… ştiu că sună frust, dar este… grandioasă. Şi orchestră mai bună ca ăştia, mai rar. Sînt amuzanţi, sînt minunaţi şi muzica lor e-aşa de vie şi… Vai de mine, crede-mă că-mi doresc atît de mult să-i văd. O să ne distrăm mi-nu-nat, îţi garantez eu, zice Patricia, susurîndu-mi asigurări în ureche.

— Nu, nu, du-te tu, îi spun eu. Petrecere bună.

— Patrick, zice ea. Am *două* bilete.

— Nu, mie nu-mi plac concertele, zic eu. Muzica *live* mă scoate din sărite.

— Bine, zice ea cu o voce care sună cu adevărat afectată de o dezamăgire poate chiar sinceră. O să mă simt foarte prost dacă n-ai să fii cu mine-acolo.

— Iar eu aş vrea să te duci şi să te simţi bine, îi spun, deşurubînd dopul sticlei de Evian şi

planificîndu-mi următoarea mişcare: Stai liniştită. Mă duc numai eu la Dorsia. Nici o problemă.

O altă pauză, nu lungă – foarte lungă, pe care eu aş traduce-o cam aşa: Aha, ia să vedem acum dacă mai vrei să mergi la căcatu' ăla de concert tîmpit. Iau o gură mare de Evian, aşteptînd ca Patricia să-mi comunice la ce oră vine.

— La Dorsia?! întreabă ea, pe urmă, suspicioasă, adaugă: Ai făcut tu rezervări acolo?! Pentru noi doi?!

— Da, zic eu. La opt jumate.

— Păăăi… şi rîde scurt, după care dă înapoi: Eraaa… ăăă… cum să zic?! Eu i-am văzut deja. Voiam numai să-i vezi şi tu.

— Haide, spune, ce faci?! întreb eu. Că dacă nu vii, trebuie să sun pe altcineva. Pe Emily Hamilton, de pildă – ai cumva numărul ei?!

— Stai, stai, stai, Patrick, nu te… zori. Pe urmă chicoteşte nervoasă: Ăştia mai cîntă încă două seri, aşa încît pot să-i văd şi mîine. Ascultă-mă, stai liniştit, da?!

— Cum vrei, zic eu. Sînt foarte calm.

— Zi atunci, la ce oră vrei să fiu la tine?! întreabă Curva Restaurantelor.

— Ţi-am spus: la opt, zic eu dezgustat.

— Foarte bine, zice ea, apoi adaugă, şoptind a seducţie: Ne vedem la opt.

Şi tace semnificativ, ca şi cum ar aştepta ca eu să mai spun ceva, de pildă s-o felicit pentru decizia corectă pe care a luat-o, dar eu abia am timp să rezolv problema, aşa că-i închid telefonul brusc.

În clipa următoare mă reped în partea cealaltă a camerei după ghidul *Zagat*, pe care-l smucesc pînă dau peste Dorsia. Formez numărul greu, pentru că-mi tremură degetele. Ocupat. Intru în panică. Setez telefonul să reia automat acelaşi număr. Timp de cinci minute nu se aude nimic altceva, obstinat şi de rău augur, decît semnalul de „ocupat". În fine sună şi, în cele cîteva secunde care trec pînă să răspundă cineva, eu trăiesc o experienţă dintre cele mai neobişnuite pentru mine – un puseu de adrenalină.

— Dorsia, răspunde o voce despre care nu-mi dau seama de ce sex este, fiindcă vacarmul gen perete de sunet din fundal o face să pară androgină. Vă rugăm aşteptaţi.

Ce se aude pare numai cu o idee mai puţin gălăgios decît un stadion de fotbal plin ochi. Mă văd nevoit să-mi pun la bătaie pînă şi ultimul strop de curaj ca să rămîn pe fir şi să nu închid. Sînt lăsat să aştept cinci minute, timp în care îmi năduşeşte palma şi nu mai îmi simt mîna de cît de strîns ţin telefonul cu antenă. O parte din mine îşi dă seama de inutilitatea acestui efort, o altă parte speră, o a treia parte e furioasă că nu m-am gîndit să fac rezervarea asta mai devreme sau s-o pun pe Jean să mi-o facă. Vocea revine la celălalt capăt al firului şi zice gîjîit:

— Dorsia.

Îmi dreg vocea şi zic, ţinînd amîndoi ochii strîns închişi:

— Ăăă, da, ştiu că este puţin cam tîrziu, dar mă-ntreb dacă aş putea rezerva o masă pentru două persoane la ora opt treizeci… sau poate nouă…?!

Urmează o pauză. Mulţimea din fundal se aude ca un val tectonic asurzitor, dar eu simt cum speranţa palpabilă îmi aleargă prin vene şi deschid ochii, gîndindu-mă că şeful de sală – Domnul să-l aibă în grijă – se uită probabil peste registrul de rezervări după vreo renunţare. Şi totuşi individul începe să chicotească, la început discret, apoi într-un crescendo ascuţit, pînă ajunge să rîdă în hohote, întrerupte brusc de simplul fapt că trînteşte receptorul în furcă.

Rămas fără grai, într-o stare febrilă, simţindu-mă gol pe dinăuntru, mă gîndesc la următoarea mişcare. Nu se aude nimic altceva decît tonul care bîzîie enervant din receptor. Mă adun, număr pînă la şase, iau din nou ghidul *Zagat* şi-mi regăsesc treptat concentrarea în lupta cu o panică aproape copleşitoare că nu voi putea obţine rezervare pentru ora opt treizeci, dacă nu la Dorsia, atunci măcar la ceva din categoria următoare. Pînă la urmă reuşesc să fac o rezervare pentru două persoane la Barcadia, la ora nouă – şi asta numai datorită unei renunţări. Deşi

Patricia va fi probabil dezamăgită, s-ar putea chiar să-i placă la Barcadia – mese cu spaţii largi între ele, lumină discretă şi avantajoasă, mîncare fără grăsimi şi prăjeli –, iar dacă totuşi nu-i place, ce-o să facă scîrba, o să mă dea-n judecată?!

Am tras din greu la sala de gimnastică după ce am ieşit azi de la serviciu, dar uite că iarăşi sînt tensionat, aşa încît mai fac nouăzeci de tracţiuni abdominale, o sută cincizeci de flotări în braţe, apoi alerg pe loc timp de douăzeci de minute, ascultînd noul compact-disc scos de Huey Lewis. Fac un duş fierbinte, după care îmi dau cu un nou gel de curăţare a feţei Caswell-Massey, cu o loţiune de corp Greune, apoi cu un hidratant de corp de la Lubriderm şi cu o cremă de faţă Neutrogena. Ezit între două ţinute. Una este un costum Bill Robinson din crep de lînă, pe care mi l-am cumpărat de la Saks, cu o cămaşă de bumbac de la Charivari, cu perforaţii, şi o cravată Armani; cealaltă, o haină sport din lînă şi caşmir cu pled scoţian pe umăr, cămaşă de bumbac şi pantaloni de lînă Alexander Julian, cu pense, plus o cravată de mătase Bill Blass, cu bulinuţe. Pantalonii de la Julian s-ar putea să fie destul de călduroşi pentru luna mai, dar dacă Patricia îşi pune taiorul ăla Karl Lagerfeld pe care cred eu că şi-l pune, atunci îmi pun şi eu pantalonii de la Julian, pentru că se potrivesc mănuşă cu taiorul ei. Pantofii sînt nişte mocasini de crocodil A. Testoni.

Am pus o sticlă de şampanie Scharffenberger la gheaţă într-un suport de aluminiu Spiros băgat într-o frapieră de şampanie Christine van der Hurd din sticlă jivrată, aşezată la rîndul ei pe o tavă de bar Cristofle, placată cu argint. Nu e rea Scharffenberger, deşi nu se compară cu Cristal-ul – dar de ce să stric o sticlă de Cristal pe paraşuta asta?! Care mai mult ca sigur că nici nu face vreo diferenţă între ele. Îmi torn un pahar, dacă tot stau s-o aştept, şi aranjez din cînd în cînd figurinele-animale Steuben pe blatul de sticlă al măsuţei de cafea Turchin sau mai deschid şi frunzăresc ultimul volum cartonat pe care mi l-am

cumpărat – de un anume Garrison Keillor. Patricia întîrzie.

Cum stau eu aşa pe canapeaua din salon s-o aştept, în timp ce la tonomatul Wurlitzer formaţia Lovin' Spoonful cîntă *Cherish* („Afecţiune"), ajung la concluzia că Patricia nu are de ce să se teamă în seara asta, că nu am de gînd să scot pe neaşteptate un cuţit şi să-l înfig în ea numai ca să văd ce se-ntîmplă, nici nu intenţionez să-mi fac vreo bucurie uitîndu-mă cum îi sîngerează tăieturile pe care tot eu i le-aş face dacă i-aş reteza beregata, i-aş spinteca burta sau i-aş scoate ochii. Are noroc, deşi norocul ăsta nu are în spatele lui nici un raţionament logic. Poate că nu are de ce să se teamă pentru că starea ei materială – starea materială a familiei ei – o protejează în seara asta; sau poate că aceasta este pur şi simplu opţiunea *mea*. Poate că paharul de Scharffenberger mi-a tăiat tot elanul sau poate că pur şi simplu nu vreau să-mi stric pantalonii Alexander Julian făcînd-o pe scîrba aia să-şi împroaşte sîngele peste ei. Indiferent de motiv, rămîne faptul în sine: Patricia va supravieţui acestei seri şi o asemenea victorie nu are nevoie de nici o îndemînare, de nici un exerciţiu de imaginaţie, de nici un fel de originalitate din partea nimănui. Pur şi simplu aşa funcţionează lumea – lumea *mea*.

Soseşte cu o întîrziere de treizeci de minute. Îi spun portarului s-o lase să urce, deşi eu o întîmpin în faţa uşii, cu cheia în mînă, pregătindu-mă să încui. Nu şi-a pus taiorul Karl Lagerfeld la care mă aşteptam eu, dar şi aşa arată destul de elegant: bluză de mătase croşetată cu butoni de sidef Louis Dell'Olio la manşete, pantaloni de velur brodat de la Saks, cercei de cristal din colecţia Wendy Gell de la Anne Klein şi pantofi-sabot aurii. Aştept pînă ajungem cu taxiul la jumătatea drumului spre zona pre-rezidenţială şi atunci îi spun că de fapt nu mergem la Dorsia, după care îmi cer nişte scuze elaborate, bălmăjind ceva despre linii telefonice suspendate, despre un foc, despre un şef de sală răzbunător. Patricia oftează profund cînd aude vestea, ignoră cu totul scuzele mele şi întoarce capul în

partea cealaltă, uitîndu-se îmbufnată pe geamul maşinii. Eu încerc s-o consolez povestindu-i cît de la modă, cît de rafinat este restaurantul la care mergem, descriindu-i ce paste cu anason şi banane, ce sorbeturi au acolo, dar ea nu face decît să scuture din cap, drept care n-am ce face şi mă văd nevoit să-i spun că vai, Doamne!, cît de scump s-a făcut la Barcadia, chiar mai scump decît la Dorsia, şi totuşi Patricia este de neconvins. Pot să jur că din cînd în cînd ochii i se umplu de lacrimi.

Nu scoate nici o vorbă pînă cînd nu sîntem plasaţi la o masă de doi bani în partea din spate a sălii principale, şi atunci numai cît să comande un cocteil Bellini. Pentru masă eu comand colţunaşi cu icre de scrumbie şi compot de mere ca antreu, apoi chiftele cu brînză topită şi sos din ouă de prepeliţă ca fel principal. Patricia comandă somon roşu cu violete şi sîmburi de pin, iar ca antreu o supă din unt de arahide cu raţă afumată şi piure de dovlecel, o combinaţie care sună curios, dar este de fapt chiar bună. În *New York Magazine* am citit despre ea că este „o mîncărică nostimă, dar misterioasă“, ceea ce îi povestesc şi Patriciei, dar ea îşi aprinde o ţigară fără să bage în seamă chibritul aprins pe care i-l întind şi stă trîntită pe scaun, bosumflată, suflîndu-mi fumul direct între ochi şi aruncîndu-mi din cînd în cînd priviri furibunde, pe care eu, la rîndul meu, le ignor politicos, ca un adevărat *gentleman* ce ştiu să fiu. După ce ne soseşte comanda, mă uit lung în farfuria mea la chiftelele ca nişte rotocoale de un roşu sumbru, coafate cu brînză topită, care a fost stropită cu suc rozaliu de rodie, la şerpişorii de sos dens, cafeniu, de prepeliţă care înconjoară carnea de vită, la feliile de mango aşezate ca un contur pe marginea platoului negru – mă uit destul de mult timp, vag nehotărît dacă să mănînc sau nu, ezitînd să pun mîna pe furculiţă.

Deşi toată cina durează numai nouăzeci de minute, mi se pare că de-o săptămînă stăm aici, la Barcadia; deşi n-am nici un chef de mers la Tunel după aceea, mi se pare a fi pedeapsa meritată pentru

comportamentul Patriciei. Nota de plată se ridică la 320 de dolari – mă aşteptam să coste chiar mai mult –, pe care-i plătesc cu cardul AmEx Platinum. În taxiul care ne duce în centru eu stau cu ochii ţintă la aparatul de taxat, în timp ce şoferul încearcă să lege o conversaţie cu Patricia, care-l ignoră complet, pentru că-şi verifică machiajul într-o pudrieră Gucci, după care îşi mai dă cu nişte ruj pe buzele şi aşa tencuite din greu. A fost un meci de baseball în seara asta pe care cred că am uitat să-l pun la înregistrat pe casetă video, aşa că n-am să-l pot vedea cînd ajung înapoi acasă, în schimb îmi aduc aminte că am cumpărat două reviste mai devreme, cînd am ieşit de la serviciu, deci am în ce să-mi vîr nasul vreo oră şi ceva. Mă uit la Rolex-ul de la mînă şi-mi fac socoteala că dacă bem un pahar, maximum două, am timp să ajung acasă pînă începe „Noaptea tîrziu cu David Letterman“. Cu toate că Patricia este fizic apetisantă şi nu mi-ar displăcea să mă culc cu trupul ei, ideea de a mă purta cu ea blînd, de a fi genul băiat bun, de a-mi cere scuze pentru seara asta, că n-am fost în stare s-o duc la Dorsia – deşi la Barcadia, Doamne iartă-mă!, e de două ori mai scump – îmi taie tot elanul. Te pomeneşti că scîrba-i supărată că n-am închiriat o limuzină.

Taxiul opreşte aproape de intrarea de la Tunel. Eu plătesc cursa, lăsîndu-i şoferului un bacşiş consistent, şi-i ţin portiera Patriciei, care mă lasă cu mîna întinsă cînd încerc s-o ajut să coboare din maşină. În seara asta nu e nimeni după cordoane. De fapt, singura persoană care se vede la ora asta pe Strada 24 este un milog care stă rezemat de un tomberon, chircit de durere, şi geme după ceva, nu ştiu ce, mărunţiş sau mîncare. Trecem grăbiţi prin faţa lui.

Unul dintre cei trei portari ne pofteşte înăuntru, în timp ce altul mă bate uşor pe umăr, zicînd:

— Ce mai faceţi, domnu’ McCullough?!

Eu dau din cap, deschizîndu-i uşa Patriciei, şi, înainte de a intra după ea, zic:

— Foarte bine, ăăă… Jim – şi-i întind mîna.

După ce intrăm şi după ce plătesc eu cincizeci de dolari pentru amîndoi, pornesc imediat către bar, fără să-mi pese propriu-zis dacă Patricia vine după mine sau nu. Comand un J&B cu gheaţă. Ea vrea o apă Perrier fără lămîie, pe care şi-o comandă singură. Golesc jumătate de pahar stînd proptit de bar şi măsurînd-o din ochi pe bucăţica bună de barmaniţă şi deodată îmi dau seama că ceva nu e cum trebuie. Nu-i vorba de lumini sau de INXS, care cîntă *New Sensation*, nici de bucăţica din spatele barului. Este altceva. Mă întorc încet, rotindu-mi privirile peste restul sălii, şi dau peste un spaţiu larg absolut pustiu: Patricia şi cu mine sîntem singurii clienţi din tot clubul. În afară de bucăţica bună, care face parte din peisaj, noi doi sîntem realmente singurele două suflete din tot Tunelul. După *New Sensation* urmează *The Devil Inside* şi chiar dacă muzica e dată la maximum, parcă nu se mai aude atît de tare, pentru că nu mai este mulţimea care să reacţioneze la cîntece. Ringul de dans pare uriaş cînd e gol.

Mă urnesc de lîngă bar, cu gîndul să verific şi alte zone ale clubului. Patricia, deşi mă aştept să vină după mine, rămîne pe loc. Nu mai stă nimeni de pază în capul scărilor care duc la Subsol. În timp ce eu cobor, muzica de sus se schimbă din nou şi Belinda Carlisle începe iar să se „simtă liberă“. La Subsol este o pereche care seamănă cu Sam şi Ilene Sanford, dar aici jos lumina e mai slabă, e mai cald şi s-ar putea să mă înşel. Trec de cei doi, care beau şampanie rezemaţi de bar, şi mă îndrept către un tip cu mutră de mexican, care stă aşezat pe o canapea, impecabil îmbrăcat – haină de lînă la două rînduri şi pantaloni asortaţi Mario Valentino, tricou de bumbac Agnes B., pantofi de piele fără şireturi (şi fără şosete) de la Susan Bennis Warren Edwards –, în compania unei tipese gen eurocurvă, musculoasă şi arătoasă – păr blond murdar, ţîţe mari, bronzată, nefardată, fumînd Merit Ultra Lights –, îmbrăcată cu o rochie lungă de bumbac Patrick Kelly, cu imprimeu model zebră, şi pantofi cu toc înalt, din mătase de culoarea sidefului.

Îl întreb pe individ dacă-l cheamă Ricardo.

— Corect – şi dă din cap.

Îi cer o doză şi-i spun că Madison m-a trimis la el. Îmi scot portofelul şi-i întind o hîrtie de cincizeci şi două de douăzeci. Tipul se întoarce către euroboarfă şi-i cere poşeta. Ea îi întinde o geantă de catifea Anne Moore. Ricardo bagă mîna înăuntru şi-mi întinde un pliculeţ atent împăturit. Înainte să plec, euroboarfa îmi spune că-i place portofelul meu din piele de gazelă. Eu îi spun că mi-ar plăcea s-o fut între ţîţe şi pe urmă eventual să-i tai amîndouă mîinile, dar muzica e dată mult prea tare – George Michael îşi urlă „Credinţa“ (*Faith*) –, aşa că nu mă aude.

Cînd ajung înapoi sus, o găsesc pe Patricia acolo unde am lăsat-o: singură la bar, sorbind dintr-o apă Perrier.

— Ascultă, Patrick, zice ea, renunţînd la muţenie, vreau să ştii un singur lucru, că sînt…

— A dracului?! urlu eu, luîndu-i vorba din gură. Ascultă tu, vrei să tragi nişte coca?!

— Ăăă… da… Sigur, zice ea, mai mult decît zăpăcită.

— Haide, urlu din nou, apucînd-o de mînă.

Patricia îşi lasă paharul pe bar şi vine după mine prin sala pustie a clubului, pe scări în sus, către toalete. Adevărul este că am putea foarte bine să tragem şi jos, dar nu se face, aşa că tragem cea mai mare parte într-o cabină din toaleta bărbaţilor. După ce ieşim din toaletă, eu mă aşez pe-o canapea să fumez o ţigară de la Patricia, timp în care ea coboară după ceva de băut.

Cînd se întoarce, începe să se scuze pentru felul în care s-a purtat în seara asta:

— Să ştii că mi-a plăcut la Barcadia, mîncarea a fost minunată şi sorbetul ăla de mango – mamă, Doamne!, a fost divin. Adică nu e nici o chestie că n-am mers la Dorsia. Putem foarte bine să mergem acolo într-altă seară şi sînt convinsă c-ai încercat să faci rost de-o masă, cu toată nebunia asta care-i acuma. Dar – au, Doamne! – zău că mi-a plăcut

mîncarea de la Barcadia. De cînd s-a deschis?! Să tot fie vreo trei-patru luni. Am citit un articol plin de laude în *New York Magazine*… sau nu, în *Gourmet*… Oricum, vrei să mergi cu mine mîine seară la concertul formaţiei ăleia?! Sau poate să mergem întîi la Dorsia şi pe urmă la formaţia lui Wallace sau eventual să mergem la Dorsia după aia, deşi nu ştiu dacă mai e deschis atît de tîrziu. Vorbesc serios, Patrick: merită să-i vezi. Avatar este un interpret grozav şi chiar am avut impresia că mă-ndrăgostisem de el mai demult – mă rog, de fapt mă-ncurcasem cu el, nu mă-ndrăgostisem. Pe bune-mi plăcea Wallace pe-atunci, numai că era băgat într-o chestie-ntreagă cu o bancă de investiţii şi nu s-a descurcat cu toată nebunia din jurul lui şi-a luat-o razna – din cauza LSD-ului, nu a cocainei. Sigur că… ştiu, dar… chestia e că… dac-am văzut că se duce de rîpă totul, mi-am dat seama că… ştii… cel mai bine era să mă dau deoparte şi să n-am de-a face…

La J&B mă gîndesc. La paharul de J&B din mîna mea dreaptă mă gîndesc. La mînă mă gîndesc. Charivari. Cămaşă de la Charivari. La ciuperci mă gîndesc. La Jami Gertz mă gîndesc. Mi-ar plăcea s-o fut pe Jami Gertz mă gîndesc. Porsche nouă-unşpe. La un cîine sharpei mă gîndesc. Mi-ar plăcea să am un sharpei. Am douăzeci şi şase de ani, mă gîndesc. O să am douăş'şapte anul viitor. Un Valium. Aş vrea o pastilă de Valium. Ba nu, la *două* pastile de Valium mă gîndesc. La telefon celular mă gîndesc.

1. Tip de masaj în care se utilizează presopunctura.

2. Colegiu din oraşul Sweet Briar, Virginia, înfiinţat în 1901 şi rezervat femeilor.

La curăţătorie

Curăţătoria chinezească la care-mi trimit eu de obicei hainele pătate de sînge mi-a predat înapoi ieri o haină Soprani, două cămăşi albe de la Brooks Brothers şi o cravată de la Agnes B. cu cîţiva stropi rămaşi din sîngele nu mai ştiu cui. Am o întîlnire pentru masa de prînz peste patruzeci de minute şi pînă atunci m-am gîndit să trec pe la curăţătorie să fac reclamaţie. În plus faţă de haina Soprani, cămăşi şi cravată, am luat la mine o pungă de aşternuturi la fel, pătate de sînge, care trebuie curăţate. Respectiva curăţătorie chimică, ţinută de nişte chinezi, se află la douăzeci de străzi mai sus de apartamentul meu, în West Side, de mai ai puţin şi ajungi la Columbia, şi cum n-am mai fost niciodată personal pînă acolo, rămîn uimit de cît de departe poate fi. De obicei dădeam telefon din apartamentul meu, cineva venea şi-mi lua hainele şi mi le aducea înapoi în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Dată fiind această excursie, nu mai am timp să-mi fac exerciţiile de dimineaţă şi, cum am dormit pînă tîrziu din cauza unei orgii cu cocaină de la miezul nopţii pînă-n zori, alături de Charles Griffin şi Hilton Ashbury, care a început într-un mod destul de nevinovat la petrecerea de la M.K. a nu ştiu cărei reviste, la care nici unul dintre noi nu fusese invitat, şi s-a terminat în faţa bancomatului meu, pe la ora cinci dimineaţa, am ratat-o şi pe Patty Winters cu emisiunea ei, care a fost de fapt o reluare a unui interviu al ei cu preşedintele, aşa că presupun că n-am pierdut propriu-zis nimic.

Sînt încordat, mi-am pieptănat părul lins pe spate, mi-am pus ochelarii de soare Wayfarer, mă doare capul, ţin strîns între dinţi un trabuc neaprins, port un costum negru Armani, cămaşă albă de bumbac Armani şi cravată de mătase – da, tot Armani. Arăt eu îmbrăcat la patru ace, dar îmi ghiorăie maţele şi gîndurile mi se învălmăşesc în cap. La intrarea în curăţătoria chinezească dau peste un

milog bătrîn – să tot aibă patruzeci sau cincizeci de ani –, gras şi încărunţit, care plînge. În momentul în care deschid uşa, ca să le pună capac la toate, observ că este şi orb şi-l calc pe picior, care este de fapt un ciot, ceea ce-l face să scape din mînă cana şi să împrăştie mărunţiş pe trotuarul din jurul lui. Să fi făcut treaba asta într-adins – ce credeţi?! Să o fi făcut din greşeală?!

După aceea, timp de zece minute stau şi-i arăt petele unei băbuţe chinezoaice despre care presupun că e mai-mare peste curăţătorie şi care-şi aduce şi soţul de undeva din spate, văzînd că eu nu pricep o vorbă din ce-mi spune. Dar soţul tace mîlc şi nu-şi bate cîtuşi de puţin capul să traducă. Bătrîna o ţine tot într-o bleotocăreală – în chinezeşte, bănuiesc –, aşa că pînă la urmă n-am ce face şi o întrerup.

— Ascultă-mă, stai aşa… îi spun, ridicînd mîna cu trabucul între degete, în timp ce haina Soprani o ţin împăturită pe braţul celălalt, nu mi-ai… şşşt! – ai răbdare… şşşt! Nu mi-ai dat o explicaţie rezonabilă!

Chinezoaica se răţoieşte din nou la mine şi apucă haina de mîneci, ţinînd-o cu pumnii strînşi. Eu îi dau una peste mîini şi mă aplec înspre ea, vorbindu-i foarte lent:

— Ce anume încerci să-mi spui?!

Ea hămăie în continuare la mine, cu ochii căscaţi. Soţul scoate din punga pusă pe tejghea, în faţa lui, cele două cearşafuri stropite cu sînge uscat, le desface şi se holbează la ele pe muteşte.

— Să le-nălbeşti?! o întreb eu. Asta vrei să-mi spui – *nal-bit*?! – şi scutur din cap, nevenindu-mi să cred: Înălbire?! Dumnezeule mare!!

Femeia îmi arată întruna mîneca hainei Soprani, apoi, cînd se întoarce şi mai vede şi cele două cearşafuri din spatele ei, hămăiala suie cu încă o octavă.

— Două lucruri… îi spun, ridicînd vocea peste a ei. Unu: nu se poate să-nălbeşti o haină Soprani. Nici nu se pune problema. Şi doi – dar trebuie să ridic vocea şi mai mult ca s-o acopăr –, deci *doi*: cearşafurile astea nu le găsesc decît la Santa Fe. Sînt

nişte cearşafuri *foarte* scumpe şi-mi trebuie curăţate *bine*.

Dar ea nu se opreşte din bleotocărit. Eu dau din cap ca şi cum aş înţelege ce bălmăjeşte, după care scot un zîmbet larg şi mă aplec pînă la o palmă de mutra ei:

— Dacă nu taci dracului din gură, te omor – m-ai înţeles?!

Chinezoaica panicată bîrîie pe limba ei din ce în ce mai repede şi mai incoerent, cu ochii tot căscaţi. Are totuşi o faţă ciudat de lipsită de orice expresie – poate din cauza ridurilor. Disperat, îi arăt din nou petele, dar tot eu îmi dau seama că este inutil şi las mîinile-n jos, străduindu-mă să pricep măcar ceva din ce-mi spune. Pînă la urmă, ca şi cum ne-am înţelege, o întrerup din nou, acoperindu-i vocea:

— Uite ce este: am o întîlnire foarte importantă la prînz – mă uit la Rolex-ul de la mînă – la Hubert's, peste treizeci de minute – apoi mă uit din nou la faţa ei plată, cu ochii oblici – şi am nevoie de… nu, stai aşa, peste *douăzeci* de minute. Am o întîlnire la prînz la Hubert's peste douăzeci de minute, cu Ronald Harrison, şi am nevoie de cearşafurile astea curăţate în după-amiaza asta.

Dar ea nu mă ascultă şi nu se opreşte din bleotocărit pe limba ei sacadată şi absolut străină. N-am dat niciodată foc la nimic, dar acum încep să mă întreb cum se procedează, de ce materiale ai nevoie pentru aşa ceva – de benzină, de chibrituri… sau poate de vreun alt lichid, şi mai volatil?!

— Ascultă-mă… încep eu pe un ton plin de sinceritate, trezindu-mă din reverie şi aplecîndu-mă din nou pînă la nivelul ochilor femeii.

Chinezoaica dă din gură haotic şi la un moment dat se răsuceşte către soţul ei, care încuviinţează din cap într-unul dintre rarele momente de tăcere. Îi spun pe silabe:

— Nu te în-ţe-leg!

Îmi vine să şi rîd, uimit de cît de caraghioasă poate fi toată situaţia. Izbesc cu palma în tejghea şi mă uit de jur împrejurul încăperii, doar-doar o mai fi

cineva cu care să vorbesc, dar nu e nimeni altcineva şi-mi spun de unul singur:

— Ce nebunie!

Oftez, trecîndu-mi o palmă peste faţă, apoi dintr-odată îmi piere rîsul, mă înfurii într-o clipă şi mă stropşesc la ea:

— Eşti o tîmpită! Nu se poate să păţesc eu aşa ceva!

Se răsteşte şi ea la mine.

— Ce?! o întreb în silă. Nu m-ai auzit?! Vrei jambon?! Asta mi-ai spus adineauri?! Vrei… *jam bon*?!

Ea apucă din nou mîneca de la haina Soprani. Soţul stă şi el în spatele tejghelei, deprimat şi detaşat.

— Eşti o tîm-pi-tă!! zbier eu către ea.

Iarăşi îmi replică nu ştiu ce, fără să se descurajeze, arătînd cu obstinaţie către petele de pe cearşafuri.

— Vacă tîmpită!! Asta pricepi?! urlu eu, congestionat la faţă şi avînd deja un nod în gît de nervi.

Am început să tremur tot şi-i smulg haina din mîini, scrîşnind din dinţi:

— Doamne, Dumnezeule!!

În momentul acesta aud în spatele meu cum se deschide uşa, cum sună clopoţelul şi mă stăpînesc: închid ochii, respir profund, îmi reamintesc să mă opresc la salonul de bronzat după masa de prînz, eventual la Hermès ori la…

— Patrick?!

La auzul unei voci omeneşti, tresar, mă întorc şi dau cu ochii de o persoană pe care o cunosc din blocul meu, pe care am văzut-o de mai multe ori făcîndu-şi veacul în hol şi uitîndu-se lung şi admirativ la mine ori de cîte ori ne întîlnim. Este puţin mai mare decît mine, are aproape treizeci de ani, dar arată acceptabil, poate cam supraponderală în costumul de jogging cu care este îmbrăcată – de unde şi l-o fi luat?! de la Bloomingdale's?! habar n-am… În orice caz, mă soarbe din priviri. Îşi dă jos

ochelarii de soare şi-mi oferă un zîmbet cît toate zilele.

— Bună, Patrick, mi s-a părut mie că tu erai…

Habar n-am cum o cheamă, aşa că oftez adînc şi spun un „Bună“ din buze, pe urmă bolborosesc foarte repede ceva ce ar vrea să semene cu un nume de femeie, după care rămîn cu ochii aţintiţi asupra ei, sleit, epuizat, încercînd să-mi controlez pornirile criminale, în timp ce chinezoaica tot mai turuie în spatele meu. Într-un tîrziu îmi împreunez mîinile şi zic:

— Deci…

Ea se opreşte la jumătatea drumului, încurcată, apoi face cîţiva paşi nervoşi pînă la tejghea, cu tichetul în mînă.

— Nu e caraghios?! Să vii tocmai pîn-aici, vreau să zic. Deşi să ştii că ăştia-s efectiv cei mai buni.

— Şi-atunci de ce nu pot să-mi scoată petele *astea*?! întreb eu răbdător, zîmbind în continuare, deşi cu ochii închişi, pînă cînd dă Dumnezeu şi chinezoaica tace din gură, după care-i redeschid. Adică tu poţi să te-nţelegi cu oamenii ăştia sau ceva?! – îi sugerez cu subînţeles. Eu nu reuşesc s-ajung la nici o concluzie cu ei.

Nou-venita se întoarce către cearşaful pe care bătrînul îl ţine în continuare desfăcut.

— Vai de mine, înţeleg… şopteşte ea.

În momentul în care întinde mîna timid să atingă cearşaful, bătrîna chinezoaică începe din nou să turuie, dar ea n-o bagă în seamă şi mă întreabă pe mine:

— De la ce sînt astea?! şi adaugă, uitîndu-se mai bine la pete: Vai de mine…!

— Ăăă… mă rog… zic eu, uitîndu-mă la cearşafuri, care arată într-adevăr jalnic. Sînt de la… suc de măceşe, suc de portocale roşii…

Ea se uită la mine şi dă din cap neconvinsă, după care comentează cu jumătate de gură:

— Mie nu mi se par a fi de suc de măceşe… ăăă… de suc de portocale, vreau să zic…

Mă uit şi eu lung, lung de tot, la cearşafuri şi abia după o vreme reuşesc să îngaim ceva:

— Păăăi… adicăăă… asta… sînt de fapt… de la batoane… ştii de care… – şi fac o pauză: De la batoanele Dove… de ciocolată Dove cu… asta… cu sirop de vişine Hershey's, ştii?!

— A, da, zice ea, dînd din cap a înţelegere, deşi oarecum sceptică. Vai de mine!

— Auzi, dac-ai putea vorbi cu ei – şi mă întind şi smulg cearşaful din mîinile bătrînului –, mi-ai face un mare serviciu. Pliez cearşaful şi-l depun uşor pe tejghea, după care, uitîndu-mă din nou la Rolex, îi explic: Zău c-am întîrziat. Am o întîlnire la prînz, la Hubert's, peste cincisprezece minute.

Mă îndrept către uşa curăţătoriei, în timp ce chinezoaica se pune din nou pe un hămăit disperat către mine şi mă ameninţă cu degetul. Eu mă uit urît la ea, străduindu-mă din răsputeri să nu-i fac şi eu anumite gesturi cu mîna.

— La Hubert's?! Chiar aşa?! întreabă fata, impresionată. S-a mutat mai spre zona rezidenţială, nu?!

— Da, da, bine, aoleu, uite, chiar trebuie să plec – şi mă prefac că am zărit prin uşa de sticlă un taxi care se apropia pe partea cealaltă a străzii. Mimînd recunoştinţa, îi spun: Îţi mulţumesc, ăăă… Samantha…

— Victoria.

— A, da, Victoria – fac o pauză. N-am zis aşa?!

— Nu, ai zis „Samantha".

— A, îmi pare rău – şi-i zîmbesc. Am şi eu problemele mele.

— Ce-ar fi să ne vedem la un prînz într-o zi… săptămîna viitoare…? îmi propune ea plină de optimism şi făcînd cîţiva paşi către mine, în timp ce eu deschid uşa şi ies cu spatele. Ştii, eu am drum destul de des în centru, prin apropiere de Wall Street.

— Aha… Ştiu şi eu, Victoria?! şi scot un rînjet forţat pe post de scuză, mutîndu-mi privirile de pe pulpele ei. Eu sînt la birou mai tot timpul.

— Păi, atunci… ce-ar fi să… ştii… poate-ntr-o sîmbătă?! mă întreabă Victoria, sperînd să nu mă simt hărţuit.

— Sîmbăta viitoare?! întreb eu, cu ochii iarăşi la Rolex.

— Mda – şi ridică din umeri timid.

— A, nu pot, îmi pare rău. Am un matineu la *Mizerabilii*, o mint eu. Auzi, *chiar* trebuie să plec. Te… îmi trec o mînă peste păr şi-mi spun în sinea mea „Doamne iartă-mă!“, apoi îmi iau inima-n dinţi şi adaug: …sun eu.

— Aşa, zîmbeşte ea mai liniştită. Sună-mă.

Mă uit încă o dată urît la chinezoaica bătrînă şi ies dracului din curăţătoria aia, năpustindu-mă după un taxi inexistent. Abia la vreo două străzi mai sus de curăţătorie las pasul mai încet şi…

Deodată îmi cad ochii pe o fetiţă a străzii drăguţă foc, care stă pe treptele unei vile de pe strada Amsterdam, cu o cană de cafea din polistiren expandat aşezată cu o treaptă mai jos de picioarele ei. Mă îndrept spre ea de parcă m-ar atrage cu un magnet şi-i zîmbesc, în timp ce cu o mînă scormonesc prin buzunar după ceva mărunţiş. Are un chip mult prea tînăr, proaspăt şi bronzat pentru o persoană fără adăpost, de aceea pomana pe care o aşteaptă este cu atît mai strigătoare la cer. O studiez cu atenţie în cele cîteva secunde cît îmi ia să mă apropii de la marginea trotuarului pînă unde stă, pe treptele vilei, cu capul în jos şi privirile goale aţintite în poala tot goală. Ridică ochii spre mine fără să zîmbească, numai pentru că şi-a dat seama că m-am oprit în faţa ei. Ciufuţenia mea se evaporă şi, fiindcă vreau să-i fac o bucurie, să-i ofer ceva simplu, mă aplec, uitîndu-mă în continuare fix la ea şi încercînd să-i transmit simpatie pe chipul gol şi grav, şi-i las un dolar în cana de polistiren, spunîndu-i:

Mult noroc.

Expresia de pe chipul fetei se schimbă, drept care observ şi cartea din poala ei – Sartre –, şi punga de cărţi de la Columbia pe care o are lîngă ea şi, în plus, cafeaua cu lapte din cană şi bancnota mea de un

dolar plutind la suprafaţa ei. Şi, deşi toate lucrurile astea se petrec într-un răstimp de cîteva secunde, mie mi se pare că se desfăşoară cu încetinitorul, iar ea se uită la mine, pe urmă la cana de cafea, şi strigă:

— Ce dracu' mai vrei şi tu, mă?!

Eu, înlemnit în poziţia în care m-am aplecat deasupra cănii, mă bîlbîi ruşinat:

— N-am… n-am văzut… că era plină…

şi mă îndepărtez, tremurînd tot, fac semn unui taxi, mă urc şi pe drumul spre Hubert's încep să am halucinaţii cu blocurile transformate în munţi, în vulcani, cu străzile devenite jungle, cu cerul devenit simplu decor. Înainte să cobor din taxi, clipesc de multe ori din ochi, doar-doar oi scăpa de viziune. Prînzul de la Hubert's se transformă într-o halucinaţie permanentă şi mă trezesc că visez cu ochii larg deschişi.

La Harry's

— Trebuie să asortezi şosetele la pantaloni, îi spune Todd Hamlin lui Reeves, care-l ascultă cu atenţie, amestecînd cu beţişorul de cocteil în paharul de Beefeater cu gheaţă.

— De unde şi pînă unde?! întreabă George.

— Fii atent, explică Hamlin răbdător. Dacă porţi pantaloni gri, porţi şi ciorapi gri. Simplu ca bună ziua.

— Stai aşa, îl întrerup eu. Dar dacă pantofii sînt negri?!

— E foarte bine, zice Hamlin, sorbind din paharul de Martini. Dar atunci cureaua trebuie să fie asortată cu pantofii.

— Cu alte cuvinte, vrei să zici că la un costum gri ciorapii pot să fie ori gri, ori negri, conchid eu.

— Ăăă… mdaa… zice Hamlin încurcat. Presupun că da. Aşa am zis?!

— Să ştii, Hamlin, zic eu, că nu sînt de acord cu chestia cu cureaua şi pantofii, pentru că pantofii sînt destul de departe de talia propriu-zisă. Cred c-ar trebui să ne rezumăm la o curea care să fie asortată cu pantalonii.

— Are ceva dreptate, zice Reeves.

Noi trei – Todd Hamlin, George Reeves şi cu mine – stăm la o masă la Harry's la ora şase şi ceva după-masa. Hamlin poartă un costum Lubiam, o cămaşă de bumbac minunată, cu guler larg şi dungi, de la Burberry, cravată de mătase Resikeio şi curea Ralph Lauren. Reeves poartă un costum Christian Dior la două rînduri, cu şase nasturi, cămaşă de bumbac, cravată de mătase Claiborne cu model şi pantofi de piele Allen-Edmonds cu bombeu perforat, plus o batistă de bumbac – de la Brooks Brothers, presupun – în buzunarul de la piept; ochelarii de soare Lafont Paris şi i-a depus pe un şervet, lîngă băutură, iar servieta-diplomat – destul de interesantă, de la T. Anthony – şi-a aşezat-o pe cel de-al patrulea scaun de la masă, care era gol. Eu port un costum la

un singur rînd, cu doar doi nasturi, din lînă flanelată, cu dungi de culoarea cretei, cămaşă de bumbac cu dungi oblice multicolore şi o taşcă de mătase, toate marca Patrick Aubert, cravată de mătase Bill Blass cu bulinuţe şi ochelari de vedere incolori cu rame Lafont Paris. Una dintre perechile noastre de căşti tronează în mijlocul mesei, înconjurată de paharele cu băuturi şi de un calculator de buzunar. Reeves şi Hamlin au plecat astăzi mai devreme de la serviciu ca să-şi facă nişte tratamente cosmetice faciale nu ştiu unde şi amîndoi arată bine, cu feţele rozalii, dar bronzate, părul scurt şi pieptănat lins pe spate. Tema emisiunii de azi-dimineaţă a Patriciei Winters a fost masculii feroce din viaţa de zi cu zi.

— Bine, şi-atunci vestele nu sînt… terminate?! îl întreabă Reeves pe Todd.

— Nu, George, zice Hamlin. Cîtuşi de puţin.

— Nu, îl secondez şi eu. Vestele nu s-au demodat niciodată.

— Sigur că întrebarea este, de fapt, cum ar trebui purtate, precizează Hamlin.

— Trebuie asortate… sărim în acelaşi timp şi eu, şi Reeves.

— A, scuză-mă, zi tu – Reeves.

— Nu, nu-i nici o chestie, zi tu – eu.

— Insist, zice George.

— Păi, trebuie să cadă mulate pe corp şi să acopere talia, explic eu. Trebuie să se vadă numai o idee deasupra nasturelui din talie al hainei de la costum. Dacă se vede prea mult din vestă, atunci costumul întreg pare a fi prea strîmt şi prost croit – şi nu vrei aşa ceva.

— Ăhă, recunoaşte Reeves mai mult pe nas, cu o mutră nehotărîtă. Corect, asta ştiam şi eu.

— Eu mai vreau un J&B. Voi?! zic eu, ridicîndu-mă de pe scaun.

— Un Beefeater cu gheaţă şi lămîie, zice Reeves, arătînd cu degetul către mine.

— Un Martini, adaugă Hamlin.

— ’Nţeles!

Mă îndrept către bar şi acolo, aşteptîndu-l pe Freddy să-mi toarne băuturile, aud cum un tip – cred că este grecul ăla de la First Boston, William Theodocropopolis, care poartă un fel de haină-sac de lînă cu model de mini-pătrăţele încălecate şi o cămaşă ca lumea, în schimb la gît are o cravată de caşmir trăznet de la Paul Stuart, care îi face costumul să arate mai bine decît merită – îi povesteşte altui tip, tot un grec, care bea dintr-o Coca-Cola fără zahăr:

— Ascultă-mă pe mine, Sting a fost la Chernoble[1] – ştii, localul ăla deschis de-aceiaşi tipi care-au deschis şi Tunelul – şi chestia asta a răsuflat în Pagina Şase şi apare unul cu un Porsche nouă-unşpe şi-n maşină era Whitney, care…

Mă întorc la masa noastră şi-l găsesc pe Reeves povestindu-i lui Hamlin cum îşi bate el joc de cerşetorii de pe străzi, cum se apropie de cîte unul şi-i întinde un dolar, după care-l palmează şi-l bagă-n buzunar exact în momentul în care trece prin faţa milogului.

— Ascultă-mă pe mine, nu dai greş, insistă el. Tipii sînt atît de şocaţi, că rămîn fără grai.

— Poţi să spui simplu nu, intervin eu, aşezînd băuturile pe masă. Nu-i nevoie să spui nimic altceva.

— Să spun simplu nu?! zîmbeşte Hamlin. Şi merge?!

— Mă rog, adevărul e că merge numai cu femeile fără adăpost şi însărcinate, recunosc eu.

— De unde să înţelegem că n-ai încercat abordarea asta cu „spune-i simplu nu“ şi cu goriloiu ăla de doi metri şi ceva de pe strada Chambers?! întreabă Hamlin. Ştii care – ăla cu ţeava de prizat?!

— Apropo, aţi auzit careva de clubul ăla zis Nekenieh?! întreabă Reeves.

De unde stau eu, îl văd pe Paul Owen aşezat la o masă din partea cealaltă a sălii, împreună cu cineva care seamănă mult cu Trent Moore sau cu Roger Daley şi cu un alt individ care seamănă cu Frederick Connell. Moore lucrează la compania lui bunică-su. Trent poartă un costum de lînă bătută cu model de mini-pătrăţele încălecate şi cu o eşarfă multicoloră.

— Nekenieh?! – se miră Hamlin. Ce-i aia Nekenieh?!

— Băi, băi, intervin eu. Cine-i ăla care stă acolo lîngă Paul Owen?! Să fie cumva Trent Moore?!

— Unde?! întreabă Reeves.

— Acuma se ridică. De la masa aia, zic eu. Tipii ăia.

— Ăla nu-i Madison?! Nu, e Dibble, precizează Reeves, care-şi pune ochelarii de vedere incolori ca să fie mai sigur.

— Nu, zice Hamlin. Ăla-i Trent Moore.

— Eşti sigur?! întreabă Reeves.

În drum spre ieşire, Paul Owen se opreşte la masa noastră. Poartă ochelari de soare Persol şi duce în mînă o servietă de la Coach Leatherware.

— Noroc, voi ăştia, zice Owen şi ni-i prezintă pe cei doi indivizi care-l însoţesc – Trent Moore şi un anume Paul Denton.

Reeves, Hamlin şi cu mine dăm mîna cu ceilalţi trei fără să ne ridicăm de la masă. George şi Todd se lansează într-o discuţie cu Trent, care este din Los Angeles şi ştie unde se află clubul Nekenieh. Owen îşi îndreaptă atenţia spre mine, ceea ce-mi creează o stare de nelinişte.

— Ce-ai mai făcut?! mă întreabă Owen.

— Foarte bine, îi spun eu. Şi tu?!

— A, minunat, îmi răspunde el. Cum mai merge portofoliul Hawkins?!

— Eee… o lungesc eu, după care continui, ezitînd pentru o clipă: E… bine.

— Zău?! întreabă el, vag preocupat. Interesant – şi-şi încrucişează mîinile la spate, zîmbind: Nu grozav?!

— A, mă rog, ştii cum e… – eu.

— Şi Marcia ce mai face?! – întreabă el, tot zîmbind, dar aruncîndu-şi privirile peste restul sălii, fără să fie atent propriu-zis la mine. Ea chiar este o fată grozavă.

— A, da, zic eu lezat. Sînt un… norocos.

Owen m-a confundat cu Marcus Halberstam – cu toate că Marcus iese cu Cecelia Wagner –, dar, din

anumite motive, nici nu contează şi este o confuzie justificată din partea lui, pentru că Marcus lucrează şi el tot la P&P, ba chiar se ocupă cu exact acelaşi lucru ca şi mine, are şi el o slăbiciune pentru costumele Valentino şi ochelarii de vedere incolori, plus că şi eu, şi el mergem la acelaşi stilist de la acelaşi Hotel Pierre, deci este ceva scuzabil – nu mă scoate din sărite. În schimb, Paul Denton se uită întruna fix la mine sau se străduieşte să nu o facă, de parcă ar şti ceva, de parcă n-ar fi sută la sută sigur dacă mă recunoaşte sau nu, drept care mă întreb dacă nu cumva o fi luat parte şi el la croaziera aia, demult, într-o noapte din martie, anul trecut. Pentru orice eventualitate, mă gîndesc c-ar trebui să-i iau numărul de telefon sau – şi mai bine – adresa.

— Poate c-ar fi bine să bem ceva-ntr-o zi, îi spun eu lui Owen.

— Grozav, zice el. Haide. Ai aici cartea mea de vizită.

— Mulţumesc, zic eu în timp ce mă uit îndeaproape la cartea lui de vizită şi răsuflu uşurat văzînd cît e de grosolană, după care o bag în buzunarul hainei. Poate c-o aduc şi… şi fac o pauză pentru efect, apoi adaug cu precauţie: …pe Marcia.

— Excelent ar fi, zice el, pe urmă întreabă: Apropo, aţi fost la bistroul ăla salvadorian de pe Strada 83?! Că noi mîncăm acolo în seara asta.

— Da – adică nu, zic eu. Dar am auzit că e bun de tot – şi zîmbesc uşor, apoi iau o gură de băutură.

— Da, aşa am auzit şi eu – şi se uită la Rolex-ul de la mînă. Trent… Denton…?! Haideţi s-o luăm din loc. Rezervarea-ncepe-n cinşpe minute.

Ne spunem la revedere unii altora, iar ei, în drum spre ieşirea de la Harry’s, se opresc şi la masa la care stau Dibble şi Hamilton – cel puţin eu aşa cred, că sînt Dibble şi Hamilton. Înainte de-a ieşi, Denton mai aruncă o privire spre masa noastră, spre mine, o ultimă privire, în care se citesc panica şi convingerea că prezenţa mea îi spune ceva, ca şi cum m-ar fi recunoscut de undeva, ceea ce normal că mă face să stau ca pe ghimpi.

— Portofoliul Fisher, zice Reeves.

— Căcat! zic eu. Nu ne mai aminti.

— Norocosul naibii! zice şi Hamlin.

— A văzut-o careva pe prietena lui?! întreabă Reeves. Pe Laurie Kennedy?! O bucăţică şi jumătate!

— O ştiu, zic eu şi recunosc: Adic-am ştiut-o.

— De ce vorbeşti aşa despre ea?! vrea să ştie Hamlin. Reeves, de ce vorbeşte-aşa despre ea?!

— Pentru c-a fost cuplat cu ea, răspunde Reeves într-o doară.

— De unde-ai ştiut asta?! întreb eu zîmbind.

— Fetele se bat pe Bateman, zice Reeves, care parcă-i puţin cam băut. Pentru că-i un *gentleman*. Eşti un *gentleman* desăvîrşit, Bateman.

— Bă, mulţumesc, dar… ăăă… zic eu, fără să-mi dau seama dacă nu mă ia peste picior, dar mă simt oarecum mîndru şi încerc să-mi temperez propria imagine, prea bună: Tipa are un caracter de doi bani.

— Doamne iartă-mă, Bateman! exclamă Hamlin. Ce vrei să zici cu asta?!

— Ce să vreau să zic?! întreb eu. Că asta are.

— Şi ce dacă are?! Contează cum arată, atît. Laurie Kennedy e bună, bă, zice Hamlin apăsat. Nu veni cu chestii de-astea, că te interesează pentru nu ştiu ce alt motiv.

— Alea care au un caracter puternic… ceva nu e-n regulă cu ele, comentează Reeves, oarecum încurcat de propria lui afirmaţie. Dacă au un caracter puternic şi *nu* arată de la foarte bine-n sus – şi aici îşi ridică amîndouă mîinile în sus, vrînd parcă să sugereze ceva –, cine dracu' se uită la ele?!

— Bine, hai să vorbim aşa, strict ipotetic, da?! Ce-i rău în faptul că au un caracter puternic?! întreb eu, pe deplin conştient că formulez o întrebare inutilă şi stupidă.

— Da, bine, ipotetic e chiar mai bine, dar… începe Hamlin.

— Ştiu, ştiu, zîmbesc eu.

— Nu există fete cu caractere puternice, sărim toţi trei la unison, rîzînd, şi ne plesnim palmele unul altuia ca hocheiştii.

— Un caracter puternic, ia cuvîntul Reeves, este atuncea cînd o păsărică are un corp apetisant şi-ţi satisface toate pretenţiile sexuale fără s-o facă pe mironosiţa despre una şi alta, iar după aia în principiu îşi ţine dracului gura proastă.

— Ascultă-mă pe mine, zice Hamlin, încuviinţînd din cap, singurele fete cu caracter puternic şi care sînt deştepte sau poate amuzante sau pe jumătate inteligente sau chiar talentate – deşi Dumnezeu ştie ce pizda mă-sii vrea să însemne asta – sînt alea urîte.

— Absolut, susţine şi Reeves.

— Şi asta pentru că trebuie să compenseze cumva faptul că nu-s bune de futut, conchide Hamlin, lăsîndu-se pe spate pe scaun.

— Mă rog, întotdeauna am susţinut, încep eu, că bărbaţii sînt lăsaţi pe lume numai ca să procreeze, ca să ducă specia mai departe, dacă mă-nţelegeţi…

Amîndoi încuviinţează din cap.

— …şi singurul fel în care putem face treaba asta, continui eu, cîntărindu-mi cuvintele cu grijă, este… s-alegem bucăţele bune, care să ne-o scoale, dar uneori banii… sau faima…

— Fără nici un „dar“, mă întrerupe Hamlin. Ce vrei să spui, Bateman, c-ai fi-n stare să ţi-o tragi cu Oprah Winfrey[2] – că doar e bogată, e celebră – sau să te dai la Nell Carter[3] – că uite, are spectacolul ei pe Broadway, are-o voce grozavă, îi curg întruna-n cont drepturile de autor…?!

— Ia stai, intervine Reeves. Cine-i aia Nell Carter?!

— Nu ştiu, o fi patroana de la restaurantele Nell’s, zic eu, încurcînd numele.

— Ascultă-mă pe mine, Bateman, revine Hamlin, păsăricile există pentru un singur motiv: ca să ni se scoale nouă, cum zici tu. Supravieţuirea speciei, corect?! E simplu – apucă o măslină din paharul lui şi şi-o bagă în gură cu un bobîrnac – ca bună ziua.

După o pauză bine gîndită, eu zic:

— Ştiţi ce zicea Ed Gain[4] despre femei?!

— Care Ed Gain?! întreabă unul dintre ei. Şeful de sală de la barul Canal?!

— Nu, zic eu. Criminalul în serie. Cel din Wisconsin, în anii ’50. Interesant individ.

— Pe tine, Bateman, te-au interesat întotdeauna chestii de genul ăsta, comentează Reeves, apoi se întoarce spre Hamlin: Bateman citeşte biografii dintr-astea tot timpul – Ted Bundy, „Fiul lui Sam“[5], *Viziune fatală*[6], Charlie Manson[7]… Nu scapă nici unul.

— Aşa, şi ce zicea Ed ăsta?! întreabă Hamlin curios.

— Zicea aşa: Cînd văd o fată frumoasă mergînd pe stradă, mă gîndesc la două lucruri. O parte din mine ar vrea s-o scoată în oraş, să stea de vorbă cu ea, să se poarte cît pot eu de frumos şi de tandru, s-o trateze cum se cuvine… – şi mă opresc şi-mi dau peste cap dintr-o singură înghiţitură paharul de J&B.

— Şi cealaltă parte a lui la ce se gîndeşte?! încearcă Hamlin să afle mai repede.

— La cum ar arăta capul fetei înfipt într-un par, îi răspund eu.

Hamlin şi Reeves se uită unul la celălalt, pe urmă şi unul, şi celălalt la mine, iar eu încep să rîd, şi rîd şi ei destul de stînjeniţi, pentru că rîd eu.

— Auziţi, cum rămîne cu cina?! sar eu de la un subiect la altul.

— Ce-ar fi să mergem la restaurantul ăla indiano-californian din Upper West Side?! propune Hamlin.

— N-am nimic împotrivă – eu.

— Sună bine – Reeves.

— Care face rezervarea?! – întreabă Hamlin.

1. Numele clubului respectiv este notat în original cu această grafie, deşi numele oraşului ucrainean este transcris în limba engleză sub forma *Chernobyl*. Cele două grafii se pronunţă în principiu la fel.

2. Moderatoare de spectacole de televiziune, foarte cunoscută şi apreciată în Statele Unite (n. 1954).

3. Cîntăreaţă şi actriţă în seriale de televiziune (1948-2003).

4. Criminal în serie şi canibal (m. 1984) care a inspirat seria de filme *Psycho* ale lui Alfred Hitchcock şi alte cîteva producţii hollywoodiene.
5. Criminal în serie autointitulat „Fiul lui Sam“, pe numele său real David Berkowitz (n. 1953), care în anii 1976-1977 a ucis şase persoane şi a mutilat alte nouă. A primit o condamnare cumulată de 364 de ani.
6. Film din 1984, în regia lui David Greene.
7. Charles Milles Manson (n. 1934) este autorul propriu-zis sau moral al unei serii de cel puţin 35 de crime înfăptuite în anul 1969 de un grup de bărbaţi şi femei, supranumit „Familia“ lui (le-a căzut victimă inclusiv actriţa Sharon Tate, care era însărcinată în luna a opta). A fost condamnat la închisoare pe viaţă.

La Şezlonguri

Courtney Lawrence mă invită la cină într-o luni seara şi, cum invitaţia ei pare a conţine o vagă aluzie sexuală, o accept, dar un clenci tot există, şi anume că trebuie să-i suportăm la aceeaşi masă cu noi pe Scott şi Anne Smiley, un cuplu de absolvenţi ai colegiului din Camden care au şi ales restaurantul, Şezlonguri, deschis de curînd pe bulevardul Columbus. Eu mi-am pus secretara să verifice atît de amănunţit restaurantul ăsta, încît astăzi, înainte să plec de la serviciu, mi-a venit cu trei variante de meniu pe care pot să le comand cu încredere. Lucrurile pe care mi le-a spus Courtney despre Scott şi Anne în timpul călătoriei interminabile cu taxiul către zona pre-rezidenţială – că el lucrează la o agenţie de publicitate, iar ea deschide restaurante cu banii lui taică-su, cel mai recent fiind 1968, în Upper East Side – au fost numai cu o nuanţă mai plictisitoare decît povestea experienţelor trăite de Courtney în cursul zilei: tratament cosmetic facial la Elizabeth Arden, cumpărături de ustensile de bucătărie la Pottery Barn, apoi oprirea la Harry's, unde am băut cîte ceva amîndoi împreună cu Charles Murphy şi Rusty Webster şi unde Courtney şi-a uitat punga cu ustensile de la Pottery Barn, pe care a ascuns-o sub masă (toate astea, apropo, în timp ce se trata cu litiu). Singurul detaliu din viaţa lui Scott şi Anne care mi se pare cît de cît relevant este faptul că, la un an după ce s-au căsătorit, au adoptat un băiat coreean de treisprezece ani pe care l-au numit Scott Junior şi l-au trimis să înveţe la Exeter, acolo unde învăţase şi Scott cu patru ani înaintea mea.

— Sper c-au făcut rezervare, o avertizez eu pe Courtney în taxi.

— Numai să nu te-apuci de fumat trabuc, Patrick, zice ea în şoaptă.

— Aia o fi maşina lui Donald Trump?! întreb eu, uitîndu-mă pe geam la limuzina blocată în trafic lîngă taxiul nostru.

— Aoleu, Doamne, Patrick, mai taci din gură, zice ea cu o voce groasă şi drogată.

— Ştii ce, Courtney?! Am un walkman în servieta asta Bottega Veneta, pe care mi l-aş putea pune pe urechi foarte uşor, îi spun eu. Iar tu ai face bine să mai iei nişte litiu. Sau să bei o Coca-Cola fără zahăr. Sau să iei nişte cofeină, care te-ar putea scoate din letargia asta.

— Tot ce-mi doresc este să fac un copil, zice ea moale, uitîndu-se tot pe geamul maşinii, dar în gol. Atîta – doi… copii… perfect sănătoşi.

— Cu cine vorbeşti, cu mine sau cu Şlomo ăsta de-aici?! oftez eu suficient de tare cît să mă audă şoferul israelian.

Cum era de aşteptat, Courtney nu mai spune nimic.

La emisiunea de azi-dimineaţă, Patty Winters a vorbit despre parfumuri, rujuri de buze şi farduri. Prietenul lui Courtney, Luis Carruthers, este plecat la Phoenix şi nu se întoarce în Manhattan decît joi seara. Ea poartă o jachetă şi vestă de lînă, o bluză din jerseu de lînă şi pantaloni din gabardină de lînă Bill Blass, cercei de cristal cu montură emailată şi aurită, Gerard E. Yosca şi pantofi escarpen franţuzeşti satinaţi de la Manolo Blahnik. Eu port o haină de tweed făcută pe comandă la atelierul de croitorie Alan Flusser şi o cravată de mătase Paul Stuart. Douăzeci şi cinci de minute a trebuit să aştept la StairMaster de la centrul meu de sănătate azi-dimineaţă. Îi fac semn cu mîna unui cerşetor de la intersecţia Străzii 48 cu Bulevardul Opt, după care îi fac alt semn, cu degetul mijlociu ridicat în sus.

În seara asta conversaţia se axează pe noua carte a lui Elmore Leonard – pe care n-am citit-o; pe cîteva recomandări de restaurante – pe care le-am citit; pe muzica realizată de nişte englezi pentru *Mizerabilii*, în comparaţie cu înregistrarea de studio făcută de americani; pe noul bistro salvadorian de pe Strada 82, colţ cu Bulevardul Doi; şi pe care rubrică de bîrfe este mai bine scrisă – cea din *New York Post* sau cea din *New York News*. Se pare că Anne Smiley şi cu

mine avem o cunoştinţă comună, o chelneriţă de la restaurantul Abetone's din Aspen, pe care eu am violat-o cu o doză de fixativ de păr la Crăciunul trecut, cînd am mers acolo pentru cîteva zile să schiez. La Şezlonguri e aglomeraţie mare, zgomot cumplit şi o acustică proastă din cauza sălii foarte înalte. Acum, de exemplu, dacă nu greşesc, vacarmul se ia la întrecere cu o variantă New Age după *White Rabbit* („Iepurele alb"), care zbiară din cele patru difuzoare amplasate în colţuri, chiar sub tavan. Cineva care seamănă cu Forrest Atwater – păr blond, pieptănat lins pe spate, ochelari fără dioptrii, cu rame din mahon roşu, costum Armani cu bretele – stă la masă cu Caroline Baker, consilier pentru investiţii bancare la Drexel sau cam aşa ceva, care nu arată cine ştie ce – fardată nu de-ajuns şi cu un taior de tweed Ralph Lauren prea sobru. Cei doi stau la o masă de doi bani chiar în faţa barului.

— Se numeşte bucătărie californiană clasică, îmi spune Anne, aplecîndu-se pînă lîngă mine după ce am comandat.

Afirmaţia ei presupune o reacţie oarecare, mă gîndesc eu, şi cum Scott şi Courtney discută cu aprindere despre rubrica de bîrfe din *New York Post*, doar mie-mi rămîne să-i dau un răspuns.

— Asta prin comparaţie cu – să zicem – bucătăria californiană şi-atît?! întreb eu, alegîndu-mi cuvintele cu mare grijă, apoi adaug cu jumătate de glas: Ori poate cu bucătăria post-californiană?!

— Da, bine, ştiu că sună atît de pretenţios, dar este o diferenţă ca de la cer la pămînt. Subtilă, insistă Anne, dar există.

— Am auzit de bucătăria post-californiană, zic eu, conştientizîndu-mi rînd pe rînd toate detaliile decoraţiunilor interioare: ţevăria la vedere, coloanele, standul de preparat pizza şi, bineînţeles… şezlongurile. Adevărul este c-am şi încercat-o. Fără legume pitice?! *Burrito*[1] cu moluşte?! Pesmeţi cu *wasabi*?! Nu zic bine?! Şi, dacă tot veni vorba, ţi-a spus cineva vreodată că semeni perfect cu Garfield după ce a fost lovit de-o maşină şi jupuit, şi pe urmă

cineva a aruncat peste tine un pulover Ferragamo urît şi te-a dus în goana mare la veterinar?! Şi ciuperci?! Şi brînză Brie cu ulei de măsline?!

— Eee-xact, zice Anne, impresionată. Vai, Courtney, unde l-ai ţinut ascuns pe Patrick?! Ştie atît de multe despre atîtea lucruri! Păi faţă de ce crede Luis că-nseamnă bucătăria californiană, adică o jumate de portocală şi nişte-nghеţată… – pufneşte ea, pe urmă izbucneşte-n rîs şi mă îndeamnă şi pe mine să rîd laolaltă cu ea, ceea ce eu şi fac, deşi la început ezit.

Ca antreu, eu am comandat gulie cu o specie nedefinită de calmar. Anne şi Scott au comandat amîndoi tocană de somn cu violete. Courtney aproape că a adormit cînd a trebuit să-şi consume energia citind meniul, noroc c-am prins-o eu înainte să se scurgă de pe scaun, am apucat-o de amîndoi umerii şi am săltat-o la loc, iar Anne a comandat în locul ei ceva simplu şi uşor, gen floricele de porumb cu condimente, care nu se găseau pe listă, dar cum Anne îl cunoaşte pe Noj, bucătarul-şef, a cerut să-i facă o porţie specială numai pentru Courtney! Pe urmă Scott şi Anne au insistat să comandăm cu toţii cîte un păstrăv afumat semi-pătruns, o specialitate aici, la Şezlonguri, care se regăsea – mare noroc pentru ei! – ca antreu într-unul dintre meniurile alternative pe care mi le concepuse Jean. Dacă nu mi-ar fi fost sugerat şi dacă m-ar fi obligat totuşi să comand şi eu felul respectiv, existau şanse deloc neglijabile ca după această masă eu să dau buzna peste Scott şi Anne în apartamentul lor, pe la ora două noaptea – după „Noaptea tîrziu cu David Letterman“ –, şi să-i toc în bucăţi cu o secure, punînd-o mai întîi pe Anne să se uite cum i se scurge tot sîngele lui Scott din rănile căscate-n piept, după care aş fi făcut eu cumva să ajung pînă la Exeter şi acolo să torn o sticlă cu acid peste mutra cu ochii oblici, ca de fermoar, a fiului lor. Chelneriţa care ne serveşte este o bucăţică bunuţă care poartă pantofi decupaţi la spate, din piele de şarpe, cu funduliţe aurii cu imitaţii de perle. În seara asta am uitat să

returnez casetele video la centrul de împrumut şi-mi urez de unul singur cîteva în gînd, în timp ce Scott comandă două sticle mari de apă San Pellegrino.

— Asta se numeşte bucătărie californiană clasică, îmi spune Scott.

— Ce-ar fi să mergem cu toţii la barul Zeus săptămîna viitoare?! îi propune Anne lui Scott. Credeţi c-ar fi vreo problemă să găsim o masă acolo vineri?!

Scott poartă un pulover Paul Stuart cu model de caşmir aplicat în dungi roşii, mov şi negre, pantaloni largi de velur Ralph Lauren şi mocasini de piele Cole-Haan.

— Mă rog… ştiu şi eu… zice el.

— Este-o idee foarrrte bună. Îmi place la nebunie, zice Anne, apucînd cu două degete o violeţică de pe farfurie şi mirosind floarea înainte de a şi-o plasa delicat pe limbă.

Este îmbrăcată cu un pulover de lînă şi mohair roşu, violet şi negru, croşetat de mînă, de la Koos van den Akker Couture, şi pantaloni de la Anne Klein şi e încălţată cu pantofi de piele întoarsă, decupaţi la vîrf.

O chelneriţă – alta decît bucăţica bună – se apropie de masa noastră ca să ne mai ia o comandă de băuturi.

— Un J&B. Sec, zic eu înainte să apuce toţi ceilalţi să comande.

Courtney comandă o şampanie cu gheaţă, ceea ce pe mine mă oripilează în tăcere.

— A, da, zice ea, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva. Puteţi să mi-o aduceţi asezonată cu ceva?!

— Asezonată cu ce?! întreb eu arţăgos, neputînd să mă stăpînesc. Dă-mi voie să ghicesc. Cu tămîie?!

Între timp mă gîndesc: Doamne iartă-mă, de ce n-ai returnat nenorocitele alea de casete video, Bateman – cretin bătut în cap ce eşti?!

— Poate cu lămîie[2], domnişoară, corectează chelneriţa, aruncîndu-mi o privire glacială.

— Da, sigur că da, cu lămîie, dă din cap Courtney, parcă pierdută în cine ştie ce vis – dar un

vis care-i place, căruia i se abandonează.

— Eu o să iau un pahar de… asta, de… Acacia, presupun, zice Scott, după care se adresează celorlalţi de la masă: Dar vreau unul alb?! Oare chiar vreau un Chardonnay?! Am putea lua şi-un Cabernet la păstrăv.

— Dă-i drumul, zice Anne entuziastă.

— Asta e, o să iau ăsta… cum îi zice… Sauvignon-ul blanc, zice Scott.

Chelneriţa zîmbeşte încurcată.

— Vai, Scottie! chicoteşte Anne. Cum adică „Sauvignon-ul blanc“?!

— Glumeam, rînjeşte el. O să iau Chardonnay-ul. Acacia.

— Eşti complet tembel, zîmbeşte Anne uşurată. Te crezi amuzant.

— O să iau un Chardonnay, îi spune Scott chelneriţei.

— Aşa-i frumos, zice Courtney, bătîndu-l uşor peste mînă pe Scott.

— Iar eu o să iau… – o lungeşte Anne într-adins – …pur şi simplu o Coca-Cola fără zahăr.

— Nu bei nimic în seara asta?! se miră Scott, ridicînd ochii de la bucăţica de pîine de secară pe care o plimbă printr-o farfurioară cu ulei de măsline.

— Nu, zice Anne, hlizindu-se ca un copil năbădăios. Cine ştie de ce?! (Şi cui dracu’-i pasă?!) Apoi adaugă: N-am chef.

— Nici măcar de-un pahar de Chardonnay?! întreabă Scott. Dar de-un Sauvignon blanc?!

— Am oră de gimnastică aerobică la nouă, zice ea, ezitînd, gata-gata să-şi piardă autocontrolul. Zău că nu se face.

— Ei, atunci nu mai iau nici eu nimic, zice Scott dezamăgit. Pentru că eu am oră la opt la Xclusiv.

— Vrea careva să-ncerce să ghicească unde n-o să fiu eu mîine dimineaţă la opt?! întreb eu.

— Nu, iubitule. Ştiu cît de mult îţi place Acacia – şi Anne se întinde şi-i strînge mîna lui Scott.

— Ba nu, scumpete. O să mă rezum la Pellegrino, zice Scott, arătînd cu degetul sticla de

apă.

Eu stau şi bat darabana cu degetele din ce în ce mai tare pe tăblia mesei, şoptind în sinea mea „Căcat, căcat, căcat“. Courtney îşi ţine ochii pe jumătate închişi, respirînd profund.

— Bine, uite, o să fiu îndrăzneaţă, zice Anne în cele din urmă. O să iau o Coca-Cola fără zahăr… cu rom.

— Bravo, oftează Scott, apoi zîmbeşte realmente radios.

— Coca-Cola asta fără zahăr este fără cofeină, da?! o întreabă Anne pe chelneriţă.

— Ştii ce?! mă bag eu în vorbă. Ar trebui să-ţi iei romul cu Pepsi fără zahăr. E mult mai bun.

— Zău?! se miră Anne. Cum adică?!

— Ar trebui să iei Pepsi fără zahăr în loc de Coca-Cola fără zahăr, precizez eu. E mult mai bun. Are mai mult fîs. Are un gust mai curat. Se amestecă mai bine cu romul şi are un conţinut de sodiu mai scăzut.

Chelneriţa, Scott, Anne, chiar şi Courtney – toţi se uită la mine de parc-aş fi venit cu cine ştie ce remarcă diabolică, apocaliptică, parc-aş fi zdruncinat vreun mit oarecare păstrat la mare cinste sau aş fi subminat vreun jurămînt ţinut în mod solemn şi brusc s-ar fi lăsat liniştea la Şezlonguri. Azi-noapte am închiriat un film intitulat *În curul Lydiei* şi, după ce luasem două somnifere Halcion, am stat şi m-am uitat, sorbind dintr-un Pepsi fără zahăr, cum respectiva Lydia – o blondă oxigenată şi bronzată impecabil, cu un cur perfect şi nişte ţîţe mari şi rotunde – stătea în patru labe şi lua muie de la un individ cu o pulă enormă, în timp ce o altă blondă trăsnet, cu păsărica blondă perfect conturată, stătea şi ea în patru labe în spatele Lydiei şi-i dădea limbi în cur, îi sugea zdravăn pizda, după care îi vîra în cur un vibrator argintiu lung şi bine uns şi o futea cu ăla bine de tot în timp ce-i dădea limbi la păsărică, iar tipul cu pula enormă îşi dădea drumul peste toată faţa Lydiei în timp ce ea-i sugea coaiele şi pe urmă Lydia asta se cabra şi mima relativ veridic un orgasm destul

de puternic, iar fata din spatele ei venea repede în patru labe şi lingea sperma de pe obrazul Lydiei, după care-o punea pe Lydia să sugă vibratorul. Marţea trecută a ieşit pe piaţă noul album Stephen Bishop şi eu am cumpărat de la Tower Records şi compact-discul, şi caseta, şi albumul propriu-zis, pentru că voiam să-mi procur toate cele trei formate.

— Ştii ce?! zic eu cu vocea tremurîndu-mi de încordare. Ia ce vrei, dar eu îţi recomand Pepsi fără zahăr.

Îmi cobor privirile în poală, către şervetul albastru de pînză de pe genunchi, care are brodat pe margine cuvîntul „Şezlonguri“. Pentru o clipă am senzaţia că mă podideşte plînsul: îmi tremură bărbia şi nu reuşesc să înghit.

Courtney întinde mîna şi mă atinge uşor pe încheietura pe care am Rolex-ul:

— Stai cuminte, Patrick, nu-i nici o problemă…

Un spasm de durere mă înţeapă undeva lîngă ficat şi mă face să trec peste criza emotivă. Mă îndrept pe scaun, vag speriat, încurcat, chelneriţa se întoarce şi pleacă, iar Anne întreabă dacă am văzut ultima expoziţie David Onica. Mă simt mai calm.

Din cîte rezultă, n-am văzut-o, dar cum nu vreau să fiu atît de infatuat încît să aduc în discuţie faptul că eu am unul acasă, o ating uşor pe Courtney cu piciorul pe sub masă. Gestul meu o scoate din letargia provocată de litiu şi fata se trezeşte vorbind ca un robot:

— Patrick are-acasă un Onica. Pe bune că are.

Eu zîmbesc satisfăcut, sorbind din paharul de J&B.

— Nu zău?! Un David Onica?! se miră Scott. Dar nu e scump rău de tot?!

— Mă rog… hai să zicem căăă… şi sorb din nou din pahar, rămas brusc în pană de idei: Să zicem… ce să mai zicem?! O nimica toată.

Courtney oftează, anticipînd o nouă lovitură de picior:

— Douăj’ de mii de dolari a dat pe el, precizează ea fără nici un chef, apucînd cu două

degete o bucată subţire, caldă încă, de pîine de secară.

Eu îi arunc o privire piezişă, încercînd să nu-mi sară ţandăra:

— Ăăă, nu, Courtney – de fapt am dat cincizeci de mii.

Ea ridică ochii încet de la miezul de pîine de secară pe care-l moşmondeşte între degete şi, chiar şi aşa ameţită de litiu cum este, reuşeşte să-mi arunce o privire atît de ucigătoare, încît automat mă face să-mi fie ruşine, dar nu suficient de mult cît să le spun adevărul lui Scott şi Anne: că tabloul de Onica nu m-a costat decît douăşpe mii. Privirea înfricoşătoare a lui Courtney – deşi s-ar putea să exagerez eu; poate că se holbează dezaprobator la modelul de pe coloane, la jaluzelele de la luminatoare, la vasele Montigo umplute cu lalele violete de la capetele barului – mă sperie însă destul cît să renunţ la a mai oferi detalii despre cum se procedează ca să cumperi un tablou de Onica. Privirea ei ca o suliţă mi se pare destul de uşor de interpretat ca un avertisment: Mai loveşte-mă o dată cu piciorul şi adio păsărică, ai priceput?!

— Pare… începe Anne.

Eu îmi ţin respiraţia şi-mi încordez toţi muşchii feţei.

— …puţin, şopteşte ea.

Răsuflu uşurat.

— Este. Dar am făcut o afacere colosală, zic eu, înghiţind în sec.

— Totuşi – cincizeci de mii?! întreabă Scott suspicios.

— Ştii, eu cred că pictura lui… are un fel de… o calitate într-adins pseudo-superficială minunat proporţionată… Fac o pauză, apoi, încercînd să-mi amintesc o formulă pe care-am citit-o într-o recenzie din *New York Magazine*: Într-adins pseudo…

— Courtney, dar Luis n-are şi el unul?! întreabă Anne, după care o trage pe Courtney de braţ.

— Luis… ce să… aibă…?! scutură Courtney din cap, ca şi cum ar vrea să-şi facă ordine în el, şi

cască ochii mari, ca să fie sigură că nu i se închid la loc.

— Care Luis?! întreabă Scott, făcîndu-i semn chelneriţei să ia de pe masă untul pe care tocmai l-a adus un picolo – ce brută petrecăreaţă!

— Prietenul ei, răspunde Anne în locul lui Courtney după ce o vede cît de zăpăcită este şi că de fapt se uită la mine s-o ajut.

— Şi el unde e?! întreabă Scott.

— În Texas, răspund eu grăbit. Adică nu e-n oraş, e la Phoenix.

— Nu, zice Scott, voiam să ştiu la ce firmă lucrează.

— La L.F. Rothschild, zice Anne, care dă să se uite la Courtney ca să-i confirme, dar se întoarce spre mine: Este?!

— Nu. Lucrează la P&P, zic eu. Lucrăm împreună, ca să zic aşa.

— El nu ieşea cu Samantha Stevens la un moment dat?! întreabă Anne.

— Nu, zice Courtney. Aia era numai o poză pe care le-a făcut-o cineva şi-a apărut în *W*.

Eu îmi dau băutura peste cap de îndată ce soseşte şi fac semn aproape imediat după încă una, gîndindu-mă la Courtney, că ea personal e-o scumpă, dar nici o partidă de sex nu justifică o asemenea cină. În timp ce eu mă uit lung în cealaltă parte a sălii, la o femeie care arată grozav – blondă, ţîţe mari, rochie mulată, pantofi satinaţi cu tocuri aurii –, conversaţia trece brusc la altceva. Scott începe să-mi povestească despre noul lui CD player, în timp ce Anne bleotocăreşte în neştire către Courtney, care e năucă şi complet pe altă lume, despre noile soiuri de turtă de grîu şi orez cu nivel redus de sodiu, despre fructele proaspete şi muzica New Age, mai cu seamă despre Manhattan Steamroller.

— Este Aiwa, zice Scott. Trebuie să-l auzi. Are-un sunet… – se opreşte şi-şi închide ochii extaziat, molfăind nişte pîine de secară – …fan-tas-tic.

— Da, bine, sigur că da, Scottie, Aiwa merge, zic eu şi mă gîndesc: Ei, căcat, Scottie, poate-n visele

tale. Zic: Dar în capul listei e Sansui-ul. Fac o pauză, apoi adaug: Ştiu ce spun. Am unul acasă.

— Eu am crezut că Aiwa e-n capul listei, zice Scott preocupat, dar nu neapărat supărat, cum m-aş bucura eu să fie.

— Nici gînd, Scott, zic eu. Aiwa are telecomandă digitală?!

— Are, zice el.

— Comenzi computerizate?!

— Ăhă.

Ce cap sec total şi desăvîrşit!

— Aparatul are o platformă rotitoare cu platan din metacrilat şi alamă?!

— Da, minte nenorocitul!

— Aparatul ăsta al tău are… modulator Accophase T-106?! îl întreb.

— Sigur că da, zice el, ridicînd din umeri.

— Eşti tu sigur?! zic eu. Gîndeşte-te bine.

— Are. Aşa cred, zice el, dar mîna pe care-o întinde să mai ia nişte pîine de secară îi tremură.

— Şi boxele de care sînt?!

— Ăăă… Duntech de lemn, se grăbeşte el să răspundă.

— ’Mi pare rău, băi ăsta, zic eu. Trebuie să ai boxe V marca Infinity IRS. Altfel…

— Ia stai o clipă, mă întrerupe el. Boxe V?! N-am auzit niciodată de boxe V!

— Vezi?! Eu ce-ţi spun?! Dacă n-ai V-uri, e ca şi cum ai asculta un amărît de walkman.

— Care e nivelul de başi la boxele-astea?! întreabă el suspicios.

— O frecvenţă ultrajoasă de cinci-spre-zece hertzi, îi susur eu în ureche, tărăgănînd fiecare vorbă.

Asta îi ia piuitul preţ de un minut. Anne îşi răceşte gura în continuare vorbind despre iaurtul congelat fără grăsime şi conservele de fructe. Eu mă las pe spate, satisfăcut de felul în care l-am băgat în corzi pe Scott, numai că el îşi regăseşte stăpînirea de sine prea repede după gustul meu şi zice, încercînd să pară senin şi nepăsător după ce a aflat că are o combină muzicală ieftină, de tot căcatul:

— Orişicît, am cumpărat astăzi noul album al lui Phil Collins. Păcat că nu poţi s-auzi cît de grozav sună pe Aiwa *A Groovy Kind of Love* („O iubire cotoioasă“).

— Da, cred că e de departe cîntecul cel mai bun pe care l-a scris, zic eu şi… bla-bla-bla, s-a găsit în fine un subiect pe care Scott şi cu mine să ne punem de acord.

Chiar atunci sosesc farfuriile cu păstrăv afumat, care arată destul de curios. Courtney se scuză şi se duce să se aranjeze. După treizeci de minute, văzînd că nu mai vine, plec şi eu în căutarea ei în fundul restaurantului şi o găsesc dormind pe canapeaua din vestibulul de la toaleta femeilor.

Ceva mai tîrziu, la ea acasă, Courtney stă întinsă pe spate, dezbrăcată, cu picioarele – bronzate, aerobicizate, musculoase, lucrate – desfăcute, iar eu stau în genunchi la capul ei şi-i dau limbi şi-mi fac laba în acelaşi timp. Cît i-am lins şi i-am supt păsărica, ei i-a venit de două ori şi-acum are pizda încordată, fierbinte şi umedă şi eu i-o ţin lăbărţată băgîndu-i în ea un deget de la o mînă, în timp ce cu cealaltă mînă mă menţin pe mine mare şi tare. Îi ridic curu-n sus, vrînd să-mi vîr limba înăuntrul ei, dar ea nu mă lasă, aşa că-mi înalţ capul şi întind mîna către noptiera în stil roman, ca să iau prezervativul aşezat în scrumiera de la Palio, de lîngă lampa cu halogen Tensor şi urna de teracotă D’Oro, rup pliculeţul cu două degete lucioase şi lipicioase şi cu dinţii, după care mi-l trag dintr-o singură mişcare pe pulă.

— Vreau să mă fuţi, geme Courtney şi-şi ridică picioarele peste cap, îşi desface vaginul şi mai mult, se pipăie cu degetele, mă pune pe mine să-i sug degetele, unghiile lungi date cu ojă roşie, şi umezeala din pizda ei, care luceşte în lumina strecurată de felinarele de pe stradă prin jaluzelele veneţiene Stuart Hall, are un gust rozaliu şi dulceag şi Courtney mi-o freacă peste gură şi buze şi limbă înainte să se usuce.

— Daaa, gem eu şi înaintez pînă deasupra ei, îmi introduc pula cu graţie în pizda ei, o sărut pe gură

apăsat, mă-mping în ea cu mişcări lungi şi rapide, pula mea, coapsele mele parc-au luat-o razna, se mişcă din propria lor iniţiativă pofticioasă, deja simt cum mi se naşte orgasmul, mai întîi din străfundul coaielor, dinspre gaura curului, cum mi se urcă prin pula atît de băţoasă că mă şi doare – şi deodată, în mijlocul unui sărut, îmi ridic capul, lăsînd-o pe Courtney cu gura căscată şi cu limba scoasă, de nu-i mai rămîne decît să şi-o treacă peste propriile buze umflate de ruj, şi, cu toate că încă mai pompez înăuntrul ei – acum ceva mai uşor –, îmi dau seama că există o… problemă anume… dar nu mă pot gîndi chiar în momentul ăsta care ar putea fi… şi brusc îmi pică fisa în timp ce mă uit fix la sticla de apă Evian pe jumătate goală de pe noptieră şi mă trag înapoi, scrîşnind din dinţi:

— Căcat!

— Ce s-a-ntîmplat?! geme Courtney. Ai uitat ceva?!

Fără să-i răspund, mă ridic de pe patul-saltea şi mă duc spre baia ei, împiedicîndu-mă în timp ce încerc să-mi scot prezervativul, care mi se-mpulecă la jumătate, şi, tot încercînd să-l rulez înapoi drept, calc din greşeală pe cîntarul Genold, iar cînd bîjbîi cu mîna după comutator ca să aprind lumina, îmi buşesc degetul mare de la picior de tocul uşii. Trag o înjurătură, dar pînă la urmă reuşesc să deschid dulăpiorul cu medicamente.

— Patrick, ce faci?! îmi strigă Courtney din dormitor.

— Caut spermicidul lubrifiant solubil, îi răspund eu la fel de tare. Tu ce credeai că fac?! Că-mi caut vreun Advil pentru durere de cap?!

— Doamne iartă-mă! strigă ea. Nu-ţi dăduseşi cu spermicid?!

— Courtney, unde-l ţii?! îi strig eu, observînd o mică tăietură de la bărbierit deasupra buzei mele de sus.

— Nu te-aud, Patrick! îmi strigă ea.

— Luis are gusturi oribile în materie de colonie, bombăn eu, ducînd la nas o sticlă de Paco Rabanne şi

mirosind-o îndelung.

— Ce zici acolo?! întreabă Courtney.

— Spermicidul lubrifiant solubil! urlu eu, holbîndu-mă în oglindă şi căutînd la ea ceva echivalent cu batonul antiseptic Clinique cu care să-mi dau peste tăietura de la bărbierit.

— Cum adică „unde-l ţin“?! strigă ea. Nu-l aveai *tu* la tine?!

— Unde e nenorocitul ăla de spermicid lubrifiant solubil?! zbier eu. Spermicid! Lubrifiant! Solubil!

În timp ce urlu cuvînt după cuvînt, îmi dau cu puţin fond de ten Clinique de-al ei peste benghiul de deasupra buzei, după care îmi pieptăn părul pe spate.

— Raftul de sus, strigă ea. Aşa cred.

Scotocesc prin dulăpiorul ei cu medicamente, aruncînd o privire circulară peste baie, ocazie cu care observ cît de simplă este cada. Nu mă pot abţine să-i spun:

— Auzi, Courtney, zău c-ai face bine să-ţi pui şi tu mintea la contribuţie un pic şi să-ţi marmorezi cada sau să-i adaugi nişte jeturi Jacuzzi. Strig ceva mai tare: Courtney, m-auzi ce-ţi spun?!

După cîteva clipe lungi, ea zice:

— Da, Patrick… Te-aud.

Într-un tîrziu găsesc tubul în spatele unei sticle uriaşe – un borcan – de Xanax, pe raftul cel mai de sus al dulăpiorului cu medicamente, şi pînă nu mi se blegeşte sula de tot, îmi plasez un vîrf de deget din el în vîrful prezervativului, pe dinăuntru, pun zdravăn pe toată suprafaţa latexului pe dinafară, după care mă întorc în dormitor şi plonjez pe patul-saltea. Courtney se răsteşte la mine:

— Ce dracului, Patrick, nu eşti pe trambulină!,

dar eu n-o bag în seamă, în schimb mă aşez în genunchi deasupra ei şi-mi bag pula înapoi în ea, iar ea începe imediat să-şi ridice fundul ca să vină în întîmpinarea pistonului meu, îşi linge degetul mare de la o mînă şi începe să-şi maseze lindicul. Eu stau şi mă uit la pula mea cum intră şi iese cît e de lungă în şi din vaginul ei.

— Stai, gîfîie Courtney.

— Ce e?! gem eu nedumerit, la un pas de a-mi da drumul.

— Luis… e ca o cioată de stîrv, zice ea, tot gîfîind şi încercînd să mă împingă la o parte.

— Da, da, zic eu, aplecîndu-mă peste ea ca să-i ling urechea. Ca o cioată de stîrv… Luis. Nici eu nu pot să-l sufăr – şi brusc, excitat de scîrba lui Courtney faţă de mocofanul ei de prieten, încep să mă mişc mai repede şi simt că mi se apropie orgasmul.

— Nu, dobitocule, mîrîie Courtney. Te-am întrebat dacă te-ai uitat să aibă cauciucul vîrf. N-am zis de Luis că e o cioată de stîrv. Te-ai uitat la cauciuc dac-are vîrf?! Dă-te-afară.

— Ce să aibă ce?! mă mir eu.

— Scoate-ţi-o afară din mine, mîrîie Courtney, luptîndu-se cu mine.

— Nu te-aud ce spui, zic eu, coborînd gura spre sfîrcurile ei mici, fără cusur, care stau drepte în sus, în vîrfurile sînilor mari şi tari.

— Ieşi dracului afar-odată! ţipă ea.

— Ce vrei de la mine, Courtney?! mîrîi şi eu, lăsînd-o mai încet cu mişcarea din şolduri.

Mă îndrept şi rămîn în genunchi deasupra ei, cu pula încă pe jumătate înăuntru. Courtney se apucă de tăblie şi se trage în sus, lăsînd instrumentul meu să alunece afară.

— E fără vîrf, cred, precizez eu.

— Aprinde lumina, zice ea, încercînd să se ridice în fund.

— Doamne iartă-mă, zic eu, am plecat acasă.

— Patrick, aprinde lumina, zice ea pe un ton ameninţător.

Mă întind şi apăs pe butonul lămpii cu halogen Tensor.

— E fără vîrf, vezi?! îi arăt eu. Şi ce dacă?!

— Scoate-ţi-l, zice ea tăios.

— De ce?

— Pentru că trebuie să laşi cîţiva milimetri liberi în vîrf… zice Courtney, acoperindu-şi sînii cu

pledul Hermès şi ridicînd vocea din ce în ce mai mult, semn că răbdarea ei a ajuns la limită. Ca să rămînă loc pentru cînd îţi dai drumu'!

— Eu plec de-aici, o ameninţ eu, fără să mă mişc. Unde ţi-e litiul?!

Ea îşi trage o pernă peste cap şi mormăie ceva, luînd poziţia fetusului. Am impresia că a început să plîngă.

— Unde ţi-e litiul, Courtney?! o întreb din nou calm. E cazul să iei un pic din el.

Ea bombăne din nou ceva ce nu înţeleg şi scutură din cap a nu-nu-nu de sub pernă.

— Ce?! Ce-ai spus?! o întreb eu, străduindu-mă să-i vorbesc frumos şi făcîndu-mi laba ca să mi se scoale din nou. Unde e?!

De sub pernă abia se aud nişte smiorcăieli.

— Uite că plîngi şi te-aud că spui ceva, dar nu-nţeleg nici o vorbă din ce spui. Vorbeşte ca lumea! – şi încerc să-i iau perna de pe faţă.

Iarăşi bombăne ceva din care nu înţeleg absolut nimic.

— Courtney, o avertizez eu pe un ton deja furios, dacă tu ai spus acum ce cred eu c-ai spus, că litiul tău este într-o cutie în congelator, lîngă fructele congelate, şi că s-a transformat în sorbet… – şi încep să urlu – dacă asta mi-ai spus, să ştii că te omor. S-a făcut sorbet?! Litiul ăla al tău s-a făcut *sorbet*?! – şi, tot urlînd, îi smulg perna de pe faţă şi-i cîrpesc o palmă zdravănă peste ochi.

— Tu crezi c-aşa mă exciţi, punîndu-mă să fac sex neprotejat?! ţipă şi ea la mine.

— Doamne iartă-mă, zău că nu merită toată chestia asta! îmi spun eu printre dinţi şi-mi trag prezervativul mai jos, cît să rămînă cîţiva milimetri liberi, foarte puţini de fapt. Ia spune tu, Courtney, pentru ce stă ăsta aşa? Ă?! Ia zi! Îi mai trag o palmă, de data asta mai uşor. De ce stă tras mai jos?! Ca să rămînă loc pentru cînd îmi dau eu drumu', nu?!

— Să ştii că aşa nu mă exciţi deloc! se isterizează ea, sughiţînd de plîns şi încercînd să înghită. Am o promoţie care trebuie să-mi vină. În

luna august plec în Barbados şi n-am chef să mă trezesc cu vreun sarcom Kaposi[3] care să-mi strice toate planurile! – şi se îneacă, şi tuşeşte. Doamne, Doamne – vreau să-mi pun un chiloţel, se smiorcăie ea. Norma Kamali – mi-am cumpărat de curînd de la Bergdorf's.

Eu o apuc de cap şi o forţez să se uite cum este aplicat acum prezervativul:

— Uite! Eşti fericită aşa?! Proasta naibii! Eşti fericită, proasta naibii?!

Fără să se uite la sula mea şi plîngînd, Courtney zice:

— Aoleu, Doamne… Haide, ia şi termină ce-ai început,

şi se lasă înapoi pe spate în pat.

Îmi vîr pula brusc înapoi între picioarele ei şi pînă la urmă ajung la un orgasm, dar atît de slab, încît parcă nici n-ar fi. Geamătul meu de imensă – deşi oarecum previzibilă – dezamăgire Courtney îl interpretează ca fiind de plăcere, ceea ce în prima clipă o face să se excite chiar şi aşa, cum stă în pat sub mine şi boceşte şi-şi trage nasul, drept care întinde o mînă să se pipăie, dar mie începe să mi se blegească aproape imediat – poate chiar din momentul în care mi-a venit – şi dacă nu-mi scot sula din ea cît încă mai e cît de cît tare, o să facă altă criză de nervi, aşa încît mă smulg efectiv din vaginul ei, strîngînd cu degetele baza prezervativului. După vreo douăzeci de minute, în care zacem amîndoi cît mai departe unul de altul, la marginile patului, timp în care mi se plînge de Luis şi de cum a uitat ea la Harry's planşeta de tăiat şi răzătoarea de brînză din argint masiv şi formele de copt brioşe, Courtney se ridică şi încearcă să mi-o ia la cioc.

— Şi eu vreau să te mai fut o dată, zic eu, dar fără să-mi pun prezervativ, pentru că aşa nu simt nimic.

Ea îşi ridică gura de pe puţa mea de-acum mică şi pitică, se uită urît la mine şi-mi spune pe un ton cît se poate de calm:

— Dacă nu-ţi pui, oricum n-ai să simţi nimic.

1. Specialitate mexicană asemănătoare cu şaorma arabă, constînd dintr-o foaie de aluat nedospit în care se înfăşoară, ca umplutură, carne, brînză, fasole coaptă etc.
2. În original jocul de cuvinte este o anagramă imposibil de reprodus în româneşte: *melon* (pepene) – *lemon* (lămîie). Traducerea caută să refacă jocul de cuvinte, păstrînd noţiunea de lămîie.
3. Tumoare malignă care se manifestă de obicei la nivelul epidermei şi are drept cauză principală infecţia cu virusul HIV.

O şedinţă de lucru

Jean, secretara mea, care e îndrăgostită de mine, intră în biroul meu fără să sune mai întîi, ca să mă anunţe că am o şedinţă foarte importantă la nivelul firmei, la care trebuie să iau parte la ora unsprezece. Eu stau la biroul Palazzetti cu tăblie de sticlă, holbîndu-mă la monitor din spatele ochelarilor Ray-Ban; mestec o pastilă de Nuprin şi încerc să scap de mahmureală după o orgie cu cocaină începută relativ nevinovat aseară la Shout! alături de Charles Hamilton, Andrew Spencer şi Chris Stafford, continuată apoi la clubul Princeton, dezvoltată la Barcadia şi încheiată la Nell's pe la ora trei treizeci. Şi, cu toate că azi-dimineaţă – în timp ce mă dizolvam în baie, sorbind dintr-un Bloody Mary cu Stolicinaia după vreo patru ore de somn fără vise, în schimb cu năduşeală – mi-am adus aminte că într-adevăr aveam o şedinţă. Probabil c-am uitat de ea pe drumul cu taxiul către centru. Jean poartă o jachetă roşie mulată din mătase, fustă croşetată din şnur de vîscoză, pantofi roşii de piele întoarsă de la Susan Bennis Warren Edwards, cu funde satinate, şi cercei placaţi cu aur de la Robert Lee Morris. Stă proptită pur şi simplu în faţa mea, cu un dosar în mînă, nepăsătoare în faţa durerii mele.

După aproape un minut, în care mă prefac că nu-i dau nici o atenţie, în cele din urmă îmi cobor ochelarii de soare mai jos pe nas şi-mi dreg vocea:

— Da?! Ce să mai fie, Jean?!

— Azi sîntem domnul Prost-Dispus – şi-mi zîmbeşte, depunînd în acelaşi timp cu timiditate dosarul pe biroul meu.

Stă în faţa mea şi-aşteaptă de la mine… să ce?! – s-o binedispun pe ea cu scenete memorabile de-aseară?!

— Da, deşteapto, azi sînt domnul Prost-Dispus, şuier eu printre dinţi, apucînd brusc dosarul şi făcîndu-i vînt în sertarul de sus de la birou.

Ea se uită fix la mine şi nu ştie ce să creadă. Apoi face o mutră lezată în amorul propriu şi zice:

— A sunat Ted Madison şi a sunat şi James Baker. Vor să vă-ntîlniţi la ora şase la Fluties.

— Buuun, şi tu ce trebuie să faci?! oftez eu, uitîndu-mă pieziş la ea.

Jean rîde nevricos, tot proptită în faţa mea, cu ochii mari:

— De unde să ştiu eu?!

— Jean – şi mă ridic de la birou ca s-o conduc afară din cameră –, ce… anume… spui…?!

Ea stă să se gîndească o vreme, dar pînă la urmă, speriată, îşi încearcă norocul:

— Spun… pur şi simplu… că nu…?!

— Spui… pur şi simplu… că nu, dau eu din cap, o împing afară şi trîntesc uşa.

Pînă să ies din birou ca să mă duc la şedinţă, iau două tablete de Valium cu apă Perrier, îmi dau pe faţă cu o loţiune de curăţare în profunzime, utilizînd nişte tampoane de bumbac pre-umezite, după care îmi aplic un hidratant. Port un costum de tweed de lînă şi o cămaşă de bumbac în dungi, ambele Yves Saint Laurent, cravată de mătase Armani şi o pereche nouă de pantofi negri Ferragamo cu bombeu. Îmi clătesc gura cu soluţie Plax, apoi mă spăl pe dinţi, iar cînd îmi suflu nasul, mă trezesc că nişte fuioare groase de muci amestecaţi cu sînge îmi pătează o batistă de patruzeci şi cinci de dolari de la Hermès, pe care, din păcate, n-am primit-o cadou. Dar cum am băut aproape douăzeci de litri de apă Evian pe zi şi am mers cu regularitate la salonul de bronzat, uite că o noapte de destrăbălare nu mi-a afectat nici netezimea pielii, nici culoarea bronzului. Am chiar şi aşa un ten minunat. Cu trei picături de Visine îmi limpezesc ochii. Cu o pungă cu gheaţă îmi întind pielea. Concluzia este una singură: mă simt ca dracu', în schimb arăt bine.

Tot eu sînt primul care ajunge în sala de consiliu. În urma mea vine Luis Carruthers, care se ţine scai după mine, ca un căţel, şi mi se-aşază pe scaunul de-alături, ceea ce înseamnă c-ar trebui să-mi

dau jos căştile. Luis poartă o haină sport de lînă în carouri, pantaloni de lînă, cămaşă de bumbac Hugo Boss, cravată multicoloră – pantalonii de la Brooks Brothers, bănuiesc. Începe să-mi toace capul cu un restaurant din Phoenix, Propheteers, despre care adevărul este că mă interesează să aflu cîte ceva, dar nu de la Luis Carruthers. Totuşi, după ce am luat zece miligrame de Valium, merge şi el. Patty Winters a chemat azi-dimineaţă în emisiunea ei cîţiva descendenţi ai celor din Convoiul Donner[1].

— Clienţii erau totalmente mocofani, după cum mă aşteptam, zice Luis. Au vrut să mă ducă să văd *Mizerabilii* în variantă locală, dar eu văzusem deja filmul la Londra, aşa că…

— Ai avut probleme cu rezervarea la Propheteers?! întreb eu, tăindu-i vorba.

— Nu. Absolut deloc, zice el. Am mîncat tîrziu.

— Ce-aţi comandat?! îl întreb.

— Eu am luat stridii opărite, somn şi tartă cu alune.

— Am auzit că somnu-i bun acolo, şoptesc eu, pierdut în meditaţie.

— Clientul a luat cîrnaţi proaspeţi, pui prăjit şi plăcintă cu brînză, zice Luis.

— Plăcintă cu brînză?! mă mir eu cînd aud cît de nefiresc sună o asemenea listă banală. Întreb: Cu ce sos, cu ce fructe era servit puiul ăsta prăjit?! În ce formă era tăiat?!

— Nici o formă, Patrick, zice el, la fel de mirat. Era… prăjit.

— Şi plăcinta cu brînză – cu ce arome?! Era încălzită la aburi?! insist eu. Cu brînză dulce de vaci, cu brînză de capră?! Avea în ea flori, coriandru sau ce-avea?!

— Era… simplă, zice el, după care adaugă: Patrick, eşti năduşit.

— Fata ce-a luat?! întreb eu, nebăgîndu-l în seamă. Piţipoanca clientului.

— Ăăă… a luat salată rustică, moluşte şi tartă cu lămîie, enumeră Luis.

— Moluştele erau la grătar?! Erau moluşte de *sashimi*?! Erau combinate cu ceva?! întreb eu. Măcar gratinate erau?!

— Nu, Patrick, zice Luis. Erau… înăbuşite.

Nu mai aud nimic din ce se petrece în sala de consiliu, fiindcă mă gîndesc la treaba asta şi o întorc pe toate părţile. Într-un tîrziu întreb:

— Cum vine aia „înăbuşit“, Luis?!

— Nu ştiu sigur, zice el. Cred că presupune o… oală cu capac.

— Şi vinul?! întreb eu.

— Un Sauvignon blanc din ’85, zice el. Jordan – două sticle.

— Maşina?! insist eu. Ţi-ai închiriat o maşină cît ai stat la Phoenix?!

— BMW, zîmbeşte el. O mică bijuterie neagră.

— Ura, şoptesc eu, aducîndu-mi aminte cum aseară, cînd am întrecut orice măsură într-o cabină de toaletă la Nell’s de-am ajuns să fac spume la gură, nu mă puteam gîndi decît la insecte, la o mulţime de insecte şi la vînat de porumbiţe – spume la gură şi vînat de porumbiţe. Zic: Phoenix. Janet Leigh era din Phoenix… Lungesc suspansul, apoi continui: Înjunghiată-n duş… Neinspirată scenă… După o pauză, adaug: Sîngele părea fals.

— Auzi, Patrick, zice Luis, vîrîndu-mi batista lui în mîna cu degetele strînse pumn, care se destind cînd mă atinge, Dibble şi cu mine mergem săptămîna viitoare să mîncăm de prînz la clubul Yale. Vrei să vii şi tu cu noi?!

— Sigur.

Mă gîndesc la Courtney, cum îşi ţinea picioarele desfăcute şi încrucişate în jurul gîtului meu, şi acum, cînd mă uit la Luis, am o senzaţie fugară de-o clipă că faţa lui seamănă cu un vagin vorbitor şi mă sperii de-mi sare inima din loc, îmi vine să zic ceva, dar nu pot decît să-mi şterg sudoarea de pe frunte.

— Foarte frumos… costumul tău, Luis, zic, deşi este ultimul lucru la care să-mi stea gîndul.

Luis îşi coboară privirile ca şi cum ar fi rămas fără grai, se înroşeşte tot şi-şi pipăie stînjenit reverul

de la haină.

— Mulţumesc, Pat. Şi tu arăţi minunat… cantotdeauna.

Şi întinde mîna să-mi pipăie cravata. Eu îi prind mîna din zbor, pînă să ajungă la mine cu degetele, şi-i spun:

— Complimentul este mai mult decît suficient.

Reed Thompson intră în sala de consiliu purtînd un costum de lînă în carouri la două rînduri, cu patru nasturi, cămaşă de bumbac în dungi şi cravată de mătase, toate Armani, plus nişte şosete albastre, vag nepotrivite, de la Interwoven şi pantofi negri Ferragamo cu bombeu, care arată exact la fel cu ai mei. Într-o mînă frumos manichiurată ţine un exemplar din *Wall Street Journal*, iar pe braţul celălalt duce un pardesiu-pelerină Bill Kaiserman din tweed. Dă din cap către toată lumea şi se aşază la masă vizavi de Luis şi de mine. Curînd după el intră şi Todd Broderick, îmbrăcat cu un costum de lînă la două rînduri, cu şase nasturi şi dungi de culoarea cretei, cămaşă înfoiată în dungi şi cravată de mătase, toate marca Polo, plus o taşcă pătrată din pînză, de mare efect, care sînt aproape sigur că e tot Polo. Următorul care intră e McDermott, ducînd în mînă un exemplar din *New York Magazine* de săptămîna asta şi unul din *Financial Times* chiar de azi şi purtînd o pereche nouă de ochelari fără dioptrii, cu rame din mahon roşu, un costum de lînă alb cu negru la un singur rînd, cu model de pătrăţele încălecate şi gulerul crestat, cămaşă-bluză de bumbac cu dungi şi guler larg şi cravată de mătase imprimată – toate concepute şi croite de John Reyle.

Eu zîmbesc, ridicînd din sprîncene către McDermott, care se aşază îmbufnat pe scaunul de lîngă al meu. Oftează, deschide ziarul şi se pune pe citit în tăcere. Cum n-a pronunţat nici un „salut“, nici o „bună dimineaţa“, se vede că e cu fundu-n sus şi ceva îmi spune că dintr-un motiv legat cumva de mine. În cele din urmă, simţind că Luis are de gînd să mă întrebe ceva, mă întorc spre McDermott.

— Ia zi, McDermott, ce s-a-ntîmplat?! îl întreb eu, zîmbind cu subînţeles. Ai avut mult de aşteptat la StairMaster în dimineaţa asta?!

— A zis cineva că s-a-ntîmplat ceva?! întreabă el, pufnind pe nas şi răsfoind paginile din *Financial Times*.

— Uite ce este, îi spun, aplecîndu-mă înspre el. Mi-am cerut deja scuze că am ţipat la tine în legătură cu pizza de la Pastels serile trecute.

— A zis cineva că despre aia era vorba?! întreabă el ţîfnos.

— Am crezut că ne-am lămurit deja cu chestia aia, îi şoptesc eu, apucîndu-mă de braţul scaunului lui şi zîmbindu-i lui Thompson peste masă. Îmi pare rău că am insultat pizza de la Pastels. Eşti mulţumit?!

— A zis cineva că despre aia este vorba?! repetă el.

— Şi-atunci despre ce e vorba, McDermott?! şoptesc eu, simţind ceva mişcare în spatele meu.

Număr pînă la trei şi brusc mă-nvîrt cu scaunul: îl prind pe Luis aplecat mult înspre mine, încercînd să tragă cu urechea. Luis îşi dă seama c-a fost prins şi se face iar mic pe scaunul lui, cu o mutră vinovată.

— McDermott, zău că e caraghios, şoptesc eu. Nu se poate să rămîi supărat pe mine pentru că mie mi s-a părut că pizza de la Pastels e… crustoasă.

— Sfărîmicioasă, zice el, aruncîndu-mi o privire ca o săgeată. Aşa ai spus că e: *sfărîmicioasă*.

— Îmi pare rău, îi spun eu. Dar n-am greşit. Aşa şi este. Ai citit ce scria în *Times* despre ea, da?!

— Uite-aici – îşi bagă mîna în buzunar şi scoate de acolo un articol tras la xerox, pe care mi-l înmînează. Am vrut să-ţi dovedesc cît de tare greşeşti. Citeşte-aici.

— Ce-i asta?! întreb eu, desfăcînd foaia împăturită.

— Este un articol despre eroul tău – Donald Trump, rînjeşte McDermott.

— Asta aşa e, zic eu precaut. Mă-ntreb de ce nu l-am văzut pîn-acum.

— Şiii… – McDermott aruncă o privire peste articol şi arată cu un deget către ultimul paragraf, pe care l-a şi subliniat cu cerneală roşie: Unde consideră Donald Trump că se găseşte cea mai bună pizză din Manhattan?!

— Stai să citesc, oftez eu, dîndu-l la o parte cu mîna. Poate că n-ai dreptate. Ce poză de doi bani!

— Bateman, uite-acolo jos – ţi-am încercuit! zice McDermott.

Eu mă prefac că-i citesc nenorocitul de articol, dar simt cum mă cuprinde furia şi nu mă pot abţine să-i dau înapoi foaia lui McDermott şi să-l întreb, mai mult decît prost dispus:

— Şi *ce* dacă?! Ce-nseamnă asta?! Ce-ncerci tu, McDermott, să-mi spui?!

— Ce părere mai ai acum despre pizza de la Pastels, Bateman?! întreabă el, jubilînd.

— Păăăi… zic eu, cîntărindu-mi cuvintele cu grijă, cred că va trebui să mai merg o dată acolo şi să încerc pizza din nou… Apoi, scrîşnind din dinţi: Părerea mea este că ultima dată cînd am fost acolo pizza era…

— Sfărîmicioasă?! mă ispiteşte McDermott.

— Îhî, dau eu din umeri. Sfărîmicioasă.

— Ahaaa, zîmbeşte McDermott victorios.

— Uite ce este, încep eu, dacă pizza de la Pastels îi place lui Donny… – şi nu-mi place deloc să recunosc aşa ceva de faţă cu McDermott, dar oftez, n-am ce face – …atunci îmi place şi mie.

McDermott îşi rîde în bărbie, jubilînd.

Număr trei cravate din crep de mătase, o cravată Versace din mătase ţesută, două cravate-eşarfe din mătase, o cravată Kenzo de mătase, două cravate de mătase cu perforaţii. Parfumuri Xeryus, Tuscany, Armani, Obsession, Polo, Grey Flannel şi chiar şi Antaeus se amestecă, împletindu-se unele cu altele, emană din costume şi se ridică în aer, creînd o combinaţie originală, un parfum rece şi greţos.

— Dar nu-mi cer scuze, îl avertizez pe McDermott.

— Păi, ţi-ai şi cerut, Bateman, zice el.

Paul Owen intră şi el în sala de consiliu, purtînd o haină sport de caşmir cu un singur nasture, pantaloni de lînă tropicală flanelată, cămaşă Ronaldus Shamask cu reverele prinse cu capse, dar cravata – cu dungi late, albastre, negre, roşii şi galbene, din colecţia Zanzarra de la Andrew Fezza – este cea care mă impresionează. Luis Carruthers cade şi el în admiraţie, se apleacă înspre scaunul meu şi întreabă, dacă-l înţeleg eu bine:

— Crezi c-o fi avînd şi-un suspensor asortat la chestia aia?!

Văzînd însă că eu nu-i răspund, se retrage, deschide unul din numerele din *Sports Illustrated* aflate în mijlocul mesei şi se apucă de citit un articol despre echipa olimpică de sărituri la trambulină, fredonînd în acelaşi timp un cîntec oarecare.

— Bună, Halberstam, zice Owen, trecînd pe lîngă mine.

— Bună, Owen, zic eu, admirîndu-i coafura şi părul pieptănat lins pe spate, cu o cărare atît de dreaptă şi de precis desenată că… mă lasă fără grai şi-mi fac o notă mentală să-l întreb de unde-şi cumpără produsele de îngrijire a părului, ce marcă de spumă foloseşte – eu unul bănuind, după ce pritocesc în minte toate posibilităţile, că este vorba de Ten-X.

Greg McBride intră în sală şi se opreşte lîngă scaunul meu:

— Ai văzut-o azi-dimineaţă pe Winters cu emisiunea ei?! Să mori de rîs, nu alta! – şi ne plesnim palmele unul altuia ca hocheiştii, după care Greg se aşază pe un scaun între Dibble şi Lloyd.

Dumnezeu ştie de unde-au apărut şi-ăştia.

Kevin Forrest, care intră împreună cu Charles Murphy, tocmai zice:

— Selectorul meu de apeluri e bulit. Felicia l-a-mbîrligat cumva.

Nici nu mai bag de seamă care cu ce e îmbrăcat. Dar mă trezesc uitîndu-mă lung după butonii de firmă ai lui Murphy, rotunzi ca nişte ochi de bufniţă, numai că albaştri, de cristal.

1. Denumire dată unui grup de colonişti din care făceau parte familia unui anume George Donner şi cea a fratelui său Jacob. Grupul pornise să colonizeze Vestul Statelor Unite într-un convoi de căruţe şi a rămas înzăpezit în munţii Sierra Nevada în iarna dintre 1846-1847. Aproape jumătate dintre emigranţi au murit şi o parte dintre cei rămaşi au ajuns să-şi mănînce morţii ca să poată supravieţui.

La centrul de casete video, apoi la D'Agostino's

Mă-nvîrt prin VideoVisions, centrul de închiriere de casete video din apropiere de apartamentul meu din Upper West Side, sorbind dintr-o doză de Pepsi fără zahăr, în timp ce noua casetă audio a lui Christopher Cross răcneşte din căştile de la walkmanul meu Sony. După serviciu am jucat racquetball cu Montgomery, pe urmă am fost la o şedinţă de masaj *shiatsu*, după care m-am întîlnit cu Jesse Lloyd, Jamie Conway şi Kevin Forrest ca să bem ceva la Rusty's, pe Strada 73. În seara asta mi-am pus un pardesiu nou de lînă marca Ungaro Uomo din Paris şi port în mînă o servietă Bottega Veneta şi o umbrelă Georges Gaspar.

Centrul de închirieri este mai aglomerat decît de obicei. Prea multe perechi stau la coadă ca să mai pot închiria *Şcoala de corecţie pentru hermafrodiţi* sau *Ginger şi pizda ei* fără să mă simt stînjenit sau ruşinat, plus că deja m-am ciocnit de Robert Ailes de la First Boston la secţiunea „Filme de groază" – sau cel puţin aşa cred, că era Robert Ailes. Mi-a bombănit un „Bună, McDonald" cînd a trecut pe lîngă mine cu *Vineri 13 – Partea a şaptea* şi un documentar despre avorturi într-o mînă la care am observat că avea o manichiură bine făcută – păcat că avea şi un Rolex care mie mi s-a părut a fi imitaţie de aur.

Din moment ce filmele porno par a ieşi din discuţie, trec repede în revistă, cu sentimentul marginalizării, „Comedia uşoară" şi mă opresc la un film cu Woody Allen. Dar tot nu sînt mulţumit. Vreau altceva. Trec prin secţiunea „Muzică rock" – nimic –, după care ajung la „Comedie de groază" – idem – şi la un moment dat mă simt cuprins de un puseu de anxietate: Ce pizda mă-sii sînt atîtea filme din care nu mai ştii ce s-alegi?! Mă ascund în spatele unui panou mare de carton – reclama la noua comedie cu

Dan Aykroyd – şi iau două tablete de cinci miligrame de Valium, pe care le înghit cu ce mi-a mai rămas din doza de Pepsi fără zahăr. Pe urmă, cu un gest aproape mecanic, de parcă aş fi programat, întind mîna după *Trupul numărul doi*, film pe care l-am închiriat deja de treizeci şi şapte de ori, şi mă îndrept spre casă, unde stau şi-aştept douăzeci de minute ca să mă ia în evidenţă o fată bondoacă – supraponderală cu vreo trei kile, părul creţ şi uscat –, care mai şi poartă un pulover lălîu, fără nici o formă – în mod sigur *nu* de firmă –, probabil ca să ascundă faptul că nu are deloc ţîţe, şi chiar dacă are pe bune ochi frumoşi, cui dracu'-i pasă?! În fine, îmi vine şi mie rîndul. Îi întind cutiile goale.

— Atîta?! întreabă ea, luînd de pe tejghea cardul meu de client.

Mi-am pus mănuşi Mario Valentino de culoare negru persan. Abonamentul la VideoVisions mă costă numai două sute cincizeci de dolari pe an.

— Aveţi vreun film cu Jami Gertz?! întreb eu, căutînd să stabilesc un contact vizual cu fata.

— Ce anume?! întreabă ea distrată.

— Vreun film în care să joace Jami Gertz?! repet eu.

— Cine?! zice ea şi introduce nişte date în calculator, după care întreabă fără să se uite la mine: Cîte nopţi?!

— Trei, zic eu. Nu ştiţi cine este Jami Gertz?!

— Nu cred, răspunde ea.

De fapt, chiar oftează.

— Jami Gertz, zic eu. O actriţă.

— Nu cred că ştiu despre cine vorbiţi, zice ea pe un ton care sugerează că se simte hărţuită.

Mă, la urma urmei tipa lucrează într-un centru de închiriat casete video şi dacă are-o meserie atît de pretenţioasă şi de dură, atitudinea ei de scroafă este pe de-a-ntregul justificată, corect?! Cîte chestii i-aş putea face eu fetei ăsteia pe corp cu un ciocan, cîte cuvinte aş putea scrijeli pe ea cu o ţepuşă de spart gheaţa! Tipa îi întinde cutiile mele individului din spatele ei, eu mă prefac a nu băga de seamă cît de

oripilat reacţionează el în momentul în care mă recunoaşte, după ce aruncă o privire pe cutia cu *Trupul numărul doi*, şi totuşi se întoarce conştiincios şi intră într-un fel de seif din spatele magazinului, după casetele propriu-zise.

— Ba da. Sînt convins că ştiţi, zic eu bine intenţionat. Apare în reclamele-alea la Coca-Cola fără zahăr. Le ştiţi care sînt.

— Şi totuşi mă tem că nu ştiu, zice ea pe un ton plat, care-mi taie aproape tot elanul, în timp ce introduce în calculator titlurile filmelor şi numărul meu de abonat.

— Mie-mi place partea aia din *Trupul numărul doi*, zic eu, chinuindu-mă să înghit, în care femeia… este perforată cu… bormaşina din film… Ex-ce-lentă…

Am senzaţia că s-a făcut dintr-odată o căldură înăbuşitoare în centrul de închirieri şi, după ce-mi şoptesc în bărbie „Doamne, Dumnezeule!“, pun o mînă înmănuşată pe tejghea, ca să nu-mi mai tremure.

— …Şi sîngele începe să curgă din tavan.

Respir adînc şi cînd spun vorbele-astea, capul meu începe să încuviinţeze din proprie iniţiativă, şi tot caut să înghit, cu un singur gînd în minte, că *trebuie să-i văd pantofii*. Aşa că fac ce fac şi, cît mai discret cu putinţă, încerc să arunc o privire după tejghea ca să-mi fac damblaua, să văd cu ce e-ncălţată – să-nnebunești, nu alta: are-n picioare nişte ghete de sport oarecare – nu tu K-Swiss, nu Tretorn, nu Adidas, nu Reebok – unele ieftine şi-atît.

— Semnaţi aici, zice ea şi-mi întinde casetele fără să se uite măcar la mine, refuzînd să mă recunoască, după care, inspirînd şi expirînd cu zgomot, face semn să vină următorul la rînd, adică o pereche cu un bebeluş.

Pe drumul de întoarcere spre apartamentul meu, mă opresc la D'Agostino's, de unde-mi cumpăr pentru cină două sticle mari de apă Perrier, un set de şase cutii de Coca-Cola Clasic, o lăptucă, cinci bucăţi de kiwi medii, o sticlă de oţet aromat de tarhon, o

cutie de frişcă bătută, o casoletă de buşeuri pentru cuptorul cu microunde, o cutie de *tofu* şi un baton de ciocolată albă, pe care-l culeg de la casă.

Cînd ies din magazin, dau peste un vagabond proţăpit chiar sub afişul cu *Mizerabilii*, care-mi arată o pancartă cu mesajul NU MAI AM SLUJBĂ. MI-E FOAME. NU AM BANI. VĂ ROG AJUTAŢI-MĂ şi care începe să plîngă după ce eu îi fac figura cu „Hai să rîdem de-un milog cu un dolar“ şi-i spun:

— Doamne, Isuse Cristoase, da’ mai du-te, mă omule, şi te bărbiereşte!,

după care ochii mei se răsucesc, parc-ar fi ghidaţi de radar, după un Lamborghini Countach roşu tras lîngă bordură, care străluceşte sub lumina felinarelor, dar deodată mă opresc din mers, fiindcă pastilele de Valium îşi fac efectul brusc, pe neaşteptate, ca o lovitură în moalele capului, şi totul în jurul meu îşi pierde consistenţa: vagabondul plîngăcios, tinerii negri drogaţi care dansează rap după ritmurile asurzitoare ale unei boxe, norii de porumbei care zboară pe deasupra capetelor tuturor, căutîndu-şi loc de înnoptat, sirenele ambulanţelor, claxoanele taxiurilor, păsărica deloc urîtă îmbrăcată cu o rochie Betsey Johnson – toate se estompează şi, ca într-un fel de filmare cadru cu cadru, dar totuşi în mişcare cu încetinitorul, ca la cinematograf, soarele apune, oraşul se întunecă şi nu mai văd nimic altceva decît acel Lamborghini roşu şi nu mai aud nimic altceva decît propria mea gîfîială constantă şi egală. După multe minute, habar n-am cîte, încă mai stau şi salivez în faţa magazinului, cu privirile aţintite în gol.

Tratament facial

Plec de la serviciu la ora patru şi jumătate şi mă duc la Xclusiv, unde fac exerciţii timp de o oră cu greutăţi individuale, pe urmă iau un taxi pînă în partea cealaltă a Parcului, la Gio's de la Hotel Pierre, pentru un tratament facial, o manichiură şi – în limita timpului – o pedichiură. Stau întins pe masa înălţată dintr-un cabinet-rezervă şi o aştept pe Helga, tehniciana-dermatoloagă, pentru tratamentul facial. Cămaşa mea de la Brooks Brothers şi costumul Garrick Anderson stau agăţate în vestiar, mocasinii A. Testoni se odihnesc pe podea cu şosetele de treizeci şi şase de dolari de la Barney's făcute ghem înăuntru; boxerii mulaţi de şaizeci de dolari de la Comme des Garçons sînt singurul articol vestimentar pe care-l mai am pe mine. Halatul pe care-ar trebui să-l port stă aruncat peste uşa de la cabina de duş, pentru că vreau s-o văd pe Helga admirîndu-mi trupul, să văd dacă-mi observă torsul, dacă vede cît de daţi naibii şi de beton mi s-au făcut muşchii abdominali de ultima dată cînd am fost aici, deşi ea e mult mai bătrînă decît mine – să tot aibă treizeci, treizeci şi cinci de ani – şi nici gînd s-o iau vreodată s-o fut. Sorb dintr-un Pepsi fără zahăr pe care mi l-a adus valetul Mario, împreună cu un alt pahar, cu gheaţă zdrobită, pe care l-am comandat, dar nu-l mai vreau.

De pe un stativ de reviste Smithly Watson de sticlă îmi aleg numărul de astăzi din *New York Post* şi dau paginile, căutînd rubrica de bîrfe, dar îmi atrage atenţia un articol despre unii care au zărit de curînd nişte creaturi bizare, cică jumătate păsări, jumătate rozătoare – în principiu un fel de porumbei cu capete şi cozi de şobolani –, descoperite undeva în străfundurile Harlem-ului şi care acum se pare că se apropie încet, dar sigur, de centrul oraşului. Articolul este însoţit de o fotografie cu granulaţie mare înfăţişînd o asemenea arătare, dar specialiştii, ne asigură ziarul, sînt aproape convinşi că această nouă

specie este o păcăleală. Ca de obicei, asigurarea lor nu-mi alungă temerile şi mă simt cuprins de o silă de nedescris la gîndul că s-a găsit cineva care să-şi piardă timpul şi energia punînd la cale aşa ceva: să trucheze o fotografie (şi încă lucrată cu curu', pentru că vietatea aia parc-ar fi un căcat de Big Mac), s-o trimită la *New York Post*, după care în redacţie s-au găsit unii care au decis să se implice în toată povestea (şedinţe, dezbateri, poate intervenţii de ultim moment ca să se renunţe), au publicat fotografia, au pus pe cineva să scrie despre ea, să ia interviuri de la specialişti, şi pînă la urmă au inserat ştirea în pagina a treia din ediţia de astăzi, ca să provoace după-amiază discuţii pe tema asta la sute de mii de prînzuri din tot oraşul. Închid ziarul şi rămîn culcat pe spate, gata extenuat.

Uşa cabinetului-rezervă se deschide şi intră o fată pe care n-am mai văzut-o pînă acum. Deşi stau cu ochii pe jumătate închişi, tot văd că e tînără, italiancă şi arată bine. Ea îmi zîmbeşte, se aşază pe un scaun la picioarele mele şi începe să-mi facă pedichiura. Stinge lumina de sus, din plafon, şi lasă aprinse numai lămpile cu halogen amplasate strategic, care îmi luminează picioarele, mîinile şi faţa, restul încăperii rămînînd în întuneric, ceea ce mă împiedică să văd ce fel de corp are – atîta doar, că este încălţată cu ghete cu nasturi pînă la gleznă Maud Frizon din piele neagră şi piele de antilopă gri. Azi-dimineaţă Patty Winters şi-a făcut emisiunea pe tema „OZN-uri care te omoară". În fine, soseşte şi Helga.

— Aaa, domnu' Bateman, zice ea. Ce mai faceţi?!

— Foarte bine, Helga, zic eu, încordîndu-mi muşchii stomacului şi ai torsului.

Cum stau întins, cu ochii închişi, pare ceva firesc: muşchii mei par să acţioneze din propria lor iniţiativă, iar eu nu-i pot opri. Dar Helga trage uşor halatul peste pieptul meu încordat şi-l încheie pînă sus la gît, prefăcîndu-se că nu vede rotunjimile muşchilor de sub pielea perfect bronzată.

— Aţi revenit atît de curînd, comentează ea.

— Numai acum două zile am mai fost, zic eu, nepricepînd unde bate.

— Ştiu, dar… – şi lasă propoziţia neterminată în timp ce se spală pe mîini la chiuvetă. Nu contează.

— Helga… încep eu.

— Da, domnu' Bateman?!

— Cînd am intrat aici, am observat o pereche de pantofi bărbăteşti cu funduliţe aurii, de la Bergdorf Goodman, care fuseseră puşi la lustruit în faţa uşii de-alături. Ştii cumva ai cui sînt?! o întreb.

— Ai domnului Erlanger, zice ea.

— Domnul Erlanger de la Lehman's?!

— Nu, domnu' Erlanger de la Salomon Brothers, mă lămureşte Helga.

— Ţi-am spus vreodată că-mi doresc să-mi pun o mască dintr-alea mari şi galbene, cu zîmbet larg, şi compact-discul cu varianta lui Bobby McFerrin la *Don't Worry, Be Happy* („Să nu-ţi pese, fii fericit"), să iau o fată şi un cîine – un collie, un chow, un sharpei, nici nu contează ce rasă –, să conectez şi fata şi cîinele la o pompă de transfuzie, la un set de intravenoase, şi să le schimb sîngele între ei, mă-nţelegi?!, să pompez sîngele cîinelui în corpul fetei şi invers – ţi-am povestit vreodată chestia asta?!

În timp ce vorbesc, o aud pe fata care-mi lucrează picioarele că fredonează, mai mult pentru ea însăşi, una dintre melodiile din *Mizerabilii*, pe urmă Helga îmi dă cu un tampon de bumbac umezit de-o parte şi de alta a nasului, aplecîndu-se pînă lîngă faţa mea şi inspectîndu-mi porii. Eu rîd ca un maniac, după care inspir profund şi-mi duc o mînă la piept. Mă aştept să dau peste o inimă care să galopeze ca nebuna, grăbită şi nerăbdătoare, dar nu simt nimic, nici măcar o bătaie.

— Şşşt, domnu' Bateman, staţi liniştit, zice Helga, frecîndu-mă pe faţă cu un burete-mănuşă aspru şi cald, care la început mă înţeapă, dar apoi mă răcoreşte.

— Bine, zic eu, stau liniştit.

— E-hee, domnu' Bateman, îmi susură Helga, aveţi aşa un ten frumos. Cîţi ani aveţi, dacă nu vă

supăraţi?!

— Douăzeci şi şase.

— A, de-asta-i aşa. Atît de curat. Atît de delicat – şi oftează: Relaxaţi-vă.

Mă las în voia ei, dîndu-mi ochii peste cap. Versiunea Muzak după *Don't Worry, Baby* („Nu-ţi fă griji, păpuşo“) îmi alungă toate gîndurile negre şi încep să-mi treacă prin minte numai lucruri pozitive: rezervarea pentru masa de diseară cu Cecelia Wagner, prietena lui Marcus Halberstam; piureul de păstîrnac de la braseria din Union Square; cum am schiat pe muntele Buttermilk din Aspen la Crăciunul trecut; noul compact-disc cu Huey Lewis and the News; cămăşile-bluze Ike Behar, Joseph Abboud sau Ralph Lauren; două bucăţele bune şi frumoase date cu ulei, care-şi ling una alteia păsăricile şi inelele curului sub lumina nemiloasă a reflectoarelor; camioane-ntregi de lăptuci şi coriandru; nuanţa mea de bronz; felul cum arată muşchii mei de pe spate cînd lumina din baie cade pe ei sub un anumit unghi; mîinile cu care îmi pipăie Helga pielea netedă a feţei, aplicînd pe ea şi masînd în ea creme, loţiuni, tonifiante, în timp ce-mi şopteşte la ureche pe un ton admirativ: „Vai, domnu' Bateman, aveţi o piele atît de curată şi de netedă, atît de curată“; faptul că nu locuiesc într-un parking de rulote, nici nu lucrez la vreo sală de popice, nici nu merg la jocuri mecanice, nici nu mănînc cotlete la grătar; felul cum arată clădirea AT&T la miezul nopţii – numai la miezul nopţii. Jeannie vine şi ea şi începe să-mi facă manichiura: îmi taie şi-mi fasonează unghiile, după care mi le freacă bine cu un disc abraziv, ca să netezească eventualele colţuri rămase.

— Data viitoare le vreau ceva mai lungi, Jeannie, o avertizez eu.

Fără să scoată o vorbă, îmi ia ambele mîini şi mi le bagă într-o soluţie caldă de lanolină, le şterge bine şi-mi dă cu un umidifiant de pieliţe, pe urmă taie toate pieliţele şi mă curăţă sub unghii cu un beţigaş cu bumbac în vîrf. În tot acest timp un vibrator cu căldură îmi masează mîinile şi antebraţele. În fine,

fata îmi lustruieşte mai întîi unghiile cu piele de căprioară, după care le acoperă cu lac de unghii.

La întîlnire cu Evelyn

Evelyn mă caută prin selectorul de apeluri pe linia trei şi n-aş vrea să preiau apelul ei, dar din moment ce şi eu aştept pe linia doi să aflu dacă Bullock, şeful de sală de la noul restaurant Davis François din Central Park South, are vreo renunţare pentru diseară, ca să mergem, Courtney (care aşteaptă pe linia unu) şi cu mine, să luăm cina la el, preiau totuşi apelul, în speranţa că mă sună de la curăţătorie. Dar nu, este Evelyn şi ştiu că nu e deloc cinstit faţă de Courtney, dar îi preiau apelul. Îi spun că vorbeam pe cealaltă linie cu antrenorul meu personal. Pe urmă îi spun lui Courtney că trebuie să preiau apelul lui Paul Owen şi că ne vedem la ora opt la Turtles, după care îmi anulez singur legătura cu Bullock, şeful de sală. Evelyn îmi spune că stă la hotelul Carlyle, pentru că femeia care locuia în vila de lîngă vila ei a fost găsită azi-noapte moartă, decapitată, aşa că ea, Evelyn, e zdruncinată rău de tot. Nu s-a simţit în stare să meargă la serviciu astăzi şi-atunci şi-a petrecut toată după-amiaza încercînd să se calmeze cu tratamente faciale la Elizabeth Arden. Pretinde să luăm cina împreună diseară, după care mă întreabă, pînă să apuc eu să-mi construiesc o minciună plauzibilă, o scuză acceptabilă:

— *Unde*-ai fost azi-noapte, Patrick?!

Nu-i răspund imediat.

— De ce?! Da' tu unde-ai fost?! o întreb şi eu, încă uşor năduşit după exerciţiile din după-amiaza asta, bînd pe nerăsuflate dintr-o sticlă de apă Evian.

— M-am certat cu portarul de la Carlyle, zice ea pe un ton oarecum ţîfnos. Acuma spune-mi şi tu, Patrick – tu unde-ai fost?!

— De ce te-ai certat cu ăla?! întreb eu.

— Patrick… zice ea – afirmaţie fără echivoc.

— Sînt aici, îi răspund eu după cîteva clipe.

— Patrick, nu contează. Telefonul din camera mea nu are decît o singură linie şi nu am avut nimic pe lista de apeluri, zice ea. Unde-ai fost?!

— Am fost… să mă fîţîi pe la centrul de închiriat casete video, îi spun eu mulţumit, felicitîndu-mă în sinea mea, cu telefonul cu antenă proptit între ureche şi umăr.

— Am vrut să vin la tine, zice Evelyn cu o voce plîngăcioasă, ca de fetiţă. Mi-a fost frică. Şi-acuma-mi mai este. Nu simţi chestia asta din vocea mea?!

— Să ştii că… de fapt… nu sună aşa cîtuşi de puţin – dimpotrivă.

— Ba da, Patrick, vorbesc serios. Sînt şi-acuma-ngrozită, zice ea. Tremur toată. Ca o frunză tremur. Uite, s-o-ntrebi pe Mia, cosmeticiana mea, care mi-a spus că sînt, cică, încordată.

— Mă rog, zic eu, oricum n-ai fi putut veni la mine.

— De ce nu, iubitule?! se smiorcăie Evelyn, după care se adresează cuiva care tocmai a intrat în camera ei: A, du, te rog, căruciorul pînă lîngă fereastr, -acolo… nu aia, fereastra *aia*… şi spune-mi, te rog, unde dracu' e maseuza aia?!

— Pentru că aveam în frigider capul vecinei tale, zic eu şi casc şi mă-ntind. Auzi – cină?! Tu şi cu mine – da' unde?! M-auzi?!

La ora opt şi jumătate stăm amîndoi faţă în faţă la Barcadia. Evelyn poartă o jachetă Anne Klein de mătase artificială, fustă din crep de lînă, bluză de mătase de la Bonwit's, cercei de colecţie din aur şi agate de la James Robinson, care costă în jur de patru mii de dolari. Eu port un costum la două rînduri, cămaşă de mătase cu dungi aplicate, cravată de mătase cu model şi pantofi de piele fără şireturi, toate marca Gianni Versace. Nici nu am anulat rezervarea la Turtles, nici nu am anunţat-o pe Courtney să nu mai vină la întîlnire acolo, aşa că probabil îşi va face apariţia pe la opt şi un sfert, complet dezorientată, iar dacă astăzi nu a luat deloc Elavil, probabil c-o să fie furioasă şi ăsta-i motivul – nu sticla de şampanie Cristal pe care Evelyn insistă s-o comandăm pentru ca după aceea s-o amestece cu lichior – care mă face să rîd în gura mare.

Aproape toată după-amiaza mi-am petrecut-o la cumpărat cadouri de Crăciun timpurii pentru mine însumi – o pereche de foarfece mari de la o parfumerie de lîngă City Hall, un deschizător de scrisori de la Hammacher Schlemmer, un cuţit de brînză de la Bloomingdale's, care să se potrivească la tăblia de brînză lăsată pe biroul meu de Jean, secretara mea care mă iubeşte, înainte de pauza de prînz, cînd eram într-o şedinţă. Patty Winters a avut azi-dimineaţă o emisiune despre posibilitatea izbucnirii unui război nuclear şi, potrivit opiniilor adunate de la o serie întreagă de specialişti, există riscul destul de serios ca un asemenea război să izbucnească în orice moment într-un interval de cel mult o lună de zile. În momentul ăsta Evelyn parc-ar avea o faţă de cretă, cu buzele date cu un ruj violet, care creează un efect aproape de speriat. Îmi dau seama că pînă la urmă a ascultat de sfatul lui Tim Price şi a renunţat să mai utilizeze loţiunea de bronzat. Aşa cum şi eu renunţ să-i mai vorbesc despre treaba asta, ca să nu-i dau ocazia să mă bîrîie la cap cu negaţii inepte, şi o întreb despre Meredith, prietena lui Tim, pe care Evelyn o dispreţuieşte din motive care nu mi-au fost niciodată limpezi. Date fiind zvonurile despre mine şi Courtney, acum Evelyn a pus-o şi pe Courtney pe lista neagră, dar din motive care-mi sînt ceva mai clare. Chelneriţa grijulie dă să-mi toarne şi mie lichior de afine în Cristal, pentru că aşa i-a comandat Evelyn, dar eu pun palma peste gura paharului de şampanie.

— Nu, mulţumesc, îi spun. Poate mai tîrziu. În pahar separat.

— Petrecăreţ căcăcios, chicoteşte Evelyn, după care trage aer adînc în piept. Dar miroşi frumos. Cu ce ţi-ai dat – cu Obsession?! Zi, petrecăreţ căcăcios ce eşti, cu Obsession?!

— Nu, zic eu serios. Cu Paul Sebastian.

— Sigur că da, zîmbeşte ea, dînd peste cap al doilea pahar.

Pare a fi într-o dispoziţie mult mai bună, aproape zglobie, în orice caz mai bună decît te-ai

aştepta de la o femeie a cărei vecină s-a trezit cu capul retezat în decurs de cîteva secunde, conştientă fiind, de un mini-ferăstrău electric. Ochii Evelynei strălucesc pentru o clipă de la flacăra lumînărilor, apoi revin la cenuşiul lor spălăcit, normal.

— Ce mai face Meredith?! întreb eu, încercînd să maschez faptul că nu mă interesează cîtuşi de puţin.

— Aoleu, Doamne! S-a cuplat cu Richard Cunningham, geme Evelyn. Tipul de la First Boston. Dacă-ţi vine să crezi aşa ceva.

— Cred că ştii, comentez eu, că Tim avea de gînd s-o rupă cu ea. Se cheamă că sînt chit.

— Da' de ce, pentru Dumnezeu?! întreabă Evelyn surprinsă şi intrigată. Doar aveau casa aia fantastică-n Hamptons.

— Mi-aduc aminte că Price mi-a spus că se plictisea de moarte s-o vadă pe Meredith făcîndu-şi unghiile şi nimic altceva cîte-un weekend întreg.

— Aoleu, Doamne! exclamă Evelyn, apoi, vizibil descumpănită, zice: Stai aşa… Cum adică – nu avea pe nimeni altcineva să i le facă?!

— Tim zicea – şi mi-a repetat de multe ori chestia asta – că Meredith are toate calităţile unui moderator de concursuri televizate, zic eu sec, sorbind din paharul de şampanie.

Evelyn zîmbeşte secretos, mai mult în sinea ei.

— Tim e un nemernic.

Ca să mă aflu-n treabă, mă întreb dacă Evelyn ar fi de acord să se culce cu o altă femeie pe care, să zicem, aş aduce-o eu la ea acasă, în vila ei, şi dacă m-ar lăsa, presupunînd că eu aş insista, să mă uit cum şi-o trag ele două între ele. Dacă m-ar lăsa să le conduc eu, să le spun ce să-şi facă, să le aşez sub lămpi orbitoare cu halogen. Probabil că nu – nu par să fie mari şanse. Dar dac-aş forţa-o pe Evelyn, amenințînd-o cu pistolul?! Dacă le-aş amenința pe-amîndouă, de pildă, că le tai dacă nu-mi fac cheful?! Gîndul mi se pare destul de tentant şi chiar îmi imaginez întregul scenariu, limpede ca bună ziua. Merg pîn-acolo încît număr locurile pe banchetele

aşezate de jur împrejurul camerei, ba chiar ajung să număr şi spectatorii care stau pe banchetele alea.

Deocamdată Evelyn mă interoghează în legătură cu Tim.

— Unde crezi c-a dispărut nemernicul ăla?! Am auzit zvonuri că e la Sachs – zice ea pe un ton sumbru.

— Eu am auzit zvonuri că e la dezintoxicare, zic eu. Şampania asta nu-i destul de rece, sar de la una la alta şi înapoi: Nu-ţi trimite ilustrate?!

— De ce, e bolnav?! întreabă Evelyn cu un foarte vag tremur în glas.

— Da, cred că da, zic eu. Cred că despre asta e vorba. Ştii, dacă tot comanzi o sticlă de Cristal, măcar atîta lucru ar putea, nu crezi?, să fie rece…

— Aoleu, Doamne! exclamă Evelyn. Crezi c-ar putea fi bolnav?!

— Da. E internat într-un spital. În Arizona, adaug eu şi cuvîntul „Arizona“ îmi sună nu ştiu cum, misterios, aşa că-l mai spun încă o dată: În Arizona. Aşa cred.

— Aoleu, Doamne! exclamă Evelyn, de-acum efectiv îngrijorată, şi dă peste cap picul de Cristal pe care-l mai avea în pahar.

— Cine ştie… zic eu şi reuşesc să ridic din umeri aproape imperceptibil.

— Doar nu crezi… – Evelyn trage aer în piept şi pune paharul pe masă. Doar nu crezi că are… – acum îşi roteşte privirile peste sala restaurantului, apoi se apleacă spre mine şi şopteşte: …SIDA?!

— A, nu, nimic de genul ăsta, zic eu, cu toate că imediat regret că n-am făcut o pauză suficient de lungă, pentru ca ea să se sperie de-a binelea. Pur şi simplu… nişte… afecţiuni… – şi muşc vîrful unui baton de pîine cu ierburi, ridicînd din umeri – … cerebrale.

Evelyn oftează uşurată şi zice:

— E cumva cald aici?!

— Îmi vine în minte-acum un afiş pe care l-am văzut în staţia de metrou alaltăieri seară, înainte de a-i omorî pe negroteii ăia, doi puştani – era poza unui

viţel mic de tot, cu capul întors spre obiectivul camerei, cu ochii prinşi de bliţ larg deschişi şi privind fix şi parcă avea corpul fixat într-un soi de ladă şi sub fotografie scria cu litere mari, negre: „Întrebare: De ce nu poate acest viţel să meargă?!“ Şi mai jos: „Răspuns: Pentru că are numai două picioare“. Numai că după aia am văzut un alt afiş, cu exact aceeaşi fotografie, a exact aceluiaşi viţel, şi totuşi sub ăsta, al doilea, scria: „Renunţaţi la publicitate“. Fac o pauză, în timp ce degetele mele rostogolesc încoace şi încolo batonul de pîine cu ierburi, apoi întreb: Tu auzi măcar o vorbă din ce-ţi spun sau să m-aştept la mai multă reacţie din partea… să zicem, din partea frapierei ăsteia?!

Îi spun lucrurile astea uitîndu-mă fix în ochii ei, pronunţînd clar fiecare cuvînt, încercînd să mă fac înţeles, iar Evelyn deschide gura şi mă aştept, pe bună dreptate, să-mi recunoască personalitatea. Şi, pentru prima oară de cînd o cunosc, Evelyn se încordează toată să spună ceva interesant şi eu sînt tot numai ochi şi urechi la ce are de gînd să spună şi, în fine, zice:

— Aia eee…

— Da?! întreb eu, fiindcă este singurul moment al serii în care mă simt efectiv interesat de ce are Evelyn de spus şi-atunci o îndemn să zică mai departe: Da?! Aia este… ce anume?!

— Aia eee… Ivana Trump?! întreabă Evelyn, aruncîndu-şi privirile peste umărul meu.

Eu mă răsucesc pe scaun:

— Unde?! Unde-i Ivana?!

— În separeul de mai din faţă, a doua masă dinspre noi de la… – şi Evelyn face o pauză – …de la Brooke Astor. O vezi?!

Îmi mijesc ochii, îmi pun ochelari fără dioptrii Oliver Peoples şi-mi dau seama că Evelyn, care are privirile înceţoşate de la şampania botezată cu lichior, nu numai că a confundat-o pe Norris Powell cu Ivana Trump, dar l-a confundat şi pe Steve Rubell cu Brooke Astor şi pentru mine aşa ceva este prea mult, mai am un pic şi explodez.

— Nu, Doamne iartă-mă! Doamne iartă-mă, Evelyn! gem eu zdrobit, dezamăgit, cu adrenalina vîjîindu-mi prin cap şi prin mîini. Cum poţi s-o confunzi pe boarfa aia cu Ivana?!

— Scuze, ciripeşte Evelyn. Mai greşeşte fata.

— Aşa ceva te scoate din ţîţîni, şuier eu printre dinţi, cu amîndoi ochii strînşi.

Chelneriţa noastră bucăţică bună, care e-ncălţată cu pantofi escarpen satinaţi cu spatele înalt, ne pune pe masă alte pahare de şampanie pentru a doua sticlă de Cristal comandată de Evelyn. Văzînd că eu întind mîna după un alt baton de pîine cu ierburi, bucăţica bună îşi ţuguie buzele către mine, iar eu ridic capul şi mi le ţugui şi eu către ea, după care îmi cuprind din nou capul cu amîndouă palmele. Scena se repetă cînd ne aduce antreurile: pentru mine supă de dovleac picantă cu boabe de piper uscat; pentru Evelyn boabe de porumb uscate şi budincă de piper mexican. De cînd mi-a confundat-o pe Norris Powell cu Ivana Trump şi pînă ne-au sosit antreurile, eu mi-am ţinut ambele urechi acoperite cu mîinile, ca să n-o mai aud pe Evelyn, dar acum mi-e foame şi mă aventurez să-mi iau mîna dreaptă de la ureche. Într-o clipă turuiala ei mă asurzeşte:

— …pui la ceaun şi pateu de ficat de gîscă şi jazz cît cuprindea şi i-a plăcut la nebunie Savoy-ul, iar icrele de scrumbie – nişte culori colosale, şi aloe-le, şi cochilia, şi lămîia, şi Morgan Stanley…

Îmi pun mîinile la loc peste urechi, apăsînd şi mai tare. Dar foamea mă dovedeşte o dată în plus şi-atunci încep să fredonez cu glas tare pentru mine însumi, întinzînd mîna după lingură, dar degeaba: Evelyn are o voce atît de ascuţită, încît nu poate fi ignorată.

— Gregory îşi ia diploma de la Saint Paul cît de curînd, iar în septembrie se înscrie la Columbia, zice Evelyn, suflînd delicat peste budincă, deşi, din cîte ştiu eu, budinca asta se serveşte rece. Iar eu trebuie neapărat să-i iau un cadou de absolvire şi n-am nici cea mai vagă idee ce anume. Tu ce zici să-i iau, iubire?!

— Un afiş cu *Mizerabilii*…?! oftez eu, fără să glumesc întru totul.

— Excelent, zice ea şi suflă din nou peste budincă, pe urmă soarbe din paharul de Cristal şi se strîmbă.

— Ce e, dragă?! întreb eu, scuipînd un sîmbure de dovleac care descrie o traiectorie graţioasă prin aer şi aterizează fix în centrul scrumierei şi nu pe rochia Evelynei, care era de fapt ţinta mea. Mmm?!

— Nu mai avem lichior, zice ea. Vrei tu să-i faci semn chelneriţei?!

— Aşa este – nu mai avem, zic eu bine intenţionat, apoi adaug, tot zîmbind: Îţi dai seama că eu habar n-am cine este Gregory, mă-nţelegi ce vreau să spun, nu?!

Evelyn îşi aşază delicat lingura alături de farfuria cu budincă şi se uită în ochii mei.

— Domnule Bateman, zău că-mi plăceţi. Ador la dumneavoastră simţul umorului. Şi-şi pune mîna peste a mea şi mă strînge uşor, rîzînd, de fapt spunînd: Ha, ha, ha…

Numai că vorbeşte serios, nu glumeşte: Evelyn chiar îmi face un compliment. Chiar îmi admiră simţul umorului.

Antreurile ne sînt luate în acelaşi timp în care sosesc felurile principale, aşa că Evelyn este nevoită să-şi ia mîna de pe mîna mea, ca să facă loc farfuriilor. Ea a comandat prepeliţe îmbrăcate în aluat de porumb verde cu garnitură de stridii în coajă de cartof, iar eu iepure hrănit natural cu bureţi de Oregon şi cartofi prăjiţi cu ierburi.

…el a mers la Deerfield, pe urmă la Harvard. Ea a mers la Hotchkiss, pe urmă la Radcliffe…

Evelyn vorbeşte, dar eu n-o ascult. Dialogul ei îşi este lui însuşi suficient. Evelyn îşi mişcă buzele, dar eu nu aud nimic şi nu pot s-o ascult, nu mă pot concentra cînd văd că iepurele meu este tăiat… în formă… de unde şi pînă unde… de stea! Cartofii prăjiţi, lungi ca nişte şireturi de pantofi, sînt aşezaţi de jur împrejurul lui şi tot restul farfuriei – care este albă, de porţelan, şi are mai mult de jumătate de

metru în diametru – este stropit cu sos gros de *chilli* şi roşii, vrînd să înfăţişeze un apus de soare, deşi mie îmi sugerează o rană mare de glonţ. Scutur din cap uşor – nu-mi vine să cred – şi apăs carnea cu un deget, lăsînd o urmă în ea, pe urmă încă una – e clar că am nevoie de un şervet, altul decît al meu, cu care să mă şterg pe degete. Evelyn este şi acum în plin monolog – formidabil cum reuşeşte să vorbească şi să mestece în acelaşi timp –, iar eu, zîmbindu-i seducător, întind mîna pe sub masă, i-o pun pe coapsă, îmi şterg degetele pe fusta ei; ea îmi zîmbeşte complice, vorbind în continuare, şi mai soarbe puţină şampanie. Mă uit atent la chipul ei, mă şi plictisesc de cît de frumos este, realmente fără cusur, şi mă gîndesc în sinea mea cît de curios e faptul că Evelyn m-a suportat în atîtea privinţe, că întotdeauna a fost alături de mine cînd am avut efectiv nevoie de ea. Îmi cobor privirea înapoi în farfurie, cu toate că mi-a pierit foamea de-a binelea, pun mîna pe furculiţă, îmi studiez intens farfuria timp de un minut sau două, gem în sinea mea, pe urmă oftez şi las furculiţa jos. Pun mîna, în schimb, pe paharul de şampanie.

— …la Groton, la Lawrenceville, la Milton, la Exeter, la Kent, la Saint Paul, la Hotchkiss, la Andover, la Milton, la Choate… Hopa, stai, că Milton am mai zis…

— Dacă nu mănînc chestia asta – şi n-o mănînc –, vreau nişte cocaină, o anunţ pe Evelyn, ceea ce nu înseamnă c-o şi întrerup – nu, Evelyn e de neoprit, ca o maşină, vorbeşte întruna.

— Jayne Simpson a avut o cununie atît de frumoasă, oftează ea. Şi recepţia de după a fost ceva fabulos. La clubul Chernoble. S-a scris despre ea în Pagina Şase. Billy a scris articolul. *WWD*[1] a dat şi schema aşezării la mese.

— Am auzit c-a fost cu minimum două băuturi obligatorii, zic eu plictisit, făcîndu-i semn unui picolo din apropiere să-mi ia farfuria din faţă.

— Cununiile sînt ceva atît de romantic… Jayne a primit un inel de logodnă cu diamant. Să ştii,

Patrick, că nici eu nu mă mulţumesc cu mai puţin de-atît, se alintă Evelyn. Trebuie să fie cu diamant. Îi sticlesc deja ochii şi începe să-mi povestească nunta cu detalii care pe mine mă tîmpesc. A fost o nuntă cu stat la mese pentru cinci sute… nu, scuză-mă, pentru şapte sute cincizeci de persoane, urmată de un tort de îngheţată etajat, de cinci metri lungime, de la Ben and Jerry. Rochia a fost concepută de Ralph şi era din dantelă albă, cu talie joasă şi fără mîneci. O frumuseţe. Vai, Patrick, tu ce-ai să porţi?! oftează ea din nou.

— Eu mă gîndesc să port ochelari de soare Ray-Ban. Nişte Ray-Ban de-ăia scumpi, zic eu răspicat. De fapt, mă gîndesc să pun pe toată lumea să poarte ochelari de soare Ray-Ban.

— Eu o să vreau o formaţie *zydeco*[2], Patrick. Asta o să vreau. O formaţie *zydeco* – pufneşte Evelyn, scuturîndu-se toată. Sau nişte mariachi[3]. Sau poate reggae. Ceva etnic, în orice caz, ca să-l şochez pe tata. Vai de mine, nu mă pot hotărî!

— Eu mă gîndesc să aduc la ceremonie un pistol-mitralieră AK-47 Kalaşnikov… – zic eu şi mai plictisit, după care încep să turui: …cu un încărcător de treizeci de cartuşe cu care să-i retez complet capul mă-tii aia grasă şi pe urmă să-l iau la rînd şi pe curistu' de frate-tu. Cu toate că mie personal nu-mi place să folosesc nimic din ce e produs de sovietici, nu ştiu de ce, Kalaşnikov-ul îmi aduce aminte de… asta… – şi mă opresc încurcat, inspectîndu-mi manichiura făcută ieri, după care mă uit din nou către Evelyn: …de vodca Stolicinaia.

— A, şi multe-multe trufe de ciocolată. Godiva. Şi stridii – stridii în cochilie. Şi marţipan. Şi corturi roz. Şi sute, mii de trandafiri. Şi fotografi. Annie Leibovitz[4] – trebuie s-o aducem pe Annie Leibovitz, zice ea, fremătînd de emoţie. Şi trebuie să angajăm pe cineva s-o filmeze!

— Sau un AR-15. Ţi-ar plăcea, Evelyn; este arma cea mai scumpă, dar îşi merită preţul cu prisosinţă.

Îi fac cu ochiul. Ea vorbeşte în continuare; nu aude nici o vorbă pe care i-o spun – nimic nu ajunge pînă la ea. Evelyn nu pricepe o iotă din vorbăria mea. Esenţa a ceea ce sînt eu îi scapă. La un moment dat se opreşte din turuială, trage aer în piept şi se uită la mine cu nişte ochi pe care nu-i pot descrie decît cu un singur cuvînt: inocenţi. Îşi pune mîna pe mîna mea, pe Rolex-ul meu, trage iarăşi aer în piept, de astă dată plină de speranţă, şi zice:

— Ar trebui să facem şi noi pasul ăsta.

Eu îmi arunc privirile după chelneriţa noastră bucăţică bună, care se apleacă să culeagă de pe jos un şervet scăpat din mînă. Fără să mă uit la Evelyn, întreb:

— Ceee… să facem…?!

— Să ne căsătorim, zice ea, clipind des din ochi. Să facem nuntă.

— Evelyn?!

— Da, dragul meu?!

— Cocteilul tău e… prea tare?! o întreb eu.

— Ar trebui s-o facem şi noi, zice ea în şoaptă. Patrick…

— Tu… mă ceri de bărbat?! rîd eu, încercînd să pătrund raţionamentul ei.

Îi iau şampania din faţă şi miros buza paharului.

— Patrick?! întreabă ea, aşteptînd să-i răspund ceva.

— Băăăi, Evelyn, zic eu, prins în corzi. Nu ştiu ce să zic.

— De ce să nu?! sare ea entuziasmată. Dă-mi un singur motiv solid pentru care n-ar trebui să facem pasul ăsta.

— Pentru că atunci cînd te fut, parc-aş încerca să sărut pe buze un hamster mic de tot şi foarte… vioi, zic eu. Nu ştiu ce să zic.

— Da?! Bun, şi?! zice ea.

— Şi cu aparat dentar, completez eu, ridicînd din umeri.

— Şi ce-ai de gînd să faci?! întreabă ea. S-aştepţi încă trei ani, pîn-ai să faci treizeci?!

— Patru ani, i-o retez eu, uitîndu-mă urît la ea. Mai am *patru* ani pînă la treizeci.

— Patru ani, trei ani, trei luni – Doamne iartă-mă, ce importanţă are?! Tot bătrîn o să fii! zice ea, luîndu-şi mîna de pe mîna mea. Să ştii de la mine că n-ai mai vorbi acum aşa dac-ai fi fost la nuntă la Jayne Simpson. Dacă ai fi văzut o singură clipă ce era acolo, ai fi vrut să te-nsori cu mine în clipa următoare.

— Bine, dar am fost la nuntă la Jayne Simpson zic eu, Evelyn, iubirea vieţii mele. Am stat lîngă Sukhreet Gabel. Crede-mă, am *fost* acolo.

— Eşti imposibil, se alintă Evelyn. Eşti un petrecăreţ căcăcios.

— Sau poate n-am fost?! mă întreb eu cu voce tare. Poate-am… Nu ştiu, s-a dat şi la MTV?!

— Şi luna lor de miere – atît de romantică… După numai două ceasuri erau deja în Concorde. Spre Londra. Vai, Doamne, la Claridge's – şi Evelyn oftează, cu bărbia sprijinită într-o mînă şi cu ochii înlăcrimaţi.

Fără s-o bag în seamă, scot din buzunar un trabuc, îl desfac din celofan şi-l bătătoresc de masă. Evelyn comandă sorbet de trei arome: alune, lemn-dulce şi gogoaşă. Eu îmi comand un espresso decofeinizat. Evelyn stă îmbufnată. Eu aprind un chibrit.

— Patrick, mă face ea atent, uitîndu-se fix la flacără.

— Ce e?! întreb eu, cu mîna încremenită la semiînălţime, pregătit să-mi aprind vîrful trabucului.

— N-ai cerut voie, zice ea cu o faţă gravă.

— Ţi-am spus că am pe mine boxeri mulaţi de şaizeci de dolari?! o întreb eu ca s-o împac.

1. Revista *Women With Disabilities* („Femei cu handicap").

2. Tip de muzică de dans puternic sincopată, specifică populaţiei de culoare din Louisiana.

3. Muzicieni ambulanţi tipic mexicani.

4. Fotografă americană (n. 1949), cunoscută pentru portretele sale de celebrităţi.

Într-o zi de marţi

În seara asta în Puck Building, are loc o petrecere simandicoasă de prezentare a unui nou model de maşină de vîslit profesională computerizată. După ce joc nişte squash cu Frederick Dibble, merg să beau ceva la Harry's cu Jamie Conway, Kevin Wynn şi Jason Gladwin şi pe urmă ne suim cu toţii în limuzina închiriată de Kevin pentru seara asta şi pornim către zona rezidenţială. Sînt îmbrăcat cu o vestă cu perforaţii şi guler cu aripioare, marca Kilgour, French & Stanbury de la Barney's, lavalieră de mătase de la Saks, pantofi de lac fără şireturi Baker-Benjes, butoni de colecţie cu diamante de la Galeriile Kentshire şi un pardesiu de lînă cenuşie Luciano Soprani, cu tivuri de mătase şi mîneci largi şi cu colţurile gulerului fixate cu nasturi. Într-un portofel din piele de struţ, în buzunarul de la spate al pantalonilor negri de lînă, am patru sute de dolari bani gheaţă. În locul Rolex-ului mi-am pus un ceas de aur de paisprezece carate, de la H. Stern.

Umblu de colo-colo prin sala de festivităţi de la etajul întîi din Puck Building, plictisit, sorbind şampanie proastă (o fi un Bollinger fără an?!) din pahare de plastic, mestecînd felii de kiwi decorate cu cîte un gogoloi de brînză topită şi aruncînd priviri pierdute în jur, doar-doar oi da peste ceva cocaină. În loc să întîlnesc pe cineva care să cunoască un furnizor de droguri, dau peste Courtney lîngă scări. Poartă o bluză-şal din tul mulat, de mătase şi bumbac, cu pantaloni din dantelă cu mărgeluţe, şi pare a fi încordată. Mă avertizează să mă feresc de Luis. Zice că bănuieşte ceva. O formaţie de adunătură cîntă nişte versiuni de doi bani ale unor hituri vechi din Motown[1] -ul anilor '60.

— De pildă, ce anume?! întreb eu, rotindu-mi privirile peste toată sala. Că doi şi cu doi fac patru?! Că tu eşti de fapt – da' să nu ştie nimeni – Nancy Reagan?!

— Să nu-ţi iei prînzul cu el săptămîna viitoare la clubul Yale, zice Courtney, zîmbindu-i unui fotograf care ne orbeşte cu bliţul pentru cîteva clipe.

— Arăţi… voluptuoasă în seara asta, zic eu, mîngîind-o pe gît şi trecîndu-i un deget peste bărbie, de jos în sus, pînă ajung la buza de jos.

— Nu glumesc, Patrick, zice ea şi-mi zîmbeşte, făcînd semn cu mîna către Luis, care dansează împiedicat cu Jennifer Morgan.

Poartă o haină de seară din lînă de culoare crem, pantaloni de lînă, cămaşă de bumbac şi un brîu de mătase cadrilat, toate marca Hugo Boss, lavalieră de la Saks şi o taşcă pătrată de la Paul Stuart. Face şi el semn cu mîna. Îi fac şi eu semn cu degetul mare ridicat în sus.

— Ce bulangiu! spune Courtney abătută, mai mult în sinea ei.

— Auzi, am plecat, zic eu, care mi-am terminat şampania. De ce nu te duci să dansezi cu… cioata de stîrv?!

— Unde pleci?! întreabă ea, apucîndu-mă de braţ.

— Courtney, nu vreau să mai trec printr-o nouă… răbufnire afectivă de-a ta, zic eu. Şi pe urmă aperitivele sînt nişte mizerii.

— Unde pleci?! întreabă ea din nou. Detalii, domnu' Bateman.

— Da' de ce te preocupă atît de mult?!

— Pentru că vreau să ştiu, zice ea. Sper că nu te duci la Evelyn acasă, da?!

— Poate că mă duc, mint eu.

— Patrick, zice Courtney, nu mă lăsa aici. Nu te las să pleci.

— Trebuie să returnez nişte casete video, mint eu din nou, lăsîndu-i paharul meu de şampanie gol în mînă exact în momentul în care bliţul unui alt aparat de fotografiat clipeşte undeva, şi plec de lîngă ea.

Formaţia face trecerea direct la o variantă foarte vioaie a cîntecului *Life in the Fast Lane* („Viaţa pe banda rapidă"), iar eu încep să mă uit de jur împrejur după bucăţele bune. Charles Simpson – sau altcineva

care seamănă surprinzător de bine cu el: părul pieptănat lins pe spate, bretele, ochelari Oliver Peoples – îmi strînge mîna, strigînd „Noroc, Williams“, şi-mi dă întîlnire cu un grup de persoane şi cu Alexandra Craig la Nell’s în jur de miezul nopţii. Eu îl bat pe umăr a bună înţelegere şi-l asigur că voi da curs invitaţiei.

Afară, în timp ce fumez un trabuc şi admir cerul, îl zăresc pe Reed Thompson, care iese din Puck Building împreună cu anturajul lui – Jamie Conway, Kevin Wynn, Marcus Halberstam, fără păsărici – şi mă invită să-i însoţesc la cină. Deşi îi suspectez că au droguri asupra lor, am anumite reţineri la ideea de a-mi petrece seara cu ei şi renunţ la plimbarea pe jos pînă la bistroul acela salvadorian, cu atît mai mult cu cît nu şi-au făcut rezervare şi nu au nici o siguranţă că vor găsi o masă liberă. Mă despart de ei, făcîndu-le cu mîna, după care traversez bulevardul Houston, evitînd alte limuzine care pleacă de la petrecere, şi pornesc pe jos către zona rezidenţială. Mergînd pe Broadway, mă opresc la un bancomat şi aşa, numai de-al dracului, mai scot încă o sută de dolari, ca să mă simt eu mai bine avînd o sumă rotundă de cinci sute de dolari în portofel.

Aşa ajung să merg pe jos prin cartierul cu tot felul de antichităţi de mai jos de Strada 14. Ceasul mi s-a oprit, aşa că nu pot şti sigur ce oră este, dar trebuie să fie în jur de zece treizeci, cam aşa ceva. Mă intersectez cu mai mulţi negri care-mi oferă droguri sau îmi flutură prin faţă bilete la o petrecere oarecare la Palladium. Eu trec pe lîngă un chioşc de ziare, o curăţătorie, o biserică, un bufet. Străzile sînt pustii; singurele care mai tulbură liniştea sînt taxiurile care rulează din cînd în cînd către Union Square. Un cuplu de poponari slăbănogi trec pe lîngă mine în timp ce stau în faţa unei cabine telefonice de la care vreau să-mi verific mesajele de pe robotul de acasă şi mă uit la propria mea reflexie din vitrina unui magazin de antichităţi. Unul dintre poponari mă fluieră, celălalt rîde cu un timbru al vocii subţire, spart, sinistru. Un afiş rupt de-al *Mizerabililor* este

purtat de vînt de-a lungul trotuarului crăpat şi pătat de urină. Becul unui felinar se arde. Cineva îmbrăcat cu un pardesiu Jean-Paul Gaultier trage o pişare pe o alee lăturalnică. De pe sub străzi se înalţă aburi care se răsucesc în spirale înalte şi se destramă. La colţurile străzilor stau aliniate pungi cu gunoaie îngheţate. Luna, joasă şi spălăcită, parc-ar fi proţăpită în vîrf la Chrysler Building. De undeva, tocmai de prin West Village[2], se aude urlînd sirena unei ambulanţe: sunetul vine adus de vînt, se rostogoleşte de cîteva ori, apoi se pierde tot în vînt.

Un bărbat negru, un vagabond, stă în pragul unui magazin de antichităţi părăsit de pe Strada 12, deasupra unui grilaj, înconjurat de pungi de gunoaie şi avînd alături un cărucior de cumpărături de la Gristede's încărcat cu ceea ce presupun că sînt bunurile lui personale: ziare, sticle, cutii de aluminiu. Pe latura din faţă a căruciorului este agăţat un carton pe care scrie cu vopsea: NU AM CE MÎNCA. NU AM CASĂ. VĂ ROG AJUTAŢI-MĂ. O corcitură mică de cîine, cu părul scurt, slab ca foaia de hîrtie, zace lîngă el, cu o lesă improvizată prinsă de mînerul căruciorului. La prima trecere, nu observ cîinele. Numai după ce ocolesc tot cvartalul şi mai trec încă o dată, îl văd întins pe un teanc de ziare, păzindu-l pe vagabond, cu un colier în jurul gîtului, de care este atîrnată o plăcuţă supradimensionată cu numele lui: GIZMO[3]. Cîinele ridică ochii spre mine şi dă din amărăciunea lui jenantă de coadă filiformă. Eu îi întind o mînă înmănuşată, pe care mi-o linge, lihnit de foame. Izurile combinate de cine ştie ce alcool ieftin şi excremente plutesc în aer în jurul omului şi al cîinelui, ca un nor dens invizibil, şi mă văd nevoit să-mi ţin respiraţia ca să mă pot adapta la putoare. Vagabondul se trezeşte, deschide ochii mari şi cască, scoţînd la iveală nişte dinţi mai mult decît pătaţi, înconjuraţi de buze violacee.

Este trecut de patruzeci de ani, îndesat şi se ridică în fund suficient pentru ca să reuşesc să-i văd trăsăturile mai clar în lumina chioară a unui felinar: neras de mai multe zile, trei rînduri de bărbii, nasul

înroşit de venele groase, maronii. Este îmbrăcat cu un fel de salopetă ponosită de poliester de culoare vernil, peste care şi-a tras o pereche de jeanşi decoloraţi Sergio Valente (adică tendinţa la modă a persoanelor fără adăpost în sezonul de faţă) şi un pulover ferfeniţit cu gulerul în V, de culoare oranj cu maro, pătat de ceva, probabil de vin roşu. Tipul pare a fi beat mort – ori aşa, ori e nebun sau prost. Nici măcar nu-şi poate concentra privirile cînd mă aplec deasupra lui, acoperind lumina felinarului şi lăsîndu-l în umbră. Mă aşez pe vine.

— Bună, îi spun eu, întinzîndu-i mîna, cea pe care mi-a lins-o cîinele. Pat Bateman.

Vagabondul se uită lung la mine, gîfîind de la efortul depus ca să se ridice în fund. Nu-mi strînge mîna.

— Vrei nişte bani?! întreb eu amabil. Ceva… de mîncare?!

Vagabondul dă din cap că da şi începe să plîngă de recunoştinţă. Eu bag mîna în buzunar, scot o bancnotă de zece dolari, după care mă răzgîndesc şi scot alta, de cinci dolari.

— Ai nevoie de asta?!

Vagabondul dă iarăşi din cap că da şi-şi întoarce privirile în altă parte, ruşinat. Îşi suflă nasul, apoi îşi drege glasul şi zice încet:

— Mi-e foame… atît de foame…

— E şi frig aici afară, zic eu, nu ţi-e frig?!

— Mi-e foame… atît de foame… – şi se cutremură o dată, de două ori, de trei ori, după care îşi întoarce din nou privirile în altă parte, stînjenit.

— De ce nu-ţi iei o slujbă?! întreb eu, ţinînd în continuare bancnota între degete, cu toate că vagabondul ar putea ajunge pînă la ea. Dacă ţi-e atît de foame, de ce nu-ţi iei o slujbă?!

El trage aer în piept, tremurînd tot, şi-mi spune printre sughiţuri de plîns:

— Mi-am pierdut slujba…

— De ce?! întreb eu, efectiv interesat. Ai băut?! De-asta ţi-ai pierdut-o?! Te-ai legat de cine nu

trebuia?! Nu, glumesc. Serios – ai băut în timp ce erai la serviciu?!

Omul se strînge singur în braţe şi spune sacadat, sughiţînd:

— Am fost dat afară. Au renunţat la serviciile mele.

Eu ascult atent vorbele astea, încuviinţînd din cap:

— Aoleu, da, asta nu-i bine deloc.

— Mi-e foame… atît de foame… zice el şi începe să plîngă în hohote, strîngîndu-se în continuare în braţe.

Cîinele, obiectul zis Gizmo, începe să scîncească şi el.

— De ce nu-ţi iei alta?! întreb eu. De ce nu-ţi iei altă slujbă?!

— Nu am… şi tuşeşte, strîngîndu-se în braţe, tremură ca un nenorocit, se scutură tot şi nu reuşeşte să termine propoziţia.

— Ce nu ai?! întreb eu blînd. Calificare pentru nimic altceva?!

— Mi-e foame… şopteşte el.

— Ştiu asta, ştiu asta, zic eu. Băăăi, eşti ca un disc stricat. Eu încerc să te ajut… – şi mă simt cuprins de nerăbdare.

— Mi-e foame… repetă omul.

— Ascult-aici: ţie ţi se pare corect să iei bani de la oamenii care au cîte-o slujbă?! Care chiar lucrează?!

Vagabondul se încruntă la faţă şi geme, cu o voce spartă:

— Şi eu ce mă fac?!

— Ia ascultă, zic eu. Cum te cheamă?!

— Al, zice el.

— Vorbeşte mai tare, îi spun. Haide, zi.

— Al, zice el ceva mai tare.

— Ia-ţi dracului o slujbă, Al, îi spun eu sincer. Ai o atitudine negativă. Asta te trage-napoi. Trebuie să-ţi bagi minţile-n cap. Te-ajut eu.

— Sînteţi atît de bun, domnu’. Sînteţi bun. Sînteţi un om bun, bîiguie Al. Ştiu eu.

— Şşşt, şoptesc eu. Lasă – şi încep să mîngîi cîinele.

— Vă rog, zice el, apucîndu-mă de încheietura mîinii. Nu ştiu cum să fac. Mi-e atît de frig…

— Ştii cît de urît miroşi?! îi şoptesc eu pe un ton de consolare, mîngîindu-l pe faţă. Ce oroare, Dumnezeule…!

— Nu pot să… se îneacă el, apoi reuşeşte să înghită. Nu reuşesc să-mi găsesc un adăpost.

— Puţi, îi spun eu. Puţi a… căcat, adaug, mîngîindu-i în continuare cîinele. Ştii chestia asta?! Dumnezeule mare, Al, uită-te la mine şi nu mai plînge ca nenorociţii ăia de poponari – de-acum urlu la el.

Furia pune stăpînire pe mine, apoi îmi dă drumul şi închid ochii, ridicînd mîna ca să-mi strîng între degete şaua nasului. Oftez:

— Al… îmi pare rău. Chestia e că… nu ştiu. N-am nimic în comun cu tine.

Vagabondul nu m-ascultă. Plînge deja atît de tare, încît nu este capabil să-mi răspundă ceva coerent. Eu bag încet bancnota la loc în buzunarul hainei mele Luciano Soprani şi cu cealaltă mînă mă opresc din mîngîiatul cîinelui. O bag în celălalt buzunar. Milogul se opreşte şi el brusc din plîns şi se ridică în fund, căutînd din priviri bancnota de cinci dolari sau, mai curînd, sticla de tărie. Eu întind mîna şi-i ating faţa din nou cu blîndeţe, cu compasiune, şoptindu-i:

— Oare îţi dai tu seama ce ratatul dracului eşti?!,

la care el începe să încuviinţeze din cap neajutorat, iar eu scot un cuţit lung şi subţire, cu lama zimţată, şi, cu mare atenţie, ca să nu-l omor, înfig lama vreo doi centimetri în ochiul lui drept şi împing mînerul brusc în sus, făcînd să-i plesnească retina.

Milogul este mult prea surprins ca să spună ceva. Nu face altceva decît să caşte gura şocat şi-şi ridică încet către faţă o mînă jegoasă, băgată într-o mănuşă cu un singur deget. Eu îi smulg pantalonii de pe el şi, la lumina trecătoare a farurilor unui taxi, îi

zăresc coapsele negre, flaşte, iritate de cît s-a pişat în propriii nădragi. Putoarea de căcat mă loveşte rapid în plină figură, sînt obligat să respir pe gură şi uite-aşa, cum stau acolo, aşezat pe vine, încep să-l înjunghii în burtă, fără efort, chiar deasupra smocului dens şi sumbru de păr pubian. Treaba asta îl trezeşte întrucîtva din beţie; din instinct, încearcă să-şi acopere trupul cu mîinile, iar cîinele începe şi el să hămăie, furios de-a binelea, dar nu sare la mine, aşa că eu îl înjunghii mai departe pe milog, de astă dată între degetele de la mîini şi în dosurile palmelor. Ochiul plesnit i se scurge afară din orbită, pe obraz, şi cum el clipeşte întruna, tot ce a mai rămas din glob înăuntrul rănii se prelinge ca un albuş de ou plin de vinişoare sîngerii. Eu îl apuc de cap cu o mînă, i-l împing spre ceafă, cu degetul mare şi cel arătător îi casc şi celălalt ochi, ridic cuţitul şi-l înfig cu vîrful în orbită: mai întîi rup membrana protectoare, pentru ca orbita să se umple de sînge, pe urmă despic globul ocular în două după o linie oblică şi în sfîrşit milogul începe să urle cînd îi retez şi nasul în două, stropindu-mă şi pe mine, şi pe cîine, cu sînge. Gizmo începe să clipească des ca să scape de sîngele care i-a intrat în ochi. Lama cuţitului o şterg brusc de obrazul milogului, căscîndu-i muşchiul de lîngă pomete. Din aceeaşi poziţie, pe vine, îi arunc o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi în faţa-i clisoasă, pe care luceşte sîngele, fiindcă ambele găvane ale ochilor sînt acum golite, pline de cheaguri de sînge, şi resturile ochilor i se revarsă realmente în şuvoaie groase şi slinoase peste buze, în gura căscată cu care urlă. Absolut calm, îi şoptesc:

— Ia aici un ban. Du-te şi ia-ţi o gumă, fire-ai al dracului de negrotei nebun!

În fine, mă întorc spre cîinele care latră, mă ridic în picioare şi-l calc cu toată greutatea pe labele din faţă, pe care javra stă proptită, cu colţii la vedere, gata să sară la mine. Oasele din amîndouă labele i se fac terci pe loc. Gizmo cade într-o rînă, schelălăind de durere, cu labele din faţă ridicate în aer într-o poziţie de-a dreptul obscenă, mulţumitoare. Nu pot

să mă abţin şi încep să rîd, stau şi privesc scena şi constat că tabloul mă amuză. Cînd văd că se apropie un taxi, o iau încet din loc.

Mai încolo, la vreo două străzi înspre vest, încep să mă simt excitat, rapace, încordat, de parcă aş fi făcut gimnastică şi acum sistemul meu nervos ar fi inundat de endorfine, de parcă aş fi inhalat prima linie de cocaină, aş fi tras în piept primul fum dintr-un trabuc de calitate, aş fi sorbit din primul pahar de şampanie Cristal. Sînt lihnit de foame şi trebuie neapărat să mănînc ceva, deşi nu vreau să mă opresc la Nell's, chiar dacă e destul de aproape cît să merg pe jos pîn-acolo, iar Indochine nu mi se pare locul potrivit pentru o băutură de aducere aminte. Aşa că mă hotărăsc să merg undeva unde ar merge şi Al, la McDonald's-ul din Union Square. Stau la rînd şi comand un milk shake de vanilie – recomandîndu-i tipului care-mi ia comanda să fie „extra-dens", numai că el scutură din cap şi apasă pe butonul unei maşinării –, cu care mă aşez la o masă dinspre ieşire, unde ar fi stat probabil şi Al, avînd haina şi mai ales mînecile stropite cu sîngele lui. Două chelneriţe de la Cat Club, care au intrat după mine, se aşază în separeul de vizavi de al meu. Amîndouă îmi zîmbesc a vino-ncoace. Eu mă prefac că nu văd şi nu le bag în seamă. O bătrînă nebună, zbîrcită toată, care fumează ţigară de la ţigară, se aşază lîngă noi, dînd din cap, către nimeni în mod special. O maşină de poliţie trece pe stradă. Euforia mea se dizolvă încetul cu încetul, scade în intensitate după alte două pahare de milk shake. Sînt deja plictisit şi obosit; seara asta mi se pare sinistru de banală şi ajung să mă condamn în sinea mea că nu m-am dus la bistroul ăla salvadorian la care m-au invitat Reed Thompson şi amicii lui. Cele două fete nu se îndură să plece, semn că încă le interesez. Mă uit la ceas. Unul dintre mexicanii care lucrează la tejghea se uită lung la mine în timp ce fumează o ţigară, studiază petele de pe haina mea Soprani cu o expresie a feţei care mie îmi sugerează că are de gînd să şi spună ceva despre ele, numai că pe uşă intră un client, unul dintre negrii care au

încercat să-mi vîndă droguri mai devreme, iar mexicanul nu are altceva de făcut decît să ia comanda negrului. Aşa încît îşi stinge ţigara şi chiar asta şi face.

1. *Mo(tor)-Town* – „Oraşul motoarelor“ (Detroit). Ca stil muzical, Motown desemnează un tip de blues din anii ’60, caracterizat prin ritmul sacadat şi prin utilizarea unor elemente din muzica religioasă a populaţiei de culoare.
2. Jumătatea vestică (textual: „Satul de Vest“) a cartierului Greenwich Village din Manhattan.
3. Gizmo (textual: „Flecuşteţ“) este numele personajului central din seria de filme *Gremlins*, un fel de animăluţ fabulos şi simpatic, cu blană, capabil să dea naştere, în anumite condiţii, unor animale similare, dar mai mari şi monstruoase.

Genesis

Sînt un mare admirator al grupului Genesis încă din 1980, de cînd cu lansarea albumului *Duke*. Înainte de asta nu înţelegeam mare lucru din muzica pe care o cîntau, deşi de pe ultimul lor album din anii ’70, atît de încărcat de mesaj, *And Then There Were Three* („Şi au rămas doar trei“ – aluzie la Peter Gabriel, care s-a retras din grup şi a început o carieră solo fără sare şi piper), chiar mi-a plăcut melodia aia minunată, *Follow You, Follow Me* („După tine, după mine“). Altminteri, toate albumele dinainte de *Duke* mi s-au părut prea sofisticate, prea intelectuale. *Duke*, scos de casa de discuri Atlantic în 1980, a fost cel în care prezenţa lui Phil Collins a devenit mai vizibilă, muzica – mai modernă, instrumentele de percuţie au început să prevaleze, versurile au început să înlocuiască misticismele cu probleme mai concrete (poate şi din cauza plecării lui Peter Gabriel) şi aşa se face că studiile complicate şi ambigue pe tema pierzaniei au lăsat locul unor cîntece pop de primă mînă, răvăşitoare, pe care le-am îmbrăţişat şi eu cu sentimentul recunoştinţei. Cîntecele în sine păreau să graviteze mai curînd în jurul tobelor lui Phil Collins decît în jurul chitarei-bas a lui Mike Rutherford sau claviaturilor lui Tony Banks. Un exemplu clasic în acest sens este *Misunderstanding* („Neînţelegere“), care nu numai că a fost primul mare succes al grupului în anii ’80, dar a părut să dea oarecum tonul celorlalte albume scoase de Genesis pe măsură ce deceniul avansa. O altă piatră de hotar din albumul *Duke* este *Turn It On Again* („Dă-i drumul din nou“), despre efectele negative ale televiziunii. Pe de altă parte, *Heathaze* („Căldură difuză“) este o piesă pe care efectiv n-o înţeleg, în schimb *Please Don’t Ask* („Te rog, nu întreba“) este un cîntec de dragoste emoţionant dedicat unei foste soţii, care cîştigă în instanţă custodia copilului comun. Or fi fost redate vreodată aspectele negative ale divorţului în termeni mai

personali de către o formaţie rock'n'roll?! N-aş prea crede. *Duke Travels* („Duke călătoreşte") şi *Dukes End* („Sfîrşitul lui Duke") poate că înseamnă ceva, dar din moment ce versurile nu sînt publicate nicăieri, e greu de spus despre ce anume cîntă Collins, deşi Tony Banks a compus o muzică de pian complexă, impresionantă, mai ales pentru cea de-a doua piesă. Singurul fiasco din albumul *Duke* este *Alone Tonight* („Singur diseară"), care aduce aminte mult prea mult de *Tonight, Tonight, Tonight* („Diseară, diseară, diseară") din capodopera de mai tîrziu a grupului, intitulată *Invisible Touch* („Atingere invizibilă"), şi care este singurul exemplu – cred că nu greşesc – de autoplagiat al lui Phil Collins.

Abacab a ieşit pe piaţă în 1981, curînd după *Duke*, tot la Atlantic, şi a avut noroc de-un producător nou, Hugh Padgham, care a conferit întregii formaţii un sunet mai de anii '80. Deşi cîntecele par destul de monotone, sînt totuşi prin ele porţiuni cu totul aparte: improvizaţia extinsă din mijlocul piesei care dă titlul albumului sau suflătorii unui grup oarecare, intitulat Earth, Wind and Fire („Pămînt, Aer şi Foc") din *No Reply at All* („Nici un fel de răspuns") – ca să dau numai două exemple. Şi aici cîntecele reflectă nişte emoţii sumbre şi vorbesc despre oameni care se simt pierduţi sau care se află în conflict, dar producţia şi sunetul sînt strălucitoare şi optimiste, chiar dacă titlurile cîntecelor nu sînt: *No Reply at All*, *Keep It Dark* („Ţine-o în secret"), *Who Dunnit*? („Cine-a făcut asta?") sau *Like it or Not* („Îţi place – nu-ţi place"). Chitara-bas a lui Mike Rutherford este oarecum lăsată în umbră la mixaj, dar altminteri formaţia sună închegat şi este împinsă înainte, o dată în plus, de percuţia cu adevărat uimitoare a lui Collins. Chiar şi în părţile sale cele mai sumbre (cum ar fi cîntecul *Dodo*, despre dispariţie), albumul *Abacab* este, din punct de vedere muzical, omogen şi săltăreţ.

Piesa mea preferată este *Man on the Corner* („Omul de la colţ"), singurul cîntec atribuit integral lui Collins, o baladă emoţionantă cu o melodie

simpatică făcută la sintetizator, plus un fundal obsedant de instrumente de percuţie. Deşi ar putea proveni cu uşurinţă de pe oricare dintre albumele solo ale lui Phil, temele singurătăţii, paranoiei şi alienării fiind mai mult decît fireşti pentru Genesis, *Man on the Corner* evocă umanismul optimist al formaţiei. Este un cîntec care pune problema fundamentală a relaţiei cu o figură solitară (un vagabond, poate vreo biată persoană fără adăpost?!), cu „omul acela singur de la colţul străzii“. *Who Dunnit*? exprimă la fel de profund tema confuziei născute în jurul unei crestături suspecte şi lucrul cel mai incitant legat de acest cîntec este că pînă la urmă povestitorul nu descoperă absolut nimic.

Hugh Padgham a produs după aceea, în 1983, tot la casa de discuri Atlantic, un album cu şi mai puţine eforturi de concepţie, intitulat pur şi simplu *Genesis*, şi, cu toate că este o selecţie foarte bună, cele mai multe piese de aici prea mi se par a fi nişte variaţiuni pe alte teme cunoscute ca să fie pe gustul meu. *That's All* („Asta-i tot“) sună ca *Misunderstanding*, *Taking It All Too Hard* („Iei lucrurile prea în serios“) îmi aminteşte de *Throwing It All Away* („Renunţă la toate“). Şi sonoritatea este mai puţin de jazz, ca la albumele precedente, şi mai mult de album pop al anilor ’80, mai mult de rock’n’roll. Munca de producţie a lui Padgham e strălucită, dar materialul este mai slăbuţ decît de obicei şi se simte încordarea. *Genesis* se deschide cu cîntecul autobiografic *Mamma*, care este şi straniu şi emoţionant, dar eu nu mi-am dat seama dacă interpretul se referă propriu-zis la mama lui sau la cutare fată pe care îi place lui s-o strige „Mama“. *That's All* este lamentaţia unui îndrăgostit nebăgat în seamă şi stresat de un partener lipsit de receptivitate; în ciuda tonului de disperare, cîntecul are un acompaniament vocal plin de viaţă, care-l face să sune mai puţin deprimant decît ar fi trebuit în mod normal. *That's All* are melodia cea mai bună de pe tot albumul, dar vocea lui Phil nu este nicăieri mai bună decît în piesa *House by the Sea* („Casa de pe malul

mării“), ale cărei versuri aduc totuşi prea mult a fluxul conştiinţei ca să aibă cine ştie ce semnificaţie. Ar putea fi vorba în el despre cum creşti şi ajungi la maturitate, dar nu e foarte clar; în orice caz, partea a doua, cea instrumentală, aduce cîntecul mai aproape de gustul meu: Mike Banks are ocazia să-şi etaleze virtuozităţile chitaristice, în timp ce Tony Rutherford[1] mătură toate urmele din nisip cu nişte visări orchestrate la sintetizator, iar la sfîrşit, cînd Phil Collins repetă cel de-al treilea vers al cîntecului, te ia cu fiori pe şira spinării.

Illegal Alien („Imigrant ilegal“) este piesa cu cel mai explicit conţinut politic pe care a lansat-o grupul Genesis pînă acum şi cea mai amuzantă. Subiectul ar trebui să fie unul trist – un salahor agricol încearcă să treacă ilegal frontiera în Statele Unite –, dar detaliile sînt de un comic teribil – de exemplu sticla de tequila pe care mexicanul o duce în mînă, sau perechea de pantofi noi (probabil furaţi) cu care este încălţat – şi totul pare absolut veridic. Phil cîntă cu o voce obraznică, spartă, pseudo-mexicană, care face lucrurile şi mai amuzante, iar faptul că „imigrant ilegal“ rimează cu „aşa hal“ nu face decît să sporească ilaritatea. *Just a Job to Do* („O treabă de făcut“) este piesa cea mai nonconformistă din acest album, cu un acompaniament ucigător de chitară-bas al lui Banks. Deşi subiectul pare a fi un detectiv aflat pe urmele unui criminal, după părerea mea poate fi vorba la fel de bine despre un amant gelos aflat pe urmele cine ştie cui. *Silver Rainbow* („Curcubeul de argint“) este piesa cea mai lirică din selecţie, cu versuri condensate, complexe, minunate. Albumul se încheie pe o notă pozitivă, optimistă, cu *It's Gonna Get Better* („O să fie şi mai bine“). Chiar dacă aici versurile le-ar putea părea unora oarecum superficiale, vocea lui Phil este atît de convingătoare (influenţată din plin de Peter Gabriel, care n-a scos niciodată de unul singur un album atît de lucrat şi de pătruns de sentimente), încît te face să crezi cu adevărat că ţi se deschid posibilităţi strălucite.

Albumul *Invisible Touch* (Atlantic, 1986) este capodopera incontestabilă a formaţiei Genesis, o meditaţie epică asupra intangibilităţii, care în acelaşi timp aprofundează şi îmbogăţeşte semnificaţiile celor trei albume dinaintea sa. Are un răsunet care se tot întoarce la ascultător, iar muzica este atît de frumoasă, că este aproape imposibil să te desprinzi de ea, în măsura în care fiecare cîntec stabileşte într-un fel o conexiune cu necunoscutul sau cu spaţiile dintre oameni (în *Invisible Touch*), punînd sub semnul întrebării controlul autoritar, indiferent dacă acesta se datorează unui partener dominant, unei puteri guvernamentale, în *Land of Confusion* („Ţara confuziei“), sau repetiţiei lipsite de sens în *Tonight, Tonight, Tonight*. Trăgînd linie şi adunînd, acest album se aliniază celor mai bune realizări ale deceniului în materie de rock'n'roll şi mintea strălucită din spatele său – dublată, bineînţeles, de interpretarea comună a unor maeştri precum Banks, Collins şi Rutherford – este Hugh Padgham, care n-a mai reuşit nicăieri altundeva un sunet atît de clar, de proaspăt şi de modern ca aici: nu există nici o nuanţă a nici unui instrument care să nu se audă perfect.

În materie de inspiraţie lirică şi de pricepere propriu-zisă la scrierea de versuri pentru cîntece, albumul acesta atinge o altă culme a profesionalismului. Iată, de pildă, cuvintele cîntecului *Land of Confusion*, în care solistul vocal abordează problema autorităţii politice abuzive. Ele lasă o urmă mai apăsată şi mai clară decît au reuşit să producă Prince sau Michael Jackson – sau oricare alt muzician de culoare din ultimii ani, dacă este să spunem adevărul curat – în cîntecele lor. Şi totuşi, deşi se pretează atît de bine dansului, albumul are şi o sonoritate de-a dreptul presantă, cu care nici măcar Bruce Springsteen cel exagerat de bine cotat nu se poate măsura. Ca evocator al nereuşitelor în amor, Collins îl bate pe Boss[2] de nenumărate ori, ajungînd la noi culmi de onestitate afectivă în – de pildă – *In Too Deep* („Băgat prea adînc“), care ilustrează, de asemenea, ipostaza de clovn, de farsor imprevizibil, a

lui Collins. Este cel mai emoţionant cîntec pop al anilor ’80 pe tema monogamiei şi a implicării. *Anything She Does* („Orice face ea“ – care comportă ecouri din *Centerfold* –, cîntecul formaţiei J. Geils Band, dar este mai spiritual şi mai plin de energie) deschide partea a doua, după care albumul îşi atinge punctul culminant o dată cu *Domino*, un cîntec în două părţi; partea întîi, intitulată *In the Heat of the Night* („În arşiţa nopţii“), este plină de imagini limpezi, delicat trasate, ale disperării, mergînd mînă-n mînă cu *The Last Domino* („Ultimul domino“), care le combate cu o expresie a speranţei. Cîntecul acesta este extrem de înălţător. Versurile lui sînt cele mai pozitive şi mai convingătoare din tot ce am ascultat în materie de muzică rock.

Strădaniile de interpret solo ale lui Phil Collins par ceva mai apropiate de comercial şi de aceea sînt mai satisfăcătoare într-un sens mai îngust al termenului mai cu seamă în albumul *No Jacket Required* („Ţinuta nu e obligatorie“) şi în cîntece cum ar fi *In the Air Tonight* („În seara asta în aer“), *Against All Odds* („Fără nici o şansă“) (deşi cîntecul ăsta a fost lăsat în umbră de magnificul film din care provine), *Take Me Home* („Du-mă acasă“), *Sussudio* (mare cîntec, foarte mare – unul dintre preferatele mele) sau reorchestrarea făcută de el după *You Can’t Hurry Love* („Nu poţi grăbi dragostea“), despre care nu numai eu cred că este mai bun decît originalul formaţiei Supremes. După cum şi eu, şi alţii credem că Phil Collins dă rezultate mai bune în interiorul grupului decît ca artist solo – şi subliniez cuvîntul „artist“. Adevărul este că acelaşi lucru se poate spune despre toţi cei trei membri ai grupului Genesis, care rămîne şi în anii ’80 cea mai bună şi cea mai incitantă formaţie provenită din Anglia.

1. Prenumele celor doi instrumentişti sînt inversate, probabil pentru a sugera că şi ei îşi schimbă între ei instrumentele la care cîntă în mod normal.

2. Bruce Springsteen este supranumit Da Boss („Şefu’“), în pronunţia specifică englezei vorbite de persoanele de culoare.

Un prînz

Stau la DuPlex, noul restaurant Tony McManus din Tribeca[1], împreună cu Christopher Armstrong, colegul meu de la P&P. Cu Christopher am fost coleg şi la Exeter, după care el a venit la Universitatea Statului Pennsylvania şi la Colegiul Wharton, apoi s-a stabilit în Manhattan. În mod inexplicabil, nu am reuşit să obţinem rezervare la Subjects, aşa încît Armstrong a propus să venim aici. El poartă un costum cu dungi de culoarea cretei, la două rînduri, cu patru nasturi, cămaşă de bumbac Christian Dior cu guler larg, cravată de mătase de la Givenchy-Domni cu model de cercuri mari întretăiate. Agenda lui de piele şi mapa-plic tot de piele, amîndouă marca Bottega Veneta, stau cuminţi pe al treilea scaun de la masa noastră, cel mai bun, de lîngă fereastră, cu vederea spre sală. Eu port un costum de lînă bătută Schoeneman cu model floare-de-cui şi cu o eşarfă multicoloră de la DeRigueur, cămaşă de bumbac înfoiată de la Bill Blass, cravată de mătase Macclesfield de la Savoy şi batistă de bumbac Ashear Bros. Prin tot restaurantul cîntă în surdină o versiune Muzak a coloanei sonore din *Mizerabilii*. Prietena lui Armstrong este Jody Stafford, care înainte ieşea cu Todd Hamlin. Din cauza asta şi pentru că de tavan sînt atîrnate monitoare de televiziune cu circuit închis, care-i arată pe bucătari cum lucrează la ei acolo, în bucătărie, mă simt cuprins de o silă de nedescris. Armstrong tocmai s-a întors de prin insule şi are pe el un bronz foarte profund şi foarte uniform. Dar la fel am şi eu.

— Ei, şi?! Cum a fost în Bahamas?! întreb eu după ce comandăm. Înţeleg c-abia te-ai întors.

— Măi, Taylor… începe Armstrong, uitîndu-se fix într-un punct oarecare din spatele meu şi puţin mai sus decît capul meu – poate pe coloana îmbrăcată în plăci de gresie sau la conducta lăsată la vedere, care trece pe toată lungimea tavanului – … cine călătoreşte în căutarea vacanţei perfecte în vara

asta ar face bine să arunce un ochi spre sud – pînă hăt spre sud, în insulele Bahamas şi celelalte din Caraibe. Sînt cel puţin cinci motive solide pentru a vizita Caraibele: vremea, festivalurile şi spectacolele, hotelurile mai puţin aglomerate şi atracţiile, preţurile şi culturile unice de-acolo. Deşi mulţi vilegiaturişti pleacă din oraşe în căutarea unui climat mai rece în cursul lunilor de vară, puţini ştiu că în Caraibe au parte tot anul de un regim de temperaturi de douăzeci şi cinci, treizeci de grade şi că insulele sînt răcorite în mod constant de alizeu. De multe ori este mai cald în nord la…

Emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineaţă a avut ca temă ucigaşii de copii mici. Publicul din studio era format din părinţi care avuseseră copiii răpiţi, torturaţi şi omorîţi, iar pe scenă invitaţii erau psihologi şi medici pediatri care încercau să-i ajute pe părinţi să-şi depăşească – în bună măsură fără nici un spor, spre marele meu deliciu – starea de nedumerire şi furia. Ceea ce chiar m-a dat gata a fost că au arătat – prin satelit, de pe un monitor izolat – trei ucigaşi de copii mici condamnaţi la moarte care încercau acum, prin intermediul unor chiţibuşuri avocăţeşti destul de complicate, să obţină eliberarea condiţionată şi aveau şi şanse să li se aprobe. Şi totuşi nu reuşeam să mă concentrez în timp ce mă uitam la televizorul meu Sony uriaş – în acelaşi timp în care-mi luam micul dejun constînd într-un kiwi tăiat felii, o pară japoneză la fel, apă Evian, brioşe cu tărîţe de ovăz, lapte de soia şi cereale cu fructe şi scorţişoară –, deci nu reuşeam nici să mă bucur ca lumea de durerea acelor mame şi nu-mi dădeam seama de ce. Abia spre sfîrşitul emisiunii m-am prins ce era: crăpătura de deasupra ramei de la David Onica, pe care îl rugasem pe portar să-i spună administratorului s-o repare. Cînd am coborît din bloc, de dimineaţă, m-am oprit la recepţie cu gîndul să mă plîng portarului şi m-am trezit faţă în faţă cu un portar nou, de vîrsta mea, dar cu un început de chelie şi *gras*. În faţa lui, pe tejghea, avea trei gogoşi cu jeleu glazurate şi două căni cu cacao neagră

fierbinte, plus un exemplar din *New York Post* deschis la pagina de bancuri, şi mi-am dat seama că eu arătam infinit mai bine, mai de succes şi mai bogat decît ar fi putut arăta amărîtul ăla toată viaţa lui, drept care nu ştiu ce m-a apucat şi, într-un acces trecător de simpatie, i-am zîmbit, i-am dat un „bună ziua“ scurt din cap, în limitele politeţii, şi am renunţat să mai fac plîngere.

— Nu zău?! mă trezesc zicînd cu voce tare, fără să mă intereseze absolut nimic din ce-mi spune Armstrong.

— Ca şi în Statele Unite, şi acolo sînt marcate lunile de vară prin festivaluri şi tot felul de manifestări speciale – concerte de muzică, expoziţii de artă, tîrguri de stradă şi turnee sportive – şi cum marea majoritate a locuitorilor pleacă şi ei în călătorii prin alte locuri, insulele sînt mai puţin aglomerate, serviciile mai bune şi nu mai stai la cozi ca să aştepţi cutare vaporaş sau ca să mănînci la cutare restaurant. Adică ce vreau să zic este că oamenii merg să afle cîte ceva despre cultura, mîncarea, istoria…

Pe drum spre Wall Street, azi-dimineaţă, din cauza circulaţiei blocate, a trebuit să cobor din maşina firmei şi am pornit pe Bulevardul Cinci în jos, în căutarea unei staţii de metrou. La un moment dat am trecut pe lîngă un fel de paradă de Halloween, ceea ce m-a cam zăpăcit, eu fiind cvasi-convins că sîntem în luna mai. La intersecţia cu Strada 16 m-am oprit să studiez situaţia mai îndeaproape şi am înţeles că era vorba de ceva intitulat „Parada mîndriei homosexuale“ – mi s-a întors stomacul pe dos. Homosexuali care mărşăluiau ţanţoşi pe Bulevardul Cinci, cu triunghiuri roz aplicate ca nişte blazoane pe jachetele de piele vopsite în culori pastelate, unii chiar ţinîndu-se de mînă, majoritatea cîntînd *Somewhere* („Undeva“) în falset, dar la unison. M-am oprit în faţă la Paul Smith şi am căscat şi eu gura, cu un fel de fascinaţie morbidă, pentru că mintea mea se crispează la simpla idee că o fiinţă omenească – un *bărbat* – se poate simţi mîndru atunci cînd sodomizează un alt bărbat, dar cînd am început să

primesc fluierături nelalocul lor din partea unor atleţi de plajă trecuţi de prima tinereţe, cu muşchii umflaţi cu pompa şi mustăţi ca de morse, în răstimpurile dintre versuri precum „Avem şi noi un loc / Undeva un loc al nostru“, am luat-o la pas către Bulevardul Şase şi am decis că asta e – voi întîrzia la serviciu: am luat un taxi şi m-am întors la mine-acasă, unde mi-am pus un alt costum (Cerruti 1881), mi-am făcut singur pedichiura şi am torturat un căţeluş pe care-l cumpărasem la începutul săptămînii dintr-un magazin de animale de companie din Lexington pînă l-am omorît. Armstrong turuie în continuare.

— Sporturile acvatice constituie principala atracţie, bineînţeles. Dar terenurile de golf şi cele de tenis sînt într-o stare excelentă, iar cele destinate profesioniştilor în majoritatea staţiunilor sînt mai accesibile în timpul verii. Multe dintre terenuri posedă şi instalaţie pentru iluminare nocturnă…

Pizda… mă-tii… Armstrong – mă gîndesc eu în timp ce privesc fix la blocajul de circulaţie de afară şi la vagabonzii care-şi fac veacul pe strada Church. Ne sosesc antreurile: Armstrong – brioşă cu roşie uscată la soare; eu – ardei gras mexican cu un magiun cu ceapă oranj-violaceu. Sper să nu vrea să plătească el, pentru că am de gînd să-i arăt nătărăului ăstuia de doi bani că eu chiar am un card de credit American Express Platinum. Uite, în clipa asta mă simt foarte trist ascultîndu-l pe Armstrong, nu ştiu nici eu de ce, şi mi se pune un nod în gît, dar reuşesc să-l înghit, iau o gură de Corona şi emoţia îmi trece. Prind un moment în care el mestecă şi îl întreb aproape involuntar, gîndindu-mă la orice altceva, numai la asta nu:

— Şi mîncarea?! Cum e mîncarea?!

— Bună întrebare. În materie de mîncat în oraş, Caraibele au devenit din ce în ce mai interesante pe măsură ce bucătăria din insule a absorbit cultura europeană. Majoritatea restaurantelor sînt în posesia şi administrarea unor imigranţi americani, englezi, francezi, italieni, pînă şi olandezi…

Slavă Domnului, face o pauză, cît să muşte din brioşă, care seamănă cu un burete îmbibat cu sînge – brioşa lui Armstrong parc-ar fi un burete mare însîngerat! –, şi să-şi ajute înghiţitura cu un gît de Corona. E rîndul meu.

— Şi de vizitat?! întreb eu într-o doară, concentrîndu-mă asupra ardeilor înnegriţi, cu magiunul gălbui aşezat de jur împrejurul farfuriei în forma unui octogon elegant, cu un cerc din frunze de coriandru în jurul magiunului şi un alt cerc, de seminţe de ardei, în jurul celui din frunze de coriandru.

— Punctele de atracţie se datorează culturii europene, care a transformat multe din insulele din regiune în fortăreţe în secolul al optsprezecelea. Vizitatorii pot vedea şi multele puncte în care a debarcat Columb şi, pe măsură ce ne apropiem de cea de-a trei suta aniversare a primei lui călătorii, din 1590[2], insularii dovedesc o conştiinţă din ce în ce mai înaltă privitoare la istoria şi cultura care fac parte integrantă din viaţa arhipelagului…

— Ăhă… înţeleg, zic eu dînd din cap şi gîndindu-mă: Armstrong, eşti aşa… un dobitoc.

Cravate cu modele de cercuri, costume în carouri, ora de gimnastică aerobică, de returnat casete video, de cumpărat condimente de la Zabar's, cerşetori, trufe de ciocolată albă… Izul greţos de Drakkar Noir – cu aşa ceva şi-a dat Christopher – se insinuează pînă lîngă nasul meu, amestecîndu-se cu mirosul de magiun şi coriandru, de ceapă şi ardei înnegriţi.

— Ăhă… zic eu – de fapt repet.

— Iar pentru vilegiaturistul activ există ascensiuni montane, explorări speologice, navigaţie, călărie şi coborîri cu pluta pe rîuri de munte. Amatorii de jocuri de noroc vor găsi cazinouri pe multe dintre insule…

Pentru o clipă îmi închipui cum ar fi să scot un cuţit, să crestez o încheietură de la mînă – de la o mînă de-a mea – şi să îndrept jetul care ar ţîşni de-acolo către capul lui Armstrong sau, şi mai bine,

către costumul lui: mă întreb dacă şi atunci ar continua să vorbească. Aş putea încerca să mă ridic fără să mă scuz, să iau un taxi către alt restaurant, undeva în SoHo sau şi mai departe spre zonele rezidenţiale, să beau ceva acolo, să mă duc la toaletă, eventual s-o sun pe Evelyn şi pe urmă să mă întorc la DuPlex – şi fiecare fibră a corpului meu îmi spune că l-aş găsi pe Armstrong vorbind în continuare nu numai despre vacanţa lui, dar şi despre ceva ce pare a fi vacanţa omenirii întregi în nenorocitele alea de insule Bahamas. La un moment dat, în toiul vorbăriei, vine ospătarul, ne ia antreurile pe jumătate mîncate şi aduce noi beri Corona, plus o porţie de pui hrănit natural, cu oţet de mure şi piure de avocado, şi una de ficat de viţel cu icre de scrumbie şi praz – şi cu toate că nu mai ştiu sigur cine ce a comandat, nici nu mai contează propriu-zis, pentru că ambele farfurii arată exact la fel. Eu mă aleg cu puiul hrănit natural, cu – aşa cred – sos de bame verzi.

— Vizitatorii insulelor din Caraibe nu au nevoie de paşaport, numai să poată face dovada cetăţeniei americane – ba chiar mai bine, Taylor: limba nu constituie o piedică. Engleza se vorbeşte peste tot, chiar şi pe insulele în care limba oficială este franceza sau spaniola. Majoritatea insulelor sînt foste posesiuni britanice…

— Viaţa mea e-un iad, îi explic eu într-o doară, plimbînd în joacă firele de praz de colo colo prin farfuria care – trebuie să spun – este de porţelan şi în formă de triunghi. Şi sînt o mulţime de oameni pe careee… aş vrea săăă… mă rog, să-iii… ştiu şi eu?! …omor?!

Spun treaba asta punînd accentul pe ultimul cuvînt în timp ce mă uit fix în ochii lui Armstrong.

— Serviciile s-au ameliorat în insule fiindcă atît American Airlines, cît şi Eastern Airlines şi-au deschis birouri la San Juan, de unde au iniţiat zboruri de legătură către insulele pe care nu ajung prin zboruri directe. Dacă mai pui serviciile adiţionale oferite de companii precum BWIA, PanAm, ALM, Air Jamaica, Bahamas Air şi Cayman Airways, pe

cele mai multe insule este uşor de ajuns. Mai sînt şi legături suplimentare în interiorul arhipelagului, furnizate de LIAT şi BWIA, care oferă o serie de curse obişnuite de la insulă la insulă…

Cineva care cred că este Charles Fletcher se apropie de masa noastră în timp ce Armstrong îşi recită monologul, mă bate pe umăr şi zice:

— Noroc, Simpson. Ne vedem la Fluties,

pe urmă se îndreaptă spre uşă, unde se întîlneşte cu o femeie de-a dreptul frumoasă – ţîţe mari, blondă, rochie mulată, nici secretara, nici nevasta lui –, cu care pleacă de la DuPlex într-o limuzină neagră. Armstrong mai are încă de mîncat din feliile perfect pătrate de ficat de viţel, dar şi de vorbit, timp în care eu cochetez cu gînduri din ce în ce mai negre.

— Vilegiaturiştii care nu-şi pot lua liber o săptămînă întreagă vor găsi în arhipelagul Caraibelor locul ideal pentru o escapadă alternativă de weekend. Compania Eastern Airlines şi-a creat propriul „Club al weekendiştilor“, care include multe destinaţii caraibiene şi le permite membrilor clubului să viziteze o serie de locuri la preţuri drastic reduse, ceea ce ştiu că nu contează, dar eu totuşi cred că lumea o să…

1. Denumire prescurtată, de fapt *TriBeCa*, formată din primele silabe ale cuvintelor *Triangle Below Canal* – „Triunghiul de sub Canal“. Se referă la o zonă din Manhattan de o formă aproximativ triunghiulară, situată la sud de strada Canal.

2. În realitate, prima călătorie a lui Columb a avut loc în 1492, iar în perioada la care se referă textul se apropia aniversarea a cinci sute de ani de la descoperirea Americii de către navigatorul european.

La concert

Toată lumea e înţepată rău la concertul la care ne tîrăşte Carruthers pînă în New Jersey în seara asta – cîntă U2[1], o formaţie irlandeză care a apărut pe coperta revistei *Time* săptămîna trecută. Biletele erau iniţial destinate unui grup de clienţi japonezi, care însă şi-au anulat călătoria la New York în ultimul moment, aşa încît lui Carruthers i-a fost practic imposibil – cel puţin aşa zice el – să mai vîndă locurile, chiar dacă sînt pe rîndul din faţă. Ei, deci ne-am reunit Carruthers şi Courtney, Paul Owen şi Ashley Cromwell, Evelyn şi cu mine. Mai devreme, cînd am aflat că venea şi Paul Owen, am încercat s-o sun pe Cecelia Wagner, prietena lui Marcus Halberstam – doar Paul Owen pare destul de sigur pe el că *eu* sînt de fapt Marcus –, dar ea, deşi s-a declarat flatată de invitaţia mea – întotdeauna am bănuit că i-am căzut cu tronc –, urma să ia parte la o petrecere simandicoasă cu ocazia lansării noului music-hall britanic *Maggie*! În schimb, mi-a sugerat că am putea lua prînzul împreună săptămîna viitoare, iar eu i-am spus că o sun joi. Eu, pe de altă parte, urma să iau cina cu Evelyn şi, cum simplul gînd de a sta singur cu ea de-a lungul unei mese de două ceasuri mă umple de o silă de nedescris, am sunat-o şi i-am explicat destul de fără chef schimbarea de program, iar ea m-a întrebat dacă venea şi Price. I-am răspuns că nu şi mi s-a părut că a ezitat o clipă înainte de-a accepta, după care am anulat rezervarea pe care mi-o făcuse Jean la H_2O, noul restaurant Clive Powell din cartierul Chelsea, şi am plecat de la birou mai devreme, ca să apuc să fac o şedinţă scurtă de gimnastică aerobică înainte de concert.

Nici una dintre fete nu este cine ştie ce nerăbdătoare să vadă formaţia respectivă şi toate mi se confesează, separat, că ele de fapt nu vor să meargă, iar în limuzina care ne duce către aşa-numitele Meadowlands Carruthers se dă peste cap tot

încercînd să ne consoleze pe toţi şi ne spune că şi Donald Trump este un mare admirator al formaţiei U2, după care, din ce în ce mai disperat, că şi John Gutfreund[2] cumpără discurile grupului irlandez. Deschidem o sticlă de şampanie Cristal, pe urmă alta. La televizor se desfăşoară o conferinţă de presă a lui Reagan, dar cum sonorul hîrîie rău de tot, nimeni nu-l bagă în seamă, în afară de mine. Patty Winters a avut ca temă la emisiunea de azi-dimineaţă oameni atacaţi de rechini. Paul Owen mi-a spus deja de patru ori „Marcus“, iar Evelynei, spre marea mea uşurare, doar de două ori „Cecelia“, dar Evelyn n-a băgat de seamă, fiindcă stă şi se uită urît la Courtney de cînd ne-am urcat în limuzină. Oricum, nimeni nu l-a corectat pe Owen şi e puţin probabil ca vreunul dintre noi să facă aşa ceva. Chiar şi eu i-am spus Evelynei „Cecelia“ de cîteva ori, cînd am fost sigur că nu era atentă la mine, fiindcă era ocupată să o împungă pe Courtney cu priviri ucigătoare. Carruthers mă tot bate la cap spunîndu-mi cît de bine arăt şi lăudîndu-mi costumul.

Evelyn şi cu mine sîntem de departe perechea cea mai bine îmbrăcată. Eu port un pardesiu din stofă de lînă de miel, haină de lînă cu pantaloni din lînă flanelată, cămaşă de bumbac, pulover de caşmir cu gulerul în formă de V şi cravată de mătase, toate marca Armani. Evelyn poartă o bluză de bumbac Dolce & Gabbana, pantofi din piele de căprioară Yves Saint Laurent, fustă de piele perforată Adrienne Landau cu centură de piele de căprioară Jill Stuart, colanţi Calvin Klein, cercei din cristal de Murano Frances Patiky Stein şi ţine strîns în mînă un trandafir alb pe care i l-am luat eu de la un magazin de cadouri coreean cînd aşteptam să vină Luis cu limuzina să mă culeagă. Carruthers poartă o haină sport din stofă de lînă de miel, pulover-jachetă de caşmir combinat cu lînă stufoasă de lamă, pantaloni de călărie cu dungi în diagonală, cămaşă de bumbac şi cravată de mătase, toate marca Hermès. „Ce prost gust“ – îmi şopteşte Evelyn; eu dau din cap în tăcere. Courtney poartă o bustieră din organdi de mătase cu

trei straturi, fustă lungă de catifea despicată la spate, cercei de email şi şnur de catifea José and Maria Barrera, mănuşi Portolano şi pantofi Gucci. Paul şi Ashley sînt, după părerea mea, uşor prea elegant îmbrăcaţi, iar ea poartă ochelari de soare, cu toate că ferestrele limuzinei sînt fumurii, iar afară s-a lăsat deja seara. În mînă are un bucheţel de margarete pe care i l-a oferit Carruthers, ceea ce nu a făcut-o geloasă pe Courtney, care parcă ar fi hotărîtă să-i scoată ochii Evelynei. În momentul de faţă, deşi Evelyn arată mai bine, nu mi se pare deloc o idee rea şi nu m-aş supăra deloc s-o văd pe Courtney trecînd la fapte. Courtney stă o idee mai bine la capitolul corp, Evelyn are ţîţele mai frumoase.

Concertul se tîrîie deja de vreo douăzeci de minute. Eu unul detest muzica *live*, dar toată lumea în jurul nostru stă în picioare şi-şi strigă de zor ovaţiile, care se iau la întrecere cu vacarmul generat de pereţii de boxe înalţi pînă în tavan. Un singur lucru îmi face efectiv plăcere din tot ce se întîmplă în jur şi anume că-i văd pe Scott şi Anne Smiley la vreo zece rînduri mai în spate, pe nişte locuri mai căcăcioase, deşi probabil că la fel de scumpe ca ale noastre. Carruthers face schimb de locuri cu Evelyn ca să discute afaceri cu mine, dar eu nu aud o vorbă din ce-mi spune, aşa încît fac schimb de locuri cu Evelyn ca să pot vorbi cu Courtney.

— Luis e-un mocofan, îi strig eu. Nu bănuieşte nimic.

— The Edge[3] poartă Armani, strigă ea, arătînd înspre basist.

— Aia nu-i Armani, strig eu. Este Emporio.

— Ba nu, strigă ea. Armani.

— Nuanţele de gri sînt prea seci, la fel şi cele de maro şi albastru. Reverele în formă clară de aripă, cadrilaturile subtile, bulinele mici şi dungile sînt Armani. Nu Emporio, îi strig eu, acoperindu-mi amîndouă urechile cu mîinile, extrem de iritat că nu ştie atîta lucru, că nu e-n stare să facă diferenţa. Există o diferenţă, să ştii. De fapt care dintre ei este The Edge?!

— Toboşarul ar putea fi The Edge, strigă Courtney. Cred, nu sînt sigură. Simt nevoia de-o ţigară. Unde-ai fost alaltăieri seară?! Să nu-mi spui c-ai fost cu Evelyn, că te pocnesc.

— Toboşarul nu poartă nimic Armani, zbier eu. Nici Emporio, de fapt. Nici vorbă.

— Nu ştiu care dintre ei este toboşarul, strigă Courtney.

— Întreab-o pe Ashley, îi sugerez eu, tot strigînd.

— Ashley?! zbiară ea, aplecîndu-se peste Paul şi bătînd-o pe Ashley pe picior. Care este The Edge?!

Ashley îi strigă şi ea ceva lui Courtney, ceva ce eu nu aud, după care Courtney se întoarce din nou spre mine, ridicînd din umeri:

— Zice că nu-i vine să creadă c-a ajuns în New Jersey.

Carruthers îi face semn lui Courtney să-l lase pe el în locul ei. Courtney îi face viermelui un semn cu mîna s-o lase în pace, iar cu cealaltă mînă mă apucă pe mine de coapsă, pe care eu mi-o încordez pînă se face tare ca piatra, aşa că degetele ei mă mîngîie admirativ. Dar Luis insistă, iar Courtney se ridică, zbierînd către mine:

— Cred că ne trebuie nişte droguri în seara asta!

Eu dau din cap că da. Vocalistul, Bono, schelălăie de pe scenă ceva ce vrea să semene cu *Where the Beat Sounds the Same* („Acolo unde ritmul sună la fel“). Evelyn şi Ashley pleacă să cumpere ţigări, să meargă la toaletă, să caute ceva de băut. Luis se aşază lîngă mine.

— Fetele se plictisesc, zbiară el către mine.

— Courtney vrea să-i facem rost de nişte cocaină în seara asta, strig eu.

— Ei, bravo, strigă Luis abătut.

— Avem rezervări pe undeva?! zic eu.

— La Brussels! strigă el, uitîndu-se la Rolex-ul de la mînă. Dar mă-ndoiesc că ajungem la timp.

— Dacă n-ajungem la timp, îl avertizez eu, altundeva eu nu merg. Poţi să mă laşi acasă.

— O s-ajungem, strigă el.

— Da’ dacă nu, ce-ai zice de ceva japonez?! propun eu, lăsînd-o mai moale. E un bar cu *sushi* clasa-ntîi în Upper West Side. Blades se cheamă. Bucătarul de-acolo a fost la Isoito. Apreciere grozavă în *Zagat*.

— Bateman, eu îi detest pe japonezi, zbiară Carruthers către mine, cu o mînă pusă peste o ureche. Nişte nenorociţi mici cu ochii lor oblici

— Ce dracului tot vorbeşti acolo?! zbier şi eu.

— Da, bine, ştiu, ştiu, zbiară el, cu ochii căscaţi. Economisesc mai mult decît noi şi nu fac mari inovaţii, dar se pricep de minune să ne ia, să ne *fure* nouă inovaţiile, pe care le îmbunătăţesc şi pe urmă ni le îndeasă înapoi pe gîţi în jos!

Eu mă uit lung la el, în prima clipă nu-mi vine să cred, după care îmi întorc privirile către scenă, unde chitaristul aleargă de colo colo în cercuri, iar Bono aleargă înainte şi înapoi pe marginea scenei, cu braţele întinse în lateral. Cînd mă uit înapoi la Luis, văd că este încă stacojiu la faţă de furie, încă se mai uită fix la mine, cu ochii căscaţi, cu spume la gură, chiar dacă nu spune nimic.

— Ce *dracului* are asta de-a face cu Blades?! îl întreb pînă la urmă, neînţelegînd absolut nimic. Şterge-te la gură.

— De-asta nu pot să sufăr mîncarea japoneză, zbiară el din nou. *Sashimi*, ruladă californiană – Doamne iartă-mă! – şi face un gest ca şi cum s-ar îneca, arătînd cu degetul în fundul gîtului.

— Carruthers… încep eu şi mă opresc, uitîndu-mă la el, studiindu-i faţa îndeaproape, oarecum speriat şi nereuşind să-mi aduc aminte ce voiam să spun.

— Ce, Bateman?! întreabă el, aplecîndu-se spre mine.

— Uite ce este, eu nu pot să cred aşa un căcat, îi urlu. Nu pot să cred că n-ai făcut rezervările pentru mai tîrziu. O s-avem de aşteptat.

— Ce?! zbiară el, punîndu-şi palma la ureche, de parcă ar folosi la ceva.

— O să trebuiască să aşteptăm! zbier eu şi mai tare.

— Nici o problemă, strigă el.

Solistul întinde mîna către noi de pe scenă, cu palma răsfirată, dar eu îi fac semn să ne lase în pace.

— E-n regulă?! E-n regulă?! Nu, Luis, greşeşti – nu e deloc în regulă – şi mă uit către Paul Owen, care mi se pare la fel de plictisit şi stă cu mîinile făcute capac peste ambele urechi, deşi chiar şi aşa reuşeşte să discute ceva cu Courtney.

— N-o s-avem de aşteptat, zbiară Luis. Îţi promit eu.

— N-am nevoie de promisiunile tale, arătare, zbier eu, după care schimb vorba: Paul Owen se mai ocupă de portofoliul Fisher?!

— Nu vreau să te superi pe mine, Patrick, ţipă Luis disperat. O să fie totul în regulă.

— Doamne iartă-mă, las-o baltă, zbier eu. Ascultă la mine: Paul Owen se mai ocupă de portofoliul Fisher?!

Carruthers se întoarce şi se uită la Owen, apoi din nou la mine:

— Cred căăă… da. Am auzit că Ashley are gonoree.

— Vreau să vorbesc cu el, strig eu, mă ridic şi mă aşez pe locul gol de lîngă Owen.

Dar cînd să mă aşez lîngă el, o mişcare curioasă de pe scenă îmi atrage atenţia. Bono a făcut şi el cîţiva paşi, urmărindu-mă pînă la noul meu loc, şi acum se uită fix în ochii mei, aşezat în genunchi la marginea scenei. Are pe el o pereche de jeanşi negri (poate Gitano), sandale şi o vestă de piele fără cămaşă pe sub ea. Are o piele albă, acoperită de sudoare, şi corpul nu e lucrat îndeajuns, n-are nici o fermitate a muşchilor, iar vreo linie oarecare, presupunînd că există, este acoperită de un strat caraghios de păr pe piept. Pe cap are o pălărie de cowboy, părul strîns la spate într-o coadă şi bombăne un fel de incantaţie – disting şi eu un vers: „Eroul este-o insectă-n lumea asta“ –, avînd pe faţă un vag zîmbet complice, abia vizibil şi totuşi intens, care

creşte, i se lăţeşte fără echivoc peste toată faţa şi, în timp ce privirile lui mă sfredelesc, cortina de fundal se face roşie şi eu mă simt cuprins deodată de o senzaţie ca un val copleşitor, ca un torent de cunoaştere, şi mă trezesc citind în inima lui Bono şi propria mea inimă bate mai tare din cauza asta şi-mi dau seama că recepţionez un fel de mesaj din partea cîntăreţului. Realizez că avem ceva în comun, că ne leagă ceva şi nu mi se pare deloc neverosimilă impresia că un cordon invizibil aruncat de Bono s-a răsucit în jurul meu, că publicul a dispărut, muzica s-a domolit, s-a făcut mai blîndă, că pe scenă a rămas numai Bono – sala de concert e goală de-acum, formaţia se estompează –, iar mesajul, mesajul *lui*, care iniţial a fost unul vag, acum s-a făcut mai puternic şi-l văd că dă din cap către mine şi dau şi eu din cap către el, totul se face mai clar, îmi simt trupul viu şi fierbinte, ca pe jar, şi din neant vine o lumină albă, orbitoare, care mă învăluie, pe care o aud, de fapt o simt, ba chiar reuşesc să descifrez cuvintele mesajului, care parcă plutesc deasupra capului lui Bono cu litere portocalii: „Eu… sînt… diavolul… şi sînt… la fel… ca… tine…“

După care toată lumea reapare, publicul, formaţia, toţi sînt iar aici, muzica începe să se audă din ce în ce mai tare şi Bono, realizînd că am primit mesajul lui – eu de fapt *ştiu* că el *simte* că eu i-am recepţionat mesajul –, se îndepărtează mulţumit, iar eu rămîn cu senzaţia că mă mănîncă tot corpul, cu faţa înroşită, cu o erecţie dureroasă care-mi pulsează de-a lungul coapsei şi cu pumnii strînşi din cauza tensiunii. Deodată însă totul dispare, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un comutator. Cortina de fundal se face iarăşi albă. Bono – diavolul – se află în partea cealaltă a scenei şi totul dispare – sentimentul din inima mea, senzaţia care parcă îmi gîdilă creierul, şi simt mai mult ca niciodată nevoia să aflu cîte ceva despre portofoliul Fisher, de care se ocupă Owen, şi informaţia asta mi se pare vitală, mai semnificativă decît legătura de similitudine stabilită între mine şi

Bono, care acum pare îndepărtată şi diluată. Mă întorc înspre Paul Owen.

— Auzi, strig eu, cum îţi mai merge?!

— Tipii ăia de colo… şi-mi face semn către un grup de operatori de scenă care stau în picioare într-o margine a sălii, la capătul celălalt al rîndului din faţă, şi se uită peste mulţime discutînd între ei. Ăia… arătau cu degetul încoace la Evelyn, Courtney şi Ashley.

— Cine sînt?! strig eu. De la Oppenheimer?!

— Nu, strigă Owen, cred că sînt mînă de lucru în căutare de fete care să meargă în spatele scenei şi să facă sex cu membrii formaţiei.

— Aha… – zbier eu. Credeam că eventual lucrează la Barney's.

— Nu, strigă el. Se numesc „coordonatori de lipeli".

— De unde ştii chestia asta?! urlu eu.

— Am un văr care este manager la grupul All We Need of Hell[4], strigă el.

— Este enervant că ştii aşa ceva, zic eu.

— Poftim?! strigă el.

— Te mai ocupi de portofoliul Fisher?! strig eu ca răspuns.

— Da, da, zbiară el. A dat norocul peste mine, Marcus, este?!

— Sigur c-a dat, zbier şi eu. Cum l-ai obţinut?!

— Păăăi, eu aveam portofoliul Ransom şi aşa s-au brodit lucrurile – ştii cum e! – ridică din umeri neajutorat, parşivul naibii.

— Maaa-mă! strig eu.

— Ei, da, strigă şi el, după care se răsuceşte pe scaun către două fete grase, cu mutre de toante din New Jersey, care-şi trec una alteia o ţigară cu marijuana supradimensionată (una dintre vaci este înfăşurată în ceea ce eu presupun că e steagul Irlandei), şi strigă: Vreţi, vă rog, să vă duceţi în altă parte cu iarba asta de sconcs – că *pute*!!

— Îl vreau eu, strig eu către el, studiindu-i cărarea perfect dreaptă şi perfect pe mijloc: pînă şi pielea capului o are bronzată.

— *Ce* vrei?! strigă el către mine. Marijuana?!

— Nu, nimic, zbier eu cu gîtul uscat şi mă trîntesc pe spate în scaunul meu, rămîn cu privirile pierdute spre scenă, îmi rod unghia de la degetul mare, îmi stric manichiura făcută ieri.

Plecăm cu toţii după ce se întorc Evelyn şi Ashley. Mai tîrziu, în limuzina cu care gonim înapoi către Manhattan ca să ne facem rezervare la Brussels, împărţim o nouă sticlă de Cristal. La televizor e tot Reagan. Evelyn şi Ashley ne povestesc cum au fost acostate lîngă toaleta femeilor de doi tipi de la pază, care le-au cerut să vină în spatele scenei. Eu le explic ce erau de fapt şi ce gînduri aveau.

— Dumnezeule mare! exclamă Evelyn. Adică tu-mi spui mie că ăia voiau să ne… facă o lipeală?!

— Pun pariu că Bono are puţa mică, zice Owen, uitîndu-se pe fereastra fumurie a maşinii. Ştiţi doar – irlandez.

— Credeţi că ăia aveau bancomat acolo?! întreabă Luis.

— Ashley!! strigă Evelyn. Tu ai auzit?! Voiau să ne facă o lipeală!

— Cum îmi stă părul?! întreb eu.

— Mai vrei Cristal?! îl întreabă Courtney pe Luis.

1. U2 se citeşte la fel ca *You too* – „Şi tu“

2. Preşedintele consiliului de administraţie al firmei de investiţii financiare Salomon Brothers.

3. Unul dintre instrumentiştii grupului, David Howell Evans, supranumit The Edge – „Muchie“ – din cauza trăsăturilor sale ascuţite.

4. Textual: „Tot ce vrem de la Iad“.

O scenă într-o joi după-masă

Şi uite că după-masa-i pe la jumătate şi eu m-am trezit vîrît într-o cabină telefonică la o intersecţie oarecare din centru, nu ştiu unde sînt, dar sînt năduşit tot şi mă chinuie o migrenă care-mi pulsează de parcă mi-ar da pumni în ceafă şi la asta se adaugă un puseu de anxietate de categorie grea. Mă scotocesc prin buzunare după nişte Valium, nişte Xanax, după vreun Halcion rătăcit, orice, dar nu găsesc decît trei pastile gălbejite de Nuprin într-o cutiuţă de medicamente Gucci şi mi le îndop în gură pe toate trei şi le dau pe gît în jos cu nişte Pepsi fără zahăr dintr-o doză despre care n-aş şti să spun cum a ajuns la mine nici dacă mi s-ar pune pistolul la tîmplă. Am uitat cu cine mi-am luat prînzul mai devreme şi, lucrul cel mai important, am uitat şi *unde* mi l-am luat. Oare am fost cu Robert Ailes la Beats?! Sau poate cu Todd Hendricks la Ursula, noul bistro Philip Duncan Holmes din Tribeca?! Oi fi fost cu Ricky Worrall la December's?! Este posibil să fi fost de fapt cu Kevin Weber la Contra, în NoHo[1]?! Oi fi comandat sandvici din brioşă cu potîrniche şi felii de gogonea sau un platou de andive cu sos de midii?! Dumnezeule mare, nu-mi aduc aminte! – gem de unul singur, cu hainele – jachetă sport de pînză şi mătase, cămaşă de bumbac, pantaloni de pînză kaki cu pense, toate marca Matsuda, cravată de mătase cu blazon Matsuda şi curea de la Coach Leatherware – năduşite leoarcă şi-mi dau jos jacheta şi mă şterg pe faţă cu ea. Telefonul sună întruna, dar nu mai ştiu pe cine am sunat şi-atunci stau acolo, în intersecţia aia, cu ochelarii Ray-Ban proptiţi pe frunte într-o poziţie pe care o simt ciudată, nefirească, după care aud în sfîrşit un sunet oarecum familiar, care ajunge pînă la mine pe fir în jos: Jean, cu vocea ei delicată, care se ia la întrecere cu vacarmul circulaţiei veşnic blocate de pe Broadway. Azi-dimineaţă, la Patty Winters, tema emisiunii era „Cum poate aspirina să-ţi salveze viaţa?“ – „Jean?“ strig eu. „Alo, Jean?!“ – „Patrick?!

Tu eşti?!“ îmi strigă şi ea mie. – „Alo?! Jean, te rog ajută-mă“ strig eu. – „Patrick?!“ – „Ce e?!“ – „Te-a sunat Jesse Forrest“, zice Jean. „Cică are o rezervare la Melrose pentru diseară la ora opt, iar Ted Madison şi Jamie Conway vor să mergi cu ei să beţi ceva la Harry’s. Auzi, Patrick?!“ Şi adaugă: „Unde eşti?“ – „Jean…“ oftez eu, ştergîndu-mă la nas, „…nu sînt…“ – „A, şi te-a mai sunat şi Todd Lauder“, zice Jean. „Ba nu, pardon, Chris… A, nu, nu, chiar Todd Lauder era. Da, Todd Lauder.“ – „Aoleu, Doamne“ gem eu, slăbindu-mi cravata de la gît, în timp ce soarele de august mă bate în cap. „Ce tot spui acolo, toanta naibii?!“ – „Nu la Tony, Patrick. Rezervarea e la Melrose. Nu la Tony.“ – „Ce mă fac?!“ strig eu în gura mare. Ea zice: „Unde eşti?!“, după care: „Patrick, ce s-a-ntîmplat?!“ – „N-o să reuşesc s-ajung, Jean…“ îi spun eu, apoi mă înec: „…la birou în după-masa asta.“ – „Da’ de ce?!“ Are un glas atît de deprimat, sau poate e pur şi simplu zăpăcită. „Spune… pur şi simplu… că nu…“ zbier eu. „Ce ţi s-a-ntîmplat, Patrick?! Te simţi bine?!“ întreabă ea. „Ce dracului ai vocea atît de tristă… Doamne iartă-mă!“ strig eu. „Patrick, îmi pare rău. Voiam să zic c-o să le spun pur şi simplu că nu, dar…“ Îi trîntesc telefonul şi mă urnesc de lîngă cabina telefonică. Dintr-odată, walkmanul agăţat de gît mi se pare greu ca un bolovan care-mi taie respiraţia (plus că sunetele care se revarsă din căşti – Dizzy Gillespie în tinereţe – mă calcă pe nervi), aşa că simt nevoia să arunc porcăria asta ieftină în primul coş de gunoi care-mi iese în cale şi mă proptesc de marginea coşului, respirînd greu, cu haina Matsuda de doi bani legată în jurul taliei, şi uitîndu-mă fix la walkmanul care continuă să funcţioneze. Soarele topeşte spuma cu care mi-am dat pe păr şi care se amestecă acum cu sudoarea prelinsă de pe faţă. Îmi trec limba peste buze şi gustul amestecului mi se pare bun, aşa că mă apucă o poftă de fiară şi încep să-mi trec mîna prin păr şi să-mi ling palma în timp ce merg în sus pe Broadway, ignorînd bătrînicile care distribuie fluturaşi, magazinele de jeanşi prin faţa cărora trec,

muzica asurzitoare care se revarsă dinăuntru peste stradă, mişcările oamenilor care ţin ritmul unei melodii, de fapt al unui cîntec al Madonnei în care Madonna strigă „Viaţa-i un mister, cu toţii trebuie să ne descurcăm singuri…“, comisionarii pe biciclete care trec zbîrnîind pe lîngă mine, care stau la colţul străzii şi mă încrunt ameninţător la ei, dar oamenii trec nepăsători, nimeni nu mă bagă în seamă – nici măcar nu se prefac că nu mă bagă în seamă –, ceea ce mă dezmeticeşte suficient de mult cît să merg pînă la un magazin Conran's din apropiere ca să-mi cumpăr un ceainic. Numai că exact în momentul în care îmi fac eu socoteala că mi-am regăsit starea normală şi mi-am revenit cu totul, stomacul mi se strînge brusc de la nişte crampe atît de intense, încît mă tîrăsc pînă la cea mai apropiată poartă de intrare într-o clădire oarecare şi mă apuc cu braţul de burtă, mă chircesc tot de durere, dar spasmul îmi trece la fel de rapid cum m-a apucat şi pentru suficient de mult timp ca să mă îndrept pe picioare şi să dau buzna în primul magazin de obiecte casnice care-mi iese în cale şi să cumpăr în doi timpi şi trei mişcări un set de cuţite de măcelărie, o secure, o sticlă de acid clorhidric, după care, de la magazinul de animale de companie situat la colţul aceleiaşi străzi, îmi aleg un sistem Habitrail[2] şi doi şobolani albi pe care plănuiesc să-i torturez cu setul de cuţite şi cu acidul. Ceva mai tîrziu însă, tot azi după-masă, las pachetul cu şobolanii înăuntru la Pottery Barn, unde intru să cumpăr lumînări – sau te pomeneşti că mi-oi fi cumpărat în fine ceainicul?! Acum, în tot cazul, merg cu paşi mari pe Lafayette în sus, năduşit tot, gemînd şi dînd oamenii la o parte din calea mea, cu spumă curgîndu-mi din gură şi cu stomacul chinuit de nişte crampe abdominale sinistre – s-ar putea să fie provocate de steroizi, deşi mă-ndoiesc –, şi mă liniştesc suficient de mult în mers ca să intru într-un magazin Gristede's, unde mă-nvîrt în sus şi în jos pe culoare şi pînă la urmă şutesc o cutie de şuncă, ies foarte liniştit cu ea din magazin ascunzînd-o sub jacheta Matsuda, fac cîţiva paşi pe trotuar şi încerc să

mă pierd în hol la American Felt Building. Deschid cutia de tablă cu cheile din buzunar fără să-l bag în seamă pe portar, care la început pare să mă recunoască, dar după ce încep să-mi îndes şunca în gură cu mîna, scormonind în cutie după materia călduţ-rozalie care-mi rămîne sub unghii, ameninţă să cheme poliţia. Ies repede de-acolo pe trotuar, unde vomit toată şunca, sprijinindu-mă de un afiş cu *Mizerabilii* dintr-o staţie de autobuz, după care sărut imaginea atît de drăguţă a Eponinei, buzele ei, lăsînd cîteva dîre maronii de bilă care mînjesc şi figura delicată, nepretenţioasă, şi cuvîntul MUIE mîzgălit sub ea. După ce-mi slăbesc bretelele, ignorîndu-i pe cerşetori şi cerşetorii ignorîndu-mă pe mine, mă trezesc că am ajuns, leoarcă de sudoare şi delirînd, pînă la magazinul de discuri Tower Records din centru, unde intru numai după ce mi-am recompus ţinuta, murmurînd întruna, pentru nimeni în mod special, „Trebuie să restitui casetele video, trebuie să restitui casetele video“ şi cumpăr două exemplare din compact-discul meu preferat, *Întoarcerea lui Bruno* cu Bruce Willis, şi, cînd să ies, rămîn blocat în uşa pivotantă cinci rotiri întregi, după care uşa mă scuipă pe trotuar, unde mă ciocnesc de Charles Murphy de la Kidder Peabody, sau poate o fi Bruce Barker de la Morgan Stanley – mă rog, nu contează –, care-mi spune „Salut, Kinsley“, iar eu îi rîgîi în faţă, dîndu-mi ochii peste cap şi lăsînd să mi se scurgă printre dinţi fire verzui de bilă. El însă îmi propune imperturbabil: „Ne vedem la Fluties, bine?! Vine şi Tim Severt!“ Eu icnesc şi mă dau înapoi atît de mult, încît mă lovesc de un stand cu fructe al unui magazin coreean de delicatese şi dărîm lăzile de mere, portocale şi lămîi, care se rostogolesc pe trotuar, peste bordură, pînă în stradă, unde sînt storcoşite de taxiuri, maşini, autobuze, camioane. Delirînd în continuare, îmi cer scuze unui coreean care ţipă la mine şi sînt atît de aiurit, că-i întind cardul meu de credit AmEx Platinum, pe care el nu-l ia, pe urmă o bancnotă de douăzeci, pe care o ia imediat, dar tot mă ţine strîns de reverele hainei pătate şi şifonate, pe

care nici nu mai ştiu cînd şi cum mi-am pus-o din nou pe mine, şi cînd îmi ridic privirile către mutra lui rotundă cu ochii oblici, individul începe brusc să cînte refrenul din *Lightnin' Strikes* („Lovituri de fulger“) al lui Lou Christie. Eu mă trag înapoi oripilat şi pornesc pe mai multe cărări spre zona rezidenţială, spre casă, atîta doar că oamenii, casele, magazinele mă tot abat din drum: un traficant de droguri de pe Strada 13 îmi oferă biluţe de cocaină, iar eu îi flutur fără nici o noimă o bancnotă de cincizeci prin faţa ochilor. El zice plin de recunoştinţă „Băăăi, omule!“ şi-mi strînge mîna în care-mi pasează cinci doze, pe care eu mă apuc imediat să le mănînc pe toate deodată şi traficantul de biluţe stă şi se uită la mine, încercînd să-şi ascundă profunda tulburare în spatele unei priviri amuzate, dar eu îl apuc de ceafă şi-i hîrîi în ureche, cu o respiraţie puturoasă, „Cel mai bun motor îl are BMW-ul 750iL“, după care mă îndrept spre o cabină telefonică şi-i bălmăjesc telefonistei nişte bazaconii, cu mare greutate dibuiesc numărul cardului de credit şi aşa ajung să-mi facă legătura la recepţia de la Xclusiv, unde-mi anulez o programare la masaj pe care nici nu mi-am făcut-o. Îmi revin în simţiri numai uitîndu-mă la picioarele mele, de fapt la pantofii A. Testoni, gonesc porumbeii care mi se foiesc pe lîngă ei şi intru aproape fără să-mi dau seama într-un bufet ordinar de pe Bulevardul Doi. Sînt în continuare zăpăcit, dezorientat, transpirat, şi mă apropii de o evreică îndesată, grasă, bătrînă şi îmbrăcată hidos. „Auziţi“, îi spun, „am rezervare. Bateman. Unde e şeful de sală?! Sînt prieten cu Jackie Mason, comicul.“ Ea oftează, se întinde după un meniu, zicînd „Vă pot oferi o masă. N-aveţi nevoie de rezervare“ – şi mă conduce la o masă oribilă, hăt în spate, lîngă uşa toaletelor. Eu îi smulg meniul din mînă şi mă reped la un separeu din faţă. Cînd mă uit cît de ieftină e mîncarea, îmi sare muştarul: „Ce dracu' de glumă mai e şi asta?!“ – dar fiindcă tot simt că-n spatele meu e o chelneriţă, comand fără să mai ridic ochii din meniu: „Un cheeseburger. Vreau un

cheeseburger şi vreau să fie uşor în sînge“. – „Îmi pare rău, domnule“, zice chelneriţa. „N-avem brînză. Numai cuşer[3].“ Eu, care habar n-am ce pizda mă-sii vrea să-mi spună, zic: „Bine. Atunci un *cuşerburger* cu brînză, de pildă cu Monterey Jack, şi… aoleu, Doamne…“ – şi scot un geamăt, fiindcă simt cum mă apucă alte crampe. „Fără brînză, domnule“, zice chelneriţa. „Nu e cuşer…“ – „Doamne iartă-mă, ce coşmar e şi-ăsta, jidoavca dracului?!“ îmi bombăn eu în sinea mea, apoi zic mai tare: „Atunci brînză de vaci?! Asta poţi să-mi aduci?!“ – „Să-l întreb pe patron“, zice ea. „Fă ce vrei“, şuier eu printre dinţi. „Numai adu-mi ceva de băut pîn-atunci.“ – „Ce anume?!“ – ea. „Un… milk shake… cu vanilie…“ – eu. „N-avem milk shake. Nu e cuşer…“ zice ea, după care adaugă: „Să-l întreb pe patron…“ – „Nu, stai…“ – „Domnu’, să-l întreb pe patron…“ – „Ce pizda mă-sii de local mai e şi-ăsta?!“ strig eu furios, trîntindu-mi cardul de credit AmEx Platinum pe masa unsuroasă. „N-avem milk shake. Nu e cuşer…“ – zice chelneriţa cu buze groase, un oarecare dintre miliardele de suflete care fac umbră pămîntului. „Atunci adu-mi dracului o… vanilie… cremă!“ urlu eu, stropind cu scuipat meniul desfăcut în faţa mea. Femeia nu se mişcă. „Şi să fie super-densă!“ – adaug. Chelneriţa pleacă să-l cheme pe patron şi cînd îl văd pe-ăla că se apropie de mine, ca o copie la indigo a chelneriţei, plus chelia, mă ridic urlînd „Duceţi-vă-n pizda mamii voastre de jidani muişti!“ şi ies în mare grabă din bufet pe stradă, unde un

1. Zonă situată la nord de bulevardul Houston (No[*rth of*]-Ho[*uston*]), prin analogie cu cartierul SoHo, situat la sud de aceeaşi arteră de circulaţie.

2. Cuşcă din material plastic transparent pentru animale de casă rozătoare, alcătuită dintr-un sistem de tuburi şi încăperi care imită vizuinile din natură ale animalelor respective.

3. Termen care desemnează alimentele sau reţetele pregătite conform preceptelor religiei mozaice. Vezi *Leviticul*, cap. XI.

— Care sînt regulile după care se poartă vesta croşetată?! întreabă Van Patten, adresîndu-se mesei.

— Cum adică?! încruntă McDermott din sprîncene, sorbind din paharul de votcă Absolut.

— Da, zic eu. Precizează…

— Adică este exclusiv o ţinută sport…

— …Sau poate fi purtată şi la costum?! îl întrerup eu, încheind propoziţia în locul lui.

— Eee-xact, zîmbeşte Van Patten.

— Păi, dacă e să ne luăm după Bruce Boyer… încep eu.

— Stai aşa, mă întrerupe Van Patten. Lucrează la Morgan Stanley?!

— Nu, zîmbesc eu la rîndul meu. Nu lucrează la Morgan Stanley.

— Nu era vreun criminal în serie?! întreabă McDermott bănuitor, după care se lamentează: Te rog, Bateman, nu ne spune că era vreun criminal în serie. Nu şi ăsta. Nu tot criminal în serie.

— Nu, Cap-Sec Dermott, nu era criminal în serie, zic eu, întorcîndu-mă din nou către Van Patten, dar înainte de a continua, mă răsucesc la loc înspre McDermott: Asta chiar mă supără, să ştii.

— Dar tot timpul aduci vorba despre indivizii ăştia, mi se plînge McDermott. Şi de fiecare dată pe un ton oficial, educativ. Ce naiba, eu unul nu vreau să ştiu nimic despre Fiul lui Sam, nici despre nenorocitul de Strangulator de pe Deal[1], nici despre Ted Bundy, nici despre Cap-cu-Pene – zău aşa, Doamne iartă-mă!

— Cap-cu-Pene?! se miră Van Patten. Cine-i Cap-cu-Pene?! Sună teribil de primejdios.

— Vrea să zică Faţă-de-Piele, precizez eu, strîngînd din dinţi cît pot de mult. A luat parte la masacrul cu drujba din Texas[2].

— Aha, zîmbeşte politicos Van Patten. Sigur că da.

— Şi era într-adevăr peste măsură de periculos, adaug eu.

— Aşa, bine, acum zi mai departe. Bruce Boyer ăsta ce-a făcut?! întreabă McDermott nerăbdător, oftînd şi dîndu-şi ochii peste cap. Ce le făcea victimelor: le jupuia de vii?! Le lăsa să moară de foame?! Trecea cu maşina peste ele?! Le dădea de mîncare la cîini – ce le făcea?!

— Băieţi… – le spun eu, scuturînd din cap şi lăsîndu-i să fiarbă în suc propriu – …le făcea lucruri mult mai rele.

— De pildă ce?! întreabă McDermott. Îi ducea să mănînce la noul restaurant McManus?!

— Cu-asta le punea capac, încuviinţează Van Patten. Ai fost acolo?! Nu ţi s-a părut jalnic?!

— Ai luat chiftele?! întreabă McDermott.

— Ce chiftele! exclamă şocat Van Patten. La interior te-ai uitat?! Sau la căcaturile de feţe de masă?!

— Dar chiftele-ai luat?! insistă McDermott.

— Sigur c-am luat chiftele, şi porumbel, şi cegă, zice Van Patten.

— Aoleu, Doamne, am şi uitat de cegă, mormăie McDermott. *Chilli* cu cegă.

— Păi, după ce-ai citit articolul lui Miller din *New York Times*, trebuie să fii nebun să nu comanzi chiftele sau chiar şi cegă, comentează Van Patten.

— Numai că Miller n-a înţeles esenţialul, zice McDermott. Era pur şi simplu jalnic. Colţunaşii cu papaya de obicei sînt o mîncare bună, dar acolo… Dumnezeule!! fluieră el, scuturînd din cap.

— Şi ieftină, adaugă Van Patten.

— Atît de ieftină, se arată McDermott întru totul de acord. Sau tarta aia sfărîmicioasă de pepene verde…

— Domnilor… intervin eu, tuşind. Regret nespus să vă întrerup, dar…

— Da, bine, bine, dă-i drumul, îmi concede McDermott. Mai spune-ne despre Charles Moyer.

— Bruce Boyer, îl corectez eu. Adică autorul cărţii intitulate *Eleganţa. Ghidul calităţii în*

vestimentaţia masculină. Apoi, ca pentru mine: Şi nu, Craig, nu era criminal în serie în timpul lui liber.

— Şi ce ne învaţă băiatul ăsta, Brucie?! întreabă McDermott, molfăind un cub de gheaţă.

— Eşti un nătărău. E-o carte excelentă. Teoria lui este că n-ar trebui să ne simţim jenaţi să purtăm vestă croşetată la costum, zic eu. Ai auzit cînd te-am făcut nătărău?!

— Mda…

— Dar nu tot el subliniază că o asemenea vestă n-ar trebui să eclipseze costumul?! intervine Van Patten timid.

— Ba da… zic eu, vag iritat că Van Patten şi-a făcut temele acasă şi totuşi cere sfaturi. Continui însă calm: La un costum cu dungi discrete îţi pui o vestă croşetată de culoare albastru palid sau gri-cărbune. La un costum în carouri se cere o vestă mai îndrăzneaţă.

— Şi ţine minte, adaugă McDermott: La o vestă croşetată obişnuită ultimul nasture rămîne desfăcut.

Eu mă uit pieziş la McDermott, care zîmbeşte, ia o gură de băutură, după care îşi lingele buzele satisfăcut.

— De ce?! este curios Van Patten.

— Prin tradiţie, zic eu, uitîndu-mă în continuare urît la McDermott. Dar e şi mai comod.

— Oare purtatul de bretele nu ajută vesta croşetată să stea mai bine?! se trezeşte întrebînd Van Patten.

— Cum s-o ajute?! întreb eu, răsucindu-mă către el.

— Păi, din moment ce scapi de… şi se opreşte brusc, încurcat, negăsind cuvîntul potrivit.

— …bătaia de cap cu… completez eu.

— …catarama de la curea, încheie McDermott.

— Eee-xact, zice Van Patten.

— Trebuie să ţii minte… încep eu şi din nou McDermott mă întrerupe.

— …că în timp ce vesta croşetată trebuie să se asorteze cu culoarea şi cu stilul costumului, în nici un caz nu trebuie să asortezi modelul vestei cu cel al

ciorapilor sau cravatei, zice McDermott şi zîmbeşte cînd spre mine, cînd spre Van Patten.

— N-am crezut c-ai citit asta… cartea asta, mă bîlbîi eu supărat. Nu mi-ai spus tu că nu poţi să faci diferenţa între Bruce Boyer şi… şi John Wayne Gacy[3]?!

— Mi-am adus aminte, ridică el din umeri.

— Ascult-aici… mă întorc eu din nou către Van Patten, fiindcă mi se pare absolut ieftin modul în care o face McDermott pe deşteptul. Dacă-ţi potriveşti şosetele cu model în carouri la o vestă croşetată cu acelaşi model, o să pari prea studiat.

— Aşa zici tu?! întreabă el.

— O să arăţi ca şi cum te-ai dat peste cap să arăţi în felul ăsta, zic eu, după care mi-aduc aminte şi mă răsucesc brusc, supărat, către McDermott: Cap-cu-Pene?! Cum dracu'-ai ajuns la Cap-cu-Pene de la Faţă-de-Piele?!

— Haide, Bateman, mai destinde-te şi tu, zice el, bătîndu-mă pe spate, apoi făcîndu-mi masaj la ceafă. Ce-i cu tine?! N-ai făcut masaj *shiatsu* azi-dimineaţă?!

— Mai atinge-mă tu în felul ăsta… zic eu cu ochii strîns închişi, cu tot corpul încordat şi arcuit, pregătit să sar la el, doritor să sar …şi-o să te-alegi cu-un ciot.

— O-la-la, stai uşurel, băieţaş, zice McDermott, mimînd că-i e frică şi dîndu-se înapoi.

Şi el, şi Van Patten chicotesc ca nişte idioţi şi-şi plesnesc palmele ca hocheiştii şi nici nu le trece prin minte că oricăruia dintre ei i-aş reteza mîinile ba, mai mult, aş face-o cu plăcere.

Ei, deci noi trei, David Van Patten, Craig McDermott şi cu mine, stăm în sala de mese a clubului Yale şi ne luăm prînzul. Van Patten poartă un costum în dungi, din crep de lînă, de la Krizia Uomo, cămaşă de la Brooks Brothers, cravată de la Adirondack şi pantofi de la Cole-Haan. McDermott poartă un blazer din lînă de miel şi caşmir, pantaloni Ralph Lauren din lînă bătută flanelată, cămaşă şi cravată tot Ralph Lauren şi pantofi de la Brooks

Brothers. Eu port un costum de lînă întreţesut strîns, în carouri mari, cămaşă de bumbac Luciano Barbera, cravată tot Luciano Barbera, pantofi de la Cole-Haan şi ochelari fără dioptrii Bausch & Lomb. Patty Winters a chemat azi-dimineaţă în emisiunea ei nişte nazişti şi nu ştiu cum se face, dar emisiunea asta chiar mi-a ţinut atenţia trează şi-am urmărit-o de la cap la coadă. Nu pot să spun că m-au încîntat faptele lor, dar, pe de altă parte, nici detestabili nu mi s-au părut, cum nu li s-au părut de altfel nici celor mai mulţi dintre spectatorii prezenţi în sală. Unul dintre nazişti, într-o manifestare de umor cu totul specială, s-a apucat să jongleze cu nişte grepfruturi, la care eu m-am ridicat în capul oaselor în pat şi l-am aplaudat.

Luis Carruthers stă la cinci mese de a noastră, îmbrăcat de zici că a fost luat pe sus azi-dimineaţă de Legiunea Străină: poartă un costum imposibil de descris, făcut de cine ştie ce croitor franţuz, iar dacă nu mă-nşel, pălăria aia melon aşezată pe jos, sub scaunul lui, îi aparţine – parcă scrie pe ea „Luis“. Îmi zîmbeşte, dar eu mă prefac că nu-l observ. Azi-dimineaţă am făcut gimnastică la Xclusiv timp de două ore şi, cum toţi trei ne-am luat după-masa liberă, urmează să trecem la şedinţe de masaj. Nu am comandat încă, de fapt nici n-am văzut meniurile – am băut şi-atît. Craig a vrut iniţial o sticlă de şampanie, dar David a scuturat din cap atît de vehement şi a zis „Nu, nu şi nu“ la propunerea lui McDermott, încît am comandat cu toţii alte băuturi în loc. Eu stau cu ochii pe Luis, dar ori de cîte ori el îşi întoarce privirile către masa noastră, eu îmi dau capul pe spate şi rîd, chiar dacă Van Patten şi McDermott nu spun ceva propriu-zis amuzant – ceea ce, practic, nici nu spun vreodată. Mi-am perfecţionat reacţia prefăcută în asemenea măsură şi pare atît de naturală, încît nimeni nu se prinde. Luis se ridică în picioare, se şterge la gură cu un şervet şi aruncă o nouă privire încoace, apoi iese din zona meselor şi – presupun eu – merge la toaletă.

— Dar există o limită, zice Van Patten. Adică ideea este că nu vreau să-mi petrec seara cu Maştera

Fursecurilor.

— Păi, tu încă mai ieşi cu Meredith, intervin eu, aşa căăă… unde e diferenţa?!

Evident că nu m-aude.

— Bine, da' Mînă-Stîngă e dulcică, zice McDermott. Mînă-Stîngă e foarte dulcică.

— Bateman?! mă întreabă Van Patten. Vreo judecată de valoare asupra mînă-stîngismului?!

— Ce?! întreb eu, ridicîndu-mă de pe scaun.

— Mînă-Stîngă?! Nooo! este rîndul lui McDermott. Mînă-Stîngă e buu-ună, *comprende*[4]?!

— Uitaţi ce este, zic eu, împingîndu-mi scaunul sub masă. Vreau să vă fie clar tuturor că eu sînt pentru familie şi împotriva drogurilor. Mă scuzaţi.

Şi mă-ntorc să plec, iar Van Patten apucă de mînă un chelner în trecere şi-l aud din ce în ce mai slab cum îi spune:

— Asta-i apă de la robinet?! Eu nu beau apă de la robinet. Adu-mi o sticlă de Evian, ceva, da?!

Oare Courtney m-ar plăcea mai puţin dacă Luis ar muri?! Asta e-ntrebarea care mă frămîntă, fără să mi se contureze în minte un răspuns limpede, în timp ce trec fără grabă prin sala de mese, făcînd cu mîna cuiva care seamănă cu Vincent Morrison sau altcuiva care sînt aproape convins că este un tip care seamănă cu Tom Newman. Oare Courtney şi-ar petrece mai mult timp cu mine – timpul pe care acum şi-l petrece cu Luis – dacă el ar dispărea din peisaj, dacă n-ar mai fi pentru ea o alternativă, dacă ar fi, poate… mort?! Oare Courtney s-ar întrista dacă Luis ar fi omorît?! Aş fi eu capabil s-o consolez cu adevărat, fără să-i rîd în faţă, fără să mă las învins de propria mea ciudă care să mă dea de gol?! Ce-o atrage oare – faptul că se vede cu mine pe la spatele lui, corpul meu sau cît de mare am sula?! Şi chiar aşa – de ce aş vrea eu să fiu pe placul lui Courtney?! Dacă mă place numai pentru muşchii mei, pentru ce pulă groasă am, atunci Courtney este-o boarfă ordinară. Şi totuşi: o boarfă ordinară cu un fizic superior, care arată aproape perfect, ceea ce compensează orice altceva – mă rog, afară poate de respiraţia puturoasă şi dinţii gălbejiţi,

care-ţi taie, amîndouă, tot cheful. Oare aş strica totul dacă l-aş strînge de gît pe Luis?! Dacă m-aş însura cu Evelyn, oare m-ar pune să-i cumpăr rochii Lacroix pînă după ce ni se finalizează divorţul?! Forţele coloniale sud-africane şi gherilele negre sprijinite de sovietici or fi ajuns la un acord de pace în Namibia?! Oare lumea ar fi mai sigură, mai primitoare, dacă Luis ar fi ciopîrţit în bucăţi mici?! A mea ar putea fi, aşa că de ce nu?! Zău că nu există… „pe de altă parte“. Este şi destul de tîrziu să-mi mai pun asemenea întrebări, fiindcă am ajuns deja la toaleta bărbaţilor şi mă uit la mine însumi cel din oglindă – bronz şi pieptănătură perfecte, dinţii perfect drepţi, albi, strălucitori. Îi fac cu ochiul dublurii mele, trag aer în piept, îmi pun o pereche de mănuşi Armani, după care mă îndrept spre cabina unde se află Luis. În toaletă nu mai e nimeni altcineva. Toate cabinele sînt libere, cu excepţia uneia de la capăt, iar uşa nu e închisă, ci stă deschisă preţ de două degete. Luis fredonează ceva din *Mizerabilii*, ceva ce mie îmi sună obsedant de tare pe măsură ce mă apropii.

Uite-l cum stă în picioare în cabină, cu spatele la mine, îmbrăcat cu un blazer de caşmir, pantaloni de lînă cu pense, cămaşă albă din bumbac cu mătase, şi se pişă în closet. Îmi dau seama că a simţit mişcare în cabină, pentru că se înţepeneşte vizibil, iar pleoscăitul urinei lui la contactul cu apa se opreşte brusc. Ca într-o mişcare cu încetinitorul, respiraţia mea apăsată acoperă toate celelalte sunete, vederea mi se înceţoşează uşor pe la margini, mîinile mi se înalţă pînă peste gulerul hainei lui de caşmir, peste cel al cămăşii de bumbac flanelat, şi se reunesc în jurul gîtului, cu degetele mari încrucişate la ceafă şi cele arătătoare deasupra mărului lui Adam. Încep să strîng, apăsînd cu degetele din ce în ce mai tare, dar nu atît de tare încît să nu-i permită lui Carruthers să se întoarcă – tot cu încetinitorul –, aşa că ajunge să stea cu faţa spre mine, ţinînd o mînă peste puloverul de lînă şi mătase Polo şi ridicînd-o pe cealaltă în sus. La un moment dat pleoapele îi flutură, după care se trag înapoi, dezvelindu-i ochii, adică exact ce-mi

doresc – să văd mutra lui Carruthers cum se contorsionează şi se face stacojie, vreau să vadă cine este cel care-l omoară. Vreau să fiu eu ultimul chip, ultimul *lucru* pe care-l vede Luis înainte să moară, şi vreau să-i strig: „Ţi-am futut-o pe Courtney. M-auzi?! Ţi-am futut-o pe Courtney! Ha-ha-ha!“ – şi astea să fie ultimele cuvinte, ultimele sunete pe care le aude înainte ca propriile lui horcăieli, însoţite de plesnetul traheei, să-i înece orice altceva în auz. Luis se uită fix la mine, iar eu îmi încordez muşchii braţelor, pregătindu-mă pentru o luptă care, spre marea mea dezamăgire, nu se declanşează.

În schimb, Luis se uită în jos la încheieturile mele, ezită în primul moment, ca şi cum n-ar fi foarte hotărît ce anume să facă, după care îşi coboară capul… şi-mi sărută încheietura stîngă. Cînd ridică din nou ochii spre mine, pe chipul lui se citeşte o expresie de… iubire şi prea puţin de stînjeneală. Îşi ridică mîna dreaptă şi mă mîngîie tandru pe obraz. Eu înlemnesc efectiv, cu braţele întinse în faţă şi cu degetele strînse peste beregata lui Carruthers.

— Dumnezeule, Patrick, îmi şopteşte el. De ce aici?!

Mîna lui a ajuns să mi se joace prin păr. Mie îmi alunecă privirile pe peretele lateral al cabinei, pe care cineva a zgîriat vopseaua, scriind EDWIN DĂ MUIE SPLENDID şi citesc cuvintele astea paralizat în aceeaşi poziţie, năucit, studiind linia care le înrămează, de parcă linia respectivă ar conţine cine ştie ce răspuns sau adevăr. Edwin?! Edwin şi mai cum?! Scutur din cap ca să mi-l limpezesc şi mă uit din nou la Luis, care încă mai are crispat pe faţă rînjetul ăsta oribil, de înamorat tembel, şi încerc să strîng şi mai tare, schimonosindu-mi faţa de efort, dar nu reuşesc, degetele refuză să mi se încleşteze şi braţele pe care le ţin întinse în faţă par caraghioase şi inutile în poziţia asta ţeapănă.

— Te-am văzut cum te uitai la mine, zice el gîfîind. Ţi-am observat – şi înghite în sec – trupul atrăgător.

Încearcă să mă sărute pe buze, dar eu mă dau înapoi, mă ciocnesc de uşa cabinei, care, întîmplător, se închide. Îmi iau mîinile de pe gîtul lui Luis; el mi le ia imediat şi le aşază la loc. Eu le las încă o dată în jos şi rămîn nemişcat, încercînd să mă gîndesc care ar putea fi următoarea mişcare, dar nu-mi vine nici o idee.

— Nu fi… timid, îmi spune Luis.

Respir adînc, închid ochii, număr pînă la zece, îi deschid din nou şi încerc din nou, zadarnic, să-mi ridic braţele înapoi ca să-l sugrum totuşi pe Luis, dar mi le simt cumplit de grele şi simplul fapt de-a mi le ridica devine o ţintă imposibil de atins.

— Nici nu ştii tu de cînd îmi doresc… oftează Luis, frecîndu-mi umerii şi tremurînd tot. Ştii de cînd?! De la petrecerea aia de Crăciun de la Arizona 206. Mai ţii minte? Cea la care purtai cravata aia roşie Armani cu dungi în toate culorile…

Acum realizez pentru prima oară că Luis nu şi-a tras încă fermoarul la pantaloni. Foarte calm şi fără nici o greutate, ies din cabină şi mă îndrept spre una dintre chiuvete ca să mă spăl pe mîini, dar constat că am în continuare mănuşi, pe care nu vreau să mi le scot. Toaleta de la clubul Yale mi se pare deodată locul cel mai friguros din tot universul şi încep să tremur involuntar. Luis se ţine după mine, mă mîngîie pe haină, se reazemă de mine în faţa chiuvetei.

— Şi eu… începe el să-mi spună cu o şoaptă slabă, poponărească, iar cînd eu îmi întorc capul spre el ca să-l pot ţintui cu privirile în timp ce stau proptit de marginea chiuvetei, fierbînd în sinea mea, vrînd să iradiez repulsie prin contactul ochi în ochi, el adaugă: …te vreau pe tine…

Eu ies ca o furtună din toaleta bărbaţilor, dînd peste Brewster Whipple – aşa cred. Îi zîmbesc şefului de sală, dau mîna cu el, apoi alerg spre liftul care tocmai se închide să plece, dar ajung prea tîrziu şi strig după el, izbesc cu pumnul în uşă, trag o înjurătură. După aceea mă calmez observînd că şeful de sală vorbeşte ceva cu unul dintre chelneri şi

amîndoi se uită înspre mine vag nedumeriţi, mă stăpînesc, zîmbesc încurcat şi le fac semn cu mîna. Luis vine spre mine calm, rînjind în continuare, îmbujorat tot, şi tot ce pot face este să stau pe loc şi să-l las să vină pînă lîngă mine. Nu zice nimic.

— Ce… ce… este?! şuier eu într-un tîrziu printre dinţi.

— Unde pleci?! şopteşte el nedumerit.

— Tre' să… Trebuie să… – şi, cum rămîn fără grai, mă uit peste toată sala de mese aglomerată, pe urmă din nou la mutra lui Carruthers, care freamătă de dorinţă. Trebuie să returnez nişte casete video, îi spun, dînd cu pumnul în butonul liftului, dar nu am atîta răbdare cîtă are butonul, aşa c-o iau din loc şi pornesc înapoi spre masa de la care m-am ridicat.

— Patrick! mă strigă Luis.

— Ce?! zic eu, răsucindu-mă pe călcîie.

— Te sun, îmi spune el din buze, cu o expresie a feţei menită să-mi comunice, să mă asigure că „secretul" meu nu de la el se va afla.

Eu îmi spun în sinea mea „Doamne, Dumnezeule!" şi rămîn pur şi simplu cu un nod în gît. Tot ce pot să fac este să mă aşez înapoi la masă, vizibil şocat, învins fără drept de apel, cu mănuşile în continuare pe mîini, şi să dau peste cap ce mi-a mai rămas dintr-un J&B cu gheaţă devenit mai mult apă. Nici nu mă aşez bine, că Van Patten mă şi întreabă:

— Auzi, Bateman, cum se poartă corect un ac sau o agrafă de cravată?!

— Deşi nu figurează printre accesoriile obligatorii la ţinuta de serviciu, un instrument de ţinut cravata contribuie la un aspect general îngrijit. Dar accesoriul nu trebuie să eclipseze cravata. Se poate folosi o fîşie simplă de aur sau o mică agrafă aşezată către capătul de jos al cravatei, într-un unghi descendent de patruzeci şi cinci de grade.

1. Denumire atribuită de mass-media autorului unei serii de cincisprezece crime cărora le-au căzut victime femei cu vîrste cuprinse între doisprezece şi douăzeci şi opt de ani, într-un interval de doi ani, 1977-1978. În realitate a fost vorba de doi

criminali, veri primari, care au acţionat în echipă: Kenneth Bianchi şi Angelo Buono.

2. *The Texas Chainsaw Massacre* („Masacrul cu drujba din Texas“) este titlul unui film de groază din 1974, al cărui personaj central este Leatherface, un criminal cu o mască de piele pe faţă.

3. Criminal în serie din Chicago care între 1972 şi 1977 a torturat şi omorît cel puţin treizeci şi trei de adolescenţi şi tineri, dintre care cei mai mulţi au fost găsiţi îngropaţi sub casa lui Gacy, supranumit „Clovnul ucigaş“. A fost condamnat la moarte şi executat în 1994.

4. Pricepi?! (sp.)

Courtney mă sună, dar este mult prea îndopată cu antidepresive Elavil ca să ne mai putem întîlni la o cină coerentă la Cranes, noul restaurant Kitty Oates Sanders din zona parcului Gramercy, unde ne-a făcut rezervare încă de săptămîna trecută Jean, secretara mea – ceea ce mă lasă fără grai. Chiar dacă localul are nişte evaluări excelente (una în *New York Magazine*, alta în *The Nation*), nu mă plîng, nici nu încerc s-o fac pe Courtney să se răzgîndească, pentru că am două dosare peste care trebuie să mă uit, plus emisiunea de azi-dimineaţă a Patriciei Winters, pe care mi-am înregistrat-o şi n-am văzut-o încă. În toate cele şaizeci de minute este vorba de femei care şi-au extirpat sînii, o temă pe care la ora şapte jumate, la micul dejun, înainte de a pleca la birou, n-am fost în stare s-o urmăresc de la cap la coadă, dar după ziua de astăzi – cînd mi-am pierdut vremea la birou, unde s-a stricat sistemul de aer condiţionat, cînd am mîncat de prînz mai mult în silă cu Cunningham la Odeon, cînd nenorocita de curăţătorie chinezească iarăşi n-a fost în stare să-mi cureţe petele de sînge de pe altă haină Soprani, cînd cele patru casete video nereturnate la timp m-au costat o avere, cînd a trebuit să aştept douăzeci de minute la StairMaster – sînt pregătit: toate întîmplările astea m-au înăsprit şi acum pot să fac faţă subiectului cu pricina.

Fac două mii de abdomene şi treizeci de minute de sărit coarda în salon, în timp ce la tonomatul Wurlitzer duduie la nesfîrşit *The Lion Sleeps Tonight* („Leul doarme-n seara asta“), deşi am mai făcut astăzi aproape două ore de exerciţii la sala de forţă. După aceea mă pregătesc să plec să-mi fac cumpărături la D'Agostino's: mă îmbrac cu jeanşi albaştri Armani, bluză Polo albă, jachetă sport Armani fără cravată, îmi pieptăn părul lins pe spate cu nişte spumă Thompson, mă încalţ cu pantofi negri impermeabili Manolo Blahnik cu şireturi, fiindcă

afară burniţează, îmi pun trei cuţite şi două pistoale într-o servietă-diplomat Louis Vuitton din piele neagră striată (de 3.200 de dolari) şi, fiindcă afară e rece şi nu vreau să-mi belesc manichiura, îmi trag o pereche de mănuşi Armani din piele de căprioară, iar la urmă îmi pun o haină de piele neagră cu cordon Gianfranco Ferré, care m-a costat patru mii de dolari. Deşi am prea puţin de mers pînă la D'Agostino's, îmi pun oricum la urechi căştile unui walkman cu compact-disc, cu versiunea lungă a cîntecului *Wanted Dead or Alive* („Prindeţi viu sau mort") al lui Bon Jovi. Dintr-un rastel de umbrele proaspăt instalat în garderoba de lîngă uşa de la intrarea în apartament smulg o umbrelă Etro cu model în dungi colorate şi mîner de lemn, pe care am dat trei sute de dolari la nişte solduri de la Bergdorf Goodman, şi ies pe uşă afară.

După ce am ieşit de la birou, am făcut gimnastică la Xclusiv, apoi m-am întors acasă şi am început să dau telefoane obscene unor fete de la Şcoala Dalton ale căror numere le-am ales din registrul pe care-l furasem joia trecută, cînd am intrat prin efracţie în clădirea lor administrativă.

— Mă ocup cu penetrarea combinată, le şopteam lasciv prin telefonul cu antenă. Organizez fuziuni ostile. Ce părere ai despre asta?! apoi făceam o pauză şi începeam să scot sunete ca de supt sau grohăieli înfricoşătoare ca de porc şi încheiam cu: Ia zi, boarfă!

De cele mai multe ori le simţeam că erau speriate şi mă bucuram peste măsură, pentru că aşa reuşeam să-mi menţin sula sculată, fermă, fremătîndă tot timpul cît am dat telefoane, pînă cînd una dintre fete, Hilary Wallace, m-a întrebat pe neaşteptate:

— Tati, tu eşti?!,

şi toată imaginea pe care mi-o construisem s-a fîsîit brusc. Vag dezamăgit, am mai dat cîteva telefoane, dar aşa, ca să mă aflu în treabă, deschizîndu-mi corespondenţa în timp ce le dădeam, şi pînă la urmă am închis telefonul fără să mai termin ce voiam să spun, pentru că am dat peste o carte poştală

personalizată prin care Clifford, omul meu de la Armani, mă anunţa că se organiza o sesiune privată de solduri la magazinul de la bulevardul Madison… acum două săptămîni!! – şi, cu toate că mi-am făcut socoteala că precis unul dintre portari îmi ascunsese cartea poştală ca să mă enerveze, asta nu anula faptul nepermis că ratasem nenorocitele de solduri. Tot gîndindu-mă la această pierdere în timp ce hălăduiam prin Central Park West, undeva prin zona Străzilor 76, 75, m-a întristat profund constatarea că lumea este de cele mai multe ori un cuib de răutate şi cruzime.

Cineva care seamănă pînă la confuzie cu Jason Taylor – părul negru pieptănat lins pe spate, haină bleumarin de caşmir la două rînduri cu guler tare de fetru, cizme negre de piele, card de credit Morgan Stanley – trece pe sub un felinar şi dă din cap spre mine în acelaşi timp în care eu dau sonorul mai încet la walkman, atîta cît să-l aud pe respectivul spunîndu-mi:

— Salut, Kevin,

şi prind din aer un iz de Grey Flannel, după care, fără să mă opresc din mers, mă uit în spate după individul care seamănă cu Taylor – care ar putea fi chiar Taylor –, întrebîndu-mă dac-o mai fi ieşind cu Shelby Phillips, cînd… cînd mă-mpiedic de o cerşetoare trîntită pe stradă, care stă crăcită în fosta uşă a unui restaurant părăsit, unul deschis de Tony McManus acum două veri sub numele Amnesia. Individa e neagră, nebună de legat şi repetă întruna:

— Bani vă rog ajutaţi-mă domnu’ bani vă rog ajutaţi-mă domnu’… – parc-ar face o incantaţie dintr-alea budiste.

Eu încerc să-i ţin o lecţie despre avantajele unei slujbe, oriunde ar fi – de pildă la Cineplex Odeon, îmi permit să-i sugerez, fără să vreau să fiu nepoliticos –, dezbătînd în sinea mea dacă e cazul sau nu să deschid servieta-diplomat şi să scot fie un cuţit, fie un pistol. Dar îmi dau seama că femeia asta e o ţintă prea uşoară ca să ofere o satisfacţie reală, aşa că-i spun să se ducă dracului, dau sonorul mai

tare la walkman exact în momentul în care Bon Jovi strigă „Toate sînt la fel, doar numele se schimbă…“ şi-mi văd de drum. Mă opresc la un bancomat şi scot trei sute de dolari fără nici un motiv anume, în bancnote de douăzeci de dolari foşnitoare, abia ieşite din tipografie, pe care le introduc delicat în portofelul meu din piele de gazelă, ca să nu le mototolesc. La rondul Columbus îşi face numărul în faţa unui public mărunt şi neinteresat un jongler îmbrăcat cu o pelerină de ploaie şi cu joben, care stă de obicei în locul ăsta după-amiezile şi-şi spune Omul Elastic. E drept că adulmec în el o pradă şi că tipul pare întru totul demn de mînia mea, dar trec mai departe, în căutarea unei ţinte mai puţin ridicole. Deşi, dacă era mim, avea toate şansele să fie deja mort.

Cîteva portrete decolorate cu Donald Trump pe coperta revistei *Time* acoperă ferestrele altui restaurant abandonat, fostul Palaze, ceea ce mă umple de o reînnoită încredere în mine. Ajung la D'Agostino's şi mă opresc exact în faţa magazinului, privesc lung înăuntru şi simt un imbold aproape irezistibil să intru şi să mă fiţîi pe toate culoarele, îndesîndu-mi în coş sticle de oţet balsamic şi pachete cu sare de mare, să dau iama prin standurile de legume şi fructe, evaluînd nuanţele de ardei roşii, ardei galbeni, ardei verzi, ardei mov, dezbătînd în sinea mea ce arome, ce modele de fursecuri din turtă dulce să cumpăr, şi totuşi tînjesc după ceva mai profund, după ceva ce să nu fi fost stabilit dinainte. Şi-atunci pornesc la scotocitul străzilor întunecate şi reci din apropiere de Central Park West şi-mi zăresc propria reflexie în geamurile fumurii ale unei limuzine parcate în faţă la Café des Artistes: gura mi se mişcă involuntar, limba o am mai umedă decît de obicei, ochii mi-au scăpat de sub control şi-mi clipesc din propria lor iniţiativă. La lumina felinarului, umbra mea se vede foarte clar pe trotuarul ud: mîinile înmănuşate mi se mişcă singure, cînd se strîng pumn, cînd se desfac, degetele mi se întind, îmi tremură – de n-am ce face şi trebuie să mă

opresc în mijlocul Străzii 67 ca să mă calmez, să-mi spun de unul singur lucruri liniştitoare – cum o să merg la D'Agostino's, cum o să-mi fac rezervare la Dorsia, cum o să-mi iau noul compact-disc cu Mike and the Mechanics. Numai cu eforturi disperate reuşesc să-mi înfrîng tentaţia de a-mi trage singur palme.

Din lungul străzii se apropie un curist bătrîn care poartă un pulover din caşmir pe gît, eşarfă de lînă cu model de cercuri şi pălărie de fetru şi plimbă un cîine sharpei cafeniu cu alb, care adulmecă trotuarul şi-l şterge cu pliurile lui de piele. Se apropie amîndoi, trecînd mai întîi pe sub un felinar, pe urmă pe sub altul, iar eu mi-am regăsit autocontrolul suficient de mult ca să-mi dau jos căştile din urechi şi să descui cu discreţie servieta-diplomat. M-am oprit în mijlocul unui culoar îngust de trotuar, lîngă un BMW 320i alb, şi curistul cu cîinele sharpei este acum la cîţiva metri de mine, aşa că am ocazia să-l văd bine: aproape şaizeci de ani, îndesat, cu o piele rozalie care-i dă un aer obscen de sănătos, fără nici un rid şi, pe deasupra, cu o mustaţă caraghioasă, care nu face decît să-i accentueze trăsăturile efeminate. Mă măsoară de sus pînă jos dintr-o singură privire, cu un zîmbet interogativ, în timp ce cîinele sharpei adulmecă un copac, apoi o pungă de lături aşezată lîngă BMW.

— Frumos cîine, zîmbesc eu şi mă aplec.

Sharpeiul mă priveşte şi el suspicios şi mîrîie.

— Richard! zice omul, uitîndu-se urît la cîine.

Apoi ridică ochii din nou către mine, parcă scuzîndu-se, şi-mi dau seama că se simte flatat nu numai fiindcă i-am observat cîinele, ci şi fiindcă m-am oprit să vorbesc cu el despre cîine. Aş putea să jur că s-a înroşit de emoţie, curva bătrînă, şi că freamătă în mocasinii ăia lăbărţaţi şi ponosiţi de la – presupun – Ralph Lauren.

— Nu-i nimic, îi spun eu şi mîngîi cîinele cu blîndeţe, aşezîndu-mi servieta-diplomat pe trotuar. E sharpei, corect?!

— Nu. Tar-pei, zice el peltic, cu o pronunţie cum eu unul n-am auzit în viaţa mea.

— Tar-pei?! încerc eu să pronunţ la fel ca el, mîngîind în continuare pliurile ca de velur de pe spinarea şi ceafa cîinelui.

— Nu, rîde curistul timid. Tar-*pei* – cu accentul pe ultima silabă. Cu actentul pe ultima tilabă.

— Mă rog, oricum, frumos animal, zic eu în timp ce mă îndrept la loc şi zîmbesc ca băieţii.

— A, vă mulţumesc, zice tipul, după care, *egdasperat*, adaugă: Costă o avere.

— Zău?! Cît?! întreb eu, aplecîndu-mă din nou să mîngîi cîinele. Băi, Richard. Băi, băiete, băi.

— Nu v-ar veni să credeţi, zice el. Vedeţi, pungile care-i cresc în jurul ochilor trebuie îndepărtate chirurgical o dată la doi ani, aşa că trebuie să mergem pînă hăt, la Key West – acolo e singurul veterinar din lumea asta în care am încredere – şi acolo hîrşti-vîrşti şi Richard îşi recapătă vederea perfectă din nou – nu-i aşa, puişor?!

Curistul dă din cap a încuviinţare în timp ce eu continui să-mi plimb mîna ademenitor peste spinarea cîinelui.

— Păi da, arată grozav, zic eu.

Urmează o pauză, în care eu stau cu ochii aţintiţi asupra cîinelui. Proprietarul mă studiază din priviri şi pînă la urmă nu se poate abţine – n-are ce face şi rupe liniştea:

— Auziţi, vă rog să nu vă supăraţi dacă vă-ntreb ceva, zice el.

— Daţi-i drumul, îl îndemn eu.

— Aoleu, zău aşa, mi-e şi ruşine, recunoaşte singur, rîzîndu-şi în bărbie.

— De ce?! încep şi eu să rîd.

— Sînteţi cumva fotomodel?! mă întreabă el fără să mai rîdă. Aş putea să jur că v-am văzut în vreo revistă, ceva aşa…

— Nu, nu sînt, zic eu, preferînd să nu mint. Dar mă simt flatat.

— Mă rog, arătaţi exact ca o stea de cinema… Şi face un gest bleg din mînă, apoi adaugă: Nu ştiu

ce să zic… Iar în cele din urmă îşi pelticăieşte în propria bărbie – mă jur pe Dumnezeu – exact aşa: Vai, opreşte-te-odată, prostuţule, te faci de rîs…

Eu mă aplec, lăsînd impresia că vreau să-mi iau de jos servieta-diplomat, dar din cauza umbrei pe care o fac atunci cînd mă aplec, tipul nu mă vede scoţînd cuţitul, cel mai ascuţit, cel cu lama zimţată, şi-l întreb cît a dat pe Richard, întrebare firească, dar şi foarte bine ţintită, fără să mă uit măcar de jur împrejur ca să mă asigur că nu mai trece nimeni pe stradă. Dintr-o singură mişcare bruscă, apuc sharpeiul zdravăn de sub gît cu mîna stîngă şi-l ridic în sus, îl proptesc de stîlpul felinarului; el clănţăne din dinţi către mine, încearcă să mă muşte de mănuşă, strînge fălcile, dar nu poate lătra fiindcă l-am apucat şi-l ţin atît de strîns de beregată, în schimb eu aud efectiv cum îi plesneşte traheea sub strînsoarea mea. Îi înfig lama zimţată în piept şi brusc îi despic burta fără blană, din care ţîşneşte un şuvoi de sînge maroniu. Cîinele dă din picioare şi din gheare către mine, dar maţele roş-albastre i se varsă afară, drept care îi dau drumul să cadă pe trotuar, în timp ce curistul a încremenit, cu zgarda încă în mînă. Şi toate astea se întîmplă atît de repede, încît tipul rămîne şocat, repetă întruna „Doamne Dumnezeule, Doamne“ şi se uită cu gura căscată la cîinele sharpei care se tîrăşte în cerc, dînd din coadă şi schelălăind, şi care începe să-şi lingă şi să-şi adulmece propriile maţe revărsate grămăjoară pe trotuar, unele în continuare legate de burta lui. Iar cînd intră în spasmele morţii, cu lesa agăţată încă de gît, eu mă răsucesc pe călcîie către proprietarul lui, îi dau un brînci zdravăn cu mănuşa năclăită de sînge şi mă apuc să-l înjunghii la întîmplare în faţă şi în cap, reuşind pînă la urmă să-i despic beregata din două mişcări scurte din încheietură: sîngele roş-maroniu ţîşneşte ca un arc şi împroaşcă atît de tare BMW-ul 320i alb parcat pe trotuar, încît îi declanşează alarma – patru şuvoaie parcă izvorăsc de sub bărbia lui. Ce sunet ca de aspersor scoate sîngele… Tipul se prăbuşeşte pe trotuar, zvîcnind ca un nebun şi cu

sîngele ţîşnind mai departe. Eu îmi şterg bine cuţitul de haina lui, îl arunc înapoi în servieta-diplomat şi dau să plec, dar ca să m-asigur că e mort de-a binelea, curistu' bătrîn, şi nu se preface (de la ăştia poţi să te aştepţi), îl împuşc de două ori cu amortizor în plină mutră şi abia apoi plec, alunecînd în băltoaca de sînge care s-a format deja sub capul lui. O iau pe stradă în jos, unde-i mai multă lumină, şi mă trezesc deodată c-am ajuns în faţă la D'Agostino's – ca prin filme –, unde vînzătorii mă poftesc să intru. Folosesc un cupon expirat ca să cumpăr o cutie de cereale cu tărîţe de ovăz, iar fata neagră, toantă şi înceată de la casă nu se prinde, nu observă că termenul de valabilitate a trecut, deşi este singurul produs pe care-l cumpăr. După ce ies din magazin, deschid cutia şi-mi provoc de unul singur o plăcere măruntă, dar electrizantă, cînd îmi îndes în gură cîte un pumn întreg de cereale, încercînd simultan să fluier *Hip to Be Square* („Zi-i şi sîntem chit"). După aceea îmi deschid umbrela şi încep să alerg pe Broadway în jos, apoi pe Broadway în sus, apoi iar în jos, ţipînd ca o cobe[1], cu haina descheiată plutind în urma mea ca un fel de capă.

1. În original este vorba de o *banshee*, un spirit feminin din folclorul celtic despre care se crede că boceşte în faţa unei case, prevestind moartea iminentă a unui membru al familiei respective.

Două fete

În seara asta, o cină frustrantă la Raw Space, alături de Courtney, vag dusă cu pluta, care-mi pune întrebări una după alta: despre meniurile de la cluburi, George Bush[1] sau produsele Tofutti pe bază de soia, de parcă aş avea parte de coşmarul nu ştiu cui. Eu o ignor cu desăvîrşire, dar degeaba. În toiul unei peroraţii a ei – Pagina Şase, Jackie O.[2] –, nu mă mai pot abţine şi fac semn chelnerului care ne serveşte, ca să-i comand o supă-cremă de lămîie cu pastă rece de porumb, alune şi mărar, o salată Cezar cu lăptucă şi chiftele de peşte-sabie cu muştar de kiwi – pe care de fapt i le-am mai comandat o dată, iar el îmi reaminteşte. Eu îmi ridic privirile spre el şi nici măcar nu încerc să mă prefac surprins, ci îi zîmbesc cu jumătate de gură:

— Nu zău, chiar aşa?!

Bucătăria cu specific de Florida arată impresionant, dar porţiile sînt mici şi scumpe, mai ales într-un local unde fiecare masă e dotată cu o farfurioară cu creioane colorate. Courtney desenează un tipar de rochie Laura Ashley pe suportul ei de farfurie din carton; eu pe al meu desenez ce se vedea înăuntrul stomacului şi pieptului Monicăi Lustgarden, iar cînd Courtney, fascinată de desenul meu, mă întreabă ce reprezintă, îi spun:

— Ăăă… un pepene verde.

Nota de plată, pe care o achit cu cardul American Express Platinum, trece de trei sute de dolari. Courtney arată ca lumea: într-o jachetă Donna Karan de lînă, bluză de mătase şi fustă de caşmir. Eu port smoching fără nici un motiv anume. La emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineaţă a fost vorba despre un nou sport, numit „Azvîrlitul piticului“.

În limuzină, înainte de-a o lăsa la Nell’s, unde am fost invitaţi amîndoi să bem ceva cu Meredith Taylor, Louise Samuelson şi Pierce Towers, îi explic

lui Courtney că simt neapărat nevoia să prizez nişte droguri şi că mă întorc înainte de miezul nopţii.

— A, şi dac-o vezi pe Nell, salut-o din partea mea, adaug eu ca şi cum mi-am adus aminte.

— Poţi foarte bine să-ţi cumperi de-aici de jos dacă simţi nevoia, ce Dumnezeu?! se răţoieşte ea.

— Dar le-am promis unora că trec pe la ei. Paranoia. Pricepi cum vine?! mă răţoiesc şi eu.

— Cine-i paranoic?! întreabă Courtney, mijindu-şi ochii. Nu pricep.

— Iubito, drogurile de-aici de jos sînt de obicei cu o idee mai jos şi decît Nutrasweet în materie de tărie – doar ştii, îi spun eu.

— Pe mine să nu mă implici, Patrick, mă avertizează ea.

— Tu du-te înăuntru şi comandă-mi şi mie un cocteil Foster's, bine?!

— Unde te duci de fapt?! întreabă ea după o vreme, bănuitoare.

— Mă duc la… Noj, îi spun eu. Mă duc să cumpăr cocaină de la Noj.

— Bine, dar Noj este bucătarul-şef de la Şezlonguri, zice ea în timp ce eu o împing afară din limuzină. Noj nu e traficant de droguri – e bucătar!

— Nu-mi face scene temperamentale, Courtney, oftez eu, cu ambele mîini pe spatele ei.

— Iar tu nu mă minţi în materie de Noj, se răţoieşte ea, luptîndu-se să rămînă în maşină. Noj este bucătarul-şef de la Şezlonguri. Auzi ce-ţi spun?!

Eu mă uit lung la ea, nemaiştiind ce să-i spun, orbit de luminile nemiloase care stau agăţate pe o funie în faţă la Nell's.

— Voiam să zic Fiddler, recunosc într-un tîrziu cu jumătate de glas. Mă duc să trag pe nas la Fiddler.

— Eşti imposibil, bombăne Courtney în timp ce coboară din limuzină. E ceva-n neregulă cu tine, da' rău de tot.

— Mă-ntorc, strig eu în urma ei, trîntind portiera limuzinei, după care îmi rîd în bărbie în timp ce-mi reaprind un trabuc: S-o crezi tu.

Şoferului îi spun s-o ia către zona de măcelării situată spre vest faţă de Nell's, către bistroul Florent, în căutare de prostituate, şi după ce trecem în revistă oferta de două ori – de fapt, eu de *luni* de zile bîntui prin partea asta de oraş după cea mai potrivită păsărică –, descopăr ce vreau la intersecţia străzii Washington cu Strada 13: blondă, subţire, tînără, nici boarfă, nici genul damă de companie şi, lucrul cel mai important, albă, ceea ce pe-aici nu prea se poartă. Este îmbrăcată cu nişte pantaloni scurţi mulaţi, tăiaţi din alţii mai lungi, un tricou alb şi o jachetă de piele de doi bani şi, cu excepţia unei vînătăi deasupra genunchiului stîng, are o piele alb-palidă peste tot, inclusiv pe faţă, deşi pe buze şi-a dat din gros cu un ruj rozaliu. În spatele ei, pe peretele de cărămidă al unui depozit abandonat, stă scris cu vopsea roşie, cu litere butucănoase de peste un metru înălţime, cuvîntul C A R N E şi felul în care sînt spaţiate literele îmi pune în mişcare rotiţele din cap. Deasupra clădirii, ca o pînză de fundal, se vede cerul fără lună şi fără norii care mai devreme, după-amiază, îl acopereau aproape de tot.

Limuzina merge la pas, în ritm cu fata. Prin ferestrele fumurii şi văzută de mai aproape, arată şi mai palidă, părul blond ai zice că e de fapt oxigenat, iar trăsăturile feţei trădează faptul că e de fapt mai tînără decît mi s-a părut mie la prima vedere. Plus că, fiind singura fată albă pe care am văzut-o în seara asta în toată zona, pare să fie – chiar dacă nu este – deosebit de curată; ar putea trece foarte uşor drept o fată oarecare de la Universitatea din New York care se întoarce acasă de la clubul Mars, o fată care a băut cocteiluri „Briza mării" toată noaptea în timp ce se bîţîia pe ringul de dans după ultimul cîntec al Madonnei, o fată care după aceea poate că s-a certat cu prietenul ei, un anume Angus sau Nick, sau chiar… Pokey, o fată care se îndreaptă spre Florent ca să stea la o bîrfă cu prietenii, ca să mai comande vreo „Briză a mării" sau poate vreun *cappuccino* sau un pahar de apă Evian. Spre deosebire de majoritatea curvelor din zonă, fata asta parcă nici nu observă

limuzina care trage la trotuar chiar lîngă ea, se opreşte şi rămîne acolo nemişcată, dimpotrivă, stă într-o poziţie degajată şi se preface că nu înţelege mesajul pe care vrea să i-l transmită ditamai maşina apărută brusc.

Cînd eu deschid fereastra, ea zîmbeşte, dar cu privirile întoarse în altă parte. Următorul schimb de replici are loc în mai puţin de un minut:

— Nu te-am mai văzut pe-aici – eu.

— Nu te-ai uitat după mine – ea, absolut calmă.

— Vrei să vezi unde locuiesc? – eu, aprinzînd lumina în habitaclul limuzinei, pentru ca ea să-mi poată vedea faţa şi smochingul pe care-l port.

Fata se uită la maşină, apoi la mine, apoi din nou la maşină. Eu îmi scot portofelul din piele de gazelă.

— N-ar trebui să vreau aşa ceva, zice ea, mutîndu-şi privirile către o fantă de întunecime dintre două clădiri de pe cealaltă parte a străzii.

Dar pe urmă îşi coboară ochii înapoi către mine şi zăreşte bancnota de o sută de dolari pe care i-am băgat-o sub nas şi, fără să mă întrebe ce fac, fără să mă întrebe ce anume vreau de la ea, fără să mă întrebe nici măcar dacă nu sînt vreun poliţist, îmi ia bancnota şi-atunci înseamnă că am dreptul să-mi reformulez eu întrebarea.

— Vrei să vii pînă la mine acasă sau nu?! zic eu, de astă dată rînjind.

— N-ar trebui să vreau aşa ceva, repetă ea, dar după ce se mai uită o dată la maşina lungă şi neagră, la bancnota pe care şi-o vîră în buzunarul de la şold şi la milogul care se apropie de limuzină tîrîind un picior după el şi ţinînd o cană cu cîteva monede într-o mînă slăbănoagă, adaugă: Dar mai fac şi eu cîte-o excepţie.

— American Express accepţi?! o întreb eu, stingînd lumina.

Ea se uită din nou către zidul de întunecime de vizavi, ca şi cum ar aştepta vreun semn de la cineva care nu se vede. Apoi îşi mută din nou privirile către mine, ca să se uite-n ochii mei, iar cînd eu repet:

— American Express accepţi?! se vede pe faţa ei că mă crede nebun; eu zîmbesc însă prosteşte, tot ţinîndu-i portiera deschisă, şi adaug: Glumesc. Haide, urcă-n maşină.

Fata dă din cap către acel cineva de peste drum şi apoi se lasă pe mîna mea şi se suie în habitaclul întunecat al limuzinei, iar eu trîntesc portiera şi o încui.

Odată ajunşi la mine acasă, în timp ce Christie face baie (habar n-am cum o cheamă de fapt, n-am întrebat-o, în schimb am învăţat-o să nu-mi răspundă decît atunci cînd o strig „Christie"), eu telefonez la agenţia de persoane de companie Cabana Bi, îmi dau numărul de la cardul de credit American Express Gold şi comand o femeie, o blondă care să şi-o pună cu perechi. Îmi dau adresa de două ori, după care subliniez din nou: să fie *blondă*. Tipul de la celălalt capăt al firului, cine ştie ce corcitură, mă asigură că în cel mult o oră o femeie blondă se va prezenta la uşa mea.

După ce-mi curăţ dinţii cu aţă dentară şi mă schimb într-o pereche de boxeri Polo de mătase şi o bluză de bumbac Bill Blass fără mîneci, intru în baie, unde Christie stă întinsă în cadă, sorbind vin alb dintr-un pahar de cristal Steuben cu picior subţire. Mă aşez pe marginea de marmură a căzii şi vărs nişte ulei de baie cu ierburi parfumate Monique van Frere în apă, studiind în acelaşi timp corpul scufundat în apa lăptoasă. Mintea mea începe să bată cîmpii, mi se năclăieşte de tot felul de impurităţi – capul fetei e la îndemîna mea, pot să-l zdrobesc –, dar la un moment dat impulsul meu irezistibil de a lovi, de-a o insulta şi pedepsi, se diluează şi-atunci m-apuc să-i fac conversaţie:

— Foarte bun Chardonnay-ul ăsta din care bei.

După o altă pauză lungă, timp în care mîna mea frămîntă un sîn mic, ca de copil, îi spun:

— Vreau să-ţi cureţi vaginul.

Ea ridică ochii spre mine cu aerul ăsta de şaptesprezece ani, după care se uită la trupul ei pus la înmuiat în cadă. Ridicînd foarte uşor din umeri, pune

paharul pe marginea căzii, îşi duce o mînă către părul tuns scurt, dar tot blond, de sub abdomenul plat şi neted ca porţelanul şi-şi desface discret picioarele.

— Nu, zic eu calm. Pe la spate. Pune-te în genunchi.

Ea ridică iarăşi din umeri.

— Vreau să văd ce faci, îi explic eu, apoi, ca s-o încurajez: Ai un corp aşa frumos…

Ea se rostogoleşte în cadă şi se ridică în patru labe, cu fundul înălţat deasupra apei, iar eu mă mut la celălalt capăt al căzii, ca să-i văd mai bine pizda în care şi-a vîrît mîna plină de săpun. Îmi duc şi eu mîna deasupra încheieturii de la mîna ei, care se mişcă înainte şi înapoi, şi-i lărgesc uşor inelul curului cu degetul, pe care am pus nişte ulei de baie. Inelul i se strînge, iar ea oftează. Eu îmi scot degetul, i-l bag dedesubt, în pizdă, alături de degetul ei, şi acum sînt două degete care intră, ies şi iar intră în ea. Deja s-a umezit pe dinăuntru şi după ce-mi răsucesc bine degetul prin umezeala aia, i-l bag din nou în cur şi pătrunde ca uns, cît e de lung. Fata icneşte de două ori şi se împinge în degetul meu şi mai adînc, în timp ce eu continui să-i mîngîi pizda. O ţinem amîndoi aşa o vreme, pînă cînd sună portarul ca să mă anunţe că a sosit Sabrina. Eu o anunţ pe Christie că e cazul să iasă din baie, să se şteargă, să-şi aleagă un halat – dar nu Bijan-ul – din garderobă şi să vină în salon să bea ceva cu mine şi cu musafira noastră. După care mă duc în bucătărie ca să torn un pahar de vin pentru Sabrina.

Şi totuşi Sabrina nu e blondă. Cînd o văd, încremenesc în cadrul uşii, apoi primul şoc îmi trece şi o poftesc înăuntru. Are părul blond-şaten, nu blond-blond, şi, deşi treaba asta mă umple de furie, nu spun nimic, pentru că şi ea este foarte drăguţă: nu chiar atît de tînără cum e Christie, dar cîtuşi de puţin trecută. Pe scurt, după cum arată, e clar c-o să merite fiecare cent pe care o să i-l plătesc pe oră. Mă liniştesc suficient de mult ca să-mi poată trece şi ultima picătură de furie cînd îşi dă jos haina şi-mi arată un trup superb, îmbrăcat în pantaloni negri

mulaţi, cu o bustieră înflorată şi pantofi negri cu vîrf şi toc ascuţite. Răsuflînd uşurat, o conduc în salon, o aşez pe canapeaua albă, umplută cu puf, şi fără s-o mai întreb dacă vrea să bea ceva, îi aduc un pahar de vin alb şi un suport de pahar de la hotelul Mauna Kea din Hawaii, pe care să şi-l pună. Combina stereo ne cîntă de pe compact-disc muzica din *Mizerabilii* – varianta înregistrată în studio pe Broadway. Christie îşi face apariţia din baie purtînd un halat Ralph Lauren de prosop, cu părul blond pieptănat lins pe spate şi care acum, după ce a făcut baie, pare într-adevăr alb. O aşez şi pe ea lîngă Sabrina – se salută reciproc, dînd din cap una către cealaltă – şi mă aşez şi eu pe scaunul Nordian din crom şi lemn de tek aflat faţă în faţă cu canapeaua. Mă gîndesc c-ar fi, probabil, cel mai bine să ne cunoaştem reciproc înainte de-a purcede către dormitor, aşa încît rup eu primul o tăcere lungă, dar nu neplăcută, dregîndu-mi glasul şi punînd cîteva întrebări.

— Aşa… încep eu, încrucişîndu-mi picioarele. Nu vreţi să ştiţi cu ce mă ocup?!

Cele două femei se uită lung la mine mai mult timp. Cu feţele încremenite fiecare în cîte un zîmbet, se uită una la cealaltă, după care Christie, nesigură pe ea, ridică din umeri şi răspunde simplu:

— Nu.

Sabrina, tot zîmbind, ia acest răspuns ca pe un îndemn şi adaugă şi ea:

— Nu, zău că nu.

Eu mă uit fix la ele un minut întreg, apoi îmi încrucişez picioarele invers şi trag aer adînc în piept, foarte iritat.

— Dacă vreţi să ştiţi, lucrez pe Wall Street. La firma Pierce & Pierce.

Urmează o pauză lungă.

— Aţi auzit de ea?! întreb eu.

Urmează o altă pauză lungă. În cele din urmă Sabrina este cea care rupe tăcerea:

— Are legătură cu Mays?!… sau cu Macy's?!…

Acum fac eu o pauză, apoi întreb:

— Cu Mays…?!

Ea se gîndeşte aproape un minut întreg, apoi zice:

— Păi, da. E o chestie cu pantofi?! P&P asta nu-i un depozit de pantofi?!

Eu mă uit la ea lung şi apăsat. Christie în schimb se ridică – mă şi ia prin surprindere – şi se duce să admire combina stereo, zicînd:

— Frumoasă locuinţă ai aici… Paul… – după care, uitîndu-se peste sutele şi sutele de compact-discuri clădite şi aliniate pe o poliţă largă din stejar alb, toate aşezate în ordine strict alfabetică, adaugă: Cît ai dat pe ea?!

Mă ridic şi eu de pe scaun ca să-mi mai torn un pahar de Acacia şi-i spun:

— Acuma, sigur că nu te priveşte, Christie, dar pot să te asigur că nu a fost deloc ieftină.

Din bucătărie o zăresc pe Sabrina cum scoate un pachet de ţigări din poşetă şi mă întorc în salon, scuturînd din cap înainte să-şi aprindă vreuna.

— Nu, nu se fumează – nu aici, îi spun.

Ea zîmbeşte, rămîne o clipă nemişcată, apoi îşi strecoară ţigara înapoi în pachet, dînd uşor din cap a înţelegere. Eu am adus cu mine o tavă cu bomboane de ciocolată şi-i ofer una lui Christie.

— Trufe Varda?!

Ea se uită inexpresiv la platou şi scutură politicos din cap. Eu mă apropii de Sabrina, care zîmbeşte şi ia o bomboană, după care observ îngrijorat că paharul ei de vin este în continuare plin.

— N-aş vrea să văd că te îmbeţi, îi spun, dar să ştii că Chardonnay-ul ăsta pe care-l laşi nebăut e foarte bun.

Aşez tava cu trufe pe măsuţa de cafea Palazzetti cu blat de sticlă şi mă pun înapoi la locul meu, făcîndu-i semn lui Christie să treacă şi ea la locul ei pe canapea, ceea ce şi face. Stăm toţi trei în tăcere şi ascultăm compact-discul cu *Mizerabilii*. Sabrina îşi mestecă trufa gînditoare, apoi mai ia una.

Iarăşi trebuie să fiu eu cel care rupe tăcerea:

— Aşa… deci aţi fost vreuna dintre voi în străinătate?! În Europa, vreau să zic – adaug,

realizînd aproape imediat cum sună întrebarea mea, cum poate fi răstălmăcită.

Amîndouă se uită una la cealaltă ca şi cum şi-ar transmite nu ştiu ce semnal secret, apoi Sabrina scutură prima din cap, urmată imediat de Christie, care face acelaşi gest.

După o altă lungă tăcere, le pun următoarea întrebare:

— Aţi fost vreuna dintre voi la colegiu?! Şi dacă da, unde?!

Amîndouă îmi răspund cu cîte o uitătură urîtă, pe care nici măcar nu încearcă s-o mascheze, aşa încît mă hotărăsc să profit de ocazie şi să le conduc în dormitor, unde o pun pe Sabrina să danseze puţin înainte de a-şi da hainele jos în faţa mea şi a lui Christie, sub lumina tuturor lămpilor cu halogen din cameră. Îi dau să-şi pună pe ea un neglijeu Christian Dior din dantelă şi voal şi-mi dau şi eu jos toate hainele, rămînînd numai cu o pereche de pantofi de sport Nike în picioare. Christie se dezbracă ultima de halatul de casă Ralph Lauren şi rămîne goală-goluţă, cu excepţia unei eşarfe Angela Cummings de mătase şi latex, pe care i-o înnod eu atent în jurul gîtului, şi a unor mănuşi Gloria José din piele de căprioară, pe care le-am cumpărat de la Bergdorf Goodman cu ocazia unor solduri.

Aşa ajungem toţi trei pe patul-saltea. Christie se aşază în patru labe, cu faţa spre tăblie şi cu fundul ridicat în sus; eu mă aşez călare pe spinarea ei, ca şi cum aş călări un cîine sau altceva, dar cu spatele, cu genunchii proptiţi pe saltea, cu sula pe jumătate sculată, faţă în faţă cu Sabrina, care se holbează în curul căscat cu o figură de-a dreptul hotărîtă. Zîmbeşte chinuit şi-şi umezeşte propriile buze: îşi bagă singură degetul între picioare, apoi şi-l aduce în faţă şi-şi freacă umezeala lucioasă pe buze, ca şi cum s-ar ruja cu degetul. Eu ţin cu ambele mîini curul şi pizda lui Christie larg căscate şi o îndemn pe Sabrina să se aplece şi mai mult să i le miroase. Sabrina este acum faţă în faţă cu pizda şi curul lui Christie, pe care eu le frec delicat cu degetele. Îi fac semn

Sabrinei să se apropie şi mai mult, cît să-i pot băga în gură degetele cu care o frec pe Christie, iar ea mi le suge frenetic. Cu cealaltă mînă continui să mîngîi păsărica umedă şi moale a lui Christie care atîrnă grea, zemoasă, imediat sub gaura căscată, dilatată, a curului.

— Miroasă-aici, îi spun eu Sabrinei, care se apropie şi mai mult, pînă ajunge la doi centimetri, la un centimetru de curul lui Christie.

De-acum şi sula mea s-a sculat de-a binelea şi trebuie să mi-o frec bine în mînă ca să rămînă aşa cum este.

— Linge-o mai întîi în pizdă, îi spun Sabrinei, care o desface acum cu degetele ei şi începe să-i dea limbi ca un cîine, masîndu-i în acelaşi timp clitorisul, după care se mută mai sus, la curul căscat al lui Christie, căruia îi dă limbi la fel. Christie geme din ce în ce mai tare şi necontrolat şi-şi împinge curul cît poate de mult către faţa Sabrinei, caută cu el limba pe care Sabrina şi-o bagă şi şi-o scoate încet din curul lui Christie. În timp ce ele fac treaba asta, eu le urmăresc hipnotizat şi încep să frec repede clitorisul lui Christie, care ajunge să buşească faţa Sabrinei cu curul şi strigă:

— Îmi vineee!…,

şi se trage singură zdravăn de sfîrcuri pînă cînd se cutremură toată de un orgasm prelung şi susţinut. E drept că s-ar putea să se prefacă, dar mie îmi place cum a ieşit, aşa că n-o mai plesnesc, n-o mai…

Sătul de cît am stat într-un echilibru precar, mă ridic de pe spinarea lui Christie şi mă întind pe spate, luînd faţa Sabrinei cu amîndouă mîinile şi aşezînd-o peste pula mea uriaşă, ca un par, pe care i-o introduc în gură cu o mînă cu care o şi frec, în timp ce ea mi-o suge de cap. Eu o trag pe Christie spre mine şi, în timp ce-i dau jos mănuşile, o sărut apăsat pe gură, o ling în gură, îmi frec limba de limba ei, mi-o împing dincolo de limba ei cît pot de mult, în fundul gurii. Ea îşi masează pizda, care s-a făcut atît de umedă, încît partea de sus a pulpelor ei parcă ar fi fost unsă de cineva cu o substanţă uleioasă densă. O împing pe

Christie în jos, dincolo de pieptul meu, ca s-o ajute pe Sabrina să-mi sugă pula, şi după ce amîndouă fac o vreme cu rîndul la supt capul şi lins parul propriu-zis, Christie se mută la coaiele mele, care deja îmi pulsează de umflate ce sînt, ca două prune, şi începe să le dea limbi, pe urmă îşi pune gura peste tot scrotul, masînd şi sugînd încet fiecare coi, pe care-l desparte cu limba de celălalt. După asta îşi înalţă din nou gura către pula pe care Sabrina mi-a supt-o în tot acest timp şi încep ele două să se sărute apăsat, pe gură, exact deasupra capului pulii mele, lăsînd să le curgă salivă pe el şi frecîndu-l de zor între timp. Christie nu încetează nici o clipă să se masturbeze, gemînd, băgîndu-şi deja trei degete în vagin şi zemoşindu-şi clitorisul. Treaba asta mă excită atît de mult, încît o apuc de talie cu amîndouă mîinile, o ridic în sus, o răsucesc şi o aşez cu pizda peste faţa mea, pe care ea se bucură să se aşeze. Curată, rozã, umedă, căscată, cu clitorisul umflat, pulsînd de sîngele din el, pizda ei atîrnă deasupra capului meu, aşa că-mi bag toată faţa în ea, îi dau limbi, îi sorb seva, îi pipăi curul. Sabrina încă mai lucrează la pula mea, o freacă energic la rădăcină, în timp ce restul îi umple toată gura. Apoi se ridică şi se aşază călare peste mine, cu genunchii de-o parte şi de alta a şoldurilor mele, iar eu îi rup neglijeul de pe ea, aşa că acum curul şi pizda ei stau faţă în faţă cu Christie, căreia îi trag capul în jos şi-i spun să dea limbi, să-i sugă clitorisul, ceea ce ea şi face.

Pentru toţi trei este o poziţie destul de incomodă, aşa că nu durează mai mult de două-trei minute, dar în acest interval atît de scurt Sabrina îşi dă drumul pe faţa lui Christie, iar Christie, tot frecîndu-şi pizda de gura mea, îşi dă drumul peste faţa mea, de mă văd nevoit să-i proptesc coapsele şi s-o apuc zdravăn de ele, ca să nu-mi rupă nasul cu buşiturile ei. Mie încă nu mi-a venit, iar Sabrina nu-mi face nimic deosebit la pulă, aşa că i-o scot din gură şi-i spun să se aşeze peste ea. Numai că pula mea o penetrează mult prea uşor – şi ea are pizda prea umedă, prea zemuită de ce i-a curs ei şi de

saliva lui Christie ca să mai existe vreo frecare –, aşa că iau eşarfa de la gîtul lui Christie, îmi scot pula din pizda Sabrinei, pe care o desfac şi o şterg bine cu eşarfa, îmi şterg şi mie pula, după care îmi reiau încercarea de a o fute şi reiau şi limbile la pizda lui Christie, pe care o fac să aibă încă un orgasm în doar cîteva minute. Cele două fete stau acum faţă în faţă – Sabrina înfiptă în pula mea, Christie aşezată peste faţa mea – şi Sabrina se apleacă înainte şi începe să sugă şi să mulgă sînii mici, tari şi rotunzi ai lui Christie. Apoi Christie începe s-o sărute pe Sabrina pe gură, umed şi apăsat, în timp ce eu îi dau limbi în continuare, cu gura, bărbia, tot maxilarul năclăite de zemurile ei, care n-apucă să se usuce, că sînt imediat înlocuite cu altele.

O pun pe Sabrina să se ridice de pe pula mea şi să se-ntindă pe spate, cu capul spre picioarele saltelei, pe Christie o aşez deasupra ei, într-o poziţie de 69, cu fundul ridicat în sus, şi mă şi mir cît de puţină vaselină îmi trebuie, după ce mi-am tras şi mie un prezervativ, ca să-mi bag degetul în curul ei strîns, să i-l destind, să i-l lărgesc suficient de mult ca să-mi introduc sula în el, în timp ce Sabrina dă limbi în pizda lui Christie, i-o masează, îi suge clitorisul bombat, mă apucă şi pe mine de coaie din cînd în cînd şi strînge uşor de ele, ba chiar mă aţîţă plimbîndu-şi un deget umezit pe la curul meu, după care Christie îşi bagă toată faţa în pizda Sabrinei, căreia îi desface picioarele cît de mult se lasă ele desfăcute şi forează cu limba în pizda ei, dar nu rezistă aşa prea mult timp, pentru că o întrerupe un nou orgasm şi-şi înalţă capul, se întoarce spre mine cu faţa năclăită toată şi-mi strigă:

— Fute-mă, -mi vine, aoleu, Doamne, fă-mi ce-mi faci, că-mi vine…

ceea ce mă îndeamnă s-o fut în cur fără menajamente, în timp ce Sabrina parc-ar vrea să-i mănînce pizda, care atîrnă chiar peste faţa ei zemuită toată de ce a curs din păsărica aia. Eu îmi scot pula din curul lui Christie şi o pun pe Sabrina să mi-o sugă, pe urmă o bag înapoi în pizda căscată a lui

Christie şi după cîteva minute de futai, cînd simt că e pe cale să-mi vină şi mie, Sabrina îşi ia gura de pe coaiele mele şi, cu cîteva clipe înainte ca eu să explodez înăuntrul lui Christie, îmi desface bucile şi-şi bagă limba cu forţa în curul meu, care se strînge în jurul limbii ei, aşa că şi orgasmul meu se prelungeşte, după care Sabrina îşi scoate limba şi începe să geamă că-i vine şi ei, deoarece Christie, după ce şi-a consumat propriul orgasm, şi-a reluat limbile date în pizda Sabrinei, iar eu stau şi mă uit, aplecat deasupra lui Christie, gîfîind, cum Sabrina îşi saltă întruna şoldurile la întîlnirea cu faţa lui Christie şi într-un tîrziu mă întind pe spate, consumat şi totuşi plin de energie, cu pula acoperită de zemuri şi pulsînd şi acum din cauza ejaculării brutale, şi închid ochii, fiindcă mi s-au înmuiat şi-mi tremură genunchii.

Mă trezesc abia cînd una dintre ele mă loveşte din greşeală peste încheietura mîinii. Deschid ochii şi le avertizez să nu-mi atingă Rolex-ul, pe care l-am ţinut la mînă în tot acest timp. Ele stau cuminţi de-o parte şi de alta a mea, pipăindu-mi din cînd în cînd pieptul sau trecîndu-şi mîinile peste muşchii abdomenului meu. După o jumătate de oră mi se scoală din nou. Mă ridic şi mă duc pînă la dulap, unde se află nu numai pistolul de împuşcat cuie, dar şi un umeraş de haine cu vîrful ascuţit, un cuţit bont de întins untul, chibrituri de la Gotham Bar and Grill şi un trabuc fumat pe jumătate. Mă întorc înspre ele, gol cum sînt, cu sula sculată pendulînd în faţa mea, le arăt obiectele astea şi le anunţ cu o voce hîrşîită:

— N-am terminat încă…

După încă o oră le conduc nerăbdător pînă la uşă, amîndouă îmbrăcate şi plînse, însîngerate, dar bine plătite. Mîine Sabrina o să şchioapete. Christie probabil că o să aibă un ochi teribil de vînăt şi nişte zgîrieturi adînci de-a latul feselor, provocate de umeraşul ascuţit. Eu o să am nişte şerveţele Kleenex pătate de sînge de jur împrejurul patului, plus o cutie goală de săruri de salată italieneşti, cumpărată de la Dean & Deluca.

1. Este vorba de George Bush senior, vicepreşedinte al Statelor Unite în perioada administraţiei Reagan.
2. Jacqueline (Jackie) Onassis, soţia armatorului grec miliardar Aristoteles Onassis şi fosta soţie a preşedintelui John Fitzgerald Kennedy.

La cumpărături

Colegii pentru care trebuie să cumpăr cadouri sînt, printre alţii, Victor Powell, Paul Owen, David Van Patten, Craig McDermott, Luis Carruthers, Preston Nichols, Connolly O'Brien, Reed Robison, Scott Montgomery, Ted Madison, Jeff Duvall, Boris Cunningham, Jamie Conway, Stuart Turnball, Frederick Dibble, Todd Hamlin, Muldwyn Butner, Ricky Hendricks şi George Carpenter şi, cu toate c-aş fi putut s-o trimit pe Jean să facă astăzi cumpărăturile respective, am pus-o în schimb să semneze, să pună în plicuri şi să expedieze trei sute de ilustrate de Crăciun elegante, cu o gravură de Mark Kostabi imprimată pe ele; după care i-am spus să afle cît mai multe despre portofoliul Fisher, de care se ocupă Paul Owen. Iar acum eu mă plimb pe bulevardul Madison, după ce am petrecut aproape o oră pierdut în gînduri la picioarele scărilor de la magazinul Ralph Lauren de pe Strada 72, holbîndu-mă la veste croşetate din caşmir, neştiind ce vreau, vrînd de toate; şi după ce mi-am revenit în simţiri, deşi n-am reuşit să capăt adresa blondei bucăţică bună care lucra în spatele tejghelei şi care se dădea la mine, am ieşit din magazin răcnind:

— Veniţi toţi cei credincioşi!!

Mă uit ameninţător la un vagabond rezemat de uşa unui magazin numit EarKarma şi care ţine la vedere o pancartă cu mesajul: ÎNFOMETAT ŞI FĂRĂ ADĂPOST… ROG AJUTAŢI-MĂ… DOMNUL SĂ VĂ AJUTE şi nici nu ştiu cînd am ajuns pe Bulevardul Cinci, îndreptîndu-mă spre Saks şi încercînd să-mi aduc aminte dacă am schimbat casetele din aparatul video – mă tem că s-ar putea să fi înregistrat *Treizeci şi ceva* peste *Găurica strînsă a Pamelei*. Sentimentul de panică nu-mi trece nici cu o pastilă de Xanax, în schimb se intensifică la Saks.

…stilouri şi albume foto, perechi de suporturi de cărţi şi genţi de voiaj, maşini electrice de lustruit pantofii, suporturi încălzite pentru prosoape, carafe

cu suport placat cu argint şi televizoare color portabile cu căşti, de mărimea unei palme, colivii pentru păsări, sfeşnice, suporturi de farfurii, coşuri de picnic şi frapiere, feţe de masă din pînză tivită cu dantelă, umbrele, crose de golf din argint masiv cu monogramă, portţigarete cu filtru, lămpi de birou şi sticle de parfum, cutii de bijuterii şi pulovere, coşuri de ţinut revistele şi cutii pentru alimente, genţi de umăr pentru serviciu, accesorii de birou, eşarfe, bibliorafturi, agende, carneţele de telefon…

Priorităţile mele înainte de Crăciun sînt, printre altele: (1) să reuşesc să fac o rezervare la Dorsia, într-o vineri seară la ora opt, pentru mine şi Courtney; (2) să obţin o invitaţie la petrecerea de Crăciun a lui Donald Trump de pe iahtul familiei; (3) să aflu cît mai multe cu putinţă despre acel misterios portofoliu Fisher de care se ocupă Paul Owen; (4) să tai cu ferăstrăul mecanic capul unei bucăţele bune şi să i-l expediez prin colet Federal Express[1] lui Robin Barker – nenorocitul dracului – la Salomon Brothers; şi (5) să-mi cer scuze faţă de Evelyn, făcînd în aşa fel încît să nu pară că-mi cer scuze. Azi-dimineaţă, la emisiunea Patriciei Winters, a fost vorba despre femei care se mărită cu homosexuali şi eu am dat s-o sun pe Courtney s-o avertizez – aşa, în glumă –, dar m-am răzgîndit în ultima clipă, fiindcă mi s-a părut mai incitantă ideea că Luis Carruthers ar putea s-o ceară de nevastă, ea, Courtney, să accepte ruşinată, iar luna lor de miere să se dovedească un coşmar. La intersecţia Străzii 75 cu Bulevardul Cinci, alt cerşetor demn de tot dispreţul: mă apropii de el, îl ciupesc de obraz cu un gest plin de afecţiune şi rîd în gura mare:

— „Ochii lui – ce mai clipesc! Ce gropiţe vioaie-n obraji!“[2]

Corul de la Armata Salvării nu prea cîntă la unison *O, ce veste minunată*! Fac semn cu mîna cuiva care seamănă perfect cu Duncan McDonald şi mă înfund la Bergdorf’s.

…cravate multicolore şi carafe de cristal pentru apă, seturi de pahare de coniac şi ceasuri de birou care măsoară şi temperatura, umiditatea şi presiunea

barometrică, agende electronice pentru cărţi de vizită şi pahare de cocteil *margarita*, cuiere pentru cămăşi şi seturi de farfurii pentru desert, cărţi poştale, oglinzi, ceasuri de baie, şorţuri, pulovere, genţi pentru echipamentul de gimnastică, sticle de şampanie, vaze de flori din porţelan, prosoape de baie cu monogramă, minicalculatoare pentru valute străine, agende cu coperte placate cu argint, greutăţi pentru hîrtii cu peşti, cutii cu papetărie de lux, deschizătoare de sticle, compact-discuri, mingi de tenis personalizate, pedometre[3], căni de cafea…

Mă uit la Rolex-ul de la mînă în timp ce cumpăr o loţiune pentru piele aspră de la raionul Clinique, tot de la Bergdorf's, ca să fiu sigur că am destul timp să mai fac şi alte cumpărături înainte de a merge la întîlnirea cu Tim Severt ca să bem ceva la clubul Princeton la ora şapte. Două ore am făcut gimnastică azi-dimineaţă înainte de serviciu şi, cu toate că în timpul ăsta mi-aş fi putut permite şi un masaj (pentru că mă dor muşchii din cauza regimului de exerciţii epuizant pe care mi l-am impus) sau un tratament facial – chiar dacă mi-am făcut unul abia ieri –, în săptămînile care urmează mă aşteaptă prea multe cocteiluri la care nu *pot* să nu mă duc, iar prezenţa mea la toate îmi va obstrucţiona de-a binelea programul de cumpărături, aşa c-ar fi indicat să rezolv partea asta cu umblatul prin magazine de pe-acum. În faţă la F.A.O. Schwarz dau peste Bradley Simpson de la P&P, care poartă un costum de lînă bătută Perry Ellis cu dungi albe şi negre şi reverele crestate, cămaşă înfoiată de bumbac de la Gitman Brothers, cravată de mătase de la Savoy, cronometru cu curea Breil din piele de crocodil, pelerină de ploaie Paul Smith din bumbac şi pălărie de fetru cu blană Paul Stuart. După ce el îmi spune „Salut, Davis", eu încep – în mod inexplicabil chiar şi pentru mine – să-i turui numele tuturor celor opt reni[4] ai lui Moş Crăciun în ordine alfabetică, iar după ce termin, el zîmbeşte şi-mi spune:

— Auzi, la Nekenieh se dă o petrecere de Crăciun pe douăzeci, nu vii şi tu?!

Eu îi zîmbesc, îl asigur că voi fi la Nekenieh pe douăzeci şi mă întorc să plec, dînd din cap, către nimeni în mod special, după care mă întorc spre el şi-i strig:

— Bă, dobitocule, vreau să te văd cum mori, s-o fuţi pe mă-taaaahhhhh!

şi încep să ţip ca o cobe, îndreptîndu-mă spre Strada 58 şi izbindu-mi servieta Bottega Veneta de un zid. Pe Lexington un alt cor cîntă *Ascultaţi îngerii vestind* şi eu încep să dansez step şi să gem chiar în faţa lor, apoi plec cu un mers de zombi către Bloomingdale's unde mă reped la primul raion de cravate care-mi iese în cale şi-i şoptesc tînărului poponar din spatele tejghelei:

— Mult, mult prea grozav,

în timp ce mîngîi o eşarfă de mătase, iar el dă să flirteze cu mine şi mă întreabă dacă sînt vreun fotomodel.

— Ne mai întîlnim în iad, îi spun eu şi plec mai departe.

…vase şi pălării de fetru cu pană, casete pentru obiecte de toaletă din piele de aligator cu sticle, perii şi încălţător de pantofi din argint aurit care costă două sute de dolari, sfeşnice, feţe de pernă, mănuşi, papuci, pufuri de pudrat, pulovere de bumbac albe ca zăpada, croşetate de mînă, patine de piele, ochelari de schi model Porsche, sticle de farmacie de colecţie, cercei cu diamante, cravate de mătase, cizme, sticle de parfum, cercei cu diamante, cizme, pahare de votcă, aparate de fotografiat, casete pentru cărţi de vizită, cărucioare de servit din mahon, eşarfe, loţiuni aftershave, albume de fotografii, seturi de solniţă-piperniţă, borcane din teracotă pentru prăjiturele, încălţătoare de pantofi de două sute de dolari, rucsacuri, recipiente de aluminiu pentru alimente, feţe de pernă…

Un fel de abis existenţial se cască înaintea mea în timp ce trec prin raioanele de la Bloomingdale's, care mă determină să caut de urgenţă un telefon şi să-mi verific mesajele; pe urmă, aproape cu lacrimi în ochi, după ce iau trei pastile de Halcion (dat fiind că

trupul meu a suferit o mutaţie şi s-a adaptat la acest medicament, nu-mi mai provoacă somnul, ci am senzaţia că mă ţine la adăpost de nebunia totală), mă îndrept spre raionul Clinique, de unde cumpăr şase tuburi de cremă de bărbierit, plătind cu cardul de credit American Express Platinum, şi flirtez nervos cu fetele de după tejghea, ajungînd la concluzia că această goliciune are o legătură, fie şi parţială, cu felul în care m-am purtat cu Evelyn la Barcadia alaltăieri seară, deşi se poate foarte bine să aibă vreo legătură oarecare cu sistemul de citire al aparatului meu video, şi în acelaşi timp în care-mi fac o notă mentală să nu ratez petrecerea de Crăciun de la Evelyn de-acasă – mă simt tentat chiar să invit pe vreuna dintre fetele de la raionul Clinique să mă însoţească –, îmi reamintesc să arunc o privire prin manualul tehnic al aparatului video şi să văd ce are sistemul de citire. Uite o fată de zece ani, însoţită de maică-sa, care cumpără o eşarfă, cîteva bijuterii, şi eu mă gîndesc: Nu e rea. Eu unul port un pardesiu de caşmir, haină sport cadrilată la două rînduri, din lînă şi păr de lamă, pantaloni de lînă cu pense, cravată de mătase cu model, toate marca Valentino Couture, şi pantofi de piele cu şireturi Allen-Edmonds.

1. Sistem de mesagerie privată din Statele Unite, paralel cu *U.S. Mail* – Poşta Federală, care transportă în regim de urgenţă orice fel de obiecte, chiar şi cele excluse de la transport prin regulile poştale. Iniţiat în anii ’70, sistemul s-a extins în prezent în toată lumea.
2. Vers din cîntecul „La venirea lui Moş Nicolae“ (1823) de Clement Clarke Moore. În folclorul anglo-saxon Santa Claus este o pronunţie deformată a sintagmei Saint Nicholas. Este vorba de un singur personaj care împarte daruri în noaptea de Ajun al Crăciunului şi care cumulează atributele lui Moş Nicolae şi Moş Crăciun din folclorul românesc.
3. Aparat care măsoară distanţa aproximativă parcursă de o persoană pe jos numărînd paşii făcuţi.
4. Despre cei opt reni este vorba în acelaşi cîntec menţionat mai sus: „Hai, Dasher! Hai, Dancer! Hai, Prancer şi Vixen! / Dă-i, Comet! Dă-i, Cupid! Dă-i, Donder şi Blitzen!“

O petrecere de Crăciun

Am venit cu Charles Murphy la Rusty's să beau ceva pe post de întăritor înainte de a-mi face apariţia la petrecerea de Crăciun de la Evelyn de-acasă. Eu port un costum la două rînduri, din lînă şi mătase, cămaşă de bumbac Valentino Couture cu reverele prinse cu nasturi, cravată de mătase cu model imprimat şi pantofi de piele cu bombeu, fără şireturi – toate marca Allen-Edmonds. Murphy, care poartă un costum Courrèges la două rînduri, cu şase nasturi, din gabardină de lînă, cămaşă de bumbac în dungi cu guler înalt şi cravată din crep de mătase cu model geometric, ultimele două marca Hugo Boss, îmi ţine o tiradă în materie de japonezi.

— Au cumpărat Empire State Building şi restaurantul Nell's. Îţi vine să crezi aşa ceva, Bateman – şi Nell's?! exclamă el, ajuns între timp la al doilea pahar de votcă Absolut cu gheaţă.

Ei bine, treaba asta are un efect asupra mea, declanşează ceva în mine şi după ce plec de la Rusty's, tot bătînd străzile din Upper West Side, mă trezesc stînd pe vine în uşa fostului Carly Simon's, un restaurant de primă mînă al lui J. Akail, care s-a închis toamna trecută, şi sar la un comisionar japonez care trece pe-acolo, îl trîntesc de pe bicicletă şi-l tîrăsc pe aleea de-alături. Japonezul rămîne cu picioarele încurcate nu ştiu cum în bicicleta Schwinn pe care mergea, ceea ce este în avantajul meu, pentru că atunci cînd îi retez beregata – uşor, fără nici un efort –, datul spasmodic din picioare care însoţeşte de obicei această procedură este blocat în cazul lui de bicicletă – şi tot reuşeşte să ridice şi picioarele şi bicicleta de cinci, de şase ori, pînă se îneacă în propriul lui sînge fierbinte. Eu desfac între timp cutiile cu mîncare japoneză şi le răstorn conţinutul peste el, dar, spre marea mea surpriză, în loc de *sushi*, de *teriyaki*[1], de colţunaşi sau de tăiţei *soba*, peste mutra lui contorsionată, plină de sînge, se revarsă pui cu alune, vită cu muguri de bambus, orez

prăjit cu creveţi, porc cu multe miresme, se amestecă între ele pe pieptul lui care încă mai zvîcneşte şi acest rateu iritant – faptul că am omorît din greşeală alt asiatic decît trebuia – mă determină să verific la cine mergea cu comanda asta. La o anume Sally Rubinstein, drept care îmi scot stiloul Mont Blanc, scriu „Pun eu mîna şi pe tine… boarfă“ pe spate şi plasez comanda peste faţa puştiului omorît, ridicînd din umeri apologetic şi şoptind:

— Ăăă, pardon…

ceea ce-mi reaminteşte că azi-dimineaţă Patty Winters a avut ca temă la emisiunea ei „Adolescentele care fac sex pentru droguri“. Două ore am stat la sala de forţă astăzi şi am ajuns să pot face două sute de abdomene în mai puţin de trei minute. În apropiere de vila Evelynei, îi întind unui milog semi-îngheţat una dintre prăjiturelele cu răvaş pe care le-am luat de la puştiul comisionar, iar milogul şi-o îndeasă în gură cu tot cu răvaş, dînd din cap în loc de „mulţumesc“.

— Nenorocitu’ dracului, zic eu ca pentru mine, dar destul de tare încît să m-audă.

Cînd intru pe strada cu vila Evelynei, constat că poliţia încă nu şi-a ridicat cordoanele din jurul vilei de alături, unde a fost decapitată vecina ei, Virginia Bell. În faţă stau parcate patru limuzine, una cu motorul în funcţiune.

Am întîrziat. Salonul şi sufrageria sînt deja ticsite de lume cu care chiar nu vreau să stau de vorbă. De-o parte şi de cealaltă a căminului tronează doi pomi de iarnă înalţi, de-un albastru limpede, pe care clipesc o mulţime de luminiţe albe. Dinspre CD player se aud cîntece de Crăciun vechi, din anii ’60, interpretate de Ronettes. Un barman în smoching toarnă şampanie şi lichior de ouă, mixează cocteiluri Manhattan şi Martini-uri, deschide sticle de Pinot Noir Calera Jensen şi de Chardonnay Chappellet. Sticle de vin roşu vechi de douăzeci de ani stau aliniate ca la un fel de pseudo-bar între două vaze cu *poinsettia*. Pe o masă lungă, pliantă, acoperită cu o faţă de masă roşie, se înghesuie platouri, farfurii şi

boluri cu alune prăjite, cu cremă de stridii şi homari, cu supă din rădăcină de ţelină şi măr, cu tartine de pîine prăjită cu caviar de sturion, cu ceapă cu smîntînă, cu gîscă friptă umplută cu alune, cu caviar în aluat pufos, cu tarte de legume gratinate, cu raţă friptă, cu antricot de viţel fript cu arpagic şi bame gratinate, cu ştrudel cu legume, cu salată Waldorf[2], cu moluşte, cu *bruschetta* cu *mascarpone*, cu trufe albe, cu suflé de *chilli* verde, cu potîrnichi prăjite cu salvie, cartofi, ceapă şi sos de merişor, cu plăcintă cu fructe, cu trufe de ciocolată, cu tarte cu suflé de lămîie, cu tarte Tatin cu alune pecan… Peste tot sînt lumînări aprinse în sfeşnice de argint masiv de la Tiffany's. Şi deşi nu pot să-mi dau seama dacă este sau nu vreo halucinaţie de-a mea, am impresia că sînt nişte pitici îmbrăcaţi în costume verde cu roşu, de elfi, cu pălării de fetru, care se învîrt de colo colo cu tăvi pline cu aperitive. Mă prefac că nu i-am văzut şi mă duc ţintă la bar, unde dau peste cap un pahar de şampanie destul de bună, după care mă îndrept spre Donald Petersen, care, la fel ca majoritatea bărbaţilor prezenţi, poartă în jurul capului o pereche de coarne de ren din hîrtie. În partea cealaltă a camerei, Cassandra, fetiţa de cinci ani a Mariei şi a lui Darwin Hutton, poartă o rochie de catifea cu jupon Nancy Halser, de şapte sute de dolari. După un al doilea pahar de şampanie, trec la cocteiluri – Absolut-uri duble – şi după ce mă liniştesc suficient, arunc o privire mai atentă peste toată scena. Dar piticii n-au dispărut…

— Prea mult roşu, îmi spun în sinea mea, închizînd ochii. Mă calcă pe nervi…

— Bună, McCloy, zice Petersen. Ce ziceai?!

Eu îmi revin brusc în simţiri şi întreb mecanic:

— Asta ce e: înregistrarea de studio englezească la *Mizerabilii* sau nu?!

— Băăăi, Crăciun fericit şi-o droaie de laur[3], zice el beat, cu un deget întins către mine.

— Bun, şi ce este muzica asta?! întreb eu plictisit şi adaug: Apropo, domnul meu, s-aveţi drumul presărat cu ramuri de laur.

— Bill Septor, zice el, ridicînd din umeri. Cred că e Bill Septor sau Skeptor…

— De ce n-o fi punînd nişte Talking Heads, pentru Dumnezeu?… – mă plîng eu amărît.

Courtney stă în partea cealaltă a camerei, cu un pahar de şampanie în mînă, şi mă ignoră cu totul.

— Sau *Mizerabilii*, propune Petersen.

— Înregistrarea de studio americană sau cea englezească?! îl testez eu, mijindu-mi ochii către el.

— Ăăă, englezească… zice el în momentul în care un pitic ne întinde fiecăruia cîte o farfurie cu salată Waldorf.

— Absolut, şoptesc eu, uitîndu-mă lung după piticul care se îndepărtează cu un mers legănat.

Deodată Evelyn se repede spre noi, îmbrăcată cu o jachetă de nutrie şi pantaloni de catifea Ralph Lauren, ţinînd într-o mînă o creangă de vîsc, pe care o ridică deasupra capului meu, iar în cealaltă un baston de zahăr candel.

— Atenţie la vîsc! strigă ea şi mă sărută delicat pe obraz. Crăciun fericit, Patrick! Crăciun fericit, Jimmy!

— Crăciun… fericit… zic eu şi nu pot s-o împing mai încolo, pentru că am un cocteil într-o mînă şi o salată Waldorf în cealaltă.

— Ai întîrziat, iubire, zice ea.

— N-am întîrziat, zic eu, încercînd să protestez.

— Ba da, ba da, ai întîrziat, zice ea pe un ton ritmat.

— Am fost aici de la bun început, zic eu, nebăgînd-o în seamă. Nu m-ai văzut tu.

— Haide, nu te mai încrunta. Eşti aşa un Grinci[4]. Şi, întorcîndu-se către Petersen: Ştiai că Patrick este Grinciul?!

— Dă-te, mă, arătare, oftez eu, uitîndu-mă lung înspre Courtney.

— Păi, ce naiba, nu ştiam noi că McCloy este Grinciul?! răcneşte Petersen beat. Ce mai faceţi, domnu' Grinci?!

— Şi ce-şi doreşte domnu' Grinci de Crăciun?! întreabă Evelyn pe un ton ca de copil mic. A fost

cuminte domnu' Grinciulică anul ăsta?!

— Grinciul, oftez eu, îşi doreşte o pelerină de ploaie Burberry, un pulover de caşmir Ralph Lauren, un Rolex nou, un casetofon de maşină…

Evelyn îşi scoate din gură bastonul de zahăr candel din care suge, ca să mă poată întrerupe:

— Da' tu n-ai maşină, iubire…

— Da' tot îmi doresc, oftez eu din nou. Grinciul îşi doreşte oricum un casetofon de maşină.

— Cum e salata Waldorf?! întreabă Evelyn îngrijorată. Îţi place cum e la gust?!

— Minunată, şoptesc eu, răsucindu-mi gîtul, brusc impresionat, după o persoană cunoscută. Auzi, nu mi-ai spus că şi Laurence Tisch[5] era invitat la petrecerea asta…

Evelyn se întoarce şi ea.

— Cum adică?!

— De ce împarte Laurence Tisch, uite-acolo – întreb eu –, sandviciuri de pe tava aia?!

— Doamne iartă-mă, Patrick, ăla nu-i Laurence Tisch, zice ea. Ăla-i unul dintre elfii lui Moş Crăciun.

— Unul dintre *ce*?! Adică un pitic.

— Elfi se cheamă, precizează ea. Ajutoarele lui Moş Crăciun. Doamne, ce ciufut eşti! Sînt adorabili. Ăla de-acolo e Rudolf, cel care împarte bastoane de zahăr candel e Blitzen, celălalt e Donner…

— Stai o clipă, Evelyn, stai aşa… zic eu, închizînd ochii şi strîngînd bine în mînă farfuria cu salată Waldorf. Mă trec toate apele, dar de ce?! E un *déjà-vu*?! I-am mai văzut eu pe elfii ăştia pe undeva?! Ce mai contează… Zic: Eu… astea sînt numele renilor, nu ale elfilor. Blitzen era un ren…

— Singurul evreu dintre ei, intervine Petersen.

— Aaa… – Evelyn pare uimită să afle această informaţie şi se uită la Petersen ca să i-o confirme: Aşa ştiai şi tu?!

El ridică din umeri, se gîndeşte profund şi pare tulburat.

— Măi, fetiţo… Reni, elfi, Grinci, agenţi de bursă… Las-o naibii, ce importanţă are atîta timp cît

rîul de Cristal n-a secat, ă?! După care chicoteşte şi-mi trage un cot în coaste: De-acord cu mine, domnu' Grinci?!

— Da' nu vi se pare-n spiritul Crăciunului?! întreabă Evelyn pe un ton optimist.

— Ba cum să nu, Evelyn, o liniştesc eu. E foarte-n spiritul Crăciunului, iar eu nu te mint, îţi spun adevărul.

— Da, şi domnu' Ciufuţenie a întîrziat, zice Evelyn, îmbufnîndu-se şi scuturînd nenorocita de creangă de vîsc înspre mine, în semn de reproş. Şi nu-mi spune o vorbă despre salata Waldorf…

— Ştii ceva, Evelyn, în tot tîrgul ăsta mare sînt o mulţime de alte petreceri de Crăciun la care aş fi putut să mă duc în seara asta şi totuşi eu am ales-o pe-a ta. De ce?! – ai putea să te-ntrebi. De ce?! – m-am întrebat şi eu. N-am ajuns la nici un răspuns rezonabil şi totuşi uite-mă c-am venit. Aşa că ia fii tu, vorba aia, recunoscătoare, fetiţo, îi spun eu.

— Aha, va să zică asta primesc eu cadou de Crăciun?! întreabă ea sarcastic. Ce drăguţ, Patrick, ce atent din partea ta!

— Nu, *asta* primeşti – şi-i dau un tăieţel care a ajuns, nu ştiu cum, pe manşeta de la cămaşa mea. Poftim.

— Vai, Patrick, îmi vine să plîng, zice ea, scuturînd tăieţelul în lumina lumînărilor. Este superb. Pot să mi-l pun?!

— Nu. Dă-l de mîncare vreunuia dintre elfi. Uite, ăla de-acolo pare destul de-nfometat. Scuză-mă, dar mă duc să-mi mai iau ceva de băut.

Îi pun Evelynei în braţe farfuria de salată Waldorf, lui Petersen îi răsucesc un corn, după care mă îndrept către bar fredonînd *Silent Night*, oarecum deprimat de felul cum sînt îmbrăcate majoritatea femeilor: pulovere groase de caşmir, fuste lungi de lînă, rochii de velur, pulovere pe gît. De, vreme rece – adio bucăţele bune.

Paul Owen stă lîngă bar cu un pahar de şampanie în mînă, studiindu-şi ceasul de buzunar de colecţie, din argint (de la Hammacher Schlemmer,

mai mult ca sigur). Eu dau să mă apropii de el ca să-l întreb ceva despre nenorocitul ăla de portofoliu Fisher, cînd mă pomenesc cu Humphrey Rhinebeck, care dă peste mine, ferindu-se să calce pe picior pe unul dintre elfi, şi tot cu pardesiul Crombie de caşmir cu pieptar de la Lord & Taylor e-mbrăcat, cu un smoching de lînă la două rînduri şi guler ascuţit, cămaşă de bumbac Perry Ellis, lavalieră Hugo Boss, iar pe cap are o pereche de coarne de ren din hîrtie, aşezate de parcă habar n-ar avea de ele. Tăntălăul îmi spune mecanic:

— Auzi, Bateman, săptămîna trecută m-am dus la croitor cu o haină nouă de tweed cu model pană, pentru modificări…

— Păăăi… eşti bun de felicitat, zic eu, strîngîndu-i mîna. Ce să mai… bravo ţie…

— Mulţumesc, zice el şi lasă ochii în jos, roşu la faţă. Mă rog, şi tipul a constatat că detailistul a scos eticheta originală şi a înlocuit-o cu a lui. Eu un lucru aş vrea să ştiu: chestia asta e legală?!

— E destul de complicat, ştiu, zic eu, trecînd în continuare printre musafiri. Odată ce o linie de fabricaţie a fost cumpărată de la producătorul propriu-zis, este perfect legal ca detailistul să înlocuiască eticheta originală cu a lui proprie. Pe de altă parte, este ilegal să fie înlocuită cu o altă etichetă a aceluiaşi detailist.

— Stai aşa, da' de ce?! întreabă Rhinebeck, încercînd să soarbă din paharul de Martini şi să se ţină după mine în acelaşi timp.

— Pentru că amănuntele legate de conţinutul de fibre şi ţara de origine sau numărul de înregistrare al producătorului propriu-zis trebuie să rămînă neschimbate. Falsificările de etichete sînt foarte greu de detectat şi foarte rar sînt reclamate, zbier eu peste umăr către el.

Courtney îl sărută pe obraz pe Paul Owen, întinzîndu-i o mînă, pe care el i-o strînge bine. Eu înţepenesc pe loc. Rhinebeck se ciocneşte de mine. Dar Courtney trece mai departe, făcînd semn cu mîna cuiva din partea cealaltă a camerei.

— Şi-atunci care este soluţia cea mai bună?! strigă Rhinebeck din spatele meu.

— Cumpără-ţi etichete cunoscute de la detailişti pe care-i ştii şi dă-ţi jos căcaturile alea de coarne de hîrtie, Rhinebeck, că arăţi ca un retardat. Scuză-mă…

Şi o iau din loc, dar nu înainte ca Humphrey să ducă mîna la cap şi să dea peste coroana cu coarne:

— Aoleu, Doamne Dumnezeule…

— Owen!! exclam eu vesel nevoie mare, întinzîndu-i o mînă, în timp ce cu cealaltă culeg un Martini de pe tava unui elf aflat în trecere.

— Marcus! Crăciun fericit! îmi urează Owen, strîngîndu-mi mîna. Ce mai faci?! Tot aşa obsedat de muncă, nu?!

— Nu te-am mai văzut de ceva timp, zic eu, apoi îi fac cu ochiul: Nu zău, obsedat de muncă?!

— Auzi, noi tocmai ne-am întors de la clubul Knickerbocker, zice şi salută pe cineva care se ciocneşte de el, după care se întoarce spre mine: Şi-acuma mergem la Nell's. Limuzina-i în faţă.

— Poate luăm odată prînzu-mpreună, zic eu, încercînd să găsesc o modalitate de a aduce vorba despre portofoliul Fisher fără să par prea băgăcios.

— Da, ar fi minunat, zice el. Poate c-o aduci şi pe…

— Pe Cecelia?! îi sugerez eu.

— Da, pe Cecelia – el.

— Aaa, păi o să fie… încîntată Cecelia – eu.

— Bun, rămîne-aşa, zîmbeşte el.

— Da. Am putea merge la… Le Bernardin… zic eu şi fac o pauză, după care adaug: Să mîncăm nişte… fructe de mare, de pildă. Ei?!

— Le Bernardin a intrat în top 10 în *Zagat* anul ăsta, dă el din cap. Ştiai chestia asta?!

— Să luăm nişte de-astea… care-arată ca nişte… – şi fac o nouă pauză, după care adaug şi mai apăsat: …ca nişte tu-*fişuri*. Nu?!

— Arici de mare, zice Owen, rotindu-şi privirile peste cameră. Meredith e-nnebunită după aricii de mare de-acolo.

— Zău, chiar aşa?! mă mir eu, dînd din cap.

— Meredith! strigă el, făcînd semn cuiva din spatele meu. Vino puţin!

— E şi ea aici?! exclam eu.

— Uite-o acolo, stă de vorbă cu Cecelia, zice el. Meredith! o strigă din nou, făcîndu-i cu mîna.

Mă întorc şi eu. Meredith şi Evelyn îşi croiesc drum către noi. Mă răsucesc înapoi către Owen. Meredith şi Evelyn se apropie de noi. Meredith poartă o rochie din gabardină de lînă Geoffrey Beene cu mărgeluţe şi bolerou, de la Barney's, cercei de aur cu diamante James Savitt (13.000 de dolari), mănuşi Geoffrey Beene desfăcute prin Portolano Products.

— Ce e, băieţi?! Despre ce vorbiţi?! zice ea. Faceţi liste de cadouri de Crăciun?!

— Despre aricii de mare de la Le Bernardin, dragă, zice Owen.

— Subiectul meu preferat, zice Meredith, aruncîndu-şi un braţ pe după umerii lui, în timp ce-mi şopteşte mie în aparté: Sînt ex-cep-ţio-nali…

— Delicioşi, tuşesc eu nervos.

— Ce credeţi cu toţii despre salata Waldorf?! întreabă Evelyn. V-a plăcut?!

— Cecelia, draga mea, eu încă n-am gustat din ea, zice Owen, recunoscînd pe cineva în partea cealaltă a camerei. Dar aş vrea să ştiu: ce caută Laurence Tisch să servească lichiorul de ouă?!

— *Nu* este Laurence Tisch, se răţoieşte Evelyn, supărată rău de tot. Este un elf de Crăciun. Patrick, ce i-ai spus?!

— Nimic, Cecelia!! zic eu apăsat.

— Da' tu, de fapt, Patrick, eşti Grinci…

La auzul numelui meu repetat, încep să bîrîi ceva grăbit, în speranţa că Owen nu a fost atent:

— Păi, dragă Cecelia, i-am spus că mie mi se pare a fi, ştii tu, un amestec între cei doi, ca un… – şi mă opresc, arunc cîte o privire scurtă spre fiecare dintre ei, apoi rostesc cu jumătate de glas: …un fel de *Tisch* de Crăciun.

După care culeg nervos un fir de păstîrnac de pe o felie de pate de fazan cu care trece un elf pe lîngă

noi, îl ridic deasupra capului Evelynei pînă să apuce ea să scoată vreo vorbă şi strig în gura mare:

— Atenţie la vîsc!!

şi toţi cei din jurul nostru se lasă brusc pe vine, iar eu o sărut pe Evelyn pe buze, uitîndu-mă la Owen şi la Meredith, care se uită amîndoi lung la mine, şi cu coada ochiului o zăresc pe Courtney, care stă de vorbă cu Rhinebeck, aruncîndu-mi priviri ultragiate şi pline de ură.

— Vai, Patrick… începe să zică Evelyn.

— Cecelia! Treci imediat încoace… şi o apuc de braţ, după care le spun lui Owen şi Meredith: Scuzaţi-ne. Trebuie să stăm de vorbă cu elful ăla şi să lămurim chestiunea asta o dată pentru totdeauna.

— Îmi pare rău, le spune şi ea celor doi, ridicînd din umeri a neputinţă în timp ce eu o trag după mine. Patrick, ce se-ntîmplă-aici?!

Eu o conduc în bucătărie.

— Patrick, insistă ea. Ce căutăm în bucătărie?!

— Ascultă, îi spun eu, apucînd-o de umeri şi uitîndu-mă fix în ochii ei. Hai să plecăm de-aici.

— Vai, Patrick, oftează ea. Nu pot să plec aşa, una-două. Nu-ţi place petrecerea?!

— De ce nu poţi să pleci?! întreb eu. Ce ţi se pare atît de nelalocul lui?! Ai stat destul.

— Patrick, asta-i petrecerea *mea* de Crăciun, zice ea. Şi pe urmă, uite, elfii or să-nceapă să cînte *O, brad frumos* în orice moment.

— Haide, Evelyn. Hai să plecăm de-aici, zic eu, care mai am puţin şi mă isterizez numai la gîndul că Paul Owen sau, şi mai rău, Marcus Halberstam ar putea intra brusc în bucătărie. Zic: Vreau să te scot din toată chestia asta.

— Din toată *care* chestie?! exclamă ea, după care mijeşte ochii: Nu ţi-a plăcut salata Waldorf, este?!

— Vreau să te scot din toată chestia *asta*, repet eu, făcînd un gest ca un tic nervos, care înglobează toată bucătăria. Din chestia cu *sushi*, cu elfi, cu… astea…

Un elf intră în bucătărie cu o tavă de farfurii murdare, iar peste umărul lui, peste el, îl zăresc pe Paul Owen cum se apleacă înspre Meredith, care îi strigă nu ştiu ce în ureche, încercînd să acopere vacarmul muzicii de Crăciun, iar el îşi roteşte privirile peste cameră în căutarea cuiva, dă din cap că da, după care apare şi Courtney în cadrul uşii, iar eu o apuc pe Evelyn şi o trag şi mai aproape de mine.

— *Sushi*?! Elfi?! Patrick, mă ameţeşti, zice Evelyn. Şi nu-mi place deloc.

— Hai să mergem, o strîng eu destul de brutal, trăgînd-o către uşa din spate. Hai să facem ceva îndrăzneţ măcar o dată. O dată-n viaţa ta, Evelyn, fii şi tu îndrăzneaţă.

Ea se opreşte, nu se lasă remorcată, după care începe să zîmbească, analizînd propunerea mea, dar nu foarte convinsă să accepte.

— Hai odată… insist eu. Uite, ăsta să fie cadoul meu de Crăciun…

— Ba nu, am fost deja la Brooks Brothers şi am… începe ea.

— Încetează. Haide, fă cum îţi spun… – zic eu şi, într-o ultimă încercare disperată, îi zîmbesc a vino-ncoace, o sărut delicat pe buze şi adaug: … doamnă Bateman.

— Vai, Patrick, oftează ea, topindu-se toată. Şi ce fac cu curăţenia?!

— Or s-o facă piticii, o asigur eu.

— Da' trebuie să-i supravegheze cineva, iubire…

— Pune-un elf. Uite, pune-l pe-ăla de colo elf supraveghetor, zic eu. Dar acum hai să mergem.

Şi încep s-o trag spre ieşirea din spate a vilei, iar ei îi scîrţîie pantofii, cu care alunecă pe plăcile de gresie Muscoli. Ieşim pe uşa din spate şi o luăm grăbiţi pe aleea adiacentă vilei. Cînd ajungem la stradă, eu mă opresc şi arunc o privire după colţul peretelui ca să văd dacă la petrecere vine sau pleacă vreo figură cunoscută. Ideea este să ne repezim la una dintre limuzine, cea de care-mi vorbea Owen, dar nu vreau s-o fac pe Evelyn bănuitoare, aşa că

mergem pur şi simplu la pas pînă la cea mai apropiată, eu deschid portiera şi-o îmbrîncesc pe Evelyn înăuntru.

— Patriiick, guiţă ea, plăcut impresionată. Vai, ce rău eşti. Şi cu o limu… – dar eu îi trîntesc portiera-n faţă, mă duc pe partea cealaltă a maşinii şi bat la fereastra şoferului, care începe să coboare.

— Bună, îi spun eu, întinzînd o mînă. Pat Bateman.

Şoferul se uită lung de tot la mine, cu un trabuc neaprins pe care-l strînge între buze. Se uită mai întîi la mîna mea întinsă, apoi la faţa mea, apoi şi mai sus, la vîrful capului meu.

— Pat Bateman, repet eu. Ce… ăăă… ce este?!

El continuă să se uite la mine. Eu ridic o mînă timidă ca să văd dacă părul meu e răvăşit sau măcar deranjat şi, spre marea mea surpriză şi groază, dau cu mîna peste două perechi de coarne de ren. Am patru coarne de ren pe cap, fire-aş al naibii! Bombăn:

— Aoleu, Doamne, ce dracu'…

şi le smulg, le mototolesc în mîini şi le arunc pe jos, oripilat. După care mă întorc din nou spre şofer:

— Da. Deci: Pat Bateman, zic eu, netezindu-mi părul la loc.

— Aha, da… Sid, zice el, ridicînd din umeri.

— Uite ce e, Sid. Domnul Owen a zis că putem lua noi maşina asta, aşa că… – şi mă opresc, scoţînd aburi pe gură în aerul îngheţat de afară.

— Care domnu' Owen?! întreabă Sid.

— Paul Owen. Ştii… clientul tău… zic eu.

— Nu. Asta-i limuzina lu' domnu' Barker, zice el. Păcat de coarnele-alea, că nu erau rele.

— Căcat… bombăn eu, repezindu-mă pe partea cealaltă a limuzinei ca s-o scot pe Evelyn pînă nu se mai întîmplă nimic rău, dar este deja prea tîrziu.

În clipa în care deschid portiera, Evelyn scoate capul şi ţipă:

— Patrick, iubitule, îmi place la nebunie. Şampanie… – şi ridică spre mine o sticlă de Cristal într-o mînă şi o cutie aurită în cealaltă mînă – …şi trufe…

Eu o apuc de braţ şi o smulg afară, stropşindu-mă la ea cu jumătate de gură, pe post de scuze:

— Am greşit limuzina, ia trufele…

şi ne îndreptăm amîndoi spre următoarea limuzină. Deschid portiera, o ajut pe Evelyn să se urce, după care mă duc pe partea cealaltă şi bat la fereastra şoferului, care începe să coboare. Şoferul seamănă perfect cu celălalt şofer.

— Bună, îi spun eu, întinzînd o mînă. Pat Bateman.

— Zău?! Bună, Donald Trump. Nevastă-mea Ivana e-n spate, zice el sarcastic, luîndu-mă peste picior.

— Auzi, las-o mai moale, îl avertizez eu. Uite ce e, domnul Owen zice că putem să luăm noi maşina lui. Eu sînt… a, căcat, am greşit, Marcus voiam să zic…

— Păi acum mi-aţi spus că vă cheamă Pat… – el.

— Nu, am greşit, zic eu sec, uitîndu-mă ţintă în ochii lui. Am greşit cînd am spus că mă cheamă Pat. Marcus mă numesc. Marcus Halberstam.

— Da’ acuma de chestia asta sînteţi sigur, corect?!

— Ascult-aici. Domnul Owen a zis că putem lua noi maşina lui în noaptea asta, aşa că… – şi mă opresc. Ştii ce vreau să spun, hai să-i dăm bice…

— Cred c-ar trebui să vorbesc mai întîi cu domnu’ Owen, zice şoferul amuzat, jucîndu-se cu mine.

— Nu, stai! exclam eu, apoi reiau pe un ton mult mai calm: Uite ce este, eu zic… nu e nici o problemă, zău – şi încep să chicotesc şi-i spun în şoaptă: Domnul Owen este într-o dispoziţie proastă, da’ rău de tot…

— N-am voie să fac aşa ceva, zice şoferul, fără să mai ridice ochii spre mine. Este absolut ilegal. Nu se poate. Nu mai insistaţi.

— Haide, măi, omule… insist eu.

— Este absolut împotriva regulilor firmei, zice el.

— Dă-le dracu’ de regulile firmei! mă răstesc eu la el.

— Să le dau dracu’ de regulile firmei?! întreabă el, dînd din cap, ca să verifice dacă a înţeles bine.

— Domnul Owen a zis că nu-i nici o problemă, repet eu. Poate că nu m-ai auzit ce-am spus.

— Nu, nu – nici vorbă – scutură el din cap.

Eu mă opresc, mă îndrept cît sînt de lung, îmi trec o palmă peste faţă, trag aer adînc în piept şi mă aplec din nou spre fereastra lui.

— Te rog, ascultă-mă… şi trag din nou aer în piept. Sînt nişte pitici acolo-năuntru… – şi-i arăt cu degetul mare în spate, către vilă. Nişte pitici care or să cînte *O, brad frumos*… – şi mă uit la el ca şi cum l-aş implora, apelînd la înţelegerea lui şi arborînd în acelaşi timp o figură speriată. Ştii cît de înfricoşător este?! Elfii… – şi înghit în sec – …cînd se armonizează?! Fac o pauză, după care adaug brusc: Gîndeşte-te şi dumneata…

— Auziţi, domnu’…

— Marcus, îi reamintesc eu.

— Marcus – mă rog. Eu n-am cum să-ncalc regulile. Nu pot să fac nimic. Astea-s regulile firmei. Nu pot să le-ncalc.

Rămînem tăcuţi amîndoi. Eu oftez, mă uit de jur împrejur gîndindu-mă dacă s-o trag pe Evelyn pînă la a treia limuzină sau înapoi la limuzina lui Barker – dracu’ să-l ia de dobitoc –, dar nu, ce mama dracului!, pe-a lui Owen o vreau. La un moment dat îl aud pe şofer spunîndu-şi sieşi:

— Dacă piticii vor să cînte, lasă-i să cînte.

— Ce căcat! zic eu şi scot portofelul din piele de gazelă. Uite-o sută – şi-i întind două bancnote de cincizeci.

— Două sute, zice el.

— Mizerie de oraş, bombăn eu, întinzîndu-i banii.

— Unde vreţi să mergeţi?! întreabă el, luînd bancnotele cu un oftat şi pornind maşina în acelaşi timp.

— La clubul Chernoble, zic eu, repezindu-mă la portiera din spate de pe partea şoferului.

— Bine, domnule, strigă el.

Mă trîntesc pe bancheta din spate şi închid portiera după mine în momentul în care şoferul porneşte, scîrţîindu-şi cauciucurile, din faţa vilei Evelynei în direcţia bulevardului Riverside. Evelyn stă lîngă mine şi se uită cum gîfîi şi-mi şterg sudoarea rece de pe frunte cu o batistă Armani. Cînd mă uit la ea, o văd cu lacrimi în ochi, cu buzele tremurîndu-i şi, o dată în viaţă, neavînd nimic de spus.

— Mă sperii. Ce s-a-ntîmplat?! Uite, sînt îngrijorat, zic eu. Ce… ce-am mai făcut?! Salata Waldorf era foarte bună. Ce mai este?!

— Vai, Patrick, oftează ea. Ce… minunat… Nici n-am cuvinte.

— A, daaa… zic eu şi fac o pauză precaută. Nici eu n-am…

— Ăsta… zice ea şi-mi arată un colier cu diamante de la Tiffany's, cadoul pregătit de Owen pentru Meredith. Ce stai? Ajută-mă să mi-l pun, dragă. Nu mai eşti Grinci, iubire.

— Ăăă, Evelyn… încep eu, după care trag o înjurătură în sinea mea cînd o văd că se răsuceşte cu spatele la mine, ca să-i pot prinde colierul la ceafă.

Limuzina accelerează brusc şi Evelyn se răstoarnă peste mine, rîde şi mă sărută pe obraz.

— E minunat, vai ce-mi place… Aoleu, probabil că-mi miroase gura a trufe. Iartă-mă, iubire. Caută şi tu nişte şampanie şi toarnă-mi un pahar.

— Bine, dar… şi rămîn neajutorat, cu ochii aţintiţi la colierul strălucitor. Nu e ăsta…

— Ce?! întreabă Evelyn, uitîndu-se de jur împrejur prin limuzină. Nu sînt pahare pe-aici?! Ce nu e ăsta, iubire?!

— Nu e ăsta… repet eu ca într-un monolog.

— Vai, iubire… – zîmbeşte ea. Mai ai şi altceva pentru mine?!

— Nu, ziceam că… – eu.

— Hai, mă, drac ce eşti, chicoteşte ea, apucîndu-mă în joacă de buzunarul hainei. Haide, spune-mi, ce e?!

— Ce să fie ce anume?! – întreb eu calm şi plictisit.

— Mai ai ceva. Ia să ghicesc: un inel asortat?! încearcă ea. O brăţară-pereche?! O broşă, ceva?! Asta trebuie să fie! – şi bate din palme. O broşă asortată!

În timp ce eu încerc s-o împing mai departe de mine, ţinînd-o de-un braţ, ea îşi strecoară celălalt braţ pe la spate în buzunarul meu şi apucă de-acolo ce nimereşte – o altă prăjiturică cu răvaş luată de la puştiul chinez pe care l-am omorît. Se uită lung la ea, încurcată pentru cîteva clipe, şi zice:

— Patrick, eşti atît de romantic… Apoi, studiind prăjiturica mai atent, adaugă mult mai puţin entuziastă: …şi-atît de original…

Mă uit şi eu la fel de lung la prăjitura cu răvaş, care e plină de sînge, şi ridic din umeri, zicînd pe un ton cît mai jovial cu putinţă:

— Ei, mă ştii cum sînt eu.

— Dar ce e pe ea?! – întreabă Evelyn, ridicînd prăjiturica la înălţimea ochilor şi holbîndu-se la ea. Ce e… chestia asta roşie de pe ea?!

— Esteee… şi mă holbez şi eu, prefăcîndu-mă intrigat de petele de pe ea. Este sos acru-dulce.

Evelyn o frînge în două, nerăbdătoare, scoate răvaşul şi-l citeşte cu un aer nedumerit.

— Ce zice?! – oftez eu, butonînd aparatul de radio şi plimbîndu-mi privirile prin tot habitaclul după servieta lui Owen.

Unde-ar putea fi şampania?! Şi cutia de la Tiffany’s deschisă şi goală, aruncată pe jos, mi se pare dintr-odată o imagine copleşitor de tristă.

— Ziceee… şi Evelyn îşi mijeşte ochii la răvaş, citindu-l încă o dată. Zice aşa: „Ficatul de gîscă proaspăt prăjit la Le Cirque este excelent, dar salata de homar e aşa şi-aşa“.

— Foarte frumos, şoptesc eu, uitîndu-mă după pahare de şampanie, casete, orice.

— Chiar aşa scrie, Patrick, zice Evelyn şi-mi întinde răvaşul cu un zîmbet mai mult rînjet, care-i înfloreşte pe faţă şi pe care eu îl disting pînă şi în semiobscuritatea din limuzină. Oare ce-o vrea să-nsemne?! întreabă ea insinuant.

Eu îi iau răvaşul din mînă, îl citesc, mă uit la Evelyn, apoi din nou la răvaş, apoi pe fereastra fumurie, la vîrtejurile de zăpadă din jurul felinarelor, din jurul oamenilor care aşteaptă în staţiile de autobuz, din jurul cerşetorilor care se fîţîie fără nici o direcţie pe străzile oraşului şi rostesc mai mult pentru mine, deşi cu voce tare:

— E loc şi de mai rău în privinţa norocului meu. Pe bune că e loc de mai rău…

— Vai, iubire, zice Evelyn, aruncîndu-şi braţele pe după gîtul meu şi luîndu-mi capul la pieptul ei. Masă de prînz la Le Cirque?! Eşti un amor. Nu mai eşti Grinci! Te dez-grinciuiesc. Joi, de pildă – joi îţi convine?! A, nu – nu pot eu joi. Am împachetări cu ierburi. Ce zici de vineri?! Da' chiar vrem să mergem la Le Cirque?! Ce-ai zice de…

Eu o împing la o parte de pe mine şi bat în geamul despărţitor, trosnindu-mi toate încheieturile degetelor, pînă cînd dă Dumnezeu şi şoferul coboară geamul.

— Sid, adică Earle, mă rog, nu pe-aici se-ajunge la Chernoble…

— Ba da, domnu' Bateman…

— Auzi…!

— Pardon… domnu' Halberstam. Pe Bulevardul C, corect?! şi tuşeşte politicos.

— Nu ştiu ce să… zic eu, uitîndu-mă pe fereastră. Nu recunosc nimic pe-aici…

— Bulevardul C?! întreabă Evelyn, întrerupîndu-se din admiratul colierului pe care Paul Owen l-a cumpărat pentru Meredith. Pe unde vine bulevardul ăsta C?! Cu C de la… Cartier, dacă înţeleg bine?!

— E ţuţ, o asigur eu. Ţuţ de la un cap la altul.

— Ai mai fost aici?! întreabă ea.

— De milioane de ori, bombăn eu.

— La Chernoble?! Nu, hai să nu mergem la Chernoble, se alintă ea. Iubire, doar e Crăciunul!

— Şi ce dracu' vrea să-nsemne asta?! întreb eu.

— Domnu' şofer, alo, domnu' şofer… strigă Evelyn şi se apleacă în faţă, sprijinindu-se de genunchiul meu. Domnu' şofer, mergem la Rainbow Room. Şofer, la Rainbow Room, fii bun!

O trag înapoi şi de data asta mă aplec eu în faţă.

— N-o băga-n seamă. La Chernoble şi ceva mai repede, dacă se poate… – şi apăs pe buton, iar geamul despărţitor se ridică la locul lui.

— Vai, Patrick, dar e Crăciunul! scînceşte Evelyn.

— Ce tot spui chestia asta de parcă ar avea nu ştiu ce semnificaţie?! – o întreb, uitîndu-mă fix în ochii ei.

— Păi, bine, dar *este* Rainbow Room! scînceşte ea din nou.

— Nu pot să sufăr Rainbow Room, comentez eu neînduplecat.

— Vai, Patrick, da' de ce nu?! scînceşte ea. Cea mai bună salată Waldorf din tot oraşul o găseşti la Rainbow Room. A mea ţi-a plăcut?! Ţi-a plăcut salata Waldorf de la mine, iubire?!

— Doamne, Dumnezeule! şoptesc eu, acoperindu-mi faţa cu ambele mîini.

— Pe bune-acum: ţi-a plăcut?! – întreabă ea. Singurul lucru de care n-am fost sigură a fost ăsta… şi umplutura de alune care a fost… mă rog, înecăcioasă, ştii cum e…

— Nu vreau să merg la Rainbow Room… – o întrerup eu, acoperindu-mi în continuare faţa cu mîinile – …pentru că acolo nu pot să prizez droguri…

— Aaa… – şi Evelyn se uită la mine dezaprobator. Ţ, ţ, ţ… Droguri, Patrick?! Şi despre ce fel de… mă rog… ce fel de droguri este vorba?

— Droguri, Evelyn. Cocaină. Droguri. Vreau să trag nişte cocaină-n noaptea asta. Pricepi?! şi mă aşez mai drept pe canapeaua maşinii, uitîndu-mă urît la ea.

— Patrick… zice ea, scuturînd din cap, ca şi cum şi-ar fi pierdut încrederea în mine.

— Văd că eşti nedumerită, comentez eu.

— Pur şi simplu nu vreau să am de-a face cu aşa ceva, zice ea.

— Nici nu trebuie să ai de-a face cu aşa ceva, îi spun eu. Poate că nici nu te-a invitat nimeni să ai de-a face cu aşa ceva.

— Ce nu înţeleg eu este de ce trebuie să-mi strici tu mie zilele astea de sfîrşit de an, zice ea.

— Gîndeşte-te la treaba asta ca la o… degerătură, zic eu. Degerătură de Crăciun. O degerătură scumpă de Crăciun…

— Aha… zice ea şi se luminează la faţă. Ţi se pare excitant să te-nvîrţi pe la mahala, este?!

— La treizeci de dolari intrarea – de persoană –, nu se cheamă propriu-zis mahala, Evelyn, precizez eu. După care o întreb suspicios: De ce nu l-ai invitat şi pe Donald Trump la petrecerea ta?!

— Nu-ncepe iarăşi cu Donald Trump! geme Evelyn. Of, Doamne! De-asta te-ai purtat aşa, ca un măscărici?! Obsesia asta… mai termină odată cu ea! ajunge ea practic să ţipe. De-asta te-ai comportat aşa, ca un cur!

— Din cauza salatei Waldorf, Evelyn, zic eu, cu dinţii încleştaţi. Din cauza salatei Waldorf – ea m-a făcut să mă port aşa, ca un cur!

— Doamne Dumnezeule, şi tu zici la fel! – şi Evelyn se trînteşte de banchetă, cu capul pe spate, disperată. Ştiam eu… ştiam eu…

— Da’ nici măcar n-ai făcut-o tu! e rîndul meu să urlu. Ai comandat-o!

— Vai, Doamne, se smiorcăie ea. Nu-mi vine să cred…

Limuzina trage în faţa clubului Chernoble, unde lumea aşteaptă dincoace de cordoane, în zăpadă, pe zece rînduri. Evelyn şi cu mine coborîm şi, folosind-o pe Evelyn, spre marea ei neplăcere, pe post de deschizător de drum, îmi forez calea prin mulţime pînă cînd, din fericire, zăresc pe cineva care seamănă perfect cu Jonathan Leatherdale şi care este pe

punctul de-a fi lăsat să intre, o îmbrîncesc efectiv pe Evelyn, care se agaţă şi-acum de cadoul ei de Crăciun, şi-l strig pe respectivul:

— Jonathan, ei, Leatherdale!

la care, cum era de aşteptat, toată lumea începe să strige:

— Jonathan, ei, Jonathan!

Tipul se întoarce, mă zăreşte şi strigă:

— Bună, Baxter!

şi face semn şi cu ochiul, şi cu degetul mare ridicat în sus, deşi se dovedeşte că nu mie, ci altcuiva. Evelyn şi cu mine părem oricum a face parte din grupul lui. Portarul ne trage cordonul în faţă şi întreabă:

— Voi doi aţi venit cu limuzina aia?! – şi se uită spre trotuar, făcînd semn cu capul.

— Da – şi dăm amîndoi din cap – şi Evelyn, şi eu – cît mai convingător.

— Haideţi înăuntru! zice el, dînd cordonul la o parte.

Intrăm şi eu scot şaizeci de dolari. Culmea: nici măcar un singur tichet de băuturi. Clubul este, bineînţeles, în beznă, excepţie făcînd lămpile stroboscopice care pîlpîie şi chiar şi cu ele nu se vede nimic altceva decît fumul artificial care iese dintr-o maşină de ceaţă şi o bucăţică bună care dansează după *New Sensation* a formaţiei INXS, de fapt după bubuiturile care se revarsă din boxe, de simt cum îmi vibrează tot corpul. O trimit pe Evelyn la bar să ne ia la amîndoi cîte un pahar de şampanie. Ea îmi strigă peste umăr c-a înţeles şi porneşte nesigură către o bandă subţire de lumină de neon, singura iluminaţie de fapt, care marchează probabil locul unde se servesc băuturile. Între timp eu fac rost de o doză de la cineva care seamănă cu Mike Donaldson şi după ce dezbat în sinea mea, tot uitîndu-mă la bucăţica bună care dansează, dacă n-ar fi cazul s-o las baltă pe Evelyn, o văd că se-ntoarce cu două pahare de şampanie pe jumătate pline, bosumflată, indignată, şi strigă:

— E Korbel. Hai să plecăm.

Eu scutur din cap că nu şi-i strig şi eu:

— Hai să mergem la toaletă,
iar ea vine după mine.

La clubul Chernoble este o singură toaletă pentru ambele sexe. Două alte perechi sînt deja acolo, dintre care una în singura cabină existentă. Cealaltă pereche aşteaptă cu nerăbdare, ca şi noi, să se elibereze cabina. Fata poartă o bustieră din jerseu cu mătase, fustă din şifon de mătase şi pantofi-sabot de mătase, toate marca Ralph Lauren. Prietenul ei poartă un costum croit, cred, de William Fioravanti sau de Vincent Nicolosi sau de Scali – unul dintre macaronari. Şi unul, şi celălalt au în mînă cîte un pahar de şampanie: al lui e plin, al ei – gol. E linişte, dacă faci abstracţie de fornăiturile şi de rîsetele înfundate care vin din cabină, şi uşa toaletei este destul de groasă şi estompează muzica, cu excepţia vibraţiilor profunde ale başilor. Băiatul bate din picior nerăbdător. Fata oftează întruna şi-şi azvîrle părul peste umăr cu nişte mişcări bruşte din cap, ciudat de incitante. Apoi se uită la Evelyn şi la mine şi-i şopteşte ceva la ureche prietenului ei. În cele din urmă, după ce-i mai şopteşte ceva, iar el încuviinţează din cap, se hotărăsc şi pleacă amîndoi.

— Slavă Domnului! şoptesc şi eu, pipăind doza din buzunar, după care o întreb pe Evelyn: Ce eşti atît de tăcută?!

— Salata aia Waldorf, bombăne ea fără să se uite la mine. Dracu' s-o ia.

Brusc se aude un clic, uşa cabinei se deschide şi dinăuntru apare o tînără pereche – el purtînd un costum din stofă de lînă, la două rînduri, cămaşă de bumbac şi cravată de mătase, toate marca Givenchy, iar fata o rochie din tafta de mătase Geoffrey Beene, cu tiv din pene de struţ, cercei de argint aurit Stephen Dweck Moderne şi pantofi de dans Chanel din mătase raiată –, ies ştergîndu-şi nasurile unul celuilalt, se uită atent la propriile imagini din oglindă şi părăsesc toaleta. În momentul în care Evelyn şi cu mine dăm să intrăm în cabina pe care cei doi tocmai au eliberat-o, cealaltă pereche, cei care au plecat, se reped înapoi şi încearcă să intre înaintea noastră.

— Iertaţi-mă, zic eu, întinzînd un braţ de-a latul uşii ca să le blochez trecerea. Aţi plecat. Aşa căăă… e rîndul nostru, cum ar veni…

— Păi nu, nu e corect, zice băiatul calm.

— Patrick, îmi şopteşte Evelyn din spate. Lasă-i să… ştii tu…

— Nu, stai aşa, e rîndul nostru, zic eu.

— Păi noi am stat aici la rînd primii… – el.

— Uite ce este, nu vreau să provoc o ceartă… – eu.

— Dar asta faci, se bagă-n vorbă fata, plictisită şi totuşi rînjind a dispreţ.

— Vai de mine, şopteşte Evelyn din spate, privind peste umărul meu.

— Ştiţi ce?! Hai să facem chestia aia chiar aici, zice în silă fata, pe care nu mi-ar displăcea s-o fut.

— Ce scîrbă… – zic eu mai mult în gînd, scuturînd din cap.

— Auziţi, în timp ce stăm aici şi ne certăm pe tema asta, unii dintre noi ar putea sta înăuntru, zice băiatul conciliant.

— Da, zic eu. Noi.

— Doamne iartă-mă! exclamă fata, punînd mîinile în şolduri, apoi către mine şi Evelyn: Nu-ţi vine să crezi pe cine lasă ăştia să intre-aici…

— Chiar eşti scîrbă, zic eu, iarăşi mai mult în gînd, rămas fără replică. Ai o atitudine de căcat, ştiai chestia asta?!

— Patrick… zice Evelyn, înghiţind în sec şi punîndu-mi o mînă pe umăr.

Băiatul, care a şi început să-şi tragă praful pe nas, scoţîndu-l cu o linguriţă dintr-o sticluţă cafenie, prizează şi rîde după fiecare aspiraţie, rezemat de uşă.

— Prietena asta a ta e-o scîrbă şi jumătate, îi spun eu.

— Încetează, Patrick, zice Evelyn.

— Dacă-i scîrbă… zic eu, arătînd spre ea.

— Patrick, cere-ţi iertare, zice Evelyn.

Băiatul o ia razna, îşi dă capul pe spate, trage pe nas cu zgomot, după care se chirceşte în faţă,

încercînd să-şi recapete suflul.

— Doamne Dumnezeule! zice Evelyn scandalizată. De ce rîzi?! Ia-i apărarea!

— Pen' ce?! – zice băiatul, ridicînd din umeri, cu amîndouă nările albite de praf. Dac-are dreptate…

— Eu plec, Daniel, zice fata, cu ochii aproape năpădiţi de lacrimi. Nu suport aşa ceva. Nu te mai suport. Nu-i suport pe-ăştia doi. Te-am avertizat la Bice.

— Dă-i drumul, zice băiatul. Du-te. Să te văd. Fă paşi. Nu mai pot eu.

— Patrick, vezi ce-ai provocat?! – întreabă Evelyn, îndepărtîndu-se de mine. Este inacceptabil aşa ceva. Apoi, ridicînd ochii spre becurile fluorescente, adaugă: La fel sînt şi luminile-astea. Eu am plecat – dar rămîne pe loc, în aşteptare.

— Să ştii că plec, Daniel, repetă fata. M-auzi ce-ţi spun?!

— Dă-i drumul. Lasă-mă-n pace, zice Daniel, studiindu-şi nasul în oglindă şi făcîndu-i semn cu mîna să plece. Ţi-am spus să faci paşi.

— Eu o să intru-n cabină, îi anunţ eu pe toţi cei de faţă. De acord?! Are cineva ceva-mpotrivă?!

— N-ai de gînd să-ţi aperi prietena?! – îl întreabă Evelyn pe Daniel.

— Doamne iartă-mă, şi ce să-i mai fac?! îi răspunde el în oglindă Evelynei, ştergîndu-se la nas şi fornăind din nou. I-am oferit o cină, am prezentat-o lui Richard Marx, cîntăreţul. Isuse Cristoase, ce mai vrea de la mine?!

— Să-l baţi pe-ăsta pînă-i sună apa-n cap?! – sugerează fata, arătînd către mine.

— Vai, iubire, zic eu, scuturînd din cap. Dac-ai şti tu cîte ţi-aş putea face cu un umeraş de haine…

— La revedere, Daniel, zice fata, făcînd o pauză plină de dramatism. Eu am plecat de-aici.

— Foarte bine, zice Daniel, ridicînd sticluţa cafenie. Îmi rămîne mie mai mult.

— Şi să nici nu mai încerci să mă suni… urlă ea în timp ce deschide uşa. În seara asta-mi pun robotul şi verific toate-apelurile.

— Patrick, zice Evelyn pe un ton ferm, păstrîndu-şi calmul. Te aştept afară.

Eu aştept cîteva momente, uitîndu-mă fix la ea dinăuntrul cabinei, apoi la fata care s-a oprit în cadrul uşii.

— Da, şi?!

— Patrick, zice Evelyn, nu spune ceva ce-ai să regreţi.

— Poţi să pleci, zic eu. Haide, pleacă. Ia limuzina.

— Patrick…

— Pleacă! urlu eu. Grinciul zice să pleci!!

Trîntesc uşa cabinei şi încep să-mi car cocaina din pliculeţ în nas cu cardul de credit AmEx Platinum. Printre horcăituri, o aud pe Evelyn plecînd şi smiorcăindu-se către cealaltă fată:

— M-a făcut să plec de la propria mea petrecere de Crăciun – îţi vine să crezi aşa ceva?! De la petrecerea mea?! De Crăciun?!

Şi-o aud pe fată rîzîndu-i în nas:

— Fă-ţi viaţa ta atunci,

şi m-apucă un rîs homeric, încep să dau cu capul în peretele lateral al cabinei, pe urmă-l aud pe celălalt tip trăgînd pe nas încă de vreo două ori, după care o şterge, iar eu, după ce termin aproape toată doza, trag cu ochiul pe deasupra peretelui de la cabină ca să văd dacă Evelyn mai e pe-acolo, dac-a pus bot, dacă-şi muşcă buza de jos plină de amărăciune – vai, hu-hu-hu, fetiţa! –, dar uite că nu mai e. Aşa că mi le imaginez pe Evelyn şi pe prietena aia a lui Daniel pe un pat oarecare, unde fata îi desface picioarele Evelynei, care stă în patru labe, şi-o linge în cur, îi bagă degetu-n pizdă şi treaba asta mă face să mi se-nvîrtă capul, aşa că ies repede din toaletă în club, excitat şi disperat, tînjind după un contact.

Numai că s-a făcut cam tîrziu şi publicul s-a schimbat – acum sînt mai mulţi punkişti, negri, mai puţini băieţi de pe Wall Street, mai multe fete bogate şi plictisite de pe Bulevardul A care-şi fac veacul pe-aici, şi nici muzica nu mai e aceeaşi: în loc de Belinda Carlisle, care cînta *I Feel Free* („Mă simt

liberă“), acum e nu ştiu ce rapper negru cu ceva gen *Her Shit on His Dick* („Căcatu’ ei pe sula lui“) – dac-aud eu bine. Eu mă trag mai deoparte cu două bucăţele bune şi bogate, amîndouă îmbrăcate cu nişte rochii fistichii gen Betsey Johnson, care mă excită peste orice aşteptare, dar cînd încep eu cu o replică standard:

— Tare muzică – nu v-am mai văzut cumva pe la Salomon Brothers?,

una dintre ele, una dintre fetele-astea două rînjeşte şi-mi spune:

— Du-te-napoi pe Wall Street,

iar cealaltă, cea cu un cercel în nas, adaugă:

— Al dracu’ *yuppie*[6]!…

Şi culmea-i că spun chestia asta cu toate că în bezna din club costumul meu pare negru, iar cravata – model geometric, Armani, mătase – mi-am slăbit-o la gît.

— Auziţi… – le spun eu, scrîşnind din dinţi – …veţi fi crezînd voi că sînt un scîrbos de *yuppie*, da’ nu sînt, pe bune, le spun eu, înghiţind repede, excitat de nu mai ştiu de mine.

Doi tipi, doi negri, stau cu fetele la masă. Amîndoi sînt îmbrăcaţi cu jeanşi uzaţi, tricouri şi jachete de piele. Unul poartă ochelari de soare reflectorizanţi, celălalt e ras în cap. Amîndoi se uită pătrat la mine. Eu ridic o mînă într-un unghi sucit, încercînd să-i imit pe rapperi.

— Auziţi, le spun, sînt vioi. Cel mai vioi, ştiţi cum vine… caaa… asta… cum se zice, tare… cel mai tare. Iau o gură de şampanie. Ştiţi cum se zice… tare…

Ca să fac şi dovada spuselor mele, ochesc un negru cu părul pieptănat în multe codiţe, mă duc spre el şi strig:

— Rasta Man[7]!

şi-i întind mîna, aşteptîndu-mă la un salut de hocheist. Dar negroteiul stă şi nu face nimic.

— Adică… – şi tuşesc – …*Mon*[8], după care, cu mai puţin entuziasm, adaug: Hai săăă… ne buşim…

Tipul trece pe lîngă mine scuturînd din cap. Eu mă uit înapoi către fete. Amîndouă scutură din cap – semn de avertisment pentru mine să nu mă întorc la masa lor. Îmi îndrept privirile către o bucăţică bună care dansează de una singură, lipită de-o coloană, termin de băut paharul de şampanie şi pornesc înspre ea să-i cer numărul de telefon. Ea-mi zîmbeşte. *Exit*.

1. Specialitate japoneză din carne sau peşte marinat în sos picant de soia, apoi prăjit sau fript pe grătar.
2. Salată făcută din cubuleţe de măr verde, ţelină şi alune asezonate cu maioneză, după denumirea hotelului newyorkez Waldorf-Astoria.
3. Ramurile de laur cu frunze ascuţite şi fructe în formă de bobiţe roşii sînt nelipsite din imagistica de Crăciun anglo-saxonă.
4. Personajul imaginar din poemul *The Grinch Who Stole Christmas* („Grinciul care a furat Crăciunul“) de Dr. Seuss (Theodor Seuss Geisel, 1904-1991) – un animal fabulos şi morocănos care detestă Crăciunul şi care pînă la urmă ajunge să se bucure de el.
5. Magnat al presei americane (1923-2003) care în perioada 1986-1995 a deţinut controlul asupra concernului media CBS.
6. Termen maliţios aplicat unei largi categorii de tineri birocraţi din anii ’80, consideraţi ambiţioşi, materialişti, lipsiţi de scrupule, parveniţi: *Y(oung)-u(rban)-p(rofessional)* + suf. *-pie* (probabil prin analogie cu *hip-pie* – termenul aplicat tineretului anilor ’70).
7. Aluzie la *Rastaman Chant*, un imn tradiţional al sectei religioase jamaicane a rastafarienilor, care cred că Hailé Selassié I, ultimul împărat al Etiopiei (1930-1975), era o divinitate şi un mîntuitor, că Etiopia este adevăratul Eden şi că negrii vor sfîrşi prin a fi strămutaţi înapoi în Africa. Imnul este compus de interpretul de origine jamaicană Bob Marley, iar denumirea sectei provine de la numele real al împăratului, Ras Tafari Makonnen.
8. *Rastamon* – termen aplicat unor artişti practicanţi ai unor arte aşa-zis deviante: artă digitală, desene pe piele, tapete etc.

La Nell's

E miezul nopţii. Stau într-un separeu la Nell's cu Craig McDermott şi Alex Taylor – care tocmai a adormit – şi cu trei modele de la Elite: Libby, Daisy şi Caron. Se-apropie vara, sîntem la jumătatea lui mai, dar clubul are instalaţie de aer condiţionat şi e răcoros, muzica formaţiei de jazz se rostogoleşte prin sala pe jumătate goală, se-aude foşnetul ventilatoarelor de plafon şi o mulţime de cel puţin douăzeci de inşi aşteaptă afară, în ploaie, ca o masă răzvrătită. Libby e blondă şi poartă pantofi de seară Yves Saint Laurent din mătase raiată, cu toc înalt, cu nişte vîrfuri exagerat de ascuţite şi funde roşii de satin. Daisy este şi mai blondă şi poartă pantofi escarpen negri satinaţi, scoşi în evidenţă de ciorapii negri Betsey Johnson, stropiţi cu argintiu. Caron este blondă platinată şi poartă cizme de piele cu tocurile dungate, cu vîrfuri ascuţite de lac şi carîmbi din piele de viţel cu manşete din tweed de lînă, concepute de Karl Lagerfeld pentru Chanel. Toate trei au pe ele nişte rochiţe mini Giorgio di Sant'Angello din lînă croşetată neagră şi beau şampanie cu sirop de coacăze şi rachiu de piersici şi fumează ţigări nemţeşti – şi eu nu-i vorba că mă plîng, dar zău că sînt de părere că ar fi în interesul restaurantului Nell's să introducă o secţiune pentru nefumători. Două dintre ele poartă ochelari de soare Giorgio Armani. Libby are somnolenţă de fus orar. Dintre cele trei, Daisy este singura pe care, eventual, aş vrea s-o fut. Mai devreme m-am întîlnit cu avocatul meu în legătură cu nişte acuzaţii de viol nefondate şi imediat după întîlnirea asta am avut un puseu de anxietate la Dean & Deluca, de care am scăpat abia la Xclusiv. Apoi m-am întîlnit cu modelele ca să bem ceva la Trump Plaza. După asta a urmat un film franţuzesc din care n-am înţeles nimic, dar care mi s-a părut oricum destul de şic, după care cina la un restaurant cu *sushi* numit Vivids, de lîngă Lincoln Center, apoi o petrecere acasă la fostul prieten al

celor trei modele, într-o mansardă din Chelsea unde s-a servit un cocteil prost de fructe. Azi-noapte am visat un decor luminat ca în filmele pornografice, în care eu regulam nişte fete făcute din carton. La Patty Winters, azi-dimineaţă, tema emisiunii au fost exerciţiile aerobice.

Eu port un costum de lînă la două rînduri Luciano Soprani, cu pantaloni cu pense, cămaşă de bumbac de la Brooks Brothers şi cravată de mătase Armani. McDermott şi-a pus un costum de lînă Lubiam cu taşcă de pînză de la Ashear Bros., cămaşă de bumbac Ralph Lauren şi cravată de mătase Christian Dior şi acum vrea să dea cu banul ca să vadă care dintre noi se duce la subsol să facă rost de pudră de talc boliviană, din moment ce nici unul, nici celălalt nu vrea să rămînă aici sus, în separeu, cu fetele, fiindcă deşi probabil ne dorim să le futem, totuşi nu vrem, nu putem – după cum am descoperit – să vorbim cu ele, nici măcar din politeţe, fiindcă efectiv nu au nimic de spus şi, cu toate că e drept că treaba asta n-ar trebui să ne surprindă, totuşi este de natură să ne lase întrucîtva dezorientaţi. Taylor stă în capul oaselor, dar cu ochii închişi şi cu gura întredeschisă şi, deşi McDermott şi cu mine am crezut iniţial că faptul de a se preface adormit este o formă de protest din partea lui faţă de lipsa totală de conversaţie a fetelor, acum ne dăm seama că lui s-ar putea să-i fi căzut nasu-n gură de-a binelea – doar a vorbit aproape incoerent după cele trei *saké*-uri pe care le-a dat peste cap la Vivids – şi nici una dintre fete nu-i dă nici o atenţie, afară poate de Libby, că doar stă lipită de el, deşi este îndoielnic, îndoielnic de tot.

— Cap, cap, cap, îmi şoptesc eu în bărbie.

McDermott aruncă moneda în sus.

— Pajură, pajură, pajurr-rrăă… intonează el, după care trînteşte o palmă peste moneda care a aterizat pe un şervet.

— Cap, cap, cap, scandez eu ca la rugăciune.

McDermott ridică palma şi zice, uitîndu-se la mine:

— E pajură.

Eu mă uit lung la monedă mai mult timp, după care-i spun:

— Mai dă o dată.

— Cu bine, zice el, aruncînd o ultimă privire fetelor înainte de-a se ridica de pe scaun, pe urmă se uită la mine, îşi dă ochii peste cap şi face o mişcare scurtă din gît. Ascultă-mă bine, îmi reaminteşte el. Mai vreau un Martini. Cu Absolut. Dublu. Fără măslină.

— Bagă viteză…! strig eu în urma lui, apoi, cu jumătate de gură, uitîndu-mă la el cum îmi face cu mîna din capul scărilor, adaug: …Tîmpitu' dracului!

Îmi întorc din nou atenţia către separeu. În spatele nostru, o masă întreagă de bucăţele bune gen eurocurve, care seamănă suspect de bine cu nişte travestiţi brazilieni, zbiară toate odată. Ia să vedem… Sîmbătă seara mă duc la un meci de baschet cu Jeff Harding şi Leonard Davis. Duminică îmi închiriez filme cu Rambo… Noul Lifecycle mi se livrează abia luni… Mă uit fix la cele trei modele un timp dureros de lung, minute-ntregi, pînă să spun ceva. Între timp, observ că una a comandat o farfurie de felii de papaya, iar alta o farfurie de sparanghel, deşi amîndouă farfuriile rămîn neatinse. Daisy mă studiază atent din priviri, după care ocheşte cu buzele înspre mine şi suflă fumul de la ţigară spre capul meu, dar fumul îmi trece peste păr, nu-mi nimereşte ochii, care sînt oricum protejaţi de ochelarii fără dioptrii Oliver Peoples cu rame de mahon, pe care i-am purtat aproape toată seara. Alta, Libby, toanta cu somnolenţa de fus orar, încearcă să se prindă cum trebuie să-şi desfacă şervetul. Nivelul meu de frustrare este curios de scăzut, fiindcă lucrurile ar putea sta şi mai rău. La urma urmelor, fetele astea ar putea fi englezoaice. Am putea bea… ei da, ceai.

— Aşa, deci! exclam eu, bătînd din palme ca să le par vioi. Cum a fost azi afară – cald, nu?!

— Unde s-a dus Greg?! – întreabă Libby, observînd că McDermott a dispărut.

— Mă rog… Vine Gorbaciov aici jos, îi spun eu. McDermott, adică Greg, s-a dus să semneze un tratat de pace cu el, un tratat între Statele Unite şi Rusia[1] – şi fac o pauză, încercînd să evaluez reacţia ei, după care adaug: McDermott este cel care i-a sugerat ideea de *glasnost*, ştii…

— Zăăău… – zice ea pe un ton incredibil de plat, dînd din cap. Mie mi-a spus că se ocupă de fuziuni şi… astea… echitaţii.

Eu mă uit la Taylor, care doarme în continuare. Îl trag de una dintre bretele, care-l plesneşte, dar el nu are nici o reacţie, nu face nici o mişcare, aşa că eu mă întorc spre Libby.

— Şi ce, te deranjează ceva?!

— Nu, zice ea, ridicînd din umeri. Nu, deloc.

— Nu vine-aici jos Gorbaciov, intervine brusc Caron.

— Tu ne minţi?! întreabă zîmbind şi Daisy.

Eu stau şi mă gîndesc: Ce-am făcut?!

— Aşa este. Caron are dreptate. Gorbaciov n-are cum să fie-aici jos. E la Tunel. Iertaţi-mă. Domnişoară! – şi o apuc de mînă pe-o chelneriţă bucăţică bună care tocmai trecea şi care poartă o rochie de dantelă bleumarin Bill Blass cu pliseu de organdi de mătase. Vreau un J&B cu gheaţă şi un cuţit de măcelărie sau orice altceva tăios de la bucătărie – da?! Fetele ce vor?!

Nici una dintre ele nu scoate o vorbă. Chelneriţa se uită la Taylor. Mă uit şi eu la el, apoi la chelneriţa bucăţică bună, apoi iar la Taylor.

— Adu-i şi lui, ăăă, un sorbet de grepfrut şi, hai să zicem, un whisky e bine?!

Chelneriţa stă şi se uită la el.

— Alo, iubire?! zic eu, fluturînd o mînă prin faţa ochilor ei. J&B?! Cu gheaţă?! repet, încercînd să acopăr muzica de jazz a formaţiei care tocmai cîntă foarte frumos *Take Five* („Ia cinci“).

Fata dă pînă la urmă din cap.

— Şi adu-le şi lor – fac un gest care le înglobează pe celelalte trei fete – cîte-un ce-o fi, ce-au mai luat înainte – bere, şpriţ…

— Nu, zice Libby. Şampanie. Şi arată cu degetul spre pahar, după care zice spre Caron: Este?!

— Da… cre' că da, zice Caron, ridicînd din umeri.

— Cu rachiu de piersici, le reaminteşte Daisy.

— Şampanie, repet eu pentru chelneriţă. Cu asta… cu… rachiu de piersici. Ai reţinut?!

Chelneriţa dă din cap, scrie ceva în carneţel, pleacă, iar eu mă uit după curul ei cum se îndepărtează, apoi mă uit din nou la cele trei, studiind-o foarte atent pe fiecare, doar-doar oi da peste vreun semn, vreo clipire din ochi, vreun gest care să trădeze tot comportamentul ăsta mecanoid, dar, ce-i drept, la Nell's nu prea e lumină şi degeaba sper eu că despre aşa ceva ar putea fi vorba, că rămîn să mă consolez cu speranţa, şi-atunci bat din palme o dată în plus şi trag aer adînc în piept:

— Aşa, deci! Şi cum a fost azi afară – cald rău, corect?!

— Am nevoie de-o blană nouă, oftează Libby, cu ochii ţintă la paharul de şampanie.

— Lungă pînă jos sau doar pîn' la glezne?! întreabă Daisy pe acelaşi ton plat.

— Poate-o capă?! propune Caron.

— Ori pînă jos, ori… – şi Libby se opreşte şi gîndeşte profund aproape un minut. Am văzut o etolă scurtă, moaleee…

— Da' de nurcă, da?! întreabă Daisy. Numai de nurcă?!

— A, daaa, de nurcă, zice Libby.

— Auzi, Taylor, zic eu în şoaptă, dîndu-i un cot lui Taylor. Scoală. Uite, vorbesc. Trebuie să vezi chestia asta.

— Da' de care?! întreabă Caron, care are şi ea o problemă.

— Nu ţi se pare că unele nurci sînt preaaa… pufoase?! întreabă Daisy.

— Unele nurci sînt prea pufoase, confirmă Libby.

— Vulpea argintie se poartă mult de tot, cugetă Daisy.

— Şi nuanţele de bej se poartă din ce în ce mai mult, zice Libby.

— Care-s alea?! întreabă una dintre ele.

— Linx, şinşila, hermină, castor…

— Ce e?! se trezeşte şi Taylor, clipind. Sînt aici…

— Culcă-te la loc, Taylor, oftez eu.

— Unde-i McDermott?! întreabă el, întinzîndu-se.

— Se fîţîie pe la subsol în căutare de coca, ridic eu din umeri.

— Vulpea argintie se poartă mult de tot, zice una dintre fete.

— Raton. Dihor. Veveriţă. Bizam. Astrahan.

— Visez eu, mă întreabă Taylor, sau… chiar aud o conversaţie?!

— Mă rog, presupun că intră-n categoria asta, zic eu c-o grimasă. Şşşt. Ascultă. Ai ce-nvăţa.

La restaurantul cu *sushi*, mai devreme, McDermott, aflat într-o stare de totală frustrare, le-a întrebat pe fete dacă ştiu numele vreuneia dintre cele nouă planete. Libby şi Caron s-au aventurat cu Luna. Daisy nu era foarte sigură, dar a avansat şi ea un nume… Comet[2]. Adică Daisy îl confunda pe Comet cu o planetă. Rămaşi cu gura căscată, McDermott, Taylor şi cu mine am asigurat-o că nimerise.

— Păi bine, dar acum e simplu să găseşti o blană bună, zice Daisy tărăgănat, de cînd mulţi creatori de modele au intrat în domeniul blănurilor. Paleta de posibilităţi a crescut, pentru că fiecare creator îşi alege diferite soiuri de blană ca să dea colecţiei proprii un caracter individual.

— De speriat, nu alta, zice Caron, tremurînd toată.

— Nu te lăsa intimidată, zice Daisy. Blana este un simplu accesoriu. Nu te lăsa intimidată de ea.

— Dar un accesoriu de lux, precizează Libby.

Eu întreb masa:

— S-a jucat vreodată careva dintre voi cu un Uzi TEC de nouă milimetri?! Asta-i o armă. Nu?! Modelul ăsta e deosebit de util pentru că are o ţeavă

filetată la vîrf, la care poţi ataşa ori un amortizor, ori un prelungitor de ţeavă – şi zic lucrurile astea dînd din cap.

— Blănurile n-ar trebui să sperie pe nimeni, zice Taylor, care se uită la mine şi adaugă în şoaptă: Pe măsură ce trece timpul, aflu informaţii din ce în ce mai surprinzătoare aici.

— Dar un accesoriu de lux, precizează Libby din nou.

Chelneriţa îşi face iar apariţia şi ne aşază băuturile pe masă, plus un bol de sorbet de grepfrut. Taylor se uită la el şi zice, clipind rapid din ochi:

— Eu n-am comandat ăsta.

— Ba da, l-ai comandat, îi spun eu. În somn l-ai comandat. Cu toate că dormeai, l-ai comandat.

— Ba nu l-am comandat, zice el ezitant.

— Lasă-mi-l mie, zic eu. Şi fii atent aici.

Şi încep să bat tactul zgomotos cu degetele pe masă.

— Karl Lagerfeld e depăşit, zice Libby.

— De ce?! – Caron.

— Fiindc-a creat colecţia Fendi, bineînţeles, zice Daisy, aprinzîndu-şi o ţigară.

— Mie-mi place astrahanul amestecat cu cîrtiţă sau – şi-aici Caron face o pauză de chicotit – jachetele-alea de piele neagră tivite cu astrahan pe la poale.

— De Geoffrey Beene ce părere ai?! o întreabă Daisy.

Caron stă şi se gîndeşte la tema asta.

— Gulerele albe de satin… dubioase…

— Dar face nişte lucruri minunate din astrahan, zice Libby.

— Sau Carolina Herrera?! întreabă Caron.

— Nu, nu, nu – prea pufoase, zice Daisy, scuturînd din cap.

— Prea şcolăreşti, încuviinţează Libby.

— Şi totuşi James Galanos are cele mai superbe burţi de linx rusesc, zice Daisy.

— Şi nu uita de Arnold Scaasi. Hermina albă, zice Libby. Să mori, nu alta.

— Zău aşa?! zîmbesc eu, arcuindu-mi buzele în jos într-un rînjet pervers. Să mori, nu alta?!

— Să mori, nu alta, repetă Libby, reuşind să-şi afirme şi ea o părere fermă pentru prima oară în seara asta.

— Cred că ţi-ar sta adorabil, Taylor, într-o… – vai, tu! – …într-o blană Geoffrey Beene, chiţăi eu pe un ton subţire, poponăresc, pleoştind o mînă bleagă pe umărul lui, dar cum Taylor a adormit din nou, nu-mi iese figura şi-mi trag mîna înapoi cu un oftat.

— Ăla nu-i Miles…?! – îşi aruncă privirile Caron către un goriloi cam bătrîior din separeul de alături, cu o tunsoare perie cam grizonată şi o paţachină de cel mult doişpe ani înfiptă-n poală.

Libby se întoarce ca să vadă mai bine.

— Şi eu, care credeam că turna filmul ăla despre Vietnam în Philadelphia.

— În *Filipine*, zice Caron, nu în Philadelphia.

— A, da… zice Libby, apoi adaugă: Eşti sigură?!

— Daaa… De fapt e gata, zice Caron pe un ton cu desăvîrşire nehotărît. Apoi clipeşte des din ochi: De fapt a… ieşit. Mai clipeşte puţin: De fapt cred c-a ieşit… anul trecut.

Şi una, şi alta se uită la separeul de-alături fără nici un chef, dar cînd se întorc din nou către masa noastră, le cad privirile pe Taylor, care doarme. Caron se întoarce spre Libby şi oftează:

— N-ar trebui să mergem şi să spunem „bună seara“?!

Libby dă încet din cap, cu o mutră spectrală în lumina lumînărilor, şi se ridică.

— Scuzaţi-ne.

Pleacă amîndouă, iar Daisy rămîne şi bea din şampania lui Caron. Eu mi-o închipui goală, omorîtă, cu viermii călcîndu-se unii pe alţii să se înfrupte din stomacul ei, cu ţîţele înnegrite de arsuri de ţigară, cu Libby muşcînd din trupul ei, după care îmi dreg glasul:

— Ei, şi nu-i aşa că azi a fost cald de tot?!

— A fost, se declară ea de acord.

— Întreabă-mă ceva, îi spun eu într-un acces brusc de… spontaneitate.

Daisy trage din ţigară, apoi expiră şi fumul şi întrebarea:

— Bine. Cu ce te ocupi?!

— Tu cu ce crezi că mă ocup?! zic eu pe ton de joacă.

— Eşti model?! ridică ea din umeri. Sau actor?!

— Nu, zic eu. Mă simt flatat, dar nu sînt.

— Atunci?! – ea.

— Mă ocup de… mă rog… omoruri şi execuţii mai ales. Depinde – şi ridic şi eu din umeri.

— Şi-ţi place chestia asta?! întreabă ea neclintită.

— Ăăă… Depinde, zic eu. De ce?! – şi iau o gură de sorbet.

— Păi, celor mai mulţi tipi pe care-i cunosc eu şi care se ocupă de fuziuni şi achiziţii nu le place, îmi explică ea.

— Eu nu asta am spus, zic eu, forţîndu-mă să zîmbesc şi terminînd paharul de J&B. Da' las-o aşa.

— Întreabă-mă şi tu ceva, zice ea.

— Bine. Unde te… şi fac o pauză de blocaj mental, apoi adaug: …duci vara?!

— În Maine, zice ea. Mai întreabă-mă şi altceva.

— Unde faci gimnastică?!

— Am un antrenor particular, zice ea. Dar tu?!

— La Xclusiv, zic eu. În Upper West Side.

— Nu, zău?! – şi-mi zîmbeşte, după care observă pe cineva în spatele meu, dar expresia de pe figura ei nu se schimbă, iar vocea îi rămîne la fel de plată. Zice: Francesca. Aoleu, Doamne, Francesca este. Uite.

— Daisy! Şi Patrick, drac ce eşti! ţipă Francesca. Daisy, ce Doamne iartă-mă faci cu un armăsar ca Bateman?!

Şi ia în stăpînire separeul, aşezîndu-se la masa noastră împreună cu o blondă plictisită pe care n-o recunosc. Francesca poartă o rochie de catifea de Yves Saint Laurent – Rive Gauche[3], iar fata pe care

n-o recunosc poartă o rochie de lînă Geoffrey Beene. Şi amîndouă poartă la gît perle.

— Bună, Francesca, zic eu.

— Daisy, Doamne Dumnezeule, ştii că Ben şi Jerry sînt şi ei aici?! Îi adorrr pe Ben şi Jerry[4]… Cred că aşa ceva zice, dintr-o singură suflare, ţipînd ca să se audă în zumzet-zăngănitul – de fapt acoperind zumzet-zăngănitul – formaţiei de jazz. Vouă nu vă plac Ben şi Jerry?! întreabă ea cu ochii mari, după care se răsteşte la o chelneriţă care trece pe lîngă noi: Suc de portocale! Vreau suc de portocale! Dumnezeii mamii lor de ospătari de-aici, trebuie daţi afară toţi. Unde-i Nell?! O să-i comand ei – de astă dată mai mult pe muteşte, rotindu-şi privirile peste sală. Pe urmă se întoarce spre Daisy: Cum arăt la faţă?! Bateman, Ben şi Jerry sînt aici. Nu mai sta pe cur ca un idiot. Vai, Doamne, glumesc: eu îl iubesc pe Patrick, dar zău aşa, Bateman, bagă ceva viaţă-n tine, armăsar ce eşti – Ben şi Jerry sînt aici.

Şi-mi face lasciv cu ochiul, după care-şi umezeşte ambele buze cu limba. Francesca scrie la *Vanity Fair.*

— Dar eu deja am… – şi mă opresc, uitîndu-mă în jos către sorbetul din faţa mea, încurcat. Eu am comandat deja sorbetul ăsta de grepfrut. Arăt încruntat către bol, nedumerit. Nu vreau îngheţată.

— Pentru Dumnezeu, Bateman, şi Jagger e-aici! Mick! Şi Jerry – ştii care, zice Francesca, vorbind către separeu, dar plimbîndu-şi privirile peste sală.

Daisy nu şi-a schimbat expresia feţei nici măcar o singură dată de cînd am venit.

— Ce mai *y-u-p-p-i-e*! zice ea pe litere către fata blondă.

Ochii Francescăi aterizează pe sorbetul meu, pe care eu mi-l trag înspre mine cu un gest protector.

— Aşa da… zic eu şi cînt foarte aproximativ „Încă o noapte, înc-o noapte cu tine…“[5] Ştiu cine este.

— Pari atît de slabă, Daisy, mi se face rău cînd te văd. Oricum, ea este Alison Poole, care este la fel de slabă, de mi se face rău, zice Francesca,

plesnindu-mă uşor peste mîinile care acoperă sorbetul şi trăgînd bolul înapoi către ea. Iar ei sînt Daisy Milton şi Patrick…

— Am făcut cunoştinţă, zice Alison, uitîndu-se urît la mine.

— Bună, Alison. Pat Bateman, zic eu, întinzîndu-i mîna.

— Am făcut cunoştinţă, repetă ea, uitîndu-se şi mai urît.

— Zău… ne-am cunoscut?! mă mir eu.

Francesca scoate brusc un ţipăt:

— Dumnezeule, uitaţi-vă ce profil are Bateman! Un roman absolut. Şi ce sprîncene! guiţă ea.

Daisy zîmbeşte a încuviinţare. Eu mă prefac nepăsător şi nu le bag în seamă.

Abia acum o recunosc pe Alison: este fata pe care am regulat-o primăvara trecută, cînd am mers cu Evelyn şi cu părinţii ei la derby-ul din Kentucky. Mi-aduc aminte cum a zbierat cînd am încercat să-mi vîr tot braţul – cu mîna înmănuşată şi uns bine cu vaselină, cu pastă de dinţi, cu tot ce-am găsit la îndemînă – pe vaginul ei în sus. Ea era beată, îndopată cu coca, iar eu o legasem cu sîrmă şi îi înfăşurasem bandă izolatoare peste gură, peste faţă, peste sîni. Francesca mi-o luase în gură mai înainte. Nu mai ştiu unde, nici cînd anume, dar ştiu că mi-o luase în gură şi-i plăcuse. Brusc îmi revine în minte o amintire dureroasă – că mi-ar fi plăcut s-o văd pe Alison cum i se scurge tot sîngele în după-amiaza aia din primăvara trecută şi totuşi ceva mă făcuse să mă opresc. Era atît de drogată – ore întregi a repetat întruna „Doamne Dumnezeule“ în timp ce sîngele îi curgea din nas cu spume –, dar nu a plîns nici o clipă. Poate că asta a fost problema; poate că asta i-a salvat viaţa. În weekendul respectiv am cîştigat o mulţime de bani fiindcă am pariat pe un cal numit „Expunere indecentă“.

— A, daaa… Bună – şi zîmbesc jenat, dar imediat îmi regăsesc încrederea în mine însumi. Alison n-ar fi spus nimănui, niciodată, povestea aia. Nu se poate să fi aflat cineva despre acea minunată

după-masă oribilă. Eu rînjesc înspre ea în semiîntunericul de la Nell's şi adaug: Da, da, mi-aduc aminte de tine. Erai cu-adevărat… şi fac o pauză, apoi mîrîi către ea: …la-ndemînă…

Ea nu zice nimic, se uită doar la mine ca şi cum aş fi inversul civilizaţiei, cam aşa ceva.

— Doaaamne… Taylor ce face, a adormit sau a murit de-a binelea?! întreabă Francesca, îndopîndu-se cu ce-a mai rămas din sorbetul meu. Apropo, Dumnezeule mare, a citit cineva Pagina Şase de astăzi?! Era vorba despre mine-acolo… şi despre Daisy. Şi despre Taffy.

Alison se ridică fără să se uite la mine.

— Mă duc jos să mă-ntîlnesc cu Skip şi să dansez – şi pleacă.

McDermott, care tocmai se întoarce, o măsoară scurt din cap pînă-n picioare pe Alison, care se strecoară pe lîngă el, apoi se aşază pe locul de lîngă mine.

— Ai reuşit?! îl întreb eu.

— Nici un strop, zice el, ştergîndu-se la nas.

Ia băutura mea, o duce la nas şi-o miroase, îşi înmoaie limba în ea şi-şi aprinde o ţigară de la Daisy. În timp ce şi-o aprinde, se uită la mine, pe urmă se prezintă Francescăi şi-apoi iar se uită la mine.

— Ce faci mutra asta, ştii şi tu, scandalizată, Bateman?! Se mai întîmplă.

Eu fac o pauză, uitîndu-mă lung la el, după care îl întreb:

— Tu la ora astaaa… cumva, McDermott, te caci în capul meu?!

— Nu, zice el, n-am reuşit să găsesc.

Eu fac o altă pauză, după care îmi cobor ochii în poală şi oftez:

— Auzi, McDermott, am făcut şi eu figura asta. Ştiu ce scenă joci tu acum.

— Am futut-o pe-aia – şi mai fornăie o dată, arătîndu-mi o fată oarecare într-unul dintre separeurile din faţă.

McDermott este leoarcă de transpiraţie şi miroase de trăsneşte a Xeryus.

— Zău?! Uau! Ascult-aici la mine, zic eu, dar cu coada ochiului zăresc ceva. Francesca…?!

— Ce?! – şi Francesca ridică ochii, cu un fir de sorbet scurgîndu-i-se pe bărbie.

— Tu-mi mănînci sorbetul?! – şi-i arăt cu degetul spre bol.

Francesca înghite, uitîndu-se urît la mine.

— Stai calm, Bateman. Ce vrei tu de la mine, armăsar de rasă ce eşti?! Vreun test de SIDA?! Doamne iartă-mă – şi-apropo de asta, îl vedeţi pe tipul ăla de colo, pe Krafft?! Da, are. Nici o pagubă.

Tipul despre care vorbeşte Francesca stă într-un separeu de lîngă scena pe care cîntă formaţia de jazz. Are părul pieptănat lins pe spate şi o mutră de băiat mare, poartă un costum cu pantaloni pensaţi şi cămaşă de mătase cu bulinuţe *gris-perle* de la Comme des Garçons-Homme, bea dintr-un pahar de Martini şi nu e greu deloc să ţi-l imaginezi făcîndu-se că plouă în dormitorul cine ştie cui, probabil al fetei care stă lîngă el, o blondă cu ţîţe mari, îmbrăcată cu o rochie Giorgio di Sant'Angelo cu bumbi de metal.

— Să-i spunem fetei?! întreabă cineva.

— Nu, nu, nu, zice Daisy. Nu-i spunem. Are-o mutră de-o boarfă jumate.

— Ascultă la mine, McDermott, zic eu, aplecîndu-mă spre el. Tu ai droguri. Scrie pe faţa ta. Ca să nu mai vorbesc că fornăi ca un porc.

— Nu, nu, nici vorbă. În seara asta nu, iubire – şi scutură din cap cum scutură cîinele din coadă.

Brusc, toată masa izbucneşte în aplauze pentru formaţia de jazz – toţi bat din palme, inclusiv Taylor, pe care Francesca l-a trezit din somn din greşeală, aşa încît şi eu – n-am ce face, deşi sînt făcut foc pe McDermott – mă-ntorc înspre scenă şi bat din palme ca toată lumea. Caron şi Libby se apropie de masă. Libby zice:

— Caron trebuie să plece la Atlanta mîine pentr-o şedinţă foto la *Vogue*. Noi plecăm.

Cineva cere nota, iar McDermott o plăteşte cu cardul lui de credit AmEx Gold, dovadă concludentă

că e drogat cu cocaină, că doar e celebru ca zgîrie-brînză.

Afară e zăpuşeală şi parcă şi ceva burniţă, sau mai curînd o ceaţă, şi fulgeră fără să tune. Eu mă ţin de coada lui McDermott, sperînd să-l prind cu minciuna, şi mă ciocnesc de un tip în scaun cu rotile, pe care-mi aduc aminte că l-am văzut urcînd rampa cînd am venit la club şi uite că tot aici este, fîţîindu-se pe roţi în sus pe rampă şi înapoi pe trotuar, nebăgat în seamă de nici unul dintre portari.

— McDermott, îl strig. Ce faci?! Bagă drogurile-ncoace!

El se întoarce cu faţa spre mine şi începe brusc să facă nişte mişcări dezordonate, nişte piruete, după care se opreşte la fel de brusc şi se îndreaptă către o negresă cu un copil care stau în uşa unui magazin alimentar închis, vecin cu Nell's, şi care, în mod previzibil, cerşeşte de mîncare, cum previzibilă este şi pancarta de carton din faţa ei. Greu de spus dacă puştiul, de vreo şase-şapte ani, este negru sau nu, chiar dacă e clar că e-al ei, fiindcă lumina din faţă de la Nell's este atît de puternică, de-a dreptul orbitoare, şi are tendinţa de a face ca pielea tuturor să se vadă în aceeaşi nuanţă gălbejită şi spălăcită.

— Ce fac oamenii ăştia?! întreabă Libby, făcînd ochii mari şi privind în gol. Nu ştiu că trebuie să stea mai aproape de cordoane?!

— Libby! Haide-odată! zice Caron, trăgînd-o înspre cele două taxiuri parcate ceva mai încolo.

— McDermott, ce dracului faci?! întreb eu.

McDermott, cu ochii sticloşi, flutură o bancnotă de un dolar prin faţa ochilor femeii, care începe să se smiorcăie şi încearcă disperată să apuce dolarul, dar el, bineînţeles, cum se face chestia asta, nu i-l dă. În schimb dă foc bancnotei cu un chibrit de la barul Canal, cu care îşi reaprinde şi trabucul pe jumătate fumat, ţinut strîns între dinţii ăia drepţi şi albi – probabil acoperiţi, nenorocitul.

— Ce gest de… adevărat domn din partea ta, McDermott! zic eu.

Daisy se reazemă de un Mercedes alb, parcat lîngă trotuar. Un alt Mercedes, de data asta o limuzină neagră, stă parcat în paralel cu cel alb, spre stradă. Fulgeră din nou. O ambulanţă trece cu sirena urlînd pe Strada 14. McDermott trece pe lîngă Daisy şi-i pupă mîna, după care se urcă în al doilea taxi.

Eu rămîn în faţa negresei care plînge, iar Daisy priveşte toată scena.

— Doamne… îmi şoptesc în sinea mea. Ţine-aici…

Îi întind negresei un plic de chibrituri de la Lutèce, fără să-mi dau seama de greşeală din prima clipă, dar apoi găsesc prin buzunar un alt plic de chibrituri, de la Tavern on the Green[6], şi le arunc înspre copil, iar pe celelalte le smulg din mîna jegoasă, plină de bube, a femeii.

— Doamne… şoptesc din nou şi mă apropii de Daisy.

— Nu mai sînt taxiuri libere, zice ea, punîndu-şi mîinile în şolduri. Brusc, un nou fulger o face să zvîcnească din cap într-o parte şi în alta şi să ţipe: Unde sînt fotografii?! Cine face poze?!

— Taxi! strig eu şi fluier, încercînd să opresc un taxi aflat în trecere.

Încă un fulger sfîşie cerul deasupra de Zeckendorf Towers şi Daisy ţipă isteric:

— Unde-i fotograful ăla?! Patrick! Spune-le să se potolească!

E zăpăcită rău de tot şi-şi răsuceşte capul în stînga, în dreapta, înapoi, în dreapta, în stînga. Pînă la urmă îşi dă ochelarii de soare jos de pe nas.

— Doamne iartă-mă! bombăn eu şi încep să urlu către ea: Fulgeră! Nu e nici un fotograf! Uite, fulgeră!

— Da, zău?! Şi eu ar trebui să te cred? Ai zis că vine Gorbaciov aici jos… zice ea pe un ton acuzator. Nu te cred. Probabil c-a venit presa.

— Isuse Cristoase, uite-o maşină. Ei, taxi! fluier eu către un taxi care tocmai a dat colţul de pe Bulevardul Opt şi se apropie.

Dar cineva mă bate pe umăr şi, cînd mă întorc, dau cu ochii de Bethany, o fată cu care mă vedeam la Harvard, care după aia mi-a dat papucii şi care acum stă în faţa mea îmbrăcată cu un pulover brodat cu dantelă şi pantaloni Christian Lacroix din crep de vîscoză, ţinînd într-o mînă o umbrelă albă, deschisă. Taxiul pe care am încercat eu să-l opresc trece ca o vijelie pe lîngă noi.

— Bethany! exclam eu buimăcit.

— Patrick! zîmbeşte ea.

— Bethany, zic eu din nou.

— Ce mai faci, Patrick?! întreabă ea.

— Ăăă, bine, ăăă, bine fac, mă bîlbîi eu după un interval de tăcere jenant. Dar tu?!

— Chiar foarte bine, mulţumesc, zice ea.

— Ştii… adică… ai fost şi tu-năuntru?! întreb eu.

— Mda, am fost, dă ea din cap, după care zice: Îmi pare bine să te văd.

— Tu… stai aici?! întreb eu, înghiţind în sec. Aici, în Manhattan?!

— Da, zîmbeşte ea. Lucrez la Milbank Tweed.

— A, bine… minunat – şi mă uit din nou către Daisy, cuprins de un sentiment de furie cînd îmi aduc aminte de prînzul ăla de la Cambridge, de la Quarters, la care Bethany, cu un braţ într-o eşarfă, cu o vînătaie palidă în partea de sus a obrazului, a pus capăt la toată povestea dintre noi, după care, la fel de brusc, mă gîndesc „Părul meu, Doamne Dumnezeule, părul meu!“ şi simt cum ploaia măruntă mi-l nenoroceşte. Zic: Bun, eu nu mai stau.

— Tu eşti la P&P, corect?! întreabă ea şi adaugă: Arăţi minunat.

— Da, mă rog, ştii cum e, zic eu şi mă dau înapoi, fiindcă zăresc un alt taxi care se apropie.

— Hai să ieşim la un prînz, strigă Bethany după mine.

— Nici nu se poate idee mai bună, zic eu cam neconvins.

Taxiul a ochit-o pe Daisy şi a oprit.

— Te sun – ea.

— Cum vrei – eu.

Un negru oarecare deschide portiera taxiului ca să se urce Daisy, iar ea pune piciorul înăuntru cu delicateţe; negrul ţine portiera şi pentru mine, iar eu mă urc, făcînd cu mîna şi dînd din cap către Bethany.

— Poate-un bacşiş, domnu', zice negrul, de la matale şi duduia asta frumoasă?!

— Da, da, bombăn eu, încercînd să-mi verific pieptănătura în oglinda retrovizoare a şoferului. Şi-n loc de bacşiş, îţi vînd un pont: ia-ţi o slujbă ca lumea, futu-te-n gură de cioroi!

După care trîntesc eu însumi portiera maşinii şi-i spun şoferului să ne ducă în Upper West Side.

— Nu ţi s-a părut interesant în filmul din seara asta că erau spioni şi totuşi nu erau spioni?! – întreabă Daisy.

— Iar pe ea poţi s-o laşi după aia în Harlem, îi spun eu şoferului.

Ceva mai tîrziu, în baia mea, fără cămaşă pe mine, stau în faţa oglinzii Orobwener şi mă întreb dacă să mă bag sub duş ca să mă spăl pe cap, fiindcă părul meu arată pleoştit de tot din cauza ploii. Încerc întîi să-l fac mai elastic aplicîndu-i nişte spumă şi pe urmă pieptănîndu-l peste spumă. Daisy stă pe scaunul Louis Montoni, din alamă şi crom, de lîngă patul-saltea şi-şi îndoapă gura cu îngheţată Macadamia Brittle Häagen-Dazs. Nu are pe ea decît un sutien de dantelă şi un portjartier de la Bloomingdale's.

— Ştii, strigă ea către mine, fostul meu prieten, Fiddler, care era şi el la petrecere mai devreme, nu putea pricepe ce căutam eu acolo cu un *yuppie*.

Eu n-o ascult propriu-zis, dar, în timp ce-mi studiez părul, îi spun totuşi:

— Da, zău?!

— Mi-a spus… – şi rîde: Mi-a spus că-i provocai vibraţii negative.

— Asta e… ghinion… oftez eu şi-mi încordez un muşchi.

Daisy ridică din umeri şi mărturiseşte neîntrebată:

— Consuma o mulţime de cocaină. Şi mă bătea la fel de mult.

Eu devin brusc atent, pînă cînd zice:

— Dar niciodată nu mi-a atins faţa.

Eu revin în dormitor şi încep să mă dezbrac.

— Mă crezi proastă, nu-i aşa?! întreabă ea, uitîndu-se fix la mine din poziţia în care stă, cu picioarele – bronzate şi vizibil lucrate la gimnastică aerobică – aruncate peste unul dintre braţele scaunului.

— Ce?! zic eu, care-mi dau jos pantofii, după care mă aplec să mi-i ridic.

— Mă crezi proastă, zice ea. Crezi că toate modelele-s nişte proaste.

— Nu, zic eu, abţinîndu-mă să nu rîd. Zău că nu.

— Ba da, insistă ea. Se citeşte pe tine.

— Cred că eşti… şi mă opresc, lăsîndu-mi şi vorba în suspensie.

— Ei?! rînjeşte ea în aşteptare.

— Cred că eşti absolut strălucită şi incredibil de… strălucită, zic eu pe un ton plat.

— Eşti drăguţ, zice ea şi zîmbeşte luminos în timp ce linge de zor lingura. Ai un fel de… mă rog, de tandreţe în felul cum te porţi.

— Mulţumesc, zic eu. Îmi dau jos pantalonii, îi întind frumos şi-i atîrn împreună cu cămaşa şi cravata pe un umeraş din oţel negru Philippe Stark. Zic: Ştii, acum cîteva zile mi-am prins servitoarea furînd o felie de pîine cu tărîţe din găleata de gunoi din bucătărie.

Daisy rumegă treaba asta, după care întreabă:

— De ce?!

Eu fac o pauză, timp în care mă uit la stomacul ei plat, cu linii precise. Are pieptul perfect bronzat şi bine făcut. Ca şi mine. Zic:

— Pentru că-i era foame, aşa mi-a spus.

Daisy oftează şi suge lingura meditativă.

— Ce zici, părul meu arată bine?! întreb eu, stînd în aceeaşi poziţie, doar cu chiloţii Calvin Klein

pe mine, cu sula din ce în ce mai tare şi cu o pereche de şosete Armani de cincizeci de dolari în picioare.

— Da, normal, ridică ea din umeri.

Eu mă aşez pe marginea patului-saltea şi-mi dau şosetele jos. Zic:

— Astăzi am bătut o fată care cerea bani de la oamenii de pe stradă. Apoi mă opresc şi-mi măsor fiecare cuvînt cu multă grijă: Era tînără, părea speriată şi avea o pancartă pe care scria că se rătăcise în New York şi că avea un copil – deşi ăla nu se vedea. Şi că avea nevoie de bani pentru mîncare sau mai ştiu eu ce. Pentru un bilet de autobuz pînă-n Iowa. Da, Iowa. Cred că Iowa era…

Şi mă opresc pentru o clipă, îmi rulez ciorapii, pe urmă îi desfac la loc. Daisy se uită la mine timp de un minut fără nici o expresie pe chip, apoi întreabă:

— Şi pe urmă?!

Mă opresc şi eu distrat, mă ridic în picioare. Înainte să plec spre baie, zic încet:

— Pe urmă?! Am bătut-o pînă n-a mai ştiut de ea. Mă duc şi deschid dulăpiorul de medicamente în căutarea unui prezervativ, iar cînd revin în dormitor zic: Scrisese greşit cuvîntul „handicap“. De fapt, nu din cauza asta i-am făcut ce i-am făcut, dar… ştii şi tu – şi ridic din umeri –, era prea urîtă ca s-o violez…

Daisy se ridică şi pune lingura alături de cutia de Häagen-Dazs, pe noptiera model Gilbert Rhode.

— Nu, zic eu. Pune-o în cutie, înăuntru – şi-i arăt cu degetul.

— A, pardon – ea.

În timp ce eu îmi aplic prezervativul, Daisy admiră o vază Palazzetti. Eu mă urc pe ea, facem sex şi cum stă aşa sub mine, este o simplă formă, chiar dacă toate lămpile cu halogen sînt aprinse. Mai tîrziu, după ce stăm amîndoi o vreme întinşi la cele două margini ale patului-saltea, îi pun o mînă pe umăr şi-i spun:

— Cred că e cazul să te duci acasă.

Ea deschide ochii şi se scarpină la ceafă.

— Cred că s-ar putea să… să-ţi fac ceva rău, zic eu. Mă tem că nu mă pot controla.

Ea întoarce capul spre mine şi ridică din umeri:

— Da, bine, sigur că da – şi începe să se îmbrace. Oricum nu vreau să mă implic prea tare, adaugă ea.

— Mă tem că o să se-ntîmple ceva rău, zic eu.

Ea îşi pune chiloţeii, după care se uită să-şi verifice coafura în oglinda Nabolwev şi dă din cap:

— Înţeleg.

După ce s-a îmbrăcat şi după cîteva minute de tăcere densă şi pură, eu o întreb, cu o brumă de speranţă:

— Nu vrei să păţeşti ceva rău, nu-i aşa?!

Ea îşi încheie nasturii de la spate ai rochiei şi oftează, fără să-şi întoarcă privirile spre mine:

— Tocmai de-asta şi plec.

— Mă tem că-mi pierd controlul, zic eu.

1. La 1 iunie 1988, în perioada în care se petrece acţiunea cărţii, preşedinţii Reagan şi Gorbaciov au semnat un tratat de neproliferare şi distrugere a rachetelor nucleare cu rază medie de acţiune.
2. Numele unuia dintre renii lui Moş Crăciun.
3. Sena împarte Parisul în *Rive droite* – Malul drept – şi *Rive gauche* – Malul stîng.
4. Ben & Jerry’s este o companie producătoare de îngheţate, iaurturi şi sorbeturi, înfiinţată în 1985.
5. Primul vers dintr-un cîntec al lui Mick Jagger.
6. Restaurantul Lutèce (închis în februarie 2005 din motive financiare) era situat în zona cea mai luxoasă a Manhattan-ului şi specializat pe bucătărie franţuzească; Tavern on the Green (textual: „Taverna de pe iarbă“) este un local mult mai accesibil publicului larg, situat lîngă Central Park.

Paul Owen

Toată dimineaţa am filtrat apelurile telefonice la mine-acasă fără să preiau nici unul, uitîndu-mă urît şi plictisit la telefonul cu antenă şi sorbind ceaşcă după ceaşcă de ceai de plante decofeinizat. După aceea m-am dus la sala de forţă, unde am făcut exerciţii timp de două ore; mi-am luat prînzul la barul Vegetarian Health, unde mi-a fost imposibil să mănînc mai mult de jumătate din salata de andive asezonate cu morcovi pe care-am comandat-o. M-am oprit la Barney's după ce am trecut pe la o clădire de spaţii de lucru abandonată, în care am şi eu un etaj închiriat – undeva în Bucătăria Iadului[1]. Mi-am făcut un tratament facial. Am jucat nişte squash cu Brewster Whipple la clubul Yale şi de acolo am făcut rezervare pentru ora opt, sub numele Marcus Halberstam, la Texarkana, unde urmează să mă întîlnesc cu Paul Owen la cină. Am ales Texarkana pentru că ştiu că majoritatea celor cu care mă cunosc eu nu vor mînca acolo în seara asta. Plus că mi s-a făcut poftă de friptura lor de porc învelită în *chilli* şi de una-două beri Dixie. Sîntem în iunie şi m-am îmbrăcat cu un costum de pînză la două rînduri, cămaşă de bumbac, cravată de mătase şi pantofi cu liră, toate marca Armani. În faţă la Texarkana, un vagabond negru binedispus mă opreşte ca să-mi explice că el este fratele mai mic al lui Bob Hope[2] şi-l cheamă No Hope. Şi-mi întinde o cană de cafea din polistiren. Mi se pare amuzantă povestea asta şi-i dau o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi. Am întîrziat douăzeci de minute. De la o fereastră deschisă de pe Strada 10 se aud ultimele acorduri din *A Day in the Life* („O zi din viaţă"), cîntecul Beatles-ilor.

Barul de la Texarkana e gol, iar în sala de mese numai patru sau cinci mese sînt ocupate. Owen stă într-un separeu din spate şi se ceartă scandalizat cu ospătarul, îl toacă mărunt cu întrebări, vrînd să ştie care este motivul real pentru care tocmai în seara asta

s-a terminat crema de langustă. Chelnerul, un poponar care n-arată rău, nu are nici un argument şi bălmăjeşte o scuză jalnică. Owen nu are chef de bancuri – şi, de altfel, nici eu nu am. În timp ce eu mă aşez, chelnerul se mai scuză o dată, după care îmi ia mie comanda de băutură.

— Un J&B – şi subliniez – *simplu*. Şi o bere Dixie.

Tipul zîmbeşte în timp ce scrie în carneţel – bate şi din pleoape, al dracului –, eu dau să-l avertizez să nu-şi încerce conversaţia cu mine, dar intervine Owen, care-i comandă răstit o băutură:

— Cocteil Absolut cu Martini – dublu,

şi zîna se-ntoarce şi pleacă.

— Adevărat stup deee… activitate, Halberstam, zice Owen, făcînd un gest cu mîna către sala aproape goală. Dat naibii localul ăsta, pe bune.

— Auzi, supa de rădăcinoase şi lăptuca pe jar sînt *fă-ră-e-gal* aici, îi spun eu.

— Da, da, bine, mormăie Owen, cu ochii aţintiţi în paharul de cocteil. Ai întîrziat.

— Ştii, eu sînt copil de părinţi divorţaţi. Aşa că mai lasă-mă, zic eu, ridicînd din umeri şi gîndindu-mă: „Vai, Halberstam, ce căcănar eşti“. Pe urmă, după ce-mi arunc ochii pe meniu: Ce?! Văd c-au uitat să treacă pe listă antricotul de porc cu jeleu de lămîie.

Owen poartă un costum de lînă şi pînză la două rînduri, cămaşă de bumbac şi cravată de mătase, toate marca Joseph Abboud, şi este bronzat impecabil. Dar în seara asta nu e-n apele lui, e surprinzător de necomunicativ şi proasta lui dispoziţie se bate cap în cap cu starea mea de spirit jovială, optimistă, mi-o pleoşteşte mai mult decît e cazul, de mă trezesc făcînd comentarii de genul:

— Aia de colo nu-i Ivana Trump?!, după care tot eu rîd: Hai, băi, Patrick – au, pardon, Marcus – ce părere-ţi faci?! Ce să caute Ivana Trump la Texarkana?!

Cu toate astea, cina rămîne monotonă, ceea ce nu mă ajută să-mi scot din cap faptul că Paul Owen

are exact vîrsta mea, douăzeci şi şapte de ani, şi nici să trec peste sentimentul descurajării.

Deşi iniţial mi s-a părut că Owen se dă mare, se dovedeşte că nu e decît pur şi simplu beat. Cînd eu încerc să storc de la el informaţii despre portofoliul Fisher, îmi oferă numai nişte date statistice inutile pe care le ştiu deja: cum se ocupa iniţial Rothschild de portofoliul respectiv, cum a ajuns Owen să pună mîna pe el. Eu, deşi am pus-o pe Jean să culeagă informaţiile astea pentru dosarele mele personale de luni de zile, dau întruna din cap, prefăcîndu-mă că asemenea date antice şi de demult sînt o revelaţie pentru mine, şi rostesc încurajări de genul:

— Aha, m-am luminat,

punctate din cînd în cînd de alte vorbe, de pildă:

— Sînt nebun de legat şi mi-ar plăcea să ciopîrţesc o fată.

Ori de cîte ori încerc eu să manevrez conversaţia înspre portofoliul Fisher cel atît de misterios, Owen mă calcă pe nervi tot schimbînd subiectul înapoi la saloanele de bronzat, la mărcile de trabucuri, la anumite centre de sănătate sau la cele mai bune locuri de făcut jogging în Manhattan. Plus că rîde întruna gîlgîit, ceea ce mi se pare din ce în ce mai greu de suportat. Eu beau bere sudistă în prima parte a mesei – după aperitive, înainte de antreuri –, apoi trec din mers la Pepsi fără zahăr, pentru că trebuie neapărat să rămîn oarecum treaz. Mă gîndesc să-i spun lui Owen că prietena lui Marcus Halberstam, Cecelia, are două vagine şi că urmează să ne căsătorim, în primăvara viitoare, în East Hampton, dar el îmi ia vorba din gură.

— Mă simt… ăăă… oarecum bleg, recunoaşte el, încercînd, ca un beţiv, să stoarcă o lămîie direct pe masă, nici vorbă să nimerească halba de bere.

— Ăhă, zic eu, învîrtind o bucată lungă de *jicama*[3] într-un sos de rubarbă cu muştar şi făcîndu-mă că nu-l bag în seamă.

Pînă la sfîrşitul cinei, Paul Owen este atît de beat încît eu (1) îl fac să plătească nota, care se ridică la două sute cincizeci de dolari; (2) îl fac să

recunoască faptul că este un căcănar idiot şi jumătate; (3) îl duc la mine-acasă, unde îşi mai toarnă încă o băutură – în sensul că-şi deschide singur o sticlă de vin Acacia, pe care eu eram convins că am ascuns-o, cu un tirbuşon Mulazoni din argint masiv pe care mi l-a făcut cadou Peter Radloff după ce am încheiat afacerea Heatherberg. Eu mă duc în baie, de unde scot securea pusă bine în cabina de duş, iau două pilule de cîte cinci miligrame de Valium cu un flacon de apă de gură Plax, după care mă duc în vestibul, unde-mi pun pe mine pelerina de ploaie de doi bani luată miercuri de la Brooks Brothers, şi pornesc în fine către Owen, care stă aplecat peste combina mea stereo din salon şi se uită peste colecţia mea de compact-discuri. Toate luminile din salon sînt aprinse, iar jaluzelele veneţiene sînt trase. Owen se îndreaptă şi face cîţiva paşi înapoi, încet-încet, sorbind din paharul de vin şi rotindu-şi privirile peste apartamentul meu. Într-un tîrziu se aşază pe un scaun pliant de aluminiu alb pe care l-am cumpărat de la Conran's acum cîteva săptămîni, cu ocazia unei promoţii comemorative, şi observă ziarele – mai multe exemplare din *USA Today*, *W* şi *The New York Times* – întinse în faţa lui pe jos, pe o suprafaţă destul de mare, ca să protejeze de sîngele lui podeaua de stejar alb lustruit. Eu mă apropii de el pe la spate, cu securea într-o mînă, în timp ce cu mîna cealaltă îmi închei pînă sus pelerina de ploaie.

— Auzi, Halberstam… întreabă Owen, reuşind să stîlcească ambele cuvinte.

— Da, Owen?! – zic eu, apropiindu-mă şi mai mult.

— Ce faci cu toate… ăăă… paginile astea de reclame răspîndite peste tot?! întreabă el obosit. Ai cumva cîine?! Vreun chow, ceva?!

— Nu, Owen, nu am, zic eu.

Şi mă mişc discret în jurul scaunului pînă ajung faţă în faţă cu el, stînd exact în unghiul lui vizual, numai că Owen este atît de beat, încît nu conştientizează prezenţa securii, n-o observă nici

măcar atunci cînd eu o ridic deasupra capului. Nici cînd mă răzgîndesc şi-o las în jos, ţinînd-o la piept ca şi cum aş ţine o bîtă de baseball cu care mă pregătesc să izbesc o minge aruncată spre mine şi care, întîmplător, este chiar capul lui Owen.

Care Owen face o pauză, apoi spune:

— Oricum, eu nu-l puteam suferi pe Iggy Pop, dar acum, de cînd a devenit atît de comercial, îmi place mult mai mult decît…

Securea îl izbeşte în plină faţă, în mijlocul frazei. Lama groasă i se înfige oblic în gura deschisă şi-i ia piuitul. Ochii lui Paul se ridică spre mine, i se rostogolesc involuntar în orbite, pe urmă iar se uită la mine. Mîinile lui dau să apuce mînerul securii, dar brutalitatea loviturii l-a secătuit de puteri. În primul moment nu curge deloc sînge, nici nu se aude nimic altceva în afară de foşnetul ziarelor care se împrăştie şi se rup sub zvîcnirile picioarelor lui. Pe urmă apar şi două firişoare de sînge care i se scurg pe la colţurile gurii, ca efect al primei izbituri, iar cînd eu încerc să scot securea – aproape smulgîndu-l pe Owen din scaun cînd îl trag de cap – şi-l lovesc din nou în faţă, i-o despic efectiv în două, braţele lui cosesc aerul inutil, iar sîngele ţîşneşte sub forma a două gheizere roş-maronii şi-mi pătează pelerina de ploaie. Toată vînzoleala asta e însoţită de un zgomot sinistru, ca un şuierat sacadat, care vine de fapt din rănile de la cap ale lui Paul, de la locurile în care osul şi carnea nu mai fac corp comun, urmat de un alt zgomot, ca un pîrţîit grosolan, provocat de o fisură în cutia craniană, de unde presiunea face ca o porţiune de creier, rozalie şi lucitoare, să iasă afară prin cealaltă rană, cea din obraz. Owen cade pe jos în plină agonie, cu o mutră imobilă, cenuşie şi însîngerată, cu excepţia unui ochi care clipeşte scăpat de sub control. Gura i s-a transformat într-un amestec inform de dinţi roşii-roz, carne şi oase ale feţei, limba îi atîrnă printr-o căscătură ivită într-unul dintre obraji şi pare să fi rămas agăţată numai printr-un fuior gros vineţiu. Zbier către el:

— Nenorocitul şi idiotul dracului! Nenorocitul dracului!

şi stau lîngă el şi-aştept, uitîndu-mă atent la crăpătura de deasupra ramei de la tabloul de Onica, pe care nici acum n-a reparat-o administratorul. Vreo cinci minute durează pînă cînd Paul moare de-a binelea, alte vreo treizeci pînă se termină de scurs sîngele.

Eu mă urc într-un taxi ca să ajung la apartamentul lui Owen din Upper East Side şi pe drumul care taie Central Park, în liniştea de mormînt a acestei nopţi sufocante de iunie, îmi dau seama că încă mai am pe minte pelerina de ploaie stropită de sînge. Odată ajuns la el în apartament, unde mi-am deschis uşa cu cheile scoase din buzunarul cadavrului, torn un lichid combustibil peste pelerină şi-i dau foc să ardă în şemineu. Salonul este foarte auster şi aranjat la modul minimalist. Pereţii sînt simpli, din beton acoperit cu vopsea albă, cu excepţia unuia care este acoperit cu un desen ştiinţific de dimensiuni mari, după ultima modă, iar peretele care dă către Bulevardul Cinci este tăiat în două de o dungă lată de lambriu învelit în imitaţie de piele. Sub lambriu se găseşte o canapea de piele neagră.

Aprind televizorul Panasonic cu ecran lat, cu diagonala de optzeci de centimetri, la „Noaptea tîrziu cu David Letterman“, pe urmă caut robotul telefonic şi schimb mesajul lui Owen: după ce şterg mesajul existent (Owen spunînd toate numerele la care poate fi găsit – inclusiv cel din Seaport, Dumnezeule mare! –, pe un fundal elegant cu *Anotimpurile* lui Vivaldi), mă întreb cu voce tare unde ar trebui să-l expediez pe Paul şi, după cîteva minute de intense dezbateri în sinea mea, mă hotărăsc: la Londra.

— Îl trimit pe dobitoc la Londra, chicotesc eu în timp ce dau sonorul televizorului mai încet.

Pe urmă imprim noul mesaj. Vocea mea sună asemănător cu cea a lui Paul Owen, iar pentru cineva care o aude prin telefon sună probabil identic. Astăzi Letterman prezintă „Glume stupide cu animale de casă“. Un ciobănesc german, avînd pe cap o şapcă a celor de la clubul Mets, cojeşte şi mănîncă o

portocală. Chestia asta e reluată de două ori, cu încetinitorul.

Într-o geantă de voiaj Ralph Lauren din piele prelucrată de mînă, cu o husă din postav de culoare kaki, cu colţare solide şi catarame şi încuietori aurite, bag un costum de lînă la două rînduri, cu gulerele ascuţite şi dungi de culoarea cretei, şi altul bleumarin, din lînă flanelată, ambele de la Brooks Brothers, precum şi un aparat electric de ras Mitsubishi cu acumulatori, un încălţător de pantofi placat cu argint de la Barney's, un ceas sport Tag-Heuer, un portofel pentru valută Prada de piele neagră, un copiator de mînă Sharp, un telefon celular tot Sharp, paşaportul lui Owen cu tot cu învelitoarea lui din piele neagră şi un uscător de păr Panasonic portabil. Pentru mine însumi fur un CD player portabil Toshiba avînd deja în el unul dintre discurile cu înregistrarea originală de studio a *Mizerabililor*. Baia este vopsită complet în alb, cu excepţia unuia dintre pereţi, acoperit cu un tapet cu pete ca de cîine dalmaţian. Toate obiectele de toaletă pe care şi le-ar putea lua cu el le vîr într-o pungă de plastic Hefty.

Cînd ajung înapoi la mine acasă, constat că trupul lui Owen a intrat deja în *rigor mortis*. Îl învelesc strîns în patru prosoape ieftine de baie pe care le-am cumpărat tot de la promoţia comemorativă de la Conran's, îl îndes cu capul înainte şi îmbrăcat complet într-un sac de dormit Canalino umplut cu puf de gîscă, pe care-l închei cu fermoarul pînă sus, şi-l trag destul de uşor pînă la lift, apoi prin holul de la intrare, prin faţa portarului de noapte, pe stradă în jos, unde mă întîlnesc din întîmplare cu Arthur Crystal şi Kitty Martin, care tocmai şi-au terminat cina la cafeneaua Luxembourg. Noroc că nu mă ţin mult – Kitty Martin iese în principiu cu Craig McDermott, care în seara asta e plecat la Houston –, deşi Crystal, dobitoc nesimţit, se găseşte să mă întrebe care sînt regulile generale pentru purtatul unei haine albe la cină. Eu îi răspund telegrafic, după care strig după un taxi, proptesc destul de uşor sacul de dormit pe bancheta din spate,

mă urc şi eu lîngă el şi-i dau şoferului adresa mea din Bucătăria Iadului. Odată ajuns acolo, urc toate cele patru etaje pe scări, cu cadavrul în spate, pînă la spaţiul pe care-l deţin în clădirea abandonată, şi aşez trupul lui Owen într-o cadă din porţelan supradimensionată, îi scot costumul Joseph Abboud, îl acopăr cu apă şi torn peste el doi saci de var.

Mai tîrziu, pe la ora două, stau în pat şi nu pot să dorm. Evelyn mă prinde pe selectorul de apeluri în timp ce ascult mesaje de la 976-FUFE şi mă uit la o casetă video pe care am înregistrată emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineaţă, cu tema „Oameni cu diformităţi".

— Patrick?! întreabă Evelyn.

Eu fac o pauză, după care anunţ calm, cu o voce plată şi seacă: „Aţi sunat la numărul lui Patrick Bateman. Nu vă pot răspunde în acest moment. Aşa încît vă rog să lăsaţi un mesaj după semnal…" Mai fac o pauză, apoi adaug: „Vă urez o zi bună". Altă pauză, timp în care mă rog la Dumnezeu ca Evelyn să fi înghiţit găluşca asta, apoi scot un *Biiip!* de-a dreptul jenant.

— Haide, Patrick, termină! zice ea arţăgoasă. Ştiu că tu eşti. Pentru Dumnezeu, ce fel de joacă-i asta?!

Întind mîna cu telefon cu tot în faţă şi dau drumul aparatului pe jos, apoi îl izbesc de noptieră. Apăs aiurea pe butoane, în speranţa că atunci cînd voi duce totuşi receptorul la ureche, nu voi mai auzi decît tonul.

— Alo?! Alo?! zic eu. E cineva la telefon?! Da?!

— Vai, zău aşa, pentru Dumnezeu, termină. Termină odată! se răţoieşte Evelyn.

— A, bună, Evelyn, zic eu pe un ton de voie bună, cu faţa schimonosită de-o grimasă.

— Unde-ai fost în seara asta?! mă întreabă ea. Am înţeles că trebuia să luăm cina împreună. Am înţeles că aveam rezervare la Raw Space…

— Nu, Evelyn, oftez eu, simţindu-mă brusc foarte obosit. Nu aveam. De unde-ai înţeles chestia

asta?!

— Ţin minte că mi-am notat, insistă ea. Ţin minte că secretara mea mi-a notat.

— Ei, înseamnă că una dintre voi se înşală, zic eu, derulînd banda din pat, prin telecomandă. Şi la Raw Space…?! Doamne – tu nu eşti… zdravănă…

— Iubire, zice ea ţuguindu-şi buzele, unde-ai fost în seara asta?! Sper că nu te-ai dus la Raw Space fără mine.

— Aoleu, Doamne, gem eu. Am avut de închiriat nişte casete video. Pardon, am avut de returnat nişte casete video.

— Şi ce-ai mai făcut?! întreabă ea pe acelaşi ton de tînguire.

— Păăăi, m-am întîlnit cu Arthur Crystal şi Kitty Martin, zic eu. Tocmai ieşeau de la cină de la cafeneaua Luxembourg.

— Da, zău?! întreabă ea şi pe mine mă trec nişte fiori auzind-o brusc interesată. Şi cu ce era-mbrăcată Kitty?

— Cu o ţinută de bal fără umeri, cu bustieră de catifea şi fustă Laura Marolakos din dantelă înflorată – cred, zic eu.

— Şi Arthur?! – ea.

— La fel – eu.

— A, domnu' Bateman, chicoteşte Evelyn. Aveţi un simţ al umorului adorabil.

— Auzi, e tîrziu şi sînt obosit, zic eu şi mimez un căscat.

— Te-am trezit eu?! întreabă ea îngrijorată. Sper că nu te-am trezit din somn.

— Ba da, zic eu. M-ai trezit. Dar eu ţi-am răspuns, aşa că e vina mea, nu a ta.

— Iubire, cină, ceva?! Mîine?! întreabă ea, sugerînd la modul perfid un răspuns afirmativ.

— Nu pot. Am de lucru – eu.

— Nenorocita aia de firmă e practic a ta, protestează Evelyn. Ce-ai de lucru?! Ce lucrezi tu de fapt?! Nu înţeleg.

— Evelyn, oftez eu. Te rog…

— Vai, Patrick, hai să plecăm undeva în vara asta, se milogeşte ea. Hai să mergem la Edgartown sau în Hamptons…

— Aşa facem, zic eu. Poate că facem aşa…

1. Hell's Kitchen („Bucătăria Iadului") este supranumele unei zone a New York-ului situată între străzile 34 şi 59, Bulevardul Opt şi fluviul Houston, a cărei celebritate se trage de la numeroasele bande de gangsteri şi de la crimele şi jafurile care au avut loc aici încă din secolul al XIX-lea.
2. Celebru actor de revistă (1903-2003). No Hope (textual: „Fără speranţă") creează un joc de cuvinte intraductibil.
3. Un fel de sfeclă mexicană ale cărei rădăcini cărnoase, albe, se mănîncă fie crude, fie fierte.

La Paul Smith

Stau de vorbă la Paul Smith cu Nancy şi Charles Hamilton şi cu fetiţa lor de doi ani, Glenn. Charles poartă un costum de pînză Redaelli la două rînduri, cu patru nasturi, cămaşă de bumbac înfoiată Ascot Chang, cravată de mătase imprimată Eugenio Venanzi şi mocasini de la Brooks Brothers. Nancy poartă o bluză de mătase cu paiete de sidef, fustă Valentino din şifon de mătase şi cercei de argint Reena Pachochi. Eu port un costum de lînă la două rînduri, cu şase nasturi şi dungi de culoarea cretei, plus cravată de mătase imprimată, ambele marca Louis din Boston, şi cămaşă de bumbac Luciano Barbera cu ţesătura cu ochiuri mari. Glenn poartă o salopetă de mătase Armani şi o şepcuţă a celor de la Mets. În timp ce fata de la casă înregistrează cumpărăturile lui Charles, eu mă joc cu fetiţa care stă în braţele maică-sii: îi întind cardul meu de credit American Express Platinum, pe care Glenn îl apucă fericită, fac opturi din cap către ea, vorbindu-i cu o voce subţire, ca de copil, o ciupesc de bărbie, îi flutur cardul de credit prin faţa ochilor şi-i ciripesc:

— Da, sînt un criminal psihopat, da, da, da, sînt, îmi place să omor oameni, da, da, da, iubito, dulceaţă mică şi scumpă, da, da…

Astăzi, după serviciu, am jucat squash cu Ricky Hendricks, pe urmă am băut ceva cu Stephen Jenkins la Fluties, iar acum ar trebui să mă întîlnesc cu Bonnie Abbott, la ora opt, să luăm cina la Pooncakes, noul restaurant Bishop Sullivan din zona parcului Gramercy. La Patty Winters în emisiunea de azi-dimineaţă, a fost vorba despre supravieţuitori ai lagărelor de concentrare. Scot din buzunar un mini-televizor Sony Watchman (modelul FD-270), cu ecranul alb-negru de şapte centimetri şi care cîntăreşte mai puţin de patru sute de grame, şi-l ţin în faţa ochilor lui Glenn.

— Cum sînt icrele de scrumbie la Rafaeli's?! întreabă Nancy.

Deocamdată nu s-a întunecat de tot în zona magazinului, dar nici mult nu mai este.

— Minunate sînt, şoptesc eu, zîmbindu-i fericit lui Glenn.

Charles semnează chitanţa şi, în timp ce-şi pune la loc în portofel cardul de credit American Express Gold, se întoarce către mine şi recunoaşte pe cineva peste umărul meu.

— Salut, Luis, zice el zîmbind.

Mă întorc şi eu.

— Bună, Charles. Bună, Nancy. Luis Carruthers o sărută pe obraz pe Nancy şi dă mîna cu fetiţa. Ia uite-o pe Glenn. Măi, măi, ce mare te-ai făcut!

— Luis, îl ştii pe Robert Chan… se avîntă Charles.

— Pat Bateman, zic eu, punînd televizorul înapoi în buzunar. Nu-i nevoie. Ne cunoaştem.

— A, îmi pare rău. Corect: Pat Bateman, o drege Charles.

Luis poartă un costum din crep de lînă, cămaşă de bumbac înfoiată şi cravată de mătase, toate marca Ralph Lauren. Ca şi mine, ca şi Charles, are părul pieptănat lins pe spate şi ochelari Oliver Peoples cu rame de os. Ai mei cel puţin sînt fără dioptrii.

— Ca să vezi, zic eu, întinzîndu-i mîna. Luis mi-o strînge mai mult decît ferm şi totuşi greţos de senzual în acelaşi timp. Zic: Mă scuzaţi, trebuie să cumpăr o cravată.

Şi-i fac din nou cu mîna fetiţei Glenn şi plec să văd ce mai este la raionul de cravate din camera alăturată. Pînă să ajung acolo, îmi şterg mîna de un prosop de baie de două sute de dolari atîrnat pe un stativ de marmură.

Nu trece mult timp şi Luis îşi face şi el drum în acelaşi loc, proţăpindu-se în faţa galantarului cu cravate şi prefăcîndu-se că se uită la ele ca şi mine.

— Ce faci aici?! îmi şopteşte el.

— Cumpăr o cravată pentru frate-meu. Se-apropie ziua lui. Scuză-mă – şi mă mut ceva mai încolo, tot în faţa galantarului, dar departe de Luis.

— Precis că frate-tău se simte norocos că are un frate ca tine, zice el, apropiindu-se de mine cu un rînjet sincer pe faţă.

— Poate, dar mie mi se pare absolut respingător, zic eu. Cu toate că ţie s-ar putea să-ţi placă.

— Patrick, de ce nu te uiţi la mine?! întreabă Luis pe un ton angoasat. Uită-te la mine.

— Te rog, Luis, te rog: lasă-mă-n pace, zic eu cu ochii închişi, strîngînd amîndoi pumnii de furie.

— Haide, vino să bem ceva la Sofi's şi să vorbim despre treaba asta, îmi propune el, alunecînd spre milogeală.

— Despre *ce* anume să vorbim?! întreb eu nedumerit, deschizînd ochii.

— Păi… despre noi, ridică el din umeri.

— Tu m-ai urmărit pîn-aici?! întreb eu.

— Pîn-aici unde?! – el.

— Aici. La Paul Smith. De ce?

— Eu?! Să te urmăresc?! Hai, zău aşa – şi începe să rîdă, pufnind pe nas cînd mă aude. Isuse Cristoase!

— Luis, îi spun eu, făcînd eforturi să-l privesc drept în ochi. Te rog să mă laşi în pace. Pleacă de-aici.

— Patrick, zice el, te iubesc atît de mult. Sper că realizezi treaba asta.

Eu gem, trecînd la pantofi şi zîmbindu-i nesigur unei vînzătoare. Luis vine după mine.

— Patrick, ce căutăm noi aici?! zice el.

— Păi, eu încerc să cumpăr o cravată pentru frate-meu, iar… – şi oftez punînd mîna pe un mocasin – …tu încerci să-mi dai mie muie, mă gîndesc eu. Dumnezeule, eu am plecat de-aici.

Şi trec înapoi la galantarul de cravate, pun mîna pe una fără s-o aleg propriu-zis şi merg cu ea la casă. Luis se ţine după mine. Fără să-l bag în seamă, îi întind casieriţei cardul de credit AmEx Platinum şi-i spun:

— E un vagabond în faţa intrării, arătîndu-i prin vitrină un bătrîn fără adăpost care stă şi plînge cu o

pungă de ziare alături, pe banca de lîngă uşa magazinului. Adaug: Ar trebui să chemaţi poliţia, să faceţi ceva.

Ea dă din cap în semn de mulţumire şi-mi trece cardul prin calculator. Luis stă lîngă mine şi se uită feciorelnic în podea. Eu semnez chitanţa, iau punga şi-o informez pe casieriţă, arătînd spre el:

— Dînsul nu e cu mine.

Ies şi încerc să fac semn unui taxi pe Bulevardul Cinci. Luis iese şi el grăbit din magazin după mine.

— Patrick, trebuie să vorbim! strigă el, căutînd să acopere vuietul circulaţiei.

Se apropie de mine în fugă şi mă apucă de mîneca hainei. Eu mă răsucesc pe călcîie, cu lama cuţitului gata scoasă, şi împung aerul cu el ameninţător, prevenindu-l pe Luis să se ţină la distanţă. Trecătorii ne ocolesc şi-şi văd de drumul lor.

— Ei, stai aşa, Patrick, zice el, ridicîndu-şi amîndouă mîinile şi dîndu-se înapoi. Patrick…

Eu şuier către el, ameninţîndu-l întruna cu cuţitul, pînă cînd un taxi căruia îi fac semn cu cealaltă mînă opreşte cu un scrîşnet de roţi. Luis încearcă să se apropie de mine, cu mîinile tot ridicate, dar eu ţin cuţitul între mine şi el şi cosesc aerul cu lama. Deschid portiera taxiului şi mă urc cu spatele înainte, şuierînd în continuare, pe urmă o trîntesc şi-i spun şoferului s-o ia spre parcul Gramercy, ca să ajung la Pooncakes.

Zi de naştere între fraţi

Toată ziua am stat şi m-am gîndit la ce fel de masă vom căpăta, fratele meu Sean şi cu mine, diseară la Quilted Giraffe („Girafa cu plapumă“). Fiindcă este ziua lui şi fiindcă se întîmplă să fie în oraş, contabilul tatălui meu, Charles Conroy, şi executorul lui testamentar, Nicholas Leigh, m-au sunat amîndoi săptămîna trecută şi mi-au sugerat în egală măsură că ar fi în interesul tuturor ca această aniversare să fie utilizată ca pretext pentru a afla care mai este viaţa lui Sean şi a-i pune una-două întrebări semnificative. Şi cu toate că ei ştiu, şi unul, şi celălalt, că eu îl disprețuiesc pe Sean, sentiment împărtăşit fără nici un echivoc de fratele meu, li s-a părut o idee bună să-l fac să vină cu mine la o cină, să-l ademenesc, să-l momesc în cazul în care ar refuza, spunîndu-i cît mai convingător cu putinţă că s-a întîmplat ceva rău. Miercurea trecută, după-amiaza, am purtat o convorbire în trei la telefon cu Conroy şi Leigh.

— Ceva rău?! Ca de pildă?! – am întrebat eu, încercînd să mă concentrez la cifrele care-mi defilau prin faţa ochilor pe monitor, în acelaşi timp făcîndu-i semn cu mîna lui Jean să plece, deşi ea venise la mine cu un vraf întreg de hîrtii pe care ar fi fost cazul să le semnez. Că toate fabricile de bere Michelob din Nord-Est se închid?! Că la 976-FUFE nu se mai fac vizite la domiciliu?!

— Nu, mi-a spus Charles şi mi-a oferit calm soluţia: Spune-i că mama voastră se simte… mai rău.

Eu am cîntărit o vreme tactica lui, după care i-am spus:

— S-ar putea să nu-i pese.

— Spune-i atunci… a zis Nicholas şi s-a oprit, şi-a dres glasul, apoi mi-a propus oarecum ezitant: … că este ceva legat de testamentul ei.

Eu mi-am luat ochii de pe monitor, mi-am coborît ochelarii de soare Wayfarer model aviator, uitîndu-mă la Jean, pe urmă am pus mîna pe ghidul

Zagat, care se afla lîngă terminal, şi am început să-l frunzăresc. La Pastels ar fi imposibil. Idem la Dorsia. Ultima oară cînd am sunat la Dorsia, cine a răspuns mi-a trîntit telefonul înainte ca eu să apuc să întreb:

— Bine, dacă nu luna viitoare, atunci măcar prin ianuarie?!

şi, cu toate că mi-am jurat că tot voi obţine o rezervare la Dorsia într-o bună zi – dacă nu în cursul acestui an calendaristic, atunci măcar pînă împlinesc treizeci de ani –, eforturile pe care le-ar presupune din partea mea o asemenea reuşită eroică nu merită să fie irosite pentru unul ca Sean. Şi pe urmă Dorsia este un local mult prea şic pentru el. Vreau să-l fac să *îndure* cina respectivă; să nu-i fie îngăduită plăcerea de a se pierde cu privirile după nişte bucăţele bune care se îndreaptă spre Nell's; să mergem undeva unde toaleta să aibă un supraveghetor, ca să fie nevoit să găsească o metodă dureros de subtilă pentru a-şi face numărul cu cocaina, fiindcă sînt convins c-a ajuns deja la dependenţă cronică. Îi întind *Zagat*-ul lui Jean şi-o rog să găsească restaurantul cel mai scump din Manhattan. Ea mi-a făcut rezervarea de la ora nouă la Quilted Giraffe.

— Nu e deloc bine la Sandstone[1], îi spun eu lui Sean în după-amiaza asta, pe la ora patru.

Fratele meu stă la hotelul Carlyle, în apartamentul tatălui nostru. În fundal se aude răcnind muzica de la MTV şi un număr de voci care strigă peste tot vacarmul. Mi se pare că aud şiroind şi duşul.

— Şi de ce, mă rog?! întreabă Sean. Mama şi-a mîncat perna?! Ce e?!

— Cred c-ar trebui să ne vedem la cină, zic eu.

— Dominique, las-o mai moale, zice el, după care pune mîna peste microfon şi bombăne ceva înfundat.

— Alo, Sean?! Ce s-a-ntîmplat?! întreb eu.

— Te sun eu, zice Sean şi-mi închide.

Întîmplarea face că-mi place şi mie cravata pe care i-am cumpărat-o lui Sean săptămîna trecută de la Paul Smith şi m-am hotărît să nu i-o mai dau –

deşi ideea că dobitocul s-ar putea, de pildă, spînzura cu ea îmi provoacă o mare plăcere. Ba chiar mă hotărăsc s-o port eu însumi diseară la Quilted Giraffe. În loc de cravată, o să-i fac cadou un ceas de mînă Casio QD-150 cu tastare rapidă, o combinaţie de ceas, calculator şi bază de date, care formează numerele de telefon prin impulsuri sonore dacă este ţinut în faţa unui microfon şi înmagazinează pînă la cincizeci de nume şi numere. M-apucă şi rîsul în timp ce aşez acest cadou inutil înapoi în cutia lui, fiindcă mă gîndesc că Sean nu are cincizeci de cunoştinţe. Nici n-ar putea numi cincizeci de persoane. Emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineaţă a fost despre salatele combinate.

Sean mă sună la ora cinci de la clubul Racquet şi-mi spune să ne întîlnim mai pe seară la Dorsia. Tocmai a vorbit cu Brin, cu proprietarul, şi a rezervat o masă pentru ora nouă. În mintea mea se instalează un haos: nu mai ştiu ce să cred şi cum să mă simt. Emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineaţă a fost despre salatele combinate.

Mai tîrziu, la Dorsia, la nouă treizeci: Sean întîrzie o jumătate de oră. Şeful de sală refuză să mă conducă pe mine la masă pînă nu soseşte fratele meu. Temerile mele cele mai negre se adeveresc: un separeu clasa-ntîi, situat faţă în faţă cu barul, stă singur şi părăsit, aşteptîndu-l pe Sean să-l gratuleze cu prezenţa lui. Furia mea nu se dezlănţuie, nu încă, datorită unei pastile de Xanax şi a unui pahar de Absolut cu gheaţă. În timp ce trag o pişare la toaleta bărbaţilor, observ o crăpătură subţire ca firul de păr deasupra manetei de tras apa de la pisoar şi mă gîndesc: dacă s-ar întîmpla să dispar în crăpătura asta, să mă miniaturizez nu ştiu cum şi să-mi fac vînt pe-acolo, mai mult ca sigur că nimeni nu ar observa că am dispărut. Nimănui… nu… i-ar… păsa… Ba chiar unii, dacă ar observa totuşi absenţa mea, s-ar simţi poate – într-un mod bizar, greu de definit – uşuraţi. E-adevărat: lumea s-ar descurca mai bine dacă unii oameni ar dispărea. Vieţile noastre *nu* sînt interconectate – teoria asta e-un rahat. Unii oameni

chiar nu au de ce să mai stea printre noi. Pe bune, uite, unul dintre ei, frate-meu Sean, s-a aşezat deja în separeul pe care l-a rezervat cînd ies eu din toaleta bărbaţilor, după ce am telefonat la mine acasă şi mi-am verificat mesajele (Evelyn cu sinuciderea ei, Courtney vrea să-şi ia un cîine chow, Luis mi-a propus o cină pentru joi). Sean fumează deja ţigară de la ţigară, iar eu îmi spun în sinea mea: La dracu', de ce n-am cerut eu o masă la nefumători?! Dă mîna cu şeful de sală în momentul în care eu ajung la masă, dar nu se oboseşte să facă prezentările. Eu mă aşez şi dau din cap. Sean dă şi el din cap, fiindcă tocmai a comandat o sticlă de şampanie Cristal, ştiind că eu plătesc, ba chiar ştiind, sînt convins, că eu ştiu că el nu bea şampanie.

Sean, care are acum douăzeci şi trei de ani, a plecat în Europa toamna trecută – cel puţin aşa mi-a spus Charles Conroy că i-a spus Sean lui – şi cu toate că Charles a primit, într-adevăr, o notă de plată substanţială de la hotelul Plaza Athénée din Paris, semnătura de pe chitanţe nu se potrivea cu semnătura lui Sean, aşa că nimeni nu poate şti cît timp a stat Sean de fapt în Franţa şi nici dacă a fost cîtuşi de puţin pe-acolo. După asta a hălăduit de colo colo şi într-un tîrziu s-a reînscris la Camden pentru vreo trei săptămîni. Acum este în Manhattan şi are de gînd s-o ia din loc spre Palm Beach, spre New Orleans – nu ştiu. După cum era de aşteptat, în seara asta pendulează între lipsă de chef şi o aroganţă susţinută. Plus că, acum observ, a început să-şi penseze sprîncenele, nu mai are una singură, ci două. Simt un imbold de nestăpînit să-i spun treaba asta, pe care nu mi-l pot controla decît strîngînd mîna stîngă pumn atît de tare, încît îmi rănesc singur pielea de pe faţa palmei, iar bicepsul braţului meu stîng se umflă atît de mult, încît stă să-mi sfîşie mîneca de la costumul Armani de pînză pe care mi l-am pus.

— Ei, deci îţi place localul ăsta?! mă întreabă Sean, rînjind.

— E… preferatul meu, glumesc eu cu dinţii încleştaţi.

— Hai să comandăm, zice el fără să se uite la mine, făcînd semn unei bucăţele bune, care ne aduce două meniuri şi o listă de vinuri, zîmbindu-i ademenitor lui Sean – dar el o ignoră total. Eu deschid meniul şi constat – fir-ar al dracului – că preţurile nu-s calculate pe variante de meniuri, ceea ce înseamnă că Sean comandă homar cu caviar şi colţunaşi cu piersici ca aperitiv şi homar afumat cu sos de căpşuni ca antreu – adică primele două pe lista celor mai scumpe feluri din meniu. Eu comand *sashimi* de prepeliţă cu brioşă gratinată şi pui de crabi cu jeleu de struguri. O altă bucăţică bună desface sticla de şampanie Cristal şi o toarnă în pahare de cristal fără picior, ceea ce te pomeneşti că trece drept şic. După ce pleacă, Sean observă că eu mă uit lung la el, cu un aer vag dezaprobator.

— Ce?! mă întreabă el.

— Nimic, zic eu.

— Ce… vrei… de la mine… Patrick?! întreabă el, tărăgănînd cuvintele ca să mă enerveze.

— Începi cu homar? Şi-asta ca antreu?!

— Şi ce-ai vrea să comand?! Cartofi prăjiţi Pringle ca aperitiv?!

— *Două* rînduri de homar?!

— Uite, pliculeţele astea de chibrituri sînt mai mari decît porţia de homar pe care-o servesc ăştia aici, zice el. Plus că nu mi-e chiar atît de foame.

— Cu-atît mai mult.

— O să-ţi trimit scuzele mele prin fax.

— Şi totuşi, Sean….

— Rock’n’roll…[2]

— Ştiu, ştiu, te suceşti, te-nvîrteşti, te descurci, corect?! zic eu, ridicînd o mînă în sus, în timp ce cu mîna cealaltă duc la gură paharul de şampanie.

Mă întreb dacă nu cumva nu e prea tîrziu să chem o chelneriţă şi s-o rog să ne-aducă o felie de tort cu o lumînare-nfiptă-n ea – numai ca să-l fac să se simtă ca un căcat, ca să-l pun pe idiotu’ ăsta micu’ la locul lui. În loc de asta, pun jos paharul şi-l întreb:

— Auzi, deci… aoleu, Doamne! – trag aer în piept şi cu mare efort reuşesc să scot din mine: Ce-ai

făcut azi?!

— Am jucat squash cu Richard Lindquist, ridică el din umeri. Mi-am cumpărat un smoching.

— Nicholas Leigh şi Charles Conroy vor să ştie dacă te duci la Hamptons vara asta.

— Dacă pot să nu, nu, zice el, ridicînd iarăşi din umeri.

O fată blondă care ar putea ilustra perfecţiunea fizică – ţîţe mari, un program de la *Mizerabilii* într-o mînă –, îmbrăcată cu o rochie lungă de seară Michael Kors din jerseu mat cu vîscoză, de la Bergdorf Goodman, pantofi Manolo Blahnik şi cercei-candelabru auriţi Ricardo Siberno, se opreşte să-l salute pe Sean; eu unul aş fute-o pe fata asta, dar fratele meu ignoră cu desăvîrşire atitudinea ei de vino-ncoace şi omite din nou să mă prezinte. Cu toate că Sean se comportă mai mult decît grosolan în prezenţa ei, fata pleacă totuşi zîmbind şi zice, ridicînd o mînă înmănuşată:

— Ne găseşti la Mortimer's. Pe mai tîrziu…

Sean dă din cap, uitîndu-se ţintă la paharul meu de apă, după care face semn unui chelner şi comandă un whisky simplu.

— Cine era fata?! întreb eu.

— O păsă oarecare de la colegiul Stephens.

— Tu de unde-o cunoşti?!

— De la M.K., de la biliard, ridică el din umeri.

— O fi lucrînd la Du Pont?! întreb eu.

— De ce?! Vrei numărul ei de telefon?!

— Nu. Voiam doar să ştiu dacă o fi lucrînd la Du Pont.

— O fi – nu ştiu, zice Sean şi-şi aprinde încă o ţigară, marca Parliament, cu o brichetă care pare a fi de aur de optsprezece carate, de la Tiffany's, după care adaugă: O fi prietenă cu careva care lucrează la Du Pont.

Eu stau şi mă gîndesc la motivele pentru care stau eu în clipa asta, în seara asta, cu Sean la Dorsia şi nu-mi vine în minte nici unul. Prin faţa ochilor mi se perindă mereu, la nesfîrşit, acelaşi zero. După ce terminăm de mîncat – adevărul este că mîncarea o fi

puţină, dar e foarte bună, iar Sean nici nu se atinge de ea –, îl anunţ că trebuie să mă întîlnesc cu Andrea Rothmere la Nell's şi că el, dacă vrea şi desert sau espresso, să comande acum, fiindcă eu pînă la miezul nopţii trebuie să ajung în centru.

— Care-i graba?! mă întreabă el. Nell's nu mai e cine ştie ce.

— Mă rog… mă poticnesc eu, dar îmi recapăt controlul imediat: …ne întîlnim acolo şi de-acolo mergem la… – caut de zor în mintea mea şi mă opresc undeva la întîmplare: …la Chernoble.

Şi mai iau o înghiţitură de şampanie din paharul de cristal.

— Mare plictiseală. Da' plictiseală, nu glumă, zice el, rotindu-şi privirile peste sală.

— Sau la Contraclub East. Nu mai ţin minte.

— Fîsîit. Epocă de piatră. Preistorie, rîde Sean pe un ton cinic.

Urmează o pauză tensionată.

— De unde ştii tu?! îl întreb eu.

— Te suceşti, te-nvîrteşti, ridică el din umeri. Te descurci.

— Bine, Sean, da' tu unde mergi?!

— La Petty's, vine răspunsul dintr-o suflare.

— A, da… îmi şoptesc eu în bărbie. Am uitat că s-a şi deschis.

Sean fluieră ceva şi-şi aprinde o ţigară.

— Mergem la o petrecere pe care-o dă Donald Trump, mint eu.

— Mare scofală. Nu se poate mai mare scofală – el.

— Donald e-un tip simpatic. Ai face bine să-l cunoşti, zic eu. Dacă vrei… te… prezint eu.

— Zău?! întreabă Sean pe un ton poate interesat, poate nu.

— Da, de ce nu?! zic eu şi în sinea mea: Vezi să nu!

Îmi fac socoteala: pînă primesc nota de plată… să vedem cît o fi… o achit, iau un taxi pînă la mine-acasă, pîn-atunci o să fie aproape miezul nopţii şi n-o să mai am timp să returnez casetele video de ieri,

deci dacă nu mă mai opresc la mine, o să am suficient timp să intru să mai închiriez altă casetă, deşi parcă scria pe cardul meu de client că nu pot lua mai mult de trei casete o dată?! Păi, dacă noaptea trecută am luat numai două (*Trupul numărul doi* şi *Blondă, excitată, moartă*), înseamnă că *pot* să mai iau încă una, deşi parcă eram prins şi în programul „Cercul de Aur“ pentru abonaţi, care zice că dacă am plătit în ultimele şase luni cel puţin o mie de dolari, atunci am voie să închiriez cîte casete vreau eu în oricare noapte… Dar nu ştiu, dacă încă le mai am la mine pe-astea două o fi însemnînd că nu mai pot să iau altele, cu sau fără „Cercul de Aur“, pînă nu le restitui pe cele două sau…

— Damien[3]. Eşti un Damien – parcă aşa ceva îl aud pe Sean bombănind.

— Ce-ai spus?! zic eu, ridicînd ochii. Nu te-am auzit.

— Frumos bronzat, oftează el. Am zis că eşti frumos bronzat.

— A… zic eu, nedumerit în continuare de chestia cu casetele video, şi-mi cobor privirile… unde altundeva?! în poală. Ăăă, mulţumesc.

— Te suceşti, te-nvîrteşti, zice el şi-şi stinge ţigara în scrumiera de cristal.

Fumul se ridică şi se risipeşte. Sean ştie că eu ştiu că el ar putea obţine intrarea la Petty’s, noul club Norman Prager de pe Strada 59, dar eu nu am de gînd să-l rog, iar el nu are de gînd să se ofere. Eu îmi pun cardul de credit American Express Platinum pe nota de plată. Ochii lui Sean s-au lipit de-o bucăţică bună de lîngă bar, îmbrăcată cu o rochie Thierry Mugler din jerseu de lînă şi cu o eşarfă Claude Montana la gît, care bea dintr-un pahar de şampanie. Cînd vine chelneriţa să ia nota de plată şi cardul, eu scutur din cap către ea să nu. Într-un tîrziu Sean îşi coboară privirile pentru o clipă, poate chiar două, spre cardul de credit, aşa că acum îi fac semn chelneriţei că poate veni să-l ia.

1. Este vorba de azilul de la Sandstone Heights, Kansas.

2. Termenul propriu-zis *rock'n'roll*, de fapt *rock-and-roll* (textual: „sucește și-nvîrtește"), a fost formulat pentru prima oară în 1951 de către Alan Freed, un disk-jockey din Cleveland, care a parafrazat un vers din cîntecul *My Baby Rocks Me with a Steady Roll* („Iubita mea mă suceşte şi mă-nvîrteşte-ntruna").

3. Erou de benzi desenate şi filme de animaţie.

Un prînz cu Bethany

Astăzi mă-ntîlnesc cu Bethany să luăm prînzul la Vanities, noul bistro Evan Kiley din Tribeca, şi cu toate c-am făcut exerciţii azi-dimineaţă timp de două ore, ba chiar am ridicat nişte greutăţi şi la mine în birou înainte de prînz, tot mă simt extrem de nervos. Mi-e greu să pun degetul pe un motiv anume, dar am restrîns aria de căutare la două posibile răspunsuri: ori mă tem de respingere (deşi nici eu nu pot înţelege de ce – doar ea m-a sunat pe mine, ea vrea să mă vadă pe mine, ea vrea să ia prînzul cu mine, ea vrea să se fută cu mine din nou), ori, dacă nu, s-ar putea să fie ceva legat de noua spumă de păr italienească la care m-am oprit şi care, cu toate că-mi face părul să arate mai plin şi miroase frumos, totuşi îmi creează o senzaţie de lipicios şi un disconfort pe care-l pot pune cu uşurinţă pe seama nervozităţii mele. Ca să nu rămînem fără subiecte de conversaţie la prînzul ăsta, am încercat să citesc un volum de povestiri apărut recent, intitulat *Wok*, pe care l-am cumpărat aseară de la Barnes & Noble fiindcă autorul, un june, a fost prezentat de curînd la rubrica „Lecturi în diagonală“ din *New York Magazine*, dar cum fiecare povestire începea cu formula „Cînd luna se iveşte în faţa ochilor tăi ca un blat mare de pizza“, n-am avut ce face şi am pus cărţulia respectivă pe raftul meu de cărţi, mi-am turnat un J&B cu gheaţă şi am luat două pastile de Xanax ca să-mi revin după atîta efort. Drept compensaţie pentru asta, pînă să adorm, am scris un poem dedicat lui Bethany şi mi-a luat mult timp, ceea ce m-a surprins, pentru că eu îi tot scriam poeme lungi şi sumbre pe vremea cînd eram la Harvard, înainte să ne despărţim. Doamne, mă gîndesc eu în timp ce intru la Vanities cu doar cincisprezece minute întîrziere, sper că nu s-a cuplat pînă la urmă cu căcănarul ăla tîmpit de Robert Hall. Trec prin faţa unei oglinzi atîrnate deasupra barului, în drum spre masa la care sînt condus, şi mă uit la cum arăt. Spuma pare a se prezenta bine. Tema de

azi-dimineaţă la emisiunea Patriciei Winters a fost „S-a făcut oare cinic Patrick Swayze sau nu?“

În timp ce mă apropii de masă mergînd pe urmele şefului de sală (toată chestia se întîmplă cu încetinitorul), nu pot să nu mă opresc la un moment dat. Bethany nu stă cu faţa spre mine şi nu-i văd decît ceafa dezgolită, fiindcă părul ei castaniu este răsucit în sus şi prins într-un coc, iar cînd se întoarce să privească pe fereastră, eu o zăresc numai din semiprofil, pentru o clipă: arată exact ca un fotomodel. Este îmbrăcată cu o bluză din mătase croşetată şi fustă de satin cu crinolină. În faţa ei, pe masă, tronează o poşetă Paloma Picasso din piele de căprioară de culoare verde vînător, cu întărituri din fier forjat. Lîngă poşetă este o sticlă de apă San Pellegrino. Bethany se uită la ceas. Perechea de lîngă separeul nostru fumează, aşa că eu, după ce mă aplec pe la spatele lui Bethany şi o sărut pe obraz ca să-i fac o surpriză, îi spun foarte calm şefului de sală să ne mute la nefumători. Îi spun treaba asta pe un ton discret, dar suficient de tare pentru ca dependenţii ăştia de nicotină să m-audă şi poate, cine ştie?!, să se simtă cîtuşi de puţin jenaţi de meteahna lor scîrboasă.

— Ei?! – întreb eu, stînd în picioare lîngă masă, cu braţele încrucişate şi bătînd din picior a nerăbdare.

— Mă tem că nu avem o secţiune de nefumători, domnule, mă informează şeful de sală.

Renunţ să mai bat din picior şi-mi rotesc privirile încet peste tot restaurantul, tot bistroul de fapt, întrebîndu-mă în sinea mea cum îmi stă părul, şi brusc regret că am schimbat spuma, fiindcă de cînd mi-am văzut părul ultima oară, adică în urmă cu cîteva secunde, parcă mi-l simt altfel, parcă forma părului meu s-a modificat cine ştie cum pe drumul de la bar pînă la masă. Un acces de greaţă mă cuprinde încet-încet, ca un val cald, şi nu reuşesc să-l domin, dar din moment ce eu în realitate visez toate astea, reuşesc în schimb să-l întreb pe şeful de sală:

— Cu alte cuvinte, nu aveţi o secţiune în care să nu se fumeze?! Asta vreţi să spuneţi?!

— Da, domnule, zice şeful de sală, un tip ceva mai tînăr decît mine, cu o mutră de poponar inocent – vreun actor, ceva, mai mult ca sigur –, apoi adaugă: Îmi pare rău, domnule.

— Mă rog, asta e foarte… interesant, zic eu. Atunci pot s-accept.

După care duc mîna la buzunarul de la spate ca să-mi scot portofelul din piele de gazelă şi bag oarecum forţat o bancnotă de douăzeci de dolari în mîna strînsă pumn, dar moale, a şefului de sală. Tipul se uită la bancnotă nedumerit, îmi şopteşte un „mulţumesc“ pierdut şi pleacă stupefiat.

— Nu, eu îţi mulţumesc dumitale, strig eu în urma lui şi iau loc de partea cealaltă a mesei faţă de Bethany, dînd politicos din cap către perechea de lîngă noi.

Deşi încerc să n-o bag în seamă atît de mult cît îmi îngăduie eticheta, nu reuşesc: Bethany arată absolut uimitor, exact ca un fotomodel. În mintea mea totul e confuz. Sînt încordat la maximum. Idei romantice, porniri febrile…

— Tu nu fumai la Harvard?! – este primul lucru pe care mi-l spune.

— Trabucuri, zic eu. Numai trabucuri.

— Aha, zice ea.

— Dar m-am lăsat şi de ele, mint eu, respirînd greu şi strîngîndu-mi palmele una de alta.

— E foarte bine, zice ea, dînd din cap.

— Auzi, ai avut probleme ca să obţii rezervarea?! întreb eu şi uite că *tremur*, fire-aş al dracului.

Îmi pun mîinile pe masă ca un nătărău, sperînd că sub privirile ei atente n-or să mai îmi tremure.

— Aici nu e nevoie de rezervare, Patrick, zice Bethany pe un ton de consolare şi întinde o mînă şi o pune peste o mînă de-a mea. Calmează-te. Arăţi ca un sălbatic.

— Sînt clam – pardon, *calm*, zic eu şi trag aer adînc în piept, încercînd să zîmbesc, după care, involuntar, nu pot să mă stăpînesc şi-o întreb: Cum îmi stă părul?!

— Foarte bine-ţi stă părul, zice ea. Ş-ş-şt, e-n regulă…

— Bine, gata, m-am liniştit – şi încerc să-i zîmbesc din nou, dar precis că nu-mi iese de fapt decît o grimasă.

După o scurtă perioadă de tăcere, Bethany comentează:

— Frumos costumul tău. Henry Stuart?!

— Nu, zic eu ofensat, mîngîindu-mi reverul. Garrick Anderson.

— E foarte frumos, zice ea, după care, sincer îngrijorată, mă-ntreabă: Tu te simţi bine, Patrick?! Ai avut un… un spasm.

— Ştii, sînt frînt. Abia m-am întors de la Washington. Am venit cu avionul lui Trump azi-dimineaţă, îi spun eu dintr-o singură suflare, fără să pot s-o privesc în ochi. A fost nemaipomenit. Şi serviciul – fabulos, nu alta. Trebuie să beau ceva.

Bethany zîmbeşte amuzată şi o simt că mă studiază perfid.

— Serios?! mă întreabă ea oarecum – am impresia – condescendent.

— Da, zic eu, care încă nu pot să mă uit la ea şi numai cu eforturi nebănuite reuşesc să-mi despăturesc şervetul să mi-l aşez peste genunchi, să-l aranjez cum trebuie, şi-mi fac de lucru cu paharul de vin, rugîndu-mă să vină un chelner. Tăcerea care urmează face să-mi bubuie urechile. Zic: Ei, deci te-ai uitat la Patty Winters azi-dimineaţă?!

— Nu, am ieşit să alerg, zice ea, aplecîndu-se spre mine. A fost despre Michael J. Fox, este?!

— Nu, precizez eu. A fost despre Patrick Swayze.

— Hai, nu zău?! exclamă ea şi adaugă: Cine le mai ţine şirul?! Eşti sigur?!

— Da. Despre Patrick Swayze. Sînt sigur.

— Şi cum a fost?!

— Mă rog, a fost foarte interesant, îi spun eu, trăgînd aer în piept. A fost ca un fel de dezbatere, dacă tipul a devenit un cinic sau nu.

— Şi tu crezi c-a devenit?! întreabă ea, zîmbind în continuare.

— Mă rog… nu. Nu sînt sigur, comentez eu nervos. E interesantă întrebarea. Problema asta nu s-a pus pîn-acuma propriu-zis. Adică după *Dirty Dancing* nu cred că era cazul, dar după *Tiger Warsaw* nu mai ştiu nici eu ce să zic. Poate c-am luat-o eu razna, dar mi s-a părut că detectez la el un fel de amărăciune. Nu sînt sigur.

Bethany se uită la mine cu aceeaşi expresie a feţei.

— A, uite c-am uitat, zic eu, băgînd mîna în buzunar. Ţi-am scris o poezie. Uite-aici – şi-i întind foaia de hîrtie. Mă simt rău, mă simt frînt, mă simt chinuit, sînt efectiv la limită.

— Vai, Patrick, zîmbeşte ea. Ce drăguţ din partea ta.

— Mă rog, ştii cum e… zic eu, lăsînd ochii timid în jos.

Bethany ia foaia de hîrtie şi o desface.

— Citeşte-o, o îndemn eu plin de entuziasm.

Ea îşi aruncă peste foaie o privire întrebătoare, mirată, piezişă, după care o întoarce să vadă dacă mai scrie ceva şi pe dos. În sinea ei înţelege că este vorba de ceva scurt şi se mai uită încă o dată la cuvintele scrise, mîzgălite cu roşu în partea de sus a foii.

— E ca un fel de haiku, vezi?! zic eu. Haide, citeşte-o.

Ea îşi drege glasul şi începe să citească ezitant, încet, poticnindu-se de multe ori:

— „Bietul cioroi de pe perete. Ia uite-l…“ – şi face o pauză, pe urmă se uită mijindu-şi ochii la foaia de hîrtie şi trece mai departe ezitant: „Uite-l pe bietul cioroi. Uite-l pe bietul cioroi de… pe… perete…“ – şi se opreşte din nou, se poticneşte, se uită la mine încurcată, apoi din nou la foaia de hîrtie.

— Zi mai departe, îi spun eu, uitîndu-mă după un chelner. Zi pînă la capăt.

Ea îşi drege glasul din nou şi, căscînd ochii mari către foaia de hîrtie, încearcă să citească restul

poeziei cu o voce mai joasă decît o şoaptă:

— „Fute-l… Fute-l pe cioroiul de pe perete…“ – şi se poticneşte din nou, după care citeşte şi ultima propoziţie, oftînd din greu: „Este-un… negru… de… debil…“?!

Cei doi de la masa de-alături şi-au întors capetele încet şi se uită cu ochii mari la noi. Bărbatul pare oripilat, femeia are şi ea o expresie de groază pe faţă. Eu mă uit fix la ea, mă uit urît, pînă o fac să se uite dracului înapoi la salata aia.

— Măi, Patrick… zice Bethany, tuşind din nou şi încercînd să zîmbească în timp ce-mi restituie hîrtia.

— Da?! zic eu. Ce zici?!

— Văd căăă… – şi se opreşte gînditoare – … simţul tău de… nedreptate socială este… – şi-şi drege glasul din nou, uitîndu-se-n jos – …intact şi la locul lui.

Eu iau foaia de hîrtie din mîna ei, o împăturesc şi mi-o bag în buzunar, străduindu-mă să-i arăt o figură serioasă şi stînd perfect drept, ca să nu mă suspecteze că am ceva de ascuns. Chelnerul vine în sfîrşit la masa noastră. Eu îl întreb ce mărci de bere ne poate servi.

— Heineken, Budweiser, Amstel Light, recită el.

— Da?! întreb eu cu ochii aţintiţi la Bethany, făcîndu-i semn cu mîna să continue.

— Astea-s… ăăă… toate, domnule, zice el.

— N-aveţi Corona?! Kirin?! Grolsch?! Morretti?! întreb eu nedumerit şi iritat.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu avem, zice el precaut. Atîta: Heineken, Budweiser, Amstel Light…

— Asta-i nebunie, oftez eu. Atunci vreau un J&B cu gheaţă. Ba nu, un cocteil cu Absolut. Ba nu, un J&B simplu.

— Iar eu vreau înc-o sticlă de apă San Pellegrino, adaugă Bethany.

— Şi eu vreau la fel, adaug eu grăbit, fiindcă piciorul îmi sare în sus pe sub masă şi nu mi-l pot controla.

— Bine… Doriţi să vă spun care sînt specialităţile?! întreabă chelnerul.

— Fără îndoială, mă stropşesc eu, după care, mult mai calm, zîmbesc liniştitor către Bethany.

— Sînteţi sigur?! rîde chelnerul.

— Te *rog*, zic eu, deloc amuzat, studiind meniul.

— Ca aperitive am roşii uscate la soare şi caviar auriu cu ardei gras mexican şi mai am supă proaspătă de andive…

— O clipă, o clipă, opreşte-te… zic eu, ridicînd o mînă ca să-l opresc. Stai aşa un moment.

— Da, domnule?! întreabă el nedumerit.

— *Dumneata* ai toate astea?! Vrei să spui că restaurantul le are, îl pun eu la punct. Dumneata n-ai nici o roşie uscată la soare. Restaurantul o fi avînd. Dumneata n-ai ardei graşi mexicani. Restaurantul îi are. Aşa că fii bun şi precizează.

Chelnerul se uită stupefiat la Bethany, care depăşeşte momentul penibil cu eleganţă, întrebîndu-l:

— Ei, şi supa asta de andive cum se serveşte?!

— Ăăă… rece, zice chelnerul, fără să-şi fi revenit cu totul după izbucnirea mea, dar conştient că are de-a face cu cineva ca o coardă foarte, foarte întinsă, aşa că se opreşte din nou şi ezită.

— Zi mai departe, îl îndemn eu. Te rog, zi mai departe.

— Se serveşte rece, reia el de unde rămăsese. Iar ca antreuri avem somn cu felii de mango şi sandvici de brioşă cu somon roşu, sirop de arţar şi… – şi se uită mai bine pe carnetul lui – …bumbac.

— Mmm, sună apetisant… Bumbac, mmm… zic eu, frecîndu-mi mîinile de nerăbdare. Bethany?!

— Eu vreau salată mexicană cu praz şi măcriş, zice Bethany. Şi andive cu… sos de alune.

— Şi domnul?! întreabă chelnerul cu precauţie.

— Eu vreau… – şi mă opresc şi mă uit de sus în jos peste meniu. Vreau calamar cu sîmburi de pin şi, dacă se poate, să-mi aduci o felie de brînză de capră, de *şevră*[1] – şi arunc o privire scurtă spre Bethany, ca

să văd dacă se strîmbă la pronunţia mea greşită – cu asta şi cu nişte… da, cu nişte sos picant pe de-alături.

Chelnerul dă din cap şi pleacă. Bethany şi cu mine rămînem singuri.

— Ei… zîmbeşte ea, pe urmă observă că masa are un vag tremur. Ce… ce-ai păţit la picior?!

— La picior?! A… şi mă uit la piciorul meu pe sub masă, după care din nou la ea. E din cauza… muzicii. Îmi place muzica foarte mult. Muzica asta care cîntă.

— Ce muzică este?! zice ea, întorcîndu-şi capul într-o parte şi străduindu-se să prindă cîteva măsuri din varianta Muzak de muzică New Age care se aude dinspre difuzoarele atîrnate deasupra barului, sub tavan.

— Esteee… cred că e Belinda Carlisle, încerc eu să ghicesc. Nu sînt sigur.

— Dar… dă să spună ea, dar renunţă: Nu, n-are importanţă.

— Dar ce anume?! – eu.

— Dar eu n-aud nici un cîntat, zîmbeşte Bethany şi lasă ochii în jos ruşinată.

Eu îmi ţin piciorul cu amîndouă mîinile şi mă prefac că ascult.

— Păi, e un cîntec de-al ei, zic eu, apoi adaug neconvins: Cred că se cheamă *Heaven Is a Place on Earth* („Raiul este un loc de pe Pămînt“). Ştii care este.

— Auzi, zice ea, ai fost la vreun concert de curînd?!

— Nu, zic eu şi-mi pare rău că a trebuit să se oprească, dintre toate subiectele, tocmai la ăsta. Mie nu-mi place muzica *live*.

— Muzica *live*?! se miră ea, se încruntă şi mai ia o gură de apă San Pellegrino.

— Păi, da. Ştii şi tu. Cum sînt formaţiile, încerc eu să explic şi-mi dau seama din expresia de pe faţa ei că spun exact ce n-ar trebui să spun. A, pardon, am uitat. Am fost la U2.

— Şi cum ţi s-au părut?! întreabă ea. Mie compact-discul mi-a plăcut teribil.

— Au fost grozavi. Absolut grozavi. Absolut… şi mă opresc, neştiind ce să mai spun. Bethany ridică din sprîncene curioasă, vrînd să ştie mai multe. Zic: Absolut… irlandezi.

— Eu am auzit că sînt într-adevăr buni *live*, zice ea şi simpla ei voce capătă nişte inflexiuni parcă uşor muzicale. Ce altceva-ţi mai place?!

— A, ştii şi tu, zic eu, sută la sută blocat. The Kingsmen. *Louie, Louie*[2]. Chestii de genul ăsta.

— Hi, hi, Patrick… zice ea, plimbîndu-şi privirile peste fiecare colţişor al feţei mele.

— Ce?! intru eu în panică, ducînd mîna imediat la păr. Ce, mi-am pus prea multă spumă?! Nu-ţi plac The Kingsmen?!

— Nu, rîde Bethany. Numai că nu-mi aduc aminte de tine atît de bronzat cînd eram la şcoală.

— Ei, şi pe-atunci eram bronzat, nu?! întreb eu. Că doar nu eram ceva gen Fantoma Casper, ce naiba?! – şi-mi pun cotul pe masă, încordez bicepsul şi-i fac semn să-mi pipăie muşchiul. După ce ea mi-l atinge fără nici o tragere de inimă, eu îmi reiau tirul: Şi chiar nu eram atît de bronzat pe vremuri la Harvard?! – o întreb pe un ton cît glumeţ, cît îngrijorat, dar de fapt îngrijorat.

— Nu, nu, rîde ea. Erai fără îndoială un George Hamilton al promoţiei ’84.

— Mulţumesc, îi spun eu satisfăcut.

Chelnerul ne aduce băuturile: două sticle de apă San Pellegrino. Scena doi.

— Deci tu acuma eşti la Mill… de pe mal? La Tafta[3]? Cum îi zice?! întreb eu.

Trupul ei, culoarea pielii ei par consistente şi rozalii.

— La Milbank Tweed, precizează ea. Acolo lucrez.

— Mă rog, zic eu în timp ce storc o lămîie în paharul de apă. E minunat. Înseamnă că Dreptul pe care l-ai făcut şi-arată roadele cu prisosinţă.

— Şi tu eşti la… P&P?! întreabă ea.

— Da – eu.

Bethany dă din cap, vrea să spună ceva, se opreşte, cîntăreşte în sinea ei dacă se cuvine, apoi întreabă – totul în decurs de cîteva secunde:

— Dar familia ta nu deţine practic…

— Nu vreau să vorbesc despre treaba asta, i-o retez eu. Dar răspunsul este da, Bethany. Da.

— Şi tu lucrezi în continuare la P&P?! întreabă ea.

Parcă fiecare silabă rostită de ea este de sine stătătoare şi-mi explodează în cap ca o bombă sonoră.

— Da, zic eu, aruncînd priviri piezişe prin restaurant.

— Bine, dar… şi se opreşte nedumerită. Tatăl tău n-a…

— Ba da, bineînţeles, o întrerup eu. Ai luat vreodată *focaccia*[4] la Pooncakes?!

— Patrick! – ea.

— Da?! – eu.

— Ce-i cu tine?! – ea.

— Pur şi simplu nu vreau să vorbesc despre… şi mă opresc. …Despre serviciu.

— De ce nu?! întreabă ea.

— Pentru că-l detest, zic eu. Zău, pe bune, ai încercat pîn-acum să vezi cum e la Pooncakes?! Eu cred că Miller l-a subevaluat în *Times*.

— Patrick, zice ea, coborînd vocea, dacă te deranjează serviciul atît de mult, de ce nu renunţi la el?! Tu n-ai nevoie să lucrezi.

— Pentru că… – zic eu, uitîndu-mă fix în ochii ei – …vreau… să… mă… integrez…

După o lungă pauză, Bethany zîmbeşte:

— Am înţeles…

Urmează o altă pauză. Pe care însă eu o rup:

— Poţi să iei chestia asta ca pe o… să zicem, o nouă abordare a noţiunii de afacere, zic eu.

— Cît deee… – tărăgănează ea – …raţional… Cît de ăăă… – iar tărăgănează – …pragmatic…

Prînzul nostru trece prin mai multe ipostaze: de povară, de enigmă care se cere elucidată, de obstacol, şi pînă la urmă alunecă fără nici un efort în domeniul

apelor liniştite în care eu am ocazia să-mi fac numărul cu maximă dexteritate – inteligenţa mea salvatoare intervine şi-mi semnalează că este cazul să-mi dau seama cît de mult mă doreşte Bethany, dar eu mă ţin pe poziţii, nu mă dau pe mîna ei. Bethany se ţine şi ea pe poziţii, chiar dacă flirtează cu mine. Ea a făcut un pariu cu ea însăşi invitîndu-mă la acest prînz, iar eu mă simt cuprins de panică îndată după ce mi se aduce calmarul, fiindcă sînt convins că nu mi-aş mai reveni în simţiri dacă ea nu şi-ar cîştiga pariul. Alţi bărbaţi îşi întorc privirile spre ea în timp ce trec pe lîngă masa noastră. Uneori, ca să fiu mai interesant, eu îmi cobor vocea pînă la nivel de şoaptă. În mintea mea aud diverse lucruri: zgomot de fond, sunete curioase; gura ei se deschide, se închide, înghite lichide, zîmbeşte, mă înghite şi pe mine ca un magnet dat cu ruj de buze, vorbeşte despre ceva legat de faxuri – de două ori. Într-un tîrziu eu îmi comand un J&B cu gheaţă, pe urmă un coniac. Bethany cere un sorbet de nucă de cocos cu mentă. Eu îmi pun mîna pe mîna ei, îi iau mîna în mîna mea peste masă, ca un prieten bun ce sînt. Soarele se revarsă pe ferestrele de la Vanities. Restaurantul se goleşte, fiindcă este aproape ora trei. Bethany comandă un pahar de Chardonnay, pe urmă încă unul, pe urmă nota de plată. Este calmă şi liniştită şi totuşi ceva se întîmplă. Pulsul meu se ridică şi coboară. Se stabilizează pentru cîteva momente. Stau numai ochi şi urechi. Posibilităţile pe care mi le-am imaginat se precipită. Bethany îşi lasă ochii în jos, iar cînd îşi ridică din nou privirile spre mine, este rîndul meu să mi-i cobor.

— Ei, întreabă ea, şi tu te vezi cu cineva?!

— Viaţa mea este esenţialmente lipsită de complicaţii, zic eu meditativ, luat prin surprindere.

— Asta ce vrea să însemne?! întreabă ea.

Eu sorb din paharul de coniac şi zîmbesc secretos în mintea mea, o tachinez, jonglez cu speranţele ei, cu visele ei de a ne regăsi.

— Deci te vezi cu cineva, Patrick?! insistă ea. Haide, spune-mi.

— Da, zic eu mai mult pentru mine, gîndindu-mă la Evelyn.

— Cu cine?! o aud cum întreabă.

— Cu o sticlă foarte mare de antidepresiv Desyrel, zic eu pe un ton visător, cuprins de o teribilă tristeţe.

— Cu ce?! întreabă ea zîmbind, după care devine conştientă de ceva şi scutură din cap: Eu n-ar trebui să beau.

— Nu, de fapt nu mă văd cu nimeni, zic eu, schimbînd tonul brusc, şi mă lansez, oarecum împotriva voinţei mele: Ştii, de fapt cine se *vede* propriu-zis cu cine?! Ştii tu pe cineva care să se *vadă* efectiv cu altcineva?! Tu te-ai *văzut* vreodată cu mine?! Să te *vezi*?! Ce-nseamnă chestia asta?! Ha! Să te *vezi*?! Ha! Mie nu-mi intră-n cap! Ha! – şi-ncep să rîd.

După ce asistă la această ieşire, Bethany zice, dînd din cap:

— Presupun că există vreo logică-mbîrligată-n toată chestia asta.

După o lungă pauză, mi-e şi frică să-i pun eu ei întrebarea-cheie:

— Dar tu – tu te vezi cu cineva?!

Ea zîmbeşte mulţumită de sine şi, ţinînd în continuare ochii în jos, recunoaşte cu o sinceritate demnă de-o cauză mai bună:

— Mă rog, da, am un prieten şi…

— Pe cine?! – eu.

— Poftim?! zice ea, ridicîndu-şi ochii spre mine.

— Prietenul tău – cum îl cheamă?!

— Robert Hall. De ce?!

— De la Salomon Brothers?!

— Nu, e bucătar-şef.

— La Salomon Brothers?!

— Patrick, e bucătar-şef. Şi co-proprietar la restaurantul respectiv.

— Care dintre ele?!

— Are vreo importanţă?!

— Nu, serios, la care?! întreb eu, după care adaug dintr-o singură suflare: Ca să mi-l şterg din ghidul *Zagat*.

— Dorsia se numeşte, zice ea. Patrick, ţie nu ţi-e bine?!

Nu, nu mi-e bine: creierul îmi face explozie, iar stomacul îmi face implozie şi de-aici rezultă o reacţie spasmodico-acido-gastrică – stele şi planete, galaxii întregi de pălărioare minuscule de bucătari-şefi defilează prin faţa ochilor mei. Întrebarea următoare îmi iese ca un nod din gît:

— De ce Robert Hall?! De ce cu el?!

— Mă rog, nu ştiu, zice ea cu o voce din care se simte c-a băut. Probabil pentru că am douăzeci şi şapte de ani şi…

— Da?! Şi eu am la fel. Jumătate din Manhattan are la fel. Şi ce-i cu asta?! Nu-i o scuză ca să te măriţi cu Robert Hall.

— Să mă *mărit*?! exclamă ea, făcînd ochii mari şi bătînd în retragere. Am spus eu aşa ceva?!

— N-ai spus că te măriţi?!

— Nu, n-am spus, dar cine ştie?! şi ridică din umeri: Poate ajungem şi la asta.

— Forrr-midabil, zic eu.

— După cum ziceam, Patrick… – şi se uită la mine urît, dar oarecum în joacă, ceea ce mie-mi întoarce iar stomacul pe dos – …cred că ştii şi tu că, mă rog, timpul trece. Şi că ceasul ăla biologic nu tace… – adaugă ea, iar eu mă gîndesc: Doamne, după numai două pahare de Chardonnay, a ajuns să recunoască treaba asta?! Dumnezeule, ce categorie uşoară! – …iar eu vreau să fac copii.

— Cu Robert Hall?! întreb eu, neputînd crede ce aud. Ai putea foarte bine să-i faci şi cu căpitanul Lou Albano[5], Doamne iartă-mă! Bethany, zău că nu te înţeleg!

Bethany îşi ia şervetul în mîini, se uită în jos, pe urmă afară, pe trotuar, unde chelnerii aşază mesele pentru cină. La ei mă uit şi eu.

— De ce am senzaţia unei anumite ostilităţi din partea ta, Patrick?! întreabă ea în şoaptă, după care

soarbe din paharul cu vin.

— Poate pentru că *sînt* ostil, mă stropşesc eu. Poate pentru că simţi şi tu chestia asta.

— Doamne, Patrick, zice ea sincer întristată, căutîndu-mi privirea. Am crezut că tu şi Robert eraţi prieteni.

— Poftim?! zic eu. M-ai pierdut pe drum.

— Nu eraţi prieteni, tu şi Robert?!

— Eram?! zic eu neconvins după un moment de tăcere.

— Da, Patrick, eraţi.

— Robert Hall… Robert Hall… Robert Hall… şoptesc eu, ca şi cum aş căuta să-mi aduc aminte. Studentul ăla cu bursă?! Şeful nostru de grupă din ultimul an?! După încă puţin timp de gîndire, adaug: Ăla fără bărbie?!

— Nu, Patrick, zice ea. Celălalt Robert Hall…

— A, îl confund cu celălalt Robert Hall?! zic eu.

— Da, Patrick, zice Bethany exasperată.

Deşi în sinea mea simt nevoia să mă chircesc, închid ochii şi oftez:

— Robert Hall… Nu este cel cu părinţii care deţin jumătate din – să zicem – Washington?! Nu este cel care a fost – şi înghit în sec – căpitanul echipei de canotaj?! De un metru optzeci şi ceva?!

— Ba da, Patrick, zice ea. *Acel* Robert Hall…

— Bine, dar… şi mă opresc.

— Da… dar ce?! întreabă ea, parcă hotărîtă să aştepte un răspuns.

— Dar tipul era fetiţă, răbufnesc eu.

— Ba nu, Patrick, *nu* era, zice Bethany, vizibil ofensată.

— Ştiu sigur că era fetiţă, insist eu, dînd din cap.

— De unde ştii aşa sigur?! întreabă ea, cîtuşi de puţin amuzată.

— Pentru că-i lăsa pe băieţii de prin frăţii – nu şi pe cei din frăţia noastră, ce-i drept – să-l poştească pe la petreceri, să-l lege de mîini şi de picioare, chestii de-astea. Cel puţin eu unul asta am auzit, zic eu cu absolută sinceritate, după care, deşi nu m-am

simţit în viaţa mea mai umilit, îi mărturisesc: Ştii, Bethany, s-a oferit într-o zi să… ştii tu… să mi-o ia în gură. În… ăăă… secţia de Ştiinţe Sociale a bibliotecii.

— Dumnezeule mare! geme Bethany dezgustată. Unde-i nota aia de plată?!

— N-a fost dat afară Robert Hall pentru că şi-a făcut lucrarea de licenţă despre Babar?! Sau ceva gen Babar?! întreb eu. Despre Babar elefănţelul?! Ba mai mult – Doamne sfinte! –, elefănţelul *franţuz*?!

— Ce tot vorbeşti acolo?! zice ea.

— Ascultă-mă o clipă, zic eu. Nu s-a înscris la şcoala de administraţie Kellogg?! La Northwestern University, corect?!

— Pîn' la urmă s-a lăsat, zice ea fără să se uite la mine.

— Ascultă-mă, zic eu şi pun o mînă pe mîna ei.

Ea zvîcneşte şi-şi trage mîna înapoi.

— Robert Hall nu e fetiţă… încerc eu să zîmbesc.

— Pot să te-asigur de treaba asta, zice ea, parcă prea convinsă, ca şi cum ar zice: Cum poate cineva să-l vorbească de rău pe Robert Hall?!

În loc să-i spun „Hai, nu zău, scîrbă proastă şi credulă ce eşti", îi spun pe un ton de consolare:

— Sînt convins că poţi. După care: Povesteşte-mi despre el. Vreau să ştiu cum stau lucrurile între voi doi. Şi ca să închei, zîmbind, furios, plin de ură, îmi cer scuze: Te rog să mă ierţi.

Poate nu imediat, dar în cele din urmă Bethany lasă garda-n jos şi-mi zîmbeşte şi ea mie, iar eu o îndemn din nou:

— Mai spune-mi, după care adaug în şoaptă, numai pentru mine, etalînd pentru ea un zîmbet mai mult rînjet: Mi-ar plăcea să-ţi spintec păsărica.

De-acum Chardonnay-ul a înmuiat-o de tot, aşa că renunţă la precauţii şi vorbeşte liber. În timp ce ea îmi povesteşte despre trecutul ei recent, eu mă gîndesc la o mulţime de alte lucruri: aer, apă, cer, timp, un moment, un loc anume în care am vrut să-i arăt tot ce este frumos în lumea asta. N-am răbdare

să aştept după revelaţii, după noi începuturi, după evenimente care se petrec dincolo de raza mea vizuală imediată. O fătucă, o boboacă pe care am întîlnit-o într-un bar din Cambridge cînd eram în anul întîi la Harvard, mi-a spus la începutul toamnei respective că „Viaţa este plină de posibilităţi nelimitate“. Am făcut eforturi eroice ca să nu mă înec cu alunele pe care le ronţăiam la bere cînd a emanat din ea piatra asta filozofală ca de rinichi şi pur şi simplu am dat pe gît restul de sticlă de Heineken, am zîmbit şi mi-am concentrat toată atenţia pe jocul de săgeţele care se desfăşura într-un colţ. Oare mai e nevoie să spun că fata aceea nu a mai ajuns pînă în anul al doilea?! În iarna care a urmat trupul ei a fost găsit plutind la vale pe rîul Charles, decapitat, iar capul – atîrnat într-un copac de pe mal, cu părul înnodat de o creangă mai joasă, la cinci kilometri în amonte. La Harvard furiile mele erau mai puţin violente decît cele de-acum şi n-am nici un motiv să sper că dezgustul meu va dispărea – pur şi simplu *nu are cum*.

— Vai, Patrick, zice Bethany. Nu te-ai schimbat deloc. Şi nu ştiu dacă asta e bine sau e rău.

— Tu zi că-i bine – eu.

— De ce?! Chiar e bine?! întreabă ea, încruntîndu-se. Mai demult a fost bine?!

— Tu ai văzut numai o latură a personalităţii mele, zic eu. Cea de student.

— De amant?! întreabă ea cu o voce care-mi aminteşte de bunătatea omenească.

Mă uit la ea cu nişte ochi reci, străini. Pe stradă răsună ritmuri ca de salsa. Chelnerul ne aduce, în fine, nota de plată.

— Lasă-mă pe mine să plătesc, oftez eu.

— Nu, zice ea, desfăcîndu-şi poşeta. *Eu* te-am invitat.

— Dar eu am cardul de credit American Express Platinum, insist eu.

— Şi eu am, zice ea zîmbind.

Nu mai spun nimic, doar mă uit la ea cum îşi pune cardul pe tava pe care ne-a fost adusă nota de

plată. Mă aştept la convulsii violente în orice moment dacă nu mă ridic de pe scaun.

— Mişcarea de eliberare a femeilor. Uau! zîmbesc eu fără să mă las impresionat.

Afară, Bethany mă aşteaptă pe trotuar în timp ce eu stau la toaleta bărbaţilor şi-mi vomit tot prînzul, scuip calmarul nedigerat şi ceva mai puţin violaceu decît era în farfuria mea. Cînd ies şi eu în sfîrşit de la Vanities pe stradă, punîndu-mi ochelarii de soare Wayfarer şi mestecînd o gumă, îmi şoptesc ceva pentru mine însumi, după care o sărut pe Bethany pe obraz şi inventez, evident, altceva:

— Îmi pare rău c-a durat atîta. A trebuit să-mi sun avocatul.

— A, da?! se dă preocupată, scîrba naibii.

— E vorba de-un prieten de-al meu, ridic eu din umeri. Unul Bobby Chambers. E la-nchisoare. Cîţiva prieteni de-ai lui, mă rog, mai ales eu, încercăm să-i reinstrumentăm apărarea, zic eu, ridicînd iarăşi din umeri, după care sar la alt subiect. Auzi…

— Da?! întreabă ea zîmbind.

— E tîrziu. Nu mai am chef să mă-ntorc la birou, zic eu, uitîndu-mă la ceasul Rolex de la mînă. Soarele care a început să coboare se reflectă pentru o clipă din cadranul ceasului şi-o orbeşte pe Bethany. Ce-ar fi să vii pînă la mine-acasă?!

— Poftim?! rîde ea.

— Ce-ar fi să vii pînă la mine-acasă?! repet eu.

— Patrick… rîde Bethany cu subînţeles. Tu vorbeşti serios?!

— Am o sticlă de Pouilly-Fuissé *frapată*… Ei?! zic eu, ridicînd din sprîncene.

— Auzi, replica asta poate că ţinea la Harvard… – şi rîde, apoi continuă: …dar acum, că sîntem mai bătrîni şi… şi se opreşte.

— Şi… ce anume?! întreb eu.

— Şi n-ar fi trebuit să beau vinul ăla la prînz, zice ea din nou.

O luăm din loc împreună. Sînt treizeci şi opt de grade afară şi e irespirabil. Nu mai e zi şi nu e încă noapte. Cerul pare galben. Îi dau un dolar unui

cerşetor de la intersecţia dintre Duane şi Greenwich numai ca s-o impresionez pe Bethany.

— Auzi, haide, vino, îi spun eu din nou, aproape smiorcăindu-mă. Haide, vino cu mine.

— Nu pot, zice ea. Chiar dacă aerul condiţionat din biroul meu e stricat, nu pot. Aş vrea, dar nu pot.

— Hai, zău, vino, zic eu, apucînd-o cu o mînă pe după umeri şi strîngînd-o atîta cît s-o încurajez.

— Patrick, trebuie să mă-ntorc la serviciu, geme ea, protestînd fără tragere de inimă.

— Dar singură spui c-ai să te topeşti acolo, punctez eu.

— N-am ce face.

— Haide, insist eu, după care încerc s-o ademenesc: Am un serviciu de ceai şi cafea Durgin Gorham din anii ’40, patru piese din argint masiv pe care mi-ar face plăcere să ţi le arăt.

— Nu pot, zice ea, punîndu-şi ochelarii de soare.

— Bethany… zic eu nerăbdător.

— Uite, zice ea, îţi cumpăr un baton de ciocolată Dove. Un baton Dove în locul meu.

— Nu-mi vine să cred. Tu ştii cîte procente de grăsime, de sodiu, conţine numai glazura de ciocolată?! înghit eu în sec, prefăcîndu-mă oripilat.

— Hai, zău aşa, zice ea. N-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Nu, tu hai, zău aşa, zic eu, luînd-o cu un pas înaintea ei pe stradă şi mergînd aşa o vreme, ca să nu aibă sentimentul că sînt agresiv cu ea. Pe urmă adaug: Uite, vino pe la mine să bem ceva şi mai tîrziu mergem la Dorsia ca să-l văd şi eu pe Robert. E bine aşa?! Şi merg mai departe, dar de data asta cu spatele, uitîndu-mă la ea. Te rog?!

— Patrick, zice ea. Ce faci, te milogeşti?!

— Vreau să-ţi arăt serviciul meu de ceai Durgin Gorham. Fac o pauză. Te rog?! Altă pauză. M-a costat trei mii cinci sute de dolari.

Bethany se opreşte din mers pentru că eu mă opresc, se uită în pămînt, iar cînd ridică ochii din nou, eu văd că are fruntea şi amîndoi obrajii scăldaţi

în sudoare, ca un strat fin. E clar că-i e cald. Oftează şi zîmbeşte, către nimeni în mod special. Se uită la ceas.

— Ei?! întreb eu.

— Dac-aş veni… începe ea.

— Daaa…?! întreb eu, lăbărţînd cuvîntul.

— Dac-aş veni, ar trebui să dau mai întîi un telefon.

— A, nu, nici vorbă, zic eu, făcînd semn unui taxi. Poţi să suni de la mine.

— Pa-trick! protestează ea. Uite-un telefon chiar aici!

— Haide-odată, zic eu. Uite-un taxi.

În taxiul care ne duce spre Upper West Side, Bethany îmi spune:

— N-ar fi trebuit să beau vinul ăla.

— De ce, te-ai îmbătat?! – eu.

— Nu, zice ea, făcîndu-şi vînt cu un program de la *Mizerabilii* uitat de cineva pe bancheta din spate a taxiului, care nu are instalaţie de aer condiţionat, şi, deşi ambele ferestre sînt deschise, ea continuă să-şi facă vînt. Zice: Mă simt doar puţin… ameţită.

Rîdem şi unul şi celălalt fără nici un motiv anume şi Bethany se reazemă de mine, după care îşi dă seama de ceva şi se retrage.

— Tu ai portar la intrare, nu-i aşa?! întreabă ea bănuitoare.

— Da, zîmbesc eu, excitat de faptul că nici nu-i trece prin minte în ce pericol se bagă.

Ajungem la mine-acasă. Bethany intră în salon dînd din cap a încuviinţare şi murmurînd:

— Foarte frumos, domnule Bateman, foarte frumos…

Eu între timp încui uşa, pun şi zăvorul, pe urmă trec la bar şi-mi torn un J&B într-un pahar. Ea pipăie şi cercetează tonomatul Wurlitzer. În sinea mea am început deja să mîrîi, iar mîinile îmi tremură atît de tare, încît mă hotărăsc să renunţ la gheaţă şi mă duc şi eu în salon, mă postez în spatele lui Bethany, care stă şi se uită la tabloul David Onica atîrnat deasupra şemineului. Îşi lasă capul într-o parte, îl studiază,

după care începe să chicotească şi se uită la mine cu o privire zăpăcită, iar se uită la tablou şi începe să rîdă de-a binelea. Eu n-o întreb ce-a păţit – puţin îmi pasă. Dau băutura peste cap dintr-o singură înghiţitură şi mă duc la dulapul Anaholian din stejar alb, unde am pus bine un pistol de împuşcat cuie nou-nouţ, cumpărat săptămîna trecută de la un magazin de ustensile casnice de lîngă biroul meu de pe Wall Street. Îmi trag pe mîini o pereche de mănuşi de piele neagră şi verific pistolul de cuie să fie încărcat.

— Patrick?! zice Bethany, hlizindu-se în continuare.

— Da… – zic eu şi adaug: …iubito!?

— Cine ţi-a agăţat pe perete tabloul ăsta de Onica?! întreabă ea.

— Îţi place?! întreb şi eu.

— E frumos, numai că… – şi se opreşte, după care continuă: …sînt aproape convinsă că e agăţat cu susu-n jos.

— Poftim?! – eu.

— Cine ţi l-a agăţat pe Onica?! – ea.

— Eu l-am agăţat, zic eu, stînd cu spatele la ea.

— Atunci ţi-ai agăţat tabloul cu josu-n sus – şi rîde.

— Ă-hă?! bombăn eu, stînd lîngă dulap şi strîngînd în mînă pistolul de împuşcat cuie, obişnuindu-mă cu greutatea lui în mîna mea cu mănuşă.

— Nu pot să cred că e pus cu fundu-n sus, zice Bethany. De cînd stă aşa?!

— De-o mie de ani, şoptesc eu, întorcîndu-mă spre ea şi venind mai aproape.

— Poftim?! întreabă ea, studiind în continuare tabloul de Onica.

— Am zis: Ce pizda mă-sii faci tu cu Robert Hall al tău?! zic eu tot în şoaptă.

— Ce-ai spus?! întreabă ea şi se întoarce spre mine, iarăşi ca-n filme, cu încetinitorul.

O aştept să vadă pistolul de împuşcat cuie şi mîinile mele înmănuşate şi abia după aceea urlu:

— Ce pizda mă-sii faci tu cu Robert Hall al tău?!

Poate din instinct, poate fiindcă n-a uitat, Bethany se repede inutil către uşa de la intrare, urlînd în gura mare. Dacă ei Chardonnay-ul i-a înmuiat reflexele, mie în schimb whisky-ul pe care l-am băut mi le-a ascuţit, aşa că nu-mi trebuie mare efort ca să fac un salt înaintea ei, să-i blochez orice cale de scăpare şi s-o fac să-şi piardă cunoştinţa cu patru lovituri în cap cu pistolul de cuie. O tîrăsc înapoi în salon şi o aşez pe jos, peste un cearşaf alb de bumbac Voilacutro, îi întind braţele în lateral, îi desfac palmele cu faţa în sus deasupra unor scînduri groase de lemn şi-i fixez cîte trei degete de la fiecare mînă, luate la întîmplare, cu vîrfurile de scînduri, fiecare cu cîte un cui. Treaba asta o face să-şi recapete cunoştinţa, drept care începe să urle. Îi dau cu spray paralizant în ochi, nas şi gură, pe urmă îi pun un pardesiu Ralph Lauren din păr de cămilă peste cap, în ideea să-i mai înece ţipetele cît de cît. Reiau împuşcatul de cuie în mîinile ei pînă cînd i le fac arici pe amîndouă – unele cuie ajung să facă mănunchiuri, altele sînt răsucite, aşa că Bethany efectiv nu mai are cum să se ridice nici măcar în fund. Trebuie să-i scot pantofii, ceea ce mă cam dezamăgeşte, dar la cît de violent izbeşte cu picioarele, precis o să lase urme negre cu tocurile pe podeaua mea de stejar alb. În tot acest timp îi strig întruna „Scîrbă ce eşti!“, iar cînd obosesc şi trebuie să cobor vocea pînă la nivelul unei şoapte răguşite, îi susur la ureche:

— Pizda dracului!

Într-un tîrziu, după ce-i iau pardesiul de pe faţă ca s-o văd agonizînd, începe să mă implore, sau cel puţin încearcă, fiindcă deocamdată adrenalina îi atenuează durerea:

— Patrick aoleu Doamne opreşte-te te rog aoleu Doamne nu-mi mai face mă doare…

Dar, cum era şi cazul, durerea îi revine – era mult prea intensă ca să nu se manifeste – şi leşină din nou, vomită, aşa inconştientă cum este, iar eu n-am

ce face, trebuie să-i ţin capu-n sus ca să nu se înece cu propria vomă, după care îi dau din nou cu spray paralizant. Degetele pe care nu i le-am prins în cuie încerc să i le smulg cu dinţii şi aproape că reuşesc la degetul mare de la mîna stîngă, de pe care ajung să smulg toată carnea, lăsînd osul la vedere, după care îi mai dau încă o dată, inutil, cu spray paralizant. Îi pun pardesiul din păr de cămilă înapoi peste cap, pentru eventualitatea că s-ar putea trezi şi o să înceapă din nou să urle, pe urmă aranjez camera de filmat Sony Handycam, de mărimea unei palme, în aşa fel încît să filmez ceea ce urmează. Odată camera aşezată pe trepiedul ei şi pusă pe automat, iau o pereche de foarfeci şi încep să-i tai rochia şi, cînd ajung la piept, o înţep de cîteva ori în sîni şi, din greşeală (vorba vine), ajung să-i retez unul dintre sfîrcuri direct prin sutien. Bethany începe să urle din nou după ce-i dau la o parte rochia, lăsînd-o numai în sutien, cu cupa dreaptă năclăită de sînge, şi în chiloţei, năclăiţi şi ei, dar de urină – pe aceia îi păstrez pentru mai tîrziu.

Mă aplec deasupra ei şi strig şi eu, acoperindu-i urletele:

— Haide, urlă, urlă, nu te lăsa, urlă…!

Numai că eu am deschis toate ferestrele, plus uşa de la balcon, şi cînd mă aplec peste ea, gura i se deschide însă, din ea nu mai ies urlete, ci numai nişte zgomote oribile, guturale, animalice, întrerupte din cînd în cînd de horcăieli de vomă.

— Urlă, iubito, nu te lăsa, urlă… o îndemn, ba chiar mă aplec şi mai aproape de ea şi-i netezesc părul spre ceafă. Zic: Nimănui nu-i pasă. Nu vine nimeni să te salveze…

Bethany încearcă să strige din nou, dar îşi pierde cunoştinţa şi nu reuşeşte să scoată decît un geamăt bleg. Eu profit de starea ei de neputinţă: îmi scot mănuşile, îi deschid gura cu forţa, iau foarfecile şi-i retez limba, pe care i-o trag cu uşurinţă afară din gură, de ajung să i-o ţin în palmă pe toată, caldă şi plină de sînge, parcă mult mai mică în palma mea decît mi se părea în gura ei, şi-o izbesc de perete, unde rămîne lipită o clipă, după care pică la podea,

lăsînd în urmă o pată şi făcînd un *pleosc* anemic. Sîngele se revarsă din gura ei şi iarăşi trebuie să-i ţin capul în sus, ca să nu se înece. În fine, o fut în gură şi, după ce ejaculez şi mă trag înapoi, îi mai dau o dată cu spray paralizant.

Mai tîrziu, cînd îşi recapătă cunoştinţa pentru scurt timp, îmi pun o pălărioară de vînător pe care am primit-o la Harvard de la una dintre prietenele mele boboace.

— Ţii minte asta?! strig eu, uitîndu-mă de sus în jos la ea. Şi uite şi-ăsta! urlu triumfător, arătîndu-i un trabuc. Încă mai fumez trabucuri, ă, vezi?! Uite, un trabuc!

Şi-l aprind cu degetele pătate de sînge, dar de-acum ferme, iar figura ei, atît de palidă încît bate în albastru, se contractă întruna, se schimonoseşte de durere, ochii împietriţi de groază i se închid, se deschid pe jumătate, cît să vadă cum din viaţa ei n-a mai rămas decît un coşmar.

— Şi mai e ceva, ţip eu, mergînd înainte şi înapoi. Nu e nici Garrick Anderson costumul ăsta. E Armani!! Giorgio Armani! Mă opresc plin de dispreţ, mă aplec deasupra ei şi rînjesc: Şi tu, care credeai că e Henry Stuart! Doamne iartă-mă!

După care-i cîrpesc o palmă zdravănă peste faţă, şuier printre dinţi către ea „Scîrbă proastă“ şi-o flegmez peste ochi, dar la cît spray paralizant am împrăştiat peste ea, probabil că p-asta nici n-o mai simte, aşa că-i mai dau cu nişte spray, după care încerc s-o fut din nou în gură, dar cum nu-mi mai vine, mă opresc.

1. *Chèvre* – capră (fr.).

2. Formaţie apărută în muzica rock'n'roll în 1963. *Louie, Louie* a fost primul şi unul dintre cele mai mari succese ale sale.

3. Joc de cuvinte maliţios şi intraductibil: Millbank (nume propriu) de mai jos se poate traduce şi „Malul lui Mill“, iar Tweed (nume propriu) există şi ca substantiv comun, tweed, şi desemnează o ţesătură, ca şi taftaua.

4. Specialitate asemănătoare cu pizza, dar avînd un blat cu o consistenţă mai apropiată de cea a pîinii.

5. Louis Albano (n. 1933), supranumit Căpitanul Lou Albano, organizator de meciuri de lupte americane (wrestling).

Joi

Mai tîrziu, de fapt în seara următoare, noi trei, Craig McDermott, Courtney şi cu mine, mergem cu un taxi către Nell's şi vorbim despre apa Evian. Courtney, îmbrăcată cu un vizon Armani, tocmai a recunoscut, chicotind, că ea foloseşte apa Evian pentru cuburi de gheaţă, ceea ce declanşează o discuţie întreagă despre diferenţele dintre diverse mărci de apă îmbuteliată, iar la cererea lui Courtney, încercăm cu toţii să enumerăm cît mai multe mărci ne vin în minte. Courtney şi începe, ţinînd socoteala mărcilor pe degete:

— Bun, deci avem Sparcal, Perrier, San Pellegrino, Poland Spring, Calistoga… şi se opreşte, în pană de idei, uitîndu-se la McDermott după ajutor.

El oftează şi continuă pomelnicul:

— Canadian Spring, Canadian Calm, Montclair – care vine tot din Canada –, Vittel din Franţa, Crodo din Italia… şi se opreşte şi el şi-şi freacă bărbia meditativ, căutînd măcar încă o apă, şi la un moment dat anunţă, ca şi cum ar fi fost el însuşi surprins: Elan.

După care, deşi pare a fi pe punctul de a mai numi încă o marcă, McDermott se cufundă într-o tăcere needificatoare.

— Elan?! se miră Courtney.

— E din Elveţia, zice Craig.

— A, se miră Courtney şi se întoarce spre mine: E rîndul tău, Patrick.

În timp ce mă uit în gol pe fereastra taxiului, pierdut în gînduri, tăcerea pe care o provoc îmi provoacă şi mie, mai departe, o silă de nedescris. De undeva, direct din laringe, ca un robot, le enumăr în continuare:

— Aţi uitat Alpenwasser, Down Under, Schat – asta-i din Liban –, Qubol şi Cold Springs…

— Pe-asta am spus-o eu deja, intervine Courtney pe un ton de reproş.

— Nu, zic eu. Tu ai spus Poland Spring…

— Zău?! şopteşte Courtney, după care-l trage pe McDermott de pardesiu: Aşa am zis, Craig?!

— Probabil, ridică din umeri McDermott. Parcă.

— Nu uitaţi că apa minerală trebuie cumpărată întotdeauna în ambalaje de sticlă şi nu e bine să fie cumpărată în ambalaje de plastic, adaug eu pe un ton de prevestire neagră, aşteptînd ca unul dintre ei, oricare, să mă întrebe de ce.

— De ce?! întreabă Courtney cu o voce care pare sincer interesată.

— Pentru că se oxidează, îi explic eu. Doar vrei să fie proaspătă, nu să aibă gust de stătut.

După o pauză lungă, perplexă, tipică pentru Courtney, McDermott recunoaşte, uitîndu-se şi el pe fereastra taxiului:

— Are dreptate.

— Eu zău că nu pricep care-i diferenţa dintre o apă şi alta, zice Courtney, care stă între mine şi McDermott pe bancheta din spate a taxiului şi pe sub vizon are o jachetă Givenchy din lînă cu dungi în diagonală, pantaloni colanţi Calvin Klein şi pantofi Warren Susan Allen Edmonds.

Mai devreme, în acelaşi taxi, cînd eu i-am pipăit vizonul cu un gest sugestiv, singura mea intenţie fiind să văd cît de moale este – iar ea a înţeles acest lucru –, Courtney m-a întrebat calmă dacă am luat vreo bomboană de mentă pentru respiraţie. Nu i-am mai spus nimic.

— Ce vrei să zici?! întreabă McDermott profesoral.

— Păi, zău aşa, zice ea, care poate fi diferenţa dintre un produs cum este apa de izvor şi apa naturală, de pildă, sau… nu ştiu, există vreo diferenţă?!

— Courtney, oftează Craig, uitîndu-se în continuare pe fereastra maşinii. Apă naturală este orice apă care provine dintr-un izvor de sub pămînt. Conţinutul în minerale nu se schimbă, deşi apa ar putea fi dezinfectată sau filtrată.

McDermott poartă un smoching din stofă de lînă Gianni Versace cu reverele crestate în formă de

V şi duhneşte a colonie Xeryus.

Eu renunţ pentru moment la inerţia mea indusă conştient ca să-mi continui explicaţia:

— Iar în apa de izvor mineralele pot fi adăugate sau îndepărtate şi este de obicei filtrată, nu procesată industrial. După o pauză, adaug: Şaptezeci şi cinci la sută din toată apa îmbuteliată din America este de fapt apă de izvor. După o altă pauză, întreb pe toată lumea din taxi: Ştia careva treaba asta?!

Urmează o altă pauză lungă şi parcă lipsită de viaţă, după care Courtney mai pune o întrebare, de data asta numai pe jumătate:

— Şi diferenţa dintre apa distilată şi apa purificată este…?!

Eu nici nu ascult propriu-zis conversaţia pe tema asta, nu mă interesează, fiindcă stau şi mă gîndesc prin ce metode aş putea scăpa de cadavrul lui Bethany sau, de fapt, dezbat în sinea mea dacă se face să-l mai ţin în apartamentul meu măcar o zi sau două. Dacă mă hotărăsc să scap de el la noapte, pot foarte bine să bag tot ce-a mai rămas din el într-un sac de gunoi Hefty şi să-l las pe casa scării; sau pot face un efort suplimentar, să-l car pînă-n stradă şi să-l las pe trotuar alături de celelalte pungi de gunoaie. Aş putea chiar să-l duc la apartamentul meu din Bucătăria Iadului şi să torn var peste el, să fumez un trabuc, s-ascult nişte muzică la walkman şi să mă uit la el cum se dizolvă – deşi vreau să separ cadavrele bărbaţilor de cele ale femeilor, plus că vreau să mă uit la caseta video pe care-am închiriat-o în după-amiaza asta şi care se intitulează *Sete de sînge* – pe casetă scrie, pe post de reclamă: „Unii clovni te fac să rîzi, dar Bobo te face să mori şi te şi mănîncă după aceea“ –, iar o excursie la miezul nopţii pînă-n Bucătăria Iadului, chiar şi fără un popas la Bellevue ca să-nghit ceva, nu mi-ar mai lăsa timpul necesar. Oasele lui Bethany şi restul maţelor şi cărnii de pe ele vor ajunge mai mult ca sigur în crematoriul de la capătul holului pe care se află şi apartamentul meu.

Courtney, McDermott şi cu mine am plecat mai devreme de la o petrecere a celor de la Morgan

Stanley care avea loc lîngă Seaport, în vîrful de jos al peninsulei Manhattan, într-un club nou-deschis, Goldcard, care mi s-a părut în sine un oraş de mari dimensiuni. Acolo am dat peste Walter Rhodes, un canadian sută la sută pe care nu l-am mai văzut de la Exeter şi care, ca şi McDermott, duhnea a Xeryus. Cum l-am văzut, i-am spus:

— Ştii, eu încerc să mă ţin departe de oameni şi evit să şi vorbesc cu ei,

şi l-am rugat să mă scuze. La care Walter, rămas fără grai, dar nu complet, mi-a spus:

— Ăăă, da, sigur… ăăă… înţeleg.

Eu port un smoching din crep de lînă la două rînduri, cu şase nasturi, pantaloni pensaţi şi lavalieră de mătase raiată, toate marca Valentino. Luis Carruthers e plecat la Atlanta săptămîna asta. Am tras o linie de cocaină cu Herbert Gittes la Goldcard şi în timp ce McDermott oprea taxiul ăsta care să ne ducă la Nell's, am luat o pastilă de Halcion ca să-mi calmeze nervozitatea indusă de cocaină, dar uite că nici acum nu şi-a făcut încă efectul. Courtney pare atrasă de McDermott şi, cum cardul ei de credit de la Chembank n-a funcţionat în seara asta, cel puţin nu la bancomatul la care ne-am oprit noi (motivul fiind că îl foloseşte prea des ca să prizeze liniile de cocaină cu el, deşi n-ar recunoaşte aşa ceva nici în ruptul capului, iar resturile de prafuri mi-au futut şi mie cardurile de credit în diverse momente), pe cînd cea a lui McDermott a mers, Courtney n-a mai apelat la a mea, ci la a lui, ceea ce înseamnă, cum o ştiu eu pe Courtney, că are de gînd să se fută cu McDermott. Dar nu are nici o importanţă. Deşi eu arăt mai bine decît Craig, practic semănăm între noi foarte mult. Azi-dimineaţă, la Patty Winters, tema emisiunii au fost animalele vorbitoare: o caracatiţă plutea într-un acvariu construit pe platou, cu un microfon agăţat de un tentacul, şi cerea întruna „brînză" – cel puţin aşa ne asigura „dresorul" ei, care susţinea foarte convins că moluştele au şi ele corzi vocale. Am urmărit caracatiţa aia de parcă aş fi fost în transă, pînă cînd mi-a venit să plîng. Un cerşetor cu costumaţie de

hawaiian scormoneşte într-un coş de gunoi la intersecţia neluminată dintre Bulevardul Opt şi Strada 10.

— La apa distilată sau purificată, zice McDermott, cele mai multe minerale sînt eliminate. Apa se fierbe, iar aburul rezultat se condensează sub formă de apă purificată.

— În timp ce apa distilată are un gust insipid şi nu este, în mod normal, de băut, mă trezesc eu vorbind şi căscînd în acelaşi timp.

— Şi apa minerală?! întreabă Courtney.

— Nu este definită de… începem şi eu, şi McDermott în acelaşi timp

— Dă-i înainte, zic eu, căscînd din nou, ceea ce o face şi pe Courtney să caşte.

— Nu, zi tu, mă îndeamnă el oarecum apatic.

— Nu e definită de FDA[1], îi explic eu lui Courtney. Nu are chimicale, săruri, zaharuri sau cofeină.

— Iar apa carbogazoasă fîsîie din cauza bioxidului de carbon, corect?! adaugă Courtney.

— Da, încuviinţăm din cap şi eu, şi McDermott, privind drept înainte.

— Asta ştiam şi eu, zice Courtney ezitant şi din tonul vocii ei simt, chiar şi fără să mă uit la ea, că precis zîmbeşte cînd spune vorbele astea.

— Dar nu trebuie cumpărată decît apă carbogazoasă naturală, avertizez eu. Pentru că asta înseamnă că bioxidul de carbon vine o dată cu apa din izvor. Sifonul şi apa efervescentă, de pildă, sînt carbonatate artificial, precizează McDermott.

— Cu excepţia apei efervescente White Rock, intervin eu, iritat de dorinţa ridicolă, obsesivă, a lui McDermott de a se da mare ştiutor. Cum la fel de bună este apa minerală carbogazoasă Ramlösa.

Taxiul este pe cale s-o ia la dreapta pe Strada 14, dar cu cele patru sau cinci limuzine din faţă care fac aceeaşi manevră, noi nu mai prindem stopul. Eu îl înjur în gînd pe şofer, dar de la el din faţă se aude mai mult pe muteşte, cu sunetul atenuat de geamul despărţitor din fibră de sticlă, un cîntec clasic

Motown din anii ’60, parcă The Supremes. Încerc să dau deoparte geamul, dar este încuiat şi nu alunecă pe şina lui.

— Şi după ce faci gimnastică, de care apă trebuie să bei?! întreabă mai departe Courtney.

— Păăăi, oftez eu, indiferent de care este, trebuie să fie rece, nu glumă.

— Pentru că…?! insistă ea.

— Pentru că se absoarbe mai repede rece decît dacă este la temperatura camerei. Mă uit absolut neatent la Rolex-ul de la mînă. Zic: Probabil că trebuie să fie apă simplă. Evian. Dar nu în sticle de plastic.

— Antrenorul meu zice că cele mai bune sînt sucurile pentru sportivi Gatorade, mă contrazice McDermott.

— Şi tu nu crezi că apa compensează cel mai bine deshidratarea, din moment ce se absoarbe în sînge mai rapid decît orice alt fluid… – şi nu mă pot abţine să adaug: …băieţel?!

Mă uit la ceas din nou. Dacă beau un J&B cu gheaţă la Nell’s, pot să ajung acasă la timp ca să mă uit la toată caseta cu *Sete de sînge* pînă la ora două. Iarăşi s-a lăsat liniştea în taxiul care se apropie încet, dar sigur, de mulţimea adunată la poarta clubului: fiecare dintre limuzinele din faţă îşi lasă pasagerii şi pleacă mai departe şi fiecare dintre noi trei se uită concentrat la mişcările astea, dar şi la cerul care acoperă oraşul, sumbru şi ameninţător cu toţi norii ăia negri. Limuzinele se claxonează unele pe altele fără să rezolve nimic. Eu am un gust ca de cenuşă în gît, de la coca pe care am prizat-o cu Gittes, şi înghit întruna, încercînd să mi-l umezesc. Peste ferestrele baricadate cu scînduri ale unor blocuri de locuinţe abandonate de pe partea cealaltă a străzii sînt etalate afişe care anunţă o sesiune de solduri la Crabtree & Evelyn. Ia zi pe litere „Mogul“, Bateman! Cum se pronunţă „Mogul“?! Mî-o-gî-u-lî. Mo-gul. Mog-ul. Gheaţă, arătări, extratereştri…

— Mie nu-mi place Evian-ul, zice McDermott cu tristeţe în glas. E prea dulce – şi pare atît de

nefericit cînd face această afirmaţie, încît mai că-mi vine să fiu de acord cu el.

Aruncîndu-i o privire în taxiul neluminat şi realizînd că în seara asta aproape sigur va ajunge să se culce cu Courtney, simt o străfulgerare de milă faţă de el.

— Da, McDermott, zic eu încet. Evian-ul este într-adevăr prea dulce.

Mai devreme se adunase atîta sînge de-al lui Bethany într-o băltoacă la mine pe podea, încît am reuşit să mă oglindesc în el cînd m-am întins după unul dintre telefoanele mele cu antenă şi am stat şi m-am uitat la mine însumi în timp ce-mi făceam o programare pentru un tuns la Gio's. Courtney mă scoate din transă cu mărturisirea:

— Mi-a fost frică să-ncerc apa San Pellegrino prima oară – şi-mi aruncă o privire nervoasă, aşteptînd să… ce?! să fiu de acord cu ea?!, după care şi lui McDermott, care-i răspunde cu un zîmbet sec, forţat. Tot ea adaugă: Dar după ce am încercat-o, a fost… bine.

— Cît curaj… bombăn eu, căscînd o dată în plus, în timp ce taxiul se apropie centimetru cu centimetru de Nell's, după care zic brusc cu voce tare: Auziţi, ştiţi careva dacă există vreun aparat pe care să-l branşezi la telefon ca să simuleze sunetul ăla de apeluri în aşteptare?!

Ajuns înapoi la mine-acasă, stau în picioare deasupra cadavrului lui Bethany şi sorb dintr-o băutură, uitîndu-mă contemplativ la el, evaluînd starea în care se află. Ambele pleoape sînt întredeschise, iar dinţii de jos sînt expuşi, fiindcă buzele i-au fost sfîşiate – de fapt smulse cu dinţii. Tot astăzi, mai devreme, i-am retezat cu ferăstrăul braţul stîng, ceea ce de altfel a şi omorît-o pînă la urmă, iar acum îl ridic de pe jos, ţinîndu-l de osul care iese în afară de unde a fost odată mîna – asta chiar că nu ştiu pe unde-o fi: în congelator?! în debara?! –, şi-l apuc ca pe o bîtă (cu carnea şi muşchii ferfeniţiţi, fiindcă în mare parte au fost hărtăniţi şi muşcaţi) cu care izbesc capul. Numai cîteva izbituri îmi sînt necesare,

cinci-şase cel mult, ca să-i dezmembrez maxilarul cu totul şi alte vreo două ca să-i zborşesc toată figura.

1. Food and Drug Administration – Administraţia (federală) pentru Alimente şi Medicamente.

Whitney Houston

Whitney Houston a apărut pe scena muzicală în 1985, cu un album intitulat cu numele ei şi care avea pe el patru piese de numărul unu în topuri, printre care *The Greatest Love of All* („Cea mai mare iubire dintre toate“), *You Give Good Love* („Ştii să oferi iubire“) şi *Saving All My Love for You* („Îmi păstrez toată iubirea pentru tine“). În plus, a cîştigat un premiu Grammy pentru cea mai bună interpretare vocală pop realizată de o femeie şi două American Music Awards, unul pentru cea mai bună piesă individuală de rhythm-and-blues şi altul pentru cel mai bun videoclip de rhythm-and-blues. Whitney a fost nominalizată şi la titlul de cea mai bună artistă nou-apărută a anului de către revistele *Billboard* şi *Rolling Stone*. Cu toată promovarea asta zgomotoasă, te-ai putea aştepta ca albumul să fie o chestie neinteresantă şi lipsită de orice imaginaţie, dar, în mod cu totul surprinzător, *Whitney Houston* (editat de casa de discuri Arista) este unul dintre cele mai calde, mai complexe şi, în general, mai satisfăcătoare discuri de rhythm-and-blues ale întregului deceniu, iar Whitney în sine are o voce care întrece orice aşteptări. Cînd o vezi în fotografia elegantă şi frumoasă de pe coperta albumului (îmbrăcată cu o rochie Giovanne De Maura) şi în perechea ei mai degrabă sexy de pe verso (într-un costum de baie Norma Kamali), îţi dai seama că nu este vorba strict de o afacere de ordin profesional. Muzica de pe disc este duioasă, dar intensă, iar vocea lui Whitney face atîtea salturi peste ceea ce se consideră în general a fi limite şi este atît de adaptabilă (deşi ea este, în esenţă, o cîntăreaţă de jazz), încît cu greu ai putea asimila întregul album de la prima ascultare. Şi nici nu-ţi doreşti aşa ceva – îţi doreşti să-l savurezi de mai multe ori.

Albumul se deschide cu *You Give Good Love* şi *Thinking about You* („Mă gîndesc la tine“), ambele avîndu-l ca producător şi orchestrator pe Kashif şi

dovedind aranjamente orchestrale de jazz cald şi tandru, dar cu un ritm contemporan, realizat la sintetizator. Cu toate că ambele sînt cîntece foarte bune, albumul îşi intră propriu-zis în mînă abia de la *Someone for Me* („Cineva pentru mine“), produs de Jermaine Jackson, unde Whitney cîntă pe un ton plin de regrete, pe un fundal de jazz-disco, iar discrepanţa dintre regretul din glasul ei şi vioiciunea muzicii este foarte mişcătoare. Balada *Saving All My Love for You* este cîntecul cel mai sexy şi mai romantic de pe tot albumul. Are şi un solo mortal de saxofon al lui Tom Scott şi se simt în el influenţele formaţiilor pop de fete din anii ’60 (Gerry Goffin este coautor), numai că formaţiile pop de fete din anii ’60 nu au fost niciodată atît de sexy sau de pline de afecţiune cum este acest cîntec (nici nu au avut un producător atît de bun). *Nobody Loves Me Like You Do* („Nimeni nu mă iubeşte cum mă iubeşti tu“) este un strălucit duet cu Jermaine Jackson (care este şi producător) şi e numai unul dintre exemplele de cît de rafinat este acest album din punct de vedere liric. Ultimul lucru de care suferă este de fapt sărăcia de versuri acceptabile, ceea ce se întîmplă de obicei atunci cînd un interpret nu-şi scrie propriile cîntece şi le lasă la latitudinea producătorului. Dar aici Whitney şi echipa ei au făcut alegeri bune.

Piesa dance *How Will I Know* („De unde să ştiu“ – votul meu pentru cel mai bun cîntec dance al anilor ’80) este o odă plină de voioşie adusă nervozităţii unei fete care nu ştie dacă un tip oarecare este sau nu interesat de ea. Are un laitmotiv de claviatură minunat şi este singura piesă de pe album produsă de producătorul-minune Narada Michael Walden. Balada mea favorită (în afară de *The Greatest Love of All* – realizarea cea mai de seamă a lui Whitney) este *All at Once* („Dintr-odată“), despre o fată care îşi dă seama dintr-odată că iubitul ei se îndepărtează de ea, şi este dublată de un aranjament fabulos de instrumente cu coarde. Deşi nici o piesă de pe album nu pare a fi de umplutură, singura care se apropie de acest statut este *Take Good Care of My*

Heart („Ai multă grijă de inima mea“), un alt duet cu Jermaine Jackson; problema e că se îndepărtează prea mult de rădăcinile de jazz ale albumului şi pare a fi mult prea influenţată de muzica dance a anilor ’80.

Dar talentul lui Whitney se exprimă pe de-a-ntregul în extraordinara piesă *The Greatest Love of All*, unul dintre cele mai bune şi cele mai puternice cîntece scrise vreodată despre autoconservare şi demnitate. De la primul vers (ca autori ai textului sînt menţionaţi Michael Masser şi Linda Creed) şi pînă la ultimul, este o baladă desăvîrşită despre încrederea în sine, o afirmaţie puternică pe care Whitney o cîntă cu o măreţie vecină cu sublimul. Mesajul universal al cîntecului trece peste toate limitările şi inoculează în mintea ascultătorului speranţa că nu este prea tîrziu să devenim mai buni, să acţionăm mai blînd. Din moment ce în lumea în care trăim este imposibil să stabilim un contact empatic cu ceilalţi, putem măcar să creăm o stare de empatie cu noi înşine. Este un mesaj important, chiar esenţial, şi este atît de frumos exprimat în acest album.

A doua realizare a interpretei, albumul *Whitney* (casa de discuri Arista, 1987), are patru piese de numărul unu în topuri, *I Wanna Dance with Somebody* („Vreau să dansez cu cineva“), *So Emotional* („Atîta sensibilitate“), *Didn’t We Almost Have It All*? („N-am avut noi aproape totul?“) şi *Where Do Broken Hearts Go*? („Unde se duc inimile zdrobite?“) şi a fost produs în cea mai mare parte de Narada Michael Walden. Chiar dacă nu se ridică la înălţimea primului album, *Whitney Houston*, nici nu cade pradă obsesiei locului doi. Se deschide cu cîntecul săltăreţ, perfect dansabil *I Wanna Dance with Somebody (Who Loves Me)* („Vreau să dansez cu cineva care mă iubeşte“), compus în acelaşi spirit imposibil de ţinut în frîu ca şi cîntecul de pe albumul precedent, *How Will I Know*? Urmează o piesă senzuală, *Just the Lonely Talking Again* („Iarăşi vorbesc de una singură“), în care se reflectă profunda influenţă a jazzului, prezentă peste tot în primul

album, după cum se face simţită şi o proaspăt descoperită maturitate artistică în vocea lui Whitney (ea singură a făcut toate aranjamentele vocale în acest album), ceea ce iese şi mai bine în evidenţă în *Love Will Save the Day* („Iubirea are ultimul cuvînt"), cel mai ambiţios cîntec pe care l-a interpretat pînă acum Whitney Houston. Produs de Jellybean Benitez, cîntecul vibrează într-un tempo rapid, intens, şi ilustrează, la fel ca majoritatea pieselor de pe acest album, conştiinţa crescîndă a adultului faţă de lumea în care trăim. Ea cîntă şi noi credem ce spune. Este o mare schimbare, prin comparaţie cu imaginea delicată, de fetiţă rătăcită, care era atît de atrăgătoare la primul album.

Cu o imagine şi mai convingătoare de adult se prezintă Whitney în cîntecul produs de Michael Masser *Didn't We Almost Have It All*?, care vorbeşte despre o reîntîlnire cu un fost iubit de care s-a despărţit de mult. Ea îi dezvăluie lui sentimentele pe care i le-a stârnit vechea lor poveste de iubire şi melodia dă întreaga măsură a calităţilor ei poetice. La fel ca în cele mai multe balade, şi aici există un aranjament fenomenal de instrumente cu coarde. *So Emotional* este compus în acelaşi spirit ca şi *How Will I Know*? sau *I Wanna Dance with Somebody*, dar este influenţat în mai mare măsură de muzica rock şi, la fel ca toate celelalte cîntece de pe albumul *Whitney*, este interpretat de o formaţie admirabilă în materie de înregistrări în studio, avîndu-i pe Narada la percuţie, pe Wolter Afanasieff la sintetizator şi chitară-bas, pe Corrado Rustici la chitară armonică şi pe un anume Bongo Bob la armonizarea percuţiei şi selecţia tobelor. *Where You Are* („Unde eşti") este singurul cîntec produs de Kashif de pe acest album şi poartă amprenta inconfundabilă a profesionalismului său: are un sunet delicat, dar plin şi strălucitor, cu un solo de saxofon admirabil al lui Vincent Henry. Mie mi s-a părut o piesă single de top (ca, de altfel, toate piesele de pe albumul *Whitney*) şi chiar m-am mirat că nu a fost promovată ca atare.

Love Is a Contact Sport („Iubirea este un sport de contact“) este adevărata surpriză de pe album – un număr sexy, îndrăzneţ, cu o sonoritate aparte, care, în termenii producţiei, reprezintă piesa centrală a albumului şi are nu numai versuri minunate, dar şi un ritm susţinut. Este unul dintre cîntecele mele preferate. În *You're Still My Man* („Tu eşti încă bărbatul meu“) se aude limpede cum vocea lui Whitney este un instrument în sine, un mecanism fără cusur, cald, care aproape că lasă în umbră sentimentul prezent în muzica ei, dar versurile şi melodiile sînt prea bine conturate, prea puternice pentru ca orice cîntăreţ, chiar şi unul de calibrul lui Whitney însăşi, să le poată lăsa în umbră. *For the Love of You* („De dragul tău“) scoate în evidenţă posibilităţile strălucite ale lui Narada în materie de selecţie a tobelor, iar nuanţele sale moderne, cu iz de jazz, fac trimitere nu numai la promotori tradiţionali ai jazzului modern, cum sînt Michael Jackson şi Sade, dar şi la alţi artişti, ca Miles Davis, Paul Butterfield şi Bobby McFerrin.

Where Do Broken Hearts Go? este cea mai puternică afirmare sentimentală a inocenţei pierdute şi a încercării de a regăsi siguranţa copilăriei de pe acest album. Vocea lui Whitney este blîndă şi stăpînită mai mult ca oriunde altundeva şi face trecerea către *I Know Him So Well* („Îl cunosc atît de bine“), piesa cea mai emoţionantă a discului şi pentru că este, înainte de toate, un duet cu mama ei, Cissy. Este o baladă despre… ce anume?!… un iubit comun?!… un tată pierdut de mult?!… cu o combinaţie de dor, de regret, de hotărîre şi de frumuseţe care încheie albumul într-o notă perfectă, plină de graţie. Ne putem aştepta la noutăţi din partea lui Whitney (doar a făcut un cadou nemaipomenit la Olimpiada din 1988 – balada *One Moment in Time* („O clipă în trecerea timpului“) –, dar chiar dacă ele nu vor apărea, ea rămîne cea mai incitantă şi mai originală voce a jazzului de culoare din generaţia ei.

Cină cu secretara

Luni seara, ora opt. Stau la mine în birou şi mă chinui să rezolv careul de cuvinte încrucişate din *New York Times*-ul de ieri, ascultînd muzică rap la combina stereo şi încercînd să înţeleg şi eu din ce i se trage popularitatea, fiindcă o blonduţă bucăţică bună peste care am dat la Au Bar acum două seri mi-a spus că ea nu ascultă altceva decît rap. Şi cu toate că mai tîrziu am bătut-o pînă am lăsat-o lată în apartamentul nu ştiu cui din clădirea Dakota (mai aveam puţin şi-o decapitam de-a binelea, ceea ce n-ar fi fost cîtuşi de puţin o experienţă străină mie), azi-dimineaţă mi-am adus aminte de gusturile ei în materie de muzică, m-am oprit la centrul Tower Records din Upper West Side şi am cumpărat compact-discuri cu muzică rap de nouăzeci de dolari, dar, aşa cum mă şi aşteptam, nu ştiu ce să cred: nişte voci de negrotei care pronunţă cuvinte urîte gen *cifră*, *budincă* sau *calup*. Jean stă şi ea la biroul ei, în spatele unor mormane de documente peste care i-am cerut să se uite. N-a fost rea ziua de astăzi: am făcut gimnastică vreo două ceasuri înainte să vin la birou; în Chelsea s-a deschis un nou restaurant Robison Hirsch, numit Finna; Evelyn mi-a lăsat două mesaje pe robotul telefonic şi unul mi l-a transmis prin Jean, în care mă înştiinţa că pleacă la Boston pînă la sfîrşitul săptămînii; şi, chestia care le-a bătut pe toate celelalte, emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineaţă a avut două părţi: în prima parte a avut un interviu exclusiv cu Donald Trump, iar în partea a doua – un reportaj despre femei care au fost torturate. Eu teoretic ar trebui să mă-ntîlnesc la cină, la cafeneaua Luxembourg, cu Madison Grey şi David Campion, dar la opt şi un sfert aflu că Luis Carruthers urmează să fie şi el de faţă şi imediat îl sun pe Campion – dobitocul dracului – şi-l anunţ că eu nu mai vin. După care, minute în şir, stau şi mă gîndesc ce-aş putea face în seara asta. Cînd mă uit pe fereastră, îmi dau seama că

dintr-o clipă într-alta cerul se va întuneca de tot deasupra oraşului.

Jean trage cu ochiul în biroul meu, bătînd delicat la uşa întredeschisă. Eu mă prefac că nu sînt conştient de prezenţa ei, deşi nu ştiu nici eu de ce, din moment ce tot mă simt relativ singur. Ea se apropie de masă. Eu stau în continuare cu ochii aţintiţi la careul de cuvinte încrucişate, cu ochelarii de soare Wayfarer pe nas, stau nemişcat fără nici un motiv anume.

Jean îmi pune un dosar pe masă şi întreabă:

— Facem cuvinte-ncrucişate?! – cu un plural nelalocul lui, o încercare jenantă de a provoca intimitate, o împunsătură iritantă în coasta prieteniei forţate.

Eu înghit în sec, după care dau din cap fără să ridic ochii spre ea.

— Ai nevoie de ajutor?! întreabă ea, strecurîndu-se precaută pe lîngă birou pînă ajunge pe partea pe care stau eu şi aplecîndu-se peste umărul meu ca să mă secondeze.

Eu am completat deja toate căsuţele libere cu cuvintele *carne* şi *oase*. Jean scoate un icnet înfundat cînd observă treaba asta, iar cînd vede pe birou grămada de creioane nr. 2 pe care le-am rupt în două, le adună grijulie şi iese din cameră.

— Jean?! o strig eu.

— Da, Patrick?! – zice ea şi intră înapoi în biroul meu, încercînd să-şi mascheze dorinţa de a-mi face pe plac.

— Vrei să mergi cu mine la cină?! – o întreb eu uitîndu-mă în continuare la careu şi ştergînd discret *c*-ul de la una dintre multele *cărni*[1] cu care l-am completat. Adaug: Asta, bineînţeles, dacă… n-ai altceva… mai bun de făcut.

— A, nu, nu! răspunde ea dintr-o suflare, pe urmă – cred eu –, dîndu-şi seama singură de grabă, adaugă: N-am alte planuri.

— Da?! I-auzi ce coincidenţă! zic eu, ridicînd ochii şi dîndu-mi jos ochelarii de soare.

Jean rîde sacadat, dar rîsul ei are ceva de necesitate stringentă în el, ceva dezagreabil, care nu mă face cîtuşi de puţin să mă simt mai puţin îngreţoşat.

— Aşa zic şi eu, ridică ea din umeri.

— Şi am şi bilete la un concert cu… cu Milla Vanilla, dacă vrei să mergi, îi spun eu ca şi cum ar fi un detaliu oarecare.

— Zău?! Cu cine?! – întreabă ea nedumerită.

— Cu Milla… Vanilla, repet eu tărăgănat.

— Cu Milla… Vanilla?! întreabă ea pe un ton jenat.

— Cu Milla… Vanilla, zic eu din nou. Cred că aşa o cheamă.

— Nu sînt sigură, zice ea.

— Dacă mergi?! – eu.

— Nu… cu numele. Şi se concentrează, după care zice: Cred că se numesc… Milli Vanilli…

Eu tac mai mult timp şi într-un tîrziu zic:

— A…

Jean stă tot în picioare şi dă din cap o singură dată.

— N-are nici o importanţă, zic eu. Oricum nu am bilete. Mai sînt cîteva luni pînă la concertul ăla.

— A… zice şi ea, dînd iarăşi din cap. Foarte bine.

— Auzi, unde zici să mergem?! – şi mă las pe spate pe fotoliu, scoţînd *Zagat*-ul din sertarul de sus al biroului.

Jean tace, neştiind ce să spună şi luînd întrebarea mea ca pe un fel de test pe care-l are de trecut, după care, neştiind dacă s-a oprit la răspunsul corect, sugerează ezitant:

— Oriunde vrei tu…?!

— Nu, nu, nu, îi zîmbesc eu, frunzărind broşura. Ce-ar fi să zicem oriunde vrei *tu*?!

— Vai, Patrick, oftează ea. Nu pot eu să iau o asemenea hotărîre.

— Nu, zău, haide, o îndemn eu. Mergem oriunde vrei tu.

— Vai, dar nu pot – şi oftează din nou, neajutorată. Nu ştiu.

— Haide, Jean, o îndemn eu. Unde vrei să mergi?! Indiferent unde. Zi unde şi acolo mergem. Pot să obţin o masă oriunde.

Jean se gîndeşte mult timp, după care, cînd îşi dă şi ea seama că s-a gîndit cam prea mult, întreabă timid, încercînd să mă impresioneze:

— Ce-ai zice de… Dorsia?!

Eu mă opresc din căutatul prin ghidul *Zagat* şi, fără să ridic ochii din el, zîmbind cu dinţii încleştaţi şi simţind cum mi se strînge stomacul, mă întreb în sinea mea: Oare eu chiar vreau să-i spun „Nu“?! Oare chiar vreau să-i spun că n-am nici o posibilitate de a obţine o masă acolo?! Oare sînt eu pregătit să merg pe linia asta?! Oare chiar vreau să fac aşa ceva?!

— Ahaaa… zic eu pînă la urmă, punînd broşura pe masă şi deschizînd-o din nou nervos, ca să găsesc numărul de telefon. Deci la Dorsia vrea Jean să mergem…

— A, nu, nu ştiu, zice ea încurcată. Lasă, mergem unde vrei tu…

— La Dorsia… foarte bine, zic eu ca şi cum n-ar fi nici o problemă, apoi pun mîna pe telefon şi, cu toate că-mi tremură degetele, fac foarte repede cele şapte cifre blestemate, încercînd să-mi păstrez calmul.

În locul semnalului de ocupat la care mă aştept, la Dorsia chiar sună telefonul şi, după numai două apeluri, îmi răspunde aceeaşi voce hărţuită cu care m-am obişnuit deja de trei luni încoace şi care-mi strigă în ureche, ca să acopere vacarmul asurzitor din sala din spate:

— Dorsia. Da, vă rog!

— Da, aveţi o masă pentru două persoane în seara asta, peste, să zicem… vreo douăzeci de minute?! – întreb eu, uitîndu-mă la Rolex-ul de la mînă şi făcîndu-i cu ochiul lui Jean, care pare impresionată.

— Toate mesele sînt rezervate, îmi urlă şeful de sală în ureche pe un ton suficient.

— A, da?! zic eu, încercînd să mă prefac mulţumit, deşi nu mai am mult pînă vomit. E minunat.

— Am spus că toate mesele-s rezervate, strigă el.

— Deci două persoane la ora nouă?! – zic eu. E perfect.

— Nu avem nici o masă liberă-n seara asta, insistă şeful de sală imperturbabil. Şi lista de aşteptări este completă – şi-mi închide telefonul.

— Bun, ne vedem atunci – şi închid şi eu şi, cu toate că arborez un zîmbet care încearcă din răsputeri să sugereze că sînt bucuros de alegerea ei, adevărul este că abia pot să respir şi că fiecare muşchi îmi este încordat la maximum.

Jean este îmbrăcată cu o rochie Calvin Klein din jerseu de lînă flanelată, curea din piele de aligator Barry Kieselstein Cord cu cataramă de argint, cercei de argint şi dres de culoarea pielii, tot Calvin Klein. A rămas în faţa biroului meu şi pare că nu ştie ce vrea.

— Da?! zic eu, ridicîndu-mă şi îndreptîndu-mă spre cuier. Eşti îmbrăcată… ca lumea.

Ea tace cîteva momente.

— N-ai spus nici un nume, îmi spune delicat.

Eu mă gîndesc la acest aspect cît timp îmi pun haina de la costumul Armani şi-mi reînnod cravata de mătase, tot Armani, după care îi răspund fără nici o ezitare:

— Cei de-acolo… mă cunosc.

În timp ce şeful de sală conduce la masă o pereche despre care sînt aproape convins că sînt Kate Spencer şi Jason Lauder, Jean şi cu mine ne apropiem de podiumul lui, pe care stă larg deschis registrul de rezervări, cu numele scrise penibil de citeţ, iar eu, aruncînd o privire peste el ca din întîmplare, ochesc singurul nume netăiat cu o linie în dreptul căruia este o rezervare pentru două persoane la ora nouă: întîmplător, numele cu pricina este –

Dumnezeule mare! – Schrawtz. Oftez profund şi-ncep să bat din picior, iar mintea mea scormoneşte în căutarea unui plan realizabil. La un moment dat mă întorc spre Jean şi-i spun:

— Ce-ar fi să te duci pînă la toaletă?!

Ea se uită de jur împrejurul restaurantului, ca să vadă care-i situaţia. Haos. La bar sînt vreo zece persoane la coadă. Şeful de sală a ajuns cu perechea respectivă la o masă din mijlocul sălii. În separeul din faţă, în care am stat Sean şi cu mine cu cîteva săptămîni în urmă, stau acum Sylvester Stallone şi o piţipoancă oarecare; spre uimirea mea îngreţoşată, gorilele lui stau înghesuite în separeul de alături, iar patronul de la Petty's, Norman Prager, se află în cel de-al treilea. Jean se întoarce către mine şi strigă, încercînd să acopere vacarmul:

— Ce?!

— Nu vrei să te duci la toaletă?! întreb eu.

Şeful de sală se apropie de noi prost dispus, făcîndu-şi loc cu greu prin restaurantul ticsit.

— De ce?! Adică… nu ştiu dacă vreau, zice Jean, complet zăpăcită.

— Tu… du-te, îi şuier eu printre dinţi, strîngînd-o zdravăn de braţ.

— Dar n-am nevoie să mă duc, Patrick, protestează ea.

— Of, Doamne! bombăn eu, pentru că este oricum prea tîrziu.

Şeful de sală se urcă pe podium şi cercetează registrul, răspunde la un telefon, închide după cîteva secunde, după care ne măsoară din cap pînă-n picioare şi se vede clar că impresia nu este una proastă. Tipul are cel puţin cincizeci de ani şi părul strîns în coadă la spate. Eu îmi dreg glasul de două ori ca să-i captez atenţia cum trebuie şi mă uit şi-n acelaşi timp nu mă uit în ochii lui.

— Da?! întreabă el ca şi cum ar fi hărţuit.

Eu adopt o atitudine demnă, deşi în sinea mea oftez profund:

— Rezervarea de la ora nouă… şi-nghit în sec. Două persoane…

— Daaa… tărăgănează el vorba pe un ton suspicios. Numele?! – mă întreabă, după care se întoarce către un chelner în trecere (optsprezece ani şi frumos ca un fotomodel), care a întrebat unde e gheaţa, se uită urît la el şi zbiară: Nu… acum. Da?! De cîte ori e nevoie să ţi se spună?! Chelnerul ridică din umeri nevinovat, la care şeful de sală îi face semn către bar şi adaugă: Uite colo-i gheaţa!

Cînd se întoarce la loc înspre noi, mie chiar mi se face frică.

— Numele! ordonă el.

Eu mă gîndesc: Dintre toate numele de pe lumea asta, de ce dracului a trebuit să fie taman ăsta?!

— Ăăă… Schrawtz – aoleu, Doamne! –, domnul şi doamna Schrawtz.

Precis că faţa mea s-a făcut pămîntie şi numele îmi iese din gură mecanic, dar şeful de sală este mult prea tracasat ca să mai observe detaliile, iar eu nici gînd nu am să mă uit către Jean, care sînt convins că este absolut înnebunită de felul în care mă port. Şi totuşi sîntem conduşi spre masa familiei Schrawtz, probabil una mizerabilă, dar eu mă simt oricum uşurat.

Meniurile se află deja pe masă, dar eu sînt atît de nervos, încît cuvintele şi chiar şi preţurile mi se par nişte hieroglife şi efectiv nu sînt în stare să mă descurc printre ele. Un chelner – acelaşi care nu ştia unde să caute gheaţa – vine să ne ia comenzile de băuturi, iar eu mă trezesc spunînd diverse lucruri, fără s-o ascult pe Jean, de genul că „Protejarea stratului de ozon este o idee grozavă“, sau bancuri de doi bani. Îmi afişez pe faţă un zîmbet, de parcă aş fi din altă ţară, dar nu trece mult timp – cîteva minute, de fapt, chelnerul nici nu apucă să ne spună care sînt specialităţile – şi observ lîngă podium o pereche înaltă, arătoasă, discutînd cu şeful de sală, oftez pînă în fundul sufletului, cu minţile pierdute, şi-i spun lui Jean, şuierînd:

— S-s-se-ntîmplă ceva rău…

Ea ridică ochii din meniu şi pune pe masă băutura fără gheaţă din care sorbea:

— Ce anume?! S-a-ntîmplat ceva?!

Şeful de sală se uită urît înspre noi – înspre *mine* – din partea cealaltă a sălii şi porneşte către masa noastră urmat de perechea respectivă. Dacă ar fi nişte evrei mici, bondoci, cu mutre tipice, aş putea păstra masa chiar şi fără ajutorul unei bancnote de cincizeci, dar ăştia doi arată de parc-ar fi coborît dintr-o reclamă Ralph Lauren şi, deşi la fel arătăm şi eu şi Jean, deşi la fel arată tot restaurantul ăsta nenorocit, bărbatul poartă smoching, iar fata – o bucăţică absolut bună de futut – este plină de bijuterii. Asta este realitatea, cum ar spune detestabilul meu frate Sean, şi trebuie să mă împac cu ea. Şeful de sală se opreşte în faţa mesei încruntat, cu mîinile încrucişate la spate, şi, după o pauză semnificativă, întreabă:

— Domnul şi doamna… *Schrawtz*?!

— Da?! – joc eu tare.

El stă şi se uită la mine. Uitatul lui este însoţit de o linişte nefirească. Coada de cal de la spate, căruntă şi slinoasă, îi atîrnă ca un fel de excrescenţă malignă pe lîngă guler.

— Ştiţi… zic eu în cele din urmă cu o voce căutat insinuantă – …adevărul este că-l cunosc pe bucătarul-şef.

El continuă să se uite fix la mine. Precis că şi cei doi din spatele lui îl cunosc pe bucătarul-şef.

După o altă pauză lungă, nu ştiu nici eu de ce, dar întreb:

— Este oare plecat… la Aspen?!

Totul este inutil. Oftez şi mă întorc spre Jean, care face o mutră de parcă ar fi uimirea întruchipată.

— Mergem?! – zic eu.

Ea dă din cap fără să scoată o vorbă. Umilit ca niciodată, o iau de mînă pe Jean şi ne ridicăm în acelaşi timp – ea de fapt mai încet decît mine –, ne strecurăm pe lîngă şeful de sală şi perechea din spatele lui, ne croim drum înapoi prin restaurantul aglomerat şi ajungem afară, unde eu, absolut răvăşit, încep să-mi şoptesc în bărbie ca un robot:

— Ar fi trebuit să m-aştept ar fi trebuit să m-aştept ar fi trebuit…
dar Jean porneşte în lungul străzii rîzînd şi trăgîndu-mă şi pe mine după ea. Cînd eu devin conştient de veselia ei neaşteptată, ea răbufneşte printre chicoteli:

— A fost *atît* de amuzant… după care îmi strînge pumnul încleştat cu amîndouă mîinile şi mă anunţă: Ai un simţ al umorului *atît* de spontan…

Şocat şi mergînd ţeapăn umăr la umăr cu ea, fără s-o bag în seamă, îmi spun în sinea mea „Şi-acum… încotro…?!“ şi după numai cîteva secunde, hop şi răspunsul – la Arcadia, şi brusc preiau iniţiativa şi ne îndreptăm într-acolo.

După ce pleacă un tip despre care cred că este Hamilton Conway şi care mă confundă cu un alt tip pe nume Ted Owen, întrebîndu-mă dacă pot să-l introduc în seara asta la Petty's – eu îi răspund că o să văd ce pot face şi-mi îndrept atenţia către Jean, care stă de partea cealaltă a mesei, în sala aproape goală a Arcadiei –, după ce pleacă respectivul, deci, numai cinci mese în tot restaurantul rămîn ocupate. Eu comand un J&B cu gheaţă. Jean soarbe dintr-un pahar de vin alb şi-mi povesteşte cum dorinţa ei cea mai mare este de fapt să lucreze într-o „bancă de comerţ“, în timp ce eu mă gîndesc: Visează tu, că nu te costă nimic. Un alt tip, Frederick Dibble, se opreşte la masa noastră şi mă felicită pentru portofoliul Larson, pe urmă are tupeul să-mi spună:

— Vorbim mai tîrziu, Saul.

Dar eu parcă plutesc undeva departe, la milioane de kilometri de aici, şi totuşi Jean nu observă: ea îmi povesteşte în continuare despre nu ştiu ce nou roman pe care l-a citit ea, de nu ştiu ce tînăr autor – coperta am văzut-o şi eu: colorată puternic, iar subiectul, o suferinţă sublimată. Eu, din greşeală, cred că-mi vorbeşte despre altceva şi mă trezesc zicînd, fără să mă uit propriu-zis la ea:

— Trebuie să ai pielea tăbăcită ca să supravieţuieşti în oraşul ăsta.

Jean se înroşeşte la faţă, face o mutră jenată şi mai ia o înghiţitură de vin, care este un Sauvignon

blanc bunicel.

— Pari distant, zice ea.

— Poftim?! întreb eu, clipind din ochi.

— Am zis că pari distant, repetă ea.

— Nu, oftez eu. Sînt la fel de zărghit cantotdeauna.

— Asta-i bine, zice ea şi-mi zîmbeşte – oi fi visînd eu?! – uşurată.

— Da, bine, auzi… încep eu, încercînd să mă concentrez asupra ei, …pînă la urmă care vrei să fie viaţa ta?! Dar îmi aduc aminte despre cum mi-a împuiat capul că vrea să-şi facă o carieră într-o bancă comercială şi adaug: Aşa, pe scurt, ştii tu, în rezumat – şi nu-mi spune că-ţi place să lucrezi cu copiii, da?!

— Păăăi, mi-ar plăcea să călătoresc, zice ea. Şi poate să-mi continui studiile, dar zău că nu ştiu… – şi face o pauză de gîndire, după care mi se destăinuie: Am ajuns la un punct în viaţă în care am impresia că mi se oferă o mulţime de posibilităţi, dar sînt atît de… cum să zic… nesigură.

— Eu cred că este foarte important ca oamenii să fie conştienţi care le sînt limitele, zic eu, după care nu ştiu ce-mi vine şi-o întreb: Tu ai un prieten?!

Jean zîmbeşte timid, se înroşeşte din nou şi zice:

— Nu. Din păcate, nu.

— Interesant, zic eu printre dinţi în timp ce deschid meniul şi studiez variantele de meniuri din seara asta.

— Dar tu te vezi cu cineva?! – îşi ia Jean inima-n dinţi să mă-ntrebe cu jumătate de glas. Adică aşa, la modul serios…?!

Eu mă hotărăsc să iau peşte-pilot cu lalele şi scorţişoară şi ocolesc întrebarea oftînd:

— Tot ce-mi doresc este o relaţie substanţială cu o persoană specială,

şi pînă să apuce ea să mai spună ceva pe tema asta, o întreb dacă s-a hotărît ce vrea să comande.

— Cred că peşte *mahi-mahi*, zice ea, după care, uitîndu-se mai de aproape la meniu, adaugă: Cu ghimbir.

— Eu o să iau peşte-pilot, zic eu. Am căpătat aşa, o poftă aparte de… ăsta, de peşte-pilot – şi dau din cap către ea.

Mai tîrziu, după o cină mediocră, o sticlă scumpă de Cabernet californian şi o cremă de zahăr ars pe care o facem pe din două, eu comand un pahar de vin roşu de cincizeci de dolari, iar Jean îşi ia un espresso decofeinizat şi mă întreabă de unde vine numele restaurantului. Eu îi spun şi nu inventez cine ştie ce caraghioslîc, deşi mă simt tentat, numai ca să văd dacă e-n stare să creadă orice. Cum stau acum, faţă-n faţă cu Jean în penumbra de la Arcadia, pare foarte plauzibil că fata asta ar înghiţi orice baliverne i-aş servi eu pe tavă – e-atît de înamorată de mine că este absolut dezarmată –, dar lipsa ei de reacţie mi se pare, nu ştiu de ce, a nu avea nimic erotic în ea. Aş putea chiar să-i explic punctul meu de vedere pro-apartheid şi s-o pun să vină ea însăşi cu motive pentru care ar fi de aceeaşi părere şi ar investi sume mari de bani în corporaţiile rasiste care…

— Arcadia era o regiune din Peloponez, în Grecia antică, şi a fost întemeiată în anul 370 î.Cr. Oraşul ei numărul unu se numea… Megalopolis şi era centrul activităţii politice şi capitala confederaţiei arcadiene… Mai iau o gură de vin roşu, care e dens, tare, scump. A fost distrus în timpul războiului de independenţă al Greciei… Mai fac o pauză. Cultul lui Pan a fost practicat iniţial în Arcadia. Ştii cine era Pan?!

Jean dă din cap fără să-şi dezlipească ochii de pe mine.

— Serbările lui semănau foarte tare cu cele ale lui Bacchus. Îşi făcea de cap cu nimfele noaptea, dar îi şi plăcea să… sperie călătorii ziua… De unde şi cuvîntul *pan*-ică.

Şi dă-i, şi dă-i, şi dă-i. Mă distrează faptul că am reţinut toate lucrurile astea, aşa că să ridic ochii din paharul de vin roşu în care m-am tot uitat meditativ şi să-i zîmbesc. Jean rămîne tăcută mult timp, zăpăcită, neştiind cum să reacţioneze, dar în cele din

urmă se uită adînc în ochii mei, îşi pune coatele pe masă şi zice, cu pauze lungi între cuvinte:

— Este… atît… de… interesant… – şi asta e tot ce iese din gura ei, e tot ce are de spus.

Ora unsprezece treizeci şi patru. Am ajuns în faţa blocului în care se află apartamentul lui Jean, în Upper East Side, şi ne-am oprit pe trotuar. Portarul ei se uită la noi scîrbit şi mă umple de o silă fără margini, fiindcă uitătura lui mă scormoneşte din holul blocului. O puzderie de stele, mii şi mii, stau împrăştiate şi sclipesc de-a lungul şi de-a latul cerului; mă simt umilit de cît de multe sînt şi cu mare dificultate înghit acest sentiment. Jean ridică din umeri şi dă din cap cînd eu îi spun nu ştiu ce despre crizele de anxietate, ca şi cum între mintea şi gura ei nu ar exista propriu-zis o comunicare, ca şi cum ar bîjbîi după o explicaţie raţională a persoanei mele – ceea ce este, bineînţeles, o imposibilitate: nu… există… cheie…

— Cina a fost minunată, zice ea. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Adevărul este că mîncarea a fost mediocră, dar să-ţi fie de bine, ridic eu din umeri.

— Vrei să vii pînă sus să bei ceva?! – întreabă ea pe un ton mult prea firesc.

Deşi mie o asemenea abordare frontală nu-mi place, nu înseamnă neapărat că n-aş vrea să merg sus cu ea, dar ceva mă opreşte, ceva îmi potoleşte setea de sînge – portarul?! felul cum este luminat holul blocului?! rujul ei de buze?! Plus că am început să cred că pornografia este mult mai puţin complicată decît sexul propriu-zis şi deci, dată fiind lipsa de complicaţii, mult mai dătătoare de plăceri.

— Ai cumva mescal[2]?! – întreb eu.

— Ce să am?! se miră ea.

— Glumeam, zic eu, după care adaug: Ştii, eu aş vrea să mă uit la David Letterman, aşa că… şi mă opresc, neştiind de ce o mai lungesc atîta. Ar fi cazul să plec.

— Poţi să-l vezi… şi se opreşte şi ea, după care îmi propune: …şi la mine.

Eu stau şi mă gîndesc, după care o întreb:

— Ai cablu?!

— Da, am cablu, dă ea din cap.

Rămîn blocat şi mă prefac că rumeg posibilitatea.

— Nu, mulţumesc frumos. Mie-mi place să-l văd… fără cablu.

— Cum adică?! – zice ea, aruncîndu-mi o privire tristă şi perplexă.

— Trebuie să returnez nişte casete video, îi explic eu grăbit.

Ea tace, după care se miră:

— La ora asta?! Este – şi se uită la ceas – aproape miezul nopţii…

— Ei, da, mă rog… zic eu mult mai detaşat.

— Bine, atunci… presupun că ne urăm noapte bună, zice Jean.

Oare ce fel de cărţi citeşte Jean?! Prin mintea mea se învălmăşesc titluri: *Cum faci un bărbat să se îndrăgostească de tine*?, *Cum păstrezi pentru totdeauna iubirea unui bărbat*?, *Cum închei o afacere*: *Te măriţi. Cum faci să te măriţi de astăzi într-un an de zile. Soluţii*. În buzunarul pardesiului îmi pipăi cu degetele port-prezervativul din piele de struţ pe care l-am cumpărat săptămîna trecută de la Luc Benoit – dar… nu e cazul.

După ce ne strîngem mîinile oarecum încurcaţi, Jean mă întreabă fără să-mi dea drumul la mînă:

— Zău aşa: tu chiar nu ai cablu?!

Şi totuşi, deşi n-a fost cîtuşi de puţin o seară romantică, mă îmbrăţişează, iar eu simt cum emană din ea o căldură pentru care nu sînt pregătit. Eu m-am obişnuit atît de mult să-mi imaginez că lucrurile se întîmplă ca-n filme, să mi le vizualizez luînd forma întîmplărilor de pe ecran, încît am impresia că aud acordurile unei orchestre, parcă şi văd, ca o halucinaţie, camera de filmat luînd prim-planuri cu noi doi, artificiile explodînd cu încetinitorul deasupra capetelor noastre şi imaginea pe şaptezeci de milimetri a buzelor ei care se deschid, urmată de şoapta „Te vreau“ amplificată de incinta Dolby.

Îmbrăţişarea mea în schimb e rece ca gheaţa şi-mi dau seama, la început vag, dar din ce în ce mai limpede, că prăpădul care urlă în mine dă treptat înapoi şi că Jean mă sărută pe gură, ceea ce parcă mă ciupeşte ca să revin la realitate – şi o împing uşor mai departe de mine. Ea îşi ridică privirile speriate spre mine.

— Ştii, chiar trebuie să plec, îi spun eu, uitîndu-mă la Rolex-ul de la mînă. Nu vreau să pierd… „Glumele stupide cu animale de casă“.

— Bine, zice ea pe un ton stăpînit. La revedere.

— Noapte bună, zic eu.

O luăm fiecare în direcţia lui, dar ea mă strigă brusc. Eu mă răsucesc pe călcîie.

— Nu uita că mîine dimineaţă ai o întîlnire la micul dejun cu Frederick Bennet şi Charles Rust la barul 21, îmi comunică ea din cadrul uşii, pe care portarul i-o ţine deschisă.

— Mulţumesc, îi strig eu, făcîndu-i semn cu mîna. Mi-a zburat din cap cu desăvîrşire.

Jean îmi face şi ea semn cu mîna şi dispare în holul blocului.

Eu o iau pe Bulevardul Parcului în căutarea unui taxi şi trec pe lîngă un vagabond urît – un reprezentant al clasei genetic-subumane – care se milogeşte în şoaptă să-i dau nişte mărunţiş, să-i dau „orişice“. Atunci observ punga de plastic de la Barnes & Noble care stă lîngă el pe treptele bisericii unde cerşeşte şi nu mă pot abţine să rînjesc în silă spre el şi să zic cu voce tare:

— Da, sigur că da…, că şi citeşti tu alea,

iar mai tîrziu, pe bancheta din spate a taxiului care mă duce în partea cealaltă a oraşului, la mine-acasă, îmi imaginez cum ar fi să alerg prin Central Park, într-o după-amiază răcoroasă de primăvară, împreună cu Jean, să rîdem şi să ne ţinem de mînă. Să cumpărăm baloane şi să le dăm drumul.

1. În limba engleză, *meat*. Ştergînd iniţiala *m*, rămîne cuvîntul *eat*, a mînca.

2. Rachiu de agave specific mexican.

Un detectiv

Luna mai se scurge în iunie, care se scurge în iulie, care se tîrăşte către august. Din cauza căldurii, în ultimele patru nopţi am avut nişte vise foarte intense despre disecţii, iar acum nu fac nimic, vegetez în biroul meu, cu o durere cumplită de cap şi cu un walkman la urechi, din care mă alină un compact-disc cu Kenny G., dar lumina orbitoare a soarelui îmi inundă biroul la această oră dinainte de prînz, îmi străpunge ţeasta, îmi aţîţă mahmureala, drept care nici nu se pune problema de gimnastică în dimineaţa asta. Tot ascultînd muzica, observ că pîlpîie lumina de la butonul al doilea al telefonului, ceea ce înseamnă că Jean mă sună prin interfon. Oftez şi-mi dau jos cu grijă căştile de pe urechi.

— Ce este?! întreb eu plictisit.

— Ăăă, Patrick…?! începe ea.

— Da-aa, Jee-aan?! întreb eu condescendent, tărăgănînd amîndouă cuvintele.

— Patrick, este aici un domn Donald Kimball care vrea să stea de vorbă cu tine, zice ea nervoasă.

— Cine?! întreb eu neatent.

Jean scoate un oftat scurt şi speriat, după care coboară tonul şi-mi spune la modul interogativ:

— Un *detectiv* Donald Kimball…?!

Eu tac, uitîndu-mă pe fereastră la cerul albastru, pe urmă la monitorul de pe birou, pe urmă la femeia fără cap pe care am mîzgălit-o pe coperta a patra a numărului de săptămîna asta din *Sports Illustrated*, şi mîngîi cu degetele suprafaţa lucioasă a revistei o dată, de două ori, după care smulg coperta a patra şi o arunc la coş, făcută ghemotoc. Într-un tîrziu dau să-i răspund:

— Spune-i că… – dar mă opresc, întorc povestea pe toate feţele, îmi reevaluez opţiunile şi reiau: Spune-i c-am plecat să iau prînzul.

Jean tace o clipă, apoi îmi şopteşte:

— Patrick… mă tem că ştie că eşti aici. Şi auzind că eu tac, adaugă tot ea şi tot în şoaptă: Este

doar zece treizeci…

Eu oftez, mai amîn puţin, apoi, pe un ton stăpînit-panicat, o anunţ pe Jean:

— Ei, atunci spune-i să intre.

Mă ridic de la birou, mă opresc în faţa oglinzii Jodi care stă atîrnată lîngă tabloul de George Stubbs şi mă uit să văd cum îmi stă părul, îmi dau cu un pieptene de os prin el, după care iau unul dintre telefoanele cu antenă şi mă pregătesc pentru o scenă tensionată: mă prefac că stau de vorbă cu John Akers şi încep să vorbesc cu voce tare, cu telefonul la ureche, încă dinainte ca detectivul să intre în biroul meu:

— John, ascultă-mă… şi-mi dreg glasul, apoi continui să vorbesc de unul singur – …hainele se poartă proporţionate în funcţie de fizicul tău. Sînt lucruri clare care se fac şi care *nu* se fac, băiatule, cînd vine vorba să-ţi pui o cămaşă cu dungi late colorate. O cămaşă cu dungi late colorate cere costume şi cravate în culori vii sau dimpotrivă, cu modele foarte discrete…

Uşa biroului se deschide şi-i fac semn să intre detectivului, care este surprinzător de tînăr, poate chiar de vîrsta mea. Şi poartă un costum Armani de pînză nu foarte diferit de al meu, deşi al lui este vag şleampăt la modul dezagreabil, ceea ce mă îngrijorează. Îi zîmbesc amical.

— …Şi dacă o cămaşă are ţesătura densă, înseamnă că e mai rezistentă decît una care nu are… Da, ştiu… Dar ca să stabileşti treaba asta trebuie să te uiţi atent la urzeala materialului… – şi fac semn către fotoliul Mark Schrager din crom şi lemn de tek aşezat în faţa biroului meu, invitîndu-l pe detectiv pe muteşte să ia loc. Apoi continui:

— Materialul cu ţesătură strînsă este creat nu numai folosind o mulţime de fir, ci şi folosind fire din fibre de bună calitate, şi lungi şi subţiri, care… da, da… care sînt… care dau o ţesătură strînsă, spre deosebire de fibrele scurte şi boante, cum sînt cele din care se face tweedul. Iar materialele cu ţesătură

rară, cum sînt tricotajele, sînt extrem de delicate şi trebuie întreţinute cu mare grijă…

Dată fiind sosirea detectivului, ziua asta va fi, mai mult ca sigur, una proastă. Mă uit la el cu precauţie cum se aşază şi-şi încrucişează picioarele într-un mod care pe mine mă umple de o groază de nedescris. Cînd îl văd că se uită la mine ca să vadă dacă am terminat cu telefonul, îmi dau seama că am tăcut prea mult timp.

— Exact, şi… da, John, exact. Şi… da, întotdeauna îi laşi stilistului cinşpe la sută… Pauză. Nu, n-ai de ce să-i dai bacşiş patronului de la salonul de… Ridic din umeri a neputinţă către detectiv şi-mi dau ochii peste cap. El dă din cap, zîmbeşte înţelegător şi-şi încrucişează picioarele invers. Frumoase şosete. Dumnezeule! Fata care te spală pe cap?! Ştiu şi eu, un dolar-doi, acolo… Rîd: Depinde cum arată… Rîd mai tare: Da, da, şi ce altceva-ţi mai spală… Fac altă pauză, după care zic: Auzi, John, trebuie să-nchid. Acum a intrat T. Boone Pickens… Fac o pauză, rînjesc ca un idiot, pe urmă rîd: Glumeam… Altă pauză. Nu, nu-i lăsa bacşiş patronului de la salon. Rîd încă o dată, apoi, ca să închei: Da, bine, John… exact, ai priceput – şi închid telefonul, îi bag antena la loc, după care, ca să subliniez inutil normalitatea momentului, zic: Îmi cer scuze.

— Nu, eu îmi cer scuze, zice detectivul pe un ton de regret sincer. Ar fi trebuit să stabilesc o întîlnire. Apoi, făcînd semn cu mîna către telefonul cu antenă pe care eu îl aşez înapoi în furca lui de reîncărcare, mă întreabă: Era cevaaa… important?!

— A, ce anume?! zic eu, trecînd la birou şi trîntindu-mă în fotoliul meu. Nu, răsuceam pe toate feţele chestii legate de afaceri… Evaluam posibilităţile… Făceam schimb de zvonuri… Răspîndeam bîrfe…

Şi începem amîndoi să rîdem. Gheaţa s-a spart.

— Bună ziua, zice el, îndreptîndu-se pe scaun şi întinzîndu-mi mîna. Donald Kimball.

— Bună ziua. Pat Bateman, zic eu şi-i strîng mîna cu putere. Mă bucur de cunoştinţă.

— Îmi pare rău, zice el, că dau buzna aşa peste dumneavoastră, dar eu urma să stau de vorbă cu Luis Carruthers, care nu este la birou şi… mă rog. Şi dumneavoastră sînteţi, aşa căăă… – şi zîmbeşte, ridicînd din umeri. Ştiu că sînteţi oameni ocupaţi.

Parcă într-adins îşi fereşte privirile de cele trei numere din *Sports Illustrated* care stau deschise pe biroul meu şi aproape că-l acoperă şi de walkmanul de lîngă ele. Eu îmi dau seama de asta, închid toate trei revistele şi le trag în sertarul de sus al biroului, împreună cu walkmanul care încă mai merge.

— Deci… încep eu, încercînd să par cît mai prietenos şi mai dispus la conversaţie cu putinţă. Despre ce doriţi să discutăm?!

— Mă rog, începe şi el, eu am fost angajat de Meredith Powell să anchetez dispariţia lui Paul Owen.

Eu dau din cap meditativ, apoi întreb:

— Nu sînteţi de la FBI sau ceva de genul ăsta?!

— Nu, nu, zice el. Nicidecum. Sînt detectiv particular, nimic mai mult.

— Aha, înţeleg… Da – şi iarăşi dau din cap, nu foarte uşurat. Dispariţia lui Paul… Da…

— Aşa că nu este ceva *foarte* oficial, mă asigură el. Am doar cîteva întrebări generale – despre Paul Owen, despre dumneavoastră…

— Doriţi o cafea?! îl întreb eu brusc.

— Nu… mulţumesc, zice el pe un ton nesigur.

— O apă Perrier?! Un San Pellegrino?! insist eu.

— Nu, mulţumesc, repetă el şi deschide un carneţel negru, pe care şi l-a scos din buzunar împreună cu un pix Cross auriu.

Eu o sun pe Jean.

— Da, Patrick?!

— Jean, poţi tu să-i aduci domnului… – şi mă opresc, uitîndu-mă către el.

Detectivul ridică şi el ochii către mine.

— Kimball…

— …domnului Kimball o sticlă de San Pelle…

— Zău, nu, mulţumesc, protestează el.

— Nici o problemă, zic eu.

Am sentimentul că se străduieşte să nu se uite la mine prea curios. Se întoarce la carneţelul lui şi notează ceva, după care trage o linie peste altceva. Jean intră aproape imediat şi depune pe biroul meu, în dreptul lui Kimball, sticla de apă San Pellegrino şi un pahar Steuben de cristal gravat. Îmi aruncă mie o privire piezişă, îngrijorată, la care eu mă încrunt. Kimball ridică ochii spre Jean – care ia uite că nu poartă sutien astăzi –, îi zîmbeşte şi-i mulţumeşte din cap. Eu mă uit nevinovat după ea cum pleacă, apoi îmi întorc privirile spre Kimball, îmi încrucişez mîinile şi mă aşez mai bine în scaun.

— Deci, despre ce anume discutam?! îl întreb.

— Despre dispariţia lui Paul Owen, îmi reaminteşte el.

— A, da, exact. Ce să zic, n-am auzit nimic despre dispariţie sau ceva de genul ăsta… – şi fac o pauză, după care încerc să glumesc: Cel puţin nu din Pagina Şase…

Kimball zîmbeşte politicos.

— Cred că familia lui vrea să păstreze discreţia în această privinţă.

— De înţeles, zic eu şi fac semn cu capul către sticla şi paharul rămase neatinse. Doriţi o apă cu lămîie?!

— Nu, efectiv nu, zice el. Mulţumesc.

— Sînteţi sigur?! întreb eu. Avem şi apă cu lămîie.

El tace cîteva momente, apoi reia:

— Numai cîteva întrebări preliminare de care am nevoie pentru dosarele mele personale, dacă sînteţi de acord.

— Daţi-i drumul, zic eu.

— Ce vîrstă aveţi?! întreabă el.

— Douăzeci şi şapte de ani, răspund eu. Douăzeci şi opt în octombrie.

— Ce şcoală aţi urmat?! – şi mîzgăleşte ceva în carneţelul lui.

— Colegiul Harvard, îi spun eu. Pe urmă Şcoala Comercială de la Harvard.

— Adresa?! întreabă el fără să mai ridice ochii din carneţel.

— Strada 81 Vest, numărul 55, zic eu. Blocul Grădinile Americane.

— Frumos, zice el şi ridică ochii impresionat. Foarte frumos.

— Mulţumesc, zîmbesc eu flatat.

— Nu locuieşte acolo şi Tom Cruise?! mă întreabă.

— Ba da – şi-mi strîng cu putere şaua nasului.

Simt brusc nevoia să-mi închid ochii. Îl aud pe Kimball întrebîndu-mă:

— Nu vă supăraţi, dar vă simţiţi bine?!

— De ce mă întrebaţi?! zic eu, deschizînd ochii, amîndoi înlăcrimaţi.

— Păreţi… nervos.

Eu întind mîna către un sertar al biroului şi scot de acolo un flacon de aspirine.

— Vreţi un Nuprin?! îl întreb.

Detectivul se uită curios la flacon, apoi la mine, şi scutură din cap:

— Ăăă… nu, mulţumesc.

Apoi scoate un pachet de ţigări Marlboro şi-l aşază cu un gest mecanic alături de sticla de San Pellegrino, stînd cu ochii aţintiţi la ceva scris în carneţelul lui.

— Prost obicei, subliniez eu.

El ridică ochii, observă dezaprobarea de pe faţa mea şi zîmbeşte ruşinat:

— Ştiu. Îmi pare rău.

Eu rămîn cu privirile aţintite la pachetul de ţigări.

— Vreţi să… preferaţi să nu fumez?! mă întreabă el, nu foarte convins.

Eu continui să mă uit la pachetul de ţigări, dezbătînd în sinea mea.

— Nu… zic pînă la urmă …dacă doriţi, puteţi fuma.

— Sînteţi sigur?! mă întreabă el.

— Nici o problemă – şi o sun pe Jean.

— Da, Patrick?! – ea.

— Vino, te rog, cu o scrumieră pentru domnul Kimball, zic eu.

Nu trec mai mult de cîteva secunde şi Jean se conformează.

— Ce-mi puteţi spune despre Paul Owen?! întreabă el într-un tîrziu, după ce pleacă Jean, care a adăugat o scrumieră de cristal Fortunoff lîngă sticla nedesfăcută de San Pellegrino.

— Păăăi… tuşesc eu după ce înghit pe uscat două tablete de Nuprin. Nu-l cunoşteam atît de bine.

— Cît de bine îl cunoşteaţi?! întreabă el.

— Nu ştiu ce să vă spun, zic eu, întrucîtva sincer. Făcea şi el parte din toată… chestia aia de la Yale, ştiţi şi dumneavoastră.

— Chestia de la Yale?! întreabă el nedumerit.

Fac o pauză, neavînd nici eu idee despre ce vorbesc, apoi ridic din umeri:

— Ăăă, da… chestia de la Yale…

— Ce vreţi să spuneţi prin… chestia de la Yale?! zice el, de-acum intrigat.

Eu fac iarăşi o pauză – chiar, ce-oi fi vrînd să spun?!

— Păi, ştiu şi eu, în primul rînd că era probabil un homosexual nedeclarat (ceea ce de fapt n-am cum să ştiu şi aproape sigur nu era aşa, date fiind gusturile lui în materie de păsărici), care trăgea o mulţime de cocaină… – şi fac o nouă pauză, după care adaug, oarecum nesigur pe mine: …mă rog, chestia de la Yale.

Sînt convins că spun treaba asta într-un mod foarte bizar, dar nu ştiu cum altfel ar putea fi spusă. În biroul meu se lasă o tăcere profundă. Atmosfera din cameră pare brusc închisă şi sufocantă şi, cu toate că instalaţia de aer condiţionat funcţionează la capacitate maximă, aerul pare stătut, reciclat.

— Aşa… zice Kimball, uitîndu-se descurajat în carneţelul lui. Deci nu-mi puteţi spune nimic despre Paul Owen?!

— Mă rog… oftez eu. Presupun că ducea o viaţă în principiu ordonată. Apoi, efectiv neştiind ce să mai spun, mă aventurez şi zic: Cred că… avea o alimentaţie echilibrată.

Se simte frustrarea din vocea lui Kimball cînd mă întreabă:

— Ce fel de om era?! În afară de… – şi ezită, apoi mimează un zîmbet – …informaţiile pe care mi le-aţi dat deja.

Ce-aş putea eu să-i spun tipului ăstuia despre Paul Owen?! Că era un dobitoc înfumurat, arogant, zîmbăreţ, care reuşea în mod constant să se strecoare ca o scîrbă pe lîngă nota de plată de la Nell's?! Că eu am moştenit informaţia nepreţuită cum că penisul lui avea un nume şi că numele respectiv era *Michael*?! Nu, stai calm, Bateman. Fără să vreau, zîmbesc.

— Sper că nu mi se ia un interogatoriu în momentul ăsta, mă trezesc eu zicînd.

— Aşa vi se pare?! întreabă el.

Întrebarea pare înfricoşătoare, dar nu este.

— Nu, zic eu precaut. Cîtuşi de puţin.

Iar îşi notează ceva în carneţel, ca să mă-nnebunească pe mine, după care întreabă fără să mai ridice ochii, rozîndu-şi capătul pixului:

— Pe unde umbla Paul?!

— Pe unde… umbla?! mă mir eu.

— Da, zice el. Ştiţi şi dumneavoastră… pe unde ieşea.

— Staţi să mă gîndesc, zic eu, bătînd darabana cu degetele în tăblia biroului. La Newport, la Harry's, la Fluties, la Indochine, la Nell's, la clubul Cornell, la Clubul de Iahting newyorkez – localurile obişnuite.

— Avea iaht?! întreabă Kimball nedumerit.

Eu mă blochez, apoi ridic din umeri:

— Nu, doar frecventa localul de-acolo.

— Şi ce şcoli a urmat? întreabă el.

— Nu ştiţi treaba asta?! mă mir eu.

— Voiam doar să ştiu dacă dumneavoastră ştiţi, zice el fără să ridice ochii.

— Ăăă… la Yale, zic eu cu jumătate de gură. Corect?!

— Corect.

— Şi-apoi a făcut Şcoala Comercială de la Columbia – şi adaug: Aşa cred.

— Şi înainte de astea?! întreabă el.

— Dacă mi-aduc aminte bine, a fost la Saint Paul… adică…

— Nu, nici o problemă, asta chiar nu contează, se scuză el. Mă tem că nu ştiu ce altceva să vă întreb. Nu am prea multe fire de care să mă leg.

— Auziţi, eu aş vrea… încep eu precaut şi atent …aş vrea să v-ajut.

— Înţeleg, zice el şi-şi notează din nou ceva în carneţel, dar nu pare a fi ceva important. Îmi mai puteţi spune şi altceva despre Paul Owen?! mă întreabă pe un ton de-a dreptul timid.

Eu stau şi mă gîndesc, apoi anunţ cu jumătate de glas:

— Amîndoi aveam şapte ani în 1969…

— Şi eu, zîmbeşte Kimball.

Prefăcîndu-mă interesat de caz, îl întreb eu de data asta:

— Aveţi ceva martori sau amprente…?

El mă întrerupe plictisit:

— Mă rog, există un mesaj pe robotul lui telefonic, în care zice c-a plecat la Londra.

— Păi, poate chiar acolo s-a dus, nu?! – sugerez eu optimist.

— Prietena lui nu crede chestia asta, zice Kimball sec.

Acum îmi trece prin minte pentru prima oară şi-mi imaginez ce fir de praf era Paul Owen în schema cea mare a universului.

— Dar… ezit eu …nu l-a văzut nimeni la Londra?!

Kimball se uită în carneţel, dă o pagină, apoi se uită din nou la mine şi zice:

— Adevărul e că da.

— Îhîm, mormăi eu.

— De fapt, nu mi-a fost deloc uşor să obţin o verificare precisă, recunoaşte el. Un… anume Stephen Hughes pretinde că l-a văzut într-un restaurant de-acolo, dar eu am verificat şi ce s-a-ntîmplat: tipul l-a confundat pe un anume Hubert Ainsworth cu Paul, aşa că…

— A… zic eu.

— V-aduceţi aminte unde eraţi în noaptea în care a dispărut Paul?! – şi verifică în carneţelul lui. Adică pe douăzeci şi patru iunie?!…

— Ei, na… cred că… şi stau să mă gîndesc. Probabil că restituiam nişte casete video. Apoi deschid sertarul de la birou, îmi scot agenda, mă uit prin luna decembrie şi anunţ: Am avut o întîlnire cu o fată pe nume Veronica… – şi mint de la un cap la altul, inventez ceva absolut fantezist.

— Staţi, zice el nedumerit, uitîndu-se în carneţel. Mie… mi s-a spus altceva.

— Poftim?! zic eu şi-mi încordez muşchii coapselor.

— Eu am primit alte informaţii, zice el.

— Mă rog… zic eu, brusc zăpăcit şi speriat, simţind o arsură în stomac de la Nuprin. Eu… staţi aşa… Ce informaţii aţi primit?!

— Să vedem… zice el, frunzărind prin carneţel şi dînd peste ceva. Că aţi fost cu…

— Staţi un pic, rîd eu. Se poate să mă înşel…

Simt cum îmi curge sudoarea pe şira spinării.

— Mă rog… – şi se opreşte. Cînd aţi fost ultima dată împreună cu Paul Owen?! mă întreabă.

— Am fost… – Doamne, Dumnezeule, Bateman, inventează repede ceva – …la un spectacol nou de revistă care tocmai avusese premiera, intitulat… *Vai, Africa, scumpă Africa* – şi înghit în sec. A fost o… comicărie-ntreagă… şi cam atît. Cred că ne-am luat cina la Orso's… nu, la Petaluma… ba nu, la Orso's – şi mă opresc. Ultima… dată cînd l-am văzut *fizic* a fost la un… bancomat. Nu mai ţin minte la care… unul din apropiere de… de Nell's.

— Dar în noaptea în care-a dispărut?! insistă Kimball.

— Zău că nu mai ştiu, zic eu.

— Poate c-aţi încurcat datele, zice el, aruncînd o privire în carneţel.

— Cum adică?! întreb eu. Dar dumneavoastră unde ştiţi c-a fost Paul în noaptea respectivă?!

— Potrivit agendei lui, lucru confirmat de secretara lui, a luat cina cu… Marcus Halberstam, zice detectivul.

— Şi…?! întreb eu.

— L-am întrebat – el.

— Pe Marcus?! – eu.

— Da. Şi el neagă, zice Kimball. Deşi la început nu era prea sigur.

— Dar a negat Marcus?! – eu.

— Da – el.

— Bun, şi Marcus are un alibi?! întreb eu, devenit brusc mai mult decît receptiv la ceea ce-mi spune el acum.

— Da – el.

Pauză.

— Are?! întreb eu. Sînteţi sigur?!

— L-am verificat, zice el cu un zîmbet curios. Stă-n picioare.

Pauză.

— Aha… – eu.

— Ei, dar dumneavoastră unde-aţi fost?! rîde el.

Rîd şi eu, deşi nu prea ştiu de ce.

— Şi unde-a fost Marcus?! îl întreb, aproape chicotind.

Kimball continuă să zîmbească în timp ce mă studiază cu privirile.

— N-a fost cu Paul Owen, zice el secretos.

— Şi-atunci cu cine-a fost?! rîd şi eu în continuare, deşi mă simt foarte ameţit.

Kimball îşi deschide iarăşi carneţelul şi pentru prima oară îmi aruncă o privire oarecum ostilă.

— A fost la Atlantis cu Craig McDermott, Frederick Dibble, Harry Newman, George Butner şi cu… – şi-aici detectivul se opreşte, îşi ridică ochii spre mine şi adaugă: …şi cu dumneavoastră…

În biroul ăsta al meu, mă gîndesc în clipa asta cît mi-ar lua să dezintegrez un cadavru chiar aici, în biroul meu. În biroul meu, iată ce fantezii îmi trec mie prin minte în timp ce visez cu ochii deschişi: să mănînc cotlete la Red, Hot and Blue („Roşu, Iute şi Albastru“), în Washington, D.C.; dacă e cazul, să-mi schimb şamponul; care este de fapt cea mai bună bere neagră; dacă Bill Robinson este într-adevăr un creator de modele supraevaluat; ce se întîmplă cu IBM; care este luxul suprem; dacă expresia „a da la gioale“ este sau nu academică; pacea fragilă de la Assisi[1]; lumina electrică, numitorul comun al luxului – al luxului suprem; nenorocitul ăsta poartă aceeaşi mizerie de costum Armani de pînză ca şi mine; cît de uşor mi-ar fi să-l sperii pe pulică ăsta pînă nu mai ştie de el; Kimball nu este cîtuşi de puţin conştient de cît de gol sînt eu pe dinăuntru; nu există nici un semn de viaţă propriu-zisă în acest birou, în schimb el îşi ia notiţe; pînă ajung eu la finalul acestei propoziţii, un avion Boeing va decola sau ateriza undeva pe lumea asta; aş vrea să beau o bere Pilsner Urquell.

— Da, aveţi dreptate, zic eu. Sigur că da… l-am chemat şi pe Paul Owen să vină cu noi, adaug, dînd din cap ca şi cum uite-acum mi-am amintit cum a fost de fapt. Dar el ne-a spus că are alte planuri… Apoi, cu jumătate de glas, zic: Probabil c-am fost la cină cu Victoria în… seara următoare…

— Auziţi, eu, după cum v-am spus, nu sînt decît angajat de Meredith, oftează el, închizîndu-şi carneţelul.

— Ştiaţi că Meredith Powell iese cu Brock Thompson?! întreb eu insinuant.

El ridică din umeri şi oftează.

— Asta nu ştiu. În schimb ştiu că Paul Owen îi datorează, cică, o mulţime de bani.

— A, zic eu, dînd din cap. Zău?!

— Eu personal, mi se confesează el, cred că tipul a luat-o razna un pic. A şters-o din oraş pentru o vreme. Poate că într-adevăr s-a dus la Londra. Să viziteze, să bea – treaba lui. Oricum, pun pariu că o s-apară el mai devreme sau mai tîrziu.

Eu dau din cap uşor, sperînd să par corespunzător de uimit de ce aud.

— Credeţi c-a fost băgat cumva în… cum să zic… în chestii oculte, în vreun cult satanic?! mă întreabă Kimball, fără să glumească deloc.

— În ce…?! – eu.

— Ştiu că întrebarea poate părea nelalocul ei, dar luna trecută, în New Jersey – nu ştiu dac-aţi auzit de povestea asta –, un tînăr agent de bursă a fost arestat şi acuzat de uciderea unei tinere *chicana*[2] şi de săvîrşirea de ritualuri *voodoo* cu… mă rog, cu diverse părţi ale trupului uman…

— Pfffui! exclam eu.

— Da, şi… – iarăşi zîmbeşte încurcat – …aţi auzit ceva despre treaba asta?!

— Tipul respectiv a negat c-ar fi făcut aşa ceva?! întreb eu incitat.

— Exact, dă din cap Kimball.

— Interesant caz, comentez eu.

— Deşi a pretins că nu e vinovat, tipul tot se crede regele incaşilor, zeul-pasăre, ceva de genul ăsta, zice el, făcînd o grimasă.

Şi unul, şi celălalt rîdem în hohote pe tema asta.

— Nu, zic eu într-un tîrziu, Paul nu era băgat în aşa ceva. El avea o alimentaţie echilibrată şi…

— Da, da, ştiu, şi făcea parte din toată chestia de la Yale, mă completează Kimball plictisit.

Urmează o pauză lungă, poate chiar cea mai lungă de pînă acum.

— V-aţi consultat şi cu un medium?! îl întreb eu.

— Nu, zice el şi scutură din cap într-un mod care sugerează că de gîndit s-a gîndit.

Ceva gen „Da' cui îi pasă?!"

— Apartamentul lui a fost spart?! întreb eu.

— Nu, adevărul este că nu, zice el. Lipseau cîteva obiecte de toaletă. Un costum nu mai era. O geantă de voiaj. Cam atît.

— Vă gîndiţi că s-ar fi putut întîmpla ceva rău?!

— Nu pot să afirm aşa ceva, zice el. Dar, cum v-am spus, nu m-aş mira să aflu că tipul se ascunde

pur şi simplu pe undeva.

— Adică nu s-a ajuns pîn-acum la brigada de Omucideri sau alte chestii de-astea, nu?! – întreb eu.

— Nu, încă nu. V-am mai spus, nu ştim sigur. Dar… – se opreşte şi face o mutră descurajată: Ideea este că nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic.

— Tipic, nu, ce vreţi?! – eu.

— E curios, pur şi simplu, încuviinţează el, uitîndu-se lung pe fereastră, cu o privire pierdută. Într-o zi ca toate celelalte, omul merge de colo colo, se duce la serviciu viu şi nevătămat şi pe urmă… – şi detectivul tace, lăsîndu-şi propoziţia neterminată.

— Nimic, oftez eu, dînd din cap.

— Oameni care pur şi simplu… dispar, zice el.

— Parcă se deschide pămîntul şi-i înghite, zic eu, prefăcîndu-mă trist şi uitîndu-mă la Rolex-ul de la mînă.

— Se evaporă, zice el şi cască şi se întinde. Efectiv se evaporă.

— Te şi sperii, încuviinţez eu, dînd din cap.

— Şi ai senzaţia… – şi oftează exasperat – … zădărniciei.

Eu tac, neştiind sigur ce să mai zic, după care comentez:

— E greu cînd… e totul zadarnic.

Nu mă mai gîndesc la nimic. În biroul meu se lasă liniştea. Ca s-o rup, îi arăt detectivului o carte de pe birou, lîngă sticla de San Pellegrino: *Arta negocierii* de Donald Trump.

— Aţi citit-o?! îl întreb eu.

— Nu, oftează el, apoi mă întreabă, de dragul politeţii: E bună?!

— E foarte bună, dau eu din cap.

— Auziţi, oftează el din nou. V-am răpit destul de mult din timp – şi-şi bagă în buzunar pachetul de Marlboro.

— Eu am întîlnire la prînz, adică peste douăzeci de minute, la The Four Seasons, cu Cliff Huxtable, mint eu în timp ce mă ridic în picioare. Aşa că trebuie să plec şi eu oricum.

— Dar The Four Seasons nu e prea departe de-aici?! – întreabă el preocupat în timp ce se ridică în picioare. Adică n-o să întîrziaţi?!

— Ăăă, nu, mă repliez eu. Este unul… şi aici, aproape.

— Da, zău?! zice el. N-am ştiut.

— Da, şi e foarte bun, zic eu, conducîndu-l spre uşă.

— Auziţi, zice el şi se întoarce cu faţa spre mine: Dacă se întîmplă să aflaţi ceva, orice fel de informaţie…

Eu îi întind mîna.

— Absolut. Sînt trup şi suflet alături de dumneavoastră, îi spun eu solemn.

— Minunat, zice ineficienţa întruchipată, pe un ton de uşurare. Şi vă mulţumesc pentru… timpul acordat, domnule Bateman.

Îl însoţesc spre uşă şi simt că nu mă ţin picioarele, ca pe astronauţi, îl conduc afară din biroul meu şi, cu toate că sînt gol pe dinăuntru, cu toate simţurile atrofiate, îmi dau seama – fără să mă mint pe mine însumi – că am reuşit ceva, după care, în modul cel mai banal cu putinţă, mai vorbim cîteva minute despre balsamurile de dat pe tăieturile de la bărbierit şi cămăşile cadrilate. Toată conversaţia cu detectivul a stat sub semnul general şi curios al lipsei de finalitate, ceea ce mie mi s-a părut liniştitor – doar nu s-a întîmplat nimic –, dar cînd îmi zîmbeşte, îmi întinde cartea lui de vizită, se-ntoarce şi pleacă, zgomotul uşilor de la ascensor, care se închid, îmi răsună în cap ca un roi întreg de insecte bîzîitoare, ca o halcă de slănină sfîrîitoare, ca un imens gol. După ce individul iese din clădire (am pus-o pe Jean să-l sune pe Tom de la Pază, ca să fim siguri), eu dau telefon unei persoane recomandate de avocatul meu şi-i cer să verifice dacă nu cumva telefoanele mele sînt ascultate, înghit o tabletă de Xanax şi numai aşa mă simt în stare să mă întîlnesc cu dieteticianul meu la un restaurant scump din Tribeca, specializat în alimentaţia sănătoasă şi care se numeşte Cuisine de Soy. Stînd acolo, sub delfinul împăiat şi lăcuit care

pluteşte, cu corpul în formă de arc, deasupra barului cu varietăţi de *tofu*, am ocazia să-i pun dieteticianului întrebări de genul:

— Haide, spune-mi esenţialul despre brioşe,

fără să mă crispez tot. După două ore, cînd mă întorc la birou, aflu că nici unul dintre telefoane nu-mi este ascultat.

Ba chiar mi se întîmplă să mă-ntîlnesc cu Meredith Powell la sfîrşitul aceleiaşi săptămîni, vineri seara, la Ereze, cu ea şi cu Brock Thompson, şi cu toate că stăm de vorbă timp de zece minute, întrebîndu-ne mai ales de ce nici unul dintre noi nu este la Hamptons, iar Brock se uită urît la mine în tot acest timp, Meredith nu aduce vorba despre Paul Owen nici măcar o singură dată. Eu am parte de o cină exasperant de lentă în compania perechii mele din seara asta, Jeanette. Restaurantul este nou şi ostentativ, iar mîncarea parcă se tîrăşte pînă la noi. Porţiile sînt zgîrcite. Eu sînt din ce în ce mai agitat. După ce terminăm, eu aş vrea să sar peste mersul la M.K., deşi Jeanette se plînge că ea vrea să danseze. Eu sînt obosit şi vreau să mă odihnesc. Odată ajunşi la mine-acasă, mă trîntesc în pat şi zac, sînt prea năucit ca să fac sex cu ea, aşa că Jeanette pleacă, iar eu, după ce urmăresc înregistrarea emisiunii de azi-dimineaţă a Patriciei Winters despre cele mai bune restaurante din Orientul Mijlociu, pun mîna pe telefonul cu antenă şi, fără să ştiu nici eu de ce, fără pic de tragere de inimă, o sun pe Evelyn.

1. În anul 1986, la chemarea Papei Ioan Paul II, a avut loc la Assisi (Italia) o reuniune a liderilor religioşi din toată lumea, consacrată păcii mondiale.

2. *Chicano* – termen aplicat cetăţenilor americani de origine mexicană.

Vara

Cea mai mare parte a verii am petrecut-o parcă într-un fel de transă, zăcînd în biroul meu ori prin restaurante noi, acasă, unde mă uitam la videocasete, ori pe banchetele din spate ale taxiurilor, în cluburi de noapte proaspăt deschise ori prin cinematografe, în clădirea din Bucătăria Iadului ori prin restaurante noi. Patru mari catastrofe aeriene au avut loc în vara asta şi toate au fost filmate, ca şi cum nenorocirile respective ar fi fost plănuite dinainte şi acum erau repetate la infinit pe toate posturile de televiziune. Avioanele se prăbuşeau întruna cu încetinitorul, urmate de nenumărate prim-planuri cu carcasele distruse şi de tot atîtea instantanee ale resturilor carbonizate sau însîngerate şi ale salvatorilor care adunau la un loc rămăşiţele umane. Eu am început să folosesc deodorantul pentru bărbaţi Oscar de la Renta, care mi-a provocat o uşoară iritaţie. Un film despre o insectă vorbitoare a fost lansat cu mare tam-tam şi a înregistrat încasări totale de două sute de milioane de dolari. Echipa celor de la Mets a mers prost. Cerşetorii şi vagabonzii parcă s-au înmulţit în august şi pe străzile din tot oraşul parc-au ieşit la expoziţie toţi năpăstuiţii, neputincioşii şi bătrînii. Eu m-am apucat să-i întreb pe toţi partenerii mei de cină de vară din toate restaurantele noi şi ostentative, înainte de a merge cu ei la *Mizerabilii*, dacă văzuse vreunul *Crimele cu trusa de scule* pe canalul HBO şi cum rezultatul era de fiecare dată că la mesele respective se aşternea liniştea, eu tuşeam politicos şi chemam chelnerul ca să ne facă nota de plată sau mai comandam cîte un sorbet sau, dacă masa nu se terminase încă, o sticlă de San Pellegrino, după care îmi întrebam partenerii de cină:

— Nu?! şi-i asiguram: Excelent a fost.

Cardul meu de credit American Express Platinum a fost atît de des utilizat în această perioadă, încît efectiv s-a rupt în două, s-a autodistrus la una dintre mesele de care vorbesc, la

care invitasem doi asemenea parteneri de cină de vară la Restless and Young („Neliniştit şi tînăr“), noul restaurant Pablo Lester din zona pre-rezidenţială, dar în portofelul meu din piele de gazelă aveam suficienţi bani lichizi ca să achit nota de plată. Emisiunile Patriciei Winters n-au fost decît reluări. Viaţa n-a fost altceva decît o pînză albă, un clişeu, un serial lacrimogen. Eu m-am simţit mortal, în pragul delirului. Setea mea nocturnă de sînge s-a prelungit pînă în timpul zilei, aşa că a trebuit să plec din oraş. Masca mea de normalitate a căzut victimă unor alunecări iminente. Acesta este pentru mine anotimpul negru şi simţeam nevoia unei vacanţe. Simţeam nevoia să merg la Hamptons.

I-am propus treaba asta Evelynei, iar ea, ca un păianjen, a fost de acord.

Casa în care am stat era de fapt a lui Tim Price şi Evelyn, dintr-un motiv sau altul, avea cheia; eu, în starea mea de cvasi-transă, am refuzat să intru în detalii.

Casa lui Tim era situată la malul apei, în East Hampton, şi împodobită cu multe acoperişuri în fronton. Avea patru niveluri, toate legate între ele de o scară din oţel galvanizat. La început am crezut că era aranjată în stil sud-vestic, dar nu era. Bucătăria avea o sută şi ceva de metri pătraţi de decoraţiuni pur minimaliste: pe un singur perete era totul – două cuptoare uriaşe, dulapuri masive, o cameră frigorifică, un frigider cu trei uşi – şi o masă-insulă din oţel inoxidabil, special concepută, împărţea bucătăria în trei spaţii separate. În patru dintre cele nouă băi se găseau picturi în *trompe-l'œil* şi cinci dintre ele aveau capete vechi de berbeci, din plumb, fixate deasupra chiuvetelor, apa ieşind din boturile lor. Toate chiuvetele, căzile şi duşurile erau modele vechi din marmură, iar pe jos erau mozaicuri din pătrăţele de marmură. Deasupra căzii principale era o nişă în perete şi acolo era montat un televizor. În fiecare cameră era cîte o combină stereo. În toată casa se mai găseau douăsprezece lămpi cu picior Frank Lloyd Wright, paisprezece fotolii tip club

Joseph Heffermann, doi pereţi întregi, de la podea pînă la tavan, de rasteluri de videocasete şi un alt perete căptuşit cu mii de compact-discuri aliniate pe rafturi de sticlă. În holul de la intrare atîrna un candelabru Eric Schmidt şi sub el era un cuier de pălării Atomic Ironworks în formă de coarne de elan, făcut din oţel inoxidabil de un sculptor tînăr de care eu n-am auzit niciodată. Într-o cameră adiacentă bucătăriei se găsea o masă de sufragerie rotundă, rusească, de secol XIX, dar care nu avea scaune în jurul ei. Pe toţi pereţii erau expuse fotografii înfricoşătoare de Cindy Sherman. Exista şi o cameră de gimnastică. Erau opt dulapuri în perete, cinci aparate video, o masă de sufragerie Noguchi din sticlă şi lemn de nuc, o masă de hol Marc Schaffer şi un fax. În dormitorul principal era un arbore cu coroana modelată, aşezat lîngă o banchetă de fereastră Louis XVI. Un tablou de Eric Fischl era atîrnat deasupra unuia dintre şeminee. Existau şi un teren de tenis, şi două saune şi o baie Jacuzzi interioară într-o căsuţă de oaspeţi de lîngă piscină, care avea fundul negru. Prin tot felul de locuri ciudate erau plasate coloane de piatră.

Eu chiar am încercat să fac în aşa fel ca lucrurile să meargă în cele cîteva săptămîni cît am stat acolo. Evelyn şi cu mine am mers cu bicicletele, am alergat şi am jucat tenis. Am vorbit despre cum ar fi să mergem în sudul Franţei sau în Scoţia. Ne-am imaginat mergînd cu maşina prin Germania şi oprindu-ne să vedem spectacole de operă nealterate. Am făcut windsurfing. Am vorbit numai despre lucruri romantice: lumina de pe Long Island[1] – partea de est, răsăritul lunii în octombrie peste dealurile din regiunea de vînătoare din Virginia. Am făcut baie împreună în căzile mari de marmură. Ne-am luat micul dejun în pat, cuibărindu-ne sub păturile de caşmir după ce eu turnam cafeaua de import dintr-un ibric Melior în căni de la Hermès. O trezeam pe Evelyn cu flori proaspete. Îi puneam bileţele în poşeta Louis Vuitton cînd pleca să-şi facă tratamentele cosmetice săptămînale în Manhattan. I-

am cumpărat un căţeluş, un chow mic şi negru pe care ea l-a botezat NutraSweet şi-l răsfăţa dîndu-i să mănînce trufe din ciocolată dietetică. I-am citit cu voce tare pasaje lungi din *Doctor Jivago*, din *Adio, arme*! (preferatul meu dintre romanele lui Hemingway). Am închiriat din oraş filme pe care Price nu le avea, mai ales comedii de prin anii ’30, şi le-am pus să ruleze pe unul dintre multele aparate video, preferatul nostru fiind *Vacanţă la Roma*, la care ne-am uitat de două ori. L-am ascultat pe Frank Sinatra (numai cîntece din anii ’50) şi pe Nat King Cole cu albumul *After Midnight* („După miezul nopţii“), pe care Tim îl avea pe compact-disc. I-am cumpărat Evelynei lenjerie scumpă, pe care uneori chiar a purtat-o.

După ce înotam în pielea goală în ocean pînă tîrziu în noapte, ne întorceam în casă tremurînd de frig şi înfăşuraţi în prosoape uriaşe Ralph Lauren, ne făceam omlete şi tăiţei căliţi în ulei de măsline, trufe şi bureţi, sufleuri din pere tocate, salate de fructe cu scorţişoară, budinci de mălai gratinate cu somon pipărat, sorbeturi de mere şi mure, *mascarpone*, fasole roşie cu pilaf învelit în foi de salată, castroane de *salsa* şi calcan înăbuşite în oţet aromat, supă de roşii rece şi *risotto* asezonat cu sfeclă, asparagus, lămîie şi mentă, şi beam limonadă sau şampanie sau sticle de vin vechi Château-Margaux. Dar n-a trecut mult timp şi am încetat să mai ridicăm greutăţi împreună, n-am mai făcut întreceri de înot, iar Evelyn a început să mănînce numai trufele de ciocolată dietetică pe care nu le mînca NutraSweet, plîngîndu-se tot timpul de kilogramele pe care nu le pusese pe ea. Au fost nopţi în care eu am plecat să hălăduiesc pe plajă, scormonind după pui de crab şi mîncînd nisip – asta se întîmpla în toiul nopţii, cînd cerul era atît de limpede, încît vedeam întregul sistem solar şi nisipul luminat de stele avea un aspect aproape lunar. Într-una dintre aceste escapade am adus acasă o meduză eşuată pe plajă şi am băgat-o în cuptorul cu microunde pe cînd noaptea se îngîna cu

ziua, înainte de zori – Evelyn dormea –, iar cu ceea ce n-am mîncat din ea am hrănit cîinele.

În timp ce sorbeam coniac, apoi şampanie, din pahare rotunde în formă de cactus pe care Evelyn le aşeza pe suporturi de teracotă şi în care amesteca lichior de mure cu nişte beţigaşe de mucava în formă de iatagan, stăteam şi mă gîndeam cum ar fi fost să omor pe cineva cu un băţ de schi Allsop Racer sau rămîneam cu ochii aţintiţi la săgeata de giruetă care atîrna deasupra unuia dintre şeminee şi mă întrebam, cu priviri ca de fiară, dacă aş fi putut străpunge pe cineva cu ea, după care mă plîngeam cu voce tare, indiferent dacă Evelyn mai era sau nu în cameră, că ar fi fost mai bine să fi făcut rezervare la Stratford Inn, restaurantul lui Dick Loudon. De la un moment dat încolo, Evelyn a început să vorbească numai despre sanatorii şi chirurgie estetică, apoi şi-a angajat un masor, un poponar speriat de bombe care locuia la cîteva case de noi împreună cu un celebru editor şi care a început să se dea la mine pe faţă. În ultima săptămînă de stat la Hamptons, Evelyn s-a întors în oraş de trei ori: o dată ca să-şi facă manichiura, pedichiura şi un tratament cosmetic facial, a doua oară pentru o şedinţă individuală de gimnastică la Stephanie Herman, iar a treia oară ca să-şi consulte astrologul.

— De ce să ne întoarcem cu elicopterul?! – am întrebat-o eu în şoaptă.

— Da' ce vrei să fac?! – a zbierat ea, înfundîndu-şi a nu ştiu cîta trufă dietetică în gură. Să închiriez un Volvo?!

Cît timp ea lipsea, eu vomitam – aşa, de amorul artei – în jardinierele rustice de teracotă care stăteau aliniate de jur împrejurul curţii interioare sau plecam cu maşina pînă în oraş, luîndu-l cu mine pe masorul speriat de bombe, ca să cumpăr lame de ras. Noaptea plasam un coif Jerry Kott din imitaţie de ciment şi sîrme de aluminiu peste capul Evelynei şi, cum ea era complet năucită de somnifere Halcion, nu era în stare să şi-l dea la o parte, aşa că eu mă hlizeam văzînd cum se ridica şi cobora coiful după respiraţiile

ei profunde, numai că şi treaba asta a ajuns să mă întristeze, aşa că n-am mai pus coiful pe capul Evelynei.

Nimic nu reuşea să-mi pună capac. Totul a ajuns să mi se pară steril: răsăritul soarelui, vieţile eroilor, înamoratul, războiul, descoperirile pe care le fac oamenii unii despre alţii. Singurul lucru care nu mă plictisea – şi asta destul de evident – era faptul că Tim Price cîştiga foarte mulţi bani, deşi chiar şi acest lucru, prin evidenţa celor ce mă înconjurau, tot în aceeaşi stare mă arunca. Nu exista în interiorul meu nici o emoţie limpede, uşor de definit, cu excepţia lăcomiei şi, eventual, a unui dezgust suveran. Aveam şi eu toate caracteristicile unei fiinţe umane – carne, sînge, piele, păr –, dar la mine depersonalizarea era atît de intensă, mersese atît de adînc, încît capacitatea normală de a simţi compasiune se evaporase, de fapt căzuse victimă unei eliminări lente şi conştiente. Eu nu făceam decît să imit realitatea, eram un fel de momîie cu o vagă asemănare cu o fiinţă umană şi numai un colţişor neclar din mintea mea mai funcţiona. Mi se întîmpla ceva oribil şi totuşi nu reuşeam să-mi dau seama de ce – nu reuşeam să pun degetul pe rană. Singurul lucru care mă mai liniştea şi-mi dădea satisfacţie era sunetul cuburilor de gheaţă aruncate într-un pahar de J&B. Pînă la urmă am înecat cîinele chow, căruia Evelyn nu i-a simţit lipsa: n-a observat că dispăruse nici măcar după ce l-am azvîrlit în camera-congelator, învelit într-unul dintre puloverele ei de la Bergdorf Goodman. A trebuit să plecăm din Hamptons fiindcă eu ajunsesem să stau în picioare lîngă pat, în orele dinaintea zorilor, cu o ţepuşă de spart gheaţa strînsă tare în pumn, aşteptînd ca Evelyn să deschidă ochii. La propunerea mea, pe care i-am făcut-o într-o bună dimineaţă la micul dejun, iar ea a fost de acord, în ultima duminică înainte de Ziua Muncii[2] ne-am întors în Manhattan cu elicopterul.

1. Insulă de formă alungită orientată pe direcţia est-vest, din care fac parte cartierele newyorkeze Brooklyn şi Queens. Staţiunea The

Hamptons se află în extremitatea estică a insulei, cu deschidere spre Oceanul Atlantic.

2. În Statele Unite şi Canada, Ziua Muncii se sărbătoreşte în prima zi de luni din septembrie.

— Mie mi s-a părut că fasolea săltăreaţă cu somon şi mentă a fost foarte, foarte… ştii tu… zice Elizabeth, revenind în salonul din apartamentul meu şi aruncîndu-şi ambii pantofi Maud Frizon de piele întoarsă şi satin şi aruncîndu-se ea însăşi pe canapea dintr-o singură mişcare plină de graţie, …bună, Patrick, dar zău aşa, Dumnezeule!, a fost scumpă, şi unde mai pui… – şi brusc se oţărăşte, mofturoasă: … că era doar pseudo-*nouvelle cuisine*[1]…

— Oare mi s-a părut mie sau pe mese erau într-adevăr peştişori aurii? întreb eu, desfăcîndu-mi bretelele de la Brooks Brothers în timp ce scormonesc prin frigider după o sticlă de Sauvignon blanc. Oricum, adaug, mie mi s-a părut un fîs.

Christie stă şi ea pe canapeaua lungă şi lată, dar departe de Elizabeth, care se întinde leneşă.

— Cum fîs, Patrick?! strigă Elizabeth după mine. Şi Donald Trump mănîncă acolo.

Eu descopăr sticla, o pun pe bufet şi, înainte de-a scoate un tirbuşon, îi arunc o privire seacă din partea cealaltă a camerei:

— Zău?! Ăsta ce-i, un comentariu sarcastic?!

— Cum zici tu, geme ea, după care scoate o rîgîială atît de sonoră, încît Christie tresare.

— Unde mai lucrezi tu acum, Elizabeth?! – întreb eu, închizînd sertarul. La solduri la Polo sau unde?!

Elizabeth izbucneşte în rîs auzind chestia asta şi zice amuzată în timp ce eu desfac sticla de vin Acacia:

— N-am nevoie să lucrez, Bateman, şi după o scurtă pauză adaugă plictisită: La urma urmei, tu ar trebui să ştii cel mai bine cum vine asta, domnu' Wall Street.

După care îşi verifică rujul de buze într-o pudrieră Gucci: evident, arată impecabil. Eu schimb subiectul:

— Apropo de asta, cine a ales locul?! – şi le torn vin celor două fete, iar mie îmi torn un J&B cu gheaţă şi cu puţină apă. Localul, vreau să zic.

— Carson l-a ales. Sau poate Robert, ridică din umeri Elizabeth, apoi, după ce-şi închide brusc pudriera, se uită lung la Christie şi întreabă: Zău că-mi pari cunoscută. Ai fost cumva la Dalton?!

Christie scutură din cap că nu. Este aproape ora trei dimineaţa. Eu mărunţesc o pastilă de Ecstasy şi mă uit cum se dizolvă în paharul de vin pe care l-am pregătit pentru Elizabeth. Azi-dimineaţă Patty Winters a avut o emisiune cu tema „Persoanele care cîntăresc peste trei sute de kilograme – Ce ne facem cu ele?!“ Eu aprind lumina în bucătărie, găsesc alte două pastile de drog în congelator şi sting lumina la loc.

Elizabeth este o bucăţică bună de douăzeci de ani care mai apare uneori în reclamele Georges Marciano şi provine dintr-o veche familie de bancheri din Virginia. În seara asta, mai devreme, am luat cina cu doi prieteni de-ai ei – Robert Farrell, un tip de douăzeci şi şapte de ani cu o carieră de finanţist mai degrabă aproximativă, şi Carson Whitall, prietena lui Robert, care era îmbrăcată cu un costum de lînă Belvest, cămaşă de bumbac Charvet cu manşete întoarse franţuzeşti, cravată din crep de mătase Hugo Boss cu model abstract şi ochelari de soare Ray-Ban, pe care s-a încăpăţînat să-i ţină pe nas în timpul mesei. Carson purta un costum Yves Saint Laurent – Rive Gauche şi un colier de perle, cu cercei asortaţi la perle şi diamante Harry Winston. Am luat cina la Free Spin, noul restaurant Albert Lioman din zona Flatiron, după care ne-am urcat într-o limuzină şi am mers la Nell’s, unde eu m-am scuzat, asigurînd-o pe Elizabeth, deja arţăgoasă, că mă-ntorc imediat, şi i-am spus şoferului să se îndrepte către zona de măcelării, de unde am agăţat-o pe Christie. Am pus-o să m-aştepte în compartimentul din spate al limuzinei încuiate cît timp eu am intrat din nou la Nell’s şi am băut cu Elizabeth, Carson şi Robert într-unul dintre

separeurile din faţă, care era gol fiindcă în seara asta nu veniseră celebrităţi în local – semn rău. Pînă la urmă, la ora două treizeci, în timp ce Carson, pulbere de beată, se lăuda cu cît plăteşte ea pe lună pentru flori, Elizabeth şi cu mine am plecat. Era atît de furioasă pe nu ştiu ce-i spusese Carson că a apărut în ultimul număr din *W*, încît nici n-a observat că mai era şi Christie de faţă în limuzină.

Pe drumul de întoarcere către Nell's, Christie îmi spusese că încă mai era supărată pentru ce se întîmplase la ultima noastră întrevedere şi că avea rezerve mari de tot în legătură cu seara asta, dar că banii pe care i-i oferisem erau pur şi simplu prea tentanţi ca să nu profite de ei, iar eu îi promisesem că nimic de felul celor întîmplate data trecută nu avea să se mai repete. Deşi teama nu-i trecuse, cîteva gîturi de votcă în cabina limuzinei, plus banii pe care-i primise deja de la mine – peste o mie şase sute de dolari – avuseseră darul s-o liniştească mai bine decît un tranchilizant. Botoşenia ei mă excitase, iar ea se purtase ca o adevărată mîţă în călduri cînd i-am întins primii bani – şase hîrtii de cîte o sută prinse cu o agrafă de argint Hughlans, special făcută pentru bani. Odată urcată în limuzină, îmi spusese că nu era imposibil să aibă nevoie de operaţie – sau de avocat – după tot ce se întîmplase data trecută, iar eu îi scrisesem un cec la purtător în valoare de o mie de dolari; cum ştiam dinainte că nu avea să fie încasat niciodată, nu avusesem nici un fel de puseu de panică în timp ce i-l completam. Acum, în apartamentul meu, mă uit lung la Elizabeth ce bine dezvoltată este în zona pieptului şi sper că, după ce-şi fac efectul pastilele de Ecstasy, voi reuşi să le conving pe cele două fete să facă sex în faţa mea.

Elizabeth o întreabă pe Christie dacă îl cunoaşte cumva pe un cretin oarecare pe nume Spicey sau dacă a fost vreodată la Au Bar. Christie dă din cap că nu. Eu aduc paharul de Sauvignon blanc burduşit cu Ecstasy pentru Elizabeth şi i-l întind, în timp ce ea se uită fix la Christie, de parcă ar crede că e venită de

pe Neptun, iar după ce se trezeşte din transa provocată de Christie, cască.

— Oricum, zice ea, la Au Bar nu mai merită să mergi acum. E oribil. Am fost eu acolo la o petrecere de aniversare împreună cu Malcolm Forbes. Doamne iartă-mă, să nu mai aud!

Şi dă vinul peste cap cu o grimasă. Eu mă aşez pe unul dintre scaunele Sottsass din crom şi lemn de stejar şi mă întind către găletuşa cu gheaţă aşezată pe tăblia de sticlă a măsuţei de cafea, vrînd să aranjez mai bine sticla de vin, ca să se răcească mai repede. Elizabeth se şi repede către sticlă şi-şi mai toarnă un pahar. Este sticla în care am dizolvat celelalte două tablete de Ecstasy înainte de-a o aduce în salon. Christie stă îmbufnată şi soarbe cu precauţie din vinul ei netratat, încercînd să nu stea cu ochii aţintiţi în podea; încă pare speriată şi, cum tăcerea i se pare insuportabilă şi acuzatoare, o întreabă pe Elizabeth unde m-a cunoscut pe mine.

— Aoleu, Doamne! exclamă Elizabeth, gemînd ca şi cum şi-ar fi adus aminte fără voia ei de ceva ruşinos. L-am cunoscut pe Patrick la… – ce Dumnezeu! – …la derby-ul din Kentucky, în ’86 – ba nu, în ’87 şi… – se-ntoarce spre mine – …îţi făceai veacul cu tipesa aia, Alison nu ştiu cum… Stoole?!

— Poole, iubito, o corectez eu calm. Alison Poole.

— Da, bine, tu ştii cum o chema, zice ea şi adaugă cu un sarcasm total nemascat: Bună de nu mai putea.

— Ce vrei să spui cu asta?! întreb eu, atins în amorul propriu. Chiar era foarte bună.

Elizabeth se întoarce spre Christie şi zice, spre disperarea mea:

— Nu trebuia decît să ai un card de credit American Express şi imediat ţi-o lua-n gură…
iar eu sper din tot sufletul ca lui Christie să nu-i vină ideea să se uite la ea nedumerită şi să spună:

— Păi, noi nu acceptăm carduri de credit…

Ca să fiu sigur că nu se întîmplă aşa ceva, zbier eu binedispus:

— Iete căcat!

— Auzi, zice Elizabeth, îndreptîndu-se către Christie şi întinzînd o mînă înspre ea, cum fac poponarii cînd colportează bîrfe: Fata asta lucra la un salon de bronzat şi… – şi în aceeaşi frază, fără să schimbe nici măcar tonul, sare la – …tu cu ce te ocupi?!

După o tăcere lungă, în care Christie se face din ce în ce mai roşie la faţă şi din ce în ce mai speriată, intervin eu şi zic:

— Este… verişoara mea…

— Ăhă… zice Elizabeth tărăgănat, căutînd să înţeleagă.

După o altă lungă tăcere, adaug tot eu:

— E din… din Franţa…

Elizabeth se uită la mine sceptică, de parcă m-ar crede nebun de legat, dar se hotărăşte să renunţe la această direcţie de discuţie şi întreabă în schimb:

— Unde ai telefonul?! Trebuie să-l sun pe Harley.

Eu mă duc în bucătărie şi-i aduc telefonul, scoţînd şi antena înainte să i-l dau. Ea formează un număr şi, tot aşteptînd să i se răspundă, se uită fix la Christie.

— Unde-ţi petreci vara? În Southampton?! – o întreabă.

Christie se uită la mine, apoi la Elizabeth, şi răspunde simplu:

— Nu.

— Aoleu, Doamne, se lamentează Elizabeth, mi-a intrat robotul…

— Elizabeth, îi spun eu, arătîndu-i Rolex-ul de la mînă. Este ora trei dimineaţa.

— Dă-l dracului, că e traficant de droguri, zice ea exasperată. Astea-s orele lui de vîrf.

— Nu-i spune că eşti aici, o avertizez eu.

— De ce i-aş spune?! – întreabă ea. Cu gîndurile în altă parte, întinde mîna după pahar, mai dă peste cap unul întreg şi face o grimasă. Zice: Ăsta are-un gust ciudat – şi controlează eticheta, apoi ridică din umeri. În fine: Harley?! Eu sînt. Am

nevoie de serviciile tale. Poţi să-nţelegi ce vrei din chestia asta. Mă găseşti la… – şi se întoarce spre mine.

— Te găseşte la Marcus Halberstam, îi şoptesc eu.

— La cine?! întreabă ea şi se apleacă spre mine, rînjind maliţios.

— Mar-cus Hal-ber-stam, îi silabisesc eu, tot în şoaptă.

— Spune-mi numărul, deşteptule – şi-mi face un semn cu mîna a lehamite, după care continuă: Da, bine, sînt la Mark Hammerstein acasă şi-o să te caut mai tîrziu şi dacă nu ne vedem la barul Canal mîine seară, să ştii că-mi asmut coaforul pe tine. *Bon voyage*. Cum închid chestia asta?! – întreabă ea, deşi apasă pe butonul de „Închis“ şi bagă antena la loc înăuntru fără nici o ezitare, aruncînd telefonul pe fotoliul Schrager, pe care eu l-am mutat lîngă tonomat.

— Ai văzut că ştii?! zic eu zîmbind.

După douăzeci de minute, Elizabeth se foieşte pe canapea, iar eu încerc s-o conving să facă sex cu Christie în faţa mea. Dacă la început a fost o propunere aruncată spontan, acum nu mă mai gîndesc la nimic altceva şi am devenit insistent. Christie, care aproape că nu s-a atins de vin, se uită impasibilă la o pată pe care eu n-am observat-o pe podeaua de stejar alb.

— Dar eu nu sînt lesbiană! protestează iar Elizabeth, chicotind. N-am de-a face cu fetele.

— Asta înseamnă un nu hotărît?! întreb eu, uitîndu-mă la paharul ei, apoi la sticla de vin aproape golită.

— De unde ţi-a venit ideea că aş fi aşa ceva?! întreabă ea.

Din cauza drogului, întrebarea este pusă pe un ton de flirt, iar Elizabeth pare sincer interesată. Îşi freacă piciorul de coapsa mea. Eu m-am mutat pe canapea şi m-am aşezat între ele, iar acum îi masez un şold.

— Păi, de exemplu fiindcă ai fost la Sarah Lawrence, îi spun eu. Nu se ştie niciodată.

— Erau şi băieţi la Sarah Lawrence, Patrick, precizează ea, sclifosindu-se, frecîndu-se şi mai tare de mine şi producînd presiune, căldură, tot ce trebuie.

— Mă rog, îmi pare rău, dar eu nu am prea mult de-a face cu băieţii care umblă pe stradă în budigăi.

— Patrick, tu ai fost la Patrick – pardon, la Harvard, vai, Doamne, ce beată sînt. Oricum, stai aşa, ascultă-mă o clipă… – şi se opreşte, respiră adînc de tot, bombăne ceva de neînţeles despre faptul că se simte curios, pe urmă închide ochii, îi deschide la loc şi întreabă: Tu n-ai cumva nişte cocaină?!

Eu mă uit la paharul ei şi observ că praful de Ecstasy dizolvat a schimbat uşor culoarea vinului. Ea îmi urmăreşte privirile şi soarbe cu sete din pahar, ca şi cum ar fi cine ştie ce elixir care ar putea să-i domolească agitaţia crescîndă. Îşi lasă capul pe spate, ameţită, pe una dintre pernele canapelei şi zice:

— Sau Halcion. Aş lua un Halcion.

— Auzi, aş vrea doar să vă văd… pe voi două… c-o puneţi, zic eu nevinovat. Ce-i rău în asta?! Nu-i nici un pericol să vă-mbolnăviţi.

— Patrick, rîde ea, tu nu eşti zdravăn.

— Haide, o împing eu de la spate. Nu ţi se pare atrăgătoare Christie?!

— Să nu devenim libidinoşi, zice ea, numai că drogul îşi vede de-ale lui şi eu o simt că se excită, chiar dacă nu vrea să se excite. Zice: N-am chef să mă lansez în conversaţii libidinoase.

— Haide, zic eu. Cred că ne-ar pune pe toţi pe jar.

— Chestia asta o face tot timpul?! o întreabă Elizabeth pe Christie.

Mă uit şi eu la Christie, care dă din umeri, nu se bagă, stă şi studiază ce scrie pe spatele unui compact-disc, după care-l pune pe masă lîngă combina stereo.

— Tu vrei să-mi spui că nu ţi-ai pus-o niciodată cu o fată?! întreb eu, pipăind un ciorap negru şi piciorul de sub el.

— Dar eu nu sînt lesbiană, repetă ea. Şi nu, nu mi-am pus-o niciodată c-o fată.

— Niciodată?! întreb eu, ridicînd din sprîncene. Mă rog, e un început în toate.

— Mă faci să mă simt aiurea, geme Elizabeth, nemaireuşind să-şi controleze trăsăturile feţei.

— Ba nu te fac, zic eu şocat.

Ei, şi Elizabeth şi-o pune cu Christie, şi una şi cealaltă goale pe patul meu, cu toate luminile din cameră aprinse, în timp ce eu stau pe fotoliul Louis Montoni, lipit de salteaua-pat, şi le urmăresc îndeaproape, aranjîndu-le din cînd în cînd trupurile. Mai întîi o pun pe Elizabeth să se întindă pe spate şi să-şi desfacă ambele picioare cît poate ea de mult şi pe Christie o iau de gît, o împing cu capul în jos şi-o pun să-i dea limbi în pizdă – nu să i-o sugă, ci să-i dea limbi, ca un cîine însetat – în timp ce cu degetele o freacă pe clitoris; pe urmă, cu cealaltă mînă, îi înfige două degete în pizda căscată şi umedă, iar limba trece în locul celorlalte degete, după care îşi scoate cele două degete zemuite cu care a futut-o pe Elizabeth în pizdă şi i le bagă în gură cu forţa, punînd-o să i le sugă. După aceea o pun pe Christie să se culce peste Elizabeth, să-i sugă şi să-i muşte ţîţele masive, cu sfîrcurile umflate, pe care Elizabeth şi le frămîntă şi singură cu mîinile, şi le spun să se sărute între ele apăsat, aşa că Elizabeth ia în gură cu poftă, animalic, limba care i-a lins pizdulicea rozalie şi amîndouă încep să se buşească una de cealaltă spasmodic, frecîndu-şi pizdele între ele. Elizabeth geme zgomotos, înfăşurîndu-şi picioarele în jurul şoldurilor lui Christie şi zvîcnind în sus din propriile şolduri. Christie îşi ţine picioarele desfăcute în aşa fel încît din spate eu îi văd perfect pizda umedă şi desfăcută şi, deasupra ei, gaura curului, roză şi fără nici un fir de păr.

Christie se ridică, se întoarce şi, rămînînd călare peste Elizabeth, îşi poziţionează pizda peste gura ei gîfîitoare şi încet-încet, ca într-un film, ca două animale, încep să-şi lingă pizdele una celeilalte şi să şi le frece cu degetele. Elizabeth, stacojie la faţă, cu

muşchii gîtului încordaţi de parcă ar fi cine ştie ce nebună, încearcă să-şi îngroape faţa în pizda lui Christie, pe urmă îi desface fesele şi se pune pe îndesat limba în gaura de-acolo, scoţînd tot felul de sunete guturale.

— Aşş-şaaa… zic eu mecanic …bagă-ţi limba-n curul boarfei.

În timp ce se desfăşoară scena asta, eu ung cu vaselină o sulă mare şi albă de cauciuc fixată pe-o centură. Mă ridic de pe fotoliu, o iau pe Christie pe sus de pe Elizabeth, care viermuieşte haotic pe salteaua-pat, şi-i pun centura în jurul şoldurilor, după care o întorc pe Elizabeth şi o pun să stea în patru labe, iar pe Christie s-o fută din poziţia asta cum se fut cîinii, în timp ce eu frec cu degetele pizda lui Christie, apoi clitorisul, apoi gaura curului, care este atît de zemuită de saliva lăsată acolo de Elizabeth, încît îmi vîr degetul arătător în ea fără nici un efort, iar sfincterul ei se strînge, se relaxează şi iar se contractă în jurul degetului meu. O pun pe Christie să scoată sula de cauciuc de unde era, iar pe Elizabeth să se întindă pe spate şi să se lase futută de Christie din poziţia misionarului. Elizabeth îşi mîngîie clitorisul şi în acelaşi timp o sărută nebuneşte pe Christie pe gură pînă cînd, involuntar, îşi lasă capul pe spate, cu picioarele înfăşurate în jurul şoldurilor lui Christie, care pompează în ea, cu faţa încordată, gura deschisă, rujul întins de zemurile din pizda lui Christie, şi urlă:

— Au, Doamne, îmi vine, ’mi vine, fute-mă, ’mi vine!

pentru că eu le-am spus şi uneia, şi celeilalte să mă anunţe cînd li se apropie orgasmul, şi anume să facă vocalize serioase în privinţa asta.

Curînd îi vine rîndul şi lui Christie şi Elizabeth îşi leagă nerăbdătoare centura cu sula de cauciuc şi o fute pe Christie în pizdă cu ea în timp ce eu mă ocup de Elizabeth: îi desfac gaura curului şi-i dau limbi în ea pînă cînd Elizabeth mă împinge la o parte şi începe ea să se frece cu degetele, disperată. Pe urmă iar îşi pune Christie centura cu sula de cauciuc şi o

fute pe Elizabeth cu ea în cur în timp ce Elizabeth îşi freacă bine clitorisul cu degetele, împingîndu-şi singură curul pe sula de cauciuc în sus şi horcăind, pînă cînd ajunge să aibă un al doilea orgasm. După ce scot sula de cauciuc din curul ei, o pun pe Elizabeth s-o sugă, pe urmă şi-o leagă ea din nou şi este rîndul lui Christie să stea întinsă pe spate, iar Elizabeth să i-o împingă uşor în pizdă. Asta în timp ce eu ling ţîţele lui Christie şi sug zdravăn din fiecare sfîrc pînă cînd amîndouă ajung băţoase şi roşii. Le frec cu degetele, ca să fiu sigur că rămîn aşa cum sînt. De la bun început Christie a stat încălţată cu o pereche de cizme din piele întoarsă pînă peste genunchi, de la Henri Bendel, pe care eu i le-am dat să le poarte.

Ei, şi Elizabeth ajunge să fugă din dormitor goală puşcă, mînjită deja de sînge, mişcîndu-se cu dificultate şi urlînd ceva de neînţeles. Eu am avut un orgasm prelungit, cu o ejaculare intensă, iar acum îmi simt genunchii slăbiţi. Şi eu sînt gol şi-i strig:

— Boarfă ce eşti, boarfă nenorocită de doi bani!

şi cum cea mai mare parte a sîngelui care-i curge vine din picioare, Elizabeth alunecă, reuşeşte să se redreseze, iar eu o lovesc cu cuţitul de măcelărie pe care-l strîng destul de neglijent în pumnul drept, îi şfichiuiesc ceafa din spate cu el, retezînd ceva, nu ştiu ce, nişte vene. Cînd o lovesc a doua oară, în timp ce ea tot încearcă să scape şi se îndreaptă spre uşă, sîngele ţîşneşte pînă în salon, prin tot apartamentul, stropind chiar şi geamul cu armătură de oţel şi lambriurile de stejar lăcuit din bucătărie. Ea încearcă să fugă înainte, dar eu i-am tăiat jugulara şi acum sîngele împroaşcă totul, inclusiv feţele noastre, şi a ei, şi a mea, şi ne orbeşte pentru o clipă. Eu fac un salt către ea, vrînd, în esenţă, să-i dau lovitura de graţie. Ea se întoarce cu faţa spre mine, cu chipul contorsionat de spaimă, şi după ce o înjunghii în burtă, picioarele o lasă baltă, cade la podea, iar eu mă las pe vine lîngă ea. Bag cuţitul în ea de cinci, de şase ori, sîngele ţîşneşte în jeturi – eu mă aplec deasupra ei să-i simt parfumul –, muşchii i se

încordează, devin rigizi, tot trupul îi intră în spasmele morţii, gîtul i se îneacă în sîngele roşu-închis. Elizabeth se zbate ca şi cum ar fi legată, dar nu este, aşa că trebuie s-o ţin eu la podea. Gura i se umple de sînge, care se revarsă ca două mici cascade peste obraji, peste bărbie. Convulsiile prin care trece trupul ei, zvîcnetele spasmodice seamănă cu ceea ce îmi imaginez eu că trebuie să i se întîmple unui epileptic în timpul unei crize. Îi ţin capul cu amîndouă mîinile şi-mi frec sula bătoşită, acoperită cu sînge, de gura ei pînă cînd văd că nu mai mişcă.

În dormitorul meu, în schimb, Christie stă întinsă pe salteaua-pat, legată zdravăn cu funie de picioarele patului şi cu braţele întinse deasupra capului, cu pagini smulse din *Vanity Fair* – numărul de luna trecută – îndesate în gură. Două cabluri electrice conectate la un acumulator de maşină sînt conectate cu cleme la sînii ei, care s-au înnegrit deja. La un moment dat lăsasem să cadă pe burtica ei chibrituri aprinse de la Le Relais, iar Elizabeth, care delira şi probabil ingurgitase o supradoză de Ecstasy, mă ajuta pînă cînd am luat-o pe ea în primire şi i-am ronţăit unul dintre sfîrcuri atît de mult, încît nu m-am mai putut abţine şi i l-am smuls cu dinţii şi l-am înghiţit. Pentru prima dată observ acum cît de fragil construit este – adică era – trupul lui Christie. Încep să-i desprind sînii cu o perechi de cleşti, îi mărunţesc, dar lucrurile se precipită: eu scot sunete şuierate, ea scuipă din gură paginile revistei şi încearcă să mă muşte de mînă, eu rîd văzînd-o cum moare, ea izbucneşte în plîns chiar înainte să moară, dar ochii i se dau peste cap ca într-un fel de transă oribilă.

Dimineaţa, din cine ştie ce motiv, mîinile zdrobite ale lui Christie sînt umflate ca nişte mingi de rugby, degetele nu se mai disting de restul mîinii, iar mirosul care se împrăştie din cadavrul ei copt este insuportabil, aşa că mă văd nevoit să ridic jaluzelele veneţiene, stropite cu grăsime arsă de cînd sînii lui Christie au făcut explozie din cauza electrocutării, şi să deschid ferestrele ca să aerisesc dormitorul. Ochii

fetei stau larg deschişi şi sticloşi, gura înnegrită nu mai are buze, plus că mai este şi o adîncitură neagră în locul în care ar fi trebuit să aibă vaginul (deşi nu-mi aduc aminte să-i fi făcut ceva în zona aia), iar plămînii i se văd printre coastele calcinate. Ce a mai rămas din Elizabeth zace chircit într-un colţ al salonului. Îi lipsesc braţul drept şi porţiuni din piciorul drept. Mîna stîngă, retezată de la încheietură, stă încleştată pe masa centrală din bucătărie, în propria ei băltuţă de sînge. Capul tronează pe bufetul din bucătărie şi faţa lui năclăită de sînge, chiar şi cu amîndoi ochii scoşi din orbitele lor şi cu o pereche de ochelari de soare Alain Mikli puşi să acopere găvanele goale, tot pare că se încruntă. Mi se face lehamite să mă uit la el şi mă gîndesc că deşi n-am dormit deloc azi-noapte şi sînt epuizat, tot am întîlnire la prînz, la ora unu, la Odeon, cu Jem Davies şi Alana Burton. Întîlnirea asta e foarte importantă pentru mine şi stau şi mă gîndesc dacă e cazul s-o amîn sau nu.

1. Tip de bucătărie franţuzească în care se folosesc foarte puţine grăsimi şi prăjeli şi care pune accentul pe sosuri uşoare şi pe ingrediente foarte proaspete, în combinaţii de cele mai multe ori neobişnuite, servite sub forma unor aranjamente artistice.

Confruntare cu poponar

E toamnă. E duminică, pe la ora patru după-amiază. Eu sînt la Barney's ca să-mi cumpăr butoni. Am intrat în magazin pe la ora două treizeci, după un mic dejun rece şi tensionat în compania cadavrului lui Christie, şi m-am repezit la biroul de recepţie din faţă, spunîndu-i funcţionarei:

— Am nevoie de-un bici. Fără glumă.

Pe lîngă butonii de cămaşă, am cumpărat o valiză din piele de struţ cu fermoare duble şi căptuşită cu vinilin, un borcan de medicamente model clasic, din sticlă, argint şi piele de crocodil, o casetă stil pentru periuţa de dinţi, o periuţă de dinţi din păr de castor şi o perie de unghii din imitaţie de carapace de broască ţestoasă. Cina de-aseară?! La Splash. Nu cine ştie ce experienţă: un cocteil Bellini cam apos, o salată de lăptuci fanate, o chelneriţă prost dispusă. După aceea m-am uitat la o reluare a unei emisiuni mai vechi a Patriciei Winters, pe care am găsit-o pe ceea ce eu iniţial crezusem că este o videocasetă cu felul în care au fost torturate şi apoi ucise două fete de companie primăvara trecută – tema era „Sfaturi pentru cum să-ţi transformi animalul de casă în vedetă de film". În momentul ăsta sînt în plin proces de cumpărare a unei curele – nu pentru mine –, precum şi a trei cravate de cîte nouăzeci de dolari, zece batiste, un halat de casă de patru sute de dolari şi două pijamale Ralph Lauren şi cer ca toate cumpărăturile să-mi fie trimise la mine-acasă, mai puţin batistele, pe care le dau la monogramat şi apoi cer să-mi fie trimise la P&P. Am făcut deja un fel de scenă la raionul de pantofi pentru femei şi, lucru destul de jenant, am fost gonit de-acolo de o vînzătoare nesănătoasă. La început am doar un sentiment de vagă nelinişte şi nu pot să spun de la ce-mi vine, dar apoi, cu toate că iar nu ştiu sigur de ce, mă simt ca şi cum aş fi urmărit de cineva, ca şi cum cineva s-ar ţine după mine prin magazinul Barney's.

Luis Carruthers umblă incognito, bănuiesc. Poartă un fel de haină de seară de mătase imprimată cu model jaguar, mănuşi din piele de căprioară, pălărie de fetru, ochelari de soare tip aviator, se ascunde în spatele unei coloane, prefăcîndu-se că inspectează un rînd de cravate, şi-mi aruncă o privire piezişă, dizgraţioasă. Eu mă aplec şi semnez ceva – o factură, presupun – şi pentru o clipă efemeră prezenţa lui Carruthers mă face să mă gîndesc că viaţa legată de oraşul ăsta, de Manhattan, de slujba mea, poate că într-adevăr *nu* este o idee bună şi mi-l închipui brusc pe Luis la cutare petrecere oribilă, cu un pahar de vinişor sec rosé în mînă, cu toţi curiştii adunaţi ciorchine în jurul unui pian cu coadă scurtă, cu cîntece de estradă, şi el ba ţine în mînă o floare, ba îşi înfăşoară în jurul gîtului un boa lung de pene, în timp ce pianistul zdrăngăne ceva din *Mizerabilii*, dragul de el.

— Patrick?! Tu eşti?! mă aud întrebat de o voce insinuantă.

Ca într-o secvenţă scoasă dintr-un film de groază – un salt la prim-plan –, Luis Carruthers îşi face apariţia brusc, fără nici un avertisment, de după coloana în spatele căreia stătea ascuns, furişîndu-se şi ţopăind în acelaşi timp, dacă aşa ceva este posibil. Eu îi zîmbesc vînzătoarei, după care mă îndepărtez de el jenat şi trec la un galantar cu bretele, simţind o nevoie stringentă să iau un Xanax, un Valium, un Halcion, un Frozfruit[1] – orice.

Nu vreau, nu *pot* să mă uit la el, dar îl simt că s-a apropiat de mine. Vocea lui vine ca o confirmare:

— Patrick…?! Bună!

Eu îmi închid ochii, îmi acopăr faţa cu o palmă şi îngaim:

— Nu mă fă să-ţi spun, Luis…

— Patrick?! Ce vrei să spui?! întreabă el, făcînd pe nevinovatul. Urmează o pauză hidoasă, apoi mă întreabă: Patrick?! De ce nu te uiţi la mine?!

— Nu te bag în seamă, Luis, zic eu, trăgînd aer în piept, încerc să mă calmez şi studiez eticheta de

preţ a unui jachete Armani cu nasturi. Nu te-ai prins?! Nu te bag în seamă.

— Patrick, nu putem să stăm de vorbă şi-atît?! – întreabă el, aproape căinîndu-se. *Pa-trick*… Uită-te la mine!

După o altă respiraţie scurtă şi profundă şi un oftat, îl lămuresc:

— Nu avem nimic – *ni-mic* – de vorbit…

— Nu mai putem continua aşa, mi-o retează el nerăbdător. *Eu* nu mai pot continua aşa…

Eu bombăn ceva. Plec de lîngă el, dar mă urmează insistent.

— Oricum… – îmi spune Luis după ce ajungem în celălalt capăt al raionului, unde eu mă prefac că mă uit peste un rînd de cravate de mătase, deşi toate îmi joacă-n faţa ochilor, sper să te bucuri să afli că mă transfer… într-un alt stat…

Simt cum ceva tresare în sufletul meu şi reuşesc să-l întreb, tot fără să mă uit la el:

— Unde-anume?!

— Ei, la altă filială, zice el pe un ton surprinzător de calm, probabil pentru că vede că eu chiar mă interesez de mutarea lui. În Arizona.

— Ex-ce-lent, şoptesc eu.

— Nu vrei să ştii de ce?! – întreabă el.

— Nu, zău că nu – eu.

— Din cauza ta, zice el.

— Termină cu chestia asta, îl somez eu.

— Din cauza ta, repetă el.

— Eşti bolnav, îi spun eu.

— Dacă sînt bolnav, sînt din cauza ta, zice el detaşat, controlîndu-şi unghiile. Din cauza ta sînt bolnav şi n-am să mă fac bine.

— Tu ai o obsesie a ta, sucită şi pe-alăturea cu drumul. Rău, rău de tot pe-alăturea cu drumul, zic eu şi trec pe un alt culoar.

— Dar ştiu că şi tu ai aceleaşi sentimente, zice Luis, ţinîndu-se după mine. Şi ştiu chestia asta pentru că pur şi simplu… – îşi coboară vocea şi ridică din umeri – …dacă pur şi simplu nu vrei să recunoşti…

anumite sentimente pe care le ai nu-nseamnă că nu le ai…

— Ce tot încerci să-mi spui?! şuier eu printre dinţi.

— Că ştiu că şi tu ai aceleaşi sentimente ca şi mine – şi cu un gest dramatic îşi smulge ochelarii de soare de pe nas, ca şi cum ar vrea să demonstreze ceva.

— Ai ajuns la o… concluzie greşită, îngaim eu. Eşti evident… sonat.

— De ce?! întreabă el. Ce-i atît de rău dacă te iubesc, Patrick?!

— Dum…ne…zeule… mare…

— Dacă te doresc?! Dacă vreau să fiu cu tine?! insistă el. Ce-i atît de rău în asta?!

Îl simt cum se uită neajutorat la mine, cum se apropie de colapsul emoţional. După ce se opreşte, eu nu ştiu ce să-i spun şi păstrez o lungă tăcere. În cele din urmă însă tot eu o rup, stropşindu-mă la el:

— Ce-nseamnă incapacitatea asta continuă de a cîntări situaţia în mod raţional?! – şi fac o pauză. Ă?!

Îmi ridic privirile de pe pulovere, cravate, ce-o fi, şi mă uit la Luis. În momentul acela el zîmbeşte uşurat, văzînd că îi accept prezenţa, dar zîmbetul i se schimbă repede în strîmbătură şi, în străfundurile întunecate ale minţii lui de curist, Luis îşi dă seama de ceva şi începe să plîngă. Eu mă îndrept liniştit către o coloană ca să mă ascund după ea, dar el se ia după mine, mă apucă brutal de umăr şi mă răsuceşte cu o sută optzeci de grade, aşa încît ajung faţă în faţă cu el: Luis îmi blochează vederea asupra realităţii înconjurătoare.

În timp ce eu îi spun:

— Pleacă de-aici,

el se smiorcăie:

— Vai, Doamne, Patrick, de ce nu mă placi?!

după care, ca o ilustrare a deznădejdii, cade pe jos la picioarele mele.

— Ridică-te, mă răstesc eu, rămînînd în picioare. Scoală-te de-acolo.

— De ce nu putem fi împreună?! hohoteşte el, dînd cu pumnul în podea.

— Pentru că… nu mă… – şi mă uit rapid de jur împrejurul magazinului, ca să fiu sigur că nu ascultă nimeni ce spun; el mă apucă de genunchi, iar eu îi dau una peste mînă – …atragi sexual, îi şuier eu în şoaptă, uitîndu-mă de sus în jos la el. Nu-mi vine să cred c-am ajuns să spun aşa ceva, îmi spun eu mie însumi, după care scutur din cap, încercînd să-mi limpezesc gîndurile, pentru că lucrurile au degenerat pînă la un asemenea stadiu de nebunie, încît nu mai reuşesc să mă concentrez. Îi spun lui Carruthers: Te rog, lasă-mă-n pace – şi dau să plec.

Cum nu izbuteşte să priceapă ce îi cer, Luis se agaţă de pulpana trenciului meu din stofă de mătase Armani şi-mi strigă, zăcînd în continuare la podea:

— Te rog, Patrick, te *implor*, nu mă părăsi…

— Ascultă-mă ce-ţi spun… zic eu, punînd un genunchi în pămînt şi încercînd să-l urnesc pe Luis de pe jos.

Dar el răspunde la încercarea mea cu un ţipăt de neînţeles, transformat într-o lamentaţie care se înalţă şi atinge o culme, atrăgându-i atenţia unui gardian din paza de la Barney's, postat la intrarea în magazin, care porneşte înspre noi.

— Uite ce-ai făcut! îl apostrofez eu disperat. Scoală-te. *Scoală*.

— S-a întîmplat ceva?! întreabă gardianul, un zdrahon de negru, uitîndu-se la noi de sus în jos.

— Nu, mulţumesc, zic eu, uitîndu-mă urît la Luis. Toate bune şi frumoase.

— Nu-u-u-u… se lamentează Luis, scuturat de hohote de plîns.

— Ba da, repet eu, ridicînd ochii către gardian.

— Sînteţi sigur?! întreabă el.

— Vă rog să ne lăsaţi numai un minut. Am dori puţină intimitate, îi spun eu cu un zîmbet de profesionist. Apoi mă-ntorc spre Luis: Haide, zău aşa, Luis. Scoală-te de pe jos. Te-ai mînjit tot. Ridic ochii din nou înspre gardian şi-i spun numai din

buze, ridicînd o mînă şi dînd din cap: Numai un minut, vă rog.

Gardianul dă şi el din cap, nu foarte convins, şi se retrage ezitant către postul lui. Eu, tot în genunchi, îl apuc pe Luis de umerii care i se ridică şi coboară şi-i spun calm, cu o voce joasă şi cît pot de ameninţător, ca unui copil care urmează să fie pedepsit:

— Ascultă ce-ţi spun, Luis. Dacă nu încetezi cu plînsul, fire-ai al dracu' de poponar greţos, să ştii că-ţi tai beregata aia nenorocită. Tu auzi ce-ţi spun?! – şi-i trag cîteva palme uşoare peste faţă. Nu ştii cît de serios vorbesc…

— Da, bine, omoară-mă, se lamentează el, legănîndu-şi capul înainte şi înapoi şi refugiindu-se tot mai mult în spatele incoerenţei. Apoi bălmăjeşte: Dacă nu vrei să fii al meu, nu mai vreau să trăiesc. Vreau să mor.

Starea mea mentală este pe punctul s-o ia razna chiar aici, în magazinul Barney's, aşa că-l apuc pe Luis de guler, îl smucesc în sus şi-i trag mutra foarte aproape de a mea. Într-o şoaptă cît mai discretă, îi spun:

— Ascult-aici, Luis. Auzi bine ce-ţi spun?! Eu de obicei nu avertizez oamenii, Luis. Aşa că zi mersi că pe tine te avertizez.

El însă nu mai raţionează, a luat-o pe coclauri şi scoate sunete guturale. Îşi ţine capul aplecat în jos, ruşinat, şi-mi răspunde ceva ce eu nu reuşesc să aud. Îl apuc de păr – îi stă băţos de-atîta spumă, pe care o recunosc după miros: Cactus, un produs nou –, îi smucesc capul în sus şi mă răstesc la el:

— Auzi, bă, tu vrei să mori?! Te omor, Luis. Am mai făcut treaba asta şi te belesc, fire-ai al dracului, îţi crăp burta-n două şi-ţi îndes maţele pe gîtu' ăla nenorocit de curist pînă te-neci cu ele.

Dar Luis nu mă ascultă. Stînd pe vine, mă uit ţintă la el şi nu-mi vine să cred.

— Te rog, Patrick, te rog. Ascultă-mă, m-am gîndit la toate. Eu îmi dau demisia de la P&P, poţi şi

tu să faci la fel şi… asta… şi ne mutăm în Arizona şi-acolo…

— Taci din gură, Luis, zic eu şi-l scutur. Dumnezeule mare, taci din gură – gata.

Mă ridic brusc în picioare, îmi aranjez hainele şi la un moment dat, cînd îmi fac eu socoteala că ieşirea lui nervoasă s-a potolit şi că pot să plec, Luis mă apucă de glezna dreaptă şi încearcă să mă împiedice să părăsesc magazinul Barney's, iar eu mă trezesc tîrîndu-l după mine vreo doi metri, pînă cînd mă hotărăsc şi-i trag un şut exact în mutră, zîmbind în acelaşi timp nevinovat unui cuplu care se uită la raionul de şosete. Luis ridică ochii spre mine, mă imploră, cu o vînătaie formată deja pe obrazul stîng. Cuplul celălalt pleacă mai departe.

— Te *iubesc*, se lamentează el jalnic. Te iubesc.

— M-ai convins, Luis, ţip eu către el. M-ai convins, gata. Acuma ridică-te.

Din fericire, o vînzătoare alarmată de scena la care se dedă Luis intervine şi-l ajută să se ridice. După cîteva minute, după ce s-a calmat suficient, ajungem amîndoi, unul lîngă altul, în faţa uşii principale de la intrarea în Barney's. Luis are o batistă într-o mînă şi stă cu ochii strîns închişi, iar sub ochiul stîng i se lăţeşte şi se umflă un hematom.

— Măcar atît, ştii, măcar ai curajul să înfrunţi… ăăă… realitatea, îi spun eu.

Angoasat, Luis se uită afară, prin uşile pivotante, cum cade ploaia caldă, apoi, cu un oftat tragic, se întoarce către mine. Eu mă uit la rîndurile – interminabilele rînduri – de cravate, apoi ridic ochii spre tavan.

1. Denumirea unei mărci de îngheţată din fructe (*froz*[*en*] *fruit* – „fructe îngheţate").

Uciderea unui copil la grădina zoologică

Zilele se-nşiră şi trec. În timpul nopţilor mă trezesc la intervale de douăzeci de minute. Mă simt fără nici un rost, totul mi se pare ceţos, nevoia mea de a ucide care iese la suprafaţă, dispare, iarăşi iese la suprafaţă şi mă părăseşte din nou se găseşte într-o stare de aţipire în timpul unui prînz liniştit la Alex Goes to Camp, unde eu comand salată de cîrnat de miel cu homar şi fasole albă stropită cu lămîie şi ficat de gîscă în oţet. Sînt îmbrăcat cu o pereche de jeanşi prespălaţi, o jachetă Armani şi un tricou Comme des Garçons de o sută patruzeci de dolari. Dau un telefon să-mi verific mesajele. Restitui cîteva casete video. Mă opresc la un bancomat. Aseară Jeanette m-a întrebat:

— Patrick, de ce ţii lame de ras în portofel?!

Patty Winters a vorbit azi-dimineaţă la emisiunea ei despre un băiat care s-a îndrăgostit de o cutie de săpun.

Neputînd să-mi menţin un statut credibil de persoană publică, ajung să bîntui la nesfîrşit grădina zoologică din Central Park. Traficanţii de droguri îşi fac veacul de-a lungul gardului, de-o parte şi de alta a porţii, şi mirosul de balegă de cal de la trăsurile care trec pe lîngă ei îi împinge înăuntru, în grădina zoologică. Vîrfurile zgîrie-norilor, ale blocurilor de apartamente de pe Bulevardul Cinci, ale spaţiului din Trump Plaza, ale sediului AT&T încadrează parcul care înconjoară grădina zoologică şi-i accentuează nefirescul. Un îngrijitor negru lustruieşte podeaua în toaleta bărbaţilor şi-mi cere mie să trag apa la pisoar după ce termin.

— Trage-o tu, cioară,

îi spun eu şi cînd îl văd că se repede la mine, atîta fac, îi flutur o dată prin faţă lama unui cuţit, şi imediat se întoarce la ale lui. Toate ghişeele de informaţii par să fie închise. Un orb morfoleşte – el

cică mănîncă – un covrigel. Doi beţivi poponari se consolează unul pe celălalt pe o bancă. Puţin mai încolo, o mamă îşi alăptează la sîn bebeluşul, ceea ce are darul de a trezi în mine ceva monstruos.

Grădina zoologică pare pustie, lipsită de viaţă. Urşii polari parcă ar fi pătaţi şi drogaţi. Un crocodil pluteşte morocănos într-un iaz artificial uleios. Pinguinii moţaţi se uită trişti în gol din cuşca lor de sticlă. Tucanii au ciocurile ascuţite ca nişte cuţite. Focile se scufundă prosteşte de pe stînci în vîrtejurile de apă neagră, hămăind aiurea. Îngrijitorii le hrănesc cu peşte mort. Un public numeros se adună în jurul bazinului lor, majoritatea adulţi, numai cîţiva însoţiţi de copii. Pe latura bazinului se află o pancartă care avertizează: MONEDELE POT UCIDE. DACĂ SÎNT ÎNGHIŢITE, MONEDELE SE OPRESC ÎN STOMACUL ANIMALELOR ŞI PROVOACĂ ULCERAŢII, INFECŢII ŞI CHIAR MOARTEA. NU ARUNCAŢI MONEDE ÎN BAZIN. Ei, deci eu ce fac?! Azvîrl un pumn întreg de mărunţiş în apă cînd îmi dau seama că nici unul dintre îngrijitori nu se uită. Nu focile le detest eu – bucuria publicului la vederea lor mă deranjează. Bufniţa albă are nişte ochi care seamănă foarte bine cu ai mei, mai ales cînd şi-i cască. Stînd eu acolo şi uitîndu-mă fix la ea, îmi cobor ochelarii de soare şi ceva inexprimabil în cuvinte se petrece între mine şi pasăre – un schimb ciudat de tensiune, o presiune bizară, ceva ce alimentează urmarea, care se declanşează, se întîmplă şi se sfîrşeşte foarte repede.

În penumbra habitatului pinguinilor – botezat pretenţios de grădina zoologică Marginea Banchizei – e răcoare, spre deosebire evidentă de umezeala de afară. Pinguinii din bazin alunecă placizi pe sub apă, prin faţa pereţilor de sticlă unde se îngrămădesc spectatorii să caşte gura. Pinguinii de pe stînci, care nu înoată, arată năuciţi, stresaţi, obosiţi şi plictisiţi: în cea mai mare parte a timpului cască, în rest se întind. Sunete artificiale de pinguini, probabil de pe casete, se aud printr-un sistem de sonorizare pe care cineva l-a dat mai tare, fiindcă este atîta lume într-un spaţiu

atît de restrîns. Pinguinii sînt simpatici, presupun. Am ochit unul care chiar seamănă cu Craig McDermott.

Un copil de cel mult cinci ani termină de mîncat un baton de ciocolată. Maică-sa îi spune să arunce ambalajul, apoi îşi reia discuţia cu o altă femeie, care are un copil cam de aceeaşi vîrstă – care copil, plus cele două femei, cască gura la albăstreala murdară din ţarcul pinguinilor. Copilul cu batonul de ciocolată se îndreaptă către lada de gunoi din fundul încăperii, în spatele căreia m-am ascuns eu, stînd pe vine. Se înalţă pe vîrfuri şi aruncă ambalajul cu mare grijă în ladă. Eu îi şoptesc ceva. Copilul mă vede şi rămîne acolo, departe de ceilalţi, vag speriat, dar şi fascinat pînă la muţenie. Eu mă uit tot aşa la el.

— Vrei un… biscuit?! îl întreb eu, căutînd în buzunar.

El dă din capul lui mic în sus, apoi în jos, încet, dar pînă să-mi răspundă ceva, lipsa mea bruscă de orice precauţie mă năpădeşte şi se transformă într-un val uriaş de furie, drept care scot cuţitul din buzunar în loc de biscuit şi-l înfig rapid în gîtul copilului.

Uimit, copilul se dă înapoi şi se loveşte de lada de gunoi, bolborosind ca un bebeluş, neputînd nici să urle, nici să strige din cauza sîngelui care începe să i se reverse prin gaura deschisă în gît. Deşi mi-ar plăcea să văd cum moare copilul ăsta, îl iau şi-l trîntesc la pămînt în spatele lăzii de gunoi, după care mă amestec la modul cel mai firesc prin mulţime, ating umărul unei fete drăguţe, îi zîmbesc şi-i arăt un pinguin care se pregăteşte să se scufunde. În spatele meu, cine s-ar uita atent ar vedea picioarele copilului, care zvîcnesc de după lada de gunoi. Eu stau cu un ochi pe mama lui, care după o vreme observă că băiatul ei lipseşte şi începe să se uite de jur împrejur. Ating din nou umărul fetei, care-mi zîmbeşte şi ridică din umeri apologetic, deşi nu-mi dau seama de ce.

Cînd în sfîrşit îl zăreşte, mama nu ţipă, fiindcă îi vede numai picioarele şi-şi închipuie că se ascunde în

joacă de ea. În primul moment pare uşurată că l-a dibuit şi porneşte înspre lada de gunoi gîngurind:

— Te joci de-a v-aţi ascunselea, iubitule?!,

dar eu, de unde stau, în spatele fetei drăguţe despre care am aflat deja că este o turistă străină, pot să văd momentul precis în care expresia de pe faţa mamei se transformă într-una de frică: femeia îşi azvîrle poşeta peste umăr şi trage lada de gunoi la o parte, scoţînd la iveală o faţă acoperită cu totul de sînge roşu. Copilul cu greu mai reuşeşte să clipească din cauza asta, îşi strînge gîtul şi dă din picioare, din ce în ce mai lipsit de vlagă. Mama scoate un sunet pe care nu-l pot descrie – ceva de o tonalitate foarte înaltă, transformat în urlet.

Femeia se aruncă la pămînt alături de copilul ei, cîteva persoane din public întorc capetele, iar eu mă trezesc strigînd, cu vocea gîtuită de emoţie:

— Doctor, sînt doctor, daţi-vă-napoi, sînt doctor!,

îngenunchez lîngă mamă pînă să apuce să se formeze un public de curioşi în jurul nostru şi-i desfac mîinile încleştate pe copil, care acum stă întins pe spate şi se luptă inutil să-şi recapete suflarea, în timp ce sîngele ţîşneşte din gîtul lui în jeturi din ce în ce mai slabe şi-i năclăieşte tricoul Polo. Îmi dau seama chiar şi eu, în minutele alea în care ţin capul copilului cu grijă – cu grijă să nu mă murdăresc şi eu de sînge –, că dacă s-ar găsi cineva să dea un telefon sau dacă s-ar găsi vreun doctor adevărat prin mulţime, copilul ar avea o şansă reală să fie salvat. Dar treaba asta nu se întîmplă. În schimb, eu stau cu capul puştiului în mînă şi cu mintea golită de gînduri, iar mama – tipul de gospodină cu mutră de evreică, supraponderală, străduindu-se jalnic să pară stilată în jeanşii de colecţie şi un pulover oribil de lînă neagră cu model de frunze – zbiară întruna:

— Fă ceva! Fă ceva! Fă ceva!

nebăgînd în seamă, nici ea, nici eu, lumea care începe să strige în jurul nostru, ci concentrîndu-ne strict asupra copilului muribund.

Deşi în primul moment mă simt satisfăcut de acţiunile mele, mă cuprinde brusc un sentiment de disperare cînd realizez cît de inutil, cît de stupid de simplu este să iei viaţa unui copil. Mogîldeaţa asta din faţa mea, mică, plină de sînge, chircită, nu are o istorie adevărată, nu are un trecut semnificativ, nimic nu se pierde în realitate. În schimb, este cu atît mai productiv – şi mai dătător de satisfacţii – să iei viaţa cuiva care a ajuns măcar la vîrsta primei maturităţi, care şi-a pus bazele unei istorii personale consistente, care are un soţ sau o soţie, un cerc de prieteni, o carieră, a cărui moarte este de natură să afecteze mult mai mulţi oameni capabili de o suferinţă fără capăt decît moartea unui copil, poate chiar să distrugă mult mai multe vieţi decît ar putea moartea stupidă, banală, a băieţelului ăstuia. Automat mă simt cuprins de o dorinţă copleşitoare de a băga cuţitul şi în mama băiatului, care deja s-a isterizat, dar nu pot face altceva decît să-i cîrpesc o palmă zdravănă peste faţă şi să ţip la ea să se calmeze. Nici o privire nu dezaprobă gestul meu. Observ cu coada ochiului că încăperea s-a luminat, că undeva se deschide o uşă, că şi-au făcut apariţia nişte angajaţi ai grădinii zoologice, că un gardian – sau poate vreun turist?! – face fotografii cu bliţul, că pinguinii au intrat în panică în bazinul din spatele nostru, al tuturor, şi au început să se izbească de peretele de sticlă. Un poliţist mă dă la o parte, cu toate că-i spun şi lui că sînt medic. Cineva scoate copilul afară, îl aşază pe jos şi-i scoate bluza. Băiatul se îneacă şi moare. Mama trebuie să fie ţinută cu forţa.

Eu mă simt gol pe dinăuntru, parcă nici n-aş fi de faţă; nici măcar sosirea poliţiei nu mi se pare un motiv suficient ca s-o iau din loc, aşa că rămîn în mijlocul mulţimii, la intrarea în ţarcul pinguinilor, alături de zeci de alte persoane printre care, încetul cu încetul, mă pierd şi ne îndepărtăm cu toţii, pînă cînd eu ajung să mă plimb pe Bulevardul Cinci şi să mă mir de cît de puţin sînge mi-a pătat jacheta. Mă opresc la o librărie şi-mi cumpăr o carte, apoi la un stand de ciocolată Dove de la intersecţia cu Strada

56, de unde-mi cumpăr un baton de ciocolată Dove cu nucă de cocos şi-mi închipui o gaură mare care s-ar căsca în soare, ceea ce, din cine ştie ce motiv, disipează tensiunea pe care am simţit-o prima oară cînd m-am uitat ochi în ochi cu bufniţa albă şi pe care am simţit-o din nou cînd băiatul a fost cărat afară din ţarcul pinguinilor, iar eu am plecat de acolo cu mîinile năclăite de sînge, neprins.

Nişte fete

Prezenţele mele la birou în ultima lună şi ceva au fost mai mult decît sporadice. Tot ce-mi doresc în această perioadă, se pare, este să fac gimnastică, în primul rînd să ridic greutăţi, şi să fac rost de rezervări la restaurante noi la care am fost deja, iar apoi să le anulez. Apartamentul meu duhneşte a fructe putrede, deşi adevărul este că mirosul vine de la ceea ce am scobit eu din capul lui Christie şi am vărsat într-un bol de sticlă Marco, aşezat pe o poliţă lîngă holul de la intrare. Capul propriu-zis l-am trîntit în colţul salonului, sub pian, acoperit de creier terciuit, golit pe dinăuntru şi cu ochii scoşi, şi mă gîndesc să-l păstrez ca să-mi fac din el lămpaş de Halloween. Din cauza putorii, mă decid să recurg la apartamentul lui Paul Owen pentru o mică escapadă amoroasă pe care am plănuit-o pentru diseară. Am pus să fie verificat tot spaţiul, de teamă să nu existe dispozitive de supraveghere; spre dezamăgirea mea, nu erau de nici un fel. Cineva cu care discut eu prin intermediul avocatului meu mi-a spus că Donald Kimball, detectivul particular, a aflat că Owen s-ar găsi într-adevăr la Londra, că ar fi fost zărit de cineva de două ori în holul hotelului Claridge's şi cîte o dată la un croitor pe Savile Row şi la un nou restaurant şic din Chelsea. Kimball a plecat într-acolo cu avionul acum două seri, ceea ce înseamnă că nimeni nu mai supraveghează apartamentul, plus că uşa încă se mai lasă deschisă cu cheile pe care le-am furat din buzunarul lui Owen, aşa că după prînz mi-am putut duce acolo ustensilele: o bormaşină electrică, o sticlă de acid, pistolul de împuşcat cuie, o brichetă Bic, cuţite. Angajez două fete de companie de la o firmă particulară de succes, chiar dacă oarecum dubioasă, la care n-am mai apelat niciodată şi le plătesc serviciile cu cardul American Express Gold al lui Owen, pe care presupun că nimeni nu l-a pus încă sub urmărire, din moment ce toată lumea crede că el a plecat la Londra, deşi despre cardul Platinum, tot

AmEx, am aflat că este urmărit. Emisiunea de azi-dimineaţă a Patriciei Winters a fost – ce ironie!, mi s-a părut mie – despre secretele frumuseţii prinţesei Diana.

Este miezul nopţii. Conversaţia pe care o port cu cele două fete – amîndouă foarte tinere, blonde, bine făcute, cu ţîţe mari – este scurtă, pentru că am din ce în ce mai multe dificultăţi să-mi stăpînesc eul tulburat.

— Locuieşti într-un palat, dom'ne, zice una dintre fete, Torri, cu o voce ca de copil, uimită de duplexul caraghios al lui Owen. Zău că e ca un palat.

— Nu-i chiar aşa de frumos, zic eu plictisit, aruncîndu-i o privire ca o suliţă.

În timp ce pregătesc băuturi din barul bine garnisit al lui Owen, le povestesc şi uneia, şi celeilalte că eu lucrez pe Wall Street, la Pierce & Pierce. Nici una dintre ele nu pare cine ştie ce interesată. O dată în plus mă trezesc auzind o voce – a uneia dintre ele – care mă întreabă dacă ăla este un magazin de pantofi. Tiffany frunzăreşte un număr din *GQ* vechi de trei luni, stînd pe canapeaua de piele neagră de sub dunga lată de lambriu învelit în imitaţie de piele, şi face o mutră nedumerită, ca şi cum nu ar înţelege ceva, poate chiar nimic. Eu mă gîndesc: Roagă-te, boarfă, nu uita să te rogi, după care trebuie să recunosc în sinea mea ce excitant o să fie să le încurajez pe fetele astea două să se tîrască înaintea mea, şi pentru ce?! – pentru nişte mărunţiş, la urma urmei. Le mai informez, după ce le torn încă o băutură la fiecare, că eu am fost la Harvard şi le întreb, după o clipă de tăcere:

— Aţi auzit vreodată de Harvard?!

Rămîn şocat cînd Torri îmi răspunde:

— Eu am avut un partener de afaceri care zicea că a fost acolo – şi ridică din umeri ca proasta.

— Un client?! o întreb eu interesat.

— Mă rog, replică ea pe un ton nervos, să zicem doar atît: un partener de afaceri.

— Adică un peşte?! întreb eu, dar partea ciudată abia de-acum începe.

— Mă rog – şi face o nouă pauză, apoi continuă: Hai s-o lăsăm aşa – un partener de afaceri. Şi mai soarbe o dată din pahar. Mie aşa mi-a spus, că a fost la Harvard, dar… eu nu l-am crezut…

Se uită la Tiffany, apoi din nou la mine. Cum şi unul, şi celălalt tăcem, ea se simte încurajată să continue, aşa încît povesteşte mai departe, cu sincope:

— Avea, ce crezi?!, o maimuţă. Iar pe mine mă punea să-i păzesc maimuţa în… în apartamentul lui. Se opreşte, apoi continuă pe un ton plat, înghiţind din cînd în cînd în sec: Eu m-aş fi uitat la televizor toată ziua, pentru că efectiv n-aveam ce face cît timp era el plecat… şi cît timp încercam să stau cu ochii pe maimuţă. Dar maimuţa asta… nu era normală… – se opreşte şi trage aer adînc în piept: Nu voia să se uite decît la… Iarăşi se opreşte şi aruncă o privire circulară peste cameră, se încruntă, face o figură perplexă, ca şi cum n-ar fi sigură dacă e cazul să ne spună povestea pe care a început-o; dacă e bine ca noi, adică eu şi cealaltă boarfă, să devenim părtaşi la o asemenea informaţie. Eu mă pregătesc sufleteşte pentru ceva şocant, ceva semnificativ, pentru o revelaţie. Zice: Maimuţa aia nu voia să se uite decît la… – şi oftează, după care continuă dintr-o suflare: …la Oprah Winfrey. La nici o altă emisiune nu se uita. Tipul avea o droaie de benzi cu ea şi pe toate le imprimase pentru maimuţa asta… – şi se uită la mine ca şi cum m-ar implora – ce anume?! s-o ajut să se controleze şi să nu-şi piardă minţile fix aici, în apartamentul lui Owen?! – …scoţînd toate reclamele… Odată am încercat să… ştii, să schimb canalul, să închid una dintre casete… dacă voiam să mă uit şi eu la vreun serial, la ceva acolo… numai că… – şi-şi termină băutura şi dă ochii peste cap, evident tulburată de ceea ce povesteşte, dar îşi face curaj şi continuă: Maimuţa începea să z-z-zbiere la mine şi nu se calma pînă n-o vedea pe Oprah la loc pe ecran. Torri înghite în sec, îşi drege glasul şi face o mutră de parcă ar sta să plîngă, dar nu plînge, ci continuă: Şi, ştii, dacă-ncercai să schimbi canalul,

ne-nenorocita aia de maimuţă era în stare să te şi zgîrie – conchide ea cu amărăciune şi se strînge singură în braţe, tremurînd toată şi străduindu-se inutil să se încălzească.

Tăcere. O tăcere absolută, frigidă, arctică. Lumina care se revarsă peste noi în apartament este rece şi electrică. Cum stăm aşa, eu mă uit la Torri, apoi la cealaltă fată, la Tiffany, care arată ca şi cum i-ar fi greaţă.

În cele din urmă, înecîndu-mă cu propriile mele cuvinte, eu rup tăcerea:

— Nu-mi pasă… dac-ai avut… o viaţă onorabilă… sau nu…

Ajungem şi la sex – un montaj de goliciuni. După ce o rad în jurul păsăricii, o aşez pe Torri culcată pe spate pe salteaua-pat a lui Owen, îi desfac picioarele şi încep să-i bag un deget, să i-o sug şi din cînd în cînd să-i ling gaura curului. Pe urmă Tiffany îmi suge mie pula – are limba fierbinte şi umedă şi văd că-i place să-mi biciuie măciulia cu vîrful limbii, ceea ce mă irită –, iar eu o fac curva dracului şi vacă. Apoi eu o fut pe una dintre ele cu prezervativul pus, iar cealaltă îmi suge şi-mi linge coaiele; în timpul ăsta eu stau şi mă uit la serigrafia de Angelis atîrnată deasupra patului şi mă gîndesc la băltoace de sînge, la gheizere de sînge. Uneori e foarte multă linişte în cameră, singurele sunete fiind fleoşcăiturile pe care le face pula mea intrînd şi ieşind din vaginul uneia dintre cele două fete. Tiffany şi cu mine lingem fiecare alternativ cînd pizda chelită, cînd curul lui Torri. După o poziţie de şaizeci şi nouă, fetele au fiecare cîte un orgasm şi zbiară simultan. După ce văd că pizdele lor sînt suficient de înmuiate, aduc o sulă de cauciuc şi le pun să se joace cu ea. Torri îşi crăceşte picioarele şi-şi ia la frecat propriul clitoris, în timp ce Tiffany o fute cu sula enormă de cauciuc unsă cu vaselină; Torri o îndeamnă s-o fută-n pizdă mai cu vlagă şi pînă la urmă, printre icnete, îi vine al doilea orgasm.

Pe urmă le pun iarăşi pe-amîndouă să-şi dea limbi, dar pe mine începe să nu mă mai excite – nu

mă mai gîndesc la nimic altceva decît la sînge şi la cum o să arate sîngele lor. Torri ştie ce să facă, se pricepe la lins păsărici, dar pe mine nu mă mai impresionează, aşa c-o dau la o parte de la pizda lui Tiffany şi încep să ling eu şi să muşc din labiile rozalii, moi şi umede, în timp ce Torri îşi cască fundul şi se aşază peste faţa lui Tiffany, frecîndu-şi propriul clitoris cu degetele. Tiffany îşi bagă limba cu sete în păsărica lui Torri, care se apleacă şi frămîntă cu mîinile ţîţele mari şi tari ale lui Tiffany. Eu muşc zdravăn şi rod pizda lui Tiffany, care începe să se zbată. Îi spun să stea cuminte, ca s-o liniştesc. Ea începe să chirăie, încercînd să se tragă înapoi, iar cînd dinţii mei îi smulg efectiv carnea, ajunge să urle de-a binelea. Torri crede că lui Tiffany i se apropie orgasmul şi-şi îndeasă şi mai mult pizda în gura ei, atenuîndu-i ţipetele, dar cînd eu ridic capul şi mă uit la Torri, cu faţa pătată de sînge, cu bucăţi de carne şi smocuri de păr pubian atîrnîndu-mi din gură, în timp ce sîngele ţîşneşte din pizda sfîşiată a lui Tiffany pe cuvertură, abia atunci îşi dă seama ce se întîmplă şi se îngrozeşte brusc. Eu le orbesc pe amîndouă pentru cîteva clipe cu spray paralizant, după care le năucesc lovindu-le cu mînerul pistolului de împuşcat cuie.

Torri se trezeşte legată de salteaua-pat, culcată pe spate, cu capul atîrnîndu-i peste margine şi cu faţa plină de sînge, fiindcă i-am tăiat buzele cu o pereche de foarfeci de unghii. Tiffany este legată pe partea cealaltă a patului cu şase perechi de bretele de-ale lui Paul şi geme de frică, dar stă absolut nemişcată în faţa realităţii monstruoase din jurul ei. Vreau să se uite la ce am de gînd să-i fac lui Torri, drept care am aşezat-o în aşa fel încît să nu aibă cum să nu vadă. Ca de obicei, în încercarea mea de a le înţelege pe fetele astea, le filmez moartea. Pentru Torri şi Tiffany folosesc o cameră de filmat Minox LX ultra miniaturizată, cu film de 9,5 milimetri, lentilă de 15 milimetri şi diafragma maximă de 3,5, sistem automat de expunere şi filtru de densitate a culorilor neutre încorporat, aşezată pe un trepied. Într-un CD player aşezat pe tăblia de la căpătîiul patului am

băgat un disc cu Traveling Wilburys[1], ca să acopere eventualele urlete.

Pentru început o jupoi puţin pe Torri, făcînd incizii cu un cuţit de măcelărie şi rupînd bucăţi de carne de pe picioarele şi burta ei, în timp ce ea urlă degeaba şi imploră milă cu o voce piţigăiată şi ascuţită. Eu sper că-şi dă seama că pedeapsa pe care i-o aplic se va dovedi, pînă la urmă, relativ suportabilă faţă de ceea ce-i pregătesc celeilalte. Îi mai dau cu ceva spray paralizant, pe urmă încerc să-i tai degetele cu forfecuţa de unghii şi în final torn acid peste abdomenul şi organele ei genitale, dar nimic din toate astea nu este de natură s-o omoare propriu-zis, aşa că n-am ce face şi o înjunghii în gît, numai că lama cuţitului i se propteşte în vertebre şi se rupe şi trebuie să renunţ. Sub ochii lui Tiffany, pînă la urmă tai de tot capul lui Torri cu ferăstrăul mecanic – torente întregi de sînge stropesc pereţii pînă-n tavan – şi-l ridic în sus de păr, ca pe un trofeu. Apoi îmi iau pula deja vînătă de cît de băţoasă este, cobor capul lui Torri pînă la nivelul ei, mi-o bag în gura ei plină de sînge şi-ncep s-o fut pînă-mi vine şi explodez tot în gura ei. După asta sula îmi rămîne atît de tare, încît reuşesc să umblu prin camera năclăită de sînge cu capul – care încă mai este cald şi parcă n-are greutate deloc – înfipt pe ea. Treaba asta mă distrează o vreme, dar simt nevoia să mă odihnesc, aşa că-mi scot capul de pe sulă, îl aşez în dulapul din lemn de stejar şi tek al lui Paul, iar eu mă aşez pe un fotoliu, gol puşcă, plin de sînge, şi mă uit la HBO la televizorul lui Owen, beau o bere Corona şi mă plîng cu voce tare, foarte mirat că Owen nu are sistem Cinemax.

Mai tîrziu – acum – îi spun lui Tiffany:

— Hai că-ţi dau drumul, şşşt…

şi o mîngîi cu blîndeţe pe faţa clisoasă de atîtea lacrimi şi spray paralizant; simt că mă arde cînd o văd că are curajul să se uite o clipă la mine, cu speranţă în ochi, aşa că ridic mîna şi-i arăt cum ţin între degete un chibrit aprins, smuls dintr-un pliculeţ de chibrituri pe care l-am luat de la barul Palio’s

vinerea trecută, cînd am băut acolo cu Robert Farrell şi Robert Prechter, şi-l cobor către ochii ei, care se închid instinctiv: îi pîrlesc genele şi sprîncenele de la amîndoi ochii, după care iau bricheta Bic, îi ţin pleoapele căscate cu degetele, i-o apropii de ochi şi, cu toate că-mi pîrlesc şi mie degetul mare şi pe cel mic, o ţin aşa pînă cînd amîndoi globii oculari îi pocnesc. Şi totuşi rămîne conştientă, aşa că o întorc pe burtă, îi desfac fesele şi-i împuşc adînc în rect, cu pistolul de împuşcat cuie, o sulă de cauciuc pe care-am fixat-o de o scîndură. Pe urmă îi întorc la loc pe spate trupul care tremură de spaimă, îi tai tot ce înseamnă carne din jurul gurii, iau bormaşina electrică, la care fixez un burghiu detaşabil masiv, şi-i fac o gaură mare prin dinţi, în timp ce Tiffany protestează zvîcnind. Cînd mi se pare suficient de mare gaura pe care am făcut-o, transformîndu-i gura căscată larg într-un hău roşu-negru de limbă sfîşiată şi dinţi zdrobiţi, îmi vîr mîna cu forţa în fundul gîtului ei, pînă la încheietură – ea în timpul ăsta scutură din cap disperată, dar nu mă poate muşca, fiindcă bormaşina i-a smuls toţi dinţii din gingii –, îi apuc venele care trec pe-acolo ca nişte tuburi, le desprind cu degetele şi, cînd simt că le-am apucat bine, i le smulg brutal din gît prin gura căscată, iar gîtul cedează, dispare, pielea i se strînge şi se rupe, deşi sînge curge prea puţin. Mai tot ce înseamnă măruntaie prin gîtul ei, inclusiv jugulara, îi atîrnă acum din gură. Trupul lui Tiffany începe să zvîcnească, parc-ar fi un gîndac de bucătărie răsturnat pe spate, se scutură în spasme, ochii topiţi i se scurg pe faţă, amestecîndu-se cu lacrimile şi cu spray-ul paralizant, iar eu, ca să nu pierd timpul, mă reped şi sting lumina, după care, pe întuneric, pînă nu moare, îi sfîşii stomacul cu mîinile goale. Nu-mi dau seama prea bine de ce fac, dar se aud nişte sunete ca de pleoscăituri umede şi-mi simt mîinile fierbinţi şi acoperite de nu ştiu ce.

Epilog. Nu simt nici teamă, nici nedumerire. Nu pot să mai stau mult, pentru că am atîtea de făcut astăzi: să restitui casete video, să fac gimnastică la

sală, i-am promis Jeanettei că o duc la un nou music-hall englezesc pe Broadway, am de făcut rezervare pentru cină undeva. Ce a mai rămas din cele două cadavre a intrat deja în *rigor mortis*. O parte din trupul lui Tiffany – cred că ea este, deşi mi-e greu să le mai deosebesc una de cealaltă – s-a surpat şi coastele, cele mai multe rupte în două, îi ies afară din cavitatea abdominală. I-au străpuns şi sînii. Un cap este fixat în cuie pe perete, degetele sînt ori răspîndite, ori aranjate într-un fel de cerc în jurul CD player-ului. Unul dintre cadavre, cel de pe podea, are pe el un rahat şi pare însemnat cu urme de dinţi în locurile în care am muşcat din el ca un sălbatic. Cu sîngele dintr-unul din stomacurile cadavrelor, în care mi-am înmuiat mîna, deasupra dungii late de lambriu învelite în imitaţie de piele din salon, mîzgălesc cuvintele AM REVENIT, iar dedesubt desenez ceva înfricoşător, care seamănă cu

1. Formaţie constituită ad-hoc în timpul unor înregistrări, compusă din George Harrison (fost membru al formaţiei Beatles), Tom Petty, Roy Orbison, Bob Dylan şi Jeff Lynne. Aceştia au imprimat două albume de studio la sfîrşitul anilor ’80. Denumirea The Traveling Wilburys provine dintr-o glumă: *Wilbury* era numele dat de membrii grupului erorilor tehnice apărute în înregistrările pe care le făceau cînd s-au reunit.

Un şobolan

La jumătatea lunii octombrie mi se livrează următoarele:

Un receptor audio model Pioneer VSX-9300S care conţine un procesor de sunet pentru incintă acustică Dolby Surround integrată cu temporizator digital, plus o telecomandă multifuncţională cu infraroşii care poate cumula pînă la 154 de funcţii de pe telecomanda oricărei alte mărci şi generează o putere de 125 de waţi în difuzoarele din faţă şi 30 de waţi în cele din spate.

Un casetofon analog Akai, model GX-950B, care soseşte dotat cu egalizator manual, butoane pentru reglarea înregistrărilor Dolby, generator de tonuri calibrate încorporat şi sistem de montaj cu ştergere punctuală, ceea ce înseamnă că marchezi punctele de început şi sfîrşit ale unui pasaj muzical dat şi-l poţi şterge cu o simplă apăsare de buton. Dispunerea în trei capete permite introducerea unei benzi auto/declanşate, rezultatul fiind un nivel minim de interferenţe; dispozitivul de reducere a zgomotului este dublat de un sistem Dolby HX-Pro, iar butoanele de pe panoul din faţă sînt activate de o telecomandă multifuncţională.

Un CD player multi-disc Sony, model MDP-700 care recunoaşte atît discuri audio, cît şi video – mergînd de la cele audio digitale de trei ţoli pînă la cele video de doisprezece ţoli. Conţine un laser audio-video pentru cadre statice, mişcare cu încetinitorul şi o gamă largă de viteze, care include un sistem cvadruplu de selectare şi un altul cu două motoare, pentru a asigura rotaţia constantă a discului, al cărui sistem de protecţie previne zgîrieturile accidentale. Un sistem automat de senzori muzicali permite pînă la nouăzeci şi nouă de selecţii, iar sistemul automat de căutare de secvenţe permite scanarea a pînă la şaptezeci şi nouă de segmente pe un singur videodisc. Aparatul vine însoţit de o telecomandă cu zece butoane şi cadran pivotant

pentru căutarea cadru-cu-cadru, plus tampon de memorie. Telecomanda are şi două seturi de mufe audio-video placate cu aur, pentru conexiuni hi-fi.

Un casetofon de înaltă performanţă NEC, modelul DX-5000, care combină efectele speciale digitale cu un minunat sunet de înaltă fidelitate, plus o unitate de înregistrări video cu patru capete de înregistrare, echipată cu un sistem de programare pentru douăzeci şi una de zile şi opt indexuri orare, decodor MTS şi 140 de canale disponibile pentru televiziune prin cablu. Şi ca supliment: o telecomandă universală, cu cincizeci de funcţii, care-mi permite să elimin reclamele TV.

Camera de filmat Sony model CCD-V200 pe 8 milimetri are încorporate un sistem de suprapunere de imagini în şapte culori, un generator de caractere, un cap de editare capabil să înregistreze la anumite intervale de timp, ceea ce-mi permite mie, să zicem, să înregistrez descompunerea unui cadavru la intervale de cîte cincisprezece secunde sau să filmez un căţeluş care zace în convulsii din cauza otrăvii. Sistemul audio are încorporat un cap de înregistrare-redare stereo digital, iar lentila transfocatoare are o iluminare de minimum patru lucşi şi şase viteze variabile de închidere a diafragmei.

Un nou monitor TV Toshiba, model CX-2788, cu diagonala ecranului de şaptezeci de centimetri, cu decodor MTS încorporat, filtru de frecvenţe, programator de canale, conexiuni pentru televiziune prin cablu, putere instalată de şapte waţi pe canal, plus alţi zece waţi de rezervă pentru un difuzor de înaltă fidelitate, un subwoofer pentru frecvenţă ultrajoasă şi un sistem audio Carver Sonic Holografic care produce un efect stereo tridimensional fără egal.

Un CD player Pioneer model LD-ST cu telecomandă şi un alt CD player multi-disc Sony, model MDP-700, cu efecte digitale şi sistem de programare universală cu telecomandă (unul pentru dormitor, celălalt pentru living), amîndouă acceptînd toate dimensiunile şi formatele de discuri audio şi video – discuri laser de opt ţoli şi doisprezece ţoli,

compact-discuri video de cinci ţoli sau de trei ţoli – în două sertare cu auto-încărcare. Modelul LD-W1 de la Pioneer acceptă două discuri de dimensiune maximă deodată şi redă ambele feţe secvenţial, la un interval de cîteva secunde pentru trecerea de la o faţă la alta, în aşa fel încît nu ai nevoie să mai înlocuieşti sau întorci discurile. Are de asemenea sunet digital, telecomandă şi memorie programabilă. Player-ul multi-disc Yamaha, model CDV-1600, primeşte şi el toate tipurile de discuri şi are o memorie care permite programarea aleatorie a cincisprezece selecţii, plus telecomandă.

Mi se livrează şi o pereche de amplificatoare monobloc Threshold care m-au costat aproape 15.000 de dolari. Pentru dormitor, un raft de stejar înălbit pe care să-mi aşez unul dintre televizoarele noi trebuie să sosească luni. O canapea făcută la comandă, cu tapiţerie de bumbac şi cu busturi de bronz şi marmură tip secolul al XVIII-lea italian, pe un cadru de lemn pictat contemporan, soseşte marţi. Tot marţi aştept să primesc şi o nouă tăblie pentru capul patului (din stofă albă de bumbac tivită cu şnur bej cu fir de alamă). Miercuri este programată să sosească o nouă gravură Frank Stella pentru baie, precum şi un fotoliu de piele întoarsă neagră Superdeluxe. Tabloul de Onica, pe care-l vînd, urmează să fie înlocuit de unul nou: portretul uriaş al unui egalizator grafic, redat în culori pastelate şi crom.

În timp ce stau de vorbă cu băieţii cu livrările de la Sound Shop de pe bulevardul Parcului despre televiziunea de înaltă rezoluţie, care nu este disponibilă încă, unul dintre noile mele telefoane negre cu antenă AT&T începe să sune. Le dau băieţilor bacşiş, apoi răspund. Este Ronald, avocatul meu. Îl ascult, dau din cap şi în acelaşi timp îi conduc pe furnizori la uşa apartamentului. Pe urmă zic:

— Nota de plată este de trei sute de dolari, Ronald. N-am băut decît cafea.

Urmează o tăcere lungă, în timpul căreia aud un sunet ciudat, ca o pleoscăitură, venind din baie. Mă îndrept cu grijă către locul cu pricina, cu telefonul în continuare la ureche şi spunîndu-i lui Ronald:

— Ba da… Stai… Dar eu am… Dar n-am comandat decît espresso…

după care arunc o privire în baie.

Pe marginea closetului stă cocoţat un şobolan mare şi ud, care a venit – bănuiesc – pe conductă-n sus şi acum se scutură de apă, după care, precaut, sare jos. Este un rozător masiv care merge în zigzag, apoi se repede pe podeaua de gresie, către cealaltă intrare a băii, de unde trece în bucătărie. Eu mă aţin pe urmele lui către punga cu resturi de pizza de la Le Madri, care întîmplător a rămas pe jos, aşezată peste numărul de ieri din *New York Times*, alături de găleata de gunoi de la Zona, iar şobolanul, aţîţat de miros, apucă punga cu dinţii şi-şi scutură capul ca un cîine furios, încercînd să ajungă la pizza cu praz, brînză de capră şi bureţi, schelălăind de foame tot ca un cîine. Eu în momentul ăsta am luat deja o mulţime de antidepresive Halcion, aşa că şobolanul nu mă deranjează atît de mult cît ar fi cazul – bănuiesc – să mă deranjeze.

Ca să-l prind, îmi cumpăr o cursă de şoareci de dimensiunile cele mai mari de la un magazin de obiecte casnice de pe strada Amsterdam. Seara mă hotărăsc să mi-o petrec în apartamentul familiei de la hotelul Carlyle. N-am altă brînză în tot apartamentul decît un triunghi de Brie în frigider şi, înainte de a părăsi corabia, aşez cu grijă toată bucata – şobolanul este şi el mare de tot –, plus o roşie uscată la soare şi un strop de mărar, pe plăcuţa cursei de şoareci, pe care o armez. A doua zi dimineaţa însă, cînd mă întorc, descopăr că şobolanul a fost prins în cursă, dar, fiind atît de mare, n-a murit. A rămas pur şi simple prins în ea şi acum chiţăie şi izbeşte cu coada, care are o culoare oribilă – un roz translucid şi uleios – şi este lungă cît un creion şi de două ori mai groasă –, în podeaua de stejar alb şi, de fiecare dată cînd loveşte, face un zgomot ca de palmă. Cu ajutorul

unui făraş – pe care-l găsesc, dracu' să-l ia, abia după o oră de căutări –, blochez şobolanul rănit exact în momentul în care el reuşeşte să se elibereze din cursa de şoareci, îl ridic în sus – ceea ce-l face să intre în panică, să chiţăie şi mai tare decît înainte, să şuiere la mine, arătîndu-mi colţii lui ascuţiţi şi gălbejiţi, de şobolan – şi-l arunc într-o cutie de pălării de la Bergdorf Goodman. Dar fiara îşi croieşte drum cu ghearele şi de acolo, aşa că-l trîntesc în chiuvetă, pe care o acopăr cu o scîndură, peste care clădesc mai multe cărţi de bucate nefolosite şi chiar şi de aici aproape că reuşeşte să scape, în timp ce eu stau pe un scaun în bucătărie, gîndindu-mă cum aş putea tortura nişte fete cu animalul ăsta; nu este deloc surprinzător că-mi vin în minte o mulţime de metode, ba chiar îmi fac o listă care cuprinde, de astă dată fără nici o legătură cu şobolanul, şi următoarele două idei: să le despic amîndoi sînii şi să-i dezumflu, apoi să le răsucesc strîns sîrmă ghimpată în jurul capetelor.

Într-altă seară

McDermott şi cu mine am convenit să luăm cina împreună în seara asta la clubul 1500 şi mă sună pe la ora şase treizeci, cu patruzeci de minute înainte de ora la care a fost făcută rezervarea (n-a reuşit să obţină o masă la nici o altă oră, alternativa fiind şase şi zece sau nouă, adică ora la care se-nchide restaurantul – pentru că acolo se practică bucătăria californiană, iar orele între care funcţionează sînt nişte mofturi importate din statul cu pricina); deşi mă prinde în timp ce eu îmi frec dinţii cu aţă dentară, toate telefoanele mele cu antenă stau aliniate alături de chiuveta din baie, aşa că n-am nici o problemă să răspund la cel care sună încă de la al doilea apel. Deocamdată mi-am pus pe mine o pereche de pantaloni negri Armani, o cămaşă albă Armani, o cravată Armani roşu cu negru. McDermott mă informează că Hamlin vrea să vină cu noi. Mie mi-e foame. Urmează o pauză.

— Da, şi?! întreb eu, aranjîndu-mi cravata. Foarte bine.

— Da, şi?! oftează McDermott. Hamlin nu vrea să meargă la 1500.

— De ce nu?! zic eu şi închid robinetul de la chiuvetă.

— Pentru c-a fost acolo şi-aseară.

— Şi… ce vrei tu să-mi spui, McDermott?!

— Să mergem în altă parte, zice el.

— Unde?! întreb eu precaut.

— La Alex Goes to Camp, aşa a propus Hamlin, zice el.

— Stai aşa. Îmi clătesc gura cu Plax. După ce-mi răsucesc pe toate părţile în gură formula anti-tartru în timp ce verific în oglindă dacă am cărarea dreaptă, scuip în chiuvetă Plax-ul şi zic: Veto. Pas. Eu am fost acolo săptămîna trecută.

— Ştiu. Şi eu, zice McDermott. Şi pe urmă-i ieftin. Aşa că unde mergem dacă nu acolo?!

— Hamlin n-avea şi o soluţie de rezervă, dracu' să-l ia?! mîrîi eu nervos.

— Ăăă… nu.

— Atunci sună-l şi spune-i să vină c-o idee, zic eu, ieşind din baie. Cred că mi-am rătăcit *Zagat*-ul.

— Rămîi la telefon sau te sun eu din nou?! întreabă el.

— Sună-mă din nou, Bulă – şi închidem amîndoi.

Trec cîteva minute. Sună telefonul. Nu mă mai obosesc să verific cine este. E tot McDermott.

— Ei?! îl întreb eu.

— Hamlin n-are nici o altă idee şi, în plus, vrea să-l invite şi pe Luis Carruthers, drept care eu aş vrea să ştiu dacă asta-nseamnă că vine şi Courtney, zice McDermott.

— Luis nu se poate să vină, zic eu.

— De ce nu?! – el.

— Nu se poate şi gata, zic eu. De ce vrea să-l aducă şi pe Luis?!

McDermott tace.

— Stai aşa, zice el pînă la urmă. Uite, mă sună pe linia cealaltă. Îl întreb acum.

— Cine te sună?! întreb eu, brusc panicat. Luis?!

— Hamlin.

Cu telefonul pus pe aşteptare, trec în bucătărie, mă duc la frigider şi scot o sticlă de apă Perrier. Mă uit după un pahar şi aud un clic.

— Uite ce e, îi spun eu lui McDermott cînd îl aud din nou la telefon. Nu vreau să-l văd pe Luis şi nici pe Courtney, aşa că, ştii tu, ţine-i la distanţă – vezi ce faci. Foloseşte-ţi farmecul personal. Fii şarmant.

— Hamlin trebuie să ia cina cu un client din Texas şi… începe McDermott, dar eu i-o retez:

— Nu, stai, asta n-are nimic de-a face cu Luis. Hamlin să-şi scoată poponaru-n oraş de unul singur.

— Hamlin vrea să vină şi Carruthers, pentru că el, Hamlin, merge să negocieze chestia cu Panasonic, dar Carruthers o cunoaşte mult mai bine decît el şi

de-aia vrea să-l cheme şi pe Carruthers, îmi explică McDermott.

Eu tac şi rumeg informaţiile, apoi zic:

— Dacă vine şi Luis, îl omor. Pe crucea mea că-l omor. Să fiu al dracu' dacă nu-l omor.

— Băăăi, Bateman, comentează McDermott preocupat. Eşti un adevărat umanist. Un înţelept.

— Nu, sînt pur şi simplu… mă reped eu, zăpăcit şi nervos …cu minţile pe umeri.

— Eu asta voiam să ştiu: dacă vine Luis, înseamnă că vine şi Courtney?! se întreabă el din nou.

— Spune-i lui Hamlin să-l invite… căcat – nici nu ştiu ce să zic – şi tac. Apoi: Spune-i lui Hamlin să ia cina cu texanul de unul singur. Şi tac din nou, fiindcă am o revelaţie. Zic: Stai o clipă. Asta înseamnă că Hamlin… ne scoate în oraş?! Adică plăteşte el, din moment ce este o întîlnire de afaceri?!

— Ştii, uneori am impresia că eşti foarte deştept, Bateman, zice McDermott. Alteori…

— Ei, căcat, ce dracului tot spun eu aici?! mă apostrofez cu voce tare, mai mult în silă. Tu şi cu mine putem merge împreună la o cină de afaceri, ce naiba! Eu nu merg. Asta e. Nu merg.

— Nici măcar dacă vine şi Luis?! întreabă el.

— Nu. Nici vorbă.

— Da' de ce?! se milogeşte el. Doar avem rezervare la 1500.

— Căăă… vreau să… mă uit la emisiunea lui Cosby.

— Hai, nu fi cur, poţi foarte bine s-o-nregistrezi, pentru Dumnezeu!

— Stai, zic eu, care mi-am mai dat seama de ceva. Crezi că Hamlin o să… – şi mă opresc jenat – …aibă la el nişte droguri, ceva acolo… pentru texan?!

— Bateman ce părere are?! întreabă McDermott, căcănarul naibii.

— Hmm. Mă gîndesc şi eu. Stau şi mă gîndesc la treaba asta.

După o pauză, McDermott zice:

— Tic, tac, tic, tac – ca un metronom. Aşa n-ajungem nicăieri. *Sigur* că Hamlin o să aibă la el.

— Sună-l pe Hamlin, pune-l să… zi-i să vorbim în trei, zic eu, scuipînd cuvintele din gură în timp ce mă uit la Rolex-ul de la mînă. Dă-i bice. Poate reuşim să-l convingem să vină la 1500.

— Bine, zice McDermott. Nu-nchide.

Se aud vreo patru pocnituri în telefon, după care-l aud pe Hamlin zicînd:

— Bateman, merge să porţi şosete în carouri la costum de seară?!

El cică face o glumă, dar pe mine nu mă amuză deloc. Oftînd în sinea mea, cu ochii închişi, îi răspund nerăbdător:

— N-aş crede, Hamlin. Şosetele-n carouri sînt prea sport. Se bat cap în cap cu ţinuta de seară. Poţi să le porţi cu costume mai de zi. Din tweed – chestii de-astea. Deci, Hamlin?!

— Da, Bateman?! – după care adaugă: Mulţumesc.

— Luis n-are ce căuta, îi spun eu. Dar tu eşti bine venit.

— Nici o chestie, zice el. Oricum texanul nu mai vine.

— De ce nu?! întreb eu.

— Păi, cică las', mă, ha' că mergem toţ' să ne dă' mari şi tari, c-am auzit io că e o chesti-acu' la modă, hă! De, diferenţă de stil de viaţă! explică Hamlin. Aşa că eu cu texanul nu vreau să am de-a face pînă luni. Mi-am refăcut pe loc – şi destul de raţional, după părerea mea – programul şi aşa draconic. Tată bolnav, incendiu de pădure – am găsit o scuză.

— Şi cum rămîne cu Luis în cazul ăsta?! întreb eu suspicios.

— Păi, Luis ia masa cu texanul în seara asta, ceea ce mă scuteşte pe mine de to' felu' dă probleme, mă colega. Eu mă văd cu el la Smith and Wollensky luni, zice Hamlin, satisfăcut de sine. Aşa încît totul este ţuţ-a-ntîia.

— Ia stai, se bagă-n vorbă McDermott. Asta-nseamnă că nu mai vine Courtney?!

— Cred c-am ratat sau sîntem pe punctul de-a rata rezervarea la 1500, precizez eu. Plus că tu, Hamlin, ai fost acolo aseară, nu?!

— Mda, zice el. Au un *carpaccio* acceptabil. O bibilică decentă. Nişte sorbeturi bunicele. Dar haideţi să mergem în altă parte şi săăă… nu-i aşa?!, pornim dup-aceea în căutarea trupului… ăăă… perfect. Ce ziceţi, domnilor?!

— Sună bine, zic eu, amuzat de faptul că Hamlin vine şi el măcar o dată cu ideea cea bună. Şi Cindy ce-o să zică de treaba asta?!

— Cindy se duce la nu ştiu ce poveste caritabilă la Plaza, aşa ceva…

— Trump Plaza se cheamă, precizez eu distrat în timp ce desfac sticla de apă Perrier.

— Da, bine, Trump Plaza, zice el. Ceva cu copacii legaţi de bibliotecă. Bani pentru copaci sau pentru un boschet oarecare – şi se opreşte, ezitînd: Ceva cu plante. Pe mine mă depăşeşte.

— Deci unde mergem?! întreabă McDermott.

— Cine anulează rezervarea la 1500?! întreb eu.

— Tu, zice McDermott.

— Hai, McDermott, gem eu, sună tu.

— Staţi, zice Hamlin. Întîi să ne hotărîm unde mergem.

— De acord, zice McDermott, adeptul dezbaterilor.

— Eu mă opun fanatic oricărui local din oraşul ăsta care nu este ori în Upper West, ori în Upper East Side, zic eu.

— La Bellini's?! sugerează Hamlin.

— Nooo! Acolo nu se fumează trabucuri, sărim şi eu, şi McDermott în acelaşi timp.

— Atunci cade. La Gandango?! propune Hamlin.

— Eventual, eventual, şoptesc eu, răsucind posibilitatea pe toate feţele. Acolo mănîncă Trump.

— La barul Zeus?! întreabă unul dintre ei.

— Fă tu rezervare-acolo, zice celălalt.

— Staţi, le spun eu. Mă gîndesc.

— Bateman… mă avertizează Hamlin.

— Îmi surîde ideea, zic eu.

— *Bateman*… repetă el.

— Stai, las-o să-mi surîdă puţin – eu.

— Eu sînt efectiv prea nervos la ora asta ca să fac faţă la o asemenea conversaţie, zice McDermott.

— Ce-ar fi să lăsăm căcaturile astea şi să dăm iama-n nişte japonezi?! propune Hamlin. După care să găsim trupul perfect.

— Nu e rea deloc ideea, ridic eu din umeri. Lucru sănătos.

— Dar tu, Bateman, *tu* ce vrei să faci?! mă întreabă McDermott.

Eu, cu gîndurile plecate undeva departe, la mii de kilometri depărtare, îi spun:

— Eu aş vrea să…

— Da…?! întreabă ei amîndoi, curioşi.

— Aş vrea să… zdrobesc faţa unei femei cu o cărămidă mare şi grea…

— Pe lîngă asta, exclamă Hamlin nerăbdător.

— Bine, gata, zic eu, revenind brusc la realitate. La barul Zeus.

— Eşti sigur?! Vrei acolo?! La barul Zeus?! insistă Hamlin şi speră.

— Băieţi, eu îmi dau seama că sînt din ce în ce mai puţin capabil să fac faţă la discuţie, zice McDermott. Barul Zeus şi cu-asta basta.

— Nu-nchideţi, zice Hamlin. Sun eu acum să fac rezervare.

Şi se deconectează, lăsîndu-ne pe noi, pe McDermott şi pe mine, în aşteptare. Tăcerea persistă mult timp, fiindcă nici unul, nici celălalt nu spunem nimic.

— Ştii, zic eu în cele din urmă, mai mult ca sigur c-o să-i fie imposibil să obţină o rezervare acolo.

— Poate-ar fi cazul să mergem la M.K., zice Craig. Texanului probabil că i-ar fi plăcut să meargă la M.K.

— Bine, McDermott, dar texanul *nu* vine, precizez eu.

— Oricum, eu nu pot merge la M.K., zice el, fără să audă ce-i spun, şi nici nu-mi explică de ce.

— Nu vreau s-aud aşa ceva.

Îl mai aşteptăm pe Hamlin alte vreo două minute.

— Ce dracului face ăsta?! întreb eu, după care aud un ţîrîit de la selectorul de apeluri.

— Vrei să preiei apelul ăsta?! întreabă McDermott, care a auzit şi el.

— Mă gîndesc, zic eu.

Ţîrîie din nou. Oftez şi-l trec pe McDermott în aşteptare. Este Jeanette, cu o voce obosită şi tristă. Nu vreau să mă întorc pe linia cealaltă, aşa că o-ntreb ce-a făcut aseară

— După ce era vorba să ne-ntîlnim?! întreabă ea.

— Ăăă… da, ezit eu după un moment de tăcere.

— Am ajuns la Palladium, care era aproape gol. Ne-au lăsat să intrăm pe gratis, oftează ea. N-am văzut acolo mai mult de patru-cinci persoane.

— Pe care le cunoşteai?! întreb eu optimist.

— Asta… era… la… club… zice ea, lăbărţînd cuvintele cu amărăciune în glas.

— Îmi pare rău, zic eu în cele din urmă. A trebuit să… returnez nişte casete video… Apoi, ca să umplu cu ceva tăcerea ei: Ştii, aş fi vrut să mă văd cu tine…

— Nici să n-aud, mi-o retează ea oftînd. Ce faci diseară?!

Eu tac şi-mi cîntăresc variantele de răspuns. Apoi recunosc cinstit:

— Merg la barul Zeus la ora nouă. Cu McDermott şi Hamlin… Apoi, ceva mai puţin optimist, adaug: Vrei să mergi şi tu cu noi?!

— Nu ştiu, oftează ea din nou. Apoi mă întreabă fără nici cea mai mică urmă de delicateţe: Tu vrei să vin?!

— Oare chiar simţi nevoia să fii atît de cîrcotaşă?! i-o întorc eu.

Jeanette îmi închide telefonul. Aşa că eu revin pe linia cealaltă.

— Bateman… Bateman… Bateman… Bateman… incantează Hamlin.

— Spune. Şi mai taci dracu' din gură – eu.

— Tot o mai lălăim?! întreabă McDermott. Să n-o mai lălăim.

— Eu am ajuns la concluzia că aş prefera să joc golf, zic eu. N-am mai jucat golf de nu ştiu cînd.

— Dă-l în mă-sa de golf, Bateman, zice Hamlin. Avem rezervare la ora nouă la Kaktus…

— Plus o altă rezervare de anulat la 1500 pentru… ăăă… ia să vedem… pentru acum douăzeci de minute, Bateman, zice McDermott.

— Ei, căcat, Craig, zic eu plictisit. Anulează-le pe-amîndouă imediat.

— Doamne, eu detest golful, zice Hamlin cu o voce tremurată.

— Anulează-le tu, zice McDermott rîzînd.

— Pe ce nume sînt?! întreb eu, care nu găsesc nimic de rîs şi ridic vocea.

McDermott tace o clipă, după care îmi susură în ureche:

— Carruthers.

Hamlin şi cu mine izbucnim amîndoi în rîs.

— Zău?! întreb eu.

— N-am reuşit să facem nimic în materie de barul Zeus, zice Hamlin. Drept care asta e: Kaktus.

— Fîs, zic eu dezumflat. Părerea mea.

— Fruntea sus, hohoteşte Hamlin.

Selectorul meu de apeluri ţîrîie din nou şi pînă să apuc eu să mă hotărăsc dacă să preiau apelul sau nu, Hamlin a şi votat pentru mine:

— Acuma, dacă voi, băieţi, nu vreţi să mergeţi la Kaktus…

— Stai aşa, am un alt apel, zic eu. Nu-nchideţi.

Este iarăşi Jeanette, care plînge.

— De ce nu eşti în stare?! întreabă ea printre sughiţuri de plîns. Spune-mi şi mie atîta lucru: de ce anume nu eşti în stare?!

— Jeanette… copilu'… zic eu pe un ton consolator. Te rog, ascultă-mă. Ne găseşti la barul Zeus la ora zece. E bine-aşa?!

— Patrick, te rog, se milogeşte ea. N-am nimic. Voiam numai să vorbesc…

— Ne vedem la nouă sau la zece, cînd vrei tu, zic eu. Acuma trebuie să-nchid. Vorbeam pe linia cealaltă cu Hamlin şi McDermott.

— Bine, îşi trage ea nasul, se linişteşte, îşi drege glasul. Ne vedem acolo. Zău că-mi pare…

Eu apăs butonul şi trec pe linia cealaltă. N-a mai rămas decît McDermott.

— Ce-i cu Hamlin?! – eu.

— A-nchis, zice McDermott. Cică ne vedem la ora nouă.

— Grozav, bombăn eu. Mă simt înălţat.

— Cine era?! – el.

— Jeanette – eu.

Aud un ţîrîit slab, apoi încă unul.

— Asta a fost la tine sau la mine?! întreabă McDermott.

— La tine, zic eu. Aşa cred.

— Nu-nchide – el.

Eu aştept, făcînd turul bucătăriei, din ce în ce mai nerăbdător. McDermott revine.

— E Van Patten, zice el. Îl bag şi pe el, să vorbim în trei.

Urmează patru clicuri.

— Ei, Bateman, exclamă Van Patten. Băieţaş!

— Domnu' Manhattan, zic eu. V-am recunoscut.

— Auzi, cum se poartă corect un brîu?! întreabă el.

— Am răspuns deja de două ori la întrebarea asta pe ziua de azi, îl avertizez eu.

Cei doi încep să vorbească între ei dacă Van Patten poate ajunge la Kaktus pînă la ora nouă; eu renunţ să mai fiu atent la vocile lor, care se amestecă în telefonul meu cu antenă, şi mă concentrez în schimb, din ce în ce mai interesat, pe şobolanul pe care l-am cumpărat – îl mai am încă şi pe cel mutant, care a venit pe closet în sus – cu tot cu sistemul

Habitrail, care tronează pe masa din bucătărie, tîrăsc ce-a mai rămas din corpul ros de acid pînă pe la jumătatea circuitului de tuburi, unde şobolanul încearcă să bea din recipientul de apă pe care l-am umplut azi-dimineaţă cu apă Evian otrăvită. Scena mi se pare cînd demnă de toată mila, cînd nu suficient de demnă de milă. Nu mă pot hotărî. Ţîrîitul selectorului de apeluri mă scoate din delirul aberant. Îi rog pe McDermott şi Van Patten să nu închidă.

Comut pe linia cealaltă, las o scurtă pauză, după care spun:

— Aţi sunat la reşedinţa lui Patrick Bateman. Vă rog să lăsaţi mesajul după…

— Hai, zău aşa, Patrick, ce Dumnezeu, maturizează-te şi tu, îmi geme Evelyn în ureche. Termină cu chestia asta. Ce te tot încăpăţînezi să răspunzi aşa?! Tu chiar crezi că-ţi merge tot timpul?!

— Ce să-mi meargă?! întreb eu nevinovat. Faptul că mă protejez?!

— Nu, că mă chinui pe mine, bombăne ea.

— Iubirea mea, zic eu.

— Da?! pufneşte ea pe nas.

— Tu habar n-ai ce-s alea chinuri. Habar n-ai despre ce vorbeşti, îi spun eu. Crede-mă că habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Nu vreau să vorbesc despre aşa ceva, zice ea. S-a terminat. Ia spune, ce faci diseară în materie de cină?! Apoi îşi înmoaie glasul: Ce-ai zice de-o cină la TDK pe la, ştiu şi eu?! – de pildă nouă şi ceva?!

— Eu mănînc în seara asta singur la clubul Harvard, îi spun eu.

— Hai, termină cu prostiile, zice Evelyn. Ştiu că te duci la Kaktus cu Hamlin şi McDermott.

— De unde ştii tu chestia asta?! mă răţoiesc eu, fără să-mi pese că m-a prins cu minciuna. Şi, oricum, nu mergem la Kaktus, ci la barul Zeus.

— Ştiu pentru că tocmai am vorbit cu Cindy, zice ea.

— Eu ştiam că Cindy se duce la nu ştiu ce chestie caritabilă cu copaci, cu plante, cu boscheţi… zic eu.

— A, nu, nu, nu – asta-i săptămîna viitoare, precizează Evelyn. Vrei să mergi şi tu?!

— Nu-nchide, zic eu şi comut înapoi pe linia cu McDermott şi Van Patten.

— Bateman, zice Van Patten, ce pizda mă-sii faci acolo?!

— De unde dracu' ştie Cindy că noi mergem la Kaktus?! îi interoghez eu.

— I-o fi spus Hamlin, presupune McDermott. Nu ştiu. De ce?!

— Pentru c-acum a aflat şi Evelyn, zic eu.

— Cînd pizda mă-sii are de gînd Wolfgang Puck[1] să deschidă un restaurant în nenorocitul ăsta de oraş?! întreabă Van Patten.

— Ce face Van Patten, îl întreb eu pe McDermott, a ajuns deja la al treilea set de şase beri Foster's sau se mai luptă încă, din cîte se pare, cu primul?!

— Întrebarea pe care o pui tu, Patrick, începe McDermott profesoral, este dacă să excludem femeile din ecuaţie sau nu. Corect?!

— Din orişice poate să se-aleagă praful foarte repede, zic eu ameninţător. Atîta vreau să spun.

— Dacă e cazul s-o inviţi sau nu pe Evelyn?! întreabă McDermott. Asta e problema pe care ţi-o pui, nu?!

— Nu, *nu* e cazul, zic eu apăsat.

— Auziţi, voi ăştia, eu voiam s-o aduc pe Elizabeth, zice Van Patten timid (sau se preface că ar fi timid?!).

— Nu, zic eu. Fără femei.

— Da' ce-ai cu Elizabeth?! întreabă Van Patten.

— Chiar, adaugă McDermott.

— E o tîmpită. Ba nu, e inteligentă. Nu ştiu care din două. Tu lasă, n-o mai invita, zic eu.

— Am senzaţia că alunecăm iarăşi în bizarerie, zice Van Patten după un moment de tăcere.

— Bine, dacă nu Elizabeth, atunci ce ziceţi de Sylvia Josephs?! propune McDermott.

— Nooo, prea bătrînă de futut, zice Van Patten.

— Doamne iartă-mă, zice McDermott. Are douăş'trei de ani.

— Douăş'opt, precizez eu.

— Zău?! întreabă McDermott preocupat după un alt moment de tăcere.

— Da, zic eu. Zău.

— Ahaaa… rămîne McDermott cu vorba suspendată.

— Căcat! exclam eu, trăgîndu-mi o palmă peste frunte. Am uitat. Am invitat-o pe Jeanette.

— Ei, da, aia-i o păsărică pe care nu mi-ar displăcea s-o… mă rog, s-o *invit*, zice insinuant Van Patten.

— Ce găseşte o păsărică tinerică şi frumuşică cum e Jeanette la unul ca tine?! întreabă McDermott. De ce se leagă ea la cap cu tine, Bateman?!

— Fiindc-o ţin numa-n caşmir. O mulţime de caşmir, mormăi eu, după care zic: Trebuie s-o sun şi să-i spun să nu mai vină.

— N-ai uitat nimic?! mă întreabă McDermott.

— Ce?! zic eu, pierdut în gînduri.

— Parcă vorbeai cu Evelyn pe linia cealaltă, nu?! – el.

— Aoleu, căcat! exclam eu. Nu-nchideţi.

— Oare de ce mi-oi fi bătînd eu capul cu toate astea?! îl aud pe McDermott întrebîndu-se retoric şi oftînd.

— Adu-o pe Evelyn! strigă Van Patten. Şi ea e o păsărică bună! Spune-i că ne-ntîlnim la barul Zeus la nouă jumate!

— Bine, bine! ţip eu la ei, ca să mă lase să comut pe cealaltă linie.

— Să ştii că nu-mi place deloc, Patrick, zice Evelyn.

— Ce-ai zice să vii să ne-ntîlnim la barul Zeus la nouă treizeci?! îi propun eu.

— Pot să-i aduc şi pe Stoc şi Vanden?! întreabă ea timid.

— Asta-i aia cu tatuajul?! întreb şi eu, la fel de timid.

— Nu, oftează Evelyn. N-are nici un tatuaj.

— Pas. Mai bine pas – eu.

— Hai, Patrick, se milogeşte ea.

— Auzi, tu zi mersi că te-am invitat şi pe tine, aşa că… – şi-mi las vorba-n aer.

Se lasă o tăcere care nu mă face să mă simt deloc prost.

— Haide, vino acolo, dar numai tu, zic eu pînă la urmă. Îmi pare rău.

— Da, bine, bine, zice ea resemnată. La nouă treizeci?!

Eu comut la loc pe linia cealaltă şi-i întrerup pe Van Patten şi McDermott, care discută dacă se cuvine să porţi costum albastru în aceleaşi locuri în care s-ar cuveni să porţi un blazer bleumarin.

— Alo?! intervin eu în vorbă. Ia, linişte. Este toată lumea atentă la mine?!

— Da, da, oftează Van Patten plictisit.

— Eu o sun pe Cindy şi-i spun s-o facă pe Evelyn să nu mai vină cu noi la cină, îi înştiinţez pe ceilalţi doi.

— De ce dracului ai mai invitat-o pe Evelyn de la bun început?! întreabă careva dintre ei.

— Fiindcă făceam băşcălie, tîmpitule, răspunde celălalt.

— Ăăă, bună-ntrebare, zic eu bîlbîindu-mă. Ia, să nu-nchideţi.

Şi formez numărul lui Cindy, pe care-l găsesc pe rotativa mea de adrese. Îmi răspunde numai după ce verifică apelul.

— Bună, Patrick, zice ea.

— Cindy, zic eu, vreau să te rog ceva.

— Hamlin nu mai vine cu voi la cină, zice ea. A-ncercat să vă sune, dar la amîndoi sună ocupat pe toate liniile. Voi n-aveţi, dom'le, selector de apeluri?!

— Cum să n-avem selector de apeluri?! mă mir eu. Ce crezi că sîntem, sălbatici?!

— Hamlin nu mai vine, repetă ea sec.

— Şi-atunci ce face?! întreb eu. Îşi lustruieşte fundul?!

— Iese-n oraş cu mine, domnu' Bateman.

— Şi cu chestia aia caritabilă a ta cu… tufişurile cum rămîne?! întreb eu.

— Hamlin a-nţeles prost, zice ea.

— Scumpete… încep eu.

— Da?! întreabă ea.

— Scumpete, ieşi cu un tîmpit, îi spun eu drăgăstos.

— Mulţumesc, Patrick, ce amabil eşti – ea.

— Scumpete, o previn eu, ieşi cu cel mai mare floc din tot New York-ul.

— I-auzi ce mare noutate-mi spui, cască ea.

— Scumpete, ieşi cu un floc care se suceşte şi se răsuceşte – eu.

— Ştiai că Hamlin are-acasă şase televizoare şi şapte aparate video?! – ea.

— Cu maşina aia de vîslit pe care i-am dat-o eu face ceva?! mă întreb eu mai curînd în sinea mea.

— Nimic, zice ea. Absolut nimic.

— Scumpete, Hamlin e-un floc – eu.

— Vrei, te rog, să nu-mi mai spui „scumpete“?! mă repede ea plictisită.

— Auzi, Cindy, dacă ai avea de ales între a citi *WWD* şi… – şi mă opresc, fiindcă nu ştiu nici eu ce voiam să zic. O iau altfel: Auzi, se pune de ceva în seara asta?! Adică de ceva… nu cine ştie ce săltăreţ?!

— Ce vrei tu de la mine, Patrick?! oftează ea.

— Eu atîta vreau: pace, iubire, prietenie, înţelegere, zic eu fără nici o inflexiune în glas.

— Ce-ai vrea de la mine?! repetă ea.

— Ce-ar fi să veniţi şi voi doi cu noi?! – eu.

— Avem alte planuri – ea.

— Dar Hamlin a făcut nenorocita aia de rezervare, strig eu scandalizat.

— Bine, mergeţi voi şi folosiţi-vă de ea, zice Cindy.

— Ce-ar fi să vii numai tu?! zic eu pe un ton lasciv. Îl laşi baltă pe floc, de pildă la Juanita sau ceva de genul ăsta.

— Eu cred că mă lipsesc de cină, zice ea. Cere-le scuze băieţilor în numele meu.

— Bine, dar mergem la Kaktus, ăăă… adică la barul Zeus, zic eu, după care, încurcat, recunosc: Ba nu, la Kaktus.

— Da' voi chiar vă duceţi acolo, băieţi?! întreabă ea.

— De ce?! – eu.

— Fiindcă zic unii şi-alţii că nu mai este localul şic în care să te duci să-ţi iei cina, zice ea.

— Dar Hamlin a făcut rezervarea dracului! strig eu din nou.

— Acolo a făcut rezervare?! întreabă ea intrigată.

— Acum o sută de ani! ţip eu.

— Ştii ce?! zice ea. Eu la ora asta mă-mbrac.

— Nu sînt deloc mulţumit de situaţia asta, zic eu.

— N-ai tu treabă, zice ea şi-mi închide telefonul.

Eu trec înapoi pe linia cealaltă.

— Bateman, zice McDermott, ştiu că treaba asta sună a ceva imposibil. Dar să ştii că vidul se amplifică.

— Eu nu mănînc nimic mexican, afirmă Van Patten.

— Staţi aşa, nu mergem să mîncăm mexican, nu?! întreb eu. Am înţeles eu greşit?! Nu mergem la barul Zeus?!

— Nu, zăpăcitule, se stropşeşte McDermott la mine. N-am putut intra la barul Zeus. Mergem la Kaktus. La Kaktus, la ora nouă.

— Dar eu tot nu vreau nimic mexican, zice Van Patten.

— Nu tu ai făcut rezervarea, Van Patten?! zbiară McDermott la el.

— Nici eu nu vreau, mă trezesc eu zicînd. De ce chestii mexicane?!

— Nu e nimic mexican-mexican, zice McDermott exasperat. Este ceva ce se cheamă „noua bucătărie mexicană", cu răcituri sau nu ştiu ce alte chestii de-alea de la sud de graniţă. Cam aşa ceva. Nu-nchideţi. Ăsta-i selectorul meu de apeluri.

Şi se comută, lăsîndu-ne pe mine şi pe Van Patten pe linie.

— Bateman, oftează Van Patten, entuziasmul meu se evaporă văzînd cu ochii.

— Ce vorbă-i asta?! zic eu, care de fapt încerc să-mi aduc aminte unde urma să ne întîlnim cu Jeanette şi Evelyn.

— Hai să schimbăm rezervarea, îmi propune el.

Eu stau să mă gîndesc la ideea lui, după care-l întreb bănuitor:

— Unde-anume?!

— La 1969?! zice el, încercînd să mă ispitească. Ce zici de 1969?!

— Mi-ar plăcea într-adevăr să merg acolo, recunosc eu.

— Ce putem face?! întreabă el.

Eu stau să mă gîndesc. Zic:

— Fă o rezervare. Hai, repede.

— Buuun. Pentru cîte persoane?! Trei?! Cinci?! Cîţi sîntem?!

— Cinci sau şase, presupun.

— Bine. Nu-nchide.

În momentul în care el se comută, McDermott revine pe linie.

— Unde-i Van Patten?! întreabă el.

— S-a… dus să se pişe, îi spun eu.

— De ce nu vrei să mergi la Kaktus?! – el.

— Pentru că mă simt cuprins de o panică existenţială, mint eu.

— Ţie ţi s-o fi părînd un motiv suficient, zice McDermott. Mie nu.

— Alo?! zice Van Patten, revenind pe linie. Bateman?!

— Ei, zic eu, să ştii că e şi McDermott pe-aici.

— Nu. Nici gînd – el.

— Căcat – eu.

— Ce s-a-ntîmplat?! intervine McDermott.

— Ia ziceţi, băieţi, vrem să bem cîte-o *margarita*[2]?! întreabă Van Patten. Sau mai bine fără *margarite*?!

— Eu m-aş putea înţelege cu o *margarita*, zice McDermott.

— Eu aş bea mai multe sticle de bere, de preferinţă nemexicane, zic eu.

— Ei, căcat, zice McDermott. Selectorul de apeluri. Nu-nchideţi – şi iese de pe linie.

Dacă nu greşesc, s-a făcut deja opt şi jumătate.

Mai trece o oră. Încă n-am terminat dezbaterile. Am anulat rezervarea făcută la Kaktus şi se prea poate ca unul dintre noi s-o fi făcut din nou. Eu, zăpăcit, anulez o rezervare inexistentă la barul Zeus. Jeanette a plecat de-acasă şi deci nu mai răspunde la telefon, iar eu habar n-am către ce restaurant se îndreaptă, după cum nu-mi aduc aminte la care dintre ele mi-am dat întîlnire cu Evelyn. Van Patten, care a băut deja două pahare mari de votcă Absolut, mă întreabă despre detectivul Kimball şi ce-am vorbit cu el, iar tot ce mai ţin eu minte este ceva de genul că oamenii cad prin crăpături.

— Dar tu ai vorbit cu el?! întreb eu.

— Da, da… – el.

— Şi ce-a zis c-ar fi păţit Owen?! – eu.

— A dispărut. Pur şi simplu a dispărut. Puf, şi dus a fost – zice el, iar eu îl aud deschizînd un frigider. Nici un incident. Nimic. Autorităţile n-au nici un fir.

— Da, zic eu. Mă tulbură foarte tare treaba asta.

— Mă rog, Owen era… nu ştiu cum… zice el şi îl aud cum deschide o sticlă de bere.

— Ce altceva i-ai mai spus, Van Patten?! întreb eu.

— Ei, chestiile obişnuite, oftează el. Că purta cravate galben cu maro. Că mînca de prînz la 21. Că de fapt nu era arbitrajist – fiindcă Thimble cu asta credea că se ocupa –, ci fuzionist. Nimic ieşit din comun.

Parcă-l şi văd cum ridică din umeri.

— Şi-altceva?! insist eu.

— Păi, să vedem: că nu purta bretele – prefera cureaua. Că renunţase să mai prizeze cocaină. Că prefera berea. Dacă tu nu ştii, Bateman…

— Era un dobitoc, zic eu. Şi-acum s-a dus la Londra.

— Dumnezeule, bombăne Van Patten. Noţiunea de competenţă se duce dracului văzînd cu ochii.

McDermott revine pe linie.

— Gata. Deci, unde mergem?!

— Cît e ceasul?! întreabă Van Patten.

— Nouă treizeci, răspundem amîndoi în cor.

— Stai aşa, cum a rămas cu 1969?! îl întreb eu pe Van Patten.

— Care-i chestia cu 1969?! întreabă McDermott, care habar n-are.

— Nu mai ţin minte, zic eu.

— E-nchis. Nu se fac rezervări, îmi reaminteşte Van Patten.

— Putem să ne-ntoarcem la 1500?! întreb eu.

— 1500 e-nchis şi el la ora asta, ţipă McDermott. Bucătăria s-a-nchis. Restaurantul s-a-nchis. Gata. Trebuie să mergem la Kaktus.

Tăcere.

— Alo?! Aaa-lo?! Mai sînteţi acolo, băieţi?! zbiară el ca un nebun.

— Gata de salt ca o minge de plajă, zice Van Patten.

Eu rîd.

— Bă, dacă vouă vi se pare amuzantă chestia asta… ne ia McDermott pe un ton ameninţător.

— A, da, ce se-ntîmpl-atunci?! Ce-ai de gînd să faci?! întreb eu.

— Băi băieţi, eu am ajuns să am oarecare temeri legate de posibilitatea de a mai găsi pe undeva vreo masă înainte de… să zicem… mă rog… miezul nopţii, zice McDermott.

— Da’ cu 1500 eşti sigur?! întreb eu. Mie mi s-a părut de-a dreptul bizar.

— Propunerea asta a căzut! ţipă din nou McDermott. Poate vă-ntrebaţi de ce?! Pentru că s-a-nchis! Şi pentru că s-a-nchis, nu se mai fac rezervări! Ce anume nu pricepeţi din asta?!

— Ei, ciocu’ mic, puişor, zice Van Patten calm. Mergem la Kaktus.

— Avem rezervare acolo în zece… Nu, acum cinşpe minute, zice McDermott.

— Dar am anulat-o eu, parcă aşa mi-aduc aminte, zic eu, înghiţind încă o pastilă de Xanax.

— Am refăcut-o eu, zice McDermott.

— Ce ne-am face fără tine, zic eu pe un ton sec.

— Eu pot s-ajung acolo pînă la zece, ne informează McDermott.

— Eu trebuie să mă opresc întîi la un bancomat, aşa că ajung acolo pe la zece şi un sfert, zice Van Patten tărăgănat, socotindu-şi minutele.

— Are habar careva dintre voi că Jeanette şi Evelyn ne caută la ora asta la barul Zeus, unde noi de fapt *nu* avem rezervare?! I-a trecut cuiva prin minte chestia asta?! întreb eu, deşi mă îndoiesc profund.

— Bine, dar barul Zeus e-nchis, plus c-am anulat deja acolo o rezervare pe care de fapt nici n-o aveam făcută, precizează McDermott, încercînd să-şi păstreze calmul.

— Iar eu mă tem că le-am spus şi uneia, şi alteia să vină să ne-ntîlnim acolo, zic eu, ducînd mîna la gură, oripilat de posibilitate.

McDermott tace un moment, după care mă întreabă:

— Tu vrei neapărat să ai necazuri?! Le cauţi cu lumînarea sau cum?!

— Selectorul de apeluri, zic eu. Dumnezeule mare! Cît e ceasul?! Îmi ţîrîie selectorul.

— Trebuia să fie una dintre fete, zice Van Patten cu satisfacţie.

— Nu-nchideţi, mă stropşesc eu.

— Noroc, îl aud zicînd pe Van Patten în clipa în care comut pe linia cealaltă.

— Alo?! întreb eu cu jumătate de glas. Aţi sunat la…

— Eu sînt, strigă Evelyn, deşi, cu tot zgomotul din fundal parcă nici nu se aude.

— A, bună, zic eu detaşat. Ce mai faci?!

— Patrick, ce cauţi acasă?! – ea.

— Unde eşti?! întreb eu binedispus.

— La Kaktus sînt! şuieră ea.

— Ce faci acolo?! întreb eu.

— Mi-ai dat întîlnire aici, asta fac, zice ea. Ţi-am confirmat rezervarea.

— Vai, Doamne, îmi pare rău, zic eu. Am uitat să-ţi spun…

— Ce-ai uitat să-mi spui…?! – ea.

— Să-ţi spun că nu mai… – şi înghit în sec – … mergem acolo – şi închid ochii.

— Cine dracu' mai e şi Jeanette?! şuieră ea din nou, mai calmă.

— Păi înseamnă că vă distraţi, fetelor, este?! zic eu, prefăcîndu-mă că n-am auzit întrebarea ei.

— Nu, nu ne distrăm – ea.

— Păi de ce?! Hai c-ajungem şi noi în curînd – eu.

— Pentru că toate chestia asta pare uite-aşa… cum să zic?!… nelalocul ei?! zbiară Evelyn.

— Auzi, hai că te sun eu – şi mă prefac că am de gînd să-i cer numărul.

— N-ai să poţi, zice Evelyn pe un ton încordat, coborînd vocea.

— De ce nu?! Greva de la telefoane s-a terminat, zic eu, cică pe post de glumă.

— Pentru că Jeanette este chiar în spatele meu şi vrea să te sune şi ea, zice Evelyn.

Eu tac mai mult timp.

— Patrick?!

— Evelyn, las-o baltă. Uite, chiar acum plec. Ajungem cu toţii acolo cît de curînd. Îţi promit.

— Aoleu, Doamne…

Eu comut înapoi pe linia cealaltă.

— Băi, băi ăştia. Cineva a făcut un căcat. Eu am făcut un căcat. Voi aţi făcut un căcat, nu ştiu – zic eu, intrat de-a binelea în panică.

— Care-i chestia?! întreabă unul dintre ei.

— Jeanette şi Evelyn sînt la Kaktus, zic eu.

— Maa-amă! exclamă Van Patten.

— Ştiţi, băieţi, eu mă declar perfect capabil să bag o ţeavă de plumb de nenumărate ori în vaginul oricărei fete, le spun eu lui Van Patten şi McDermott, după care, luînd tăcerea lor drept uimire, deşi ei, pînă

la urmă, se conving de faptul că la mine este vorba de pură cruzime, adaug: Dar cu delicateţe.

— Toată lumea ştie cum e cu ţeava ta de plumb, Bateman, zice McDermott. Nu te mai cocoşi.

— Adică ce-ncearcă să ne spună?! îl întreabă Van Patten pe Craig. Că are puţa mare?!

— Băi, acuma ştiu şi eu?! zice McDermott. Asta-ncerci să ne spui, Bateman?!

Nu le răspund chiar imediat.

— Este… Mă rog, nu, propriu-zis nu, zic eu, auzind cum ţîrîie din nou selectorul de apeluri.

— Gata, eu mă declar în mod oficial gelos, mă ia McDermott peste picior. Şi acum… Doamne, cît e ceasul?!

— Ce mai contează?! Mintea mea oricum nu mai funcţionează, zic eu.

Mi-este aşa o foame, încît mănînc cereale cu tărîţe de ovăz direct din cutie. Selectorul de apeluri ţîrîie din nou.

— Poate că reuşim să găsim nişte droguri.

— Sună-l pe Hamlin.

— Ce Dumnezeu?! Doar ştiţi că nu există nici o toaletă în oraşul ăsta în care să nu poţi să faci rost de-o doză. Aşa că staţi liniştiţi.

— Aţi auzit despre afacerea cu telefoane celulare Bell South?!

— Patty Winters îl aduce mîine dimineaţă pe Spuds McKenzie[3].

1. Patronul unui lanţ de localuri din California, care a introdus bucătăria franţuzească, adaptînd-o la ingredientele specifice zonei.

2. Cocteil făcut din tequila, suc de lămîie şi lichior de portocale, servit în pahare cu un guler de sare la buză.

3. Nume atribuit unui cîine din rasa bull-terrier care a apărut, începînd din 1987, într-o serie de reclame la berea Bud-Light difuzate mai ales cu ocazia evenimentelor sportive.

O fată

Într-o miercuri noaptea altă fată, care îmi iese în cale la M.K. şi pe care am de gînd s-o torturez şi s-o filmez. Pe asta habar n-am cum o cheamă, doar că stă pe canapeaua din salonul meu. Pe măsuţa de sticlă de alături tronează o sticlă de şampanie Cristal pe jumătate goală. Eu bag de zor cîntece, numere care luminează ecranul de la tonomatul Wurlitzer. Într-un tîrziu mă întreabă:

— A ce… miroase-aici?

— A… şobolan mort, răspund eu mai mult pentru mine, după care deschid geamul, adică uşa glisantă care duce afară, pe terasă.

Chiar dacă este o noapte răcoroasă, de mijloc de toamnă, ea e îmbrăcată sumar, dar îşi mai toarnă un pahar de Cristal şi se pare că se încălzeşte suficient cît să mă întrebe cu ce mă ocup. Îi spun că m-am înscris la Harvard, că pe urmă am început să lucrez pe Wall Street, la Pierce & Pierce, după ce am absolvit şcoala comercială de acolo, iar cînd ea mă întreabă, ori cu minţile aiurea, ori în glumă:

— Ce-i aia?,

eu înghit în sec şi, stînd cu spatele la ea şi încercînd să netezesc noul tablou Onica, reuşesc să îngaim cu greu:

— Un… magazin de pantofi.

Cînd am ajuns la mine-acasă, primul lucru pe care l-am făcut a fost să prizez o doză de cocaină pe care am găsit-o în dulapul cu medicamente şi uite că mi-a fîsîit-o Cristal-ul, dar nu de tot. Emisiunea Patriciei Winters de azi-dimineaţă era despre o maşinărie care te ajută să vorbeşti cu morţii. Fata asta poartă o jachetă de lînă moale şi fustă, bluză de mătase străvezie, cercei de fildeş cu agate Stephen Dweck, o vestă-bustieră de mătase brodată, toate astea de unde?!… De la Charivari, presupun.

În dormitor, fata goală şi beată îmi suge pula, eu stau cocoţat peste ea şi la un moment dat încep s-o

plesnesc peste faţă cu parul, ţinînd-o strîns de păr şi spunîndu-i:

— Te fut, curva dracului!

Ea se excită şi mai tare şi-mi suge pula, uitîndu-se în gol şi frecîndu-şi clitorisul cu degetele, pe urmă îmi linge coaiele apăsat şi mă întreabă între două limbi:

— Îţi place chestia asta?

şi eu îi răspund între două gîfîituri:

— Îhî, îhî!

Are sînii mari, rotunzi şi tari, cu sfîrcurile proţăpite în sus, şi se chinuie să respire pe lîngă pula mea, care o fute vîrtos în gură, iar eu mă aplec şi-i frămînt amîndouă ţîţele. Pe urmă, în timp ce o fut, îi vîr o sulă de cauciuc în cur şi i-o fixez bine acolo cu o curea, după care încep să-i zgîrii sînii cu unghiile pînă cînd se răsteşte la mine să termin. În seara asta, mai devreme, am mîncat cu Jeanette la un restaurant foarte scump, cu bucătărie nord-italienească, deschis de curînd lîngă Central Park, pe partea din Upper East Side. În seara asta, mai devreme, purtam un costum croit de Edward Sexton şi mă gîndeam cu nostalgie la casa părinţilor mei din Newport. În noaptea asta, mai devreme, după ce am condus-o pe Jeanette acasă, m-am oprit la M.K. pentru o campanie de colectare de fonduri care avea nu ştiu ce de-a face cu Dan Quayle[1]. Ăsta nici măcar *mie* nu-mi place. La M.K., fata asta pe care o fut s-a dat la mine meseriaş; stătea sus, pe o canapea, în timp ce eu aşteptam să joc biliard.

— Mamă, doamne! zice,

la care eu, gata excitat, îi trag o palmă, îi dau un pumn uşor peste gură, o sărut apăsat unde am lovit-o şi o muşc de buze. Teamă, spaimă, confuzie, toate dau pe dinafară din ea. Deocamdată cureaua plesneşte şi sula de cauciuc îi alunecă afară din cur. Încearcă să mă împingă şi pe mine afară. Eu mă răstorn pe spate lîngă ea şi o las să creadă că a scăpat. Îşi adună hainele, bălmăjind ceva gen „idiotu' dracului de nebun" ce sînt. La care eu sar la ea ca un şacal, făcînd efectiv spume la colţurile gurii. Acuma

ţipă, îşi cere iertare, se smiorcăie isteric, mă imploră să n-o lovesc, plînge, îşi acoperă sînii, i s-a făcut ruşine. Dar nici măcar smiorcăielile ei nu mă impresionează. Nu simt cine ştie ce mulţumire cînd îi dau cu spray paralizant şi chiar şi mai puţină cînd o izbesc cu capul de perete de vreo patru-cinci ori, pînă îşi pierde cunoştinţa. Pe perete rămîne o pată cu un smoc de păr lipit de ea. Mă uit la fată cum se prăvăleşte pe jos, după care mă duc în baie şi mai trag o linie de cocaină de-aia mediocră de care am făcut rost de la Nell's sau de la Au Bar într-una dintre serile trecute. Aud cum sună un telefon şi un robot care preia convorbirea. Cum stau eu acolo, aplecat peste o oglindă, nici nu bag în seamă mesajul, nu mă obosesc să înţeleg ce spune.

Mai tîrziu, cum era de bănuit, fata stă legată de podea, goală, culcată pe spate, cu amîndouă picioarele şi amîndouă mîinile prinse de nişte pari improvizaţi, care ies prin nişte scînduri cu greutăţi suplimentare de metal. Mîinile îi sînt ciuruite de cuie, iar picioarele crăcănate cît de mult s-a putut. Sub fund are o pernă, ca să i-l înalţe, iar pizda larg desfăcută o are unsă bine cu brînză, cu Brie, care i-a ajuns chiar şi înăuntru, în vagin. Abia şi-a recăpătat cunoştinţa şi cînd mă vede în picioare deasupra ei, gol puşcă, presupun că lipsa mea evidentă de orice sentiment omenesc o umple de o groază care îi întunecă mintea. I-am aşezat corpul în faţa noului televizor Toshiba, iar în aparatul video am băgat o casetă mai veche, cu ultima fată pe care am filmat-o şi care acum se vede pe ecran. Acolo sînt îmbrăcat cu un costum Joseph Abboud, cu cravată Paul Stuart la gît, pantofi J. Crew şi vestă de nu ştiu ce italian şi stau în genunchi pe jos, lîngă cadavrul unei fete, şi-i mănînc creierul, hulpăvindu-l în bucăţi mari de materie cărnoasă, rozalie, peste care presar piper Grey Poupon.

— Vezi?! o întreb pe fata cealaltă – nu cea de la televizor. Vezi chestia asta?! Te uiţi?! o întreb în şoaptă.

Încerc să folosesc bormaşina pe ea, îi vîr burghiul cu forţa în gură, dar este destul de conştientă, are ceva putere, atîta cît să strîngă din dinţi, să şi-i ţină încleştaţi, dar cum burghiul trece prin dinţi imediat, nici nu mă mai interesează, aşa că îi ţin capul ridicat, cu sîngele care i se scurge din gură, şi o forţez să se uite la cît a mai rămas din bandă, să se uite cum fata de pe ecran sîngerează aproape prin toate orificiile posibile, şi sper că-şi dă seama că treaba asta i s-ar fi întîmplat oricum. Că aici ar fi sfîrşit oricum, răstignită pe podeaua apartamentului meu, cu mîinile bătute în cuie de nişte pari, cu brînză şi sticlă pisată îndesate în pizdă, cu capul crăpat şi plin de sînge, indiferent ce altă alegere ar fi făcut; că şi dacă s-ar fi dus la Nell's sau la Indochine sau la Mars sau la Au Bar în loc să vină la M.K., dacă pur şi simplu *nu* s-ar fi suit în taxi cu mine să vină în Upper West Side, tot ce păţeşte acum i s-ar fi întîmplat oricum. *Tot aş fi dat de ea.* Aşa se petrec lucrurile pe lume. M-am hotărît să nu-mi mai bat capul să filmez în seara asta.

Încerc să-i bag în vagin un tub de plastic de la sistemul Habitrail dezmembrat, trăgîndu-i labiile peste unul dintre capete, dar chiar şi dacă ung tubul din plin cu ulei de măsline, tot nu încape ca lumea. Între timp, la tonomat Frankie Valli cîntă *The Worst That Could Happen* („Tot ce se poate întîmpla mai rău"), iar eu îl îngîn din buze, cu privirile încordate, împingînd tubul de la Habitrail să intre odată în pizda curvei ăsteia. Pînă la urmă n-am ce face şi trebuie să-i torn acid de jur împrejurul pizdei, ca să se lăbărţeze carnea şi să facă loc tubului uns cu ulei, care uite că acum alunecă înăuntru fără nici o problemă.

— Sper că te doare, îi spun.

Şobolanul se izbeşte de pereţii de sticlă ai cuştii cînd îl aduc din bucătărie în salon. N-a mai vrut să mănînce resturile celuilalt şobolan, pe care i l-am cumpărat săptămîna trecută ca să aibă cu cine se juca şi care acum zace într-un colţ al cuştii şi putrezeşte. De cinci zile îl înfometez într-adins. Aşez cuşca de sticlă pe jos, lîngă fată, şi, poate din cauza mirosului

de brînză, şobolanul parcă înnebuneşte, mai întîi aleargă în cercuri chiţcăind, pe urmă încearcă să-şi salte trupul slăbit de inaniţie peste marginea cuştii. Umeraşul cu care voiam să-l împing se dovedeşte inutil, nu are nevoie de nici un brînci şobolanul ăsta, se mişcă fără nici un efort, plin de o energie nebănuită, aleargă pe tub în sus în timp ce fata este conştientă încă, jumătate din el nu se mai vede – atîta se vede, că tremură tot de cît de frenetic mănîncă –, pe urmă dispare cu totul, mai puţin coada, iar eu smulg tubul de la Habitrail din corpul fetei, lăsînd şobolanul prizonier înăuntru. La un moment dat dispare şi coada. Zgomotele pe care le scoate fata sînt, cele mai multe dintre ele, de neînţeles.

Ştiu de pe acum că o să fie o moarte inutilă, stupidă, ca de cele mai multe ori, dar adevărul este că m-am obişnuit cu ororile. Parcă ar fi ceva distilat, nici măcar acum nu mă întristează şi nu mă deranjează. Nu-i plîng de milă şi, ca să-mi dovedesc mie însumi treaba asta, după un minut sau două în care privesc cum se mişcă şobolanul prin abdomenul fetei, care este în continuare conştientă, pentru că scutură din cap de durere şi cască ochii mari a groază şi neînţelegere, pun mîna pe o drujbă şi, în cîteva secunde, retez fata în două cu ea. Lanţul cu dinţi sfîrîie prin piele, prin muşchi, prin tendoane şi prin oase atît de repede, încît îi mai rămîne suficientă viaţă în ea ca să se uite cum îi iau picioarele de lîngă restul trupului – de fapt coapsele întregi, plus ce a mai rămas din vaginul mutilat – şi le ridic *în picioare* în faţa mea, cu sîngele gîlgîind din ele, ca pe nişte trofee. Ochii îi rămîn deschişi aproape un minut, privind în gol a disperare, pe urmă i se închid, şi la sfîrşit de tot, pînă să moară, îi înfig un cuţit degeaba în nas, ca să-l văd cum iese prin frunte, şi-i smulg osul bărbiei. Nu mai are decît o jumătate de gură, dar tot o fut în ea o dată, de două ori, de trei ori în total. Nici nu-mi mai pasă dacă mai respiră sau nu, eu tot îi scot ochii din orbite cu degetele. Şobolanul iese afară cu capul înainte – el ştie cum a reuşit să se răsucească în găoază –, pătat de sînge, şi-i dau ce

Brie a mai rămas, pe urmă îmi vine să-l zdrobesc cu piciorul, ceea ce şi fac. Mai tîrziu femurul şi partea stîngă din bărbia fetei aterizează în cuptor, la fript, iar părul pubian ajunge într-o scrumieră Steuben de cristal. Îi dau foc şi arde imediat.

1. James Danforth Quayle III (n. 1947), vicepreşedinte al Statelor Unite între 1989-1993, în administraţia preşedintelui George Bush senior.

La un alt restaurant nou

Pentru scurt timp mă simt capabil să fiu măcar pe jumătate binedispus şi sociabil, aşa încît accept invitaţia Evelynei să luăm cina împreună, în prima săptămînă din noiembrie, la Luke, un nou restaurant super-şic cu bucătărie chinezească, dar care serveşte, destul de curios, şi bucătărie creolă. Avem o masă bună (am rezervat-o pe numele Wintergreen – cel mai simplu triumf), iar eu mă simt ancorat în realitate, calm, chiar şi avînd-o de partea cealaltă a mesei pe Evelyn, care bleotocăreşte întruna despre un ou Fabergé uriaş pe care i s-a părut ei că l-a văzut rostogolindu-se prin holul hotelului Pierre din proprie iniţiativă – sau ceva de acest gen. Petrecerea de Halloween a firmei s-a desfăşurat săptămîna trecută la hotelul Royalton, iar eu m-am dus costumat în criminal în serie, ba chiar aveam şi o pancartă agăţată de spate, pe care scria CRIMINAL ÎN SERIE (evident mai uşoară decît cealaltă pancartă, tip-sandvici, pe care o construisem în dimineaţa zilei respective şi pe care scrisesem OMORÎTORUL CU PERFORATORUL, iar dedesubt scrisesem de mînă cu sînge „Da, da, eu sînt“ şi tot costumul era pătat de sînge – o parte fals, cea mai mare parte real. Într-un pumn strîngeam o şuviţă din părul Victoriei Bell, iar lîngă floarea de la butonieră – un trandafiraş alb – aveam prins un os de deget de pe care îndepărtasem carnea după fierbere. Deşi am avut un costum atît de reuşit, locul întîi în concurs i-a fost atribuit lui Craig McDermott, care a venit costumat în Ivan Boesky[1], ceea ce mie mi s-a părut nedrept, fiindcă o mulţime de lume a crezut că eu apărusem anul trecut pe post de Michael Milken[2]. La Patty Winters, în emisiunea de azi-dimineaţă, a fost vorba despre trusele de făcut avort la domiciliu.

Primele cinci minute după ce ne aşezăm, totul merge strună; pe urmă soseşte şi băutura pe care-am comandat-o şi eu întind mîna după ea instinctiv, dar

mă trezesc crispîndu-mă de fiecare dată cînd Evelyn deschide gura. Observ că şi Saul Steinberg mănîncă aici în seara asta, dar prefer să nu-i atrag atenţia Evelynei asupra acestui aspect.

— Toastăm?! îi propun eu.

— Ă?! Pentru ce?! şopteşte ea neatentă, arcuindu-şi gîtul ca să vadă ce se mai întîmplă prin sala austeră, foarte albă, discret luminată.

— Pentru libertate?! întreb eu plictisit.

Dar ea nu m-ascultă, pentru că un individ oarecare, un englez îmbrăcat cu un costum de lînă cu pătrăţele-ncălecate, vestă de lînă cu model tablă de şah, cămaşă de bumbac cu ţesătura cu ochiuri mari şi guler larg, pantofi de piele întoarsă şi cravată de mătase, toate marca Garrick Anderson – pe care Evelyn mi l-a arătat odată, după ce ne certaserăm, la Au Bar şi mi-a spus despre el că e „divin“, iar eu l-am făcut „pitic“ –, vine la masa noastră şi începe să flirteze cu ea pe faţă, în timp ce pe mine mă irită numai gîndul că ea ar putea crede că sînt gelos pe individul ăsta. Pînă la urmă însă tot eu rîd, pentru că tipul o întreabă pe Evelyn dacă mai lucrează la „galeria aceea de artă de pe Bulevardul Unu“, ea, evident atinsă, face o mutră lungă, îi răspunde că nu şi-l pune la punct, iar el mai zice cîteva cuvinte, încurcat, se întoarce şi pleacă. Evelyn pufneşte pe nas, îşi deschide meniul şi trece imediat la alt subiect, fără să se uite la mine.

— Ce-i cu toate tricourile astea pe care le-am văzut pe străzi?! întreabă ea. Prin tot oraşul. Tu le-ai văzut?! Cică „Fixativ egal Moarte“! Ce, a-nceput lumea să aibă probleme cu cosmeticele sau ce se-ntîmplă?! N-am înţeles eu bine?! Despre ce vorbeam?!

— Nu, ai înţeles absolut aiurea. Pe alea scrie „Fixaţie egal Moarte“, oftez eu, închizînd ochii. Evelyn, pentru Dumnezeu, numai tu puteai confunda aşa ceva cu un produs pentru păr!

Habar n-am ce dracului fac, dar mă trezesc dînd din cap şi făcînd semn cu mîna cuiva de la bar, unui bărbat mai în vîrstă cu faţa pe jumătate în umbră, pe

care-l recunosc doar pe jumătate, dar care iată că-şi ridică paharul de şampanie în direcţia mea şi-mi zîmbeşte la rîndul lui, ceea ce îmi creează un sentiment de uşurare.

— Cine-i ăla?! o aud pe Evelyn întrebînd.

— Un prieten de-al meu, zic eu.

— Nu-l recunosc, zice ea. De la P&P?!

— Lasă, oftez eu.

— Patrick, cine-i tipul?! insistă ea, mînată mai degrabă de refuzul meu de-a o lămuri decît de curiozitatea de a afla un nume.

— De ce-ntrebi?! îi răspund eu.

— Cine e?! se încăpăţînează ea. Spune-mi.

— Un prieten de-al meu, zic eu, scrîşnind din dinţi.

— Cine e, Patrick?! repetă ea, apoi, mijindu-şi ochii: N-a fost cumva la petrecerea mea de Crăciun?!

— Nu, n-a fost, zic eu, bătînd darabana pe masă cu degetele de la ambele mîini.

— Nu e cumva… Michael J. Fox, actorul?! întreabă ea, cu ochii tot mijiţi.

— Da' de unde, zic eu, după care, sătul, îi spun: Ce Doamne iartă-mă vrei?! Îl cheamă George Levanter şi nu – n-a jucat rolul principal din *Secretul succesului meu*.

— Aha, ce interesant, zice Evelyn, care şi-a reluat căutările prin meniu. Ia zi, deci despre ce vorbeam?!

Încercînd să-mi aduc aminte, o întreb:

— Despre fixaţii cumva?! Sau despre o anumită marcă de fixativ?! oftez eu. Nu mai ştiu. Tu vorbeai cu piticul.

— Ian nu e deloc pitic, Patrick, zice ea.

— Este neobişnuit de scund, Evelyn, i-o întorc eu. Eşti sigură că n-a fost la petrecerea ta de Crăciun… – după care, coborînd vocea: …printre cei care serveau antreurile?!

— Nu se poate să tot vorbeşti de Ian făcîndu-l pitic, zice ea, netezindu-şi şervetul în poală. Nu pot s-accept aşa ceva, adaugă în şoaptă, fără să se uite la mine.

Eu nu mă pot abţine să rînjesc.

— Nu e nimic amuzant, Patrick, zice ea.

— Tu ai scurtat conversaţia cu el, precizez eu.

— Şi ce voiai, să mă simt flatată?! se stropşeşte ea cu amărăciune.

— Uite ce este, iubito, eu nu-ncerc altceva decît să dau un aer de legitimitate întîlnirii ăleia, aşa că tu nu mai… ăăă… ştii tu… nu mai da cu bîta-n baltă.

— Ia mai termină, zice ea, fără să mă bage în seamă. Apoi: Ia uite-l pe Robert Farrell.

După ce-i face cu mîna, mi-l arată şi mie cu discreţie, şi-ntr-adevăr Bob Farrell, pe care toată lumea-l admiră, stă la o masă din partea de nord a sălii, de lîngă fereastră, ceea ce pe mine, în sinea mea, mă scoate din sărite.

— Foarte bine-arată, mă asigură Evelyn pe un ton admirativ, dar numai fiindcă m-a văzut uitîndu-mă lung după bucăţica bună de douăzeci de ani care stă lîngă el, iar ca să se asigure şi ea că am reţinut observaţia ei, îmi ciripeşte maliţioasă: Sper că nu te-am făcut gelos.

— Arată bine, recunosc eu. Mutră de tîmpit, dar frumos.

— Nu fi ticălos. Arată foarte bine, zice ea, după care îmi sugerează: De ce nu-ţi aranjezi şi tu părul ca el?!

Înainte de acest comentariu eram ca un automat, numai pe un sfert atent la Evelyn, dar acum intru în panică brusc şi întreb:

— Da’ ce-are părul meu?! – şi, în doar cîteva secunde, furia mi se împătreşte: Ce mama dracului are părul meu?!

Îmi ridic mîna şi mi-l netezesc uşor.

— N-are nimic, zice Evelyn, observînd cît de tare m-a-ntors pe dos. Era numai o propunere – după care, văzînd că m-am înroşit tot la faţă, adaugă: Părul tău arată absolut… absolut minunat.

Încearcă ea să zîmbească, dar rezultatul este că pare îngrijorată.

O gură – jumătate de pahar – de J&B mă linişteşte suficient ca să zic, uitîndu-mă lung la

Farrell:

— Mie de fapt mi se pare c-are o burtă oribilă.

Evelyn îl studiază şi ea îndelung pe Farrell.

— Hai, că n-are burtă, zice ea.

— Ba da, e clar c-are burtă, zic eu. Uită-te şi tu.

— Stă el aşa, într-un fel anume, zice ea exasperată. Zău că eşti…

— Are burtă, Evelyn, insist eu.

— Zău că nu eşti zdravăn – şi mă trimite la plimbare cu un gest din mînă. Eşti năuc.

— Evelyn, tipul n-are nici treizeci de ani, zic eu.

— Şi ce dacă?! Nu toată lumea saltă greutăţi ca tine, zice ea pe un ton de lehamite şi-şi coboară din nou privirile în meniu.

— Eu nu „salt greutăţi“, oftez eu.

— Ei, atunci du-te la el şi arde-i una-n nas, mare scul ă ce eşti, zice ea, alungîndu-mă iarăşi cu un gest din mînă. Mie zău că nu-mi pasă.

— Nu mă ispiti, o avertizez eu, după care, uitîndu-mă din nou la Farrell, adaug: Ce căcănar!

— Doamne iartă-mă, Patrick! N-ai nici un drept să fii atît de răuvoitor, zice Evelyn supărată, dar uitîndu-se în continuare în meniu. Animozitatea asta a ta nu se bazează pe nimic. Precis că este ceva dereglat rău de tot la tine.

— Uită-te la costumul lui, nu mă pot abţine să-i arăt. Uită-te la cum e-mbrăcat.

— Ei, şi ce, Patrick?! zice ea şi întoarce o pagină, descoperă că nu scrie nimic pe ea şi revine la pagina pe care tocmai se uita.

— Oare nu i-a trecut prin minte că un asemenea costum ar putea inspira scîrbă?! întreb eu.

— Patrick, tu pari să fii efectiv nebun, zice ea, scuturînd din cap şi trecînd la lista de vinuri.

— Dă-o dracului, Evelyn! exclam eu. Cum adică „par să fiu“?! Chiar sînt, ce mama dracului!

— Şi trebuie neapărat să te baţi cu pumnii-n piept pe tema asta?! întreabă ea.

— Nu ştiu, ridic eu din umeri.

— Apropo, mă gîndeam să-ţi povestesc ce li s-a-ntîmplat Melaniei şi lui Taylor şi… – dar observă

ceva şi schimbă propoziţia din mers, oftînd: …nu te mai uita la pieptul meu, Patrick. Uită-te la mine, *nu* la pieptul meu. Aşa, deci: Taylor Grassgreen şi Melania trebuia să… O ştii pe Melania, a fost la Sweet Briar. Taică-su este proprietarul tuturor băncilor ălora din Dallas. Iar Taylor a fost la Cornell. Mă rog, trebuia să se-ntîlnească la clubul Cornell şi, pe de altă parte, aveau rezervare la ora şapte la Mondrian, iar el purta… Şi se opreşte şi dă filmul înapoi: Ba nu, la Le Cygne. Se duceau la Le Cygne, iar Taylor… Se opreşte din nou: Aoleu, Doamne, la Mondrian era – la Mondrian la ora şapte, iar el purta un costum Piero Dimitri. Melania fusese la cumpărături. Am înţeles că la Bergdorf's fusese, deşi nu sînt sigură, oricum… Ba da, ba da… la Bergdorf's, pentru că-şi pusese eşarfa la birou a doua zi, deci, în fine, sărise peste orele de gimnastică aerobică vreo două zile sau aşa ceva şi au fost jefuiţi pe un…

— Ospătar! strig eu către unul dintre chelnerii care trec pe lîngă noi. O altă băutură se mai poate?! Un J&B?! – şi-i fac semn spre pahar, plin de ciudă că am formulat o întrebare în loc să formulez o comandă.

— Nu vrei să afli ce li s-a-ntîmplat?! întreabă Evelyn nemulţumită.

— Cu răsuflarea tăiată, oftez eu, absolut indiferent. Abia aştept.

— Oricum, li s-a-ntîmplat ceva foarte amuzant, începe ea.

Mă gîndesc: absorb tot ce-mi spui. Mă uit la ea şi observ că-i lipseşte tot ce ţine de carnal şi pentru prima oară mă-ntoarce pe dos. Înainte asta mă atrăgea la Evelyn. Acum absenţa carnalului mă tulbură, mi se pare sinistră, mă umple de o silă fără margini. La ultima şedinţă pe care am avut-o – ieri, de fapt – cu psihanalistul la care mă duc de două luni încoace, la întrebarea:

— Ce metodă contraceptivă folosiţi, tu şi Evelyn?!,

eu am oftat şi n-am răspuns imediat, ci am rămas cu privirile aţintite pe fereastră, la un zgîrie-nori, apoi m-am uitat la tabloul de deasupra măsuţei de cafea Turchin de sticlă, o reproducere vizuală uriaşă a unui egalizator grafic, de alt artist decît Onica.

— Treaba ei, am zis pînă la urmă.

Cînd m-a întrebat care este actul ei sexual preferat, am răspuns absolut serios:

— Lichidarea forţată.

Vag conştient că dacă n-ar fi toată lumea din restaurant, aş lua beţişoarele de jad de pe masă şi le-aş înfige adînc în ochii Evelynei pînă s-ar rupe-n două, dau din cap, mă prefac c-o ascult, dar am depăşit deja faza critică şi renunţ la ideea cu beţişoarele. În schimb, comand o sticlă de vin alb Chassagne Montrachet.

— Nu-i aşa că-i amuzant?! întreabă Evelyn.

Rîd şi eu de convenienţă o dată cu ea, dar sunetele îmi ies din gît pline de silă.

— Să mori, nu alta, îi conced eu.

Spun treaba asta brusc, sec. Privirile mele trec în revistă femeile aliniate la bar. Este careva printre ele pe care mi-ar plăcea s-o fut?! Probabil că da. Bucăţica cea bună cu picioare lungi, care soarbe dintr-un cocteil pe ultimul scaun?! Poate că da. Evelyn nu se poate hotărî ce să aleagă: piure de stafide cu langustă sau salată de sfeclă gratinată, alune, verdeţuri şi andive; eu mă simt brusc de parcă aş fi fost îndopat cu anticonvulsive, dar fără nici un efect.

— Dumnezeule, douăzeci de dolari pentru o nenorocită de ruladă cu ou?! bombăn eu în timp ce studiez meniul.

— Vrei să zici pacheţel de porc cu cremă de ou, uşor gratinat, zice Evelyn.

— Ba o nenorocită de ruladă cu ou, insist eu, la care Evelyn îmi replică:

— Eşti atît de cultivat, Patrick.

— Ba nu, ridic eu din umeri. Sînt doar realist.

— Iar eu sînt înnebunită după nişte caviar, zice ea. Ce părere ai, iubitule?!

— Nu, zic eu.

— De ce nu?! întreabă ea, punînd bot.

— Pentru că nu vreau să mănînc nimic ce provine dintr-o cutie şi nimic iranian, oftez eu.

Evelyn pufneşte înţepată şi se întoarce la meniu.

— *Jambalaya*[3] de-aici este fără cusur, să ştii, o aud zicînd.

Minutele trec unul cîte unul. Comandăm. Mîncărurile sosesc. Evident, farfuriile sînt masive, din porţelan alb. În mijloc stau două bucăţele de *sashimi* de păstrugă afumată cu ghimbir, înconjurate de grămăjoare de *wasabi*, care, la rîndul lor, sînt înconjurate de o cantitate minusculă de alge de mare cafenii; în partea de sus a farfuriei tronează un singur pui de crevete, iar în partea de jos stă răsucit unul şi mai mic, ceea ce pe mine mă face să mă întreb ce se-ntîmplă, fiindcă eu am înţeles că restaurantul este în primul rînd chinezesc. Mă uit la farfurie mai mult timp, după care cer nişte apă, iar ospătarul care ne-a servit vine cu o piperniţă în loc de apă şi nu se mai dă dus de lîngă masa noastră, întrebîndu-ne întruna, din cinci în cinci minute, dacă „nu dorim cumva nişte piper?!“ sau „mai dorim piper?!“ După ce nătărăul trece la separeul de alături, văd cu coada ochiului că ocupanţii mesei respective îşi acoperă toţi farfuriile cu amîndouă mîinile. Îi fac semn şefului de sală şi-l întreb:

— Aţi putea, vă rog, să-i spuneţi ospătarului cu piperniţa să nu mai dea tîrcoale mesei noastre?! Nu vrem piper. N-am comandat nimic la care să fie nevoie de piper. Fără piper. Spuneţi-i să ne lase-n pace.

— Sigur că da. Eu îmi cer scuze, zice şeful de sală şi face o plecăciune umilă.

— Oare chiar trebuie să fii atît de politicos?! mă întreabă Evelyn jenată.

Eu îmi pun jos furculiţa şi închid ochii.

— De ce-mi subminezi încontinuu stabilitatea?! o întreb.

— Hai să facem conversaţie, zice ea, trăgînd aer în piept. Să lăsăm interogatoriile. Bine?!

— Despre ce?! mă răstesc eu.

— Uite, zice ea, sindrofia Tineretului Republican are loc la Pla… şi se opreşte, ca şi cum şi-ar fi adus aminte brusc de ceva, apoi continuă: … la Trump Plaza joia viitoare. Mergem şi noi?!

Eu aş vrea să-i spun că nu pot, sperînd din tot sufletul să-şi facă alte planuri, chiar dacă în urmă cu două săptămîni, cînd eram beat şi drogat zdravăn la Mortimer, sau poate la Au Bar, eu am fost cel care-a invitat-o – Dumnezeule mare!

— Presupun că da, zic eu abătut după cîteva momente de tăcere.

Ca desert, i-am pregătit ceva special. Azi-dimineaţă, după un mic dejun copios la clubul 21, cu Craig McDermott, Alex Baxter şi Charles Kennedy, am furat o pastilă dintr-un pisoar de la toaleta bărbaţilor într-un moment în care supraveghetorul nu era atent. Am dus-o acasă, am acoperit-o cu un sirop de ciocolată de doi bani, am pus-o la congelator, după care am aşezat-o într-o cutie goală de bomboane Godiva, pe care am legat-o cu o fundă de mătase; acum, la Luke, îmi cer scuze şi mă duc spre toaletă, în loc de asta ajung la garderobă şi recuperez pacheţelul, după care mă duc la bucătărie şi-l rog pe ospătarul nostru să-l ducă la masa „din separeu“ şi să-i spună doamnei de la masă că domnul Bateman a sunat mai devreme şi a comandat anume pentru ea această specialitate. Ba chiar îl rog, deschizînd cutia, să pună o floare peste ea, orice, şi-i dau şi-o bancnotă de cincizeci. Ospătarul se prezintă cu surpriza la un anumit interval plauzibil de timp, după ce farfuriile ne-au fost luate din faţă, şi chiar şi eu rămîn impresionat de tot circul pe care-l face: vine cu un capac uriaş de argint aşezat deasupra cutiei şi, cînd îl ridică, Evelyn începe să gîngurească de plăcere; tipul zice:

— Vă rrrog!,

iar ea întinde mîna către linguriţa pe care el i-a aşezat-o mai întîi lîngă paharul de apă (de care am eu grijă să fie gol), apoi se uită la mine şi zice:

— Patrick, eşti atît de drăguţ!

Eu dau din cap către ospătar, îi zîmbesc şi-i fac semn să plece cînd îl văd că încearcă să-mi pună şi mie o linguriţă în faţă.

— Tu nu vrei să guşti?! întreabă Evelyn îngrijorată. Se uită nerăbdătoare şi fericită la pastila de pisoar învelită în ciocolată şi zice: Ador Godiva.

— Mie nu mi-e foame, zic eu. Cina mi-a fost… de-ajuns.

Se apleacă spre cutie, miroase cercul cafeniu, simte un iz neobişnuit (dezinfectantul, probabil) şi mă întreabă, oarecum alarmată:

— Eşti… sigur?!

— Nu, draga mea, zic eu. Vreau s-o mănînci tu. E prea mică s-o-mpărţim.

Ia prima înghiţitură, o mestecă plină de conştiinciozitate, se vede clar că-i face imediat scîrbă, dar tot o înghite. Se scutură toată, după care face o grimasă, dar se chinuie să zîmbească în timp ce ia a doua înghiţitură.

— Cum este?! întreb eu şi o încurajez: Mănînc-o. Doar nu-i otrăvită, nu?!

Ea face o figură contorsionată de silă şi se albeşte în obraji, ca şi cum s-ar îneca.

— Ce este?! insist eu, rînjind. Ce-are?!

— E-atît de… – faţa ei este de-acum o mască sinistră agonizantă – …mentolată, zice ea, tuşind şi scuturîndu-se toată.

Şi tot încearcă să zîmbească apreciativ, ceea ce este evident peste puterile ei. Se întinde după paharul meu de apă şi-l dă peste cap dintr-o singură înghiţitură, încercînd disperată să scape de gustul pe care-l simte în gură. Dar apoi observă ce mutră îngrijorată fac eu şi iar încearcă să zîmbească, de data asta apologetic.

— Atîta că e… – şi iar se scutură – …e-atît de… mentolată…

Eu o văd ca pe o furnică mare şi neagră – o furnică mare şi neagră într-un costum Christian Lacroix original – care mănîncă o pastilă de pisoar şi mai că-mi vine să rîd, dar nu vreau s-o fac să se simtă stînjenită. Nu vreau să-i vină idei şi să nu-şi

mai termine pastila de pisoar. Atîta doar că nu mai poate mînca din ea şi, după numai două înghiţituri, pretextînd că s-a săturat, îşi împinge farfuria spurcată, moment în care eu capăt brusc un sentiment ciudat. Deşi m-am minunat văzînd-o că mănîncă din porcăria aia, toată scena m-a şi întristat, pentru că mi-am dat seama că oricît de plăcut ar fi fost s-o văd pe Evelyn muşcînd din ceva pe care şi eu, şi nenumăraţi alţii ne-am pişat, pînă la urmă sila pe care i-am provocat-o a fost de fapt pe socoteala *mea* – adică a ieşit un fîs, o scuză penibilă pentru faptul că am suportat-o timp de trei ore. Maxilarele încep să mi se încleşteze, apoi se relaxează, se încleştează, se relaxează involuntar. De undeva se aude muzică, dar eu n-o aud. Evelyn îl întreabă pe ospătar, cu o voce hîrjîită, dacă ar putea cumva să-i aducă nişte „Colaci de salvare“[4] de la magazinul de delicatese coreean de după colţ.

Apoi, pe neaşteptate, cina noastră ajunge într-un punct de criză cînd Evelyn zice:

— Eu vreau de la tine un angajament ferm.

Oricum, de toată seara în doi aproape că s-a ales praful, aşa că pretenţia ei bruscă nu mai are propriu-zis ce strica şi nici nu mă ia prin surprindere, dar situaţia noastră de cuplu mi se pare atît de iraţională, încît îmi stă ca un nod în gît. Îi împing din nou paharul meu cu apă şi-i cer ospătarului să ia de pe masă pastila de pisoar mîncată numai pe jumătate. Capacitatea mea de rezistenţă pe ziua de astăzi se duce naibii în momentul în care aşa-zisul desert aproape topit dispare de pe masă. Pentru prima dată realizez că în ultimii doi ani Evelyn s-a uitat la mine nu cu adoraţie, ci cu un sentiment vecin cu lăcomia. În cele din urmă vine cineva şi-i aduce un pahar de apă şi o sticlă de Evian pe care eu n-am auzit s-o fi comandat.

— Eu cred, Evelyn, căăă… – încep eu, mă opresc, apoi reiau: …cred că tu şi cu mine nu mai comunicăm.

— De ce?! Care-i problema?! zice ea, făcînd semn cu mîna unei perechi – Lawrence Montgomery

şi Geena Webster, cred –, iar Geena (?!), din partea cealaltă a sălii, ridică o mînă pe care are o brăţară.

Evelyn încuviinţează din cap.

— Eu am… am un… comportament criminal pe scară largă la care nu pot săăă… renunţ, îi spun eu, cîntărindu-mi cu grijă fiecare cuvînt. Şi nu ştiu cum altfel… să-mi exprim nevoile… reprimate.

Rămîn şi eu surprins de cît de emotiv devin după această mărturisire: mă simt stors, parcă plutesc. Evelyn, ca de obicei, nu este atentă la esenţa vorbelor mele, iar eu stau şi mă întreb cît timp o să-mi ia ca să mă desprind total de ea.

— Trebuie să vorbim, îi spun eu calm.

Ea îşi goleşte paharul de apă, după care îl pune pe masă şi se uită fix la mine.

— Patrick… Dacă ai de gînd să-ncepi iarăşi să-mi explici de ce trebuie să-mi pun implanturi de sîni, eu plec, mă avertizează ea.

Eu stau şi meditez la chestiunea asta o vreme, apoi zic:

— S-a terminat, Evelyn. S-a ter-mi-nat.

— Bosumflat, bosumflat… zice ea, făcîndu-i semn ospătarului să-i mai aducă apă.

— Vorbesc serios, zic eu, tot calm. S-a dus dracului. Tu şi cu mine – cuplu. Nu glumesc deloc.

Ea se uită în ochii mei, iar eu mă gîndesc că poate s-o găsi cineva care chiar să priceapă cînd încerc să transmit ceva; şi totuşi ea zice:

— Hai să vorbim despre altceva, bine?! Îmi pare rău c-am deschis discuţia. Deci luăm cîte-o cafea?! – şi iarăşi îi face semn ospătarului să vină. Eu vreau un espresso decofeinizat, zice. Patrick?!

— Vin roşu, oftez eu. Orice fel de vin roşu.

— Doriţi să vedeţi… începe ospătarul.

— Care vin roşu e mai scump, din ăla vreau, i-o retez eu. A, da, să nu uit – şi o bere tare.

— Mamă, mamă… zice Evelyn după ce pleacă ospătarul.

— Te mai duci la psihiatru?! o întreb eu.

— Patrick! se ofuscă ea. La cine?!

— Pardon, oftez eu. La doctor.

— Nu – şi-şi deschide poşeta, începînd să caute ceva prin ea.

— De ce nu te mai duci?! întreb eu preocupat.

— Ţi-am explicat de ce, mi-o taie ea sec, dînd de înţeles că nu vrea să vorbească despre acest subiect.

— Uite că nu mai ţin minte, zic eu, maimuţărindu-i tonul.

— Pentru că la sfîrşitul unei şedinţe m-a întrebat dacă n-aş putea eu să-i introduc în seara aia, pe el şi pe încă trei inşi, la Nell's. Şi-şi controlează gura – de fapt buzele – în oglinda pudrierei. Zice: Da' de ce mă-ntrebi?!

— Pentru că am impresia c-ar trebui să te cauţi, zic eu ezitant, deşi sincer. Am impresia că suferi de-o instabilitate emoţională.

— Tu, care ţii în casă un afiş cu Oliver North[5], mă faci pe mine instabilă psihic?! zice ea, căutînd altceva în poşetă.

— Nu te fac, Evelyn. Chiar eşti, zic eu.

— Exagerezi. Uite cum exagerezi, zice ea, scormonind prin poşetă fără să se uite la mine.

Eu oftez, după care încep să-i spun pe un ton grav:

— Nu-i vorba că vreau să provoc o discuţie, dar…

— Dar este absolut atipic pentru tine, Patrick, zice ea.

— Evelyn, trebuie s-o-ncheiem, oftez eu, vorbind cu şervetul din poală. Am douăzeci şi şapte de ani. Nu vreau să mă leg de gît cu un angajament ferm.

— Ce spui, iubitule?! întreabă ea.

— Nu îmi mai spune-aşa, i-o retez eu.

— Aşa cum?! Iubitule?! – ea.

— Da, mă răstesc eu din nou.

— Dar cum vrei să-ţi spun?! întreabă ea indignată. Domnule director general?! – şi pufneşte în rîs.

— Doamne iartă-mă! – eu.

— Nu, serios, Patrick. Cum vrei tu să-ţi spun?! – ea.

Rege, mă gîndesc eu. Rege-aş vrea să-mi spui, Evelyn – chiar aşa: rege. Dar ei nu-i spun asta, ci îi spun:

— Evelyn, aş vrea să nu-mi mai spui în nici un fel. Eu cred că nu este cazul să ne mai vedem.

— Bine, dar prietenii tăi sînt şi prietenii mei. Şi prietenii mei sînt şi prietenii tăi. Nu cred c-ar merge, zice ea, după care, uitîndu-se ţintă undeva deasupra gurii mele, adaugă: Ai ceva deasupra buzei de sus. Dă-ţi cu şervetul.

Disperat, mă şterg la gură cu dosul palmei.

— Uite ce este, ştiu că prietenii tăi sînt şi prietenii mei şi viceversa. M-am gîndit şi eu la treaba asta. După un moment de tăcere, trag aer în piept şi-i spun: Poţi să-i iei tu.

Evelyn se uită lung la mine, încurcată, şi zice în şoaptă:

— Tu chiar vorbeşti serios, este?!

— Da, exact aşa, zic eu.

— Bine, dar… cum rămîne cu noi doi?! Cum rămîne cu trecutul nostru?! întreabă ea cu o voce inexpresivă.

— Trecutul nu este ceva real. E un vis şi-atît, zic eu. Lasă-l încolo de trecut.

Ea se uită la mine cu ochii îngustaţi, suspicioşi.

— Tu ai ceva împotriva mea, Patrick?!,

după care duritatea de pe faţa ei se transformă instantaneu în aşteptare, poate chiar în speranţă.

— Evelyn, oftez eu, îmi pare rău. Chestia este că tu… nu eşti grozav de importantă… pentru mine.

— Zău, şi cine este?! se repede ea cu întrebarea. Ce femeie crezi tu că este destul de importantă pentru tine, Patrick?! Pe cine vrei tu?! – şi se opreşte o clipă, după care adaugă: Pe Cher?!

— Pe Cher?! i-o-ntorc eu nedumerit. Pe *Cher*?! Asta de unde-ai mai scos-o?! Hai, las-o moartă. Vreau s-o-ncheiem. Vreau să fac sex în mod regulat. Vreau ceva care să-mi menţină atenţia trează.

În răstimp de cîteva secunde, Evelyn ia foc şi abia mai reuşeşte să-şi controleze starea de isterie care tinde să-i ia în stăpînire tot corpul. Chestia asta nu mă bucură atît de mult pe cît mă aşteptam.

— Şi cum rămîne cu trecutul nostru?! Cu trecutul nostru comun?! întreabă ea din nou, la fel de inutil.

— Lasă-l încolo, zic eu, aplecîndu-mă înspre ea.

— De ce să-l las?! – ea.

— Pentru că niciodată n-am avut propriu-zis ceva în comun, zic eu, ţinîndu-mi vocea în frîu.

Evelyn se calmează şi nu mă mai bagă în seamă; îşi deschide poşeta din nou, bombănind:

— Patologic. Te comporţi absolut patologic.

— Ce vrei să spui cu asta?! întreb eu ofensat.

— Dezgustător. Eşti ceva patologic – îşi găseşte cutia pentru pilule Laura Ashley şi-i smuceşte capacul.

— Ce anume patologic?! întreb eu, făcînd eforturi să zîmbesc.

— Nu contează, zice ea, scoţînd o pilulă pe care n-o recunosc şi pe care o înghite cu apa din paharul meu.

— Eu sînt patologic?! *Tu* îmi spui *mie* că sînt patologic?! întreb eu.

— Noi vedem lumea în mod diferit, Patrick, îşi trage ea nasul.

— Slavă Domnului, zic eu maliţios.

— N-ai nimic omenesc în tine, zice ea, străduindu-se, cred eu, să nu plîngă.

— Eu sînt… – şi mă gîndesc ce să spun în apărarea mea – …în contact cu… umanitatea.

— Nu, nu, nu… scutură ea din cap.

— Ştiu că uneori mă comport… excentric, zic eu ezitant.

Deodată, disperată, Evelyn îmi ia mîna într-ale ei şi mi-o trage către ea peste masă.

— Ce vrei să fac?! Ce anume vrei?! întreabă ea.

— Haide, Evelyn, mormăi eu şi-mi trag mîna înapoi, speriat de faptul că am reuşit în fine să-i atrag atenţia.

— Ce vrei să fac, Patrick?! Spune-mi. Te rog, mă imploră ea plîngînd.

— Aş vrea să… Ştiu şi eu… Să porţi lenjerie sexy?! îi sugerez eu. Doamne iartă-mă, Evelyn. Nu ştiu ce să-ţi spun. Nimic – nu ai ce să faci.

— Te rog, ce vrei să fac?! zice ea printre lacrimi.

— Să nu mai zîmbeşti atîta?! Să te pricepi mai bine la maşini?! Să nu-mi mai spui numele tot timpul?! Asta vrei s-auzi?! întreb eu. Lucrurile rămîn tot alea care sînt. Nici măcar nu bei bere, adaug eu, mai mult pentru mine.

— Dar nici tu nu bei bere… – ea.

— N-are nici o importanţă. Şi-apoi abia mi-am comandat o bere. Aşa că vezi şi tu…

— Vai, Patrick…

— Dacă vrei într-adevăr să faci ceva pentru mine, ai putea să nu mai faci scena asta acum? zic eu, uitîndu-mă jenat prin sală.

— Ospătar, zice ea de îndată ce ne sînt aduse espressoul decofeinizat, vinul roşu şi berea tare, vreau şi eu… vreau şi eu o… cum se cheamă…?! – şi se uită la mine cu ochii plini de lacrimi, zăpăcită şi panicată. O Corona?! De-asta bei tu, Patrick, Corona?!

— Doamne iartă-mă, termină odată. Vă rog s-o scuzaţi, îi spun eu ospătarului şi-o aştept să se liniştească, după care adaug: Da, Corona, numai că sîntem în căcatul ăsta de bistro chinezo-cajun[6], aşa că…

— Vai, Doamne, Patrick, plînge ea în hohote şi-şi suflă nasul în batista pe care i-o arunc eu. Eşti atît de nesuferit… Eşti atît de… inuman…

— Ba nu, zic eu, sînt… şi mă opresc din nou.

— Nu eşti… deloc… – dar se opreşte şi ea, se şterge pe faţă şi nu mai termină ce a început.

— Ce anume nu sînt?! întreb eu răbdător şi chiar interesat.

— Nu eşti… – şi se uită în jos, cu umerii tremurîndu-i, şi-şi trage nasul: …în toate minţile. Nu eşti… – înghite în sec – …normal…

— Ba da, mă apăr eu scandalizat. Sînt chiar foarte normal.

— Eşti un vîrcolac, se smiorcăie ea.

— Ba deloc, zic eu nedumerit, uitîndu-mă atent la ea. Vîrcolacă eşti tu.

— Vai, Doamne! geme ea, la care cei de la masa de alături îşi întorc privirile către noi, apoi îşi văd de-ale lor. Nu pot să cred aşa ceva, adaugă Evelyn.

— Eu acum plec, zic eu pe un ton consolator. Am evaluat situaţia şi plec.

— Nu pleca, zice ea, încercînd să mă apuce de mînă. Te rog, nu pleca.

— Plec, Evelyn.

— Unde pleci?! mă întreabă ea brusc, surprinzător de liniştită. Observ c-a avut grijă să-şi stăpînească lacrimile – foarte puţine, de altfel –, ca să nu-i strice machiajul. Ia spune-mi tu, Patrick, unde anume pleci?!

Eu am scos un trabuc şi l-am aşezat pe masă. Ea este însă mult prea supărată ca să-l observe.

— Plec pur şi simplu, zic eu.

— *Unde*-anume?! întreabă ea, cu ochii iarăşi plini de lacrimi. Unde pleci?!

Eu am impresia că toată lumea din restaurant care ar putea auzi ce vorbim se uită în altă parte.

— Unde te duci?! insistă ea.

Eu nu-i răspund, fiindcă mă pierd în labirintul meu personal, gîndindu-mă la alte lucruri: garanţii, oferte de acţiuni, ESOP-uri, LBO-uri, IPO-uri, finanţări, refinanţări, obligaţiuni, reconvertiri, mandatări, 8-K-uri, 10-Q-uri, cupoane fără dobînzi, PiK-uri, PIB-uri, FMI-ul, cadouri ilicite pentru directori, miliardari, Kenkichi Nakajima, infinitate, Infinitate IRS, ce viteză ar trebui să atingă o maşină de lux, cauţiuni, titluri speculative, dacă să-mi anulez abonamentul la *The Economist*, ajunul Crăciunului de cînd aveam paisprezece ani şi am violat-o pe una dintre servitoarele din casă, Inclusivity[7], invidia faţă de felul cum trăiesc ceilalţi, dacă se poate supravieţui cu capul spart, aşteptatul în aeroporturi, înăbuşitul unui urlet, cărţile de credit şi paşaportul cuiva şi un

pliculeţ de chibrituri de la La Côte Basque stropit cu sînge, faţadă, faţadă, faţadă, Rolls egal Rolls egal Rolls. Evelyn vede relaţia dintre noi în galben şi albastru, în timp ce eu văd o imagine cenuşie, din care cea mai mare parte ştearsă, bombardată, filmul din capul meu se compune dintr-o serie interminabilă de secvenţe cu pietre şi orice limbă folosită în el îmi este absolut străină, iar de la o vreme sunetul, şi aşa sacadat, se suprapune peste imagini noi: sînge care se revarsă din bancomate, femei care-şi nasc copiii pe cur, embrioni umani congelaţi sau stropşiţi (nu-mi dau seama), ogive nucleare, miliarde de dolari, distrugerea completă a omenirii, cineva care mănîncă bătaie, altcineva care moare, uneori fără vărsare de sînge, dar de cele mai multe ori împuşcat, asasinate, virgule, viaţa trăită ca prin seriale, o pînză goală pe care se iveşte din senin o telenovelă. Parc-ar fi un izolator menit să expună privirilor oricui capacitatea mea profund afectată de a mai simţi ceva. Eu stau în centru, habar n-am ce anotimp este şi nimeni nu-mi cere vreun act de identitate. Brusc mi-o închipui pe Evelyn schelet, răsucindu-se şi prăbuşindu-se, ceea ce mă umple de bucurie. Îmi ia mult timp ca să pot răspunde la întrebarea ei „Unde te duci?!“ –, dar după ce iau o gură de vin roşu şi după ce-mi termin berea tare, brusc revigorat, mă întreb în sinea mea: „Dacă eu aş fi de fapt un robot, care-ar fi diferenţa?“ şi-i spun:

— În Libia… – dar, după o lungă tăcere semnificativă, mă corectez: …Ba nu. În Pago-Pago[8]. Acolo am vrut să spun: în Pago-Pago – şi adaug: Şi pentru toată scena pe care-ai făcut-o, să ştii că eu nu plătesc masa asta.

1. Om de afaceri din domeniul investiţiilor bancare, acuzat că în noiembrie 1986 a făcut o tranzacţie ilegală, pentru care a primit aproape doi ani de închisoare. Supranumit Ivan „cel Groaznic“ Boesky.

2. Director în cadrul companiei Drexel-Burnham-Lambert, care în anii ’80 s-a îmbogăţit substanţial prin tranzacţii bursiere frauduloase şi a fost condamnat la doi ani de închisoare.

3. Tocană specific creolă făcută din orez şi creveţi, moluşte, crab, şuncă, pui, plus anumite legume.
4. Biscuiţi în formă de colac.
5. Oliver Laurence North, locotenent-colonel în armata Statelor Unite, implicat în vînzările ilegale de armament către Iran – aşa-numita afacere „Iran-Contra“ din 1988.
6. Cajun – termen aplicat locuitorilor din Louisiana descendenţi ai imigranţilor francezi, care în secolul al XVII-lea au venit din coloniile franceze canadiene. Din punct de vedere culinar, termenul se referă la obiceiul acestora de a folosi condimente puternice în mîncăruri.
7. Denumirea unui grup de consultanţă.
8. Port pe coasta insulei Tutuila, capitala arhipelagului Samoa.

Încerc să gătesc şi să mănînc o fată

Zorii zilei. Cîndva prin noiembrie. Nu pot să dorm, mă frămînt pe salteaua-pat cu costumul pe mine, îmi simt capul ca şi cum cineva ar fi aprins un rug pe el, în el, am o durere constantă şi atroce care-mi ţine amîndoi ochii căscaţi, sînt sută la sută neajutorat. Nu există medicamente, alimente sau băuturi care să potolească strînsoarea acestei dureri hulpave; am toţi muşchii încordaţi, toţi nervii înfierbîntaţi, mai-mai să ia foc. Am luat Sominex din oră-n oră de cînd mi s-a terminat Dalmane-ul, dar nici unul, nici celălalt nu m-ajută şi nu trece mult pînă cînd şi cutia de Sominex se goleşte. Într-un colţ al dormitorului meu zac nişte obiecte: o pereche de pantofi de damă de la Edward Susan Bennis Allen, o mînă cu degetul mare şi arătătorul lipsă, ultimul număr din *Vanity Fair* stropit cu sîngele cuiva, un brîu năclăit de cheaguri. Din bucătărie ajunge pînă în dormitor mirosul proaspăt de sînge gătit, iar cînd mă ridic buimac din pat şi trec în salon, pereţii parcă respiră şi duhoarea de mortăciune acoperă orice altă senzaţie. Îmi aprind un trabuc, în speranţa că fumul lui va reuşi s-o acopere măcar în parte.

Sînii fetei, retezaţi, arată acum albăstrii şi dezumflaţi, cu sfîrcurile de-un cafeniu descurajant. Stau amîndoi într-o baltă de sînge negru şi uscat, parcă timizi, pe un platou de porţelan pe care l-am cumpărat de la Pottery Barn, sus pe tonomatul Wurlitzer, deşi nu-mi aduc aminte să-l fi cocoţat acolo. Ce-am mai făcut: am jupuit aproape toată pielea şi tot ce însemna muşchi de pe faţa ei, aşa că acum arată ca o tigvă cu o coamă lungă de păr blond şi ondulat revărsîndu-i-se de la ceafă şi ataşată de un cadavru rece; ochii îi sînt căscaţi – de fapt globii oculari atîrnă amîndoi de legăturile lor, scoşi din orbite. Pieptul nu i se mai distinge practic de gît şi arată ca nişte carne tocată, iar stomacul seamănă cu *lasagna* cu conopidă şi brînză de capră de la Il Marlibro sau cu cine ştie ce altă mîncare pentru cîini,

culorile dominante fiind roşul, albul şi cafeniul. Cîteva din maţele ei sînt împrăştiate pe un perete, altele sînt făcute ghemotoc şi trîntite pe măsuţa de cafea cu blatul din sticlă, ca nişte şerpişori lungi şi albăstrii sau ca nişte viermi mutanţi. Peticele de piele care au mai rămas pe trupul ei sînt acum albastre-cenuşii, ca folia de aluminiu. Din vagin i s-a scurs o secreţie maronie, de consistenţa siropului, care miroase ca un animal bolnav, de parcă şobolanul ăla ar fi fost băgat cu forţa înapoi şi digerat sau mai ştiu eu ce.

Următoarele cincisprezece minute mă întrec pe mine însumi: trag afară o bucată lungă de intestin, care este încă legat de trup, şi mi-o îndes în gură, mă îndop cu ea – atîta simt, că e umedă şi plină cu un fel de pastă care miroase urît. După o oră de scormoneală, îi desprind şira spinării, pe care am de gînd să i-o trimit Leonei Helmsley prin Federal Express – bineînţeles, sub alt nume – aşa cum este, necurăţată, învelită doar într-o bucată de pînză. Vreau să beau sîngele acestei fete ca pe şampanie şi-mi îndes faţa adînc în ce-a mai rămas din stomacul ei, zdrelindu-mi obrazul în timp ce sorb de una dintre coastele ei rupte. Noul meu televizor uriaş merge într-o cameră, duduind mai întîi de la emisiunea Patriciei Winters, care astăzi are ca temă „Lactatele pentru consumul uman“, pe urmă de la concursul televizat „Roata norocului“, şi aplauzele publicului din studio se aud ca un zgomot de fond ori de cîte ori se mai învîrte o dată roata. Eu îmi slăbesc cu o mînă năclăită de sînge cravata pe care încă o mai am la gît şi trag aer adînc în piept. Asta este realitatea mea. Orice altceva este ca un film pe care l-am văzut cîndva.

În bucătărie, încerc să fac chiftele din carnea fetei, dar mi se pare o corvoadă mult prea solicitantă şi atunci îmi petrec după-amiaza mînjind aproape toţi pereţii cu bucăţi din corpul ei şi rozînd fîşii de piele pe care le smulg de pe cadavrul ei. După aceea îmi trag sufletul uitîndu-mă la o casetă video pe care am înregistrat episodul de săptămîna trecută dintr-un nou

serial difuzat de CBS, *Murphy Brown*. După asta şi după un pahar zdravăn de J&B, mă întorc în bucătărie. Capul băgat la microunde s-a înnegrit de tot şi a rămas fără păr; îl scot de acolo şi-l pun într-o oală de tablă pe aragaz, în ideea de a fierbe orice bucăţică de carne pe care n-am reuşit s-o jupoi de prima dată. După ce îndes resturile ei pămînteşti într-un sac mare de gunoi – muşchii mei, trataţi cu decontractant Ben-Gay, manevrează cu uşurinţă greutatea mortăciunii –, mă hotărăsc să fac un fel de cîrnat din bucăţile ce mi-au mai rămas.

De pe un compact-disc din combina stereo cîntă Richard Marx, iar pe masa din bucătărie tronează o pungă de la Zabar cu turte din ceapă uscată şi alte mirodenii, în timp ce eu toc mărunt oasele, grăsimea şi carnea. Uneori, foarte sporadic, îmi fulgeră prin minte cît de scandaloase sînt unele dintre lucrurile pe care le fac, dar atunci îmi spun singur că obiectul ăsta, fata asta, carnea asta nu-nseamnă nimic, este zero tăiat, ceea ce (plus pastilele de Xanax pe care acum le iau la fiecare jumătate de oră) are darul să mă calmeze şi pot să fredonez – să fredonez tema muzicală dintr-o emisiune la care mă uitam de multe ori cînd eram mic: *Familia Jetson*?! *Banana Splits*?! *Scooby-Doo*?! *Sigmund şi monştrii marini*?! Îmi aduc aminte de cîntec, de melodie, pînă şi de vocea pe care se cînta, dar nu de emisiune. Să fi fost *Lidsville*?! *H.R. Pufnstuf*[2]?! Întrebările astea alternează cu alte întrebări de diverse facturi, cum ar fi: „O să ajung vreodată la puşcărie?!“ sau „Fata asta o fi crezut în semenii ei?!“ Mirosul de carne şi sînge îmi umple apartamentul, de nici nu-l mai simt. Mai tîrziu bucuria macabră mi se evaporă şi ajung să-mi plîng de milă – nu-mi găsesc uşurarea în nimic din tot ce fac –, să plîng de-a dreptul şi să strig:

— Nu vreau decît să fiu iubit!

şi blestem omenirea şi tot ce-am fost învăţat: principii, distincţii, opţiuni, moralitate, compromisuri, cunoaştere, unitate, rugăciune – totul a fost greşit şi n-a avut nici un rost. Lucrurile se reduc la atît: mori sau te adaptezi. Îmi închipui

propria mea faţă descărnată şi vocea depersonalizată care-i iese din gură: „Trăim vremuri cumplite“. Viermii au început deja să colcăie peste cîrnatul meu uman, scuipatul care-mi curge din gură se revarsă peste ei şi tot nu ştiu dacă procedez corect în materie de gătit, pentru că prea mă scutur tare de plîns şi adevărul este că n-am mai gătit nimic pîn-acuma.

1. Traducere aproximativă: „Pufneşte şi bufneşte“ – personajul central al unui serial de televiziune pentru copii, un dragon ales primar al unui orăşel.

Mersul cu un pistol Uzi la gimnastică

Într-o noapte fără lună, în austeritatea vestiarului de la Xclusiv, după ce am făcut două ceasuri de exerciţii, mă simt bine. Arma din dulapul meu este un pistol Uzi[1] care m-a costat şapte sute de dolari şi, cu toate că am în servieta Bottega Veneta şi un Ruger Mini (469 de dolari), care este preferatul vînătorilor ca mine, tot nu-mi place cum arată; Uzi are ceva mult mai bărbătesc în el, ceva dramatic, care pe mine mă excită. Cum stau aici cu o pereche de căşti pe urechi, cu un şort de biciclist de două sute de dolari din lycra neagră, după ce am luat un Valium care tocmai începe să-şi facă efectul, mă holbez în bezna din dulapul meu şi mă simt ispitit. Violul urmat de asasinarea – aseară – a unei studente de la Universitatea din New York, în spatele magazinului Gristede's din University Place, în apropierea căminului unde locuia, oricît de nepotrivită ar fi fost ora la care au avut loc, oricît de atipică le-a fost durata, m-au satisfăcut din plin şi, cu toate că schimbarea de chef mă ia pe nepregătite, mă găsesc într-o stare de spirit meditativă şi aşez arma, care pentru mine este un simbol al ordinii, la loc în dulap, urmînd s-o folosesc altă dată. Acum am de returnat videocasete, am de scos bani de la bancomat, am o rezervare la Wooster 150, care a fost greu de obţinut.

1. Tip de pistol automat de producţie israeliană, cu ţeava foarte scurtă şi încărcător mai lung decît mînerul prin care se montează.

Marţi seara, la Bouley, în Ţara Nimănui, la o cină-maraton care nu iese în evidenţă prin mai nimic, chiar şi după ce eu le spun tuturor celor de la masă:

— Auziţi, băieţi, viaţa mea este iadul pe pămînt, ei mă ignoră mai departe cu desăvîrşire, tot grupul – Richard Perry, Edward Lampert, John Constable, Craig McDermott, Jim Kramer, Lucas Tanner – continuînd să se certe pe teme precum alocarea activelor, care acţiuni par cele mai promiţătoare pentru deceniul următor, bucăţele bune, proprietăţi imobiliare, aur, de ce sînt prea riscante în acest moment certificatele pe termen lung, gulere largi, portofolii, cum se exploatează eficient puterea, metode noi de a face exerciţii, Stolicinaia Cristal, cum se impresionează cel mai bine persoanele foarte importante, vigilenţă necurmată, viaţa trăită la maximum, aici, la Bouley, parcă nu reuşesc deloc să mă controlez, aici, în sala asta, în care s-au adunat o panoplie întreagă de victime, în ultima vreme nu pot să nu le observ peste tot – la întîlnirile de afaceri, la cluburile de noapte, la restaurante, în taxiurile care trec pe lîngă mine sau în lifturi, la cozile de la bancomate şi pe videocasetele porno, la David's Cookies şi pe CNN, peste tot, avînd toţi şi toate un singur lucru în comun, faptul că sînt *prăzi*, şi în timpul acestei cine parcă mă desfac de propriul meu trup, levitez într-o stare vecină cu ameţeala, care mă sileşte să mă ridic de la masă înainte de desert şi să mă duc la toaletă, unde prizez o linie de cocaină, îmi iau de la garderobă pardesiul Giorgio Armani de lînă cu tot cu pistolul Magnum 357 care aproape că se vede din el, îmi leg o teacă pentru el şi ies pe stradă, însă la Patty Winters, azi-dimineaţă, a fost un interviu cu un bărbat care i-a dat foc fiică-sii în timp ce aia năştea, iar noi la cină am mîncat cu toţii rechin…

…în Tribeca e ceaţă, după cum arată cerul, stă să plouă, restaurantele de-aici sînt goale, după miezul

nopţii străzile sînt pustii, ireale, singurul semn de viaţă omenească fiind cineva care cîntă la saxofon la colţul străzii Duane, în uşa fostului DuPlex, care acum este un bistro abandonat, închis luna trecută, e un june cu barbă, cu o beretă albă, care cîntă un solo de saxofon foarte frumos, dar devenit deja clişeu, avînd la picioare o umbrelă desfăcută cu un dolar şi nişte mărunţiş în ea, totul umed, nu pot să mă abţin şi mă apropii de el, ascultînd ce cîntă, ceva din *Mizerabilii*, el mă observă, dă din cap şi în timp ce-şi închide ochii – ridicînd instrumentul şi lăsîndu-şi capul pe spate într-un pasaj care presupun că lui i se pare pasional –, eu scot cu o mişcare învăluită pistolul Magnum 357 din tocul lui şi, fiindcă nu vreau să trezesc tot cartierul, îi înşurubez un amortizor, vîntul rece de toamnă mătură strada, ne învăluie pe amîndoi, şi cînd victima deschide ochii, vede arma, se opreşte din cîntat şi încremeneşte cu muştiucul saxofonului în gură, mă opresc şi eu, îi fac semn din cap să cînte mai departe, el reia, după care eu ridic pistolul la fruntea lui şi apăs pe trăgaci în mijlocul unei măsuri, dar amortizorul nu funcţionează şi în aceeaşi clipă în care apare un cerc stacojiu pe peretele din spatele capului lui, bubuiala împuşcăturii mă asurzeşte, iar el, uimit, cu ochii încă vii, cade în genunchi, apoi peste saxofon, eu scot încărcătorul şi-l înlocuiesc cu unul plin, după care se întîmplă ceva rău…

…pentru că, în timp ce făceam toate astea, n-am observat maşina de poliţie care venea din spatele meu – ce făcea?! Dumnezeu ştie, împărţea amenzi la maşinile parcate?! După ce zgomotul făcut de pistolul Magnum 357 îşi consumă ecourile şi se stinge, sirena maşinii de poliţie străpunge noaptea din senin, dîndu-mi palpitaţii, aşa că plec de lîngă mortul care încă mai tremură, la început încet, agale, ca şi cum aş fi nevinovat, după care însă o rup la o fugă sănătoasă, cu maşina de poliţie scrîşnind din roţi pe urmele mele, în timp ce un poliţist strigă degeaba după mine prin portavoce:

— Stai! Opreşte! Stai! Pune arma jos!,

dar eu îl ignor, o iau la stînga pe Broadway, mă îndrept spre City Hall Park, mă ascund pe o alee, maşina de poliţie se ia după mine, dar nu ajunge decît pînă la jumătatea aleii care se îngustează şi saltă o arteziană de scîntei albastre în momentul în care rămîne blocată, eu fug mai departe cît pot de repede şi ies din parc pe la celălalt capăt al aleii, pe strada Church, unde fac semn unui taxi, mă arunc pe scaunul din faţă şi urlu la şofer, un iranian tînăr, rămas efectiv cu gura căscată, s-o „ia dracului din loc mai repede, indiferent de direcţie!“ şi-i flutur arma pe la nas, dar el intră în panică, ţipă într-o engleză de baltă „Nu trage, te rog, nu omorî!“, ridicînd amîndouă mîinile în sus, la care eu bombăn „Căcat!“ şi urlu la el „Porneşte!“, dar el este îngrozit, zice „Aoleu, nu-mpuşca, omu’, nu-mpuşca!“, eu bombăn nerăbdător „Du-te-n pizda mă-tii!“, îi ridic pistolul în dreptul mutrei, apăs pe trăgaci, glonţul îi aruncă efectiv capul în aer, i-l despică-n două ca pe un pepene roşu închis înăuntru, i-l împrăştie pe parbriz, iar eu mă aplec peste el, deschid portiera, împing mortul afară, trîntesc portiera la loc şi trec la volan…

…pe fondul şocului de adrenalină care mă face să gîfîi, nu reuşesc să ajung decît la cîteva străzi depărtare, pe de-o parte din cauză c-am intrat în panică, pe de altă parte din cauza sîngelui, creierilor şi bucăţilor de cap care acoperă parbrizul, şi cu greu evit o tamponare cu un alt taxi la intersecţia străzilor Franklin (o fi?!) şi Greenwich, virez brusc spre dreapta, buşesc din lateral o limuzină parcată, bag în marşarier, pornesc scrîşnind din roţi în josul străzii, dau drumul la ştergătoare fără să-mi dau seama – în prima clipă – că sîngele împrăştiat peste parbriz e de fapt pe dinăuntru, încerc să-l şterg cu o mînă înmănuşată, dar continui să gonesc orbeşte pe Greenwich în jos pînă cînd pierd cu totul controlul volanului, taxiul se năpusteşte într-un magazin coreean de delicatese de lîngă un restaurant cu karaoke numit Lotus Blossom, unde-am fost şi eu o dată cu nişte clienţi japonezi, zdrobeşte standurile cu fructe, face ţăndări vitrina, un vînzător se izbeşte de

capotă, Patrick încearcă să bage în marşarier, dar nu se întîmplă nimic, coboară din maşină clătinîndu-se, rămîne rezemat de ea, se lasă o tăcere care-i macină nervii, îşi spune în bărbie „Frumos conduci, Bateman!“ şi iese din magazin şchiopătînd, în timp ce trupul de pe capotă geme ceva, agonizînd, Patrick însă habar n-are de unde-a mai apărut şi poliţistul care vine fugind către el de pe trotuarul celălalt, uite că strigă nu ştiu ce în staţia radio, crezînd că Patrick e năucit, dar Patrick îl surprinde scoţînd arma înainte ca el să apuce să scoată pistolul şi-l trînteşte la pămînt pe trotuar…

…unde-au ieşit toţi clienţii de la Lotus Blosoom şi se uită prostiţi la toate stricăciunile, nimeni nu-l ajută pe poliţist, ci-i lasă pe cei doi să se lupte pe trotuar, poliţistul abia mai respirînd de efort deasupra lui Patrick, încercînd să-i smulgă pistolul Magnum 357 din mînă, dar Patrick se simte încărcat, ca şi cum prin vene i-ar curge benzină în loc de sînge, vîntul se porneşte mai tare, se face mai frig, începe să plouă şi, încetul cu încetul, lupta alunecă în stradă, Patrick se gîndeşte c-ar trebui să se audă o muzică, îi aruncă poliţistului o privire demonică, inima îi duduie şi reuşeşte cu destulă uşurinţă să ridice pistolul la nivelul feţei poliţistului, acum sînt două perechi de mîini care se încleştează pe el, dar Patrick reuşeşte să apese pe trăgaci, glonţul lasă o brazdă pe vîrful capului poliţistului, dar nu-l omoară, aşa că Patrick lasă pistolul mai jos, mai ales că degetele poliţistului şi-au slăbit strînsoarea, şi-l împuşcă în plină faţă, glonţul care iese pe partea cealaltă provocînd un fel de ceaţă rozalie, în timp ce unii dintre cei de pe trotuar zbiară, nu fac nimic, se ascund, fug înapoi în restaurant, iar maşina de poliţie de care Patrick credea c-a scăpat pe aleea din parc se năpusteşte către magazinul de delicatese cu luminile roş-albastre pîlpîind şi opreşte cu scrîşnete de roţi în acelaşi moment în care Patrick se împiedică de bordură, cade pe trotuar, dar tot reuşeşte să-şi realimenteze pistolul Magnum 357, se ascunde după colţ, cuprins din nou de groaza de care el a crezut că scăpase, şi se

gîndeşte: „Habar n-am ce-am făcut ca să-mi sporesc şansele de-a fi prins – am împuşcat un saxofonist?! Un saxofonist?! Care probabil că mai era şi mim?! Pentru *aia* am parte acum de *asta*?!“ şi de undeva, nu prea departe, aude alte maşini venind, poliţiştii, pierduţi în labirintul străzilor, acum şi aici, nu-şi mai bat capul cu avertismentele, trag pur şi simplu, iar el la rîndul lui le răspunde la focuri trăgînd de la şold, îi zăreşte pe cei doi poliţişti în spatele uşilor deschise ale maşinii de poliţie, armele scot fulgere ca prin filme şi abia acum îşi dă şi Patrick seama că s-a băgat într-un fel de duel cu pistoale pe bune, că încearcă să se ferească din calea gloanţelor, că visul atîrnă de-un fir de păr, mai-mai că s-a ales praful de el, că el, Patrick, nu ocheşte atent, ci numai răspunde orbeşte la împuşcăturile lor, stînd acolo întins, cînd un glonţ rătăcit, al şaselea dintr-un încărcător nou, loveşte rezervorul de benzină al maşinii de poliţie, farurile se sting în clipa în care maşina sare în aer, aruncînd o minge de foc în sus, în beznă, care atinge becul unui felinar de pe stradă şi explodează şi ăla pe neaşteptate într-o cascadă de scîntei galben-verzui, flăcările mătură corpurile celor doi poliţişti care sînt şi vii şi morţi, ferestrele de la Lotus Blossom se fac toate ţăndări, lui Patrick îi vîjîie urechile…

…fugind către Wall Street, dar aflat încă în Tribeca, evită locurile în care lumina felinarelor de pe stradă este prea puternică şi observă că toată strada pe care se fofilează este numai cu case vechi, recondiţionate, trece grăbit pe lîngă un şir de maşini Porsche şi încearcă portiera fiecăreia dintre ele, nereuşind altceva decît să declanşeze un şir de alarme de maşini, maşina pe care-ar vrea el s-o fure este un Range Rover negru cu tracţiune permanentă pe toate patru roţile, o carcasă de aluminiu de calitate, special concepută pentru avioane, fixată pe un şasiu monobloc de oţel şi cu un motor cu injecţie cu opt cilindri, dar nu găseşte nici una şi, cu toate că asta îl dezamăgeşte profund, se simte şi excitat la maximum de toată zăpăceala, de oraşul însuşi, de ploaia care cade dintr-un cer ca de gheaţă, dar care

ajunge destul de caldă pe străzile oraşului, pe pavaj, ca să provoace o ceaţă care se învălătuceşte pe culoarele create de zgîrie-nori către Battery Park, către Wall Street, în toate direcţiile, ca un fel de pîclă caleidoscopică, iar Patrick sare peste un dig, face efectiv un salt cu rostogolire peste el, după care fuge ca un nebun, fuge cît poate de repede, cu mintea blocată pe manifestarea fizică a unei panici absolute, pure, în rest însă lăsată pradă haosului: acum i se pare că o maşină îl urmăreşte pe o şosea pustie, acum simte că noaptea îl ia la pieptul ei, de nu ştie unde se aude o împuşcătură, dar aia nu contează propriu-zis, pentru că mintea lui Patrick este defazată, a şi uitat care-i este destinaţia pînă cînd, la un moment dat, îi apare înaintea ochilor, ca un miraj, clădirea lui, unde se află firma Pierce & Pierce, cu luminile care se sting treptat, etaj după etaj, ca şi cum întunericul ar pune stăpînirea încetul cu încetul pe ea, mai are de fugit o sută de metri, două sute de metri, se ascunde sub scări, jos, unde?! Pentru prima dată simţurile îi sînt blocate de frică şi uimire şi, aşa năucit cum este, dă buzna în holul clădirii care i se pare că ar fi a lui, dar nu – ceva pare a fi în neregulă, ce anume?! Te-ai mutat (mutarea propriu-zisă a fost un coşmar, deşi Patrick are acum un birou mai bun şi noile magazine Barney's şi Godiva care flanchează holul mai atenuează ceva din stres) şi-ai încurcat clădirile, abia la uşile…

…liftului, care sînt amîndouă blocate, îl observă pe uriaşul Julian Schnabel în hol şi-şi dă seama că le-a-ncurcat, pizda mamii lor de clădiri, se răsuceşte pe călcîie şi se repede ca nebunul către uşile pivotante, numai că paznicul de noapte, care mai înainte a încercat să-i atragă atenţia lui Patrick, acum îi face semn să intre, în timp ce el se pregăteşte s-o şteargă afară din hol, zice „Ardeţi gazul la miezul nopţii, domnu' Smith?! Aţi uitat să semnaţi de intrare", iar Patrick, enervat, trage înspre el chiar dintre uşile de sticlă cu care se învîrte o dată, de două ori, şi uşile îl aruncă înapoi în hol, în timp ce glonţul îl loveşte pe paznic în gît, îl aruncă în spate, provoacă o ploaie

fină de sînge care parcă pluteşte pentru o clipă în aer şi abia apoi se revarsă peste faţa contorsionată, chinuită, a paznicului, iar omul de serviciu, un negru pe care Patrick abia acum îl observă că a urmărit toată scena dintr-un colţ al holului, cu mopul în mînă, cu găleata lîngă picior, dă drumul mopului, ridică mîinile în sus şi Patrick îl împuşcă exact între ochi, un şuvoi de sînge îi acoperă faţa, partea din spate a capului îi explodează ca o arteziană, iar glonţul care iese pe acolo muşcă şi din peretele de marmură, forţa împuşcăturii îl izbeşte pe omul de serviciu de perete în timp ce Patrick se avîntă iar pe străzi către lumina noului său birou, unde intră…

…dînd din cap către Gus, paznicul nostru de noapte, semnează de intrare, se îndreaptă spre lifturi, o ia în sus, din ce în ce mai sus, către întunecimea etajului său, pînă la urmă calmul se reinstalează, în solitudinea noului meu birou mă simt în siguranţă, întind o mînă care-mi tremură ca naiba către telefonul fără antenă, scotocesc epuizat prin rotativa de adrese, îmi cad ochii pe numărul lui Harold Carnes, formez cele şapte cifre încet, respirînd adînc, dar egal, mă hotărăsc să fac public tot ceea ce pînă astăzi a ţinut de demenţa mea privată, dar Harold nu e acasă – afaceri, Londra –, îi las un mesaj în care recunosc totul, nu omit nimic, toate cele treizeci, patruzeci, o sută de crime, şi în timp ce eu vorbesc la telefon cu robotul lui Harold, îşi face apariţia un elicopter cu un proiector, care zboară la joasă înălţime peste apă în timp ce fulgerele străpung cerul în urma lui cu degete lungi şi ascuţite, se îndreaptă spre clădirea în care am intrat prima dată, coboară şi aterizează pe acoperişul clădirii de peste drum de cea în care mă aflu acum, baza clădirii este deja înconjurată de maşini de poliţie, două ambulanţe, din elicopter se revarsă o echipă de intervenţie, şase inşi înarmaţi dispar pe uşa care dă pe acoperişul clădirii, reflectoare sînt dispuse parcă peste tot, iar eu urmăresc toată această desfăşurare de forţe cu telefonul în mînă, stînd pe vine lîngă biroul meu şi

plîngînd, cu toate că nu ştiu de ce, în urechea robotului telefonic al lui Harold:

— Am lăsat-o într-o parcare… lîngă un magazin Dunkin' Donuts… undeva în cartierul pre-rezidenţial… – dar după vreo zece minute de chestii de-astea, închei brusc spunînd: Ăăă… eu cred că nu sînt zdravăn la cap…

şi închid, dar îl mai sun o dată şi, după un *biiiiiiiiiip* interminabil, care dovedeşte că primul meu mesaj chiar s-a înregistrat, îi las un altul:

— Auzi, sînt tot eu, Bateman, dacă se-ntîmplă să te-ntorci mîine, s-ar putea să apar şi eu la Da Umberto's către seară, aşa că, ştii tu, stai cu ochii-n patru,

şi soarele, ca o planetă de foc, se înalţă treptat peste Manhattan, răsare din nou şi mă uit că noaptea se face zi atît de repede, încît aduce mai degrabă a cine ştie ce iluzie optică.

Huey Lewis and the News

Formaţia Huey Lewis and the News a ţîşnit din San Francisco pe scena muzicală la începutul deceniului cu un album de rock-pop intitulat chiar aşa şi editat de casa de discuri Chrysalis, deşi practic nu şi-a intrat pe făgaşul propriu nici comercial, nici artistic vorbind, pînă la lovitura pe care-a dat-o în 1983 cu albumul *Sports*. Deşi rădăcinile lor erau vizibile (blues, soul-ul din Memphis, country), pe albumul *Huey Lewis and the News* parcă prea erau grăbiţi să culeagă roadele gustului pentru „new wave“ de la sfîrşitul anilor ’70 şi începutul anilor ’80, aşa că albumul în general, chiar dacă reprezintă un debut excepţional, pare prea dur, prea punk. Ca exemple în acest sens pot fi date percuţia din prima piesă single, *Some of My Lies Are True (Sooner or Later)* („Unele minciuni ale mele se adeveresc mai devreme sau mai tîrziu“), sau falsele aplauze din *Don’t Make Me Do It* („Nu mă pune să-ţi arăt“) sau orga din *Taking a Walk* („Hai s-o luăm din loc“). Deşi erau oarecum forţate, versurile lor gen „băieţii umblă după fete“ şi energia pe care o inocula Lewis, ca solist, în toate cîntecele aveau în ele ceva revigorant. Faptul că au avut un chitarist de excepţie precum Chris Hayes (care era şi solist vocal) nu avea ce să le strice. Pasajele solo ale lui Hayes se numără printre cele mai originale şi mai spontane din toată muzica rock. Şi totuşi Sean Hopper, organistul, parcă ţine morţiş să cînte puţin prea mecanic (deşi partiturile lui de pian din partea a doua a albumului sînt mai bune), iar Bill Gibson, bateristul, face o percuţie prea atenuată ca să aibă cine ştie ce impact. Compoziţia cîntecelor nu s-a maturizat nici ea decît mult mai tîrziu, deşi multe dintre piesele de rezistenţă vorbeau despre dorinţe, regrete şi temeri (de exemplu *Stop Trying* – „Nu mai încerca“).

Cu toate că provin din San Francisco şi prezintă anumite asemănări cu rivalii lor din sudul Californiei, formaţia Beach Boys („Băieţii de pe

plajă“ – armonii spectaculoase, vocalizări sofisticate, melodii frumoase, ba chiar s-au pozat cu o planşă de surf pe coperta albumului de debut), au adus cu ei şi ceva din caracterul sumbru şi nihilist (bine că de-acum uitat) al scenei punk-rock din Los Angeles de pe vremea aceea. Vorbeşte despre tinerii tăi furioşi[1]! – ascultă-l pe Huey în *Who Cares* („Cui îi pasă“), *Stop Trying*, *Don't Even Tell Me That You Love Me* („Nici să nu-mi spui că mă iubeşti“), *Troubles in Paradise* („Necazuri în Paradis“). Titlurile spun totul. Chiar şi Huey îşi ia notele ca un supravieţuitor înrăit şi toată formaţia cîntă de multe ori cu furia unor interpreţi sau formaţii precum The Clash, Billy Joel sau Blondie. Nu trebuie uitat că lui Elvis Costello trebuie să i se mulţumească pentru faptul că l-a descoperit propriu-zis pe Huey, care cînta la armonică pe cel de-al doilea album al lui Costello, subţire de tot şi fîsîit, intitulat *My Aim Was You* („Scopul meu tu erai“). Lewis are şi el ceva din presupusa încrîncenare a lui Costello, deşi are şi un simţ al umorului mai amar, mai cinic. O fi considerînd Elvis că jocurile de cuvinte inteligente sînt la fel de importante ca atunci cînd te distrezi bine sau cînd îţi temperezi cinismul cu spirite elevate, dar eu mă întreb ce părere are el despre faptul că Lewis a vîndut mult mai multe discuri decît el.

Lucrurile au arătat mult mai bine pentru Huey şi băieţii lui la cel de-al doilea album pe care l-au scos, cel din 1982, intitulat *Picture This* („Închipuieşte-ţi“), care a lansat două semi-succese: *Workin' for a Livin'* („Munceşti ca să trăieşti“) şi *Do You Believe in Love* („Crezi în dragoste“). Faptul că apariţia lui a coincis cu apariţia clipurilor video (au făcut un singur clip pentru ambele cîntece) a contribuit, desigur, la sporirea vînzărilor. Sunetul, deşi are şi aici cîteva ecouri din clenciurile „new wave“, pare mai apropiat de rock-ul fundamental decît pe albumul anterior, ceea ce s-ar putea explica fie prin faptul că Bob Clearmountain s-a ocupat de mixaj, fie prin faptul că Huey Lewis and the News au preluat frîiele producţiei. Compoziţia cîntecelor a devenit mai

sofisticată, grupul nemaitemîndu-se să exploreze şi alte genuri – mai ales reggae (*Tell Her a Little Lie* – „Spune-i o minciunică“), dar şi balada (*Hope You Love Me Like You Say* – „Sper că mă iubeşti cum spui“ – sau *Is It Me*? – „Despre mine-i vorba?!“). Lăsînd la o parte exultările frenetice, muzica şi formaţia în sine par, spre binele lor, mai puţin rebele, mai puţin furioase pe acest album (deşi mînia proletară din *Workin' for a Livin'* pare a fi copiată de pe cel anterior). Par să fie preocupate mai curînd de relaţiile interumane – patru dintre cele zece cîntece ale albumului au în titlu cuvîntul „iubire“ – decît de fîţîitul pe străzi ca tinerii nihilişti, iar melancolia după vremurile bune de pe întreg albumul este o schimbare surprinzătoare, ca o infecţie.

Formaţia cîntă aici mai bine decît data trecută şi amplificatoarele dau înregistrării un sunet mai amplu, mai cald. Albumul ajunge la punctul culminant o dată cu buşiturile spate-n spate, unu la unu, din *Workin' for a Livin'* şi din *Do You Believe in Love*, care este cel mai bun cîntec de pe acest album şi vorbeşte, în esenţă, despre cîntăreţ, care întreabă o fată pe care-a cunoscut-o în timp ce „căuta pe cineva cu care să se-ntîlnească“ dacă ea „crede în dragoste“. Faptul că răspunsul la întrebare nu se află în cîntec (nu aflăm ce spune fata) reprezintă un factor de complexitate în plus, care nu se regăsea în piesele de debut ale formaţiei. Tot în *Do You Believe in Love* există un pasaj solo de saxofon incredibil al lui Johnny Colla (tipul îşi justifică banii primiţi de la Clarence Clemons), care, ca şi Chris Hayes la chitară şi Sean Hopper la orgă electronică, a devenit de pe-acum un atu nepreţuit al formaţiei (pasajul solo de saxofon din balada *Is It Me*? este şi mai tare). Vocea lui Huey pare căutătoare, mai puţin hîrşîită şi totuşi tînguită, mai ales în *The Only One* („Singurul“), un cîntec emoţionant despre ce li se întîmplă mentorilor noştri şi unde ajung ei (percuţia lui Bill Gibson este cu precădere vitală în piesa asta). Cu toate că ar fi trebuit să se încheie pe această notă puternică, albumul se încheie cu *Buzz, Buzz, Buzz* („Ţîr, ţîr,

ţîr“), un număr de blues gen citeşte şi dă mai departe care nu prea îşi găseşte locul după tot ceea ce-l precede, şi totuşi, în stilul lui glumeţ, reuşeşte să amuze, iar suflătorii de la Tower of Power sînt într-o formă excelentă.

Asemenea stîngăcii nu mai apar pe cel de-al treilea album al formaţiei, *Sports* (casa de discuri Chrysalis), o capodoperă desăvîrşită. Fiecare cîntec are aici suficient potenţial pentru a deveni o piesă de succes şi multe dintre ele au şi devenit. Datorită acestui album, membrii formaţiei s-au transformat în legende ale rock’n’roll-ului. A dispărut cu totul imaginea de băieţi răi şi a fost înlocuită de o dulceaţă inedită, gen colegi de frăţie (la un moment dat chiar au posibilitatea să spună cuvîntul „cur“ într-un cîntec, dar preferă să-l înlocuiască cu un bip). Întregul album are o sonoritate limpede, proaspătă şi un nou luciu de profesionalism desăvîrşit care le dă cîntecelor de pe el un impuls zdravăn. Iar clipurile originale, trăsnite, care au fost realizate pentru promovarea albumului – *Heart and Soul* („Inimă şi suflet“), *The Heart of Rock’n’Roll* („Inima rock’n’roll-ului“), *If This Is It* („Dacă asta a fost“), *Bad Is Bad* („Ce-i rău e rău“), *I Want a New Drug* („Vreau un drog nou“) – au făcut din ele super-vedete la MTV.

Produs de grupul însuşi, albumul *Sports* se deschide cu cîntecul care va deveni probabil emblema formaţiei, *The Heart of Rock’n’Roll*, o odă iubitoare la adresa rock’n’roll-ului pe întreg teritoriul Statelor Unite. Acesta este urmat de *Heart and Soul*, prima lor mare piesă solistică, un cîntec definitoriu pentru Lewis (deşi a fost scris de doi oameni din afară, Michael Chapman şi Nicky Chinn) şi cu o melodie care conferă formaţiei, ferm şi pentru totdeauna, postura de grupul rock numărul unu din ţară în deceniul nouă. Deşi versurile nu se ridică propriu-zis la înălţimea celor din alte cîntece, majoritatea sînt mai mult decît cinstite şi toată povestea se dovedeşte a fi un proiect sofisticat despre ce greşeală sînt aventurile de o noapte (mesaj pe care

Huey, în ipostaza lui timpurie, mai rebelă, nu l-ar fi transmis niciodată). *Bad Is Bad*, scris de Lewis singur, este cîntecul cel mai încărcat de blues pe care formaţia l-a înregistrat pînă acum; băşii lui Mario Cipollina reuşesc să facă figură onorabilă, dar adevărul este că pasajele solo de armonică ale lui Huey sînt cele care-l definesc. *I Want a New Drug*, cu laitmotivele sale de chitară demenţiale, datorate lui Chris Hayes, este piesa centrală a albumului – nu numai că este cea mai grozavă piesă antidrog compusă vreodată, dar este şi o afirmaţie personală despre cum a crescut formaţia, cum s-a descotorosit de imaginea de băieţi răi şi cum s-a maturizat. Pasajele solo ale lui Hayes sînt incredibile, iar tobele utilizate, dar nu exploatate, dau nu numai acestei piese, *I Want a New Drug*, ci şi celor mai multe de pe album, un ritm de fundal mai consistent decît al celorlalte albume precedente – deşi prezenţa lui Bill Gibson este încă bine venită.

Restul albumului merge zbîrnîind, fără cusur: partea a doua se deschide cu afirmaţia cea mai tranşantă de pînă acum – *Walking on a Thin Line* („Mersul pe o sîrmă subţire“) – şi nimeni, nici măcar Bruce Springsteen, nu a scris atît de zdrobitor despre condiţia veteranului din Vietnam în societatea modernă. Cîntecul acesta, deşi scris de persoane din afara grupului, demonstrează un nivel de conştiinţă socială inedit pentru formaţia lui Huey Lewis şi faptul că aceasta, dincolo de trecutul ei dominat de blues, are şi o inimă. Şi în *Finally Found a Home* („Am găsit în fine o casă“) formaţia îşi proclamă nou-descoperita complexitate prin acest imn înălţat maturizării. Şi, deşi în acelaşi timp vorbeşte despre cum se face ţăndări imaginea lor de rebeli, cîntecul vorbeşte şi despre cum „s-au regăsit“ membrii grupului în pasiunea şi vigoarea rock’n’roll-ului. De fapt, cîntecul acesta atinge atîtea paliere diferite, încît aproape că este prea complex pentru a se încadra în album, deşi nu-şi pierde în nici un moment ritmul şi mai are şi pasajele de sintetizator de virtuozitate ale lui Sean Hopper, care-l fac să se poată dansa după el.

If This Is It este singura baladă de pe album, dar nu are un ritm mai lent. Este o rugăminte adresată unui iubit de a-i spune partenerului dacă vrea să continue relaţia existentă între ei şi, din felul în care cîntă Huey (se poate argumenta că este interpretarea cea mai superbă de pe întreg albumul), întrebarea este dublată de speranţă. O dată în plus, şi acest cîntec – ca şi celelalte de pe album – nu vorbeşte despre cuceritul fetelor sau tînjitul după ele, ci despre cum se întreţin relaţiile. *Crack Me Up* („Dă-mi şi mie o priză“) este singura aluzie de pe acest album la o eventuală revenire a formaţiei la epoca „new wave“ şi este o piesă minoră, dar amuzantă, cu toate că poziţiile antialcool, antidrog şi pro-maturizare din ea nu sînt.

Şi, ca un final minunat al unui album în general remarcabil, formaţia creează o versiune a piesei *Honky-Tonk*[2] *Blues* (un alt cîntec scris de cineva din afara grupului, pe nume Hank Williams) şi, cu toate că este o piesă absolut diferită, prezenţa ei se simte de-a lungul întregului album. Dincolo de lustrul său profesionist, albumul dovedeşte integritatea blues-urilor *honky-tonk*. Paranteză: În această perioadă Huey Lewis a înregistrat două cîntece pentru filmul *Înapoi în viitor*, care au ajuns amîndouă numărul unu în topuri: *The Power of Love* („Puterea iubirii“) şi *Back in Time* („Înapoi în timp“), nişte adăugiri excelente, şi nu note de subsol, la ceea ce a ajuns să fie o carieră legendară. Ce li se poate spune criticilor albumului *Sports* pe termen lung?! Nouă milioane de oameni nu pot greşi.

Fore! („’Nainte!“ – casa de discuri Chrysalis, 1986) este în esenţă o continuare a albumului *Sports*, dar cu un şi mai pronunţat lustru profesional. Acesta este discul pe care băieţii nu mai au nevoie să demonstreze că s-au maturizat şi că au acceptat rock’n’roll-ul, pentru că în perioada de tranziţie de trei ani dintre *Sports* şi *Fore*! e clar că asta au făcut (trei dintre ei poartă chiar costume pe coperta albumului). Piesa de deschidere este o explozie de foc, *Jacob’s Ladder* („Scara lui Iacob“), care este în

esenţă un cîntec despre luptă şi despre compromisul inevitabil, o rememorare cuvenită a ceea ce reprezintă Huey Lewis and the News şi, cu excepţia piesei *Hip to Be Square* („Zi-i şi sîntem chit“), cea mai bună piesă de pe album (deşi n-a fost scrisă de nimeni dintre membrii grupului). Ea este urmată de cîntecul dulce-plăcut *Stuck with You* („Agăţat de tine“), un imn glumeţ înălţat relaţiilor între oameni şi căsniciei. Adevărul este că majoritatea cîntecelor de pe acest album vorbesc despre relaţiile ferme, spre deosebire de albumele de tinereţe, în care preocupările membrilor grupului erau fie să tînjească după fete, fie că nu le cucereau, fie că erau părăsiţi cu buza umflată. Aici, pe albumul *Fore*!, cîntecele vorbesc despre băieţi care ţin frîiele în mîini (care au deja fetele) şi acum trebuie să se descurce cu ele. Această nouă ipostază a „Noutăţilor“ conferă discului un elan suplimentar, iar interpreţii par mai mulţumiţi de ei, mai satisfăcuţi, mai puţin grăbiţi, de unde şi faptul că este discul lor cel mai plăcut interpretat de pînă acum. Dar e la fel de adevărat că pentru orice cîntec precum *Doing It All for My Baby* („Tot ce fac este pentru iubita mea“ – o minunată odă adusă monogamiei şi mulţumirii) există cîte un număr de blues fierbinte şi excitant precum *Whole Lotta Lovin'* („O mulţime de iubire“) şi faţa întîi (sau, pe compact-disc, cîntecul numărul cinci) se încheie cu capodopera *Hip to Be Square* (însoţită, ce ironie!, de singurul clip video nereuşit al grupului), cîntecul-cheie de pe albumul *Fore*!, care este o odă zglobie adusă conformismului, atît de parşivă încît probabil că majoritatea oamenilor nici nu ascultă versurile, dar, cu chitara asurzitoare a lui Chris Hayes şi cu interpretarea strălucită la sintetizator, cui îi mai pasă?! Şi nu este vorba în ea numai despre conformism şi despre puterea modelelor, este totodată o afirmaţie personală despre formaţia însăşi – dar în ce sens, n-aş putea spune.

Chiar dacă partea a doua a albumului *Fore*! nu are intensitatea celei dintîi, există acolo cîteva adevărate nestemate care sînt de fapt foarte

complexe. *I Know What I Like* („Ştiu ce-mi place“) este un cîntec pe care Huey nu l-ar fi cîntat nici în ruptul capului în urmă cu şase ani – o declaraţie seacă de independenţă –, deşi piesa care urmează, *I Never Walk Alone* („Nu mă plimb niciodată singur“), atent plasată, o completează de fapt pe prima şi o explică în termeni mai ampli (are şi un pasaj solo de orgă minunat şi, în afară de *Hip to Be Square*, are cea mai bună interpretare vocală a lui Huey). *Forests for the Trees* („Pădurea pentru copaci“) este un manifest anti-suicid optimist şi, cu toate că titlul său ar putea suna a clişeu, Huey şi toată formaţia au un fel al lor de a conferi vigoare clişeelor şi de a le face originale şi doar ale lor. *Naturally* („Firește“), o agreabilă piesă *a cappella*, evocă o perioadă a inocenţei, scoţînd în evidenţă armoniile vocale ale grupului (dacă n-ai şti despre cine e vorba, ai crede că Beach Boys sînt cei care-ţi cîntă de pe compact-disc), şi chiar dacă este, în esenţă, un fel de reclamă, de moft, albumul se încheie pe o notă de măreţie cu *Simple As That* („Simplu ca bună-ziua“), o baladă proletară care nu dă senzaţia de resemnare, ci de speranţă, şi mesajul ei complex (nu a fost scrisă de nici unul dintre membrii grupului) de supravieţuire face legătura cu următorul lor album, *Small World* („Mică e lumea“), în care abordează probleme globale. *Fore*! poate că nu este o capodoperă precum *Sports* (care anume ar putea fi?!), dar, în felul său, este la fel de dătător de satisfacţii, iar Huey cel mai blînd, mai melodios din 1986 este la fel de real.

Small World (casa de discuri Chrysalis, 1988) este albumul cel mai ambiţios şi mai satisfăcător din punct de vedere artistic dintre cele produse pînă acum de Huey Lewis and the News. Tînărul furios a fost înlocuit definitiv de un muzician de înalt profesionalism şi, cu toate că Huey însuşi n-a stăpînit cu adevărat bine decît un singur instrument, armonica, sonoritatea lui maiestuoasă, gen Dylan, conferă albumului *Small World* o grandoare pe care puţini muzicieni au atins-o. Există aici o tranziţie evidentă şi este primul album al grupului care

încearcă să se axeze pe o temă clară – de fapt, Huey abordează una dintre temele cele mai arzătoare: importanţa comunicării globale. Nu e de mirare că patru dintre cele zece cîntece de pe album au în titlurile lor cuvîntul „lume“ şi că este pentru prima oară cînd figurează nu una, ci trei piese instrumentale.

Compact-discul porneşte frenetic cu piesa *Small World* (*Part One* – „Mică e lumea – Partea întîi“), scrisă de Lewis şi Hayes, care, pe lîngă mesajul ei de armonie, are un pasaj solo al lui Hayes, chiar la mijloc, care-ţi ridică părul pe mîini. *Old Antone's* („La bătrînul Anton“) scoate la iveală influenţele *zydeco* pe care grupul le-a căpătat în turneele făcute prin ţară şi emană un parfum cajun care nu se mai găseşte în altă parte. Bruce Hornsby cîntă minunat la acordeon, iar versurile evocă realmente spiritul Bayou[3]-lui. O dată în plus, în piesa de rezistenţă *Perfect World* („O lume perfectă“), suflătorii de la Tower of Power sînt folosiţi cu nişte efecte extraordinare. Este şi o placă turnantă a albumului (scrisă de Alex Call, care nu face parte din grup), pentru că leagă între ele toate celelalte teme – despre cum să accepţi imperfecţiunile acestei lumi şi totuşi să înveţi să „visezi mai departe despre cum e să trăieşti într-o lume perfectă“. Deşi este pe un ritm de pop alert, cîntecul tot emoţionează la capitolul intenţii, iar formaţia îl interpretează splendid. Curios, acest cîntec este urmat de două piese instrumentale: una de dans reggae cu vagi influenţe africane (*Bobo Tempo* – „Tempo de bobo“) şi partea a doua din *Small World*. Dar nu înseamnă neapărat că dacă aceste două piese nu au cuvinte, mesajul global legat de comunicare se pierde, şi nici nu par a fi nişte umpluturi sau treceri, din cauza implicaţiilor lor tematice, plus că formaţia are de asemenea ocazia să-şi demonstreze calităţile în materie de improvizaţie.

Partea a doua se deschide fantastic cu *Walking with the Kid* („Plimbare cu copilul“), primul cîntec în care Huey acceptă responsabilităţile calităţii de tată. Vocea lui sună matur şi, cu toate că noi, ascultătorii,

nu aflăm decît din ultimul vers că de fapt „copilul“ (despre care puteam presupune că era vreun amic) este fiul său, maturitatea din glasul lui Huey ne păcăleşte şi ne vine greu să credem că acelaşi om care cînta *Heart and Soul* şi *Some of My Lies Are True* („Unele minciuni ale mele se adeveresc“) cîntă şi această partitură. Marea baladă a albumului, *World to Me* („Lumea pentru mine“), este un cîntec ca o perlă de vis şi, cu toate că vorbeşte despre rămasul împreună într-o relaţie, pomeneşte şi de China, Alaska şi Tennessee, justificînd tema generală a albumului *Small World*, iar formaţia se întrece pe sine şi aici. *Better Be True* („Să facă bine să fie adevărat“) se încadrează tot în limitele baladei, dar nu este ca o perlă de vis, iar versurile sale nu vorbesc despre rămasul împreună într-o relaţie, nici nu pomenesc de China şi Alaska, dar formaţia tot bine o interpretează.

Give Me the Keys (and I'll Drive You Crazy) („Dă-mi cheile şi te conduc la nebunie“) este o piesă blues şi rock ca din vremurile bune despre – ce altceva?! – mersul cu maşina, care exploatează tema albumului într-un mod mult mai zglobiu decît celelalte cîntece de pe disc şi, cu toate că din punct de vedere liric poate părea sărăcit, rămîne un semn că Lewis cel nou şi „serios“ – Huey artistul – nu şi-a pierdut cu totul simţul jucăuş al umorului. Albumul se încheie cu *Slammin'*! („Trosc!“), care nu are cuvinte şi este numai o suită de alămuri şi suflători pe care, cinstit vorbind, dacă o dai foarte tare, îţi poate provoca o durere de cap dată dracului sau te poate face chiar să te simţi rău, deşi poate pe un disc sau pe o casetă ar suna altfel – asta nu ştiu. Ceea ce ştiu este că mie mi-a declanşat ceva rău, care a durat patru zile. Şi nici nu se poate dansa prea bine după ea.

Aproape o sută de oameni au lucrat la realizarea albumului *Small World* (inclusiv toţi muzicienii suplimentari, tehnicienii de la tobe, contabilii, avocaţii – mulţumiri tuturor), ceea ce ilustrează o dată în plus tema compact-discului legată de

comunicare, fără să afecteze înregistrarea – dimpotrivă, experienţa este şi mai captivantă. Cu acest CD şi cu cele patru dinaintea lui, Huey Lewis and the News demonstrează că dacă lumea este cu adevărat mică, atunci băieţii ăştia sînt cea mai bună formaţie americană a anilor ’80 de pe toate continentele – iar lor li se adaugă Huey Lewis, un interpret vocal, muzician şi autor de cîntece care pur şi simplu nu poate fi depăşit.

1. Angry Young Men – denumire dată unui curent de opinie apărut după al doilea război mondial în Anglia şi ajuns mai tîrziu şi în alte ţări occidentale, caracterizat mai ales prin nemulţumirea generaţiei tinere faţă de valorile şi practicile claselor superioare.
2. Denumire dată unui stil de muzică country practicat în sudul Texasului.
3. Denumire dată zonei din sudul Louisianei în care trăieşte populaţia cajun.

Cu Courtney în pat

Sînt în pat cu Courtney. Luis e plecat la Atlanta. Courtney tremură toată, se lipeşte de mine, se linişteşte. Eu mă rostogolesc de pe ea şi aterizez pe spate peste ceva tare şi acoperit cu blană. Bag mîna sub mine şi descopăr o pisică neagră de pluş cu ochii două pietre albastre, pe care cred că am zărit-o la F.A.O. Schwarz în timp ce-mi făceam nişte cumpărături preliminare de Crăciun. Habar n-am ce să spun, aşa că îngaim:

— Lămpile Tiffany… revin în actualitate.

Abia îi zăresc faţa în beznă, dar aud un oftat profund şi suferind, pe urmă pocnetul unei sticluţe de medicamente căreia i se deschide capacul şi corpul ei îşi schimbă poziţia în pat. Arunc pisica pe jos, mă ridic şi fac un duş. La Patty Winters, azi-dimineaţă, tema emisiunii a fost „Lesbiene adolescente frumoase“, ceea ce mi s-a părut atît de încărcat de erotism, încît am rămas acasă, am ratat o întîlnire şi-am făcut laba de două ori. Rămas fără scop în viaţă, mi-am petrecut o parte neobişnuit de lungă a zilei la Sotheby’s, plictisit şi zăpăcit. Aseară, la cina de la Şezlonguri, Jeanette părea obosită şi a comandat ceva simbolic. Am făcut pe din două o pizza care a costat nouăzeci de dolari. După ce-mi şterg părul cu prosopul, îmi pun un halat de casă Ralph Lauren, revin în dormitor şi încep să mă-mbrac. Courtney fumează o ţigară, uitîndu-se la „Noaptea tîrziu cu David Letterman“ cu sunetul dat la minimum.

— Mă suni înainte de Ziua Recunoştinţei[1]?! întreabă ea.

— Poate, zic eu, încheindu-mi nasturii de la cămaşă şi întrebîndu-mă de ce-oi fi venit eu oare aici.

— Ce faci mîine?! întreabă ea cu o voce stinsă.

Răspunsul meu vine sec, aşa cum era şi de aşteptat:

— Cină la River Café. După care, poate, la Au Bar.

— Bravo ţie, şopteşte ea.

— Dar tu şi… Luis?! întreb eu.

— Trebuia să ne luăm cina la Tad and Maura's, oftează ea. Dar presupun că nu mai mergem acolo.

— De ce nu?! întreb eu, punîndu-mi vesta de caşmir negru de la Polo şi gîndindu-mă: Chiar aş vrea să aflu.

— Ei, ştii şi tu cum e Luis în materie de japonezi… începe ea să-mi spună, cu ochii deja sticloşi.

Dacă văd că nu mai spune nimic, o îndemn eu plictisit:

— Voiai să zici ceva. Dă-i drumul.

— Luis a refuzat să joace „Întrebări şi răspunsuri“[2] la Tad and Maura's săptămîna trecută, pentru că ăia aveau acolo un cîine *akita* – şi Courtney trage tare din ţigară.

— Aşa căăă… şi mă opresc. Mai departe?!

— Am jucat la mine-acasă.

— Nu ştiam că fumezi, zic eu.

— N-ai observat, zîmbeşte ea trist, cu o mutră bleagă.

— Bine, uite, recunosc că mă simt jenat, dar numai un pic, zic eu şi mă îndrept către oglinda Marlian atîrnată deasupra unui birou Sottsass din lemn de tek, să văd dacă nu cumva îmi stă strîmb nodul la cravata Armani multicoloră.

— Auzi, Patrick… – zice ea cu un oarecare efort – …putem sta de vorbă?!

— Arăţi minunat, oftez eu, întorcînd capul şi trimiţîndu-i o bezea. N-avem despre ce vorbi. Te măriţi cu Luis. Şi-ncă săptămîna viitoare.

— Ce grozav, nu-i aşa?! întreabă ea pe un ton sarcastic, dar fără frustrare în glas.

— Uită-te la mine ce-ţi spun, zic eu, întorcîndu-mă la loc înspre oglindă. Arăţi minunat.

— Patrick…?!

— Da, Courtney…?!

— Dacă nu te mai văd pînă la Ziua Recunoştinţei… – şi se opreşte încurcată. … Petrecere bună.

Eu mă uit la ea cîteva clipe, după care îi răspund sec:

— Şi ţie la fel.

Ea se apleacă după mîţa de pluş şi o mîngîie pe cap. Eu ies pe uşa dormitorului, ajung pe hol şi mă îndrept spre bucătărie.

— Patrick…?! mă strigă Courtney cu o voce stinsă din dormitor.

Eu mă opresc, dar nu mă întorc.

— Da?!

— Nimic…

1. Sărbătoare care în Statele Unite marchează în fiecare an, într-a patra zi de joi din noiembrie, prima recoltă bună, din 1621, a pelerinilor care debarcaseră cu un an înainte pe pământ american de pe corabia Mayflower. La obţinerea acestei recolte ei au fost ajutaţi de indienii băştinaşi, iar serbarea de trei zile pe care au organizat-o împreună a marcat înfrăţirea între localnici şi noii-veniţi. Astăzi la această sărbătoare se mănîncă în mod tradiţional curcan, deşi se pare că la serbarea iniţială nu existau curcani pe continentul american.

2. În original, Trivial Pursuit (aproximativ „Urmărire cu detalii“), joc de societate în care jucătorul avansează în măsura în care este capabil să răspundă la întrebări de cultură generală sau de actualitate. Jocul se aseamănă cu Monopoly, cu diferenţa că tabla de joc are forma unei roţi cu şase spiţe, iar întrebările la care trebuie dat răspunsul depind de locul în care ajunge jetonul în funcţie de punctele arătate de zar. Apărut la începutul anilor ’80, jocul a cunoscut un succes formidabil.

La Smith & Wollensky

Sînt cu McDermott la Harry's, pe strada Hanover. Craig fumează un trabuc şi bea un cocteil cu Stolicinaia Cristal, întrebîndu-mă pe mine după ce reguli se poartă o taşcă de umăr. Eu beau acelaşi lucru şi-l lămuresc. Împreună îl aşteptăm pe Harold Carnes, care tocmai s-a întors marţi de la Londra şi a întîrziat deja o jumătate de oră. Eu sînt nervos, nerăbdător, şi cînd îi spun lui McDermott c-ar fi trebuit să-l invităm şi pe Todd sau măcar pe Hamlin, care sigur avea la el cocaină, el ridică din umeri şi-mi spune că poate dăm peste Carnes la Delmonico's. Numai că nu-l găsim pe Carnes la Delmonico's, aşa că ne îndreptăm spre zona rezidenţială, la Smith & Wollensky, unde avem o rezervare pentru ora opt făcută de unul dintre noi. McDermott poartă un costum de lînă Cerruti 1881 la două rînduri, cu şase nasturi, cămaşă de bumbac Louis Boston cu dunguliţe negre, cravată de mătase Dunhill. Eu port un costum de lînă Ermenegildo Zegna la două rînduri, cu şase nasturi, cămaşă de bumbac Luciano Barbera în dungi, cravată de mătase Armani, pantofi Ralph Lauren din piele de căprioară, cu liră, şosete E.G. Smith. Tema de azi-dimineaţă de la emisiunea Patriciei Winters a fost „Bărbaţi violaţi de femei". Cum stau aşa în separeul de la Smith & Wollensky, care este ciudat de gol la ora asta, după ce am luat nişte Valium, şi beau un pahar zdravăn de vin roşu, mă gîndesc oarecum distrat ce s-o fi ales de vărumeu ăla de la St. Alban's, din statul Washington, care a violat de curînd o fată şi i-a smuls lobii urechilor cu dinţii, mă gîndesc cu o satisfacţie bolnăvicioasă la cum n-o să comand eu acum cartofi copţi, mă gîndesc la cum am călărit eu mai demult cu fratemeu, cum am jucat tenis – chestii care parcă îmi ard memoria cu fierul roşu, dar McDermott îmi alungă aceste gînduri cînd ne sînt aduse felurile de mîncare, fiindcă îşi dă seama că eu n-am comandat cartofi copţi.

— Ce-nseamnă asta?! se plînge el. Nu se poate să mănînci la Smith & Wollensky şi să nu comanzi cartofi copţi.

Eu îi evit privirile şi duc mîna la trabucul pe care-l păstrez în buzunarul de la haină.

— Dumnezeule mare, Bateman, tu eşti efectiv dement! Ai stat prea mult la P&P, bombăne el. Auzi, al dracu', să nu ia cartofi copţi!

Eu nu spun nimic. Cum aş putea să-i explic lui McDermott că trec printr-o perioadă foarte incoerentă a vieţii mele şi că am observat că pereţii sînt vopsiţi într-o culoare strălucitoare, dureros de albă, şi că sub lumina becurilor fluorescente parcă pulsează şi radiază lumină. De undeva se aude Frank Sinatra cîntînd *Witchcraft* („Vrăjitorie"). Eu mă uit în gol înspre pereţi, ascult versurile, mi se face brusc sete, dar chelnerul nostru tocmai ia comenzile de la o masă foarte mare de oameni de afaceri exclusiv japonezi şi cineva care bănuiesc că este ori George MacGowan, ori Taylor Preston, îmbrăcat cu ceva de la Polo, se uită la mine bănuitor din separeul de dincolo de cel cu japonezii, McDermott a rămas cu ochii pironiţi la friptura mea şi face o mutră uimită, iar unul dintre oamenii de afaceri japonezi are în faţă un abac, altul încearcă să pronunţe cuvîntul *teriyaki*, altul fredonează numai din buze, apoi încearcă să cînte şi el versurile şi toată masa începe să rîdă de ce iese, ceva ciudat, dar nu întru totul străin; tipul ridică o pereche de beţişoare şi dă din cap plin de importanţă, imitîndu-l pe Sinatra, chiar dacă deschide gura şi pronunţă cam aşa: „ţe seclete-s vlăzile tale… cum sa m-apăl de ele…"

Ceva la televizor

În timp ce mă îmbrac pentru întîlnirea cu Jeanette la un nou music-hall englezesc lansat pe Broadway săptămîna trecută, urmat de o cină la Progress, noul restaurant Malcolm Forbes din Upper East Side, mă uit la o casetă cu înregistrarea emisiunii de azi-dimineaţă a Patriciei Winters, care este împărţită în două părţi. Prima este o prezentare a lui Axl Rose, interpretul vocal al formaţiei rock Guns'n'Roses, pe care Patty îl cita că ar fi spus într-un interviu: „Eu, cînd mă stresez, devin violent şi mă descarc pe mine însumi. Mi s-a întîmplat să mă tai de unul singur cu lama, după care mi-am dat seamă că e mult mai păgubos să rămîn cu o cicatrice decît să rămîn fără combina stereo… Aşa că mai bine-mi trag şuturi în combina stereo decît să trag pumni în mutra nu ştiu cui. Cînd mă înfurii, cînd mă supăr, cînd mă emoţionez, mi se-ntîmplă să mă duc şi să cînt la pian". În partea a doua aceeaşi Patty a dat citire unor scrisori pe care i le-ar fi scris Ted Bundy, celebrul criminal în serie, logodnicei lui în timpul unuia dintre multele lui procese: „Dragă Carole – citeşte Patty Winters în timp ce pe ecran apare şi dispare imediat un cap nedrept de umflat al lui Bundy, cu cîteva săptămîni înainte să fie executat –, te rog să nu mai stai pe acelaşi rînd cu Janet în sala de judecată. Cînd mă uit către tine, o văd pe ea cum mă studiază cu ochii ăia demenţi, ca un pescăruş bolnav la cap care studiază o moluscă… Parcă o şi simt de pe-acum turnînd sos picant pe mine…"

Eu aştept să se întîmple ceva. Stau în dormitor, pe marginea patului, aproape o oră. Nu se-ntîmplă însă nimic. Mă ridic, prizez ce-a mai rămas din cocaina – cîteva fire acolo – rămasă prin debaraua mea de haine după o sîmbătă noapte petrecută la M.K. sau la Au Bar, mă opresc la Orso ca să beau ceva înainte de întîlnirea cu Jeanette, pe care-am sunat-o mai devreme şi i-am spus că am două bilete la cutare spectacol de music-hall, ea n-a comentat

nimic, mi-a spus doar că merge, iar eu i-am dat întîlnire în faţa teatrului la ora opt fără zece şi ea mi-a închis telefonul. În timp ce stau singur la barul de la Orso, îmi spun în sinea mea că o să sun şi eu la unul dintre numerele care pîlpîie în partea de jos a ecranului, după care însă îmi dau seama că n-aş şti ce să spun şi-mi aduc aminte numai ultimele cuvinte spuse de Patty: „Parcă o şi simt de pe-acum turnînd sos picant pe mine…“

Îmi aduc aminte din nou de-aceste cuvinte, din cine ştie ce motiv, în timp ce Jeanette şi cu mine stăm la Progress după spectacol; s-a făcut destul de tîrziu şi restaurantul este aglomerat. Comandăm ceva numit *carpaccio* de vultur, peşte *mahi-mahi* fript la grătar cu roşcove, andive cu brînză de capră şi migdale învelite în ciocolată, plus o ciudăţenie de *gazpacho*[1] cu pui crud în ea şi bere tare. În momentul ăsta chiar că nu există nimic comestibil pe farfuria mea, iar ce există are gust de tencuială. Jeanette poartă o jachetă de lînă tip smoching, bluză-şal din şifon de mătase cu o singură mînecă, pantaloni de lînă, tot de smoching, toate Armani, cercei de aur cu diamante de colecţie, ciorapi Givenchy, pantofi de lac fără tocuri. Oftează întruna şi se tot pregăteşte să-şi aprindă o ţigară, deşi masa noastră este în secţiunea de nefumători a restaurantului. Felul cum se poartă mă scoate din sărite şi-mi dă naştere în cap unor gînduri negre, care încep să prindă contur. A băut mai multe pahare de şampanie-cocteil, iar cînd şi-l comandă şi pe-al şaselea, eu îi sugerez că poate a băut prea mult. Jeanette se uită la mine şi-mi spune:

— Mi-e frig şi mi-e sete şi comand ce vrea pizda mea.

— Atunci ia-ţi o apă Evian ori San Pellegrino, pentru Dumnezeu! îi spun eu.

1. Specialitate de salată-supă spaniolă cu castraveţi, roşii, ceapă şi piper, amestecate cu ulei şi oţet, servită rece.

La Sandstone

Mama mea şi cu mine stăm în rezerva ei personală de la Sandstone, unde mama s-a mutat de-acum cu arme şi bagaje. Puternic sedată, stă cu ochelarii de soare pe nas şi-şi atinge întruna părul cu mîinile, iar eu mă uit la mîinile mele şi sînt aproape sigur că-mi tremură. Mama încearcă să zîmbească şi mă-ntreabă ce-mi doresc de Crăciun. Nu mă mir de cît efort trebuie să depun ca să ridic ochii şi să mă uit la ea. Sînt îmbrăcat cu un costum din gabardină de lînă Gian Marco Venturi, cu doi nasturi şi reverele crestate în formă de V, pantofi de piele Armani cu bombeu şi şireturi, cravată Polo, şosete – nu mai ştiu nici eu de unde. Sîntem pe la mijlocul lui aprilie.

— Nimic, îi spun eu zîmbind, ca s-o liniştesc.

Urmează o tăcere pe care tot eu o rup, întrebînd:

— Dar tu ce vrei?!

Mama nu spune nimic o vreme, iar eu mă uit iarăşi la mîinile mele, la sîngele uscat de sub unghia degetului mare, probabil de la o fată pe nume Suki. Mama îşi umezeşte buzele obosită şi zice:

— Nu ştiu. Tot ce vreau este un Crăciun frumos.

Eu nu spun nimic. Ultima oră mi-am petrecut-o studiindu-mi părul în oglinda pe care am insistat ca spitalul s-o lase în rezerva mamei.

— Arăţi nefericit, zice ea brusc.

— Nu sînt, îi spun eu cu un scurt oftat.

— Arăţi nefericit, repetă ea, de astă dată mai împăcată cu sine.

Îşi atinge din nou părul de un alb imaculat orbitor.

— De, şi tu arăţi la fel, zic eu încet, cu speranţa că ea n-o să mai spună nimic.

Şi nu mai spune nimic. Eu stau pe un scaun lîngă fereastră şi mă uit printre bare cum pajiştea de afară se întunecă la culoare, un nor acoperă soarele, dar în curînd pajiştea se înverzeşte la loc. Mama stă în capul oaselor pe pat, îmbrăcată cu un halat de casă de la Bergdorf's şi încălţată cu papucii Norma

Kamali primiţi cadou de Crăciun de la mine anul trecut.

— Cum a fost petrecerea?! mă întreabă.

— Bună, îi răspund eu, bătînd cîmpii.

— Cîtă lume a fost?! – ea.

— Patruzeci, cinci sute, ridic eu din umeri. Nu ştiu sigur.

Mama îşi umezeşte buzele din nou, îşi atinge părul din nou.

— La ce oră ai plecat?!

— Nu-mi aduc aminte, zic eu după cîtva timp.

— La unu?! La două?! insistă ea.

— Cred că pe la unu, zic eu, aproape luîndu-i vorba din gură.

— Aha – şi tace din nou, îşi aşază mai bine pe nas ochelarii de soare Ray-Ban negri, pe care tot de la mine îi are – două sute de dolari la Bloomingdale's.

— N-a fost cine ştie ce, zic eu ca să mă aflu-n treabă, uitîndu-mă la ea.

— De ce?! întreabă ea curioasă.

— Pur şi simplu n-a fost, zic eu, coborînd ochii din nou către mîinile mele, către firul de sînge de sub unghia degetului mare, către fotografia tatălui meu, tînăr de tot, de pe noptiera mamei, alături de care este o fotografie cu Sean şi cu mine cînd eram adolescenţi, îmbrăcaţi în smochinguri, fără să zîmbim cîtuşi de puţin nici unul, nici celălalt. În fotografia de pe noptieră tata poartă o haină sport neagră la două rînduri, cu şase nasturi, cămaşă de bumbac albă cu guler larg, cravată, taşcă de umăr, pantofi – toate de la Brooks Brothers –, stă lîngă unul dintre tufişurile tăiate în formă de animal demult de tot, pe moşia tatălui lui din Connecticut, şi ceva nu e-n regulă cu ochii lui.

Oraşul ideal pentru afaceri

Ei, şi-ntr-o dimineaţă ploioasă de marţi, după ce fac gimnastică la Xclusiv, mă opresc la apartamentul lui Paul Owen din Upper East Side. O sută şaizeci şi două de zile au trecut de cînd mi-am petrecut seara aici cu cele două fete de companie. Nici o vorbă nu s-a spus în nici unul dintre cele patru cotidiene ale oraşului despre faptul că ar fi fost descoperite nişte cadavre, nici la ştirile locale; nici măcar o aluzie, nici un zvon n-a circulat. Eu am mers pîn-acolo încît am întrebat lumea – persoane cu care am ieşit în oraş, cunoştinţe de la serviciu – la cine, pe holurile de la Pierce & Pierce, dacă a auzit cineva despre două prostituate mutilate în apartamentul lui Paul Owen. Dar, la fel ca prin unele filme, nimeni nu a auzit nimic, nimeni n-avea habar despre ce vorbeam eu. Sînt atîtea alte lucruri de care să te îngrijorezi: cantitatea şocantă de laxativ şi amfetamină cu care se taie acum cocaina din Manhattan, Asia anilor ’90, imposibilitatea efectivă de a pune mîna pe-o rezervare la ora opt la PR, noul restaurant Tony McManus de pe Liberty Island, bilele de drog. Aşa încît, în esenţă, nu pot să presupun altceva decît că nu s-a găsit nici un cadavru. După mintea mea, poate că şi detectivul Kimball s-a mutat la Londra.

Clădirea mi se pare diferită cînd cobor din taxi, deşi nu-mi dau seama de ce. Încă mai am cheile pe care le-am furat din buzunarul lui Owen în noaptea în care l-am omorît şi acum le scot ca să deschid uşa de la intrarea în hol, dar nu funcţionează, nu se mai potrivesc. În schimb, un portar în uniformă care nu era aici acum şase luni vine să mi-o deschidă, cerîndu-şi scuze că m-a pus s-aştept aşa de mult. Eu rămîn nemişcat în ploaie, nedumerit, iar el îmi face semn să intru, întrebîndu-mă binedispus, cu un accent irlandez:

— Păi, intraţi sau rămîneţi afară, că vă udaţi leoarcă?!

Eu intru în hol, ţinîndu-mi umbrela sub braţ. În buzunar am o mască chirurgicală pe care mi-am adus-o ca să pot face faţă mirosului. În cealaltă mînă am un walkman şi stau şi mă gîndesc ce să spun, cum să formulez.

— Aşa, deci cu ce vă pot fi de folos, domnule?! întreabă portarul.

Eu amîn răspunsul – tăcerea se prelungeşte penibil –, după care îi spun simplu:

— 14-A.

El mă măsoară atent din priviri, apoi controlează în registrul lui, se luminează la faţă şi-şi notează ceva.

— Da, sigur că da. Chiar acum este doamna Wolfe acolo sus.

— Doamna… Wolfe?! zîmbesc eu cu jumătate de gură.

— Da. Agentul imobiliar, zice el, ridicînd privirile către mine. Aveţi programare, nu-i aşa?!

Liftierul, altă achiziţie proaspătă, rămîne să caşte gura la parter, în timp ce portarul şi cu mine pornim spre etajele superioare ale blocului. Eu încerc să-mi reconstitui paşii în noaptea aceea, în toată săptămîna respectivă, deşi ştiu foarte bine că n-am mai pus piciorul în apartamentul ăsta după ce le-am căsăpit pe cele două fete. Oare cît o valora apartamentul lui Owen?! – este întrebarea care pătrunde cu forţa în mintea mea şi pînă la urmă rămîne acolo şi se frămîntă pe loc. Azi-dimineaţă, la Patty Winters a fost vorba despre oameni cărora li s-a extirpat o jumătate de creier. Parc-aş avea gheaţă în burtă.

Uşile ascensorului se deschid. Eu ies cu precauţie, uitîndu-mă cum se şi închid în urma mea, după care pornesc încet pe coridor către apartamentul lui Owen. Dinăuntru se aud voci. Mă reazem de perete şi oftez, cu cheile în mînă, fiind deja convins că încuietorile au fost schimbate. Cum stau eu aşa şi mă-ntreb ce să fac, tremurînd tot, uitîndu-mă la pantofii mei A. Testoni negri, uşa apartamentului se deschide, ceea ce are darul de a mă trezi dintr-un

acces momentan de autocompătimire. O agentă imobiliară între două vîrste iese pe uşă, îmi etalează un zîmbet şi mă întreabă, consultîndu-şi agenda:

— Sînteţi programarea de la ora unsprezece?!

— Nu, zic eu.

— Mă scuzaţi, zice ea şi-şi continuă drumul pe coridor, se întoarce şi se uită din nou la mine cu o expresie bizară a feţei, apoi dispare după colţ.

Eu mă uit lung înăuntrul apartamentului. O pereche spre treizeci de ani – stau amîndoi în mijlocul salonului, în picioare, şi dezbat între ei. Femeia poartă o jachetă de lînă, bluză de mătase, pantaloni mulaţi din flanelă de lînă, toate Armani, cercei auriţi, mănuşi, şi ţine într-o mînă o sticlă de Evian. Bărbatul poartă o haină sport de tweed, vestă croşetată de caşmir, cămaşă de bumbac cambrată, cravată, toate Paul Stuart, şi un trenci Agnes B. de bumbac ţinut pe braţ. În jurul lor, apartamentul arată fără cusur. Jaluzele veneţiene noi, dunga lată de lambriu învelit în imitaţie de piele a dispărut; în schimb, mobila, foto-muralul, măsuţa de cafea din sticlă, scaunele Thonet, canapeaua din piele neagră, toate par intacte; televizorul cu ecran uriaş a fost mutat în salon şi acum funcţionează, cu sonorul dat la minimum, arătînd o reclamă în care o pată se ridică singură de pe o haină şi se adresează camerei de filmat, dar toate astea nu m-ajută pe mine să uit ce-am făcut cu sînii lui Christie, cu capul uneia dintre ele, cu nasul tăiat, cu ambele urechi smulse cu dinţii, cum se vedeau dinţii, fiindcă îi smulsesem carnea de pe buze şi de pe amîndoi obrajii, şuvoaiele de sînge şi cheaguri care stropiseră tot apartamentul, duhoarea cadavrelor, avertismentul confuz din mintea mea, cum că mă băgasem în…

— Vă pot fi de folos cu ceva?! mă întrerupe din gînduri agenta imobiliară, doamna Wolfe, presupun.

Are o figură subţire şi cu foarte multe unghiuri, cu nasul mare, din păcate imposibil de concret, buzele rujate din plin, ochii de un albastru spălăcit. Poartă o jachetă din lînă buclată, bluză de mătase,

pantofi, cercei, brăţară – de unde?! Nu ştiu. S-ar putea să fie mai tînără de patruzeci de ani.

Eu stau tot rezemat de perete, uitîndu-mă la cei doi, care trec în dormitor şi lasă liber salonul. Tocmai observ că sînt o mulţime de buchete de flori în vaze prin tot apartamentul, zeci de buchete al căror miros se simte şi de aici, din vestibul, unde m-am oprit eu. Doamna Wolfe se uită în spatele ei ca să vadă la ce mă uit eu atît de lung, după care se întoarce spre mine.

— Îl caut pe… Nu locuieşte aici Paul Owen?! întreb eu.

După o lungă tăcere, îmi răspunde:

— Nu, nu locuieşte aici.

Altă lungă tăcere.

— Sînteţi… sigură?! întreb eu, apoi adaug cu jumătate de glas: Nu… înţeleg.

Ea îşi dă seama de ceva care o face să-şi încordeze muşchii feţei. Îşi mijeşte ochii, dar nu-i închide. Observă masca chirurgicală pe care eu o ţin strînsă în pumnul năduşit şi se uită fix la ea, respirînd adînc şi refuzînd să-şi abată privirea. Tot ce se întîmplă îmi creează un sentiment care nu anunţă nimic bun. La televizor, într-o altă reclamă, un bărbat arată o felie de pîine prăjită şi-i spune nevestei „Auzi, tu ai dreptate… Margarina asta chiar *este* mai bună la gust decît rahatul“, la care nevasta zîmbeşte.

— Aţi văzut anunţul din *Times*?! mă întreabă doamna Wolfe.

— Nu… adică da. Da, am văzut anunţul. În *Times*, bălmăjesc eu, trăgînd în piept o gură de energie, plus mirosul gros al trandafirilor, care acoperă ceva revoltător. Dar… Paul Owen nu mai este… proprietarul acestui…?! întreb eu cît mai apăsat cu putinţă.

Urmează o altă lungă tăcere şi abia după aceea femeia recunoaşte:

— Nu am dat nici un anunţ în *Times*…

Ne uităm fix unul la altul, parcă la nesfîrşit. Sînt convins că ea simte că eu am de gînd să spun ceva. Am mai văzut această privire la cineva, mai demult.

Nu mai ştiu – într-un club?! Expresia feţei unei victime?! O fi apărut de curînd în vreun film?! Sau poate oi fi văzut-o în oglindă?! Pînă să reuşesc să spun ceva, am senzaţia că trece o oră întreagă.

— Dar asta este… – şi mă opresc, inima îmi stă în loc, apoi îşi reia bătăile – …mobila lui…

Îmi scapă umbrela pe jos şi mă aplec repede s-o recuperez.

— Mă tem că este cazul să plecaţi, zice ea.

— Eu mă tem că… vreau să ştiu ce s-a-ntîmplat, zic eu şi mi se face greaţă, pe piept şi pe spinare începe să-mi curgă o sudoare rece, care mă năpădeşte parcă într-o clipă.

— Nu-mi faceţi greutăţi, zice ea.

Toate limitele, presupunînd c-au existat vreodată, par brusc detaşabile, au fost îndepărtate, şi sentimentul că alţii îmi modelează mie soarta e clar că n-o să mă părăsească toată ziua. Ăsta… nu… este… un… joc… – aş vrea să strig în gura mare, dar mi s-a tăiat răsuflarea, deşi nu cred că ea îşi dă seama. Îmi întorc privirile în altă parte. Trebuie să mă odihnesc. Nu ştiu ce să spun. Năucit, întind mîna o clipă ca s-o ating pe doamna Wolfe pe braţ, ca să mă calmez, dar mă opresc la jumătatea distanţei şi duc mîna la pieptul meu, pe care nu-l simt nici măcar după ce-mi slăbesc cravata de la gît; îmi dau seama că este aici, că tremură şi nu-l pot face să se oprească. Mă înroşesc la faţă şi nu pot articula nici un cuvînt.

— Vă sugerez să plecaţi, zice doamna Wolfe.

Stăm amîndoi în vestibul şi ne înfruntăm reciproc.

— Nu-mi faceţi greutăţi, zice ea din nou, pe un ton calm.

Eu mai rămîn nemişcat cîteva clipe, dar pînă la urmă dau înapoi, mă retrag ridicînd amîndouă mîinile în sus, ca semn de asigurare.

— Să nu vă mai întoarceţi, zice ea.

— Nu mă-ntorc, zic eu. Nu vă faceţi griji.

Cei doi îşi fac apariţia în vestibul. Doamna Wolfe mă urmăreşte cu privirile pînă cînd ajung la

lift şi apăs pe buton. Înăuntru, în ascensor, mirosul de trandafiri este atotputernic.

Exerciţii

Ridicatul de greutăţi şi aparatele Nautilus te scapă de stres. Trupul meu răspunde la exerciţiile de gimnastică aşa cum se cuvine. Fără cămaşă, îmi studiez propria imagine în oglinda de deasupra chiuvetelor din vestiarul de la Xclusiv. Muşchii braţelor îmi ard, stomacul este mai încordat decît aş fi crezut că poate fi, pieptul parc-ar fi de oţel, pectoralii sînt tari ca granitul, ochii – reci ca gheaţa. În dulapul meu din vestiarul de la Xclusiv se află trei vagine, extirpate din corpurile diverselor femei pe care le-am atacat săptămîna trecută. Două dintre ele sînt spălate, al treilea nu este. Unul dintre ele este prins cu o agrafă de păr; preferatul meu este legat cu o panglică albastră de la Hermès.

Sfîrşitul anilor ’80

Mirosul de sînge îmi penetrează acum şi visele, cele mai multe dintre ele cumplite: sînt pe un transatlantic care ia foc, asist la erupţii vulcanice în Hawaii, moartea violentă a celor mai mulţi clienţi de la Salomon, James Robinson care-mi face ceva rău, mă văd pe mine însumi reîntors la şcoala cu internat, apoi la Harvard, morţii umblă printre cei vii. Visele mele sînt o suită interminabilă de accidente de maşină şi reprezentări de dezastre, scaune electrice şi sinucideri înspăimîntătoare, seringi şi fete fermecătoare mutilate, farfurii zburătoare, băi Jacuzzi de marmură, boabe de piper uscat de culoare roz. Cînd mă trezesc, de obicei lac de sudoare rece, mă văd nevoit să dau drumul la televizorul cu ecran extra-lat, ca să acopăr zgomotul de construcţii, care nu se opreşte nici o clipă şi nu ştiu de unde vine. Acum o lună a fost aniversarea morţii lui Elvis Presley. Imagini de la meciuri de fotbal se succed fără sunet. Aud robotul telefonic care face *clic* o dată, cu sonorul dat la minimum, apoi de două ori. Toată vara Madonna a strigat către noi toţi: „Viaţa-i un mister, toţi trebuie să ne descurcăm singuri…“

Cînd o iau pe Broadway ca să mă-ntîlnesc cu Jean, secretara mea, la o gustare în faţă la Tower Records, mă opreşte un student cu un chestionar şi mă întreabă dacă pot să-i spun care este cîntecul cel mai trist pe care-l cunosc. Îi răspund dintr-o suflare: *You Can’t Always Get What You Want* („Nu primeşti întotdeauna ce-ţi doreşti“) al Beatles-ilor. Apoi mă întreabă dacă pot să-i spun care este cîntecul cel mai fericit pe care-l cunosc. *Brilliant Disguise* („Deghizare strălucită“) al lui Bruce Springsteen – îi spun eu. Studentul dă din cap, îşi notează ceva, iar eu plec mai departe şi trec de Lincoln Center. A avut loc un accident; o ambulanţă stă parcată la trotuar; o grămadă de maţe zac pe trotuar într-o baltă de sînge. Eu îmi cumpăr un măr foarte tare de la un magazin coreean de delicatese şi-l mănînc pînă să ajung la

locul de întîlnire cu Jean, care la ora asta precis că se află deja la intrarea în Central Park de pe Strada 67, în această zi însorită, deşi rece, de septembrie. Cînd ne uităm în sus la nori, ea vede o insulă, un căţeluş, Alaska, o lalea; eu văd, dar mă abţin să-i spun, o agrafă Gucci pentru bani, o secure, o femeie tăiată în două, o băltoacă mare, albă şi pufoasă de sînge care se lăbărţează peste tot cerul, picurînd peste oraş, peste Manhattan.

Ne oprim la Nowheres, o cafenea din Upper West Side, cu mesele afară, dezbătînd ce film să vedem, dacă este vreo expoziţie pe la vreun muzeu la care ar merita să mergem, eventual să ne plimbăm şi-atît, ea propune grădina zoologică, eu dau din cap că da, cu gîndurile aiurea. Jean arată bine, ca şi cum ar face şi ea gimnastică, şi este îmbrăcată cu o jachetă de lamé aurit şi pantaloni scurţi de catifea Matsuda. Îmi închipui cum aş arăta eu la televiziune, într-o reclamă pentru cine ştie ce produs nou – răcitor de vinuri?! loţiune de bronzat?! gumă fără zahăr?! –, mişcîndu-mă în treceri abrupte, mergînd singur pe o plajă, filmat în alb-negru cu o peliculă zgîriată într-adins, pe un fundal de muzică pop vag misterioasă, de pe la mijlocul anilor ’60, care-şi face ecou de parcă ar proveni dintr-o orgă. Şi la un moment dat mă uit direct în obiectivul camerei de filmat, ridic produsul – o nouă spumă de păr?! pantofi de tenis?! –, vîntul îmi flutură părul în miezul zilei, pe urmă se face noapte, şi iar zi, şi iar noapte…

— Eu vreau o cafea decofeinizată cu gheaţă şi lapte, îi spune Jean ospătarului.

— Şi eu vreau o cafea decapitată, zic eu neatent, după care îmi revin în simţiri şi mă corectez: Adicăăă… decofeinizată.

Mă uit îngrijorat către Jean, care-mi zîmbeşte, însă cu o privire goală. Între noi, pe masă, se află un *Times* de duminică. Începem să ne facem planuri pentru o eventuală cină în doi diseară. Cineva care seamănă cu Taylor Preston trece pe lîngă noi şi-mi face semn cu mîna. Eu îmi cobor de pe nas ochelarii Ray-Ban şi-i întorc semnul cu mîna. Cineva pe o

bicicletă trece pe lîngă noi dînd tare din pedale. Eu îi cer unui picolo să-mi aducă nişte apă. În locul lui apare un chelner, apoi ni se aduce o farfurie pe care se află două cupe de sorbet, una de coriandru şi lămîie, cealaltă de votcă şi lămîie, deşi n-am auzit-o pe Jean să le fi comandat.

— Vrei o gură?! mă întreabă ea.

— Ţin cură de slăbire, îi spun eu. Dar îţi mulţumesc oricum.

— Dar n-ai nevoie să slăbeşti, zice ea sincer surprinsă. Glumeşti, nu?! Arăţi minunat. Perfect proporţionat.

— Oricînd poţi să fii şi mai zvelt, bălmăjesc eu, uitîndu-mă la circulaţia de pe stradă, cu atenţia distrasă de ceva – ce anume?! Habar n-am. Poţi s-arăţi… şi mai bine.

— Bine, atunci poate c-ar fi mai bine să renunţăm la cină, zice ea preocupată. Nu vreau să-ţi sabotez… exerciţiul de voinţă.

— Nu, nu – nici o problemă, zic eu. Oricum nu mă… prea pricep la chestia cu autocontrolul.

— Patrick, vorbesc serios. Facem cum vrei tu, zice ea. Dacă nu vrei să mergem la cină, nu mergem. Adică…

— Nici o problemă, repet eu şi parcă plesneşte ceva în mine. Şi nu te mai da atîta pe lîngă el… – şi mă opresc, mă gîndesc o clipă, apoi mă corectez: Adicăăă… pe lîngă mine, da?!

— Voiam numai să ştiu ce vrei tu să facem, zice ea.

— Să trăiesc fericit pînă la adînci bătrîneţi, e bine?! zic eu în bătaie de joc. Asta vreau eu să fac.

Şi mă uit la ea fix şi apăsat în jur de jumătate de minut şi abia apoi îmi mut privirile în altă parte. Rezultatul este că se calmează. După o vreme îşi comandă o bere. S-a făcut cald pe stradă.

— Haide, zîmbeşte, mă îndeamnă ea după încă o vreme. N-ai nici un motiv să fii atît de trist.

— Ştiu, oftez eu, mai înmuiat. Dar este… greu să zîmbeşti. În ziua de azi. Cel puţin mie-mi vine greu. Presupun că nu sînt obişnuit. Nu ştiu.

— Tocmai de-aia… oamenii au nevoie unii de alţii, zice ea prietenoasă, încercînd să stabilească un contact vizual cu mine în timp ce-şi duce la gură linguriţa cu sorbet destul de scump.

— Unii n-au, zic eu şi-mi dreg glasul în mod semnificativ. Sau, mă rog, unii compensează… Se adaptează… Apoi, după o lungă pauză, adaug: Oamenii se pot obişnui cu orice, nu?! Obişnuinţa te face să te schimbi.

Altă lungă pauză. Jean, nedumerită, zice:

— Nu ştiu… Poate că da… Totuşi cred că trebuie să păstrezi… o proporţie mai mare de lucruri bune… decît rele pe lumea asta, zice ea şi adaugă: Eu aşa zic, nu?! – şi face o figură mirată, ca şi cum i s-ar părea curios că o asemenea frază a ieşit din gura ei.

Dintr-un taxi care trece cu muzica dată la maximum urlă din nou Madonna: „Viaţa-i un mister, toţi trebuie să ne descurcăm singuri…“ Rîsul celor de la masa de-alături mă face să tresar; îmi îndrept urechea către ei şi aud pe cineva care afirmă:

— Uneori, felul cum te îmbraci la birou spune totul despre tine,

după care Jean zice nu ştiu ce, iar eu o rog să repete.

— Nu ţi-ai dorit niciodată să faci pe cineva fericit?! mă întreabă ea.

— Ce anume?! întreb şi eu, străduindu-mă să fiu atent la ea. Ce zici, Jean?!

— Nu ţi-ai dorit niciodată să faci pe cineva fericit?! repetă ea timid.

Eu mă uit lung la ea şi simt cum mă cuprinde o teamă ca un val rece venit de undeva, de departe, care acoperă ceva în mine. Îmi dreg glasul din nou şi-i spun, încercînd să par foarte profund:

— Am fost la Sugar Reef serile trecute… localul ăla caraibian din Lower East Side… îl ştii, nu?!…

— Cu cine-ai fost?! mă întrerupe Jean.

În gîndul meu: cu Jeanette. Zic:

— Cu Evan McGlinn.

— Aha, dă ea din cap, uşurată în sinea ei, fiindcă mă crede.

— Mă rog… oftez eu şi încerc să continui ce-am început: Şi-am văzut acolo un tip, la toaleta bărbaţilor… totalmente… genul de pe Wall Street… Purta un costum de vîscoză, lînă şi nailon, la un singur nasture… Luciano Soprani… cămaşă de bumbac… de la Gitman Brothers… cravată de mătase Ermenegildo Zegna şi – ce vreau să spun – l-am recunoscut pe tip, era un agent de bursă, unul Eldridge… l-am mai văzut la Harry's, la Au Bar, la DuPlex, la Alex Goes to Camp… pe la toate localurile, dar… cînd am intrat acolo după el, am văzut… că scria… ceva pe peretele de deasupra… pisoarului la care făcea ce făcea. Mă opresc şi iau o gură din berea ei. Apoi : Cînd m-a văzut că intru… s-a oprit din scris… şi-a băgat în buzunar stiloul Mont Blanc… şi-a tras fermoarul la pantaloni… mi-a spus „Bună, Henderson"… s-a uitat în oglindă să vadă cum îi stă părul, a tuşit… ca şi cum ar fi fost nervos sau… ştiu şi eu… şi a ieşit din toaletă. Mă opresc din nou şi mai iau o înghiţitură de bere. Apoi: Mă rog… m-am dus şi eu spre pisoare şi m-am… aplecat să văd… ce scrisese acolo.

Tremurînd tot, îmi şterg încet fruntea cu un şervet.

— Ce scrisese?! întreabă Jean precaută.

Eu închid ochii şi scot pe gură, pe buzele astea ale mele, trei cuvinte mari şi late:

— „Moarte… tuturor… *yuppie*-lor."

Jean tace. Ca să rup tăcerea jenantă care s-a instalat, zic tot eu primul lucru care-mi vine-n minte şi anume:

— Ştiai că primul cîine al lui Ted Bundy, care era un collie, se numea Lassie?! Ai auzit chestia asta?!

Jean îşi coboară ochii în farfurie, ca şi cum ceva de-acolo ar tulbura-o, apoi se uită din nou la mine şi întreabă:

— Cine e… Ted Bundy?!

— Nu contează, oftez eu.

— Ascultă, Patrick, noi doi avem de vorbit despre ceva, zice ea. Sau cel puţin *eu* una am ceva de vorbit cu tine.

…acolo unde se găseau natura şi pămîntul, viaţa şi apa, eu am văzut un peisaj deşertic nesfîrşit, ceva ca un fel de crater, atît de lipsit de raţiune, de lumină, de spirit, încît mintea nu-l putea cuprinde la nici un nivel al conştiinţei, iar dacă te apropiai de el, se refugia în cochilia lui, fiindcă nu se putea măsura cu aşa ceva. Era o imagine atît de limpede şi de reală, atît de vitală pentru mine în puritatea ei, încît aproape că devenea abstractă. Asta am reuşit eu să înţeleg, în felul ăsta mi-am trăit viaţa, în jurul acestei abstracţiuni mi-am construit existenţa, cu ajutorul ei m-am înfruntat cu tangibilul. Aceasta a fost geografia în care s-a concretizat realitatea mea: nu mi-a trecut prin cap – niciodată – că oamenii ar fi buni, că omul ar fi capabil să se schimbe sau că lumea ar putea fi mai bună prin simplul fapt că cineva îşi află bucuria într-un sentiment, o privire, un gest sau în faptul că are parte de iubirea sau de amabilitatea altuia. Nimic nu a fost afirmativ pentru mine; sintagma „spirit generos“ – o vorbă în vînt, un clişeu, un fel de glumă de prost gust. Sexul înseamnă matematică. Individualitatea nu contează. Ce înseamnă inteligenţa?! Care e definiţia raţiunii?! Dorinţa – lipsită de înţeles. Intelectul nu te salvează. Dreptatea e moartă. Teama, autoincriminarea, nevinovăţia, înţelegerea, vinovăţia, risipa, eşecul, durerea – toate astea erau nişte noţiuni, nişte sentimente pe care nimeni nu le mai avea în realitate. Reflecţia nu foloseşte la nimic; cuvîntul însuşi nu mai are nici un sens. Singura permanenţă este răul. Dumnezeu nu este viu. Iubirea nu mai prezintă încredere. Faţadă, faţadă, faţadă – singurul lucru în care oamenii mai puteau crede… aşa vedeam eu civilizaţia: colosală şi colţuroasă.

— …şi nu mai ţin minte cu cine anume vorbeai… nici nu contează. Ce contează este faptul că vorbeai foarte dur şi totuşi… foarte dulce şi cred c-atunci mi-am dat seama că… – şi-şi pune linguriţa

jos, dar eu nu sînt atent la ea. Mă uit la stradă, la taxiurile care se perindă pe Broadway, deşi nu pot opri lucrurile să iasă la iveală, fiindcă Jean îmi spune: O mulţime de lume pare să fi… – şi se opreşte, apoi continuă ezitînd: …pierdut orice legătură cu viaţa şi eu nu vreau să fiu aşa. Iar după ce ospătarul îi ia farfuria din faţă, adaugă: Nu vreau să ajung să fiu… rănită…

Eu parcă dau din cap că da.

— M-am învăţat cu ce înseamnă să fii singur şi… ăăă… cred că m-am îndrăgostit de tine…

Ultima propoziţie mi-o spune repede, parcă făcînd un efort s-o scoată afară. Eu îmi întorc privirile spre ea cu sentimentul superstiţiei, iau o gură de apă Evian şi-i spun zîmbind, fără să mă gîndesc înainte:

— Eu iubesc pe altcineva.

Ea rîde imediat, ca şi cum filmul în care jucăm amîndoi ar fi accelerat brusc, îşi întoarce privirile în altă parte, în jos, încurcată:

— Mă rog, îmi… pare rău… Vai de mine!

— Dar… – adaug eu la fel de grăbit – …nu-ţi fie… frică…

Ea îşi ridică din nou spre mine ochii plini de speranţă.

— Se poate face cîte ceva în sensul ăsta, zic eu, după care, neştiind de ce am spus aşa ceva, mă contrazic eu însumi şi-i spun verde în faţă: Sau poate că nu se poate. Nu ştiu. Mi-am consumat o mulţime de timp cu tine, aşa că nu se poate spune că sînt indiferent.

Ea dă din cap fără să spună nimic.

— Să nu confunzi niciodată simpatia cu… pasiunea, o avertizez eu. Rişti să nu… iasă bine deloc. Rişti să… dai de, mă rog, de necaz.

Jean nu spune nimic şi-mi dau seama brusc de tristeţea ei seacă şi calmă, cum sînt visurile cu ochii deschişi.

— Ce încerci tu să-mi spui?! întreabă ea cu jumătate de glas, înroşindu-se la faţă.

— Nimic. Te previn numai căăă… aparenţele pot fi înşelătoare, zic eu.

Ea se uită fix la ziarul *Times* împăturit şi masiv de pe masă. Vîntul care adie îi flutură colţurile paginilor.

— De ce… îmi spui treaba asta?! întreabă ea.

Ca un exerciţiu de tact, dau să-i ating mîna, dar mă opresc la timp. Îi spun:

— Nu vreau altceva decît să evit orice viitoare conexiuni greşite. O bucăţică bună trece pe lîngă noi. Eu mă uit după ea, după care din nou către Jean. Ei, haide, nu te mai uita aşa. N-are de ce să-ţi fie ruşine.

— Nu mi-e ruşine, zice ea, încercînd să se comporte firesc. Vreau să ştiu atîta: dacă te-am dezamăgit că ţi-am recunoscut ce simt.

Cum aş putea s-o fac să priceapă că efectiv nu are cum să mă dezamăgească din moment ce eu nu mă mai aştept propriu-zis la nimic?!

— Tu nu ştii prea multe despre mine, este?! o întreb eu provocator.

— Ştiu destule, zice ea la primul impuls, apoi scutură din cap: Ştii ce, hai s-o lăsăm baltă. Am zbîrcit-o. Îmi pare rău. După care, însă, după cîteva clipe, se răzgîndeşte din nou şi-mi spune pe un ton grav: Ba vreau să ştiu mai multe.

Eu stau şi mă gîndesc, apoi o întreb:

— Eşti sigură?!

— Patrick, sînt sigură că viaţa mea ar fi… mult mai goală… fără tine… zice ea fără să tragă aer în piept.

Eu stau şi mă gîndesc şi la asta, dînd din cap meditativ.

— Şi nu pot săăă… şi se opreşte frustrată. Nu pot să mă prefac că nu am sentimentele astea, nu, ce zici?!

— Şşşt…

…există o idee numită Patrick Bateman, un fel de abstracţiune, dar nu şi un eu real, ci doar o entitate, ceva iluzoriu, şi, cu toate că-mi pot ascunde privirile îngheţate şi pot da mîna cu cineva şi acel cineva simte nişte muşchi care strîng muşchii lui şi

chiar rămîne cu impresia că stilurile noastre de viaţă sînt, poate, comparabile, *eu pur şi simplu nu exist*. Îmi vine foarte greu să mă fac înţeles la orice palier. Sinea mea este o făcătură, o aberaţie. Eu nu sînt o fiinţă umană la nivelul contingentului. Personalitatea mea este doar schiţată şi neformată, lipsa mea de suflet e persistentă şi ajunge în profunzime. Conştiinţa mea, compasiunea mea, speranţele mele s-au evaporat de mult (probabil încă de la Harvard), presupunînd că au existat vreodată. Eu nu mai am bariere de trecut. Tot ce am în comun cu incontrolabilul şi nebunia, cu viciul şi cu răul, toate măcelurile pe care le-am provocat şi indiferenţa mea totală faţă de ele – toate acestea le-am depăşit acum. Nu mi-a mai rămas decît un singur şi sumbru adevăr: nimeni nu este în siguranţă, nimic nu se mîntuieşte. Şi totuşi eu nu sînt de blamat. Fiecare model de comportament uman trebuie asumat ca să aibă o cît de mică justificare. Răul este ceva ce eşti?! Sau este ceva ce faci?! Durerea mea este constantă şi ascuţită şi nu sper într-o lume mai bună pentru nimeni. De fapt, îmi doresc ca durerea mea s-o resimtă şi alţii. Nimeni nu vreau să scape. Chiar şi după ce am recunoscut toate astea – şi le-am recunoscut de nenumărate ori, la aproape fiecare act pe care l-am comis –, chiar şi după ce m-am confruntat cu aceste adevăruri faţă-n faţă, nu urmează nici un fel de catharsis. Nu am aprofundat cunoaşterea propriei mele persoane, nu a rezultat nici o înţelegere mai bună din faptul că am recunoscut. N-am avut nici un motiv să spun tot ce-am spus. Spovedania mea nu a însemnat *nimic*…

— …cîţi oameni de pe lumea asta sînt ca mine?! o întreb pe Jean.

Ea tace precaută, apoi întreabă la nimereală:

— Presupun căăă… nimeni?!

— Să reformulez între… Ia stai, cum îmi stă părul?! întreb eu, întrerupîndu-mă singur.

— Ăăă, foarte bine – ea.

— Bun. Deci să reformulez întrebarea – şi iau o gură din berea ei tare. Bun, de ce-ţi place de mine?! o

întreb.

— De ce?! – repetă ea ca un ecou.

— Da, zic eu. De ce.

— Păi… – şi-mi întinde şervetul ei, fiindcă mie mi-a căzut un strop de bere pe cămaşa Polo. Un gest pragmatic care mă emoţionează. Fiindcă… îţi pasă de ceilalţi, zice ea, căutîndu-şi cuvintele. Asta e ceva foarte rar în… – şi iarăşi se opreşte – …lumea asta… care mie mi se pare… hedonistă. Adică… Patrick, zău aşa, mă faci să mă simt prost… – şi scutură din cap cu ochii închişi.

— Zi mai departe, o îndemn eu. Te rog. Vreau să ştiu.

— Eşti dulce, zice ea, dîndu-şi ochii peste cap. E sexy… să fii dulce… nu ştiu. Dar şi… misterul e sexy. Urmează o tăcere. Şi cred că misterul… eşti un tip misterios. Încă o tăcere, urmată de un oftat. Şi eşti… atent. Pe urmă-şi dă seama de ceva, renunţă la temeri şi se uită ţintă în ochii mei. Şi eu cred că oamenii timizi sînt romantici.

— Cîţi oameni de pe lumea asta sînt ca mine?! – o întreb eu din nou. Asta este imaginea pe care ţi-am oferit-o eu pe bune?!

— Patrick, zice ea. Nu te-aş minţi.

— Nu, sigur că nu m-ai minţi… dar mă gîndesc căăă… – acum e rîndul meu să oftez contemplativ – …ştii cum se zice că nu există doi fulgi de zăpadă identici?!

Jean dă din cap că da.

— Ei bine, eu nu cred că e-adevărat. Cred că o mulţime de fulgi de zăpadă seamănă între ei… după cum cred şi că o mulţime de oameni seamănă între ei.

Jean dă iarăşi din cap că da, deşi se vede pe faţa ei că e foarte nedumerită.

— Aparenţele pot să înşele, să ştii, recunosc eu precaut.

— Ba nu, zice ea, scuturînd din cap, pentru prima dată sigură pe ea însăşi. Eu nu cred că pot să înşele. Nu înşală.

— Uneori, Jean, îi explic eu, linia care desparte aparenţa – ceea ce vezi – de realitate – adică de ceea ce nu vezi – devine foarte, cum să zic, neclară.

— Nu este adevărat, se încăpăţînează ea. Pur şi simplu nu este adevărat.

— Nu zău?! întreb eu zîmbind.

— Nu gîndeam aşa, zice ea. Poate că acum zece ani nu gîndeam aşa. Dar acum da.

— Cum adică „nu gîndeai aşa“?! întreb eu interesat.

…un şuvoi de realitate. Am un vag sentiment că am ajuns într-un moment de răscruce al existenţei mele şi mă surprinde bruscheţea cu care se manifestă ceea ce presupun că este o revelaţie. Nu-i pot oferi nimic de valoare. Pentru prima dată o văd pe Jean lipsită de inhibiţii: pare mai puternică, mai puţin controlabilă, pare că vrea să mă ducă într-o zonă nouă şi necunoscută mie – în cumplita incertitudine a unei lumi cu totul diferite. O simt că vrea să-mi reorganizeze viaţa din temelii – se vede în ochii ei şi, cu toate că este adevărat ce se vede în ei, sînt convins că într-o bună zi, cîndva foarte curînd, şi ea va rămîne prizonieră a ritmului nebuniei mele. Nu trebuie să fac nimic altceva decît să tac din gură şi să nu abordez acest subiect; şi totuşi Jean mă domină, ca şi cum ea ar decide în locul meu cine şi ce sînt eu, şi, în felul meu încăpăţînat şi interiorizat, recunosc că simt un fel de gheară, ceva ce mă strînge pe dinăuntru, şi nu reuşesc să scap de ea, fiindcă mă trezesc deodată aproape năucit, emoţionat de faptul că aş fi în stare să-i accept iubirea – nu să i-o şi întorc, evident. Mă întreb dacă măcar acum şi aici, la Nowheres, Jean vede norii cei sumbri care se adună în spatele ochilor mei. Răceala pe care am simţit-o întotdeauna îmi dispare acum; amorţeala însă nu şi probabil că nu va dispărea niciodată. O asemenea relaţie probabil că nu va duce la nimic… nimic nu s-ar schimba. Mi-o închipui mirosind a curat, a ceai…

— Patrick… spune-mi ceva… Nu mai fi atît de abătut, zice ea.

— Cred c-aaa… venit timpul… să mă uit mai bine laaa… lumea pe care-am creat-o, zic eu, înghiţind în sec, cu un nod în gît, după care nu ştiu ce-mi vine şi-i mărturisesc: Am dat peste… o jumătate de doză de cocaină… aseară-n… dulap la mine – şi-mi strîng mîinile una-ntr-alta, făcînd un singur pumn mare, cu oasele înălbite de presiune.

— Şi ce-ai făcut cu ea?! întreabă Jean.

Eu pun o mînă pe masă, iar ea mi-o apucă între mîinile ei.

— Am aruncat-o. Am aruncat-o pe toată. Am vrut s-o prizez – şi iar înghit în sec –, dar am aruncat-o.

— Patrick?! zice Jean şi mă strînge uşor de mînă, apoi îşi mişcă mîna tot mai sus, pînă ajunge să mă apuce de cot.

Cînd reuşesc să-mi iau inima-n dinţi şi să mă uit la ea, realizez cît de inutil, cît de plictisitor de frumoasă este, fizic vorbind, şi-mi flutură prin faţa ochilor întrebarea: De ce nu m-aş cupla cu ea?! Un răspuns: Are un corp mai frumos decît majoritatea celorlalte fete pe care le cunosc eu. Altul: Oricum, nimeni nu este de neînlocuit. Încă unul: Adevărul este că nu contează. Jean stă în faţa mea, bosumflată, dar plină de speranţă, lipsită de personalitate, gata-gata să izbucnească-n lacrimi. Eu o strîng la rîndul meu de mînă, emoţionat – ba nu, mişcat de cît de ignorantă este în privinţa răului. Mai are însă de trecut o probă.

— Tu ai servietă?! o întreb eu, înghiţindu-mi saliva.

— Nu, zice ea. Nu am.

— Evelyn are servietă, comentez eu.

— Zău…?! se miră Jean.

— Agendă Filofax ai?! – eu.

— Una mică, recunoaşte ea.

— De firmă?! o întreb eu suspicios.

— Nu.

Eu oftez, apoi iau mîna ei mică şi tare într-a mea.

…şi în deşerturile din sudul Sudanului dogoarea se înalţă în valuri sufocante şi mii şi mii de bărbaţi, femei şi copii rătăcesc pe uriaşele întinderi de ierburi calcinate, într-o disperată căutare a hranei. Epuizaţi şi înfometaţi, lăsînd în urma lor un şir întreg de morţi cu trupurile descărnate, mănîncă rădăcini şi frunze şi… frunze de nufăr, tîrîndu-se de la un sat la altul, împuţinîndu-se încet, dar inexorabil. O dimineaţă sumbră în deşertul nenorocit; zgura pluteşte în aer; un copil cu faţa ca o lună neagră zace în nisip, scărpinîndu-şi gîtlejul, praful se înalţă în vîrtejuri care aleargă peste pămînt ca nişte titireze uriaşe, soarele s-a ascuns de ochii tuturor, copilul este acoperit de nisip, aproape mort, ochii nu-i mai clipesc, e mulţumit (să ne oprim o clipă şi să ne închipuim o lume în care cineva este mulţumit de ceva), nici unul dintre rătăcitori nu-l bagă în seamă în timp ce trec pe lîngă el în şir indian, năuciţi şi agonizînd ei înşişi (ba nu – cineva îl bagă în seamă, cineva observă copilul muribund şi zîmbeşte, ca şi cum ar cunoaşte un secret), băiatul deschide şi închide gura crăpată, căscată, fără să scoată un sunet, undeva în depărtare este un autobuz de şcoală şi altundeva, deasupra lui, în spaţiu, un spirit se înalţă, o uşă i se deschide, el întreabă „De ce?!“ – este casa morţilor, o infinitate care pluteşte într-un vid, timpul se tîrîie în voia lui, iubirea şi tristeţea îl cuprind pe băiat…

— Asta e, zic eu.

Sînt vag conştient că un telefon sună undeva. Aici, la cafeneaua de pe strada Columbus, o sumedenie de oameni, sute, poate chiar mii, au trecut pe lîngă masa noastră de cînd tot tac eu.

— Patrick… zice Jean.

Cineva cu un cărucior de copil se opreşte la colţ şi cumpără un baton de ciocolată Dove. Copilul se uită fix la Jean şi la mine. La fel ne uităm şi noi la el. Chestia e de-a dreptul bizară şi-mi creează un fel de senzaţie interioară spontană; simt că în acelaşi timp mă îndrept către ceva şi mă îndepărtez de acel ceva şi totul devine posibil.

Aspen

Mai sînt patru zile pînă la Crăciun şi este ora două după-amiază. Stau în compartimentul din spate al unei limuzine de culoare neagră-cărbune, parcată în faţa unei vile oarecare de pe o stradă care dă în Bulevardul Cinci, şi încerc să citesc un articol despre Donald Trump în noul număr al revistei *Fame*. Jeanette vrea să merg înăuntru cu ea, dar eu îi spun s-o lase baltă. Are deja un ochi învineţit de aseară, fiindcă a trebuit să-i bag în cap, în timpul cinei de la Il Marlibro, să nici nu-i treacă prin minte să facă aşa ceva; mai tîrziu, în timpul unei discuţii şi mai contondente la mine acasă, a consimţit. Dilema în care se scaldă Jeanette nu intră în zona definiţiei pe care o dau eu vinovăţiei, aşa că i-am explicat cu toată sinceritatea în timpul cinei respective că-mi vine foarte greu să mă declar preocupat în legătură cu situaţia ei dacă nu mă interesează. Pe tot drumul cu limuzina asta de la mine de-acasă, din Upper West Side, Jeanette s-a smiorcăit. Singura emoţie clară, uşor de definit, pe care o emană este disperarea, dublată, poate, de dorinţă, şi cu toate că eu o ignor cu succes aproape tot drumul, pînă la urmă n-am ce face şi-i spun:

— Auzi, eu am luat deja două pastile de Xanax azi-dimineaţă, aşa căăă… efectiv n-ai cum să mă scoţi dintr-ale mele.

Acum, cînd ea coboară clătinîndu-se din maşină pe trotuarul îngheţat, eu bombăn:

— Aşa-i mai bine – şi, ca s-o consolez întrucîtva, adaug: Nu face atîta caz din treaba asta.

Şoferul – nu mai ştiu cum îl cheamă – o conduce înăuntru, în vilă, iar ea se întoarce şi se mai uită o dată la mine cu o privire plină de regrete. Eu oftez şi-i fac semn cu mîna să plece. Încă mai e îmbrăcată, de azi-noapte, cu un pardesiu-raglan de bumbac cu model de blană de leopard peste o rochie cu bretele Bill Blass din crep de lînă. Patty Winters i-a luat un interviu azi-dimineaţă, în emisiunea ei, lui

Bigfoot[1], iar eu am rămas şocat cînd am văzut cît de coerent şi de fermecător este. Paharul din care beau votcă Absolut este finlandez. Eu sînt mult mai bronzat în comparaţie cu Jeanette.

Şoferul iese din clădire, îmi face semn cu degetul mare ridicat în sus că totul e-n regulă, porneşte limuzina cu grijă de lîngă trotuar şi se îndreaptă spre aeroportul Kennedy, de unde pleacă peste nouăzeci de minute avionul meu către Aspen. Pînă mă întorc eu, în ianuarie, Jeanette o să fie plecată din ţară. Îmi reaprind trabucul şi caut o scrumieră. La capătul străzii este o biserică. Şi cui îi pasă?! Cred că ăsta e-al cincilea copil pe care l-am avortat, al treilea pe care nu l-am avortat eu însumi (o statistică inutilă, recunosc). Vîntul care bate în jurul limuzinei e rece şi tăios şi ploaia mătură ferestrele fumurii în valuri sacadate, mimînd felul cum plînge probabil Jeanette la ora asta în sala de operaţie, ameţită de anestezie, amintindu-şi cine ştie ce imagine din trecutul ei, un moment oarecare cînd lumea era perfectă pentru ea. Eu rezist impulsului de-a începe să rîd în hohote isterice.

La aeroport îi dau indicaţii şoferului să se oprească la F.A.O. Schwarz înainte de-a o recupera pe Jeanette şi să cumpere următoarele articole: o păpuşă, o zornăitoare, un inel de ros, un urs polar Gund alb şi să i le pună pe bancheta din spate, nedesfăcute. Jeanette ar trebui să se descurce – are toată viaţa în faţă, nu?! (asta, mă rog, dacă nu mai dă ochii cu mine). Şi pe urmă filmul preferat al fetei ăsteia este *Drăguţă în roz*, plus că ei i se pare că Sting e tare, aşa că tot ce i se-ntîmplă acum nu este întru totul nemeritat şi nu e cazul să-şi facă nimeni probleme în legătură cu ea. Nu e timp pentru inocenţi.

1. Textual: „Picior mare“ – o creatură umanoidă de talie mare (peste doi metri înălţime), cu braţe lungi şi corpul acoperit cu blană, despre care se crede că trăieşte în nord-vestul Statelor Unite. Mai este denumit Sasquatch. Se presupune că o creatură similară trăieşte în regiunile muntoase din Tibet, unde este denumită Yeti.

Ziua de Sfîntul Valentin

Marţi dimineaţa stau la biroul meu din salon şi vorbesc la telefon cu avocatul meu, uitîndu-mă alternativ cînd la emisiunea Patriciei Winters, cînd la femeia de serviciu, care lustruieşte podeaua, şterge petele de sînge de pe pereţi şi aruncă ziarele năclăite de cheaguri fără să scoată o vorbă. Prin mintea mea trece meteoric ideea că şi ea este pierdută într-o lume de căcat, s-a-nfundat cu totul în ea, ceea ce – nu ştiu de ce – îmi aduce aminte că după-masă vine acordorul de piane şi că trebuie să-i las un mesaj portarului să-i dea drumul înăuntru. Nu c-ar fi cîntat cineva vreodată la pianul ăsta Yamaha, dar una dintre fete a căzut peste el şi cîteva corzi (pe care mai tîrziu le-am folosit) au fost smulse, au plesnit – nu mai ştiu. Îi spun avocatului la telefon:

— Am nevoie de mai multe scutiri de impozite.

La televizor Patty Winters întreabă un copil de vreo opt sau nouă ani: „Dar ăsta nu este un sinonim pentru orgie?!“ La cuptorul cu microunde ţîrîie cronometrul – tocmai îmi încălzesc un sufleu.

N-are rost să mă amăgesc singur: am avut o săptămînă proastă. Am început prin a-mi bea propria urină. Rîd spontan din nimic. Uneori dorm sub salteaua-pat. Îmi dau întruna cu aţă dentară, pînă cînd ajung să mi se umfle gingiile şi-mi rămîne în gură un gust ca de sînge. Aseară, înainte de cina de la 1500 cu Reed Goodrich şi Jason Rust, era să fiu prins la un oficiu Federal Express din Times Square cînd tocmai încercam să expediez pe adresa mamei uneia dintre fetele pe care le-am omorît săptămîna trecută ceva ce semăna cu o inimă înnegrită şi uscată. Iar Evelynei am reuşit să-i trimit, de la acelaşi oficiu Federal Express, o cutiuţă plină cu muşte, cu un bileţel scris la maşină de Jean, în care-i spuneam că nu vreau să-i mai văd mutra în vecii vecilor şi să se apuce de o dietă de futut, chiar dacă n-are propriu-zis nevoie de ea. Dar mai sînt şi alte lucruri pe care un om normal le-ar considera bune şi frumoase şi pe care le-am

făcut ca să marchez sărbătoarea, lucruri pe care le-am cumpărat pentru Jean şi am cerut să-i fie expediate acasă în dimineaţa asta: şervete de bumbac Castellini de la Bendel's, un scaun de răchită de la Jenny B. Goode, o faţă de masă de tafta de la Barney's, o poşetă cum se poartă, cu toartele din solzi metalici, o trusă din argint masiv de la Macy's, un set de rafturi din pin alb de la Conran's, o brăţară stil edwardian în formă de poartă, din aur de nouă carate, de la Bergdorf's, şi sute şi sute de trandafiri albi şi roz.

La birou. Versuri de prin cîntecele Madonnei îmi tot bîntuie prin cap, fie că dau buzna, fie că se anunţă dinainte în moduri deja obositoare şi răscunoscute. Mă uit în gol, cu ochii întredeschişi, încercînd să nu mă gîndesc la ziua care mă aşteaptă, dar uite că expresia asta – fermă izolată – mă umple de o groază de nedescris şi totuşi îmi revine întruna în minte, suprapunîndu-se peste cîntecele Madonnei. Un tip pe care-l evit de un an de zile, un căcănar de la revista *Fortune* care vrea să scrie un articol despre mine, m-a sunat iarăşi azi-dimineaţă şi nu mai am ce face şi-l sun la rîndul meu ca să aranjăm ce şi cum cu interviul. Craig McDermott a dat într-un fel de obsesie a faxului şi nu-mi mai răspunde la telefon, preferînd să comunice cu mine prin fax. În ziarul *New York Post* de azi-dimineaţă scria că rămăşiţele celor trei cadavre care au dispărut de pe un iaht în martie trecut au fost găsite congelate în gheaţă, hăcuite şi umflate, undeva în East River; un maniac oarecare se plimbă prin oraş şi otrăveşte sticlele de apă Evian de un litru – şaptesprezece oameni au murit deja; discuţii despre morţii-vii, despre starea de spirit a populaţiei, despre arbitrarul din ce în ce mai pronunţat, despre abisurile de neînţelegere care s-au căscat.

Ei, şi ca să nu se spună că nu, reapare şi Tim Price – cel puţin sînt aproape convins că reapare. În timp ce eu stau la biroul meu şi cînd tai din calendar zilele care au trecut deja, cînd citesc dintr-o nouă carte de succes despre cum se conduce munca de

birou, intitulată *De ce rentează să fii o scîrbă*, Jean mă sună prin interfon şi mă anunţă că Tim Price vrea să vorbească cu mine, iar eu, speriat, îi spun:

— Spune-i săăă… intre…

Price intră dezinvolt în biroul meu, îmbrăcat cu un costum de lînă Canali Milano, cămaşă de bumbac Ike Behar, cravată de mătase Bill Blass, pantofi de piele cu bombeu şi şireturi de la Brooks Brothers. Eu mă prefac că vorbesc la telefon. El se aşază faţă în faţă cu mine, de partea cealaltă a biroului Palazzetti cu tăblia de sticlă. Are o pată pe frunte – sau cel puţin asta mi se pare mie că văd la el. În afară de asta, arată remarcabil de bine. Discuţia dintre noi evoluează cam aşa, deşi probabil că e mai scurtă:

— Price, zic eu, scuturînd din cap. Pe unde-ai fost?!

— Ei, m-am mai învîrtit şi eu – şi zîmbeşte: Dar acuma gata, m-am întors.

— Te-ai dat la fund, ridic eu din umeri intrigat. Şi… cum a fost?!

— A fost… surprinzător, ridică şi el din umeri. A fost… deprimant.

— Mi s-a părut că te-am văzut la Aspen, şoptesc eu.

— Ia zi, ce mai faci, Bateman?! întreabă el.

— Sînt bine, zic eu, înghiţind în sec. Exist.

— Şi Evelyn?! întreabă el. Ea ce mai face?!

— Mă rog, ne-am despărţit, zîmbesc eu.

— Îmi pare rău – şi stă să cugete la treaba asta, apoi îşi aminteşte de ceva: Şi Courtney?!

— S-a măritat cu Luis – eu.

— Grassgreen?! – el.

— Nu, Carruthers – eu.

Tim cugetă din nou, apoi zice:

— Ai numărul ei?!

În timp ce-i scriu numărul, comentez:

— Te-ai dat la fund parcă pentru totdeauna, Tim. Care-i treaba cu tine?! – şi iarăşi observ pata de pe fruntea lui, deşi am senzaţia că, presupunînd că aş mai întreba şi pe altcineva dacă pata chiar există, mi s-ar spune că nu.

Tim se ridică, ia biletul pe care i l-am scris şi zice:

— M-am întors. Probabil că ţi s-a făcut dor de mine. Mi-ai simţit lipsa. Din cauza plecării. Face o pauză care să mă incite, apoi: Lucrez pentru Robinson acum. Mîna lui dreaptă, ştii cum vine.

— O migdală?! – îi ofer eu, făcînd un efort inutil să-mi disimulez consternarea în faţa zîmbetului satisfăcut de pe faţa lui.

El mă bate pe umăr, zicînd:

— Tu eşti dement, Bateman. Un animal. Totalmente animal.

— Nu pot să te contrazic, rîd eu neconvins, conducîndu-l către uşă.

Mă uit după el cum pleacă şi mă-ntreb – nu mă mir – ce se întîmplă în lumea lui Tim Price, care este de fapt lumea celor mai mulţi dintre noi: idei grozave, chestii de-ale bărbaţilor, băiatul dă piept cu lumea, băiatul o-ncasează.

Un vagabond pe Bulevardul Cinci

Mă întorc din Central Park, unde am hrănit cîinii de pripas cu bucăţi din creierul Ursulei, în apropiere de locul unde l-am omorît pe băieţelul McCaffrey şi de grădina zoologică pentru copii. Cum merg aşa, pe Bulevardul Cinci, la ora patru după-masă, observ că toată lumea de pe stradă e tristă, decăderea pluteşte în aer, trupurile zac pe trotuarul rece cît vezi cu ochii – unele mai mişcă, majoritatea nu. Istoria se înfundă şi foarte puţini par să-şi dea seama – şi aceia foarte vag – că lucrurile merg prost. Vîntul se năpusteşte pe Bulevardul Cinci în sus, după care se înghesuie pe Strada 57. Stoluri de porumbei se înalţă cu încetinitorul şi brusc iau cerul în piept. Mirosul de castane coapte se amestecă cu monoxidul de carbon din gazele de eşapament. Observ că linia orizontului s-a modificat recent. Mă uit în sus, admirativ, la Trump Tower, care luceşte înalt, mîndru, în lumina soarelui de amurg. În faţa lui, doi şmecheri de negrotei adolescenţi jefuiesc turiştii la „alba-neagra“ şi eu cu greu îmi stăpînesc impulsul de a-i pune pe fugă.

Un vagabond pe care l-am orbit într-o primăvară stă cu picioarele încrucişate pe o zdreanţă de pătură la intersecţia cu Strada 55. Apropiindu-mă de el, îi zăresc mai întîi cicatricele de pe obraz şi abia apoi pancarta pe care o ţine sub mutră şi pe care scrie: VETERAN ORBIT ÎN VIETNAM. ROG AJUTAŢI-MĂ. NE E FOAME ŞI NU AVEM ADĂPOST. Care „noi“?! În fine, observ şi cîinele, care deja se uită la mine bănuitor şi cînd vede că mă apropii de stăpînul lui, se ridică, mîrîie, iar cînd mă opresc în faţa vagabondului, începe să latre de-a binelea, dînd nebuneşte din coadă. Eu mă las pe vine, ridicînd o mînă ameninţătoare către javră, care dă înapoi, cu labele într-o parte.

Îmi scot portofelul, pasămite pregătindu-mă să-i pun un dolar în cana de cafea goală, dar pe urmă îmi spun în sinea mea: „Ce rost are să mă prefac?!

Nimeni nu se uită, iar el, cu siguranţă, nici atît“. Îmi bag dolarul înapoi şi mă apropii şi mai mult. El îmi simte prezenţa şi încetează cu scuturatul cănii. Ochelarii de soare pe care-i poartă nu acoperă decît o mică parte din rănile pe care i le-am provocat. Are nasul atît de terciuit, încît nu-mi imaginez cum ar mai putea cineva să respire prin el.

— Tu n-ai fost în Vietnam, îi şoptesc eu la ureche.

După o tăcere în cursul căreia se pişă pe el, iar cîinele scheaună, tipul îngaimă:

— Te implor… nu mă mai lovi…

— De ce mi-aş mai pierde vremea?! bombăn eu scîrbit.

Plec de lîngă vagabond şi-mi cad ochii de astă-dată pe o fetiţă care fumează o ţigară şi în acelaşi timp cerşeşte mărunţiş lîngă zidul de la Trump Tower. Îi spun: „Uşti!“ Îmi spune şi ea mie „Uşti!“ Azi-dimineaţă, la emisiunea Patriciei Winters, un clovn a stat pe un scaun foarte mic şi a fost intervievat timp de aproape o oră. Mai tîrziu, tot în după-amiaza asta, o femeie care purta o haină din blană de vulpe argintie şi nurcă a fost atacată în faţa hotelului Stanhope de un militant înrăit pentru protecţia animalelor, care a tăiat-o pe faţă. Dar eu, acum, uitîndu-mă în continuare la vagabondul orb de pe cealaltă parte a străzii, îmi cumpăr un baton de ciocolată Dove cu nucă de cocos, în care găsesc o bucăţică de os.

Un club nou

Într-o joi seară dau nas în nas cu Harold Carnes la petrecerea de inaugurare a unui nou club numit World's End („Sfîrşitul lumii"), care se deschide în Upper East Side, în localul fostului Petty's. Eu stau într-un separeu cu Nina Goodrich şi cu Jean, iar Harold stă la bar şi bea şampanie. Am băut destul de mult ca să mă simt în stare să-l întreb despre mesajul pe care i l-am lăsat pe robotul telefonic. Plec din separeu şi-mi croiesc drum pînă în partea cealaltă a barului, dar îmi dau seama că trebuie să beau un cocteil Martini ca să-mi fac curaj să discut pe subiectul respectiv cu Carnes. A fost o săptămînă *foarte* instabilă pentru mine – de pildă, luni m-am trezit plîngînd în timp ce mă uitam la un episod din *Alf*[1]. Mă simt din ce în ce mai nervos pe măsură ce mă apropii de Harold, care poartă un costum de lînă Gieves & Hawkes, cravată din tul de mătase, cămaşă de bumbac, pantofi Paul Stuart. Arată mai solid decît mi-l amintesc eu.

— Să fim conştienţi – îi spune el lui Truman Drake –, pînă la sfîrşitul anilor '90 japonezii or să deţină cea mai mare parte din ţara asta.

Năpădit de uşurare cînd aud că Harold, ca de obicei, răspîndeşte informaţii valoroase şi mai ales *noi*, plus o urmă slabă, dar inconfundabilă de accent englezesc – ferească sfîntul! –, mă simt suficient de îndrăzneţ cît să sar şi eu:

— Mai taci din gură, Carnes, că n-or să deţină nimic!

Dau peste cap cocteilul de Martini şi Stolicinaia, în timp ce Carnes, cu o mutră absolut mirată, aproape uimită, se întoarce să vadă cine a vorbit; capul lui umflat se desface tot de-un zîmbet ezitant. În spatele nostru cineva spune:

— Dar uite ce s-a-ntîmplat cu Gekko…

Truman Drake îl bate pe spate pe Harold, apoi mă întreabă pe mine:

— Există vreo lăţime anume la bretele care este mai… asta… mai potrivită decît altele?!

Eu, iritat, îi dau un brînci în mulţime şi Drake se face nevăzut.

— Ia zi, Harold, încep eu, ai primit mesajul meu?!

Carnes pare năucit în prima clipă, dar apoi îşi aprinde o ţigară şi începe să rîdă.

— Dumnezeule mare, Davis! Da, sigur c-a fost amuzant. Tu ai fost, este?!

— Da, bineînţeles, zic eu, clipind des şi bombănind ceva în sinea mea în timp ce cu mîna gonesc fumul de ţigară din ochii mei.

— Cică Bateman l-a omorît pe Owen şi pe fata aia de companie! hohoteşte el în continuare. Hai, că asta chiar că-i bună. Curat ciumec, cum se zice la clubul Groucho. Curat ciumec. După care, făcînd o mutră alarmată, adaugă: Dar lung mesaj, este?!

Eu zîmbesc tîmp, după care zic:

— Ce vrei tu să spui de fapt, Harold?!

În sinea mea îmi spun că grăsanul ăsta idiot nu se poate să fi ajuns la nenorocitul de club Groucho şi chiar dacă ar fi intrat, faptul că recunoaşte aşa, tam-nesam, şterge cu buretele performanţa de-a fi fost acceptat acolo.

— Păi cum – mesajul pe care mi l-ai lăsat, zice el şi deja începe să-şi rotească privirile peste sala clubului, făcînd semne cu mîna la tot felul de indivizi şi păsărici. Apropo, Davis, adaugă el, ce mai face Cynthia?! – şi culege un pahar de şampanie de pe tava unui chelner care tocmai trecea pe lîngă noi. Tot cu ea eşti cuplat, corect?!

— Stai aşa, Harold. Ce vrei să spui că e lung mesajul?! insist eu, apăsînd pe fiecare cuvînt.

El s-a plictisit însă, nici nu-l interesează, nici nu mă ascultă şi încearcă să scape de mine zicînd:

— Nimic. Mi-a părut bine să te văd. Maa-amă, ăla nu-i Edward Towers?!

Îmi răsucesc gîtul ca să mă uit şi eu, apoi mă întorc cu faţa la el.

— Nu e, îi spun eu. Carnes, stai o clipă.

— Davis, oftează el, înarmîndu-se cu răbdare, ca şi cum ar încerca să explice un lucru unui copil. Eu nu sînt omul care să vorbească de rău pe altcineva şi de acord că gluma ta a fost amuzantă. Dar hai să fim serioşi, măi omule, a avut un cusur fatal: Bateman este aşa un pupincurist ordinar, aşa un întreabă-mă să te-ntreb cu pretenţii de mironosiţă, încît n-am reuşit s-o apreciez pe de-a-ntregul. Altfel, a fost amuzantă. Ia zi, luăm prînzul acuma sau ne vedem la cină la Wooster 150 sau mai ştiu eu unde cu McDermott sau Preston? Ce să mai batem cîmpii atîta?!

— Cîmpii?! Cum ai spus, Carnes?! Să batem cîmpii?! izbucnesc eu cu ochii căscaţi şi parcă băgat în priză brusc, deşi n-am luat nici un drog. Ia mai zi o dată cum ai zis: *Ce* anume este Bateman?!

— Doamne iartă-mă, măi omule! De ce l-a lăsat baltă Evelyn Richards, ă?! Ştii şi tu, zău aşa. Abia dacă era în stare să agaţe o fată de companie, de altceva… Şi ce ziceai că i-a făcut ăleia?! adaugă Harold, în continuare neatent, uitîndu-se peste sala clubului şi făcînd semn unei perechi cu paharul de şampanie ridicat. A, da, cic-a ciopîrţit-o – şi începe să rîdă din nou, deşi de astă dată pe un ton politicos. Acuma te rog să mă scuzi, că zău că trebuie…

— Stai! Opreşte-te! urlu eu, uitîndu-mă fix în ochii lui, ca să mă asigur că ascultă ce-i spun. Am impresia că nu pricepi. Nu înţelegi pe de-a-ntregul despre ce-i vorba aici. *Eu* l-am omorît. *Eu* am făcut chestia asta, Carnes. *Eu* i-am hăcuit capul nenorocitului de Owen. Am torturat zeci de fete. Tot mesajul ăla pe care ţi l-am lăsat pe robot era adevărat.

Sînt stors, nu mai pot păstra aparenţa calmului şi mă mir de ce nu mi se pare o adevărată binecuvîntare.

— Iartă-mă, zice el, prefăcîndu-se că n-a auzit răbufnirea mea. Zău că *trebuie* să plec.

— Ba nu! urlu eu. Uite ce e, Carnes. Ascultă ce-ţi spun. Ascultă cu mare, mare atenţie ce-ţi spun. *Eu l-am omorît pe Paul Owen şi mi-a făcut plăcere*. Nu

pot să mă exprim mai limpede de-atît, zic eu, dar din cauza stresului cuvintele mi se împleticesc în gură.

— Dar aşa ceva pur şi simplu nu se poate, zice el şi mă dă la o parte. Şi nu mi se mai pare deloc amuzant.

— Nici nu trebuia să fie! strig eu, apoi adaug: De ce nu se poate?!

— Nu se poate şi gata, zice el, uitîndu-se la mine alarmat.

— De ce nu?! strig eu din nou, acoperind muzica şi, cu toate că nu este absolut necesar, adaug: …Dobitocul dracului!

El se uită lung la mine, ca şi cum ne-am afla amîndoi undeva sub apă, şi-mi strigă şi el, ca să aud foarte clar peste vacarmul din club:

— Pentru că… eu am… fost la cină… cu Paul Owen… de două ori… la Londra… acum *zece* zile, nu mai mult…

După ce ne holbăm unul la celălalt timp de aproape un minut, eu îmi iau în fine inima în dinţi ca să-i răspund ceva, dar vocea mea şi-a pierdut orice autoritate şi nici mie însumi nu-mi vine să mă cred cînd îi spun cu jumătate de gură:

— Ba nu… n-ai fost – pe ton mai curînd de întrebare decît de afirmaţie.

— Ba da, Donaldson, zice Carnes şi-mi dă mîna la o parte de pe braţul lui. Şi-acum te rog să mă ierţi.

— A, eşti iertat, îl iau eu peste picior.

După aceea îmi croiesc drum înapoi către separeul nostru, unde între timp s-au aşezat şi John Edmonton şi Peter Beavers, şi mă tratez cu o pastilă de Halcion. Mai tîrziu o conduc pe Jean acasă, apoi mă duc la mine-acasă. Jean poartă ceva marca Oscar de la Renta. Nina Goodrich purta o rochie cu paiete Matsuda şi n-a vrut în ruptul capului să-mi dea numărul ei de telefon, cu toate că Jean coborîse la subsol, la toaletă.

1. Personajul central dintr-un serial de televiziune (comedie S.F.) difuzat în anii 1986-1990: un extraterestru şmecher şi blănos se

prăbuşeşte cu nava cosmică în garajul unei familii şi trăieşte în casa respectivă.

Un şofer de taxi

O altă scenă ruptă din aşa-zisa mea viaţă se petrece într-o miercuri şi în principiu subliniază vina cuiva, deşi nu ştiu sigur a cui anume. Sînt blocat în trafic într-un taxi cu care trebuie să ajung în centru, pe Wall Street, după un mic dejun copios la hotelul Regency cu Peter Russell, care era furnizorul meu de droguri înainte de a-şi lua şi el o slujbă ca lumea, şi Eddie Lambert. Russell purta o haină sport Redaelli de lînă, cu doi nasturi, cămaşă de bumbac Hackert, cravată de mătase Richel, pantaloni de lînă Krizia Uomo cu pense şi pantofi de piele Cole-Haan. Patty Winters a avut ca temă la emisiunea de azi-dimineaţă fetele de clasa a patra care fac sex ca să obţină marijuana şi eu mai-mai c-am anulat întîlnirea cu Lambert şi Russell ca s-o pot urmări. Russell a comandat şi pentru mine în timp ce eu stăteam în holul hotelului şi vorbeam la telefon. Din păcate, m-am trezit cu un mic dejun bogat în grăsimi, bogat în sodiu, şi pînă să reuşesc eu să înţeleg ce se întîmpla, masa noastră s-a umplut de farfurii de clătite cu ierburi şi şuncă cu sos din cremă de Madeira, cîrnaţi la grătar şi tarte de cafea cu smîntînă, aşa c-a trebuit să-i cer chelnerului un ceai de plante decofeinizat, o farfurie cu felii de mango şi afine şi o sticlă de apă Evian. În lumina proaspătă a dimineţii care se revărsa pe ferestrele hotelului Regency, mă uitam la chelner cum turna cu graţie ciuperci coapte peste omleta aburindă a lui Lambert. Am fost copleşit, am cedat şi i-am cerut să-mi pună şi mie ciuperci coapte peste feliile de mango. Nu s-a întîmplat nimic deosebit în timpul micului dejun. A trebuit să mai dau un telefon şi cînd m-am întors la masă, am observat că-mi lipsea o felie de mango, dar n-am acuzat pe nimeni. Aveam alte lucruri pe cap: cum să ajut şcolile americane, lipsa de încredere, papetăria de birou, o nouă epocă de posibilităţi şi ce cîştig eu din ea, să fac rost de bilete ca să-l văd pe Sting în *Opera de trei parale*, care tocmai a fost lansată pe

Broadway, cum să iau mai mult şi să ţin minte mai puţin…

În taxi, eu port un pardesiu de caşmir şi lînă Studio 000.1 la două rînduri, de la Ferré, un costum de lînă De Rigueur cu pantaloni cu pense de la Schoeneman, cravată de mătase Givenchy-Domni, şosete Interwoven, pantofi Armani şi citesc *The Wall Street Journal* cu ochelarii de soare Ray-Ban pe nas, ascultînd în căşti o casetă cu Bix Beiderbecke[1], pe care-am pus-o să cînte în walkman. Las deoparte *Wall Street Journal* şi pun mîna pe *New York Post*, dar numai ca să văd ce mai scrie în Pagina Şase. La stopul de la intersecţia dintre Bulevardul Şapte şi Strada 34, în taxiul oprit lîngă al nostru, se află, cred, Kevin Gladwin, îmbrăcat într-un costum Ralph Lauren. Îmi cobor ochelarii de soare. Kevin ridică ochii din ultimul număr al revistei *Money* şi observă că mă uit la el cu o căutătură curioasă, dar taxiul lui porneşte mai departe. Taxiul în care mă aflu eu scapă deodată din blocaj, face la dreapta pe Strada 27 şi o ia pe şoseaua West Side, înspre Wall Street. Eu las ziarul jos, mă concentrez la muzică şi la vreme, mă gîndesc cît de nefiresc de rece este pentru perioada asta şi observ într-o doară că şoferul taxiului se uită la mine în oglinda retrovizoare. Are o expresie bănuitoare, invidioasă, care-i schimonoseşte trăsăturile feţei – o masă de pori înfundaţi, de fire de păr crescute înăuntru. Eu oftez, mă aştept la aşa ceva, îl ignor. Deschide capota unei maşini şi o să afli o mulţime de lucruri despre oamenii care au proiectat-o – este una dintre multele fraze care mă obsedează.

Dar şoferul bate în geamul despărţitor din plexiglas şi-mi face semn. În timp ce-mi dau jos căştile de pe urechi, observ că tipul a încuiat toate uşile – văd cum coboară toate butoanele încuietoare în acelaşi timp şi, cum nu mai aud muzica în căşti, le aud în schimb ţăcăniturile înfundate. Taxiul goneşte cu viteză mai mare decît normală pe şosea, pe culoarul exterior.

— Da?! întreb eu iritat. Ce s-a-ntîmplat?!

— Auziţi, nu vă cunosc?! întreabă el cu un accent frust, de neînţeles, care ar putea fi la fel de bine din New Jersey sau de pe Mediterana.

— Nu, zic eu şi dau să-mi pun căştile la loc pe urechi.

— Îmi păreţi cunoscut, insistă el. Cum vă cheamă?!

— Nu, nu-ţi par cunoscut şi nici dumneata mie, zic eu, apoi mă răzgîndesc şi zic: Chris Hagen.

— Haideţi… zîmbeşte el ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Ştiu cine sînteţi.

— Am jucat într-un film. Sînt actor, îi spun eu. Sînt fotomodel.

— Neee, nu-i asta, ziceţi doar aşa, comentează el supărat.

— Auzi… – şi mă aplec în faţă să-i văd legitimaţia – …Abdullah, dumneata eşti membru la clubul M.K.

Tipul nu-mi răspunde nimic. Eu deschid din nou ziarul *New York Post* şi dau peste o poză cu primarul deghizat în ananas, după care-l închid şi-mi rulez de la început caseta din walkman. Încep să număr în minte – unu, doi, trei, patru… – cu ochii aţintiţi la contor. De ce nu mi-oi fi luat un pistol în dimineaţa asta?! Pentru că nu m-am gîndit că voi avea nevoie. Singura armă pe care o am la mine este un cuţit uzat de aseară.

— Nu, zice el într-un tîrziu. V-am mai văzut faţa undeva.

Pînă la urmă, exasperat, îl întreb, încercînd să mă port firesc:

— M-ai văzut?! Nu, zău?! Interesant. Mai bine te-ai uita la drum, Abdullah.

Se lasă o linişte lungă, înfricoşătoare, în timpul căreia şoferul se uită fix la mine prin oglinda retrovizoare, fără să mai rînjească. Acum are o faţă lipsită de orice expresie. Zice:

— Ştiu. Dom’ne, ştiu cine sînteţi – şi dă din cap, cu gura strînsă pungă.

Radioul, care pînă acum transmitea ştirile, e închis. Clădirile se succed ca printr-o ceaţă gri-

roşiatică, taxiul trece pe lîngă alte taxiuri, cerul îşi schimbă culoarea de la albastru la violet, apoi la negru şi iarăşi la albastru. La un alt stop – tipul calcă culoarea roşie fără ezitare – trecem pe partea cealaltă a şoselei West Side, pe lîngă un nou magazin D'Agostino's, pe colţul unde înainte era un Mars, ceea ce pe mine mă emoţionează atît de tare, de-mi dau lacrimile, pentru că este o urmă concretă, şi mă cuprinde nostalgia după piaţa respectivă (chiar dacă nu este una dintre cele la care m-aş opri eu vreodată să-mi fac cumpărăturile), ca şi după alte lucruri de genul ăsta, şi mai că-mi vine să-l întrerup pe şofer, să-i spun să tragă pe dreapta, să-mi dea drumul să cobor, să-i spun să păstreze restul de la o bancnotă de zece dolari – ba nu, de douăzeci –, dar nu pot face nici o mişcare, fiindcă merge mult prea repede şi intervine ceva, ceva de neconceput şi de-a dreptul ridicol, ceva ce mi se pare că-l aud spunînd:

— Dumneata eşti tipu' care-a omorît la Solly.

Pe faţa lui a încremenit o grimasă bine definită. Ca şi în alte cazuri, ceea ce urmează se petrece foarte repede, chiar dacă dă impresia că ar fi o probă de rezistenţă.

Eu înghit în sec, îmi cobor ochelarii de soare şi-i spun s-o lase mai încet, apoi îl întreb:

— Pot să-mi permit să-ntreb cine e Sally?!

— Dom'le, mutra dumitale apare în centru pe un afiş de persoane căutate, zice el fără să clipească.

— Cred că vreau să cobor aici, reuşesc eu să îngaim.

— Tu eşti tipul ăla, este?! – şi se uită la mine de parc-aş fi cine ştie ce viperă.

Un alt taxi trece pe lîngă al nostru, gol, cu lumina aprinsă, în plină viteză, cu cel puţin o sută treizeci de kilometri la oră. Eu nu zic nimic, numai scutur din cap.

— Să ştii c-o să-ţi iau… – înghit din nou în sec, tremurînd, îmi deschid agenda de piele, scot un stilou Mont Blanc din servieta Bottega Veneta – …numărul de la legitimaţie…

— Tu ai omorît la Solly, zice el, recunoscîndumă fără nici un dubiu, de cine ştie unde. Pe urmă îmi retează avîntul cînd eu încerc să neg şi mîrîie: Mama ta de nenorocit!

În apropierea docurilor din centru iese brusc de pe şosea şi-o ia cu taxiul către capătul celălalt al unei parcări abandonate, iar eu realizez pe ocolite, acum, în acest moment, în timp ce el trece ca glonţul printr-o poartă dărăpănată de aluminiu acoperit de rugină, că tot ce am de făcut este să-mi pun căştile la loc pe urechi ca să nu-l mai aud pe şofer, dar mîinile mi s-au strîns şi-au încremenit aşa, sub forma unor pumni pe care nu-i mai pot descleşta, şi am ajuns captiv în taxiul care goneşte către o destinaţie pe care numai şoferul – cu minţile lui evident duse – o ştie. Geamurile sînt lăsate pe jumătate în jos şi simt cum aerul rece al dimineţii îmi usucă spuma de pe păr. Mă simt gol şi deodată foarte mic. Am un gust metalic în gură, care nu-mi dispare, dimpotrivă – se face din ce în ce mai rău. Îmi închipui un drum în timpul iernii. Dar îmi rămîne un gînd reconfortant: eu sînt bogat, în timp ce milioane de alţii nu sînt.

— M-ai – ca să zic aşa – identificat greşit, zic eu.

El opreşte taxiul şi se răsuceşte pe scaunul lui către bancheta din spate. Ridică un pistol a cărui marcă n-o recunosc. Eu mă uit fix la el, cu o expresie a feţei care se transformă din mirare în altceva.

— Ceasul. Rolex-ul, zice el sec.

Eu îl ascult, nu zic nimic, doar mă foiesc pe bancheta din spate.

— Ceasul, repetă el.

— Asta ce-i, vreo glumă proastă?! îl întreb eu.

— Ieşi afară, se răsteşte el. Ieşi în pizda mă-tii din maşină.

Eu mă uit lung peste capul lui, prin parbriz, la pescăruşii care plutesc la joasă înălţime peste apa sumbră, cu valuri. Deschid portiera şi cobor din taxi prudent, fără mişcări bruşte. Este o zi friguroasă. Din gură îmi ies aburi, pe care vîntul îi ia şi-i transformă în vîrtejuri.

— Ceasul, căcat ce eşti, zice el, aplecîndu-se pe geamul maşinii, cu pistolul îndreptat spre capul meu.

— Uite ce este, nu ştiu ce ai impresia că faci sau ce anume încerci să realizezi sau ce anume crezi acum că ai să fii în stare să faci. Mie nu mi s-au luat amprentele niciodată… am alibiuri…

— Gura! răcneşte Abdullah, lăsîndu-mă fără grai. Taci în pizda mă-tii din gură!

— Sînt nevinovat! urlu eu fără prea mare convingere.

— Ceasul! – şi-şi armează pistolul.

Eu îmi desfac siguranţa de la Rolex, îmi scot mîna din brăţară şi i-l întind.

— Portofelul, zice el şi-mi face semn cu pistolul. Numa' banii.

Neajutorat cum sînt, îmi scot noul portofel din piele de gazelă şi-i dau repede, cu degetele îngheţate şi amorţite, banii pe care-i am în el, adică trei sute de dolari mari şi laţi, pentru că n-am avut timp să mă opresc la un bancomat înainte de micul dejun comun. Solly presupun că era taximetristul pe care l-am omorît în timpul urmăririi de toamna trecută, deşi ăla era armean. Sau poate oi fi omorît de-atunci un altul şi nu-mi mai aduc eu aminte de incidentul respectiv.

— Ce-ai de gînd să faci?! îl întreb pe Abdullah. Nu se oferă vreo recompensă, ceva de genul ăsta?!

— Nu. Nici o recompensă, bombăne el, palmînd bancnotele cu o mînă, în timp ce cu cealaltă ţine pistolul îndreptat către mine.

— De unde ştii că n-am să te reclam şi n-o să ţi se revoce permisul de conducere?! întreb eu, dîndu-i un cuţit pe care l-am găsit în buzunar şi care arată de parcă ar fi fost scufundat într-un castron plin cu sînge şi păr.

— Pentru că eşti vinovat, zice el, după care adaugă: Nu-mi da mie ăsta – şi face semn cu pistolul spre cuţitul plin de sînge.

— Ce ştii tu…?! bombăn şi eu furios.

— Ochelarii de soare, zice el şi arată iarăşi cu pistolul.

— De unde ştii că sînt vinovat?! întreb eu şi nu-mi vine să cred că întreb aşa ceva atît de răbdător.

— Fii atent ce faci, căcat ce eşti, zice el şi repetă: Ochelarii de soare.

— Ăştia sînt scumpi, protestez eu, apoi oftez şi-mi dau seama de greşeală. Adică ieftini. Sînt foarte ieftini. Nişte… Nu-ţi ajung banii?!

— Ochelarii de soare. Dă-mi-i imediat, mîrîie Abdullah.

Eu îmi dau jos ochelarii de pilot Wayfarer şi i-i întind. Poate că într-adevăr am omorît vreun Solly, deşi ştiu sigur că toţi taximetriştii pe care i-am omorît în ultima vreme erau neamericani. Probabil că l-am omorît. Probabil că *este* un afiş de persoane căutate cu figura mea la… chiar aşa, unde?! La staţia de taxiuri?! În locul în care se adună toţi taximetriştii?! Cum se cheamă ăla?! Abdullah îşi pune ochelarii pe nas, se uită la propria-i mutră în oglinda retrovizoare, după care şi-i dă jos, îi pliază şi-i pune în buzunarul de la piept la jachetei.

— Eşti un om mort, îi zîmbesc eu, de astă dată în silă.

— Iar tu eşti un căcănar de *yuppie*, zice el.

— Eşti un om mort, Abdullah, repet eu fără să glumesc deloc. Poţi să contezi pe asta.

— Zău?! Şi tu eşti tot un căcăcar de *yuppie*, repetă şi el. Care-i mai rău?!

Pe drumul de întoarcere către şosea, pe jos, mă opresc, îmi înghit lacrimile care stau să mă podidească şi simt cum mi se strînge gîtul.

Şoferul porneşte maşina şi o ia din loc.

— Nu vreau decît să… – şi ridic ochii spre cer, îmi vin în minte vorbe din copilărie şi şoptesc: …nu se oprească jocul…

Cum stau aşa, înlemnit într-o poziţie, o bătrînă apare de după un afiş cu *Opera de trei parale* dintr-o staţie de autobuz pustie, o cerşetoare vagaboandă care se clatină, cu faţa acoperită de bube ca nişte gîngănii, şi întinde o mînă înroşită şi nesigură.

— Auzi, vrei, te rog, să mă laşi?! oftez eu.

La care ea îmi spune să mă duc să mă tund.

1. Interpret de jazz clasic (1903-1931).

La Harry's

Într-o vineri seară mai mulţi dintre noi am plecat de la serviciu mai devreme şi ne-am dat întîlnire la Harry's. Cînd zic „noi", mă refer la Tim Price, Craig McDermott, eu şi Preston Goodrich, care în prezent e cuplat cu o bucăţică absolut bună, pe nume, dacă am înţeles eu bine, Prună – fără nume de familie, atît: Prună, o actriţă / fotomodel pe care am senzaţia că toţi o considerăm destul de aiurea. Discutăm aprins pe tema unde am putea face rezervare pentru cină: la Flamingo East, la Oyster Bar, la 220, la Counterlife, la Michael's, la SpagoEast, la Le Cirque. Robert Farrell este şi el prezent şi are în faţa lui pe masă un aparat portabil de verificat cotaţia bursieră, un Lotus Quotrek, şi apasă pe butoane în timp ce produsele cele mai recente defilează pe ecran. Cu ce sînt îmbrăcaţi oamenii ăştia?! McDermott poartă o haină sport de caşmir, pantaloni de lînă, cravată de mătase – toate Hermès. Farrell poartă o vestă de caşmir, pantofi de piele, pantaloni din tul de lînă de cavalerie – de la Garrick Anderson. Eu port un costum de lînă Armani, pantofi Allen-Edmonds, taşcă de umăr de la Brooks Brothers. Altcineva poartă un costum croit pe comandă la Anderson and Sheppard. Cineva care arată ca Todd Lauder – şi chiar ar putea fi el – ne face semne cu mîna din partea cealaltă a barului şi aşa mai departe.

Aşa cum m-am obişnuit, mi se pun tot felul de întrebări, de pildă: Regulile după care se poartă o taşcă de umăr sînt aceleaşi ca şi pentru o haină de seară albă?! Există vreo diferenţă – şi dacă da, care este?! – între pantofii cu perforaţii şi cei fără?! Ce pot să fac dacă salteaua-pat mi s-a aplatizat deja şi nu-mi mai este comod să dorm pe ea?! Cum poţi testa calitatea compact-discurilor înainte de-a le cumpăra?! Ce nod de cravată este mai puţin voluminos decît unul dublu Windsor?! Cum poţi păstra mai mult timp elasticitatea unui pulover?! De

ce trebuie să ţii cont cînd îţi cumperi un cojoc?! Eu, bineînţeles, mă gîndesc la alte lucruri şi-mi pun propriile mele întrebări, de pildă: Am ajuns oare un obsedat de forma fizică?! Individualitate sau conformitate?! Oare aş putea ieşi în oraş cu Cindy Crawford?! Oare faptul că sînt Balanţă are vreo semnificaţie – şi dacă da, cum se poate dovedi?! Astăzi m-a obsedat ideea de a trimite sîngele pe care l-am stors din vaginul Sarei prin fax la biroul ei din serviciul Fuziuni de la banca Chase Manhattan, iar azi-dimineaţă am renunţat la gimnastică pentru că-mi făcusem un colier din vertebrele nu ştiu cărei fete şi am preferat să stau acasă şi să port colierul ăsta la gît în timp ce mă masturbam în chiuveta de marmură albă din baia mea, mîrîind şi gemînd ca un animal oarecare. Apoi m-am uitat la un film cu cinci lesbiene şi zece vibratoare. Formaţia preferată: Talking Heads. Băutura: J&B sau votcă Absolut cu gheaţă. Emisiunea de televiziune: „Noaptea tîrziu cu David Letterman“. Sucul: Pepsi fără zahăr. Apa: Evian. Sportul: baseballul.

Discuţia îşi urmează propria rostogolire: n-are o structură propriu-zisă, n-are subiect, n-are logică interioară, n-are sens – cu excepţia, desigur, a sensului ei ascuns, conspirativ. Sînt doar vorbe, la fel ca prin filme, numai că aici este vorba de un film transcris aiurea şi majoritatea replicilor se suprapun. Mie, unul, îmi vine destul de greu să fiu atent, fiindcă bancomatul meu a început să-mi vorbească, uneori îmi lasă pe ecran chiar şi un fel de mesaje bizare, cu litere verzi, de genul „Fă o scenă de pomină la Sotheby’s“ sau „Ucide-l pe preşedinte“ sau „Alimentează-mă cu o pisică vagaboandă“, şi m-am speriat ca naiba de banca din parc care s-a ţinut după mine vreo şase străzi lunea trecută, seara, şi chiar şi aia mi-a vorbit. Dezintegrare – cum îmi vine, aşa o iau. Şi totuşi singura întrebare pe care o pot formula clar şi cu care pot contribui şi eu la discuţie este una plină de îngrijorare:

— Eu nu merg nicăieri dacă nu avem rezervare, indiferent unde, aşa că avem rezervare pe undeva sau

nu?!

Observ că bem cu toţii bere tare. Oare sînt eu singurul care observă treaba asta?! A, mai port şi ochelari cu ramele din imitaţie de carapace de broască ţestoasă, fără dioptrii.

La televizorul din barul Harry's rulează emisiunea Patriciei Winters, care a fost mutată acum după-amiaza, la concurenţă cu Geraldo Rivera[1], Phil Donahue[2] şi Oprah Winfrey. Tema emisiunii de astăzi este: „Succesul economic aduce fericirea?!" Răspunsul dat la barul Harry's în după-amiaza asta?! Un „Sigur!" răsunător izbucnit din toate piepturile, urmat de o mulţime de hăulituri, toţi tipii de aici vrînd să aclame cît mai prietenos. Pe ecran sînt acum scene de la investirea preşedintelui Bush la începutul anului, apoi un discurs al fostului preşedinte Reagan, în timp ce Patty Winters face un comentariu greu de auzit. În scurt timp se iscă o dezbatere obositoare pe marginea întrebării dacă preşedintele minte sau nu, cu toate că noi nu auzim şi nici n-am putea auzi ce spune. Primul şi de fapt singurul care protestează este Price; deşi cred că e nemulţumit de altceva, el profită de ocazie ca să-şi verse frustrările, face o mutră nefiresc de uimită şi întreabă:

— Da' cum poate să mintă ăsta în aşa hal?! De unde scoate atîtea căcaturi?!

— Aoleu, Doamne! gem eu. *Ce* căcat?! Ia ziceţi, unde avem rezervare?! Adică nu că mi-e cine ştie ce foame, dar aş vrea foarte mult să avem rezervare undeva. Ce ziceţi de 220?! Apoi mă gîndesc puţin şi adaug: McDermott, ce cotă i se dă în noul *Zagat*?!

— Nici gînd! exclamă Farrell pînă să apuce McDermott să răspundă. Cocaina pe care-am tras-o acolo ultima dată era atît de îndoită cu laxativ, c-a trebuit pe bune să mă cac la M.K. după aia.

— Da. Sigur că da, viaţa-i un căcat şi pînă la urmă crăpi.

— Punctul nevralgic al serii, bombăne Farrell.

— N-ai fost cu Kyria ultima dată cînd ai fost acolo?! întreabă Goodrich. N-a fost *ăla* punctul nevralgic?!

— M-a prins cu selectorul de apeluri. Ce puteam face?! ridică Farrell din umeri. Îmi pare rău.

— L-a prins cu selectorul de apeluri, îmi dă un cot McDermott, neîncrezător.

— Taci din gură, McDermott, zice Farrell, trăgîndu-l pe Craig de bretele. Ieşi c-o miloagă.

— Uiţi un lucru, Farrell, intervine Preston. McDermott este el însuşi un milog.

— Ce mai face Courtney?! îl întreabă Farrell triumfător pe Craig.

— Tu spune nu şi gata, rîde cineva.

Price îşi întoarce privirile dinspre ecran, se uită la Craig, apoi încearcă să-şi ascundă nemulţumirea întrebîndu-mă pe mine, cu un gest din mînă către televizor:

— Nu-mi vine să cred. Arată atît de… normal. Pare atît de… pe dinafară. Atît de… nepericulos.

— Tranca, tranca, zice cineva. Ce-am avut şi ce-am pierdut.

— Dar *este* complet inofensiv, băi tembelache. A *fost* complet inofensiv. Aşa cum şi *tu* eşti complet inofensiv. Dar tot a făcut toate căcaturile alea, iar tu tot n-ai reuşit să ne bagi la 1500, aşa că, vezi şi tu, înţelegi unde bat, nu?! ridică din umeri McDermott.

— Eu, unul, nu pricep cum poate cineva, oricine, să apară uite-aşa şi totuşi să fie băgat într-un căcat atît de mare, zice Price, fără să-l bage în seamă pe Craig şi ferindu-se să se uite în ochii lui Farrell.

Scoate în schimb un trabuc şi-l studiază cu ochi trişti.

Mie mi se pare în continuare că pe fruntea lui Tim este o pată.

— Pentru că Nancy a stat mereu în spatele lui?! – întreabă Farrell, ridicînd ochii de pe aparatul Quotrek. Pentru că Nancy a făcut toate alea[3]?!

— Cum poţi să spui chestia asta atît de normal, fir-aş al dracului?! exclamă Price, căruia se vede clar că i s-a-ntîmplat ceva ciudat, nu glumă.

Pare a fi preocupat pe bune. Umblă zvonul că ar fi fost la dezintoxicare.

— Unii se nasc pur şi simplu aşa, normali, zîmbeşte Farrell şi ridică din umeri.

Eu rîd la acest răspuns, pentru că Farrell este atît de evident anormal, iar Price îmi aruncă o privire plină de reproş şi zice:

— Şi tu, Bateman, ce pizda mă-sii te hlizeşti?!

Ridic şi eu din umeri:

— Ce să fac, savurez clipa, după care îmi aduc aminte şi citez – auzi! – din fratele meu: Mă sucesc şi mă-nvîrtesc.

— Dă tot ce poţi din tine, adaugă altcineva.

— Băi, frate, insistă Price. Uitaţi-vă şi voi – începe el, încercînd să evalueze raţional situaţia: Se prezintă ca un bătrînel inofensiv. Dar de fapt… – şi se opreşte. Eu sînt şi nu sînt interesat. Dar de fapt… – reia Price, dar nu-şi termină propoziţia, nu e-n stare să pronunţe cele două cuvinte care-i lipsesc: *nu contează*.

Mă simt eu şi dezamăgit, şi uşurat în locul lui.

— De fapt…?! De fapt ce?! – întreabă plictisit Craig. Să nu-ţi vină să crezi: chiar te ascultăm. Zi-i înainte.

— Bateman, zice Price, dînd oarecum înapoi. Hai, zi tu. Ce părere ai?!

Eu îmi ridic privirile, zîmbesc, dar nu spun nimic. De undeva, de la televizor probabil, răsună imnul naţional. De ce?! Habar n-am. O fi anunţînd vreo reclamă. Mîine, la Patty Winters, o să fie vorba despre „Portarii de la Nell's – pe unde mai sînt acum?!“ Ridic din umeri şi oftez, ce-mi pasă?!

— Ăsta da răspuns, zice Price, apoi adaugă: Tu eşti efectiv năuc.

— Iar asta-i cea mai valoroasă informaţie pe care-am auzit-o – zic eu şi mă uit la noul meu Rolex, al cărui cost a fost acoperit de asigurări – de cînd McDermott a propus să bem cu toţii bere tare. Doamne, ce-aş bea un whisky!

McDermott îşi ridică privirile cu un rînjet exagerat pe faţă şi susură înspre mine:

— Budweiser. Gît luu-ung. O frumuseţe…

— Foarte şic, dă din cap Goodrich.

Nigel Morrison, un englez mai mult decît spilcuit, se opreşte lîngă masa noastră, cu o floare la butoniera hainei Paul Smith. Dar nu poate sta mult, pentru că are întîlnire cu nişte prieteni, tot englezi de-ai lui, Ian şi Lucy, la Delmonico's. La doar cîteva secunde după ce pleacă, aud pe cineva zicînd:

— Nigel… Un pateu de origine animală…

Altcineva zice:

— Ştiaţi că omul cavernelor mînca mai multe fibre decît mîncăm noi?!

— Cine se ocupă acum de portofoliul Fisher?!

— Dă-l în mă-sa. Mai bine zi de Shepard – de portofoliul Shepard.

— Nu cumva David Monrowe?! Ce ratat!

— Băi, frate!…

— Ce Dumnezeu!…

— …slab, în schimb bleg…

— Şi eu ce am la faza asta?!

— Shepard – piesa sau portofoliul…?!

— Oameni bogaţi cu combine stereo ieftine…

— Nu, fete care ţin la băutură…

— …ce foc de paie…

— Vrei un foc?! Drăguţe chibrituri…

— Şi eu ce am la faza asta?!

— *Yup-yup-yup-yup-yup-yup*…

Cred că eu sînt cel care zic:

— Am de returnat nişte casete video…

Cineva a scos deja un telefon celular Minolta şi a chemat o maşină, după care, cînd eu chiar că nu mai ascult, pentru că urmăresc cu privirile pe cineva care seamănă izbitor cu Marcus Halberstam şi care completează un cec, altcineva întreabă sec în legătură cu nu ştiu ce:

— De ce?!

şi, cu toate că mă simt foarte mîndru de faptul că dau dovadă de sînge rece şi că-mi pot stăpîni nervii şi că fac exact ceea ce-mi propun eu să fac, întrebarea asta o prind din zbor şi o conştientizez – chiar aşa, de ce?! – şi mă trezesc răspunzînd la ea automat, din senin, fără nici un motiv anume: pur şi simplu deschid gura

şi vorbele îmi vin pe buze şi fac un rezumat pentru dobitoci:

— Mă rog, ştiu că trebuia să fac aia în loc de ailaltă, dar am douăzeci şi şapte de ani, ce Dumnezeu!, şi aşa – cum să zic?! – arată viaţa văzută dintr-un bar sau club din New York sau poate de oriunde la sfîrşit de secol şi poate aşa se poartă oamenii, de pildă eu, pentru că la mine asta-nseamnă să fiu Patrick, ca să zic aşa, deci, ce să zic?!, yup-yup… – după care oftez, ridic uşor din umeri, oftez din nou şi mă uit la una dintre uşile acoperite cu catifea roşie de la Harry's, care are deasupra ei o pancartă şi pe pancarta asta scrie cu litere la fel de roşii cum e catifeaua: ieşirea oprită.

1. Jurnalist şi comentator de televiziune care, începînd cu luna septembrie 1987, a avut o emisiune – „Geraldo" – de discuţii pe teme de scandal.

2. Emisiunea lui Phil Donahue de discuţii pe teme actuale a început în anul 1967.

3. Despre soţia preşedintelui Reagan, Nancy, se spune că ar fi condus de fapt Statele Unite în timpul ultimului an de mandat al soţului ei, care era deja afectat de sindromul Alzheimer.

Table of Contents

Păcăleli de aprilie
Dimineața
La Harry’s
La Pastels
La Tunel
La birou
La centrul de sănătate
O întîlnire
La curățătorie
La Harry’s
La Șezlonguri
O ședință de lucru
La centrul de casete video, apoi la D’Agostino’s
Tratament facial
La întîlnire cu Evelyn
Într-o zi de marți
Genesis
Un prînz
La concert
O scenă într-o joi după-masă
La clubul Yale
Un cîine mortal
Două fete
La cumpărături
O petrecere de Crăciun
La Nell’s
Paul Owen
La Paul Smith
Zi de naștere între frați
Un prînz cu Bethany
Joi
Whitney Houston
Cină cu secretara
Un detectiv
Vara
Două fete
Confruntare cu poponar
Uciderea unui copil la grădina zoologică

Niște fete
Un șobolan
Într-altă seară
O fată
La un alt restaurant nou
Încerc să gătesc și să mănînc o fată
Mersul cu un pistol Uzi la gimnastică
Urmărire-n Manhattan
Huey Lewis and the News
Cu Courtney în pat
La Smith & Wollensky
Ceva la televizor
La Sandstone
Orașul ideal pentru afaceri
Exerciții
Sfîrșitul anilor ’80
Aspen
Ziua de Sfîntul Valentin
Un vagabond pe Bulevardul Cinci
Un club nou
Un șofer de taxi
La Harry’s

Table of Contents

Păcăleli de aprilie
Dimineața
La Harry’s
La Pastels
La Tunel
La birou
La centrul de sănătate
O întîlnire
La curățătorie
La Harry’s
La Șezlonguri
O ședință de lucru
La centrul de casete video, apoi la D’Agostino’s
Tratament facial
La întîlnire cu Evelyn
Într-o zi de marți
Genesis
Un prînz
La concert
O scenă într-o joi după-masă
La clubul Yale
Un cîine mortal
Două fete
La cumpărături
O petrecere de Crăciun
La Nell’s
Paul Owen
La Paul Smith
Zi de naștere între frați
Un prînz cu Bethany
Joi
Whitney Houston
Cină cu secretara
Un detectiv
Vara
Două fete
Confruntare cu poponar
Uciderea unui copil la grădina zoologică

Niște fete
Un șobolan
Într-altă seară
O fată
La un alt restaurant nou
Încerc să gătesc și să mănînc o fată
Mersul cu un pistol Uzi la gimnastică
Urmărire-n Manhattan
Huey Lewis and the News
Cu Courtney în pat
La Smith & Wollensky
Ceva la televizor
La Sandstone
Orașul ideal pentru afaceri
Exerciții
Sfîrșitul anilor ’80
Aspen
Ziua de Sfîntul Valentin
Un vagabond pe Bulevardul Cinci
Un club nou
Un șofer de taxi
La Harry’s

Table of Contents

Păcăleli de aprilie 8
Dimineaţa 38
La Harry’s 46
La Pastels 59
La Tunel 77
La birou 93
La centrul de sănătate 99
O întîlnire 103
La curăţătorie 118
La Harry’s 126
La Şezlonguri 135
O şedinţă de lucru 153
La centrul de casete video, apoi la D’Agostino’s 162
Tratament facial 166
La întîlnire cu Evelyn 171
Într-o zi de marţi 184
Genesis 194
Un prînz 201
La concert 208
O scenă într-o joi după-masă 217
La clubul Yale 223
Un cîine mortal 234
Două fete 242
La cumpărături 256
O petrecere de Crăciun 261
La Nell’s 287
Paul Owen 307

La Paul Smith 317
Zi de naştere între fraţi 321
Un prînz cu Bethany 330
Joi 354
Whitney Houston 362
Cină cu secretara 367
Un detectiv 382
Vara 398
Două fete 405
Confruntare cu poponar 417
Uciderea unui copil la grădina zoologică 424
Nişte fete 430
Un şobolan 438
Într-altă seară 443
O fată 464
La un alt restaurant nou 470
Încerc să gătesc şi să mănînc o fată 489
Mersul cu un pistol Uzi la gimnastică 493
Urmărire-n Manhattan 494
Huey Lewis and the News 502
Cu Courtney în pat 513
La Smith & Wollensky 516
Ceva la televizor 518
La Sandstone 520
Oraşul ideal pentru afaceri 522
Exerciţii 528
Sfîrşitul anilor ’80 529
Aspen 543
Ziua de Sfîntul Valentin 546
Un vagabond pe Bulevardul Cinci 550

Un club nou 552
Un şofer de taxi 557
La Harry’s 565